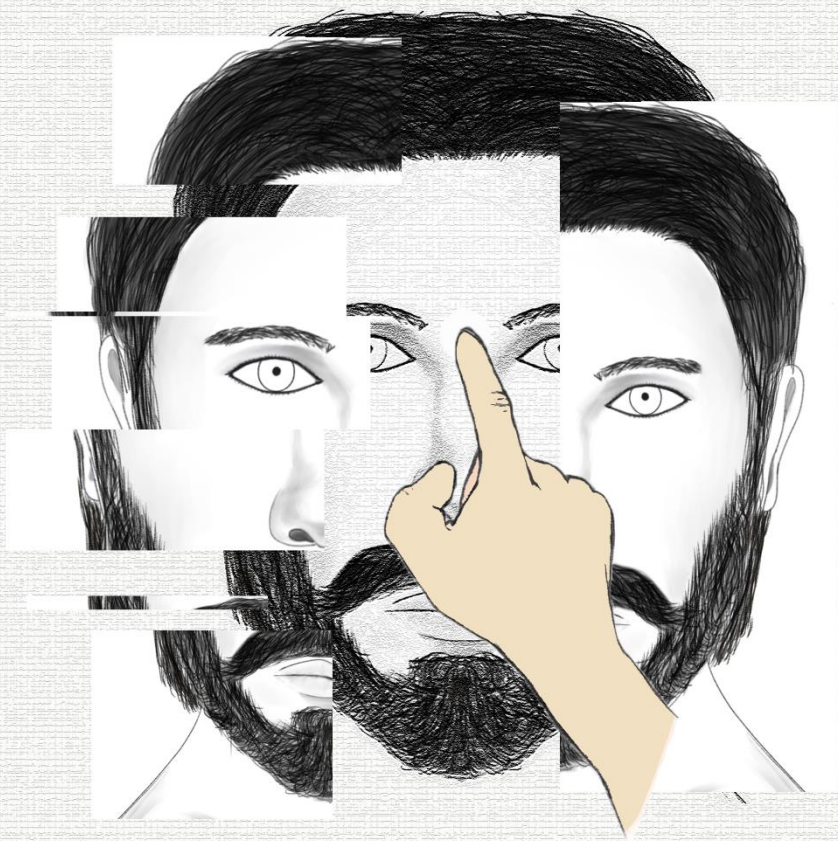

ОТВЪД АЛТЕРНАТИВНОТО: ЧАСТИЦИ

ГЕОРГИ БОЖИЛОВ

Отвѣд Алтернативното: Частици ©

© Издател: Георги Божилов

София, 2022

© Автор: Георги Божилов

© Корица: Георги Божилов

ISBN: 978-619-188-816-0

Забележка! Историята от тази книга се развива из любителска литературна вселена, в която творят и други автори. Сюжетът е творческа измислица, но някои от героите в него са вдъхновени от истински личности.

© Всички права запазени! Тази книга не може да се разпространява по какъвто и да е начин без съгласието на автора.

Пролог

Винаги е трудно да се опише Съдбата в подредената Вселена.

Безброй пътища, съчетаващи се в едно. Криволичещи коридори, а в края им- порта...

Но тези пътища могат да бъдат пресечени- от зла сила или от добри намерения... или от друго. А тогаз плетеницата изглежда неразгадаема- стъпките на бродещия трябва да преминат през много, много обрати, през много горещи и студени пътеки, през върхове и дълбини... през нежни цветове и мощни гръмотевици...

Правилно ли е или не? На това отговор ще се намери във времето... или в алтернативното на него. А може би другаде.

Безброй пътища, съчетаващи се в едно. Криволичещи коридори, а в края им- порта...

А пред портата- шепнещ глас:

“Така е било писано, обич моя...”

Първа глава Dynamic

България, 2065 г.

Красива е мисълта за обичта. За обичта и за нежността, разбира се, дори и когато тази нежност все още не ти е присъща, а истинската обич изглежда по-скоро далечна и нежелана.

Но за един момент, за един мимолетен, кратък миг, Данаил си позволи да се отдаде на тази мисъл и на всички съпровождащи я усещания. Направи го докато пъстрия му поглед - леко притворен, вгълбен - съзерцаваше неопровержимата красота на морския риф и онези тъй необятни флора и фауна, явяващи се неизменни елементи от кристално чистата прелест на подводната природа...

После Данаил премигна и откъсна вгълбението си от тази холограма пред себе си. Пое си въздух и я изключи само с едно натискане на дигитален бутон от своя хиперфон, чрез който я бе прожектирал пред погледа си.

- Не, не мисля, че е подходящо - каза той на този до себе си-шофьора на колата, който също като него бе добре изглеждащ осемнадесетгодишен младеж. - Твърде е... нежно.

- А защо холограмната тема на купона за деветнадесетия ти рожден ден да не бъде... нежна?

Данаил погледна към своя стар приятел с една присвита вежда. Няколко секунди просто го наблюдава преди накрая отведнъж да прихне да се смее гръмогласно.

- Насе... сериозно ли ме питаш това? Не ме ли познаваш достатъчно добре?

Дори не дочака отговора на приятеля си преди да се пресегне с едната ръка към бутона за контрол на звука на музиката и да усили токущо тръгналата песен на макс. Беше едно от любимите му нови парчета-дива, танцувална чалга. Идеше му да се развихри максимално в ритъма, но нямаше как да го направи докато седеше, затова просто започна да поклаща в такт глава насам-натам и да си попява.

Неговия ухилен приятел Наско, също навлязъл в ритъма, бързо стори същото, поглеждайки за момент към младежа на съседната седалка, с думите:

- Неукротим си, брат. Тотален дивак!

- Не думай! - отвърна Данаил, сетне допълни с дори още по-висок тон. - Пич, каква е тая бавна скорост, не може ли да засилиш? Дай темпо, друже!

Другото момче само кимна и мигом натисна педала на газта. Изстреляха се бясно напред докато не по-малко бясната чалгия

повишаваше настроението им за лудости. За радост се намираха на доста широк път в покрайнините на града, около който не преминаваха много пешеходци и поне за такива почти не трябваше да мислят, въпреки което обаче скоростта им беше недопустимо висока.

С тази скорост скоро минаха и по един мост, от който имаше мащабен изглед към самия град- Каблешково. Някога малко селце, сега това място беше един от най-големите метрополиси в България- а някои дори твърдяха, че направо си се зачиташе за тукашния Лас Вегас. В това за пореден път в живота си се увери и самия Данаил, който, запалвайки си една цигара с трева, извади ръката си с нея навън и се загледа в ефирното излъчване на Каблешково, докато вятърът от засилката на превозното средство появяваше тъмнорусите му коси. На лицето му имаше тънка усмивка докато съзерцаваше този толкова познат му град, който и сега, в един часа през нощта, не изглеждаше да спи.

А алята в покрайнините му, по която съвсем скоро колата сви, със сигурност бе будна както винаги. Тук вече имаше доста хора, затова Наско намали малко скоростта. Така или иначе скоро им беше време да спират- още на втората пряка шофьорът зави надясно и си намери едно местенце, където имаше паркирани други три наземни и две въздушни коли.

Щом излязоха от превозното средство, Данаил и Наско бързо се върнаха на главната улица, по която имаше всякакви заведения и клубове от всички страни. Спряха се на едно място да си вземат дюнери, тъй като не бяха вечеряли, а след като им се насладиха за десетина минути, най-накрая се насочиха и към мястото, което беше изначалната им цел- един от най-популярните клубове в Каблешково, носещ името “Dynamic”.

Още отвън дискотеката изглеждаше голяма, лъскава и тузарска, заобиколена от какви ли не кокетни разгопени жени и набити нахакани мъжаги. Пристъпвайки към главния вход с крачката на не по-малко самоуверени младежи, Данаил и Наско влязоха и вътре, където атмосферата беше неколккратно по-динамична, с което и клубът отговаряше подобаващо на името си.

Динамична и разкрепостена. Да, второто се забеляза още когато пред двамата приятели се появиха две напълно голи жени- едната холограма, а другата- реалистично изглеждащ робот.

- Забава за вечерта, момчета? - холограмата мигновено попита с палав тон, за каквото и беше програмирана.

- Не, благодаря... Засега сме на вълна истинска плът! - отвърна хитроумно Данаил, прехапвайки устни и заглеждайки се с неприкрита възбуда към множеството разгопени мацки, които се веселяха вътре.

Двамата с Наско пристъпиха сред всички тези хора, разпускащи щуро сред феерията от светлини и преплитачи се всевъзможни холограмни образи. Беше доста шарено и заплениващо- поне за тези, които обичаха да се наслаждават на подобен тип неща. И, за радост на Данаил, който беше точно такъв тийнейджър, дори и сепарето, в което скоро се настаняха той и приятеля му, се намираше на доста добро място, от което имаше обширен изглед към случващото се в дискотеката, или както самият той я наричаше понякога- ‘зоната за дивеч’.

Разбира се, щом си поръчаха по една бутилка водка, младежите бързо се изправиха от местата си и започнаха да танцуват под звуците на настоящата актуална чалга песен. Не осъзнаха как телата им ги привлякоха да зарежат масата си и да пристъпят към дансинга до сцената, на която тъкмо бе излязла и изпълнителката на вечерта, чието парче слушаха- нашумялата в последните години съблазнително облечена блондинка със сочни гърди и устни, носеща името Холи.

Докато певицата обикаляше закачливо по сцената и си правеше палави намеци с този-онзи от публиката, Данаил бързо влезе не само в ритъма на нейната дива песен, ами и се отдаде на копнежа си да превърне нощта в дори още по-гореща като се запознае с удовлетворяваща критериите му привлекателна мадама. Не му трябваше много време-докато се осъзнае, той вече танцуваше с една действително доста хубава тъмнокоса мацка, чиято рокля беше толкова къса, че създаваше усещането все едно си е увила просто един малък плат около някои части.

- Айде да отидем някъде! - ненадейно, тя му се предложи на ухото, а Данаил само това и бе чакал- позволи ѝ да го хване за ръката и да го придърпа със себе си нанякъде.

Танцуващият наблизко Наско забеляза това и леко присви веждите си. Бързо ги настигна и спря приятеля си с думите:

- Хей, какво правиш? Нали се разбрахме тази вечер да мине без да се стига до края с някоя? Имаме си приятелки!

- Пич... Ти сериозно ли? - Данаил се ухили и го плесна по едната буза закачливо, след което продължи напред с хубавицата.

Младите мъж и жена свиха настрани по един коридор, в който имаше доста хора, пиещи всякакви алкохоли и пушещи трева, а някои използващи и по-силни субстанции. В дъното се виждаше открената врата, която брюнетката бутна навътре и придърпа Данаил със себе си натам- така, че след секунди той и тя се озоваха в помещение с много маси, дивани и... легла. На някои от тях имаше хора, които се дрогираха хардкор, други мебели пък бяха използвани за страстни интимни изживявания. А нашият познат и неговата нова позната, макар и също да

идваха тук за второто, все пак се усамотиха на едно по-прикрито свободно местенце зад полупрозрачни червени завеси.

Там, под мощните звуци на поредната разкрепостена песен, те си позволиха да станат дори още по-отпуснати един с друг. Не се съблякоха напълно- Данаил просто свали дънките и гащите си, а нейната къса поличка вдигна нагоре с разгорещените си пръсти. Ала точно когато скочиха на леглото и бяха на крачка от това да се насладят на присъствието си дори още по-пламенно обаче... отстрани се чу силен женски крясък:

- Дани!!!

Изненадани, двамата въргалящи се в леглото погледнаха натам. И ако хубавата брюнетка не познаваше другата млада и намръщена дама, която се намираще до завесите, то Данаил мигом я позна, заради което се ококори, отдръпна се от разголената мадама и извика:

- Люси!? Какво правиш тук!?

Изправи се, вдигна гащите с панталоните си и пристъпи към новопоявилата се, която очевидно се явяваше неговата гореспомената приятелка и която в момента гледаше с презрение към безсрамницата, забила приятеля ѝ, а самия него- с горчивина. Не се поколеба да му зашлеви една плесница с крясък:

- Ти ме излъга, за да ме вкараш в леглото! Заблуди ме! А аз ти дадох да си ми първия!

- Чакай, чакай малко, бейби... Пръв ти бях, но не сме се разбирали да сме си единствени! - размаха с ръце Данаил, правейки се на невинен.

- Говедо! - Люси не се поколеба да го удари още един път- този път с круше, което разкървави носа му и го накара да се олюлее на мястото си.

Докато Данаил се осъзнае, приятелката му с гневни стъпки беше напуснала това прикрито кътче от стаята, подминавайки неговия приятел Наско, който до този момент се бе намирал на няколко крачки зад нея.

- Съжалявам, братле, опитах се да я спра, но тя се усети... - каза той, пристъпвайки към момчето с окървавения нос, за да се опита да му помогне.

Данаил не каза нищо- само го погледна намръщен, след което го избута с едната ръка и също го подмина. Наско го последва извън стаята, а след минути и извън клуба. Там, забърсвайки останалата кръв от лицето си, Дани изруга:

- Не можа да не ми съсипе вечерта!

А зад него, Наско се подсмихна и отбеляза:

- Сори, братле, но нали знаеш, че ти беше този, който се канеше да ѝ изневери?

- И какво от това? - извърна се рязко към него Данаил, като за да го изгледа накриво, след което пристъпи към една от паркиралите пред дискотеката коли и да се облегне на нея. - С нея се познаваме само от няколко дена! Тя е една от най-лесните девственици, с които съм бил! Да не се прави на света вода!

- Благодаря ти задето на практика потвърждаваш теорията ми, че попадаш в такива положения заради твоите си собствени... избори - отвърна подсмехнат Наско и се облегна до него, потупвайки го по гърба. - Не мислиш ли, че ти е време за нещо по-различно? По-стабилно, имам предвид.

- Пич, аз още съм само на осемнадесет! - отвърна саркастично Данаил.

- Е, да, но не е като вече да не си се наситил на този живот, от който си част ден и нощ - отбелязвайки това, Наско сниши тона си леко като за последвалите думи, които се опита да поднесе някак повнимателно на приятеля си. - А и... нали се сещаш, че така или иначе много, много скоро ще ти се наложи да бъдеш по-сериозен, за да можеш да се издържаш?

Данаил за пореден път го погледна накриво, но не му отговори веднага. Поклати глава, пое си дълбоко въздух и чак след няколко секунди каза с нова доза подчертан сарказъм:

- Не, не исках да се сещам за това. Но благодаря, че ми го припомни.

Наско отвори уста с намерението да му отвърне, но точно тогава нещо прекъсна разговора им. Беше една лъскава кола, която профуча по улицата покрай тях с огромна скорост - така, че нямаше как да не привлече както техните погледи, така и тези на други наоколо. А на Данаил очевидно нямаше как да не му приповдигне леко настроението и да не го накара да се ухили с думите:

- Тоя пич ме кефи!

Секунди по-късно обаче, когато видя как колата се отклони по една притъмнена пряка отстрани, която не само отвеждаше извън града, ами и към гористо възвишение недалеч оттук, усмивката му се стопи. А за да подчертае чувството за ирония, което и двамата бяха усетили току-що, Наско добави подсмехнат:

- Тоя пич май ще ти е един от новите шефове.

Данаил пак не отвърна веднага. Известно време гледа с притворен поглед отдалечаващата се с бясна скорост кола в далечината. Чак по едно време изрече:

- Не очаквах собствениците на онова старо имение да дойдат още през нощта.

- Не се тревожи, твоето работно време при тях започва чак на сутринта, няма да ти кажат нищо заедто още не си там.

- Въобще не ми пука какво ще ми кажат - отвърна другият младеж. - Просто не ми е много кеф, че толкова рано ми беше напоменено какво ми причиниха нашите. Можеше да се сетя чак утре сутринта наред махмурлука, например.

- Е, може и да е добре, че още сега те накараха да си припомниш, че утре ти предстои първия работен ден в живота ти. И не обвинявай родителите си- те искаха да ти дадат урок след като заради онзи твой таен запой беше разрушена част от вашето имение.

- Не съм виновен, че онзи нашмъркан идиот запали завесите!- отвърна троснато Данаил, след което поклати глава. - Както и да е, не искам да мисля за оная нощ. Явно вече ми е време да мисля за работата, която ми уредиха нашите, за да съм им докажел, че ставам за нещо и че трябва да продължат да ми дават пари. Не можах ли поне да ми уредят нещо по-елитно и по-малко подигравателно от... градинар!?

Изричайки тези думи с присвития си, проблесващ от яд поглед, той още известно време наблюдава с яд колата в далечината. А щом тя навлезе в гористата част и се изгуби от полезрението му, Данаил само изруга за пореден път, сетне махна с ръка и извърна погледа си на друга посока.

Въпреки, че страстите у този млад мъж, с които той бе дошъл тук преди малко, съвсем очевидно бяха секнали като за вечерта, то в самата кола, препускаща бясно към гореспоменатото имение обаче, неукротимия дух на някои други съвсем не изглеждаше податлив да бъде сломен по какъвто и да е начин.

- Фердинанд Джонсън, веднага намали скоростта!!! - този истеричен крясък на английски отекна в лъскавото превозно средство и сякаш разцепи въздуха.

Дойде от сеящата на едната от задните седалки изискано облечена жена, на вид в напреднала възраст, с къси бели коси и сини очи. Беше отправен, разбира се, към водача на колата- също синеок тийнейджър, чийто дълги до раменете руси коси сега се вееха назад заради мощната засилка. Противно на някои очаквания, в момента не дива чалга го зареждаше с енергия за подобно препускане, а точно обратното- мощен, динамичен рок.

- О, Галя, моля ти се, да не би да се познаваме от вчера? Наричай ме просто Ферди!- извика с широка усмивка младежът, поглеждайки дамата в огледалото за задно виждане.

Думите му подтикнаха и другите двама тийнейджъра, намиращи се в колата, да се засмеят. Единият от тях- хубав мъж с кестеняви коси и тъмнозелени очи- седеше на мястото до шофьора, а другия- не по-малко

привлекателен млад тъмнокош индианец с кафяв поглед- до възрастната дама, която се опитваше да успокои, но същевременно нямаше как да не му бъде забавна кризата, в която беше изпаднала и която се отвори и в последвалия ѝ вик:

- Никак не е смешно! Този неразумен младеж ще вземе да ми докара някой удар, ако преди това не сме се блъснали някъде!

- Галя, не ми казвай, че никога не си пътувала с бърза скорост с кола? - обади се младежът от мястото до шофьорското. - И да вметна, че тази скорост дори не се и доближава до максималната, която колата може да развие.

- Не ме интересува, трябва да се кара по-бавно!- отвърна жената.- Не защитавай другарчето си, Кейлъб, защото още когато стигнем до имението и ми се върне обхвата на телефона ще се обадя на родителите и на трима ви- да им кажа как се възползвате от лятната си ваканция, за да тормозите скъпата им Галя!

- Добре де, ще намаля - примири се шофьорът- Ферди- и бързо изпълни обещанието си.- Но не защото ни заплаши, а защото не сме чак толкова неразумни, колкото си мислиш. Просто понякога адреналина у нас се покачва... На такава възраст сме си все пак.

- И точно на тази възраст трябва да се учите на възпитание - отбеляза дамата.

- Ти каква си била на нашата възраст, Галя?- попита тогава момчето до нея, индианеца. - И този въпрос не ти го задавам като заяждане, наистина ми е любопитно. Чувал съм, че тогава Европа е била доста по-различна.

- О, идея си нямаш, момко, идея си нямаш - махна с ръка дамата, след което се загледа премигваща в него. - На теб всъщност как ти беше името?

- Дайми - отговори той. - Традиционно име от моите предци- означава 'орел'.

- И е името на най-добрия ми приятел, Галя, за когото съм ти говорил неведнъж и който сега седи до теб - подчерта подсмехнат Кейлъб от предната седалка.

-Абе говорил си ми ти, но на мен много хора са ми говорили какво ли не - махна с ръка дамата. - Семейството ти вече е огромно, миличък, трудно ми е да запомням кой с кого се познава.

-Така е с безсмъртните семейства и с безсмъртните им стари семейни приятели.- Кейлъб с лекота отбеляза този на пръв поглед необичаен факт.

- О, съкровище, знаеш, че на твоето семейство съм повече от стара семейна приятелка... Някога съм била и дойка на баба ти... И да, знам, че и да изрека нещо подобно на глас звучи забавно дори и във

времена, в които човечеството криво-ляво вече си е свикнало с безсмъртието при някои хора - каза Галя и за първи път си позволи да се подсмихне. - Но както и да е, това минало беше наистина доста отдавна... в същите онези млади години, за които някои тук ме попитахте - при последните думи погледна към Дайами. - Признавам си, че и аз на моменти бях много щура тогава, но по онова време поне още нямаше коли, с които да рискувам да се убия само и само да се направя на 'готина'.

Разговорът на тримата тийнейджъра и доста по-възрастната от тях дама може би щеше да продължи в интересната насока, в която бе отишъл, ако ненадейно вниманието на всички им не се бе отнесло към друго- това което се появи пред погледите им, когато Ферди сви с колата по алеята надясно и изведнъж недалеч оттук сред дърветата се появи и имението, към което пътуваха- в целия му величествен вид. Беше огромна сграда (на практика дворец) с три крила и на няколко етажа. Изглеждаше доста стара и несъмнено бе такава- датираше от над две столетия, затова и визуално имаше излъчването именно на нещо, изградено в далечното минало.

Всъщност, цялото имение, макар и собственост на чужденци, винаги бе носило и име, изписано на кирилица в традиционния за българските земи стил от времето на създаването му през 19-ти век- „Връхъ”. Най-вероятно идейно бе обвързано с географското местоположение на самата къща, която се издигаше сама на върха на хълма. Къща, от едната страна на която се извисяваше гората, донякъде прикриваща гледката към големия град. От другата страна обаче, гледката беше далеч по-обширна и внушителна- простираше се чак до морето на километри от тук.

Щом колата стигна до високата желязна ограда, обграждаща имението, Галя отвори едно приложение на хиперфона си и я накара да се отвори автоматично пред тях. Превозното средство продължи напред и младежът го паркира пред ефирното стълбище към главния вход на сградата.

Четиримата излязоха, а Галя изглеждаше най-ентузиасирана- тя плесна с ръце и възкликна:

- Ах, най-накрая сме тук- колко прекрасно! Копнеех да видя това имение още когато бях поканена да ви надзиравам по време на ваканцията ви!

- Сигурно си чула и легендите за него - каза Ферди, също загледан във величествената сграда пред тях. - На мен ми ги е разказвал дядо ми Франклин, който пък ги е чувал от неговия дядо- първия собственик на къщата.

- Оная глупост за духовете ли? - махна с ръка Галя. - Знам, че живеем в свят с изявена свръхестественост, но за мен това е абсурдно. Ако тук наистина имаше призрак щеше отдавна да се е намерил начин за контакт с него. Кой знае коя мишка е повода да се чуват онези звуци.

- Мишката може да е спомогнала скърцането на пода, но тропотите и приглушените неясни викове... хм, съмнявам се да е била чак толкова еволюирала - каза Ферди, а междуременно той, жената и двамата му приятели вече вървяха нагоре по стълбището заедно с куфарите си.

- Е, и да има нещо свръхестествено тук, съм сигурен, че ще го разнищим по време на престоя си на това място- моето семейство от десетилетия неволно се вкарва в подобни сюжети - отбеляза ухилен Кейлъб, оглеждайки голямата сграда.

Другите също се усмихнаха, макар и реално да не беше сигурно дали ако думите му се реализираха това щеше да се окаже задължително приятно. От историите за срещи с духове, които бяха чували и на които някои от тях дори бяха присъствали, четиримата знаеха, че тези срещи можеха да са както вълнуващи, така и страшни.

Но тъй като за момента нямаха повод да акцентират мислите си върху това дали появата им в имението „Връхъ” щеше да активира някой класически зловец сюжет като от страшна книга или хорър филм, скоро четиримата върнаха разговора си към не толкова свръхестествените теми. Като например тази, подтикната от дълбокото впечатление, което царствения вид на къщата пораждаше у тях не само отвън, а и отвътре, където стилният интериор беше почти изцяло като от някоя отдавна отминала епоха.

- Семейството ти без съмнение знае какви къщи за почивка да притежава. - отбеляза с неприкрито възхищение от атмосферата Дайами към Ферди, оглеждайки всичко наоколо.

- Явно си имаме благородническото у себе си още преди модерната система на управление в Щатите да направи родителите ми крале - каза ухилен младежът с дългите коси, подчертавайки с нотка на гордост семейното си положение, но в последствие допълвайки - Ала ще бъда честен- чак и аз не мога да повярвам, че всичко тук е точно като от снимките.

- Нима никога не си идвал тук? - попита го Галя, изумена.

- Не, не съм идвал дори и в България - поклати глава Ферди. - С мама и татко доста сме обикаляли заради техните кралски срещи с този-онзи, но никога не сме минавали през тази забележителна страна.

- Е, явно за всяко нещо си има първи път - сложи ръка на рамото му Кейлъб, също оглеждащ със задоволство изисканата и същевременно уютна атмосфера. - И е чудесно първия път да е точно по време на

лятната ни ваканция, нали? Ще имаме толкова много време, в което да се забавляваме и да щуреем като луди!

- С граници, разбира се - обади се Галя, подчертавайки дебело това с полупритворен подсмехнат поглед.

- Е, да... много ясно... - съгласи се привидно Кейлъб, споглеждайки се ухилен с Ферди и Дайами, които ясно видяха как той постави ръце зад гърба си и с пръстите си оформи 'ключ'.

В друг случай навярно и Галя би го забелязала, но в този си личеше, че тя беше до толкова вгълбена във възхищението си от атмосферата, че не обръщаше голямо внимание на друго. Дамата поведе тийнейджърите към обширната всекидневна, където всички оставиха за момент куфарите. Сетне отбеляза:

- Нямам търпение утре сутрин да се насладим на първата си закуска тук! Само дано и Макс и Одри да дойдат навреме!

Въодушевението ѝ бе обяснимо, не само заради впечатлението ѝ от имението. Макс беше мъжът, който напоследък заемаше важно място в живота на жената след развода ѝ с дългогодишният ѝ възлюбен. Същият той щеше да дойде тук не просто в статута си на нейн настоящ приятел, а и на лекар за имението. Одри пък беше младо момиче от друго семейство, с което Галя бе неразривно свързана заради присъствието ѝ в десетилетия от тяхната родова история. Тримата предварително се бяха уговорили мъжът и момичето да пристигнат малко по-късно от другите тук, тъй като и двамата трябваше да пътуват от много по-далеч.

И така, скоро след като огледаха приземния етаж на този забележителен дворец, героите неусетно се отнесоха и по другите такива от сградата. Обиколиха доста от помещенията му и останаха не по-малко впечатлени от съпровождащите ги забележителни нюанси. Разбира се, на моменти в разговорите им отново се прокрадваха и приказките за призрачните легенди, свързани с това място- но по време на разходката си из обширната къща така и не се натъкнаха на нещо такова.

Тази разходка из етажите даде на четиримата и възможността да си харесат стаи, в които да отседнат като за престоя си тук. Не мина много време и преди вече да са се нанесли в тези стаи и да са се отдали на почивката си след пътуването.

Но докато за тримата тийнейджъри почивката се изразяваше по-скоро в това да се съберат в стаята на единия от тях и да си прожектират някоя видео игра на стената с помощта на специален чип, който към днешна дата заместваше някогашните игрални конзоли, то Галя предпочете класически начин да релаксира. Още щом се нанесе в своята стая, тя се заключи там и отиде да си вземе отпускаща вана в личната си баня. После, намятайки си само един розов пенъоар и увивайки кърпа около косата си, жената очаквано се загледа и в удобното на вид

обширно легло. Вътрешно блажено чувство я подтикна да потърка ръце с приятната представа колко ли приятно щеше да се спи на него.

Преди да се е излегнала и да се е отнесла към страната на сънищата обаче, възрастната дама реши да излезе на терасата към стаята си, за да си поеме от свежия въздух наоколо. Стори го и никак не съжали- не само заради самия въздух, а и заради внушителния нощен пейзаж, който се изписа пред нея.

Както казахме, откъм едната страна на къщата се виждаше даже и морето- за радост на Галя, нейната стая имаше точно такъв изглед. Удивително бе, че нещо, намиращо се на толкова голямо разстояние от тук се виждаше тъй добре, но все пак стратегическото място на имението значително спомагаше за това. И не само морето в далечината изглеждаше красиво необятно там, наред запленителната мистичност на нощта- обширните поля, изписващи се преди него, също бяха неизменна част от тази удивителна природна картина. А към нея понастоящем принадлежеше и градината, явяваща се част от също обширния заден двор на имението- там имаше даже един доста обширен лабиринт, спускащ се дори леко надолу по умерено полегатия склон.

Както си оглеждаше всичко наоколо, Галя ненадейно се загледа именно в този лабиринт или по-скоро в най-далечната му точка, която можеше да се обзоре от тази тераса на двореца. Причината бе нещо, което изведнъж привлече вниманието й- кратък, мимолетен проблясък някъде там, който дори я накара да присвие очи и да се втренчи заинтригувано точно в тази точка.

Не видя нищо. Сякаш проблясъкът се бе оказал просто една зрителна илюзия...

- Ох, май пих твърде много тоник в колата- време ми е да си лягам! - Галя се прозя, потърка очи и, извъръщайки се на другата страна влезе в стаята си.

Грешеше. Съзряното от нея не беше нереално видение, породено от страничен фактор. Беше нещо съвсем истинско, което просто бе просъществувало в този си вид само за миг и затова нямаше как да бъде съзряно отново дори и с вгълбено вторачване...

Нейде там, далеч сред дебрите на лабиринта, току-що се бе появил млад човек, облян в светлина. Хубав мъж, вероятно на по-малко от двадесет години, с тъмни коси и кестеняви очи. Беше облечен в нетипични дрехи- на вид наподобяващи одежди от дори по-древна епоха от тази в атмосферата на имението.

Отначало, облян от светлината, той просто бе затворил очите си, но скоро, щом сиянието изчезна и го остави сам наред цялата тази среднощна зеленина, той ги отвори. И погледът му изглеждаше някак

развълнуван, смутен. Такива бяха и движенията му секунди по-късно, когато си пое въздух и трепетно тръгна напред.

- Трябва... да я открия... - започна да си шепне тихо сам на себе си. - Този път трябва е близо, усещам...

Започна бързо и трепетно да броди из оплетените пътища на лабиринта. Но сякаш не само оплетената физическа атмосфера объркваше този младеж по пътя му- не, имаше и още нещо, и то не можеше да се види или докосне. То го преследваше там, в съзнанието му, и измъчваше душата му, нашепвайки ѝ постоянно:

- И този път ще се провалиш... Не си достатъчно силен, Харисън... Не си...

- Не, този път ще успея!!! - изкрещя в един момент момчето, при което падна на колене, стисна зъби и хвана главата си, за да я разтресе. - Махни се! Махни се от ума ми веднъж завинаги!!!

- Ще се махна, когато я откриеш... Когато съзреш това, за което прескочи през толкова много вселени, но никъде не го откри... Навсякъде се провали, Харисън! Провали се, както ще се провалиш и сега!!!

- Не, не, не! - изкрещя момчето и мигом се изправи, отскачайки напред задъхан. - Този път ще се справя! Ще я открия... Ще открия... любовта...

Последното нашепна с такъв един трепет, който подсказваше колко дълбоко в сърцето и душата му го докосваше дори и само мисълта за тази една едничка дума. Сякаш в този мимолетен миг, всичко друго около съществуващо около него изчезна и той просто изпадна в необяснимата нирвана, в която нищо друго чисто и просто нямаше значение- само и единствено... тя, *любовта*.

До такава степен излезе от досегашното си претоварено, изтормозено състояние и навлезе в тази трудна за определяне блажена душевна ниша, че успя да накара и мрачния глас, който го преследваше, да заглъхне. Беше невероятно... беше тъй вълшебно...

И макар и да продължи едва няколко секунди, това чувство дари тялото и душата на младия мъж с нова сила- такава, от която той отново изпита нужда скоро, когато бе принуден да си припомни къде се намираше и какво се случваше. Знаейки, че не му оставаше нищо друго освен да продължи да бяга, преследван от мъчителни шепоти...

Втора глава

Изходът към Входа

Данаил Родбърг, като виден представител на най-новото поколение в белгийска фамилия, преместила се в България преди тридесет и шест години, определено се отличаваше от повечето си предци с това, че твърде ранните ставания не се отразяваха никак добре на настроението му. Той беше от онези хора, които обичаха да стоят будни до много късно, независимо дали прекарваха нощта в някой клуб или в компанията на хубаво момиче в стаята си в семейното имение-съответно и на следващия ден предпочитаха да пропуснат сутринта и да се събудят чак около обяд или дори по-късно. Такава бе и причината в юношеските си години младежът често да пропускаше първите часове в училище и това да му създаваше проблеми.

Но ако до сега Данаил си бе мислил, че е наясно какво какво означава недоволството от ранното ставане по задължение, то в сутринта, която дойде само няколко часа след също доста неприятния случай в дискотеката, той за първи път в живота си усети неприязънта от нещо съвсем ново- ранното ставане *за работа*. Като първия нюанс на тези чувства дойде, когато будилника му звънна, а втория- когато минути по-късно в стаята пристъпи един от все още актуалните работи с механичен вид, който идваше да го събуди отново.

- Дани, трябва да ставаш за първия си работен ден - андроидът изрече това със своя равен, спокоен тон, на което обаче лежащия млад мъж отвърна с доста по-ярко изразено неспокойство:

- Разкарай се! - извика Данаил, при което грабна първия предмет, който висящата му извън леглото ръка докосна- един чехъл- и го хвърли към робота.

- Знаеш, че няма да си тръгна и да спра да повтарям това, за което са ме настроили родителите ти - отвърна с все същия си спокоен тон машината.- Трябва да ставаш, чака те работа.

- Оффф! - изсумтя гневно младежът и, иска или не, този път усети, че започваше да излиза от унеса си и да се събужда.

Скоро се поизправи в леглото си и погледна намръщен към андроида. Извика му:

- Знаеш ли, Мони, в началото много те харесвах, но откакто си на страната на нашите не мога да те търпя!

- Съжалявам, те ме програмираха така след големия ви скандал. Твоята безотговорност разруши част от имението, помниш ли?

- Да, да, не е нужно всички да ми го повтаряте отново и отново!- отвърна троснато Данаил, след което захвърли възглавницата и завивките си някъде настрани и се изправи.

Младежът пристъпи към личната си баня, но по пътя за натам се загледа през прозореца на стаята и не се въздържа да отбележи все така гневно:

- Дори и слънцето още не е изгряло като хората, а аз трябва да ставам, за да се превърна в част от насилствената гавра на родителите ми с мен! Да му се не види!

Думите му не бяха отправени конкретно към робота Мони-поскоро ги изрече, за да излее някак яда си. Секунди след това влезе в банята и затръшна вратата зад себе си.

Взе си свеж душ, който го разбуди напълно, а после си облече дрехи, които преди това изгледа с презрение - червена тениска и син дънков гащеризон- и които бяха задължителната му униформа като нов градинар на имението на хълма. Все пак отгоре си наметна и коженото си яке, с желанието поне по пътя за натам хората да не го заглеждат заради 'изключително смотаното' по негови собствени думи облекло.

И така, не след дълго Данаил вече се беше качил в колата си и пътуваше към двореца сред горите на хълма. До днес не го бе виждал отблизо и никога не бе предполагал, че първото му отиване там щеше да е по такъв неприятен повод.

По пътя за натам мина по доста други познати улици на Каблешково, включително и онази с многото клубове, където предната вечер дори и не бе успял да се весели на спокойствие преди да му надянат хомота на унизителната работа. Но поне за онези моменти се опитваше да не се сеща- така или иначе краткотрайната му връзка с Люси беше приключила и младежът не смяташе, че имаше смисъл да затормозява съзнанието си с мисли за нещо отминало.

Скоро се отклони и по пътеката, отвеждаща към възвишението- така излезе от града, в който бе живял цял живот и се насочи към една небезизвестна точка от покрайнините му, за която от години се носеха интересни легенди. Данаил бе чувал някои от тях, но несъмнено не ги взимаше насериозно. Той определено не бе от типа момчета, които биха тръгнали да се занимават с изучаване на подобни 'втели-некипели'- друг израз, идваща от неговия собствен речник.

Все пак, когато скоро навлезе през гористия път, който малко или много приглуши светлината и придаде някаква загадъчност на обстановката, младият мъж усети лека необичайна тръпка. Не беше сигурен на какво се дължеше, но сякаш да бъде тук пораждаше особени чувства у него- сякаш мястото притежаваше своя собствена уникална магнетичност, която сега караше мъжа да изпитва някаква трудно обяснима връзка с него.

Не по-малко различно бе, когато и самият дворец в голямото имение „Врхъ” се появи пред погледа му. Уви, да го види само напомни

на Данаил и причината да е тук, което само по себе си нямаше как да не го откъсне от досегашното му вглъбение и да не възвърне другите, неприятните усещания, у него.

Колата се спря пред високите порти и младежът извади ръката си, за да натисне бутона на звънеца. Първоначално не получи каквото и да е отговор, затова повтори, но точно когато му идеше да изругае изведнъж на специалния вграден в каменната стена екран се появи ликът на жена в доста напреднала възраст, който отначало накара Данаил да се ококори, може би защото тя беше облечена само по пеньоар, а лицето си бе намазала с някаква доста противна на вид зелена субстанция.

- Макс! Одри! Вие най-накрая... - отначало неприкрито ентузиасирана, дамата, заговорила на английски, изведнъж се сепна и ококори. - О... ама ти не си Макс и Одри?

- Ами... да, очевидно не съм - отговори на същия език мъжът, присвивайки вежди. - Казвам се Данаил и съм тук като... градинар...

Колко неприятно му беше от тази мисъл си пролича не само в тона му, а и в недоволното присвиване на устната му от едната страна. А жената- Галя- мигом запремигва и махна с ръка:

- О, ама вярно, че тази сутрин щеше да започне да идва и прислугата! Влизай, младежо, влизай... Влизай и ме почака на стълбището, ей сега ще дойда...

Тя му отвори вратата с помощта на бутон, намиращ се на същото устройство, с което разговаряше с него. И, макар и на Данаил в този момент да му идеше да изрече някой доста крайни думи към нея задето го бе нарекла 'прислуга', този път съумя да се въздържи и просто да продължи навътре с колата. Скоро я паркира до другата такава при въпросното стълбище, на едното от стъпалата на което се настани в очакване на жената.

Замисли се дали да не извади от джоба си своят телефон, за да поразсее яда си с нещо развлекателно, но неусетно се потопи в друг начин за сравнително приятно разсейване- веднъж озовал се тук, младият мъж се загледа в същата онази природа, през която току-що бе преминал и това по някакъв специфичен начин сякаш успя да го успокои за няколко мига. Съзерцавайки леко повяващите се корони на онези високи, вековни дървета, и вдишвайки дълбоко от чистия, почти планински въздух на това място, Данаил може би осъзна, че не трябваше да си хаби нервите за нещо, което нямаше как да промени. Колкото и неприятно да беше, той наистина щеше да е част от обслужващия персонал на това място. А и вероятно имаше и по-неприятни места, на които да слугува на някого, от това хубаво старинно имение насред живописната природа...

- Ето ме! Ето ме!- ненадейно, този глас се чу нейде иззад младежът, което пак му припомни причината да е гневен, но този път той се опита да остане по-спокоен.

Погледна натам, към дамата, която тъкмо слизаше по стълбището към него и която вече си бе облякла далеч по-стилни дрехи, а на лицето ѝ я нямаше онази гадна на вид субстанция, но за сметка на това пък имаше лек грим.

- Здравей, момко, аз се казвам Галя - жената протегна ръка към него и двамата се здрависаха. - Много по-гореща съм, когато съм без сутрешната си маска, а?

Направи една женствена, кокетна поза, а пръстите си прокара някак съблазнително през късите си бели коси. Данаил, от своя страна, се подсмихна леко, защото му стана смешна нейната самоувереност. Същевременно се изправи и каза:

- Данаил Родбърг.

- Родбърг? - изненада се Галя. - Доста нетипично име за България.

- Баща ми е от Белгия. Дошъл е да живее тук като малък и като е пораснал се е запознал с майка ми, която си е българка. - обясни младежът.

- Ти да видиш, досега не съм познавала наследник на белгиец и българка... но за всяко нещо си има първи път, нали? - отбеляза ведро Галя, след което от раз подхвана момчето под ръката и го придърпа със себе си. - Хайде, да отидем в градината зад имението! Ще ти покажа бараката, където са инструментите ти за работа, а ти междувременно може да продължиш да ми разказваш за себе си, че ми стана много интересно!

Данаил, който остана малко изненадан от тъй радушното отношение на тази жена към някой, когото на практика сега срещаше за първи път, само кимна и тръгна с нея (не че имаше избор след като тя се беше вкопчила здраво в него). Докато отиваха към въпросната барака, а дори и в следващите минути, той разказа на Галя това-онова за живота си като единствения наследник на влиятелния строителен предприемач Брианд Родбърг и видната дизайнерка Ивета Димитрова. Разбира се, покрай тези имена трябваше да обясни и защо богаташки наследник като него бе стигнал дотук да е градинар за други богаташи- така и на самия него отново му бе припомнена историята за нощта, в която бе изпуснал юздите на компанията си и така семейното му имение бе пострадало.

Неусетно, по време на този техен разговор, слънцето вече бе изгряло, което изведнъж накара Галя да се досети за нещо и да възкликне:

- О, ама къде ми е ума! Тъй се отнесох и съвсем забравих, че дори не съм започнала да подготвям закуската за децата и гаджето ми! Макс и Одри навярно ще дойдат всеки момент! Дани, ти ако искаш може да започваш да оформяш тревите и храстите тук и в лабиринта! По някое време пак ще дойда да те навестя заедно с другите, от които може да се запознаеш с тийнейджърите- близо са до твоята възраст.

Тя дари младия градинар с една усмивка, сетне пъргаво тръгна към къщата. Данаил я проследи с поглед, след което отдели една въздишка и погледна към двете си ръце, в които вече държеше типични градинарски уреди. Те допълнително му напомниха... че се започваше.

А докато младия наследник Родбърг се изправяше пред изпитанието за първи път в живота си да върши работа от подобен тип, Галя, която понастоящем се явяваше временната господарка на този дом, отиде в обширната кухня на къщата, където вече се намираха двама от споменатите от нея тийнейджъри- Кейлъб и Дайами. Седяха на плота и си похапваха мляко с корнфлейкс.

- Ах, деца, защо избързахте със закуската- тъкмо щях да правя меденки с чай! - възкликна с разочарование дамата. - Всъщност... защо въобще сте станали толкова рано, доколкото знам младежите на вашата възраст са доста поспаливи?

- Не планувахме да ставаме, но някой с обувки на токчета и доста бърза крачка мина покрай стаите ни преди малко - отвърна подсмехнат Кейлъб.

- О, съжалявам, че съм ви събудила, но градинаря ме чакаше на входа, трябваше да го въведа. Той се оказа доста младо момче, надали е много по-голям от вас.

- Сериозно ли? - ненадейно, този ентузиазизиран глас се чу откъм вратата на помещението, където тъкмо се беше появил и тийнейджърът, чиято фамилия притежаваше и къщата- Ферди. - Значи ще си имаме още една дружка за забавленията!

- Не смятам, че той ще има време да се занимава с вас- все пак е дошъл тук да работи - подчерта Галя. - Не го разсейвайте много, че го чака доста работа докато оформи избуялите плетове в лабиринта.

- О, тук има лабиринт?- изненада се Дайами.

- Да, не го ли видя от някой от прозорците? Доста е внушителен.- отбеляза Ферди, при което се приближи до открехнатата балконска врата и надникна през стъклото, а другите го обградиха и също се загледаха в градината.

Освен входа на лабиринта тримата видяха и Данаил, който понастоящем подрязваше тревите в близост до него. Междувременно Дайами поклати глава и отговори:

- Не, не съм гледал много от тази страна на къщата, защото моята стая се намира от другата.

- Този приятел наистина изглежда доста млад, трябва да го привлечем към нашата банда за издивяване - отбеляза тогава Кейлъб, ухилен до уши, докато гледаше към градинаря.

Но точно когато Галя отвори уста и се наклони да се противопостави на плановете му, отстрани се чу друг глас, този път момичешки, които изненада всички:

- Не ми казвайте, че има още едно момче и ще трябва да се боря сама срещу четирима!

Младежите и по-възрастната дама се извърнаха в тази посока и видяха хубавата, тъмнокоса тийнейджърка, която току-що се беше появила при вратата на кухнята и сега ги гледаше засмяна, с проблесващите си позитивни кафяви очи.

- Одри!- възкликна Галя, като възклицанието ѝ беше по-скоро вик на небивал шок.- Ти... ти си тук? Но как успя да влезеш в имението!?

- Ами... портата беше широко отворена... а и входната врата на къщата не беше заключена - отвърна подсмехнатото момиче.

- Свети небеса! Съвсем съм забравила, че след бутона за отваряне трябваше да натисна и бутона за затваряне! - плесна се по челото Галя, при което, очевидно паникьосана, изхвърча от кухнята с думите. - Ами ако влезе някой!?

Останали сами тук, четиримата тийнейджъри се спогледаха и отведнъж прихнаха да се смеят. Одри се приближи да се прегърне с приятелите си, а междувремево Кейлъб отбеляза шеговито:

- Галя не бива да се тревожи- всички ще са защитени от потенциални натрапници щом в имението живее отбор 'Герои на летните ваканции'!

- Мислиш, че се тревожи някой да не ни направи нещо ли? - отвърна не по-малко шеговито Одри. - По-скоро е разтревожена, че ще се наложи тя да му направи нещо на него, а не си е взела точилката от вкъщи!

Всички отново се засмяха.

А докато трите млади момчета и едното момиче си приказваха с приповдигнато настроение за неукротимата фурия, с която семействата на някои от тях бяха неразривно свързани от десетилетия, самата Галя се беше засилила към стълбището за горния етаж, където бе оставила дистанционното за портата. До такава степен се бе отнесла в бързината си, че за малко не се блъсна в още някой, който тъкмо бе влязъл в имението без тя да разбере- строен тъмнокож мъж на средна възраст, който придърпваше големи куфари със себе си. Още щом я видя пред себе си той се ухили широко, а комбинацията от галантно сресаните му

тъмни коси, запленителните му кафяви очи и, разбира се, неотразимата му усмивка с чисто бели зъби, я накара да претръпне от вълнение.

- Я да видя за къде се е разбързала сладката ми бухтичка! - възкликна той и, зарязвайки куфарите зад себе си, прокара чувствено ръцете си през кръста ѝ.

- О... Макси! Захарчето ми! Сладкото ми пандишпаново кексче! - отвърна трепетно тя и без да се замисли се притисна в него с такава страст, че още щом се впуснаха в последвалата си пламенна целувка им се наложи да се облегнат на стената.

Наслаждаваха си се един на друг известно време, после се спогледаха със загорелите си погледи и Галя възкликна:

- Не знаеш колко ми липсваше, красиви мой жребецо! Твърде много време се забави в тая командировка!

- Сега поне ще имам цяло лято само за теб, мелбичката ми! - отвърна закачливо мъжът. - За теб и за всичката страст, която аз и ти сме способни да излеем един към друг!

- Ах, просто не мога да се въздържа... Да започваме още сега! - Галя дори не даде на мъжът възможността да отговори - повторно впи дивите си и неукротими устни в неговите, а после, почти без да откъсват устните и ръцете си едни от други, двамата тръгнаха нагоре по стълбището...

Не след дълго едната от вратите на горния етаж се затръшна зад тях.

А по времето, по което тези двама сериозно хлътнаха един по друг мъж и жена не можеха да се наситят на изригналата в душите и телата им страст, четиримата тийнейджъри в кухнята решиха да излязат навън, за да се поразходят в двора и да се запознаят с новия градинар на имението.

- Ах, колко е красиво тук! - Одри, оглеждайки се захласнато на всички страни, беше възхитена.

- На човек да му се иска да остане завинаги! - съгласи се Дайами и също обозря природната обстановка с позитивно изражение на лицето, след което обаче запремигва и се огледа по друг начин. - Хей, къде е градинаря? Преди няколко минути беше тук.

- Може да е влязъл в лабиринта - предположи Ферди и даде знак на приятелите си също да пристъпят натам.

Не се лъжеше - докато си приказваха Данаил вече се намираще иззад първия ъгъл в лабиринта от жив плет, който бе предизвикал интерес в него и го бе накарал да пожелае да го разучи малко преди да се заеме с оформянето на зеленината в него. И, въпреки не особено доброто настроение заради първия работен ден, да се озове сред стените

от чиста природна свежест го предразположи да се отпусне повечко и дори да изпита известно удоволствие.

Но тогава младежът забеляза, че от едната стена стърчеше клон. И ето, че за първи път откакто се бе озовал тук, Данаил искрено пожела да свърши работата си като отреже този дразнител за окото- затова и пристъпи натам с градинарските ножици, които държеше. Отряза клона, след което дори се усмихна и си пое дълбоко въздух. Точно когато се канеше да се извърне на другата страна и да се върне към по-неприятната част от работата си обаче, той се спря на място, защото сякаш изведнъж чу... някакъв шум.

- Хей... има ли някой там? - без да е сигурен накъде точно да гледа, той пристъпи бавно и предпазливо напред, вдигайки ножицата във въздуха, в случай че му се наложеше да я използва в самозащита срещу възможен натрапник.

Не можеше да предполага, че само на няколко метра от неговото местоположение действително имаше някой, но този някой се намираще иззад една от съседните стени на лабиринта. Беше същия онзи младеж, който още в дебрите на нощта обикаляше из този лабиринт и се опитваше да открие пътя си извън него- Харисън. Ала колкото и да се бе старал през последните часове, сякаш нещо необяснимо винаги го бе връщало на друга точка из множеството оплетени коридори сред зеленината. Затова на младежа и в настоящия момент му се налагаше да разрешава загадката на лабиринта за пореден път.

Ала ето, че когато чу гласа на Данаил недалеч оттук, той потрепна. Спря се на мястото си и погледът му стана обнадежен.

- Някой е тук... някой е тук и ме чува...- прошепна той не само сам на себе си, а и на другият глас, който още говореше в съзнанието му и който не се забави, за да му отвърне:

- *Знаеш, че това е илюзия... И преди си попадал на такива... Ти си далеч от целта си, Харисън... Далеч си и отново ще се провалиш...*

- Не... не, няма да се проваля! Трябва да открия кой е този човек! Трябва да открия и... нея! - решен да бъде уверен до последно, младежът си пое дълбоко въздух и забързано продължи напред, а същевременно започна да вика - Хей! Хей, чувате ли ме!? Чувате ли ме, тук съм!!!

- *Престани да викаш!*- гласът в съзнанието му сякаш се вбеси поради някаква причина. - *Там няма никой, не разбираш ли? И този път няма да стигнеш до никъде! Откажи се!!!*

Ала сякаш точно тези думи дадоха на Харисън дори още по-голяма увереност. Той отвърна на тайнствения глас:

- Наистина съм близо, нали? Близо съм до това, което търся! Затова се опитвах да ме спреш- защото тогава ТИ ще се провалиш!!!

- *Не, не, не!!!* - гласът започна да звучи силно притеснен, което даде нов стимул за Харисън да продължи все така напред със забързаните стъпки и виковете си.

А тези викове действително бяха чути от Данаил, а и не само от него- останалите тийнейджъри, които тъкмо пристъпваха в градината, също ги уловиха и се спряха, споглеждайки се ококорени.

- Дали това е градинаря? Той... нужда от помощ ли има?- почуди се Одри.

- Не знам, но трябва да разберем! - извика Ферди и още по-забързано хукна напред, а другите го последваха.

Секунди по-късно те се озоваха зад гърба на Данаил, когото изгледаха облещени. А той самия- той бе отворил широко очи и уста и просто гледаше на всички страни, без да е сигурен какво да каже. Когато все пак изрече нещо, останалите установиха, че не неговия глас отправяше зова за помощ:

- Кой си ти!? От къде се обаждаш!?

- Тук съм! Тук съм!!!- извика Харисън, при което сякаш измежду зеленината забеляза присъствието на другите и това му даде насоката какъв трябваше да е последния завой, който да поеме, за да излезе от лабиринта.

А другият глас в съзнанието му, очевидно разбрал какво се случваше, изведнъж смени стратегията си. Както го лъжеше и го увещаваше да се откаже, той изведнъж започна да изрича:

- *Помисли и се спри на време! Знаеш до къде може да те доведе тази среща! Още от началото го знаеше, но с цялата си неразумност пое по този път! Знаеш, че всичко може да стане още по-объркано, не го прави такова!!!*

Ала Харисън не го послуша и този път. Копнежът бе твърде голям. Привличането към това, което търсеше, и за което знаеше, че бе по-близо до него, отколкото когато и да е било до сега... Само няколко крачки го деляха от тъй важен момент, за който бе копнял от толкова отдавна... и той без извървя тези няколко крачки без да се замисля.

Изтощен, запъхтян, но и ликуващ, до този момент загубения в лабиринта млад мъж се появи пред трите момчета и едното момиче точно когато те самите се спогледаха един друг- познати с познати, познати с непознати... Озова се пред тях със сърце, биещо за да достигне до заветната си цел... но веднъж щом си помисли, че това се е случило, изведнъж усещанията у него се измениха по някакъв необясним начин.

Той се спогледа първо с Данаил- ококорено, развълнувано- после с останалите, а и те с него. И докато израженията на Данаил, Ферди, Кейлъб, Дайами и Одри показаха техния смут и тотална обърканост, при някои от тях сякаш примесени и с други проблясъци, то това на Харисън

подсказа, че удовлетворението в душата му и неговите собствени трепетни проблясъци ненадейно се сляха с... още въпроси.

Но преди той или някой от другите да е успял да каже каквото и да е било, изведнъж тялото на странника от лабиринта изтръпна по съвсем различен начин, което го накара да се ококори пак, този път с безпокойство. А сега и другите усетиха същото, за което никой от тях обаче не намери обяснението, до което Харисън малко или много беше достигнал.

Това, което се случи в последствие изглеждаше дори още по-необяснимо. Спогледали се един с друг, загубилите ума и дума младежи се усетиха обгърнати от светлина- на вид мека, топла, но същевременно и заслепяваща. Затвориха очи и докато се осъзнаят... вече не се намираха на това място.

Едва миг по-късно, тук вече лежах само и единствено чифт градинарски ножици, паднали на земята. Тук, на това място, което изневиделица се бе оказало както изход от лабиринт, така и вход към неочаквано, вълнуващо приключение.

Трета глава Paradise

“Притрябвало ми е да шпионирам... глупачка като теб!”

”Не можем да променим това, което се случи... Ние... се любихме...”

“Тогава аз ти казах, че имам чувства към теб и че вече съвсем не си ми безразлична...”

“Да... аз също... изпитвам силни чувства към теб...”

“И ти ли можеш да рисуваш?”

“Ти ме нарисувай първа.”

“Обичам те.”

“И аз те обичам.”

Данаил не можеше и да предположи, че толкова скоро щеше отново да съзре морското дъно, в цялата му изящна прелест- този път реална, не холограмна... Още по-малко можеше да предложи, че това

щеше да се случи след като през съзнанието му бяха преминали непознати гласове- мъжки и женски- изричащи трепетни слова под звуците на нежна мелодия...

Момчето отвори рязко очите си докато тялото му постепенно потъваше сред дълбините. Все още чуваше музика и гласове, когато съзря кораловия риф под себе си- бе тъй запленително детайлен, че на човек направо му идеше да се пресегне и да го докосне... както стори и младежът в своя необикновен унес. А щом го направи... там, сред морската зеленина, като с магия се появиха образи...

Бяха мъж и жена, притиснати пламенно един в друг... Устните си съчетаваха нежно, а пръстите си прокарваха чувствено през косите на другия- нейните дълги и прелестни, а неговите- къси до раменете, къдрави, но появяващи се нежно, незнано дали заради вятъра или заради морското течение. Лицата им- те бяха някак замъглени, не се виждаха, но дори и без това Данаил можеше да усети какво значеха той и тя един за друг...

Внушителна картина на истинската любов, на която картина обаче ѝ бе писано бързо да изчезне- всъщност тя се бе задържала там само за няколко мига, но няколко достатъчно пълноценни мига, за да се запечата завинаги в съзнанието на младежа. Но пък дробовете му вече до такава степен бяха пълни с вода, че не изглеждаше възможно той да се вгълбява още дълго в тази необяснима зрителна наслада, нито пък в топлината на гласовете и мелодията, съпътстващи я...

Рязко погледна нагоре с изцъклени очи. Видя светлина недалеч- значи повърхността все пак не беше недостижима. Инстинктите му за оцеляване го подтикнаха да се оттласне натам и да вложи всичките си сили в това да изплува...

Получи се- след секунди, Данаил вече се намираше на повърхността. От раз вложи цялата си енергия, за да си поеме въздух като хората. А въздухът беше топъл- доста по-топъл от онзи, който последно бе поел там, сред лабиринта в обширната градина на имението „Връхъ”. И слънцето се усещаше като доста по-жарко- гледайки нагоре, младият мъж нямаше как да не го съзре в цялата му прелест там, на сред сините небеса, на които нямаше и едно облаче...

Бързо отклони погледа си, търсейки някакви отговори. И отново се ококори, когато все пак откри ясен отговор поне на въпроса дали над повърхността съществуваше и нещо друго освен вода- недалеч оттук, може би на около двадесетина метра, имаше суша. Данаил дори не се и замисли, а заплува право натам, като много скоро с наслада усети краката си да стъпват по пясъците- вече нямаше да му се налага да плува. Ала въпреки облекчението, с всяка следваща крачка и с всяко следващо

осезание на какво място се намираше всъщност, въпросите у него нарастваха все повече...

Пред себе си младежът виждаше не само вода и бряг, ами цяла една коренно различна обстановка от онази на градината. На различни места по плажа освен пясъци имаше и големи скали, а недалеч иззад брега се извисяваха и големи дървета, доста екзотични на вид. В далечината се забелязваше и нещо като планински връх, което вероятно можеше да се окаже и вулкан...

Но това, върху което младежът се съсредоточи най-много сега бяха хората, които той съзря на плажа и чието присъствие донякъде го успокои- поне щеше да знае, че не се бе озовал съвсем сам наред цялата тази нелепа необяснимост. Забързано се приближи към тях и видя, че единия беше момче- Кейлъб- който понастоящем правеше изкуствено дишане на момиче- Одри. Разбира се, за Данаил те бяха едни непознати, които бе мернал за първи и единствен път зад себе си при входа на лабиринта. Но все пак част от него потрепна с тревога при мисълта, че момичето можеше да е мъртво.

Кейлъб, влагайки всичките си сили в това да помогне на своята връстница, изглеждаше отчаян. Нито масажа на гърдите, нито дишането уста в уста помагаше... но той не се отказваше...

И ето, че полза имаше- изведнъж, Одри се закашля и изплю толкова голямо количество вода, колкото човек не можеше да предположи, че крехкото ѝ тяло би побрало.

- Одри, ти си добре! Добре си, слава на Бога!- възкликна истински радостен Кейлъб и мигом я притисна към себе си в една силна прегръдка.

Самата тя също го прегърна, след което го погледна в очите с признателност.

- Ти ли ме спаси? О, Кейлъб, не знам как ще мога да ти се отблагодаря!

- Не е нужно - махна с ръка младежът.

Чак тогава двамата забелязаха присъствието на другия мъж встрани на себе си- до този момент той ги бе наблюдавал трепетно и също се бе радвал от факта, че непознатото момиче щеше да живее.

- Хей, ти... ти си онзи градинар, нали? - попита го тогава Кейлъб, като междувременно се изправи и помогна на Одри да стори същото.

Да му бъде припомнено, че работеше като градинар, не се понарави особено на Данаил, затова той присви леко вежди и побърза да добави:

- Казвам се Данаил. А ако повече никога не изричате думата 'градинар' може и вие да ме наричате така, както приятелите ми- Дани.

Думите му докараха леки усмивки на лицата на другото момче и момичето.

- Аз съм Кейлъб, а това е Одри - каза единия от тях, след което и тримата с новия им познат се впуснаха в чуденето си какво се случваше, заради което се огледаха. - Какво стана? Как така изведнъж се озовахме... тук?

- Нямам си и най-малка идея.- отговори Данаил.- Всъщност, все още не съм сигурен дали не сънувам. Нормално е тялото ми да отказва да се събуди като за първия работен ден и да си измисля всевъзможни шантави сънища, за да ме държи заспал.

- Уви, не ми изглежда това да е сън - каза Кейлъб, все така оглеждайки се, при което с трепет забеляза нещо недалеч оттук. - О, това там са Дайами и Ферди!

Той мигом тръгна надолу по плажа сред плитките води- право по посоката на другите две момчета, които тъкмо излизаха от водата, подкрепяйки се един друг. Одри и Данаил не се поколебаха да сторят същото.

- Добре ли сте!?! - Кейлъб ги попита още докато те се свестяха от шока, затова и в първия момент просто го погледнаха премигващи и безмълвни. После Дайами каза:

- Май сме добре... А вие?

- И ние така... Аз съм добре благодарение на този смел герой тук! - отвърна Одри, потупвайки Кейлъб по рамото и гледайки го с все същата признателност.

- Е, да спасиш някой от удавяне не е геройство, а дълг - прояви скромност момчето.- Както и да е, да се върнем към основната тема... Къде се намираме!?

-Като гледам сме на... нещо като остров... - Ферди констатира очевидния факт, оглеждайки се. - Но, предполагам, големия въпрос за всички е... как въобще се озовахме тук?

-Какво помните последно?- попита Дайами, споглеждайки се с приятелите си и дори с непознатия.

-Навярно същото, което и ти- как отиваме да търсим гради... тоест Дани... в лабиринта... - Одри се подсмихна, споглеждайки се с Данаил, след което обаче се сепна и допълни - О, а щом го намерихме изведнъж пред нас се появи и... онова другото момче!

-Да, всъщност точно при появата му ние... сякаш се пренесохме от онова място на това... - кимна Ферди.- Дали двете неща са свързани по някакъв начин?

-Може би той ще успее да ни даде някакви отговори - предположи Одри. - Стига да е някъде тук. Хайде, да го потърсим!

Старите ѝ приятели бяха съгласни с това предложение, но Данаил очевидно бе на друго мнение- той размаха с ръце и извика:

- Хей, хей, хей... сигурни ли сте, че това е добра идея? Имам предвид, че... ако онзи тип по някаква причина е довел до необяснимата ни телепортация може и да не ни е много от полза да го срещаме отново. Кой знае къде може да ни пренесе следващия път!

- Има логика... но нещо необяснимо ме кара да си мисля, че можем да му имаме доверие.- каза тихо Одри.

- Нещо, което си забелязала... в едната секунда, в която си го виждала? - не се поколеба да е саркастичен Данаил.

- Понякога и толкова може да е достатъчно, за да имаш доверие на някого.- каза Одри, при което тръгна надолу по плажа, а останалите я последваха, включително не особено доволния Данаил, който отново не си спести думите:

- Струваш ми се доста наивна, красавице... Дано да не си такава и с момчетата. Когато сте излезли някъде на барче или на дискотечка, де, а не когато неволно се озovesш с няколко такива на плажа на непознат остров.

- Ако не вярвах на усета си за хората навярно щях вече да съм обърнала гръб и на другото непознато момче, което сега срещнах за първи път... но ето, че още го слушам - Одри реши на свой ред да е саркастична с него, поглеждайки го през рамо.

Този път Данаил не отговори- само се подсмихна. Запозна се с другите две момчета, после всички продължиха да вървят напред.

- Признавам, че винаги ми е било мечта да посетя подобно екзотично местенце - каза по едно време Дайами. - Но не съм и очаквал, че ще се случи в подобна смуцаваща ситуация.

- О, горките Галя и Макс, кой знае колко ще се притеснят за нас, когато установят, че сме изчезнали!- възкликна Одри с тревога, изписана на лицето.

- Галя беше онази смешна стара жена, която се мисли за секси мацка, нали?- попита Данаил, ухилен.

- За семействата на някои от нас е много повече.- този път, Одри го мерна накриво, а той побърза да отвърне:

- Не знам каква ви е, но определено не изглеждаше с всичкия си като се запознахме.

- На други пък започва да ни се струва, че единия от нас си е поставил за цел да е големия дразнител в групата - този път не Одри, а Кейлъб изрече това, също поглеждайки с присвита вежда към новия им познат.- Какво ти става, човече, защо се държиш така?

- Как искате да се държа? Просто съм директен. Какво, да се преструвам, че всичко ни е наред и че не сме се озовали сами на непознат

остров заради също толкова непознат тип, когото сега издирваме, за да си навлечем още неприятности? Или може би да си внуша, че онази... Галя... е горещо парче, годно за забиване?

- Знаеш ли какво, може би просто трябва да се отделиш от нас и всеки да си мисли каквото си иска! - извика Одри.

- Не думай! - Данаил се намръщи, след което директно се обърна някъде настрани и тръгна по посока на дърветата.

Останалите младежи се спряха и се загледаха в него, колебливи. Одри, която все пак почувства известна вина заедно бе реагирала толкова остро, побърза да се провикне:

- Наистина ли ще се отделиш от нас само защото не можеш да се държиш по-добре с хората? В момента е хубаво всички да сме задружни.

- Твърде много вълшебни приказки за задруги си чела, миличка... Понякога точно вълците-единаци оцеляват най-добре, особено когато някой не ги ограничава! - отвърна Данаил, дари я с една широка, саркастична усмивка и скоро се загуби някъде наред избуялата зеленина.

- Да го оставим, щом толкова иска да се оправя сам - каза Ферди.
- Как му беше името на него, всъщност?

- Данаил - отговори Кейлъб.- В началото ми изглеждаше симпатичен, не знам какво му стана.

- Някои хора рано или късно си показват истинската същност - отбеляза Ферди, при което даде знак на приятелите си да продължат напред, на което те откликнаха.

Данаил, от своя страна, вече пристъпваше с тежки стъпки сред гористата част на острова, но бързо установи, че да развива подобна засилка на такова диво място щеше да му е трудно- изведнъж, докато се осъзнае, той стъпи накриво наред не много голяма кална дупка и мигом се строполи на земята.

- Да му се не види! - изруга.

Седна на тревата встрани, извади потъналия си в кал крак и махна обувката от него, което му причини известна болка. Глезенът очевидно бе изкълчен, а това малко или много щеше да забави мъжа. И съвсем не беше само травмата- жегата на това екзотично място ставаше все по-трудно поносима, особено за облечен в гащеризон човек. А съчетанието от тези климатични и физически неудобства го накараха съвсем скоро да изригне още по-яростно, захвърляйки обувката си някъде настрани с още един вик:

- Мамка му, как се озовах на това скапано място! А можеше да съм на Слънчака с Наско, каквито си ни бяха плановите преди нечий гадни родители да решат 'да ми дават урок'!

Насред яда си, той реши да се поразхлади като бързо и троснато свали гащеризона си. Но после, като се изправи, осъзна, че и така му е топло, заради което махна и тениската.

Останал единствено по белите си слипове, младежът си пое въздух и за пореден път отбеляза сам на себе си:

- Е, поне ще хвана малко тен... и ако евентуално срещна някоя хубава амазонка ще я привлека от раз с това неустойимо тяло!

Гордо докосна изваяните плочки на корема си и усети, че се усмихва първи път откакто се беше отделил от останалите. Бързо обаче си спомни в каква ситуация се намираше- затова, след като нави дрехите си на вързоп, го преметна през рамо и продължи да върви напред сред зеленината.

Не му отне много време да установи един от огромните минуси на това да си почти напълно гол на горещо тропическо място като това- не само че някои от растенията безмилостно удряха и жулеха кожата му, ами и потта по оголеното му тяло привличаше доста насекоми. Данаил, разбира се, все още не беше готов да признае поражението си и да се върне на плажа при останалите, заради което гневно тръгна да размахва с ръце и да прогонва дребните същества от себе си с движения... и думи:

- Ама че боклужи! Скапани нещастници! Разкарайте се! Да ви го...

Не довърши последните си слова (в жаргон, какъвто тази част от острова навярно не бе чувало досега), защото за негова беда му се случи нещо дори още по-неприятно. Разсеян от това да маха хаотично с ръце и да гони насекомите, Данаил не забеляза поредната дупка на пътя си, която този път не просто го спъна, ами и го накара да залитне безпомощно напред- право надолу в една обширна и естествено образувана яма. Но този път, просвайки се там, насред калта, младежът удари не просто крака си, ами и главата си, което мигом го изпрати в несвят...

Жалка картинка- навярно по този начин би го нарекъл някой случаен минавач ако в тази тропическа джунгла имаше такива по същото това време. Но макар и местността да изглеждаше безлюдна, недалеч оттук все пак имаше някой, който не изглеждаше в кой знае колко по-добро състояние от това на Данаил...

Встриани от просналия се в безсъзнание мъж минаваше една рекичка. Беше малка, но всъщност произлизаше от един доста по-голям извор недалеч оттук. Извор, наподобяващ водопад, сред буйните води на който ненадейно изникна... друг един млад мъж в несвят. Течението постепенно го избута до брега, където той известно време той лежа със затворени очи, без да помръдва.

Но изведнъж се събуди. Закашля се, сподавен от водата в дробовете си, а когато съвсем дойде на себе си се огледа ококорен и крайно объркан.

В друга ситуация навярно щеше да е приятно развълнуван да се намира сред толкова живописна природна атмосфера наред джунглата-същинско райско кътче според някои. Но сега младежът изглеждаше толкова смутен и тъй объркан, че единственото, което съумя да направи бе трепетно да се размърда от мястото си и да се изправи.

Оглеждайки се неколkokратно на всички страни, накрая Харисън се извърна в една произволна посока и тръгна наред дивата растителност.

Четвърта глава Невидимата Лу

И в Каблешково и околностите му слънцето огряваше жарко всяко кътче, до което се докоснеше, когато Галя, видимо удовлетворена от живота и от това, с което настоящият ѝ приятел я даряваше в него, реши да използва топлите обедни часове на същия ден за нещо приятно. За тази цел облече банския, с който се харесваше най-много, взе си едно шишенце със слънцезащитен лосион и, след като си сложи голяма сламена шапка на главата, излезе с бодра крачка в задния двор на големия дворец в имението “Връхъ”. Там, около две кръгли масички бяха наредени няколко шезлонга- седна на единия и щом добре намаза тялото си със защитната субстанция се настани полулегнала на него, с лакти, поддържащи горната част от тялото ѝ.

- Ах, ах, ах... - не се забавиха блажените ѝ слова. - На какво хубавко местенце се озовах за лятото! Като затворя очи мога даже да си представя, че съм на някое екзотично тропично островче!

Дори не предполагаше колко иронично звучаха думите ѝ, но така или иначе скоро се разсея от тях и от мисълта за приятното, слънчево време, когато през тялото ѝ се надигнаха други пламенни чувства- този път породени от неустоим, добре сложен тъмнокож мъж, който премина пред погледа на жената. Управляваше безшумна косачка, а Галя, макар и само до преди малко да се бе наслаждавала на интимната му компания горе, в спалнята, то сега, да го види отново в този откровено съблазнителен гол до кръста вид, за втори път този ден я накара да претръпне с жажда за него.

- Виждам, че да сте само лекар не е достатъчно за кадърен мъж като вас, господин Бароу... - тя не си спести това закачливо подмятане, обръщайки се към приятеля си Макс с неговата фамилия.

- Убеден съм, че не съм единствения тук с много скрити таланти. - отбеляза ухилен той и се спря точно при нея, като за да си поеме въздух и да забърше потта по себе си с тениската, която се подаваше от джоба му- което пък, разбира се, го накара да изглежда дори още по-сексапилен в очите на излегналата се на шезлонга дама.

Галя отдели превъзбудено въздихание наред блажената си усмивка. Но изведнъж изражението на наслада от лицето ѝ се замени от... колебливост. Причината? Да гледа мъжът с косачката я накара да се замисли не само за страстните си чувства към него, а и за фактът, че не той трябваше да върши тази работа.

- Хей... чакай малко, бонбончето ми... къде ни е градинаря? - огледа се тя на всички страни. - Всъщност... къщата нещо е станала съмнително тиха... Къде са децата?

Макс също извърна погледа си в няколко посоки.

- Не ми се струва тук да има някой. Може да са излезли да се поразходят някъде.

- Знаех си, че онзи огромен комерсиален град ще ги привлече и ще ми изчезнат под носа - въздъхна жената, поклащайки глава. - А уж трябваше да дойдем тук на почивка, за да се измъкнем от познатата обстановка.

- Те са тийнейджъри, кръвта им кипи неудържимо.

- Да, но се надявам да са се върнали до към четири-пет часа, та да можем да се подготвим за естрадният концерт в същия град довчера- за какво иначе съм им купила билети и на тях без да ги питам, я! - възкликна Галя. - А за градинаря силно се надявам в момента да оформя храстите някъде из лабиринта, а не да се окаже, че е избягал от работа още в първия ден.

- Не претоварвай с толкова мисли красивата си главица, мила, отпусни се - Макс се опита да я предразположи и дори седна до нея на шезлонга. - Както... преди малко например...

- О, да се отпусна така мога винаги... щом съм с теб, страстни ми любовнико! - отвърна палаво Галя и от раз го придърпа така, че лицето му да се озове на сантиметри от нейното. - Не само тийнейджърите имат необузdana кръв!

Страстната целувка, която последва, доказа не само думите ѝ, а и се яви едва началото на онова, на което имота повторно стана свидетел в последствие. Неспособни да устоят един на друг, Галя и Макс мигом пожелаха пак да се дарят с онзи плам от по-рано същия ден- така, докато се осъзнаят, той и тя отново се бяха озовали в обятията си там, горе, на втория етаж в голямата къща...

Нито Галя, нито Макс си имаха и най-малка идея колко по-далеч всъщност се намираха петимата гореспоменати тийнейджъри, а и непознатия младеж на сходна възраст- Харисън- към чието преживяване е време да се върнем.

Събудил се неотдавна сред плитките води при водопада в джунглата, сега момчето се луташе ли, луташе из непознатите екзотични гори на тропичния остров. Луташе се и се опитваше да открие каквото и да е логично обяснение за случващото се... но не му се получаваше, по ред причини. А това нямаше как на даден момент да не го докара до предела на психическите му сили и да не го подтикне да извика с пълно гърло, след което да падне отчаян на колене, загледан някъде в чистите сини небеса, подаващи се измежду клоните на заобикалящите го дървета.

Но ето, че изведнъж... някъде отстрани се чу женски глас:

- Сър Харисън... О, сър Харисън, вие отново сте тук!

Младият мъж се облещи. Започна да се оглежда, но така и не видя някого около себе си.

- Коя си ти? Какво се случва? Полудявам ли? - нямаше как първата му реакция да не бъде да се изправи и да започне да се върти на всички страни в недоумение.

- Спокойно, всичко е наред- нормално е да не ме виждаш, но това не значи, че не съм тук - успокои го същия глас, който звучеше някак приветлив, топъл. - Просто... съм невидима. Това съм аз, сър Харисън-Невидимата Лу. Не ме ли помниш?

- Аз... - няколко мига младежът просто премигваше и не знаеше какво да отговори.- Всъщност... не, не те помня. Истината е, че не помня нищо, абсолютно нищичко. Само как преди малко се събудих из онези води наред джунглата и... тръгнах в неизвестна посока.

- О... - Лу сякаш осъзна какво се случваше, заради което констатира и явния факт. - Явно си загубил паметта си. В такъв случай се извинявам, че така те стреснах- предишния сър Харисън беше свикнал да се появявам изненадващо във всякакви моменти.

- Защо ме наричаш... *сър Харисън*? - почуди се младежът. - Някакъв благородник ли трябва да съм?

- О, да, потеклото ти е благородно, рицарско, поне доколкото съм запозната аз - отговори невидимата дама. - Но не знам подробности-когато се запознахме ти имаше други търсения, които с времето обозря в цялостност.

- Какви?

- Ами... да речем, че идеята да откриеш голямата любов за теб отдавна е нещо повече от просто идея. Откакто се познаваме тя постепенно се превърна в ясен стремеж, обвързан с причина, която ти

така и не ми разкри. Но аз знаех, че мога да ти имам доверие и затова застанах рамо до рамо с теб, за да ти помагам в борбата ти- така или иначе всичките ми предци са служили на хора със синя кръв като теб и за мен бе чест да тръгна по техните стъпки.

- Ти... коя всъщност си? И защо си невидима? - без да е сигурен накъде въобще да гледа, Харисън присви една вежда и продължи да върти бавно тялото си на всички страни.

- Както казах- името ми е Лу. Отгледана бях в кралския двор на древния род Дикинсън, а майка ми и баща ми бяха сред най-доверените им подчинени. И мен ме учиха да тръгна по техния път, но уви- малко след като станах на десет се изгубих в гората. Там се натъкнах на зла магьосница, която ме примами в свърталището си с обещанията да ми помогне. Неусетно ме превърна в своя робиня- бях принудена да върша всичко, което ми заповядваше.

- Трябва да е било ужасно.- каза с известно съчувствие Харисън, на чието лице обаче все още се забелязваха нотките на неговата резервираност към тази на практика непозната - В единия ден да се подготвяш за вярна довереница на краля, а на другия- да си подчинена на зла вещица.

- Трудно ми бе, да, но някак запазих самообладание. Не загубих и надеждата си- тя беше до мен във всеки ден от шестте години, в които служих на магьосницата. Тази надежда ми помогна да измисля и идеалния план за бягство. Реализирах го в един ден, когато нея за малко я нямаше. За радост успях да избягам от леговището ѝ, но скоро разбрах, че кошмарът съвсем не е приключил. Без да зная вещицата ми бе направила магия, с която бях станала невидима за всички други освен за самата нея. И не просто невидима- на практика вече не съществувах физически. И до днес съм нещо като... жив дух, да кажем. За тази магия разбрах с ужас още при първата ми среща с хора след няколко години плен в къщичката на сред гората. Щом чувах гласа ми те се плашеха и бягаха- никой не искаше да чуе историята ми. Уви, и в двореца на Дикинсън не беше по-различно- всъщност, щом най-накрая успях да се върна там аз установих и другия тъжен факт- баща ми беше убит във войната с тогавашните врагове на краля, а майка ми се бе споминала скоро след тях. Бях останала сирак и няхах никого, към когото да се обърна- дори и тогавашният крал, Джералд, не можа да познае гласа ми, когато отидох до него и му проговорих- затова ме сметна за невидимо зло, което трябва да бъде премахнато. Мигом даде редица заповеди на подчинените си с цел да ме унищожат- така се почувствах принудена да избягам от кралството..

- Значи си останала без дом и без семейство?- на Харисън си му личеше, че историята ѝ го бе разчувствала.

- Да... - изрече Лу, а последвалото ѝ въздихание се чу отчетливо.

- Затова започнах да се скитам по света. В някои години се криех- от страх, че вещицата може да ме открие някак. В други... просто вървах ли, вървах по пътя си. Но какъв нормален път можеше да има един навеки невидим човек? Минаха векове и така и не успях да намеря мястото си.

- Векове? - ококори се Харисън.

- Да, може би всъщност трябваше още в началото да спомена, че вещицата освен друго ме беше направила и безсмъртна с магиите си- за да ѝ бъда подчинена навеки. Това постепенно установих след всяко изминало десетилетие, в което нищо в мен не се промени кой знае колко. Аз бях една живееща вечно невидима жена, отхвърлена от света, който не бе готов да приеме присъствие като моето за нормално, приемливо. До деня, в който не срещнах теб, сър Харисън. Ти бе първия, който ме изслуша докрай и ми повярва. А аз реших да ти бъда вярна до гроб- така не само щях да изпълня завета на родителите си, ами и да изпълня дните си със... смисъл.

Разказа ѝ, както вече споменахме, несъмнено успя да докосне младият мъж. В протежението на историята на Лу той постепенно бе почувствал, че доверието към тази необичайна дама не се усещаше като нещо непознато- макар и без памет, някъде там той очевидно чувстваше близостта си към нея.

- Все още ли си готова да бъдеш до мен, дори и в тази крайно объркана ситуация? - почувства се длъжен да попита Харисън. - Имам предвид, че... ние с теб се намираме сами наред някаква джунгла... И аз поне нямам идея нито как съм се озовал тук, нито как да си тръгна.

- И аз не знам как точно се случи- всъщност, в последните няколко дена бях изгубила какъвто и да е контакт с теб - обясни Лу. - За радост, във времето на дружбата си аз и ти преминахме през приключения, които не само ни сблизиха, ами в едно от тях се срещнахме с добър магьосник, който ни обвърза по необичаен начин- така че аз винаги да мога да се появя до теб, когато ти имаш нужда от мен. И ето, че след няколкото дена, в които тази магия по някаква причина не действаше... аз най-накрая успях! Озовах се при теб и да- готова съм да ти служа все така вярно, както до сега!

Харисън, мълчалив за няколко секунди, накрая си пое дълбоко въздух и каза:

- Добре. В такъв случай нека първо се заемем с мисията си да се измъкнем от това място, за което и двамата не знаем нищо. Като за начало предлагам просто... да продължим да го обикаляме и изследваме.

- Нека да е така! - съгласи се с охота Лу.

И така, младият мъж и неговата невидима, но вярна на вид подчинена тръгнаха в произволна посока. Този път, за разлика от преди малко, Харисън се чувстваше някак по-спокоен, защото поне имаше компания, с която да изучава недрата на неизвестното, макар и тази компания да беше крайно нестандартна. Но в следващите минути, по време на последвалите им разговори, младежът установи, че до себе си действително имаше някой, който му мислеше доброто и беше готов да остане с него до края, стига да се наложи.

Но за края двамата не искаха да мислят- сега целта им беше да достигнат до някакво удовлетворяващо продължение. И ето, че това ненадейно се случи по най-изненадващия начин.

- О...- изведнъж, Лу сякаш се сепна, с което привлече вниманието на Харисън.

- Всичко наред ли е? - погледна той в произволна посока, където считаше, че се намираше тя.

- Всъщност... не мога да си го обясня. Изведнъж, през мен премина вълна на... нещо необяснимо. Усещане, което съм изпитвала само когато ти си бил на друго място, но си имал нужда от помощта ми. Но не знам как е възможно в случая да изпитвам това усещане след като... ти си до мен.

Не по-малко объркан от нея, Харисън запремигва и поклати глава.

- Може би... трябва да последваш това усещане, за да разберем какво се случва?

- Имаш предвид... да се опитам да се пренеса на мястото, на което... *ти* се нуждаеш от мен? Това звучи абсурдно, защото ти си тук до мен.

- Не си спомням много-много опита на тази земя, но съм сигурен, че и абсурдните неща понякога намират своето обяснение.

Лу отново си пое въздух и сякаш се съгласи с думите му.

- Добре, отивам... Моля те, стой тук, на това място, не искам да се озовеш в някоя опасност докато не съм до теб, защото ще съм... там, където ме е призовал повика на връзката ни.

Харисън кимна и за да я увери в обещанието си отиде да седне на един камък, издаден отстрани. Миг по-късно, той сякаш усети, че Лу вече не се намираше до него- бе се телепортирала на мястото, към което беше необяснимо привлечена.

Самата тя, ако в този момент можеше да има изражение на лицето, навярно щеше да се ококори изумена. Защото още в следващия момент, когато се пренесе на въпросното място, невидимият ѝ поглед се съсредоточи точно върху това, което очевидно я бе призовало по необичаен начин. И едно бързо оглеждане на обграждащата го

атмосфера ѝ показва, че това нещо всъщност бе изумително близо до предишното ѝ местоположение.

- Сър Харисън!- провикна се тя и така докара ококорено изражение и на лицето на младежа.

- Лу? - изрече той, премигващ, и се изправи от камъка, оглеждайки се. - Ти ли ме повика? Гласът ти е някак... далечен...

- Да, защото съм на около десетина метра от теб! - възкликна тя с глас, изразяващ изумлението и вълнението ѝ. - Дори те виждам!

- Така ли? Къде си? - попита я Харисън и тръгна по посоката, от която се чуваше гласа ѝ.

- Продължи право напред. Но пристъпвай бавно и гледай в краката си, за да не паднеш!

- Да... падна? - младежът изглеждаше крайно объркан, но не след дълго схвана какво имаше предвид тя, което пък на свой ред породило нова вълна от въпроси у него.

Както си пристъпваше бавно сред зеленината, Харисън ненадейно се спря при ръба на обширна яма. Яма, наред калното дъното на която лежеше... полуголом млад мъж. Беше в несвяст.

Нещо в този тъй клет на вид човек накара другия младеж, изправен над него, да потрепери. Беше необяснимо чувство, което нямаше как да не сподели със своята ярна приятелка:

- Аз... аз имам усещането, че по някакъв начин съм познавал този мъж... Дали... дали нещо у него е причината да се чувстваш призована, Лу?

- Не знам, но ето, че този повик ме доведе именно до него. Трябва да му помогнем, сър Харисън.

- Да... - кимна младежът срещу ѝ, съзерцавайки вгълбено мъжа в ямата. - Трябва.

Петта глава Fireplace Legends

Самотен и замислен над самотата си, Данаил се разхождаше по тихата горска алея наред морето от есенни листа. В ушите му имаше безжични слушалки, на които си беше пуснал музика, с която вероятно целеше да се разнообрази, но сякаш се получаваше точно обратното- дори и в най-веселия и закачлив текст мъжът откриваше нотка, която да го потисне. Сякаш нямаше надежда за него и за това някога да излезе от черупката си, да се почувства добре...

Неусетно стигна края на пътеката. Каменна стена препречваше пътя му, а Данаил можеше само да я съзерцава, но не и да я премине- бе твърде висока.

Тогава чу мелодия- нежна, омагьосваща... Подтикна го да свали слушалките си и да поиска да се потопи в нея напълно, макар и помежду им да имаше пречка- стената, иззад която музиката сякаш го зовеше, но той чувстваше себе си неспособен да се доближи до нея, за да се почувства стоплен. Затова мъжът просто седна на земята и дълго време само гледа в каменната преграда, наслаждавайки се на малкото удоволствие, което музиката му доставяше чрез магическото си звучене- поне това младият мъж все още можеше да получи... макар и не за дълго...

Още по-тъмни облаци покриха целите небеса. Отнейде се чу гръм, седне дойде и дъждът. Но Данаил, макар и мокър, остана там, на онова място- самотен и замислен над самотата си... до мигът, в който отнейде не се чу тревожен крясък, който го накара да се ококори.

Изправи се рязко, трепетно. А душата му- тя изведнъж осъзна, че трябваше да прескочи стената. Затова мъжът си пое от влажния въздух и се засили към нея. Започна да се катери по каменния зид, но му беше изключително трудно. Междувременно, всичко около него започна да потъва в тъмнина- този път от онази, непрогледната...

Миг преди да е докоснала и него Данаил се оттласна за един последен път надгоре, поне като за да надникне и са види какво се намираше от другата страна...

Но преди да е успял да надзърне там... се събуди.

Разтреперан и потънал в пот- дали заради напрежението от съня си или защото действително се намираше на доста топло място- той се размърда. И първото, което съзря, съвсем не го успокои- това бе младеж на неговата възраст, седящ на дънер встрани от запален лагерен огън. Намираха се на плажа и вече се беше стъмнило.

Щом го видя, въпросния младеж- Харисън- се ококори. Още преди да е казал каквото и да е било чу гласа на Лу встрани на себе си:

- О, той се събуди!

Миг след което чу гласът и на видимия човек срещу него- Данаил:

- Това си ти!

- Да... и се радвам да видя, че най-накрая си дошъл в съзнание... - изрече Харисън, но веднъж щом се изправи и понечи да се приближи, другия млад мъж започна да пълзи забързано на заден ход с намръщено изражение.

- Не се доближавай! - извика и същевременно се изправи. - Ти си виновен, че се озовахме тук! Не знам кой си или как го направи, но...

Стъпил на краката си, Данаил се извърна на другата страна и понечи да побегне, но доста бързо се усети замаян и не издържа- строполи се на колене.

- Не трябва да се претоварваш, доста си слаб след падането.- посъветва го Харисън и отиде да му помогне да се изправи, но полуголият мъж се отдръпна рязко от него и пак го изгледа с присвити вежди и с поредния вик:

- Ти глух ли си!? Казах ти да не се доближаваш!!!

- Защо се държиш така- доколкото разбирам ти дори не ме познаваш!?- Харисън се почувства иронично да изрича тези думи след като на практика и той самия не познаваше себе си заради загубата на паметта, но те бяха първото, което му дойде наум.

- Именно- не те познавам и още не знам на какво си способен...- отговорът на Данаил не се забави. - Но ми е достатъчно да знам, че се намирам в тази скапана ситуация заради теб!

- Дали... дали това е вярно? - разтреперан и премигващ, Харисън зададе този въпрос по-скоро на Лу, която също бе доста объркана и навярно затова не успя да му отговори преди другия мъж:

- Че какво те кара да се колебаеш!? Пич, ти би трябвало най-добре да знаеш на какво си способен!

- Аз... не съм съвсем сигурен... - отвърна тихо Харисън и седна на пясъка. - Откакто се събудих ми се случват толкова странни неща, но... не се замислих, че може по някакъв начин аз да съм причината за всичко...

- Не го оставяй да ти внуши, че си виновен... - чу се тогава гласът на Лу, която първо сякаш гледаше към мъжа, на когото беше вярна, а в последствие и към другия. - Той е този, който трябва да се засрами! ! Сам признава, че не те познава, сър Харисън, въпреки което си позволява да те обвинява за негодите си!

- Спокойно, спокойно...- нейният господар се опита да укроти изявения ѝ гняв, с което провокира неочаквана реакция от някак изненадания Данаил:

- За какво ми казваш да съм спокоен? Този път дори не съм ти отговорил, защото още не мога да се начудя на неадекватното ти състояние в момента!

Харисън запремигва.

- Чакай малко, ти... ти... не чу ли това, което и аз чух? - попита той, визирайки гласът на Лу.

- Какво да съм чул? Оправданията ти, че и ти си объркан и по някаква причина не знаеш дали не си прецакал всички ни?

Тези въпроси на Данаил се явиха като отговори за другия мъж без първия дори да го предполага. И мигом бяха констатирани от самата Лу:

- О... той... той не може да ме чува... Само ти ме чуваш, сър Харисън!

Няколко секунди, ококореният нейн господар просто асимилираше този изречен факт- че по някаква причина само той имаше контакт със своята вярна подчинена. Още преди да е успял да го асимилира напълно, другият мъж размаха ръце около очите му и отвърна:

- Сега пък къде се отнесе? Зададох ти въпроси! Ама ти ставаш все по-странен!

- Аз... аз наистина не знам какво да кажа...- поклати глава Харисън и се загледа към морето встрани на тях. - Всичко... е доста объркано и за мен... Виж, истината е, че преди няколко часа се събудих сам наред джунглата... и няхах какъвто и да е спомен за миналото си... Започнах да се лутам сред дивото... - тук отново погледна Данаил в очите и се замисли дали да не му каже за присъствието на Лу, но сметна за най-добре да не му дава още една причина да го мисли за луд. - И нанადейно попаднах на теб. Беше в несвят, на дъното на онази яма... Извадих те от нея и те доведох до плажа, където сметнах, че ще е най-безопасно да прекараме нощта.

- Значи... ти си ме спасил?- все още объркан, Данаил смекчи леко тона си, но изражението му остана някак намръщено.

- Е, вероятно и сам щеше да се събудиш все някога, но в това си отпаднало състояние надали щеше да успееш да излезеш от ямата скоро... така че да- явно съм те спасил.

Настана кратко мълчание, в което и двамата просто гледаха в една точка, а и Лу предпочете да не казва нищо. Накрая Данаил изрече тихо, но с все така присвити вежди:

- В такъв случай предполагам, че трябва да ти благодаря... Освен ако всичко това не е част от някакъв твой гаден план... навързан и със сънищата и виденията, които получавам...

- Не е никакъв мой план... не и такъв, за какъвто аз самия да знам - отвърна Харисън с колебливост в тона, след това поклати глава и акцентира на друго - Сънища... и видения?

Данаил, преценявайки го известно време само с присвит поглед, накрая си пое въздух и отговори:

- Аз... виждам разни неща... Първо ми се случи на морското дъно, преди да дойда на себе си и да осъзная, че трябва да изплувам... А сега сънувах и... онова другото странно нещо... Не съм сигурен какво значат тия работи, но ако чрез тях ти или някоя друга свръхсила се мъчите да ми дадете някакъв знак- не се получава, защото изобщо не схващам какво се иска от мен!

- Ще ми разкажеш ли по-подробно за тези... сънища и видения?- попита с неприкрит интерес Харисън.

- Мисля, че вече ти казах достатъчно - отвърна троснато Данаил. - Ако трябва да съм честен, аз самия още не съм сигурен дали и ти самия не си някое видение. Още от първия момент, в който те чух и видях в онзи лабиринт...

- Лабиринт?

- Ами да... но явно и това не го помниш. Беше в онази градина към голямото старо имение "Връхъ" на хълма при Каблешково. Подкосявах живия плет, когато те чух... Скоро ти се появи, а заедно с теб се появиха и онези, другите...

- Има и... други?

- Да, две момчета и едно момиче. Те изглеждаха загрижени, когато също влязоха в лабиринта. Тогава се появи ти и... изведнъж всички засияхме и без логична причина се пренесохме сред водите около този остров.

- О... дали и възможно и аз така да съм се пренесъл тук? - потрепна въпросително Харисън.

- Не знам, но онова момиче за малко да се удави! Което значи, че пренасянето ни на това място изначало може да е риск за живота на всички ни! И кълна се, ако по някакъв начин ти си обвързан с това...

- Моля те, повярвай ми- наистина не знам нищо... и силно се надявам да не съм виновен за случилото се, не и съзнателно виновен... - отвърна Харисън, като в погледа му сякаш Данаил улови някаква искреност, въпреки което остана с известни резерви.

Полуголият младеж изпуптя и поклати глава. Няколко секунди мълча, а накрая взе едно камъче и гневно за захвърли във водата.

- Ама че скапана ситуация! А в момента трябваше да мачкам ку*вите на Слънчака!

Опитвайки се да не отразява излишния вулгаризъм в изказа на другия младеж, Харисън все пак се заинтересува:

- Слънчака? Какво е това?

- Слънчев бряг. Не може да не си чувал за него- не падаш от Луната... предполагам... А чакай, ти не помниш за какво си чувал и за какво не си... - махна с ръка Данаил, с неприкрита ирония. - Както и да е, става въпрос за най-якото място по Черноморието... Има много диво настроение и супер яките мацки...

- Хм... не съм сигурен дали е място като за мен... - отвърна тихо Харисън.

- Не би могъл да знаеш след като уж не помниш кой си... - отбеляза Данаил, след което изведнъж се огледа. - Но ако ти пусна някоя яка чалгуйка може да си припомниш нещо... Къде ми е гащеризона, там ми беше хиперфона...

- Ако говориш за някоя от дрехите ти... наметнал съм ти едната-отговори Харисън, при което Данаил установи, че действително дънковата му градинарска дреха се намираще наметната на врата му. - Помислих си, че може да ти е хладно, когато се спусна вечерта. Не си особено облечен....

- Наистина е хладно, ще се наложи да си сложа отново тия гадни дрехи - каза с неприязън към облеклото си другия младеж, като междувременно извади пъхнатата в единия джоб червена тениска и отново си я облече, но в последствие, когато пъхна ръката си в другия джоб се намръщи и за пореден път изруга - Мамка му, хиперфона го няма! Трябва да е паднал някъде из джунглата!

- Каквото и да е това... *хиперфон*... предполагам, че може да го потърсим утре - каза Харисън. - Сега не е много препоръчително да се връщаме в гората, не знаем какви опасности може да крие тя през нощта.

- Значи плана ти е просто да легнем да спим тук... на плажа? - попита Данаил.

- А ти по-добра идея ли имаш?- позволи си да му отвърне с малко повече увереност Харисън, на когото тона на другия младеж все повече не му харесваше.

Сякаш успя да го докара до положение, в което да замълчи за кратко и да се замисли. А след като не успя да открие друго логично предложение, изпуфтя и отвърна троснато:

- Добре, явно тук ще спим. Но, кажи ми, как въобще мога да ти имам доверие и да заспя до теб?

- Е, все пак до преди минути спеше до мен и не ти направих нищо... Пробвай отново и може за втори път да ти докажа, че не ти мисля злото...

Без да е сигурен дали трябваше да му има каквото и да е доверие, Данаил няколко секунди продължи да го гледа с присвит, премерващ поглед. Накрая обаче изтощението, което тялото му все още изпитваше след падането в ямата и удрянето на главата, го подтикна да се предаде-наложително беше да поспи още ако му се искаше поне утре да е малко по-свеж като за новия ден, изпълнен с въпроси. Затова, след като за сетен път изруга тихо, бързо се завъртя на другата страна и, завивайки се с гащеризона си, скоро заспа отново.

Харисън, гледайки го известно време, накрая си пое въздух и се върна на дънера. Вгълби погледа си в пламъчетата на огъня и остана така за малко, преди да усети как и у него умората започна да натежава.

- Мисля, че и ти трябва да поспиш - чу се тогава гласът на Лу. - Ще остана на пост и ще те събудя ако има някаква опасност.

- Ами ти? Не се ли чувстваш уморена? - попита я Харисън тихо, с нежеланието да разбуди Данаил и да навлязат в нов спор.

- Спокойно... Аз не се уморявам откакто съм невидима - отвърна жената. - Поне една хубава страна да има магията на вещицата- да нямам физическо тяло, което да претоварвам или което да се нуждае от каквото и да е.

Младежът кимна и се прозя.

-Благодаря - отвърна ѝ тихо, отнесено, след като се излегна отстрани на плажа, също заспа бързо, подобно на новия си познат.

За разлика от Харисън и Данаил, други едни наши познати, които по това време се намираха на километри от тук по същата тази плажна ивица, си нямаха неуморна, невидима жена, която да надзирава лагера им докато те спят.

Това бяха Кейлъб, Ферди, Дайами и Одри, които след дълго обикаляне по бреговете на острова накрая бяха сметнали за добре да се установят временно на плажа. Също си бяха запалили огън, а след като по залез слънце си бяха хванали и някоя и друга сочна риба от морето, сега четиримата все пак изпитваха и някаква наслада от престоя си на това непознато екзотично място, привършвайки късната си вечеря и приказвайки си по различни теми.

- Добре, значи първо аз ще надзиравам лагера докато вие спите - каза Кейлъб. - След това си ти, Дайами, после Ферди, а накрая и ти, Одри. Да речем, че всеки ще има по един-два часа на пост, след което ще може да поспи.

- Харесва ми плана - рече Дайами и се изправи. - А сега мисля да отида да донеса още някакви съчки за огъня.

Другите се съгласиха- както с плана, така и с решението му. Но докато в следващите минути Кейлъб и Ферди отново се заговориха за това-онова, Одри остана някак мълчалива и загледана в една точка в морския хоризонт. Това по едно време привлече вниманието на първия от тях, който се загледа в нея и я попита:

- Ей, всичко наред ли е? Изглеждаш някак... унила... Не че нямаме причини да сме подтиснати, де...

Одри се загледа в него и в общия им приятел. Отдели една въздишка и каза:

- Не спирам да мисля за Данаил. Вярно, че той се държа като пълен кретен, но може би не трябваше да съм толкова груба с него и не биваше да го оставяме да се отклонява сам в гората.

- Вярно си е това... - съгласи се Кейлъб. - Но островът не ми се струва твърде огромен- считам, че ще го обиколим за още ден-два и все по някое време ще се засечем отново с Дани.

- Ами ако на него му се случи нещо преди това? - отвърна Одри с подчертано чувство за вина в гласа. - Гората може да е доста опасна, особено когато човек е сам. Ох, не знам, може би прекалявам в загрижеността си спрямо един непознат, но... не ми се иска той да пострада.

- Разбираемо е- и на нас не ни се иска - каза Ферди и я потупа по рамото. - А и днес явно ни е ден за притеснения по отношение на прибързаните си постъпки. Така и не съм ви казал, но сутринта се събудих с натрапчивата мисъл, че трябва да се извиня на Галя задето снощи карах толкова бързо и я дразнехме. Тя просто беше загрижена за нас, също както сега ние сме загрижени за онова момче.

- Е, да, но понякога разбираме някои неща по по-трудния начин - отвърна с въздишка Кейлъб, а междуременно Дайами отново се приближи до тях, за да остави насъбраните клони. - Но съм убеден, че нито един от нас не е предполагал, че трудния начин ще представлява нещо толкова необяснимо и неочаквано. Също както съм убеден, че ако някога успеем да се измъкнем невредими от тази шантава ситуация, и четиримата ще ценим още повече това, което имаме.

- Човек всеки ден получава някакъв урок, а? - отвърна Ферди с лека усмивка.

Докато той и Кейлъб продължаваха този разговор, Одри неусетно се загледа някъде другаде- но този път не по посока морето, а към Дайами, който щом остави съчките при тях, отиде леко настрани, към една продълговата скала на плажа, на която се излегна. Загледан в нощните небеса, той отначало не забеляза как момичето също стана от мястото си и се приближи до него. Усети нейното присъствие чак когато чу гласа ѝ:

- Явно не само аз тази нощ съм замислена и отнесена - Одри отбеляза това подсмехната, при което седна на същата скала до младия индианец.

- Аз по-скоро... се опитвам да проведа друг тип комуникация - той може би я изненада с отговора си, а след това се усмихна и отново погледна нагоре. - Със... звездите...

Одри улови нюанса в словата му и също вдигна очите си към милионите проблясващи светлинки на небето. Отвърна:

- Чувала съм, че твоите предци са получавали много отговори по този начин.

- Така е - кимна Дайами и погледна към нея. - Но не само моите. Не е нужно да си индианец, за да осъществиш някаква връзка със заобикалящото ни. Човекът поначало винаги е търсил и често е намирал обяснения на въпросите си за Вселената, потапяйки се в самата нея. Дори

и при толкова напреднала наука, все още можем да открием много като просто... се загледаме...

- Какво дочух? Някои тук четат по звездите без да са поканили и нас? - ненадейно, гласът на подсмихнатия Ферди се чу встрани.

Дайами и Одри също се усмихнаха и погледна към него и Кейлъб, които още си седяха около огъня на няколко метра оттук и очевидно бяха дочули някои думи от разговора им. Затова станаха от скалата и се върнаха при тях.

- Силно казано е, че 'четем по звездите' - отговори момичето, сядайки на предишното си място. - Ако беше толкова лесно вероятно щеше вече да сме разбрали как да се измъкнем от това място. Или поне какво се случва.

- Ние с теб, Одри, като невежи бледолики, навярно бихме могли да кажем нещо такова, но при добрата ми стара дружка Дайами си е друго нещо - подметна Кейлъб, поглеждайки към своят добър приятел, който седна от другата му страна. - Не знам дали ви е разказвал за далечния си пра-пра-пра-дядо по бащина линия, който е бил велик шаман и съвсем реално е разгадавал някои тайнства на света чрез разговора си със звездите.

- Говориш така все едно само аз от тукприсъстващите произлизам от велик род с изявено свръхестествено присъствие в него - отбеляза ухилен младият индианец. - Но да, дядо Вултура е бил доста специален човек. Според семейните ни легенди дори и самото начало на рода ни е било поставено, когато той е последвал повика на звездите и така е достигнал до любимата си- далечната ми пра-баба Йоника. Дватамата са създали цели трима сина и две дъщери, а аз съм далечен потомък на първородния от тях.

- Ах, колко романтично...- въздъхна с прехласната усмивка момичето в групата.

- Говори ни за романтика, Одри... - отбеляза Ферди, ухилен благо. - И твоите родители са сред най-емблематичните влюбени, които съвременната история познава!

- Да, знаете ли, всъщност винаги ми се е искало да чуя от първо лице по нещо за тях, но никога не сме се заприказвали по тази тема... - каза Дайами, гледайки с интерес към момичето. - Слушал съм толкова много за историята им, включително и в някои учебници! Те са големи личности!

- Е, да, благодарение на славните си дела присъстват дори и в часовете в училище...- отбеляза подсмихнатата младата дама, спглеждайки се с Кейлъб.- И неведнъж историята им върви рамо до рамо с тази на нечии други баба и дядо.

- Моите баба и дядо си ги знаем колко са велики, но сега чакаме да чуем за твоите майка и баща - побърза да изрече през смях той.

- Щом толкова ви интересува... какво точно искате да знаете в детайли? - попита засмяното момиче, поглеждайки най-вече към индианеца, който бе отворил темата.

- Като за начало... до каква степен е вярно това, че многократно са умирали и после са се завръщали?

- Оу, скочихме направо в дълбоките води - Одри се ухили още повече. - И трудно бих могла да ви обясня изчерпателно всичко свързано с тази тема, защото тя е твърде особена. Въпроса с реалната смърт на индивида поначало е обект на оплетени разсъждения още откакто съществува умния човек. Та така и 'умирането' на мама и татко може да се разглежда като нещо крайно хиперболизирано, след като самите им души на практика не са умирали, нито са отивали в отвъдното.

- Доколкото знам са преминали и през дори още по-особен случай на прераждане, и то по време на настоящия им живот? - попита Ферди. - Телата им за били унищожени, но душите им са попаднали в някакво пространство между света на живите и умрелите, където те двамата са били принудени с десетилетия да чакат мига, в който им е писано да се върнат сред живите, за да довършат мисията си на земята - не като други хора в следващ живот, а като *същите* хора в *същия* живот.

- Да- и това е вярно, с цялата си удивителност... Неведнъж са ми говорили за годините, в които са били пленници на онова... да го наречем предверие на отвъдното... но може този разказ трябва да го чуете лично от тях, за да се докоснете до дълбочината на този случай. Било е ужасно- да не знаят дали наистина им е писано да са живи или не... дали някой ден ще се върнат при близките си или завинаги ще останат на това прокълнато на вид място... И всички тези чувства-докато и тях самите ги е разделяла невидима стена, през която са могли да се виждат, но не и да се докосват... Въпреки това любовта им ги е топила дори и без да могат реално да бъдат един до друг...

- Ето това вече е романтика на висше ниво!- отбеляза Кейлъб.

- Не думай, наследнико на *приказни герои*... - Одри отново погледна към него с широката си усмивка. - Може би е време и ти да ни разкажеш нещо за твоите изумителни предци. Като например това, че баба ти и дядо ти буквално са се зародили като една светлинка в космоса, разпределена в две тела...

- Ти това май вече го разказа току-що - отвърна през смях Кейлъб. - Но да, след като явно ще разискваме семейните легенди докато чакаме да дойде утрото и да се завърнем към мъчителния си път на този остров... да, баба ми и дядо ми несъмнено също са си двойка, която

неведнъж е показвала, че на истинската любов ѝ е писано винаги да побеждава под една или друга форма. Какви ли не сили са се опитвали да ги спират- включително такива като от вълшебните приказки, с които всички сме израснали. Но те никога не са се предавали- не, волята и взаимната им подкрепа винаги ги е водила напред.

- Което малко или много трябва да ни дава стимул да вярваме, че и ние няма да се дадем на настоящата тегава ситуация да ни сломи - обади се Ферди. - Наследници сме на борбени хора, които все са ни предали по нещо от своя дух. Е, да, вярно е, че моите предци не са от типа вълшебни и легендарни като вашите, но...

- Твоите предци, сред които и родителите ти, основоположници на съвсем нов и вдъхновяващо успешен етап в историята на управлението в САЩ?- прекъсна го Кейлъб, ухилен. - И те са оставили своята значима следа- това не бива да го подлагаш под съмнение. Брей, наистина излиза, че и четиримата малко или много произлизаме от хора, чиито истории винаги са ни учили, че трябва да отстояваме себе си и само така ще вървим по истинския път, който ни е предопределен. И макар и тези хора сега да са далеч от нас заради ситуацията, техния завет трябва да изпълва душите ни с хъс и увереност. Ако утре се събудим с такива усещания у себе си... ще се справим.

Думите му се понравиха на приятелите му- дори може да се каже, че силно им повлияха и ги вдъхновиха. Вдъхновиха ги да пожелаят да бъдат не само достойни наследници на предците си, а и силни самостоятелни играчи в тази игра, в която необясними сили ги бяха поставили...

И така, разговорът на четиримата тийнейджъри продължи още дълго с още интересни легенди, обвързани не само с родовете им, а и с други интересни личности като цяло. Неусетно, тези разкази, тези своеобразни приказки, по естествен начин започнаха да ги унасят дотолкова, че накрая те все пак решиха да си легнат да поспят.

Както се бяха разбрали, Кейлъб бе първия, който щеше да остане на стража през нощта- в случай, че лагера бъде доближен от потенциална опасност. Ала виждайки го колко е сънлив, Дайами, на когото все още не му се спеше особено, бързо го смени.

Докато край лагерния огън тримата му приятели се отдаваха на първата си истинска почивка по време на започналото преди по-малко от двадесет и четири часа неочаквано приключение, младият индианец се върна на скалата, намираща се на няколко метра от огъня, и се излегна на нея с поглед, отнесен към звездите. Надали за някого беше изненада, че неговото търсене на някакви отговори там, където и предците му бяха откривали своите, продължи до най-късни нощи- сякаш момчето силно

копнееше да вярва, че и за него те щяха да се наредят така, че да му дадат знак накъде трябваше да продължи пътя на него и останалите...

Не беше съвсем сигурен дали това беше очаквания знак, но по едно време, в един мимолетен миг, момчето сякаш съзря нещо доста специфично там, на нощния небосвод. Беше образ, който се появи пред погледа му само за момент, но който силно го накара да се развълнува и дори да се изправи, премигващ.

Беше образ на някакво животно- може би вълк. Вълк, чието лице бе разделено на две напълно различни части- различни, но също така допълващи се перфектно.

Но макар и вгълбил се в тази необичайна подредба на звездите, Дайами ненадейно я загуби от погледа си- сякаш тя избяга от него със същото вълшебство, с която се бе появила... На момчето му се прииска да я види отново, заради което дълго продължи да напънга зрението си и да се вира там, в същия този звезден небосвод... но очите и съзнанието му така и не успяха за втори път да открият този вълнуващ лик, като за да се почувства младия индианец убеден, че не му се бе привидяло...

Междувременно на неговите копнежи, през небесата над тази морска синева премина и една малка, бяла птица. Разперила волно крилетата си, тя полетя сред неизвестното- сама и без посока. За минути се отдалечи дотолкова от острова, че зад нея той вече едвам можеше да се види с просто око. След още минути само добър бинокъл щеше да помогне на човек да го съзре...

А в последствие минаха още и още минути... Птицата започна да се уморява- чак тогава може би в нея потрепна съжаление, че въобще бе тръгнала по този хаотичен безбрежен път... Но тревогата у летищото създание ненадейно премина, когато тя съзря място, на което можеше да кацне.

Беше голям плавателен съд. Стар на вид кораб, на върха на чиято мачта сега се намираше мъж. Щом забеляза пернатото, той се ухили доволно до уши. Мигом издаде някакъв засмян гърлен звук и изрече:

- Ха! Ти да видиш, пиянице! Кой каквото търси- намира, рекли са нявга!

Шеста глава

Срещи по изгрев слънце

Въпреки, че от край време беше привърженик предимно на динамичните комерсиални ритми, Данаил Родбърг съвсем не бе от онези хора, които биха забранили на сетивата си да изпитват наслада и от друга музика.

Като например нежната любовна песен, която го събуди този път. Тя ненадейно зазвуча отнейде и го накара бавно да отвори очите си, премигвайки и междувременно осъзнавайки, че изгревът на новия ден беше дошъл. Младежът, както вероятно вече бе станало ясно, не приспаднаше към типа мъже, които търсеха романтиката, но в случая нещо в тази мелодия беше тъй привлекателно, тъй омагьосващо, че дори човек с неговите интереси нямаше как сега да не поизправи леко на мястото си и да не се огледа, търсейки с поглед кой пееше.

Откри я само за секунди- бе удивително красива млада дама с прелестни дълги, руси коси, които се появяваха леко зад нея. От кръста нагоре тя беше напълно гола, което нямаше как да не докара у ценителят на привлекателните момичета познато приятно усещане в тялото. Това, което представляваше тя от кръста надолу обаче го шокира- вместо крака тя имаше дълга и прелестна рибена опашка в електриково син цвят.

Беше русалка.

- Оф, поредния сън... - изпуфтя Данаил с известно съжаление от осезанието, че не се намираше наистина на метри от подобна хубавица. Въпреки което се изправи и бавно пристъпи към нея, прошепвайки - И все пак...

Чувстваше се силно заплепен от нея. Излъчването, погледа ѝ - те бяха изящни, завладяващи, опияняващи. А песента, която изпълняваше, звучеше толкова дълбока и реална- сякаш с гласните си струни красивата русалка не само пееше текста, а го допълваше със звуци като от музикални инструменти. За Данаил това несъмнено се усещаше като един от най-приятните сънища сред интересните такива в последно време...

С бавни стъпки по пясъците на плажа той се приближи към нея. А тя, съзерцавайки го, не спря да пее и дори му се усмихна, притваряйки някак съблазнително очи. Това докара блажена усмивка и на неговото лице- краката му вече пристъпваха сред водите и му оставаха само няколко крачки до нея, когато той протегна ръката си и понечи да докосне лицето ѝ...

Точно в този момент, на плажа зад него, Харисън тъкмо се връщаше от джунглата, носейки със себе си няколко плода, които с помощта на Лу бе преценил като годни за консумация. Първоначално, щом не завари Данаил до вече погасения лагерен огън, той се стресна леко, но това беше нищо пред тревогата, която изпита щом го завари толкова близо до необичайната дама на скалата.

- Хей... какво правиш!? - извика му и, захвърляйки плодовете, мигом хукна натам.

Но Данаил не излезе от блажения унес, в който се бе впуснал, съзерцавайки русалката и слушайки песента ѝ. Но пък успя да излезе от

омагьосаното си състояние, когато след миг всичко се промени едва ли не със скоростта на светлината- както го съзерцаваше съблазнително с красивия си, син поглед, ненадейно морската красавица отвори рязко устата си и оголи острите си зъби. Ноктите на ръцете ѝ пораснаха и станаха стряскащо остри- именно в този вид, спирайки песента си, тя рязко отскочи към Данаил и се нахвърли да го сграбчи и разкъса.

Беше на косъм да успее да го стори, но точно в този момент Харисън също отскочи към другия младеж и го събори заедно със себе си встрани, наред плитките води. Русалката, разярена, издаде някакъв гневен, креслив звук, който направо прониза тъпанчетата им, но още преди да е успяла да скочи към тях двамата забързано направиха няколко крачки назад и се върнаха на сухата част от плажа.

Данаил, излязъл от унеса си, извика на Харисън:

- Нима и ти я виждаш!?

- Виждам я, разбира се!- беше моменталният отговор на другия младеж.

И двамата се загледаха към страховитата русалка, която през това време също гледаше към тях намръщена. После, очевидно съзнаваща, че нямаше шанса да ги настигне на сушата, просто се извърна на другата страна и се гмурна сред вълните.

- Мислех си... мислех си, че е поредния сън... или видение! - извика тогава Харисън.

-Това може би обяснява защо се върза на стария трик с опияняващата песен на морските сирени - изрече Харисън и чак сега си пое дълбоко въздух - Не че техните песни не са способни да привличат мъжете така, че те да не се усетят как падат в капана.

- Е да, нямал съм много голям шанс явно... - каза Данаил, загледан в другото момче. - Предполагам, че отново трябва да ти благодаря, че спаси живота ми... за втори път.

-Няма защо. А сега предлагам да се върнем при лагера. Набрах някои плодове, добре е да хапнем преди да тръгнем на път.

Данаил също кимна и тръгна с него натам, все още изпълнен с трепетни чувства след стряскащия случай с русалката- той дори хвърли още един поглед към онова място във водата, където тя се бе загубила, преди да отбележи:

- Този остров съвсем не е шега работа щом е обграден от подобни зли създания. Трябва много да внимаваме в джунглата- кой знае какво ни чака там. Аз от опит знам, че най-малкото насекомите са страшно дразнещи.

По време на последните думи се почеса някъде на гърба, където го сърбеше- очевидно през нощта го бе ухапал комар или нещо подобно.

Това бе и моментът, в който младежът осъзна, че всъщност изпитваше друга специфична лека болка по някои места от тялото.

- Ох, аз май съм и изгорял от слънцето вчера... - каза той, премахвайки горнището си, което малко или много го дразнеше. - Тая сила, която ни прати тук не ни предупреди да си вземем слънцезащитен лосион...

Харисън се подсмихна. Точно когато се настани при погасения лагерен огън обаче, Данаил се спря на мястото си и леко присви веждите си.

- Нека тези мои думи да не значат, че съм забравил за възможността *ти* да си причината да сме тук.

- Нека не спорим и днес за това.- предложи Харисън и му подаде единия плод. - Вземи, това трябва да те зареди с енергия. Предполагам, че не си ял откакто си се озовал тук.

- Не - отвърна тихо Данаил и, усещайки как корема му изкъркори, реши да се довери на другия младеж и да седне до него, взимайки плода от него и започвайки да му се наслаждава.

Двамата останаха мълчаливи през по-голямата част от похапването си. Но по едно време Данаил установи, че Харисън го съзерцаваше по някак особен, вгълбен начин, но не толкова в лицето, колкото в ръцете и раменете. Причината се разбра и от последвалите му думи:

- Вчера така и не ти казах, че имаш доста интересни татуировки.

Данаил първо го премери с поредния си недоверчив поглед, после на свой ред се загледа в изрисуваните си горни крайници. Там действително имаше изрисувани преплетени изображения на бодливи клони, сред които прелитаха грациозни птици.

- Не знам дали си забелязал тази на гърба ми, тя ми харесва най-много - отбеляза Данаил, обръщайки се леко, за да съзре другото момче действително внушителното изображение на голямо и величествено, разперило крилата си същество, което покриваше на практика целия му гръб.

- Красив дракон, наистина... - прошепна с особен трепет Харисън. - Значи ли нещо за теб? И той, и птиците?

- Ами... драконът може би. Винаги съм се чувствал силно привлечен от идеята за тези създания... макар и да не съм от онзи тип, който ще седне да гледа филми и сериали за тях или да чете комикси... - отвърна Данаил и отхапа още едно парче от плода в ръката си. - Просто... има нещо много магнетично в излъчването им...

Извърна леко погледа си настрани, към планинските възвишения, които се подаваха иззад короните на дърветата. Позволи си да се подсмихне и да отбележи:

- Хм... щом този остров е обграден от русалки, може пък в онзи вулкан там да има огненидишащи дракони!

Предположението му накара Харисън да се ухили широко.

- Не съм сигурен дали ще ми е толкова лесно да те спася от нещо толкова по-голямо като дракон... така че по-скоро се надявай да няма.

- Кой знае, може този път аз да те спася - каза с изявена самоувереност Данаил.- Уверявам те, че по принцип съм доста по-оправен, просто трябва да вляза малко в строя.

- Като за начало няма да е зле да се примириш, че ще се разхождаш из острова облечен, колкото и да е неприятно - предложи Харисън, загледан в зачервената кожа на другия мъж. - Не бива да рискуваш да изгориш повече.

Данаил, който навярно и сам вече се бе замислил за това, сега се навъси и поклати глава. Каза:

- Дори и секси няма да мога да изглеждам в това приключение! Що за скапан момент в тоя живот!

Погледа му обаче бързо проблесна поради някаква идея, която се появи в съзнанието му щом се загледа в дънковия гашеризон.

- Всъщност... това нещо може би ще изглежда доста по-добре като го отреже наполовина. Тъкмо ще се вижда колко добре съм тренирал за крака!

Самодоволно се загледа в действително доста атлетичните си прасци, а междувременно Харисън се подсмихна, поклати глава и каза:

- Не съм сигурен на кого толкова има да го показваш това тяло на див остров като този. Може би искаш отново да привлечеш някоя злокобна русалка?

- Не се знае какво може да изскочи из джунглите - хитроумното изражение на лицето на Данаил стана ясно изявено. - Ще се зарадвам ако като отплата на всички тия неволи попадна на някоя гореща мургава островитянка- Наско после има да ми завижда!

- Внимавай какво си пожелаваш, защото някои мечти се сбъдват и невинаги са това, което сме си мислели. Може например тази островитянка да се окаже дори още по-жестока от русалката и...

Впуснал се в приказките, младият мъж ненадейно се спря, защото Лу, до този момент мълчалива, изведнъж извика:

- Сър Харисън! Вижте там! Това е кораб!

Мигом подтикна своят господар да се загледа и бързо да центрира това, за което тя говореше. И през тялото му да преминат хладни тръпки.

- О не... - прошепна.

Данаил, който отначало се почуди защо изведнъж речта на новия му познат секна, бързо погледна към същата посока като него също се ококори. Но и да изпита трепет на надежда.

- Я... това там кораб ли е? Може би все пак ще намерим помощ по-бързо от очакваното и ще се върнем у дома!

Изрече това и рязко се изправи, започвайки да маха с ръце и да вика като обезумял. Харисън мигновено скочи към него и го накара да седне отново.

- Не ги викай, може да влошиш ситуацията!

- Брат, ти наред ли си? - погледна го накриво Данаил. - Това е шанса ни да се спасим! О, или може би най-накрая си признаваш, че ти си виновен за всичко и не искаш да се върнем у дома?

- Повярвай ми, не по-малко от теб желая да получим отговорите, които търсим и всичко да се оправи... но не смятам, че този кораб ще ни е от полза... - загледан в плавателното средство, Харисън най-накрая даде обяснение на опасенията си. - Това... е пиратски кораб!

Данаил се опули.

- Пиратски? Че той е толкова далеч и прилича на една точка- как успяваш да видиш какъв е?

- Ами... не съм сигурен, но когато се съсредоточа мога да пратя зрението си доста надалеч.

- И преди беше така, сър Харисън - обади се Лу. - Вие винаги сте бил забележителен в далекогледството си.

За разлика от нея обаче, Данаил не изглеждаше да изпитва същото доверие в думите на Харисън. Той известно време го гледа с все същия си резервиран, преценяващ поглед, а накрая рече:

- Добре, да кажем, че ти повярвам на това твърдение, колкото и съмнителен да ми изглеждаш още от самото начало... Какво друго предлагаш да правим след като държиш да изпуснем този потенциален шанс да напуснем острова?

- Като за начало предлагам да се прикрием някъде из джунглите и да наблюдаваме кораба от място, на което ще можем да сме прикрити докато го следим. После ще му мислим за останалото.

Данаил беше колеблив, но все пак се съгласи на предложението му- може би защото и той самия осъзна, че нямаха голям избор в настоящата ситуация. Затова след секунди и двамата се изправиха и, прикривайки се иззад някоя и друга скала по плажа, скоро отново се озоваха в гората.

Но дори и да не се бяха отклонили от мястото на плажа където бяха прекарвали нощта, екипажът на кораба най-вероятно нямаше да им обърне внимание. Причината бе, че още преди плавателния съд да се появи на хоризонта, плаващи с него наблюдателни мъже с бинокли бяха

забелязали нещо друго в съвсем различна част от острова- затова и корабът стратегически се бе отклонил леко от маршрута си, като за да не може да бъде забелязан с просто око от онази точка, към която всъщност се беше устремил.

Веднъж достигнал удовлетворяваща близост с бреговете, от него се спуснаха две лодки, предвождани от двама души.

Прикрити из храстите, Харисън и Данаил, въпреки впечатляващото зрение на единия от тях, нямаше отначало следяха с поглед тези две дребни точки в далечината, но накрая нямаше как да не ги изгубят- бяха на твърде голямо разстояние. Затова двете момчетата решиха, че най-добре щеше да е да навлязат навътре из джунглата, за по-сигурно прикритие. Речено- сторено.

По същото това време, други наши познати, които се бяха събудили наскоро (за радост без за събуждането им да е спомогнала стряскаща кръвожадна русалка) отново се намираха на същото онова местенце около вече угасналия огън. Съставяха плана си за деня, доколкото бе възможно да сградят план за престоя си на място, което не познаваха.

- Добре, предлагам днес да започнем да проучваме джунглите - каза Кейлъб. - След като токова време не открихме непознатото момче по плажовете може пък там да постигнем някакъв успех в издирването.

- И на него, и на Данаил - подчерта Одри с неприкрита загриженост в тона. - Все по-силно ми се иска да го срещнем отново и да се уверим, че е добре.

- Ще гледаме да открием поне някаква следа и за двамата. Тъй или иначе не се знае колко време ще ни се наложи да прекараме на острова докато открием някакъв път към познато място... Защо да не си пообиколим хубаво!

Последните му думи разсмяха всички, а Ферди подтикнаха да допълни ухилен:

- Имаме цялото време на света!

- Не всички - обади се Дайами, също в тон с шеговитостта, но отнасяйки я в друга насока, дори с лека въздишка. - Съжалявам, че трябва да съм аутсайдерът в тайфата, но... аз единствен не произлизам от семейство на - безсмъртни.

- Е, и ние сме си донякъде смъртни- това че не стареем не значи, че като сме в джунглата не може да ни ухапе някое опасно насекомо или да се окажем нападнати от някоя от онези много смъртоносни шарени жаби... и просто да хвърлим топа.- отвърна Кейлъб, ухилен до уши.

- Много позитивна прелюдия към похода ни през гората, благодарим ти - отбеляза Одри с шеговита намръщеност, сетне си пое въздух. - Е, ако всички вече сме готови... предлагам да не губим време,

а направо да тръгваме- времето въпреки всичко ни е ценно, добре е възможно най-скоро да открием някакъв начин да напуснем това място.

Останалите бяха съгласни с нея. Изправиха се, а Кейлъб и Дайами преметнаха през рамо по един вързоп от някои дрехи, които с останалите бяха направили по-рано и в които си бяха сложили някои потенциално необходими неща- като например преварена вода, насъбрана в импровизирани от тях дървени манерки, а също и доста остри камъни, намерени на плажа, които можеха да им служат за защита или рязане на нещо.

Докато пристъпваха сред първите дървета на джунглата, Ферди се зае с опита да направи от полза нещо, с което всъщност тийнейджърите доста се измъчваха откакто се бяха озовали на това място- хиперфона.

- Ех, тия устройства все още не искат да се включат!- извика троснато той. - Още не схващам как е възможно това- разбирам да нямат обхват, но изобщо да не искат да работят!?

- Това е най-малката необяснима странност във всичко случващо се - каза Одри с нова въздишка.

В следващите минути младежите останаха мълчаливи- вложиха вниманието си в това да внимават къде стъпват и като цяло да са нащрек със заобикалящата ги екзотична и завладяваща, но и потенциално опасна обстановка. Като Ферди, който не спираше да гледа и в хиперфона си, нямаше как по едно време не само да не изостане с няколко метра от останалите, ами и да се отклони в друга посока.

Кейлъб навреме забеляза това и му се провикна:

- Хей, друже, не знаех че и на теб като на Данаил не ти е приятна компанията ни!

Привлече вниманието на Ферди, който погледна към него, поклати глава и пхна устройството в джоба си.

- Сори, просто се почудих дали поне днес няма да се получи като просто извадя батерията и я върна... - изрече това, а междувременно направи няколко крачки по посока на другите. - Преди се е получавало, макар и преди да не сме били насилствено телепортирани на далечен необитаван...

'Остров' вероятно щеше да е последната дума от изречението ми и той вероятно щеше да я изрече ако изведнъж не бе стпил на място, което криеше неподозирана заплаха. На вид най-обикновена тревиста зона, това всъщност се оказа капан- веднъж щом ходилото на младият принц се озова там, където бе прикрита въжена примка, цялото му тяло от раз бе повлечено нагоре.

Ферди издаде един силен гърлен вик, но дори и без него приятелите му щяха да забележат случилото се с него- че сега той висеше с главата надолу.

- Ферди! Добре ли си!? - изкрещя Одри и понечи да отскочи към него, но Кейлъб мигом я спря и изрече:

- Не трябва да правим резки движения, може да има още такива капани... или по-лоши!

Другите знаеха, че той имаше право, затова го послушаха и запристъпваха към пленения си приятел дори още по-бавно и внимателно. А щом го доближиха напълно той самия, в шеговият си дух все пак си позволи да подметне:

- Дотук с необитавания остров!

Оглеждайки се несигурна, Одри отбеляза:

- О не, дали няма да се натъкнем и на цяло недружелюбно настроено племе?

Още преди да е получила какъвто и да е отговор обаче, тъкмо когато Кейлъб се бе пресегнал с единия от острите камъни, за да се опита да пререже въжето около крака на приятеля му, някъде отстрани се чу шум и само миг по късно в ръката на мъжа се заби една малка стреличка, която напълно я обездвижи.

- Аааах! - младежът издаде този вик и мигом я хвана с другата си ръка, но преди той или приятелите му да са се осъзнали напълно, изведнъж от всичките им страни изскочиха хора, до този момент прикриващи се умело сред клоните на високите дървета.

Бяха петима, но двама от тях- мъж и жена- изглеждаха като водачи. Те дори пристъпиха заплашително към тийнейджърите, които първоинстинктивно заеха бойна позиция... като за да останат накрая крайно изумени.

Водачите носиха на главите си големи, кафяви шапки, а лицата си бяха прикрили с бандани. Но фигурите им, косите им и най-вече очите- младежите нямаше как да сбъркат- познаха ги още преди мъжът и жената да свалят кърпите от лицата си и да ги погледнат със сурови изражения. Като единственото момиче в тийн групата- Одри- нямаше как да не се почувства най-силно озадачена от това, което виждаше със собствените си очи- поради същата причина точно тя логично беше и първата, която се провикна към тях:

-Мамо!?! Татко!?!

Седма глава

Justina

В една от най-изисканите стаи на двореца в имението “Връхъ”, Макс се събуди сред сатенените завивки на леглото и се зарадва, че първото, което видя, беше Галя. Тя седеше пред огледалото и оправяше прическата си.

- Добро утро... - поздрави я подсмихнат той.

- Добро да е, палавнико... - отвърна му закачливо тя и го погледна с широка колкото половината ѝ лице усмивка. - Успя ли да се напиш? И двамата имахме нужда след почти двадесет и четири часовия страстен маратон... Ах, почти не сме се спирали след пристигането ти вчера сутринта!

- Хубавко си наваксахме времето, в което бяхме далеч един от друг. И... да, несъмнено успях да се наспя, макар и за няколко часа. Всъщност, на база на работната ми рутина, това дори беше повече от обикновено.

- Такъв е смисъла на почивките - отбеляза Галя, след което пак погледна към огледалото, за да си сложи пудра. - Ех, жалко, че така и не запълнихме вчерашния ни първи ден на това място с естрадният концерт. Ти хитро се възползва от разочарованието ми заедно децата не се прибраха навреме и ме изкуши да се отдам на други наслади, вместо на балсама за душата, който е за мен тази музика.

- Сигурен съм, че не съжеляваш - отвърна Макс, гледайки я с полупритворен предизвикателен поглед. - Но ако все още се налага да те убеждавам... готов съм и днешния ден да е повторение на вчерашния!

- Ааа, не, захарчето ми... - Галя се изправи и поклати глава, след което отиде да щипне по едната буза красивия мъж в леглото. - Стига сме дивяли толкова, време е аз отново да стана прилична изискана дама, а ти- стабилен и кадърен лекар.

- Нима казваш, че близостта ни на това място ще си остане... само в първия ден? - беше изненадан Макс.

- Не, разбира се - махна с ръка жената и дори се засмя. - Как очакваш да стоя за дълго време далеч от сладкишче като теб? Но днес конкретно мисля, че трябва да си позволим почивка и да се отдадем на приятни емоции с децата. След като вчера не ги заведох на концерта, обмислям поне днес да ги накарам да отидем всички заедно до морето! Какво ще кажеш?

- Твърде изкушаващо е да те гледам как се разхождаш по бански без да мога да те придърпам в някоя стаичка и да се наслажда на присъствието ти... но да, идеята все пак звучи чудесно - Макс отвърна това със закачлива, но и позитивна усмивка, пресягайки се към ръката на

възлюбената си, за да я погъделичка. - Но добрият въпрос в случая е не какво мисля аз за това предложение... а дали ще убедиш и четиримата тийнейджъра, с които живеем, да тръгнат да ходят със старци като нас на море.

-Че какво ни е старото? - Галя направи възмутена физиономия. - Ти си само на четиридесет и девет, а аз- на сто тридесет и шест!

- 'Стари'... е образно казано - уточни мъжът. - Просто не сме вече на годините, на които едни тийнейджъри биха ни искали в компанията си.

- Повярвай ми, мога да съм по-шура от повечето младежи на тази възраст!- увери го Галя, след което се извъртя кокетно на другата страна и отиде към вратата. - Отивам да събудя децата, а ти се облечи и слез долу.

Макс кимна и я проследи с поглед как излиза от стаята. Полежа няколко минути преди да се изправи и да започне да се облича.

През това време Галя отиде надолу по дългия коридор на същия етаж. В дъното, близо до стълбището, се намираше стаята, която си бе избрал единия от тийнейджърите.

- Кейлъб! Време е за ставане, имам приятна изненада за всички ви! - извика тя и започна да чука по вратата.

Не получи какъвто и да е отговор, затова потропа отново.

- Господинчо, не ме ли чу? - попита накрая троснато тя и отвори вратата навътре, като за да надникне в стаята и да види, че в нея нямаше никого. - А... ясно, значи не само вчера сте лудяли цял ден в града, ами после сте си губили времето и със среднощни видео игри в някоя от другите стаи! Ааа, няма да я бъде тая, трябва да ви се наложи някакъв режим!

Затвори вратата и пъргаво слезе на долния етаж, където потропа на друга една врата с думите:

- Фердинанд, в твоето леговище ли сте се събрали, калпазанино?- извика жената и този път директно отвори вратата, но и сега не завари никого вътре. - Я... и тука ви няма! Значи трябва да сте в стаята на... хм, Дайами се казваше, нали?

Без да се замисля директно отиде до вратата на съседната стая и нахълта вътре със същата засилка. Изумлението от отсъствието на тийнейджърите и в тази стая ненадейно започна да прераства в смут.

-Деца, къде сте бе! - извика с повишен тон жената като започна да отваря забързано всички врати наоколо. - Одри, да не сте в твоята стая? Ти всъщност хареса ли си въобще стая!?! Одри! Кейлъб! Фердинанд! Дайами!

Изричайки тревожно имената на всеки един от тях, Галя неусетно се озова на приземния етаж, където едно надникване в кухнята

я накара да осъзнае, че и там нямаше никого, макар че се бе надявала да завари тийнейджърите поне на мястото, на което ги беше видяла за последно. А веднъж озвала се там, жената нямаше как да не пристъпи забързано и към вратата, отвеждаща към задния двор, като за да излезе в него и ококорена да установи нещо- всичко тук си беше съвсем същото както когато тя и Макс го бяха оставили вчера около обяд.

- Галя, бонбончето ми, какво има? Защо крещиш така? - притеснен от височината на гласа ѝ, нейният възлюбен ненадейно се появи зад нея след като се бе облякъл и бе слязъл.

- О, Макси... - обърна се към него Галя.- Децата ги няма никъде! Виж и градината- не е помръднала откакто ние бяхме в нея вчера! Което значи, че вероятно нито те, нито градинаря са се прибирали вчера!

- Не, не е възможно... - поклати глава мъжът, докато студена тръпка премина през тялото му. - Все някой от тях щеше да ни се обади ако вчера оставах някъде другаде!

- Именно! - отвърна Галя, след което със забързана крачка го подмина и се насочи към предния двор на къщата, където двамата се озоваха съвсем скоро, като за да установят с още по-голям ужас още един факт. - О, не, както си и предположих! Виж, всичките коли са тук- точно където бяха паркирали и вчера сутринта! Как не се сетих да погледна за тях вчера, когато първоинстинктивно си реших, че децата са отишли в града!

- Искаш да кажеш... че те вероятно въобще не са напусkali имота ли? - попита потреперващ Макс, въпреки че знаеше отговора на въпроса си.

- Да, освен ако не са тръгнали да ходят пеша, което ме съмняват- те си обичат колите и да препускат лудо с тях! - отвърна Галя, при което изведнъж почувства, че и прималява, а причината беше друго, което тъкмо съзря.- О, Боже мили! Виж, и входната порта още е отворена! Чак сега се сещам, че вчера така и не я затворих, защото се разсеях покрай твоята поява и забравих! Ами ако някой е влязъл и е направил нещо на децата!?! О, не, как можа да се стигне дотук! Как може да съм толкова безотговорна!

Вайкайки се, жената започна да клати глава и с все същата тежка, загрижена крачка се върна в къщата през главния вход. Макс бързо я настигна и я хвана за ръцете с думите:

- Спокойно, мила, спокойно... Трябва да запазим самообладание. Сигурен съм, че... те са добре! - гласът му се снижи и потрепна отново при последните думи.

- Явно не си много сигурен след като тона ти не е на сигурен човек! - отвърна Галя. - И това е нормално- ние сторихме нещо

непростимо! До такава степен се отнесохме в ласките си, че не осъзнахме, че децата са изчезнали!

- Признавам, и аз се чувствам гузно за това- обикновено съм доста по-сериозен човек и не бих допуснал да се стигне до такова положение. Но като се паникьосваме няма да постигнем нищо- трябва да се стегнем и да предприемем някакво издирване. Предполагам, че скоро ще можем да викнем и полицията, тъй като вече са минали около двадесет и четири часа откакто последно сме ги видели!

- О, свети небеса! Говорим за тях все едно са жертва на отвлечане! На трафик! Или... на кой знае какво друго! Как можахме да се докараме до тук! Как можахме!?

- Успокой се, бебчето ми, успокой се... - Макс продължи да се опитва да намали тревогата у възлюбената си, макар и междуременно неговата да се покачваше все повече- но все пак я прегърна. - Накрая може да се окаже, че нещата не са толкова зле, колкото изглеждат.

- Моля се да е така! - извика Галя и се отдръпна рязко от него. - Защото никога няма да си го простя ако с децата стане нещо! Защото АЗ трябваше да се грижа за тях! А вместо това... ги изгубих! Изгубих ги! Изгубих децата!!!

- Изгубила си децата!? - съвсем неочакван и съответно крайно шокиращ, този женски глас изведнъж се чу откъм останалата широко отворена входна врата.

Галя и Макс погледнаха натам с широко отворени очи и усти. И двамата познаха облещената жена, която тъкмо бе изрекла това- фина красавица с дълги, кестеняви коси и проницателни сини очи- а също и мъжът, намиращ се до нея не по-малко ококорен- строен хубавец с тъмни къдрави коси и кафеникав поглед. Но Галя, която по ред причини си беше доста по-близка с тях, беше тази която първа изрече имената им, след като преди това, разбира се, присви виновно устни:

- Марина... Джъстин...

- Марина!? Джъстин!?

Кейлъб, намиращ се в съвсем различна обстановка, бе не по-малко шокиран, когато изведнъж се бе озовал очи в очи с родителите на Одри- затова на свой ред бе изрекъл имената им след като и самата тя се бе обърнала към тях съответно с 'мамо' и 'татко'.

Реакцията на новопоявилите се лидери на групичката нападатели обаче съвсем не се и доближаваше до очакваната- те самите присвиха веждите си някак усъмнено, а след като после се спогледаха един друг, изведнъж прихнаха да се смеят.

- Мамо? - извика подигравателно жената.

- Татко? - бе не по-малко развеселен и мъжа до нея. - Момиче, ти нещо си слънчасала...

- Какво... Но... но... това сте вие! - извика объркана Одри и пристъпи крачка до тях, но така и не направи втора, защото видя, че някои от останалите нападатели извадиха големи пушки и ги насочиха към нея. - Как бих могла да объркам... родителите си!?

- Хм... жегата на подобни места може да се отрази по различни начини на хората, кукличке... - отвърна с все същата насмешка в тона си жената срещу ѝ. - Но поне приятеля ти беше прав- да, ние се казваме Марина и Джъстин. Изненадани сме, че такива младежи като вас ни знаят, след като в последните десетилетия се опитаха да ни изтрият от историята на света...

Крайно втрещени, Одри, Кейлъб, Дайами и все още висящия с главата надолу Ферди се спогледаха. Момичето каза:

- Но вие... вие не сте заличени от историята! А сте двама от най-славните безсмъртни герои, които са живи и уважавани и до ден днешен!

- Хм... да, определено си слънчасала... - каза саркастично Джъстин, почесвайки се по брадичката.

- Как може да ми говорите така!?! Аз съм ваша дъщеря! - недоумяваше Одри.

- Миличка, ти не си нищо повече от поредното младо теленце, което със сила ще внедрим в редиците на подчинените си... също както и приятелчетата ти... - Марина погледна с полупритворен, подсмехнат поглед към момчетата отстрани. - Да се надяваме, че ще издържите, за разлика от половината си предшественици, които завършиха при акулите!

- Не... не е възможно това да се случва... - поклати глава Одри, нервно. - Не е възможно да сте забравили кои всъщност сте и да сте се превърнали в... в това, което сте сега!

- В двама от най-великите пирати? О, да, точно това сме си! И не бихме искали да сме друго! - извика широко ухилен Джъстин и пламенно притисна възлюбената си към себе си през кръста. - Тази част от историята ни поне не успяха да заличат и няма да успеят!

- Историята ви...- обади се Кейлъб, присвивайки очи. - Същата онази легендарна история на великата кралица Марина и съпруга ѝ Джъстин, които са побеждавали рамо до рамо в не една война? Същите онези, които дори са загинали в името на доброто, а в последствие са се върнали към живота, защото мисията им на този свят още не е била приключила? Най-добрите приятели на моите баба и дядо!?! Не, не бихте могли да ни убедите, че това не сте вие!

- Хм... - Джъстин го прецени с поглед. - Не съм много сигурен кой си пък ти, младежо, но действително изглеждаш доста запознат с нас и историята ни... Всичко, което каза, е вярно, освен това, че сме най-добри на... баба ти и дядо ти? Момко, осъзнаваш ли, че безскрупулни пирати като нас са станали това, което са, не защото са си позволявали да имат приятели, а защото не ги е било грижа за нищо друго освен за себе си и за плячката!?

- Но има нещо доста съмнително в тая работа как така всички ни мислите за някои други. - Марина също притвори леко очи и започна да премерва тийнейджърите пред себе си. - Разбирам единия от вас да е получил слънчев удар и да си е внушил някакви неща, но... да сте повече от един... Дали не сте някакви... шпиони?

- Не сме никакви шпиони, аз съм ви дъщеря! - изкрещя за пореден път Одри. - Не разбирам как е възможно да се случва това! Вие... вие сякаш не сте себе си... Сякаш... сякаш сте други...

Не се доизказа, защото изведнъж съзнанието ѝ бе обладано от теория, която я накара да отвори широко уста и очи. Не отне време и на приятелите ѝ да се замислят над същото, което тя прошепна, гледайки втренчено към мъжът и жената пред себе си:

- Дали... дали е възможно... Дали вие не сте... Марина и Джъстин от паралелна реалност! Ами да, как не се досетих веднага! Не е за първи път в семейството ни да има такива случаи! Това се е случило-ние с приятелите ми сме се озовали в паралелна реалност и по някаква огромна случайност сме срещнали... вас!

- И вие очевидно сте едни други Марина и Джъстин, които са поели по съвсем различен път след като са се завърнали към живота си след престоя в пространството между живота и отвъдното...- допълни Кейлъб, гледайки към изумените от думите им пирати. - И във вашия свят вероятно не се познавате с баба ми и дядо ми.

Без да знаят дали да се мръщят или да се смеят на тези тъй налудничави на пръв поглед теории, мъжът и жената се спогледаха и като че бързо осъзнаха, че не биваше да подценяват каквато и да е възможност, която можеше да обясни случващото се. Най-малкото и те очевидно се бяха срещали с какво ли не в живота си и в крайна сметка не бе далеч от тях извода, че налудничавите неща често се оказваха самата истина.

- Така значи... - прошепна Марина. - Твърдите, че съвсем случайно, докато сме си пътували с кораба из непознати до сега води, сме попаднали на... близки и роднини на нас самите от някоя друга реалност?

- Знаем, че звучи трудно за вярване, но... - понечи да каже Кейлъб, но Джъстин го прекъсна, махайки с ръка:

-Никак не е трудно, драги, просто... е неочаквано. Със сигурност не очаквахме днешния хубав слънчев ден да ни сблъска с нещо толкова интересно, нали, скъпа? - отново се притисна към съпругата си ухилен. - Не само, че си намерихме нови свежи роби, ами те ще могат да ни разкажат приказки за това какви бихме били ако светът ни беше приел, когато се върнахме от мъртвите!

- Значи това е причината... - прошепна Одри. - Това е причината да се промените толкова! Светът не ви е приел, когато сте се завърнали...

- Просто да не ни приеме е слабо казано, девойче... - отвърна Джъстин. - Когато най-накрая напуснахме оковите на онова странно пространство установихме, че на наше място в кралството ни вече се бяха настанили хора, които напълно бяха изменили целия континент, цяла Европа... Те осъзнаваха, че ние сме законните владетели и че можем да сме пречка на тяхното тиранично управление... Затова настроиха срещу нас нашия собствен народ, който в голямата си част вече почти не ни помнеше като славни герои, тъй като бе минало доста време... Наложих ни се да бягаме, за да оцелеем.

- Този тъй ожесточен към нас свят нямаше как да не ни промени-добави Марина. - Бяхме дали всичко за него, бяхме се борили с десетилетия за неговото благо... а накрая да получим такава неблагодарност!

- Затова решихме, че е наш ред да взимаме, вместо да даваме! Станахме двете десни ръце на един от най-прославените пирати по южните крайбрежия. Не му дремеше какво мислят другите за нас, защото тъй или иначе и на него не гледаха с добро око. Именно с него разграбихме десетки крайморски градове и села! И наново изградихме славата си- този път на двама от най-известните пирати!

- Не, отказвам да повярвам, че тези, които са ми родители, биха поели по този път ако света ги беше отхвърлил след завръщането им! - отсече Одри. - Вие може да изглеждате като тях и да споделяте част от историята им, но сте чак толкова... чак толкова различни!

- И да нямате нищо общо с онези двама велики влюбени, с легендите за които всички сме израснали! - чак сега и Дайами реши да каже нещо.

- Предполагам, че това е идеята на паралелните вселени, друже - отвърна саркастично Джъстин и се спогледа с проблясващ поглед с жена си. - Радвайте се все пак, че точно ние ви спипахме, защото въпреки всичко сме малко по-търпеливи от други. И дори ни беше интересно да ви оставим да говорите толкова много! Защото ако нашият капитан беше слязъл на острова, вместо да прати нас... може би главите ви вече щяха да са отсечени!

- За радост имате шанса да се преклоните пред нас преди да се е наложило да се преклонявате пред него, което ще е много по-кърваво, повярвайте ми - каза Марина.

- А защо си мислите, че изобщо ще се преклоним пред някого!?!- извика Кейлъб.

Въпроса му накара Марина, Джъстин и подчинените им отново да прихнат да се смеят.

- Очевидно все пак не знаеш с кого си имаш работа, хубавецо - каза жената и заплашително пристъпи към момчето, а мъжът ѝ я последва - Ако действително сте запознати с историята ни преди псевдо смъртта ни би трябвало да знаете, че сме сред най-добрите воители, които светът някога е познавал! Нима разчитате, че в евентуална схватка с нас и с хората ни бихте надделяли... вие? Някакви си хлапаца?

- Длъжни сме да опитаме! - извика Кейлъб и като се спогледа с приятелите си, зае бойна готовност.

Марина и Джъстин прецениха с поглед него и другите двама тийнейджъра, които очевидно бяха готови за бой, както навярно би бил и четвъртият ако в момента не висеше от дървото отстрани. Прецениха ги и се ухилиха с тънки усмивки.

- Вие май наистина си вярвате - отбеляза Джъстин.

- И ще е жалко да ви оставим да си мислите, че можете да ни победите... защото това навярно наистина би довело до борба, от която няма да излезете живи. А всъщност сте ни доста симпатични - каза Марина, след което пак се спогледа със съпруга си и сякаш двамата си размениха знак каква да е следващата им крачка. - Затова ще ви дадем още един шанс да размислите, когато ви представим... още някого... Доведете Джъстина!

Последната заповед тя отправи към двамата от подчинените си, които веднага кимнаха и забързано отидоха нанякъде. А тийнейджърите изглеждаха видимо объркани.

- Джъстина?- попита Одри, премигваща.

- Да, душичке, точно така... - отвърна Джъстин и все така ухилен се пресегна, за да я погали шеговито по едната буза, при което тя мигом се отдръпна крачка назад. - Това, че ти не си наша дъщеря не значи, че любовта ни не е създала такава!

- Може да не е било по обичайния начин, по който се създават децата, сещате се...- каза Марина и се загледа към подчинените си, които се връщаха насам. - Но, повярвайте ми, този плод на нашата любов е не по-малко ценен за едни родители като нас! И не по-малко верен към майка си и татко си! Неслучайно ѝ дадохме за име прекрасната комбинация от нашите имена!

Щом двамата пирати се доближиха, всички, включително и тийнейджърите, вече можеха добре да видят, че те носеха със себе си една голяма и на вид доста тежка метална кутия. Приличаше на преносима хладилна камера.

Поставиха я пред Марина и Джъстин и я отвориха, а междувременно жената от двамата престъпни съпрузи извика гордо:

- Запознайте се... с Джъстина!

Одри, Кейлъб, Дайами и Ферди се загледаха към отворения метален сандък и целите им тела настръхнаха още щом чуха звуците, излизаци от него. Бяха като от някое мекотело, но в тях имаше и особени, пискливи нюанси, които можеха да породят ужас в душата на всеки.

Не по-малко стряскащ беше и вида на съществото, което скоро излезе от хладилната камера, където до този момент бе стояло на хладното наподобяваше октопод, но с доста повече пипала и със специално покритие по тялото. Беше нещо като лилавикаво-прозрачен примес между кожа и противна слуз, която постоянно влизаше и излизаше от стотиците малки дупчици по тялото на създанието. А очите му- те бяха като две големи, червени точки.

Ала още преди да са асимилирали този вид на така наречената 'Джъстина' тя ненадейно се измени изоснови. Тялото ѝ се издаде бавно нагоре, а пипалата ѝ се съединиха, превръщайки се в два човешки крака. Секунди по-късно и останалата част от съществото прие човешки вид- на красива, чисто гола жена с руси коси и... червени очи.

- Простете, че ви я представяме в натуралния ѝ вид, но все още не е имала възможността да се преоблече след сутрешното си плуване - отбеляза ухилена Марина докато Джъстина гледаше с полупритворен поглед и тънка усмивка към тийнейджърите. - Може би вече се досещате, че тя е нещо много повече от просто - наша дъщеря... Нейната необичайна... свръхсила... я прави един от най-големите ни защитници... Причината корабът на капитанът ни да е непокътнат вече толкова време...

- Вие... вие сте родители на такава... същество?- изрече Кейлъб, недоумяващ.

- И сте го нарекли... Джъстина? На себе си?- отвърна с повишен тон Одри, поклащайки глава - Имате ли си въобще представа колко съкровена е тази дума за моите родители- вашите паралелни версии!? За тях любовта, която споделят, е толкова силна и съкровена, че съчетанието от имената на тази любов биха могли да са в идеален синхрон само когато са вложени в нещо истинско и ценно за тях- като например китното, традиционно заведение, което те създадоха с цялата си обич и нарекоха именно "Джъстина"! Мястото, на което всеки да

може да дойде и да се почувства уютно и като у дома си... а не чудовищно създание, създадено с военна цел!

- Хахаха! - Марина не се сдържа и се изсмя гръмогласно. - Значи в друга вселена сме си направили... кръчма "Джъстина"? Колко жалка гледка сме си останали там! Добре, че поне в нашата вселена, в която сме в момента, Джъстина е символ на нещо толкова по-важно като... възмездието!

При последните си думи, застанала до русата си все така мълчалива дъщеря, прокара пръсти през дългите ѝ коси.

-Но би било загуба на време да обясняваме всичко това пред вас-намеси се Джъстин, който също прегърна необичайната им дъщеря от другата страна.- Да ви представим плода на нашата любов тук, в тази вселена, беше с цел, която, както виждам по преbledнелите ви лица, е постигната- да осъзнаете, че няма да успеете да се измъкнете от нас! Дори и някак да намерите начин да избягате от хватките ни, Джъстина ще може да се превърне в каквото си пожелае и съответно да ви открие и да ви върне при нас... или по-лошо! Така че нека да спрем с празните приказки... и да се насочим към целта си!

- Мислехме си, че целта ви е да си намерите още няколко роби! - извика троснато Кейлъб, гледайки накриво него, съпругата му и нещото, което те наричаха своя наследница.

- О, не, това беше просто неочакван бонус, на който единия от хората ни се натъкна, когато отдалеч оглеждаше острова с бинокъл! - извика Марина .- Защото истинската ни цел да сме на този остров е обвързана с нещо много по-ценно от няколко хлапета! Нещо, което се намира доста по-навътре в недрата на джунглата!

- За неговото откриване сме си подготвили и ето това...- допълни Джъстин и извади от единия си джоб стара, прокъсана карта, която поднесе пред очите на младежите. - Това е изображение на целия остров. А тази червена точка ето тук, в подножието на планината... е нашата цел! Най-голямата плячка, която някога сме преследвали!

- Имате предвид... съкровище? - запремигва Одри, при което най-накрая и увисналият с главата Ферди реши да подметне:

- Голям късмет имаме- нямаше как да не попаднем на непознат остров без да се сблъскаме с пирати, които търсят скрито съкровище!

- О, милички... съкровището е нещо много повече от това, което навярно си мислите... - каза Марина с полупритворен поглед и тънка усмивка. - И благодарение на вас ние ще достигнем до него без да се налага да жертваме и косъм от главите си!

- И тъй като времето напредва, а ние сме нетърпеливи най-накрая да достигнем до своята крайна цел... май е време най-сетне да спрем да

си приказваме, а да се насочим натам! - извика Джъстин и погледна към подчинените им. - Завържете ги!

Няколкото мъже извадиха въжета и пристъпиха към Кейлъб, Одри, Дайами и Ферди. Последният споменат нямаше голям избор и затова го плениха с лекота. А останалите трима негови приятели, макар и да се бунтуваха малко повече, не предприеха никакви крайни движения, най-малкото защото осъзнаваха, че нямаше как да се съпротивляват в присъствието на създание като Джъстина.

Веднъж щом пленниците бяха завързани (а Ферди най-накрая отново бе стъпил на земята и се възстановяваше от замайването), всички тръгнаха право напред в гъстата джунгла- по пътя, посочен на картата.

Осма глава **Непознато, вероятно**

По време на тези вълнения в единия край на острова, из джунглите на няколко километра от тук Харисън и Данаил все още си проправяха път сред избуялата растителност, опитвайки се да са възможно най-тихи и внимателни. Нямаше как да бъдат сигурни дали някой от пасажерите на пиратския кораб не ги бе видял с бинокъла си и макар и вече да бяха вървели с часове, не се отказваха да се отдалечат възможно най-много от мястото на вчерашния си лагер.

Разбира се, подобно преминаване през дивото нямаше как да не бъде съпътствано от недоволството на единия от тях, което той често изразяваше на глас:

- Де*ба, минах през някаква паяжина! Дано не ме е полазила някоя отровна гадина, защото ще ме накара много да се ядосам, а тогава става страшно!

Встрани на него Харисън, който донякъде споделяше чувствата му в настоящата некомфортна ситуация, но се опитваше да е по-спокоен, често му мятеше по някой поглед- понякога със сериозно изражение, понякога с лека усмивка, тъй като на моменти Данаил изглеждаше доста забавен в яда си.

Постоянна изглеждаше и компанията на Лу, която по едно време дори си позволи да подметне:

- Горкия, явно наистина е от онези твърде разлигавени благородници, които побесняват дори когато намерят черупка от яйце в закуската си, а какво остава да са принудени да преминават през джунгла без нищо друго освен прокъсаните си, изцапани дрехи...

- Хм... не съм сигурен дали там, откъдето идва той, благородничеството е съвсем същото като това от нашите представи... поне доколкото аз имам представа. Но не е като да не го разбирам

донякъде - отбеляза Харисън възможно най-тихо, за да не го чуе Данаил, но не успя съвсем, защото другият младеж мъж се спря, погледна го с присвита вежда и попита:

- Това дете го промърмори трябваше да го чуя ли?

Харисън се стресна леко. Пое си въздух и каза:

- Съжалявам, говорих нещо на себе си...

- Ааа ясно... Е, дано да знаеш, че говорещите със себе си често завършват в една специализирана институция... - промърмори Данаил и огледа от горе до долу Харисън. - Сори, че ще ти го кажа, братле, но ти поначало не ми се струваш съвсем... нормален. Още като те видях за пръв път в градината ми стана чудно не само какъв си и откъде си се пръкнал, ами и какво въобще е това нещо дете си го облякъл. Хелоуин е след доста време.

Харисън премига колебливо, дори се спря и огледа дрехите си, но преди да е отговорил чу гласа на Лу:

- Този невъзпитан господинчо явно не е съвсем запознат с историята и не знае как изглеждат типичните за Средновековието одежди.

Младият мъж със старинното облекло кимна леко, за да не отговоря пак с думи на невидимата си приятелка. На Данаил пък каза:

- Не мога да ти отговоря какво правя в такива дрехи, защото... не помня нищо от миналото си преди острова, нали се сещаш?

- А, вярно... - махна с ръка другият младеж и отново тръгна напред. - Не помниш. Или поне се правиш, че не помниш.

Този път Харисън не отвърна- само го проследи с поглед за няколко секунди, после продължи след него.

- Да се опитаме да говорим без да изричаш твърде много думи, та да не пораждаме съмнения - предложи тогава Лу, а той пак ѝ отговори единствено с кимване. - И да, имам какво да ти кажа, ако това искаш да ме попиташ в момента. Да ти припомня от коя епоха идваме отново напомни на самата мен за мисията, в чието име съм до теб в последно време. Когато се видяхме вчера в джунглата ти намекнах, че като се запознахме ти вече беше тръгнал по следите на нещо, което наричаше 'голямата, неповторимата, омагьосващата любов', но така и не ме запозна с повечето детайли. Само знаех, че е от изключителна важност да я откриеш- не само за да се чувстваш цял в личния си живот, а и заради нещо дори още по-мощно.

От проблисъците, които се забелязаха в погледа на Харисън след тези нейни думи, можеше ясно да се установи, че тази тема го развълнува, макар той и да не помнеше много по нея. Вероятно и сам си бе размишлявал по въпроса и някак си това тя го усещаше, затова и продължи да му говори:

- По тази причина считам, че да ти припомням за мисията ти е нещо от жизнена необходимост. Ти трябва да я откриеш, сър Харисън, дори и в това си състояние, в което не помниш нищо. Трябва да откриеш... своята любима. И знай, че аз ще съм до теб и ще ти давам увереност когато се нуждаеш от такава. А и ще отговарям на въпросите ти по отношение на нещата, които поне поне аз помня от предишните ни търсения.

- Благодаря... - този път младежът нямаше как да не ѝ отвърне, леко усмихнат- не само, защото си личеше, че бе искрено признателен за думите, а и защото за изминалото около денонощие доверието му към Лу постепенно се бе засилило.

Този път Данаил не го чу, но и да го бе чул вероятно нямаше да се заговорят усилено по тази тема, тъй като така или иначе им беше писано изведнъж да отклонят мислите си в нещо, до което ги бе довело поправянето на път през дивата зеленина.

Нещо, което ги накара да се спрат на едно място и да се ококорят.

Беше постройка, нетипична за такова непроходимо място от острова. Не много голяма едноетажна къщичка с порутен покрив, която на пръв поглед по-скоро наподобяваше бункер. Буйната растителност я бе обгърнала до такава степен, че и отдалеч си личеше, че тук навярно не бе стъпвал никой не от години, а от десетилетия, което пък вероятно се явяваше и причината сред придружаващите я околности към днешна дата да няма какъвто и да е поправен път.

- Ейй... ето това вече е нещо маниашко! - Данаил нямаше как да не отбележи, видимо впечатлен. - Направо като от някой филм!

Харисън, който не можеше да си спомни дали някога въобще бе чувал за такова нещо като 'филм', пристъпи бавно напред с другия младеж. Двамата отидоха до прага, където някога вероятно се бе намирала и вратата на постройката, но в момента нямаше нищо и затова всеки можеше лесно да надникне от другата страна. Съсредоточавайки се, момчетата установиха, че на пръв поглед вътре не изглеждаше да има нещо опасно, затова и си позволиха да пристъпят натам.

Вътре не просто нямаше нещо опасно, а нямаше почти нищо. Дори пода и покрива вече почти не съществуваха, тъй като дивото си бе проправило своя път през тях така, както винаги бе правило и вероятно винаги щеше да прави. И все пак, в дъното на стаята... имаше нещо. Именно то привлече погледа на двете момчета наред всичките клони и лиани, които изпълваха стаята.

- Това... това пиано ли е? - прошепна Харисън с неприкрит интерес, пристъпвайки първи натам.

- Дам... очевидно е пиано - кимна Данаил и също се доближи до него бавно.

Харисън се спря на едно място пред стария, но все още красив на вид, музикален инструмент. Изящно, изработено от светла дървесина, това пиано накара младежът да се почувства някак особено привлечен-като към нещо, което беше важно за него. Сякаш в този масивен предмет имаше някакъв заряд- тъй необичаен, тъй енигматичен... Нещо тъй заплениващо, че момчето дори не се усети как потрепващата му дясна ръка сама се пресегна към него, за да го докосне.

Натисна един клавиш за А минор, а дори и самия допир до този галантен бутон сякаш накара цялото тяло на младежа да настръхне. Не само заради звука, който отекна в инак тихото, изоставено помещение, ами и заради неочаквана вълна, която премина през цялото му тяло... и не само през неговото.

По също толкова необясним и озадачаващ начин, колкото и предишния път, Харисън и Данаил, до този момент намирали се пред пианото в обраслата стая, отведнъж бяха обгърнати от силна, омагьосваща светлина, която ги заслепи.

Изчезнаха.

- Какво, да му се... - извика на висок глас Данаил, рязко отваряйки очите си и изправяйки горната част на тялото си от мястото, на което лежеше.

Зениците му се разшириха от изумление, когато той обозря обстановката, в която се намираше сега. Не, това вече не беше порутената постройка наскре тропическата джунгла. Беше букова гора, а той самия лежеше на малка, тревиста полянка измежду дърветата.

Неспособен да асимилира отведнъж случилото се, младият мъж първо се почуди дали това не бе поредният сън или видение. След смущаващата случка с русалката обаче не искаше да поема никакви непремерени рискове- затова реши, че ще е добре да се убеди по друг начин, че се намираше в реалността.

Поради тази причина се огледа. И отговора на търсенето му мигом се появи пред очите му, макар и да не беше особено приятен, а напротив- накара го отново да настръхне, но с тревога.

Погледът му забеляза Харисън на няколко метра от тук, под сянката на едно от дърветата. Все още лежеше със затворени очи, а встрани от главата му имаше камък... с кръв по нея.

- О, не, не, човече, не ми причинявай това! - извика панически Данаил и рязко отскочи към него. - Знам, че вчера тръгнах сам из джунглите, но повярвай ми- по-добре ми стана като ти се появи и имах някого до себе си!

Падна на колене до другото момче и внимателно положи главата му в скута си- установи, че на нея имаше рана.

- Хайде, хайде... Събуди се, моля те! - продължи да вик тревожно Данаил и даже започна леко да поклаща цялото му тяло. - Да му се не види, не ме оставяй сам!

Дали защото по някакъв начин го бе призовал или защото нараняването всъщност не беше твърде тежко, след миг Харисън започна да премигва с натезалите си клепачи.

- Супер... още си тук! - възкликна с широка усмивка Данаил, но бързо върна на лицето си своето резервирано изражение. - Имам предвид, че... щеше да е тъпо да ритнеш камбаната точно сега, без дори да си си върнал паметта и да дадеш някакво обяснение за всичко случващо се!

- Какво... какво точно се случва? - поклати леко глава Харисън и се поизправи, оглеждайки се със същия изумен поглед като другия младеж.

- Знам ли... Май... отново се телепортирахме някъде си! - отвърна Данаил, след което се замисли над нещо конкретно и погледна другия мъж с присвити вежди. - И това стана след като ти натисна онзи клавиш на пианото! Значи може би наистина ти си причината за целия този кошмар!

Троснато се отдръпна от него и се изправи. Харисън, макар и замаян и изпитващ лека болка в тила, също стъпи на краката си и каза:

- Повярвай ми, ако по някаква вероятност наистина се окаже, че имам повече общо с цялата тази работа, отколкото ми се иска да имам... ще си го призная. Но дотогава и аз си оставам не по-малко объркан от теб.

Данаил го гледа с премерващ поглед няколко секунди, сетне махна с ръка и изпуфтя тихо.

- Както и да е, да речем че пак ще приема версията ти, че и ти не знаеш какво става. Няма да е зле сега заедно да впрегнем усилията си в това да разберем къде сме се озовали този път!?

- Ами... явно е нещо като гора... - отбеляза тихо Харисън, пристъпвайки бавно сред тревите.

- Това го виждам... и усещам - при последните думи издаде с уста някакъв звук на облекчение. - Тук вече температурата е много по-поносима! Може и изгорялото ми тяло да успее да се възстанови!

- Сега времето е приятно, но като се стъмни вероятно ще застуднее - предположи Харисън. - Трябва да видим дали ще успеем да открием как да излезем от гората. Може наблизко да има село и да си намерим някоя странноприемница за през нощта.

- Странноприемница? Пич, ти май наистина живееш в друго време- отбеляза саркастично Данаил, оглеждайки отново облеклото му.- В двадесет и първи век на това му се вика... хотел.

- Щом казваш...

- Не го казвам аз... а всички хора. Но ти дали въобще си човек, та ти говоря така...

Данаил понечи да тръгне нанякъде, но този път, изненадващо, Харисън беше този, който се намръщи и го спря с думите:

- Твърдиш... че не съм човек ли? Поне външния ми вид не е ли достатъчно красноречив, че съм?

- Външния вид понякога жестоко лъже, друже - отбеляза Данаил и се подсмихна, потупвайки го по рамото. - Повярвай ми- казва ти го човек, който тази сутрин едвам да завърши в корема на удивително красива на пръв поглед русалка...

- Е, в случая на русалката поне половината тяло подсказваше, че не е точно човек. А при мен какво толкова различно намираш? И аз имам една глава, две ръце и два крака, като теб!

- Добре, добре, не е нужно да сравняваш частите на телата ни... защото накрая може да се окажеш засрамен ако се наложи да си премерим някои от тях! - махна с ръка Данаил, като този път собственото му изказване до такава степен приповдигна настроението му, че той се ухили широко.

Харисън, който очевидно не прие тази закачка като шегата, която беше, поклати глава и отвърна:

- Знаеш ли, още от самото начало се опитваш да изкараш мен ненормалния, но всъщност май ти си по-противния от двамата.

- Спокойно бе, геройче, нищо кой знае какво не съм казал.- размахна с ръце Данаил, след което не се въздържа да не допълни - И все пак, бъди сигурен, че ако наистина ей сега си ги извадим и си ги премерим, моят ще е много по-... - но ненадейно бе прекъснат от възторжен, леко креслив женски глас, който се чу отстрани:

- О... очите ли ме лъжат, рожбички мили! Ама вие наистина ли сте тук или сте само привидение от мъчната старост на една бабичка?

Данаил и Харисън веднага погледнаха към спонтанно появилата се дама, която ги бе заговорила. Беше доста възрастна на вид- прегърбена и придържаща се с бастун. Имаше дълги почти до кръста бели коси и сбръчкано чело, а дрехите ѝ изглеждаха доста старомодни. Очите си бе изцъклила заинтригувано към момчетата, а широката ѝ усмивка подчертаваше единствените няколко останали зъба в нейната уста.

Отначало, младежите просто се спогледаха колебливо, без да са сигурни какво да кажат. Сетне по-отворения от тях- Данаил- пристъпи няколко крачки към старицата и изрече:

- По скоро ние трябва да сме шокирани, че най-накрая срещаме жив човек. Само да не се окажеш и ти пират, бабо...

- Пират ли? - жената прихна да се смее. - Да ви приличам на пират? Аз съм просто една самотна старуха, която си живее сам самичка в гората и ѝ се налага сама да влачи дървета за камината. Но днес ми е щастливия ден, деца, защото попаднах на вас! Ще ми помогнете, нали?

Докато говореше посочи една купчина със сухи клони, които се подаваха от дървена щайга на метър зад нея.

- Ами... добре, ще ти помогнем, но в замяна ти ще ни кажеш къде се намираме и ще ни заведеш в най-близкия град! - извика Данаил. - Нямам търпение да си взема вече един душ и да намеря някъде нет! Звук от нотификациите вече значително ми липсва, а и неотдавна се сетих, че бях обещал на една много гореща мадама да ѝ пиша, за да излезем! Тя е трепач, уверявам те!

Бабата, очевидно объркана от някои от думите му, се облещи дори още повече, доколкото това бе възможно с и без друго изцъкления ѝ поглед. Тук беше моментът, в който Харисън реши да се намеси, поглеждайки с леко присвист поглед старицата:

- Госпожо, как така сте довлачили това нещо дотук без да ви чуем?

- Ха, че как може, синко? Бях я прегърнала! - отвърна бабата и впрегна усилия, за да вдигне голямата дървена щайга. - А сега е ред на вас да я прегърнете и да ме последвате! Обещавам, че накрая хубавко ще ви наградя за помощта- тъкмо съм сготвила вкусна чорбича!

Без дори да пита, тя направо бутна щайгата в ръцете на Харисън и отиде някъде настрана. Той, след като все пак я взе, реши да погледне към другия си отскорошен познат и да му сподели:

- Струва ми се, че тук има нещо гнило...

Данаил го погледна с полупритворен поглед.

- О, нима смелия герой го е страх от някаква си бабка?

- Ти сам каза, че невинаги всичко е такова, каквото изглежда на пръв поглед.

- Приятел, ние само ще ѝ помогнем да си занесе дървата до къщата, няма да правим кой знае какво. А тя пък ще ни помогне да се измъкнем от тая гора и най-накрая да се върнем в цивилизацията! О, да не говорим, че и ще ни нагости- а представяш ли си тая супичка, за която говори, да вземе дори се окаже шкембе чорба!?! Мммм... Топец!!!

Данаил се облиза и погали корема си, който пък изкъркори доста шумно. После младежът потупа другия по рамото и тръгна след бабата. Макар и резервиран, Харисън, чийто изгладнял корем в момента също се обаждаше доста звучно, накрая въздъхна и ги последва.

- Ех, че послушни дечица сте вие! Послушни, благородни и възпитани! - възкликна ухилена тя, поглеждайки ги с проблясък в погледа.

- Това си ни е в кръвта! - отбеляза самоуверено Данаил, ухилен.

- Знаете ли, и аз някога имах син... - каза бабата. - И сигурно още го имам, но не се вясва да си види старата майка. И той излезе същия негодник като баща си!

- Защо, какво е направил бащата? - попита Данаил, заинтригуван.

- Какво ли? Видя ме, че остарях и веднага си намери друга жена-младичка, красивичка! - отвърна бабата и се намръщи. - Ах, идеше ми да ги удуша на сватбата!

- Поканили са ви на сватбата? - изненада се Харисън.

- Да- казах ви, оня дъртак си беше пълен негодник! - отвърна старицата. - Не отидох, но после хубавко му дадох да се разбере- и на него, и на женичката му! Не бих позволила на някакъв непрокопсаник да се подиграва с мен, я!

Думите ѝ бяха предвестник на нещо, което хвана Харисън и Данаил крайно неподготвени- дотолкова, че те изведнъж се спряха рязко на местата си. Причината- веднъж щом изрече последните си слова с нетипичен, мелодичен тон, ненадейно жената започна... да пее. Но не просто да си тананика- сякаш изведнъж цялата гора по пътя ѝ се раздвижи в тон с нейната песен. Дотолкова, че дърветата взеха да издават звуци като от музикални инструменти, а листата на храстите зашумяха така, че създадоха усещането, че едва ли не представляваха някакъв хор, придружаващ гласа на старицата.

Разбира се, динамиката и текста на песента напълно отговаряха на настроението в края на разказа на бабата- тя беше предадената жена, уверена в себе си и в това, че негодници като нейния бивш съпруг и любовницата му не биха я сломили. А вдъхновението се забелязваше и в движенията ѝ- до този момент движещата се бавно и тромаво, в следващия тя вече създаваше усещането за пъргава женица, която се поклащаше танцувално и размахваше бастуна си насам-натам докато вървеше надолу по пътеката.

- Е добре... - Данаил, вторачил се шокиран в нея, изрече това след няколко секунди, в които с другия младеж просто я зяпаха опулени. - Има нещо много шано¹ в тая бабка...

Жената, която вече се намираще доста напред по пътеката и вероятно не го беше чула, но в един момент забеляза изоставането на

¹ шано – странно (български жаргон)

момчетата, за миг прекъсна песента си, като за да ги погледне с присвити очи и да попита:

- Не идвате ли с мен, момчета?

След което пак се извърна на другата страна и продължи напред в същия ведър и мелодичен дух. А те двамата, без да са сигурни как да отговорят с думи, решиха просто да продължат след нея, въпреки което Данаил не си спести думите:

- Може би просто е някоя застаряла приказна принцеса... Навярно не помниш, но си има и известни такива в света, от който идваме... и в който се надявам все още да се намираме.

- Доста не-щастлив край ще да е имала тази нейната приказка с принца - този път Харисън си позволи да е саркастичен, което пък накара Данаил да го погледне ухилен и да му подметне:

- Ето, че и нашият мърморко имал забавна страна! Показвай я често, друже! - за пореден път го потупа по гърба, след което и двамата продължиха по пътя си след бабата, като за да се озоват само след около минутка и пред... нейната къща.

А това, което представляваше къщата ѝ, определено не можеше да се нарече китна, схлупена напред гората къщурка, излъчваща топлина. Напротив- беше една доста стара на вид каменно-дървена постройка, сякаш умишлено забутана в най-тъмното кътче от този край на гората, за да изглежда възможно най-страховита. Заради липсата на достатъчно силна светлина и дворът бе повяхнал, целият потънал в плевели.

За да не обидят възрастната дама, момчетата, които още щом видяха постройката мигом усетиха особени тръпки на смут в телата си, все пак пристъпиха след нея през прага. Но преди това, разбира се, се спогледаха и сякаш взаимно си размениха съгласието веднага след като щайгата бъде оставена вътре, двамата да побягнат през глава навън.

Уви, планът им не се реализира, защото веднъж озовали се в къщата (която отвътре изглеждаше дори още по-притеснителна, отколкото отвън), вратата иззад тях внезапно се затвори сама, а старицата, спирайки песента си, се обърна рязко към Данаил и Харисън и погледът ѝ проблесна злокобно. Само едно рязко движение на нейните кокалести ръце бе достатъчно, за да се окажат момчетата повалени на земята със завързани ръце и крака.

- Хи хи хи хи хи! - изкикоти се тогава възрастната жена с широка усмивка, разкриваща разядените ѝ зъби, при което отнейде се появи магически полъх, който накара и косите ѝ да се повеят на всички страни. - Някой вас май не ви е учил да не говорите с непознати!

Този бе моментът, в който Харисън присви очи, погледна намръщен към Данаил, и рече саркастично:

- 'Някаква си бабка', а?

А другия младеж, прехапал устни в крива усмивка, отвърна:

- Ами... кой да предположи, че и бабките, също като мацките, явно вече не са това, което бяха!

Девета глава To Search for a Treasure

- Ах, клетите деца! Клетите ни крехки, безценни слънчица! И клетият ни градинар!

Дори няколко часа след осезанието, че петимата тийнейджъра бяха изчезнали от имението на хълма при Каблешково, Галя съвсем не изглеждаше като жена, която да се е възстановила от първоначалния шок. Напротив- тя седеше ли, седеше на дивана в обширния хол на приземния етаж в къщата-дворец, а нейният възлюбен Макс се намираше до нея и я прегръщаше докато тя попиваше сълзите си с кърпички.

- Все още не можем да сме сигурни дали няма да се появят отнякъде... - каза мъжът в поредния си опит да я успокои, но колебливия му тон не помагаше особено. - Минали са едва около тридесет часа от последната ни среща с тях...

- Последната... О, не, о не, не изричай тази тъй коварна дума! - изкрещя драматично възрастната дама. - Тя ме побърква, любими мой... Ами ако наистина тогава е бил последния миг, в който сме ги видели... изобщо? Просто не знам как ще издържа ако съдбата ни причини нещо такова! И то само защото си позволих един едничък момент на разсеяност в този пуст живот!

Очевидно бе, че чувствата, които заливаха душата ѝ в изминалите часове, вероятно съвсем нямаше да се укротят скоро. А Макс, също притеснен за младежите, усещаше това и не беше сигурен с какво можеше да ѝ помогне, за да ги притъпи тя и поне за момент да излезе в кризата, в която изчезването им я бе вкарало- затова просто продължи да я прегръща и да ѝ говори обичайни за подобен момент слова, в които и самия той невинаги вярваше съвсем.

Междувременно, тези мелодраматични сцени помежду им бяха наблюдавани от още два погледа на хора, които също се намираха в стаята. Това бяха пристигналите изненадващо същата тази сутрин Марина и Джъстин, които временно се бяха отдръпнали до прозореца отстрани, но често поглеждаха и към другите мъж и жена, тъй като трогателните викове на Галя нямаше как да не им привличат вниманието. И те като Макс запазваха някакво самообладание към момента, макар и в техните души също да бушуваха чувства на тревога след изчезването на тийнейджърите, сред които бе и дъщеря им Одри.

В мигове като този обаче, и по-точно при думи като последните на по-възрастната дама, нямаше как и двамата да не се замислят за друго нещо, за което по едно време Джъстин дори изрече на съпругата си:

- Дали да не ѝ припомним, че това не е първия път, в който ѝ е поверено да гледа някое дете, а то... изчезва?

- По-добре не, в достатъчно тежко състояние е и без това - отбеляза Марина и поклати глава. - А и в случая не говорим баш за деца, а за големи тийнейджъри, които би трябвало да могат да се справят сами дори и без бавачката да ги наглежда. А и онзи градинар...

- Ситуацията е твърде странна - каза Джъстин и се загледа в една точка, замислен. - Не че и преди не сме попадали на сходни по-странности и дори по-странни.

- Предполагам, че още известно време ще очаквам те просто да се появят отнякъде - рече Марина и въздъхна леко. - Не знам, наистина ми е чудно как петима тийнейджъра биха изчезнали току-така от собствения си настоящ дом... и работно място за единия от тях. И то без каквито и да е следи от борба в района. Знаеш на каква мисъл ме навежда това, защото вероятно същата мисъл се е настанила и в твоето съзнание.

Джъстин се спогледа с нея.

- Че тук със сигурност е замесена магия? Да, това винаги е едно от първите неща, които ми хрумват в повечето странни случаи, на които се натъкваме. А те винаги са били много, дори твърде много.

- За мен няма друго обяснение. Което обаче прави ситуацията дори още по-тревожна. При обикновено отвлечане поне бихме знаели, че е възможно децата още да са някъде в района на метрополиса или на България. Но ако е замесена магия... не можем да сме сигурни дали въобще още се намират в същото измерение.

Тя още говореше, когато на входната врата на къщата ненадейно се позвъня. Това накара всички да потрепнат, а Галя направо да се ококори развълнувана, да се изправи рязко от мястото си и да възкликне:

- О, възможно ли е това да са те! Да са се върнали! Малките ми ангелчета! Сладките ми пѐдпѐдъчета! - с ярко изразено възмущение тя хукна право към входната врата на къщата, а другите я последваха също жегнати от подобна надежда.

С небивал трепет, Галя отвори вратата без да се замисля - като за да посърне нейното изпълнено с надежда изражение, когато очите ѝ след миг не попаднаха на петима младежи, а на един доста по-зрял на вид мъж. Беше облечен с костюм, а на главата си имаше шапка. На вид около средната възраст, той имаше къси тъмни коси и елегантно оформени мустаци.

- Добър ден - поздравя я първи, гледайки я с леко притворен поглед и тънка усмивка. - Аз съм инспектор Димчо Яков и съм тук във връзка със сигнал за изчезнали младежи?

- А... вярно, че бяхме викнали и полицията...- каза с разочаровано изражение и въздишка Галя, след което обаче запремигна и поклати глава. - Ама вие всъщност как въобще влязохте в имота?

- Ами... входната порта беше широко отворена - отговори новопоявилият се.

- О, ама вярно, все забравям! - махна с ръка Галя. - След малко вече наистина се качвам горе при дистанционното и я затварям! Но както и да е, изненадана съм, че дойдохте толкова скоро- не трябваше ли да са минали четиридесет и осем часа?

- По новия закон са двадесет и четири... но преди това бяха четиридесет и осем, да... а преди това пак двадесет и четири. Доста се менят настроенятия на политиците ни.- каза инспектор Яков и си позволи да пристъпи навътре след като жената му даде път.

Спогледа се и с Макс, Джъстин и Марина, от които тъмнокожият каза:

- Благодарим ви, че се отзовахте веднага, господин Яков. Наистина сме много притеснени.

- Разбираемо е - кимна инспекторът, при което се загледа втрънено в мъжа и жената до него. - Я виж ти, я виж ти... Джъстин и Марина Фалкън. Признавам си, не очаквах подадения сигнал да ме доведе до среща с прославени личности като вас. Не че не бях наясно, че идвам в дворец със знатни личности, де...

- Единият от изчезналите е дъщеря ни Одри - поясни Джъстин. - Тя беше дошла тук като за ваканцията заедно с приятелите Фердинанд Джонсън, Кейлъб Годхънт и Дайами... въъ... не съм сигурен как точно му беше фамилията на него.

- Те са четирима от изчезналите, а петият е новият градинар на имението - допълни Марина.

- И всички изчезнаха по моя вина! - възкликна със същия си досегашен мелодраматичен тон Галя, която пристъпи с провлачена стъпка до рампата на стълбището и се подпря на нея. - На мен-несериозната бавачка, която вместо да се погрижи за тях си позволи...

- Скъпа, това може да не го...

- ... да се отдаде на страстен интимен маратон със своя млад и безумно секси жребец!

Макс, усещайки онова специфично чувство на срам да изпълва тялото му, все пак погледна подсмихнат към инспектор Яков, който обаче сякаш дори не трепна от думите ѝ дали защото в живота си беше попадал на какви ли не подобни изказвания или защото такава

признание просто не можеше да го накара да се почувства неудобно-значение нямаше.

Представителят на полицията пристъпи няколко крачки из фоайето, оглеждайки го.

- Значи за последно младежите са били видени тук, в това имение?

- Да, Одри, Ферди, Кейлъб и Дайами- в кухнята, а градинарят, който се казва Данаил, в двора.

- Огледахте ли вече имота за някакви предполагаеми следи? - попита инспектора.

- Да, няколко пъти обиколихме навсякъде... освен в лабиринта в задния двор - каза Марина. - Той е доста оплетен, а Галя така и не можа да открие картата за него.

- Надявам се да не се лъжа, но вие двамата не притежавате ли разни свръхестествени сили... като например да летите? - Яков се загледа в нея и мъжа ѝ.

- Попринцип можем, да, но в момента- не... Дълга история. Иначе отдавна щяхме да сме разгледали лабиринта отгоре - отвърна Джъстин, споглеждайки се със съпругата си.

Инспекторът, притворил погледа си докато ги съзерцаваше, просто кимна след думите им, сетне си пое дълбоко въздух и каза:

- Е, надявам се никой от вас да няма нещо против и аз да обиколя хубаво всяка точка от имението. И под всяка имам предвид и лабиринта, на който е добре да му намерим картата, иначе ще се наложи да се свързваме с хората, които са го създали.

- Уви, те вече не са живи - каза Марина. - Става въпрос за далечни вече покойни предци на едното изчезнало момче- Фердинанд Джонсън. Те със свои собствени усилия са създали уюта и атмосферата в този дом, включително и лабиринта в задния двор.

-Е, значи си оставаме само с картата... а в краен случай ще се наложи да викам хеликоптер - каза Яков.

- Мислите ли, че е възможно децата да се намират някъде из лабиринта? - попита Галя. - На мен лично това ми звучи абсурдно, защото всички викахме като луди в двора и все щяха да ни чуят и да отвърнат...

Инспектора се спря на едно място. Полупритвореният му поглед проблесна, а тънката усмивка се върна на лицето му.

- Всичко е възможно, госпожо, всичко... - отвърна.- Възможно е дори повече от на вид възможното.

По един или друг начин беше прав.

Макар и физически вече да не се намираха в големия лабиринт, тийнейджърите на практика бяха изчезнали именно в него, което някои философи вероятно биха разгледали като теория, че малко или много още се намираха някъде там, в онова малко битие, което включваше в себе си той.

Далеч не толкова философски обаче бяха мислите на няколкото младежи в неизвестност, които се явяваха най-добре познати на Галя, Макс, Марина и Джъстин. Понастоящем, те се намираха дълбоко навътре в трудно проходимите джунгли на тайнствения тропичен остров, но все още нямаха свободата да го изучават доброволно. Причината бе, че в отскорошния си статут на роби на бандата на мъжът и жената, които се явяваха двойници на родителите на Одри, в момента и четиримата все още бяха завързани и принудени да вървят послушно с групата.

За изминалите няколко часа бяха напреднали много по пътя на картата- всъщност, вече дори се намираха някъде в подножията на високата планина, извисяваща се пред тях. По пътя за насам си бяха направили две почивки от по десетина минути, въпреки които сега младежите изглеждаха доста преуморени от ходенето и от непоносимата жега тук.

За разлика от тях Марина и Джъстин вървяха напред най-бодро от всички, вероятно защото опитът в дълголетният им живот ги бе дарил с нужния тренинг за подобен поход. Разбира се, и подобие на тяхна дъщеря- Джъстина- не изглеждаше претоварена по какъвто и да е начин, вероятно заради своята нетипична природа.

Но по едно време и те тримата се спряха пред нещо, което наподобяваше вход на пещера. И причината съвсем не беше умората, а факт, който мъжът констатира с широка усмивка:

- Стигнахме!

Тази дума зарадва останалите пирати, а донякъде и тийнейджърите, макар и вторите от които да си нямаха и понятие какво ги чакаше отсега нататък. Но скоро разбраха, когато Джъстин се обърна към тях и каза:

- Дойде вашия ред да се докажете!

Трите момчета и едното момиче го погледнаха накриво.

- Няма ли да ни дадете поне минута почивка или директно ще ни метнете да копаем някъде там сред мрака на пещерата? - попита троснато Кейлъб.

- Не ставайте глупави, това не е типичната пиратска история... Не се налага да влизаме в пещерата - каза Марина, загледана в картата. - Защото съкровището се намира... при входа ѝ!

Извърна погледа си към пространството между два големи камъка точно при преддверието на мрачната пещера.

- Хм... доста необичайно място някой да зарови нещо ценно.- отбеляза Ферди.

- Заровил го е в бързината си- нямал е време да влезе вътре, защото са го преследвали. - поясни Джъстин.

- И не си е направил труда да отиде поне малко по-навътре, та да не бият на очи следите от наскоро изкопана и заровена дупка? - отвърна саркастично Одри.- Кой въобще е този човек, който е заровил това, което търсите?

- Не кой - отвърна Джъстин, пристъпвайки към нея и приближавайки лицето си близо до нейното, като за да изрече ухилен. - Какво.

Остави още по-объркани нея и тримата ѝ приятели, но така или иначе не им даде много време да мислят по темата, защото след секунди се приближи към лопатите, които другите пирати бяха донесли с количка и започна да ги мята една по една в краката на пленниците.

- Отвържете ги, момчета!- заповяда на подчинените си, а после на младежите - А вие хич не се оглеждайте, а започвайте да копаете! Останалите ще ви помагат. Колкото по-скоро свършим- толкова по-добре.

Въпреки, че намръщените погледи на Одри, Кейлъб, Дайами и Ферди подсказваха неодобрението им спрямо тази заповед, и четиримата не се възпротивиха- беше нужно само да метнат друг един поглед на все така мълчаливата и злокобна на вид Джъстина, която също ги съзерцаваше с кървавочервения си поглед, за да се заемат за работа веднага след като ръцете им отново бяха свободни.

Скоро при входа на пещерата вече имаше издълбана дупка, която при всяка следваща минута ставаше по-дълбока и по-дълбока. И докато пиратите, подчинени на Марина и Джъстин не изпитваха кой знае какво затруднение в задачата си, то за четиримата млади американци, които вероятно никога не се бяха заемали с чак толкова тежка физическа работа, да боравят с лопати се яви същински кошмар.

През почти цялото време Марина, Джъстин и човекоподобната им наследница стояха прави отстрани и наблюдаваха процеса на работа със сурови погледи. Имаше само няколко минути, в които Джъстин реши да си направи кратка обиколка из района с картата в ръцете си- може би за да се увери, че не бяха сбъркали мястото.

Точно тогава единия от другите пирати- възрастен, белококс мъж, се приближи до Марина и Джъстина и подаде пред погледа на нормално изглеждащата жена нещо, което тъкмо бе изровил, изричайки на друг език, с изкривен акцент:

- Regarde ce que j'ai trouvé. J'ai déjà vu cette vieille pièce de monnaie. Il était une fois... une fois au printemps... C'était en avril, je crois...

Кейлъб, който забеляза това, с интерес си позволи да се опре на лопатата си и да си даде кратка почивка, като за да се загледа в тях тримата и да се заслуша в думите на стареца. И едно нещо в изражението на лицето на Марина несъмнено му направи впечатление- първоначално изслушваща своя подчинен мълчливо, с полупритворен, сериозен поглед, при една от последните му думи тя сякаш потрепна и премига по някаква особена причина. След това се огледа с известна несигурност и сякаш наново потрепера щом забеляза вторачения в нея поглед на момчето.

Бързо обаче върна суровото изражение на лицето си и му извика:
- Ти какво си зяпнал бе! Копай, куче такова!

Кейлъб, който ненадейно бе докоснат от неочаквани до тези момент усещания и мисли, мигом придоби някак разтреперан вид, когато чу нейния вик. Причината обаче не беше привидната на пръв поглед- че Марина го бе стреснала- а нещо, което тихо сподели с приятелите си след секунди, докато и четиримата копаеха усърдно:

- Аз... май имам теория, на която няма да повярвате!

- Брей... нима е възможно поне единия от нас да е навързал какво точно се случва в изминалото денонощие и нещо? - Ферди попита саркастично, но и заинтригувано.

- За какво става въпрос?- Одри изпитваше същия интерес.

Кейлъб си пое от топлия въздух. Погледна към Марина, която на свой ред също си позволяваше да мята по някой и друг зорък поглед към него и останалите докато същевременно продължаваше разговора си със стареца.

- Наречете ме луд, но... мисля, че тези Марина и Джъстин не са никакви версии от паралелна реалност... а нашите си Марина и Джъстин!

- Майка ми и баща ми? - ококори се Одри, но се опита изумлението ѝ да не изглежда твърде очевидно, за да не заподозре някой нещо. - Не, това не е възможно... Тези тук са двама груби, зловещи пирати...

- Да, знам, че звучи налудничаво, но си мисля, че по някаква причина... се преструват на такива! - отвърна трепетно Кейлъб.

- И какво те докара до тази крайно необичайна теория? - попита Дайами.

- Нещо, което съвсем случайно забелязах, когато онзи старец отиде да говори с Марина. Той ѝ заприказва нещо на френски- че бил открил някаква стара монета дето я бил виждал някъде и преди- през пролетта... през април...

- Хм... значи съкровището може вече да не е тук? - попита Ферди. - Какво общо има това със същността на тези Марина и Джъстин?

- Не това има общо... а реакцията на Марина, когато чу думата 'април' на френски. Или както се произнася... 'avril'...- наблюдавайки изненаданите им изражения при тази дума, Кейлъб отбеляза. - Ето, точно така реагира и тя като я чу- като вас! А именно- с реакция на човек, който не бе очаквал да чуе точно тази дума, символизираща нещо важно за него... *Някой* важен за него- този, който носи това име... Като например... моята велика баба! Аврил Годхънт!

- Твоя баба... и най-добра приятелка на моята майка откакто и двете се помнят! - изрече озадачена Одри, която все така усилено се опитваше да не повиши прекалено много тона си. - Но *тази* Марина твърдеше, че в нейната вселена тя няма такава приятелка! О, Кейлъб, нима намекваш... че тази жена тук може наистина да е мама!? И да чуе името на приятелката си Аврил да я е накарало неволно да се издаде докато си я гледал?

- Да, точно това си мисля... и нещо ме кара да съм сигурен, че не се заблуждавам! Твърде дълго време съм бил пряк свидетел на неразривната дружба на майка ти и баща ти с баба Аврил и нейния вечен спътник в живота- дядо ми Георги. И този трепет на Марина преди малко не беше нещо, което бих сбъркал- беше топъл трепет от спонтанната мисъл за добър приятел.

Кейлъб, без да спира да работи с лопатата, продължи да гледа към Марина, която, от своя страна, също съзерцаваше с присвит поглед него и останалите и като че ги преценяваше- или по-скоро се опитваше по устните им да разбере за какво си говориха.

Точно тогава Джъстин се върна от кратката си обиколка, а съпругата му, щом го видя, пристъпи към него и го придърпа настрани, зад едно дърво, където да не могат да ги видят.

- О, скъпа, не очаквах да си толкова загоряла точно сега! - той шеговито реагира на действието ѝ.

- Не, не е заради това... Аз... мисля, че може би децата ни разкриха! - каза му тя със сериозно изражение.

Джъстин, до този момент ухилен, се ококори с неприкрита тревога.

Междувременно, тийнейджърите, продължавайки да копаят, за да не ги заподозрат, не прекратиха и разговора си:

- Каква ли би могла да бъде причината мама и татко, ако това наистина са те, да прикриват кои са в действителност? - почуди се Одри. - Имам предвид, че... те се държат ужасно! И ни карат да копаем така, сякаш наистина сме им роби! А и това *нещо*... Джъстина... Как е

възможно връзката на тъй красиво влюбени като тях да създаде... подобно зловещо същество?

- А дали въобще те наистина са родители на Джъстина? - почуди се Дайами. - Може и това да е част от тайния им план, какъвто и да е той.

- Не знам, но предлагам засега да продължим да се държим сякаш не сме разбрали нищо... макар че не съм съвсем сигурен дали Марина не схвана, че навързах нещата- загледа ме доста специфично... Но докато не ни е дала някакъв знак да разкрием истината, нека да си мълчим- да не рискуваме да развалим плана им... ако въобще има такъв.

- А ако ти си се объркал и въобще няма такова нещо, а тези Марина и Джъстин са безскрупулни пирати, които ни приемат за свои роби? - попита Ферди. - Ако всичко това не е част от някакъв техен таен план... ние на практика им помагаме да изровят нещо, което може потенциално да им е от полза за злините.

Уви, нямаше как на този етап четиримата млади герои да се спрат на едно окончателно мнение по отношение на същността на двамата си настоящи господари. Затова просто продължиха да копаят, с надеждата скоро да намерят някакъв отговор на въпросите си.

И ето, че ненадейно, някъде отстрани се чу вик:

- Намерихме нещо!

Беше го извикал единия от другите пирати, който само след секунди, заедно с двамата намиращи се до него, започна да разчиства капака на току-що открития дървен сандък.

Чули това, Марина и Джъстин потрепнаха и се приближиха. Приклекнаха пред откритието и жената каза:

- Това трябва да е... Явно който е бил тук преди нас не е копал до чак толкова дълбоко... Бързо, извадете го!

Изражението ѝ, до преди малко сурово, сега изглеждаше някак притеснено. Тя и нейния съпруг дори се оглеждаха несигурно на всички страни, докато междуременно другите пирати пред тях започнаха да премахват пръстта около големия сандък, за да могат да го извадят.

Тийнейджърите, от своя страна, също се загледаха към дървения капак, а в последствие, след като се спогледаха един друг, мернаха и Марина и Джъстин с надеждата да открият някакъв отговор в държанието им.

Откриха го веднъж щом двамата пирати-водачи погледнаха към тях и по-конкретно към Одри. Макар и за кратко, очите на момичето и по-възрастните мъж и жена си размениха някакви особени проблисъци, които накараха тийнейджърката да отбележи тихо, но развълнувано, пред приятелите си:

- О... това наистина са те!

Ала изведнъж, отнякъде като че се появи студен полъх, който накара всички да настръхнат. Но най-силно това се отрази на Джъстин и Марина, който се ококориха с тревога и се спогледаха.

- Той е близо... - прошепна жената.

- Побързайте, извадете проклетото нещо! - мъжът мигом извика на другите пирати, които погледнаха колебливо към тях, а междувременно със задружни усилия изнесоха големия и тежък дървен сандък извън дупката.

Тогава всички установиха, че той беше заключен с вериги.

- Да му се не види, намерете нещо, за да го отворим! - извика Марина, но изведнъж погледите на нея и на нейния съпруг сякаш се вцепениха дори още повече, когато с ужас се съчетаха с този на... някой друг.

Застанали с гръб към този 'друг', тийнейджърите забелязаха първо тъмната му сянка, което ги стресна. Но след това ги подтикна ококорени да се извърнат към него, за да го погледнат.

- Не! - изкрещя Марина и понечи да отскочи към тях, навярно за да ги защити, но уви, не успя да го стори навреме.

Веднъж щом погледите на Кейлъб, Одри, Дайами и Ферди вече се бяха отклонили по посока на мястото, от което се спускаше тъмната сянка, още преди те да са успели да обозрат този индивид... ненадейно всичко около тях четиримата се озари в светлина, която ги заслепи.

Бяха принудени да затворят очите си с усещане, което съвсем не им бе непознато. А когато след секунди установиха, че сиянието вече не ги обгръщаше, не просто отвориха тези очи, а ги ококориха широко.

Намираха се наред екзотична гора, която изглеждаше някак различна от предишната. Трудно можеше да се прецени дали беше по-топло или не, но жегата несъмнено присъстваше и тук и бе все тъй непоносима. За радост този път героите поне не бяха на голямо разстояние един от друг и можеха още сега да се спогледат, като за да си зададат въпрос, изречен от Ферди и на глас:

- Какво се случи!? Пак ли се телепортирахме!?

- И защо мама и татко не се пренесоха тук с нас!? - изправяйки се рязко от мястото си, Одри започна да се върти нервно на всички страни с копнежа да открие родителите си, като за да може да ги прегърне и да си изясни с тях случващото се, но уви... Марина и Джъстин не се намираха никъде наоколо.

- Всичко това е безумно откачено! - извика Дайами и също започна да обикаля насам-натам, а и Ферди и Кейлъб сториха същото.

- Сега няма да можем да открием и Данаил и другото момче... - промълви със сбърчено чело Одри, спирайки се на едно място и

заглеждайки се видимо обезпокоена в една точка. - Всичко става все по-оплетено и по-оплетено!

- Спокойно, да се опитаме да запазим силния си дух... - предложи Кейлъб и я прегърна през рамо. - Кой знае дали всъщност не сме се озовали в някой друг край на острова, където да сме дори по-близо до тях двамата...

- Не... не сме... - ненадейно, тихият, разтреперан глас на Ферди се чу на няколко метра от тях.

Той тъкмо си бе проправил път през големите листа на няколко храста и съответно се бе изправил пред поредното озадачаващо осезание. С него се сблъскаха и другите щом се приближиха до Ферди и съзряха същото, което и той виждаше.

- Това не е същата онази гора, приятели. А е... оазис... - прошепна русокосият младеж, потопил погледа си в необятния и на пръв поглед заплеляващ, но същевременно не по-малко притеснителен и дори коварен спрямо тях четиримата пясъчен пейзаж. - Ние вече не се намираме на екзотичния остров... а наред огромна пустиня!

Десета глава

Как да се избавим от вещица

Неизвестна сила да те пренесе в непозната пустош несъмнено можеше да се нарече 'нещо тревожно', но да се окажеш завързан в страховитата къща на зла вещица бе не по-малко притеснително.

Докато някои от познатите ни тийнейджъри се лутаха ли, лутаха сред необятните пясъчни дюни, на друго едно не чак толкова непоносимо горещо място Харисън и Данаил се опитваха да съставят някакъв план, чрез който да се освободят от въжетата и да избягат от капана, в който сами се бяха вкарали. Те седяха на пода в единия ъгъл на основното помещение в къшурката на старата магьосница, а тя самата се намираше на няколко метра от тях и весело си подпяваше докато готвеше някаква супа в огромен казан. А да я гледат съвсем не правеше двамата млади мъже по-малко спокойни.

- На тая сериозно ѝ хлопа дъската ако си мисли, че ще ѝ позволим да ни сготви - нямаше как по едно време Данаил да не каже на другото момче- тихо, за да не ги чуе бабата.

- Не можем да сме сигурни дали планува да сготви нас... - изрече колебливо Харисън, прегръщайки с тревога.

- Стига, да не се заблуждаваме... Досега за нея се реализираха всички клишета за една зла вещица- стара и грозна бабичка, която живее сама в гората и примамва случайните минавачи, за да ги плени. Ясно е, че ние ще сме нейната вечеря- иначе за какво ѝ е толкова голям казан?

- Ами... вещиците често имат такива... което е друго клише... Не знам, но докато си подпява тя отвреме-навреме споменава нещо за някакви гости, които щели да дойдат. Може би затова яденето трябва да е много.

- Това пак не изключва възможността ние с теб да завършим като яденето - позволи си да е ироничен Данаил, а после поклати глава и каза. - Но както и да е, да се върнем към плана си.

- Имаме план? - този път Харисън го погледна иронично, с една присвита вежда.

- Не, но ще имаме... Все трябва да измислим нещо... Определено не възнамерявам да се оставя така да ми приключи живота- не и преди да съм отишъл да прекарам поне една незабравима нощ в Лас Вегас!.

- Копнееш да отидеш в Лас Вегас?

- Че кой не копнее? Всички знаят, че там живота кипи така, както на почти никое друго кътче от света... Хазарт, хубави мацки, среднощни разходки по всевъзможни барове... Точно като за мен! - отвърна широко ухилен Данаил, след което обаче запремигва и присви вежда. - Хей, чакай... Ти знаеш какво е Лас Вегас? Нали уж нямаше спомени?

Думите му хванаха Харисън неподготвен. И той самия не можеше да си отговори откъде точно бе дошла представата му за този град, но ето, че тя съществуваше.

- На моменти ми изскачат разни проблясъци и познания... Като например представата за Вегас. Или пък знанието за това какви са класическите вещици... или как русалките могат да примамват мъжете с песен... Последното от които на теб поне ти беше от полза сутринта - припомни му Харисън. - Но уви, засега не се сещам за нищо конкретно от моя собствен живот.

- Хм... - Данаил притвори леко очи, опитвайки се да го прецени за пореден път в краткото време, в което се познаваха.

- Предлагам да спреш да се съмняваш в мен и да се съсредоточим върху това, което със сигурност знаем, че представлява опасност - смени темата Харисън и започна да се оглежда. - Да му се не види, наоколо все трябва да има нещо, което може да ни помогне да се измъкнем...

- Е, ако искаме да си прережем въжетата ще ни трябва нещо остро, а като гледам всички остри неща- тоест ножовете- са на масата при бабичката, защото с тях тя реже съставките за супата. Добрата новина е, че вероятно тя самата по някое време ще ни завлече натам, за да нареже и нас. Лошата е, че ще ни завлече натам, за да нареже и нас.

- Нека да не мислим пак за лошата... и да не разчитаме само на добрата - отвърна с поредната нотка на сарказъм Харисън, който продължаваше да се оглежда и така в един момент погледът му грейна - Знаеш ли, може би не само ножовете в тази стая са остри... а и нещо

друго, което дори би могло да ни помогне в това *ние* да спипаме вещицата.

- И кое ли ще да е това тъй специално нещо? - почуди се Данаил, който също не спираше да се оглежда, но така и не виждаше за какво говореше другото момче- и с причина.

- На теб ти е по-трудно да го видиш, защото масата ти пречи... но ако мен не ме лъжат очите, това е точно каквото ни е нужно и до което поне единия от нас може и да успее да допълзи без бабата да го забележи. Става въпрос за вълчи капан, в който можем да я хванем!

Реакцията на другия мъж се оказа коренно различна от тази, която Харисън бе очаквал. Защото като чу това Данаил не грейна с надежда, а просто... прихна да се смее. И то толкова силно, че дори вещицата го чу и се обърна към двамата си пленници с присвита вежда.

- Нещо ви се струва смешно ли?

- А, не, не, просто Харисън ми разправяше един виц - заклати глава Данаил докато другото момче се чудеше как отново да отклонят погледа на старичката от тебе си.

- Забавно си я карате тук в ъгълчето, струва ми се... - жената пристъпи към тях с бастуна си, а усмивката на сбръчканото ѝ лице се увеличи широко.- Веселете си се, дечица, веселете си се! И на мен след малко ще ми е много забавничко, когато чорбицата ми е почти готова и стигнем до най-ключовата съставка от нея!

Явно нямаше как накрая да не се изкиска зловещо, точно като една класическа вещица. След това се извъртя на другата страна и се върна при казана, оставяйки зад себе си двамата ококорени и претръпнали мъже.

- Е, добре... тя определено възнамерява да ни изяде - Харисън най-накрая се съгласи с теорията на другия пленник, след което обаче го погледна накриво.- А на теб какво ти става? Как можа да се засмееш така? Представяш ли си какви можеше да са последствията за нас ако го беше направил докато се прокрадвах до вълчия капан?

Без да се усети отново изрече това, което за втори път разсмя другото момче, но този път Данаил се постара да не е твърде звучно.

- По-сериозни последствия от това да бъдем сготвени и изядени ли? Както и да е, бъди сигурен, че няма да се разсмя по време на реализацията на плана ти- стига и ти междувреме не ми говориш как ще хващаме бабката във вълчи капани. Съжалявам, братле, твърде смешно ми стана и не можах да се въздържа.

- Че какво му е толкова смешното? Даже е доста кървава картинка, мен ако питаш.

- Не, не, не говоря за този вид капан... - махна с ръка Данаил, а докато Харисън го гледаше въпросително обясни - Виж, ясно ми е вече,

че ти си от онзи тип... по-задръстени момчета... но не е зле да имаш все някакви познания за нещата, които могат да разнообразят изживяването ти с някоя мацка- ако някога въобще се разчупиш достатъчно, та да се уредиш с такава, де... а и ако въобще оцелеем - тук другото момче започна да усеща в каква насока отиваше разговора и се подготви да съжали, че въобще бе попитал, но все пак позволи на по-нахакания младеж да поясни по-детайлно - А вълчия капан в кревата, повярвай ми, е едно от най-забавните неща за мъжа! Представи си значи, че с някоя разгонена мадама се въргалите в леглото... или на масата... или в храстите зад клетката на лъвовете в зоопарка... Както и да е, забавлявате си се вие двамката страстно, а накрая стигате и до най-сладката част! Но точно след като ти си изживяваш своята, нарочно решаваеш да секнеш кефа на мацката като ѝ правиш ' вълчи капан ' с едно закачливо плесване с ръка през нейния кръст точно когато и тя се потапя в своя си ор...

- Добре, чух достатъчно! - Харисън го прекъсна, а изражението на лицето му подсказа колко неудобно се чувстваше задето въобще го бе изслушал.

- Стана ти ясно, нали? - отвърна ухилен Данаил. - И сега вече знаеш защо на мен пък ми стана супер смешно като тръгна да разправяш как ще правим вълчи капан на вещицата! Брат, това би било твърде криндж² дори и за мен!

- Е, представи си, че не съм имал предвид точно сега да се забавляваме по този начин с нея... а да я хванем в истински въл... в истински капан - Харисън със сигурност не възнамеряваше някога отново да изрече това словосъчетание пред Данаил, макар че заради неговото твърде подробно описание отсега нататък навярно винаги щеше да асоциира този уред и с това. - Ще се промъкна тайно да го взема, а после ще го скрием до единия крак на масата. След това ще примамим бабата да дойде насам, а когато тя стъпи в капана, ще се възползваме от краткото време, в което тя ще е крещяща и разконцентрирана, за да грабнем един нож и да избягаме навън- предлагам да е през някой от прозорците, защото вратата вероятно е заключена!

Данаил нямаше какво да добави към този план, затова просто се съгласи с него чрез едно кимване. Харисън пък си пое дълбоко въздух и се подготви за действие. Преди това каза:

- Може и ти да се движиш леко с мен, за да не забележи вещицата, че сме се раздалечили твърде много.

Веднъж щом даде тази заръка, той бавно започна да придвижва тялото си по посока на вълчия капан, намиращ се опрян точно при

² криндж – засрамващо, неудобно (английски жаргон)

перилата на стълбището за към горния етаж. Данаил послуша съвета му и се опита да не остава на твърде голямо разстояние от него.

Ала малко преди да са се доближили до уреда, който им беше нужен, магьосницата изведнъж се обърна в тяхната посока, което ги накара да замръзнат на местата си и да я изгледат тревожно.

- О, ама съвсем забравих, че изсушените змийчета са на горния етаж- няма как супичката да мине без тях, я! - възкликна тя и тръгна към стълбището, но точно преди да се е качила по него се загледа във вълчия капан, после погледна преценяващо и двамата значително доближили се до него младежи и се изкикоти. - Ама че съм и аз! Къде съм го оставила това нещо тука! Веднагичка ще го кача горе, за да не стигаме до неприятни случаи! Надявам се да не преча на нечий план!

За пореден път се изсмя зловещо и кресливо, след което тръгна нагоре по стълбището. Но преди да е напуснала съвсем етажа се спря, погледна пак към Данаил и Харисън и им каза:

- Дано не си решите, че ще можете да избягате докато ме няма. Вратите и прозорците на къщата имат специална защита и който вече е влязъл през тях няма как да излезе без моя помощ!

Непосредствено след това уточнение, което съвсем не приповдигна духа на момчетата, тя направи и последните крачки и се озова на горния етаж.

- Да му се не види! - извика троснато Харисън и мигом се загледа към масата, на която се намираха ножовете. - Дали има шанс да се доближим до там и да вземем нещо преди тя да се е върнала и да ни е видяла?

- Не мисля, тези въжета ще ни забавят твърде много... а и я чу какво каза- и да се отвържем няма как да излезем от това място! Добрата новина е, че щом ще има змии в супата, може и да не заложи на *друго месо*.

- Все пак съм длъжен поне да се пробвам за ножа - Харисън поизправяйки се, направи няколко отскока напред към масата, но точно преди да е стигнал до нея чу скърцане на пода откъм горния етаж- което значеше, че вещицата се връщаше- и затова мигом отскочи назад.

Старицата все пак го видя как се строполява на пода, което я накара отново да се засмее.

- Ножовете ли искате да ми вземете, милички? Ах, колко сте ми наивнички- мислите си, че ще ви оставя сами с тях без да съм ги защитила и тях с магия! - тук се приведе пред Харисън, когото щипна по едната буза преди да допълни - И да беше успял да стигнеш до някой от тях, ръката ти щеше да изгори като го докоснеш! Така че може би е време да се откажете от всички планове, каквито сте си наумили!

Широко ухилена, тя погледна и към другото момче, след което се извърна на другата страна и отново си запя, връщайки се при казана.

- Е, добре, вече наистина нямам никакви идеи.- каза тогава Данаил, който усети студена тръпка да преминава през тялото му - Ще завършим като вечеря!

- Все трябва да успеем да измислим нещо - каза нервено Харисън и продължи да се оглежда на всички страни. - Не може всичко да завърши по този нелеп начин! Аз... трябва да довърша мисията си!

- Мисия?- погледна го въпросително Данаил.

Другият младеж го погледна и се поколеба какво точно да му каже, но тъй като така или иначе двамата изглеждаха в бездънна улица реши да му сподели истината:

- Да, имам мисия, която трябва да осъществя, макар и сам да не съм сигурен защо. Но трябва да го сторя. Трябва... да открия любовта на живота си.

Данаил, който очевидно не бе очаквал точно това да е мисията му, се ококори. Ухили се.

- Приятел... ти сериозно ли? Тая смахната бабка се кани да ни сготви, а ти си мечтаеш за... любовта?

- Какво лошо има? - попита Харисън. - Понякога точно любовта ни помага да се справим дори с най-големите трудности.

- Да бе, точно това и аз си мислех - отвърна с подигравателен тон Данаил.- Ей сега в стаята ще се появи рояк пчели под формата на сърце и ще нападне вещицата.

- Нямах това предвид - поклати глава Харисън. - Всъщност... и аз не съм сигурен какво точно имам предвид, защото съвсем наскоро разбрах за мисията си от... - тук се ококори заради осезание, което ненадейно го осени. - О... Лу! Ама как не се сетих по-рано! Тя ще може да ни помогне някак!

- Лу? - не беше сигурен какво да си мисли Данаил. - Тя ли е... тая твоя възлюбена, за която ми говориш?

- Не, не... тя е друго... - другият мъж поклати глава, след което се загледа в очите на този до себе си и, с риск отново да предизвика недоверието му, реши и този път да е искрен. - Виж, знам, че е трудно за възприятие, но... Лу е невидима.

- О... невидимо гадже. Виж, признавам те, такова дори и аз не съм имал досега! - отвърна ухилен Данаил.

- Говоря сериозно! Тя наистина е невидима... и по някаква причина само аз я виждам...

- Аха... - мъжът до него го изгледа с неприкрито недоверие.

Междувременно Харисън вече се оглеждаше на всички страни и шепнеше:

- Лу... Лу, тук ли си? Сега е моментът да направиш нещо, за да ни измъкнеш! Лу, чуваш ли ме?

Но за негова голяма и не особено приятна изненада, отговор така и не дойде. За сметка на това, Данаил, след като го гледа с присвити вежди няколко секунди, накрая поклати глава и изрече някак натъжено:

- О не... и ти изкукурига... Ще трябва да се справям сам с бабичката.

- Не съм изкукуригал!- отвърна Харисън, който сам не беше сигурен какво да си мисли. - Кълна се, че тя беше истинска! Но... не знам защо вече я няма... Може... може да не се е пренесла с нас на това място! А може и да се е озовала някъде другаде в гората... Но това не обяснява защо не се появява, когато я викам- тя каза, че сме вълшебно свързани и винаги може да усети, когато имам нужда от нея и да се отзове...

- Пич, осъзнаваш ли колко налудничаво звучиш? - попита го Данаил, макар и същевременно да се сещаше с ирония и за своите собствени необясними видения, за които към момента не възнамеряваше да говори.

- Да, осъзнавам, но... но... - напълно объркан, Харисън продължи да клати несигурно глава, но още преди да е успял да намери думи, които да изрече, вещицата отстрани го прекъсна като плесна с ръце и извика:

- Е... най-накрая стигнахме до дългоочаквания момент! Крайната съставка!

Кръвта на Данаил и Харисън се смрази. До този момент отнесени в разговора си, сега те извърнаха ококорените си погледи към нея, а устите си отвориха широко. Това, което последва, ги стресна още повече- магьосницата размахна с ръце към тях и накара телата им сами да се изправят, а в последствие и да се доближат до казана.

- Значи наистина ще ни сготвиш!? - извика Харисън.

- И ще ни изядеш!?- допълни Данаил потресен, че опасенията му се бяха оказали верни.

Вещицата обаче ги изненада. Изгледа ги намръщена и изкряска:

- Какви са тия глупости дето ги дрънкате!? Вие за каква ме смятате!? Няма да ви готвя, камо ли да ви ям!

Двете момчета си отдъхнаха в облекчение, което бързо секна щом жената допълни:

- Е, когато приятелките ми дойдат за вечеря някоя може да си ви хареса и за хапване, де! Но моят план е съвсем друг! За да завърша гозбата си ми трябва по един прясно отрязан кичур... от косите и на двама ви!

- От... косите ни?- запремигна объркан Данаил.

- Да, точно както чухте - кимна вещицата. - Всъщност тази супа няма да е никак обикновена. Тя ще е отвара, с която ще нагостя старите си дружки-магьосници, които съм поканила тук на вечеря, както вече разбрахте. Много специална и трудна за приготвяне отвара, която... ще прехвърли силите им в мен! И така аз ще стана най-могъщата магьосница по тези земи!

- Не можеше и без това клише - позволи си да подшушне Данаил на Харисън, на което обаче магьосницата реагира грубо като се намръщи, сграбчи го за брадичката и го придърпа към себе си.

- Ти ще си първи щом толкова настояваш! И без това твоят кичур трябва да е първи! - извика тя.

- Че каква е разликата между кичурите ни? Коси като коси! - отвърна той.

- О, агънце, колко си млад и неопитен... - махна с ръка ухилената вещица. - Но не те виня - не е като всеки да е толкова добър магьосник като мен и приятелките ми... Повечето просто биха направили отварата без да се замислят, че тя има специфичен аромат, който няма как да не подсказва на опитните вещици какво всъщност представлява тази супа... - тя вдиша от действително натрапчивото ухание преди да продължи - Кориандър, примесен с хамелеонов език на прах, с изсушено змийско месо! Твърде специфична миризма, която може да бъде прикрита само като бъде смесена с кичури от косите на двама различни млади мъже. Единия - девствен, а другия - не!

Съвсем неочаквано, приказките ѝ бяха поели в насока, която накара Харисън да се изчерви, а Данаил - да премига ококорен, после да погледне към него и да избухне в смях с думите:

- Не, пич, това не може да е сериозно! Ти... ти наистина ли никога не си бил с жена!? Че не си ли на около двадесет!?

- Някои чакаме... идеалната - отвърна Харисън, поглеждайки го недоволено, след което пак се загледа в бабата. - Добрия въпрос е как някои от тукприсъстващите знаят кой какво е правил в личния си живот.

- О, пиленце, казах ти, че съм опитна... Виждала съм какво ли не и вече съм се научила да разграничавам аурата на девственика от тази на... необуздания тигър! - при последните си думи погледна към Данаил, който с усмивката си не можа да скрие, че това описание му дойде приятно, но много скоро отново върна смутеното си изражение, когато вещицата го дръпна със себе си и призова една ножица във въздуха. - Тъй че... да действаме! Нека първо да вложим от твоята дива сила в отварата, за да я накараме да закипи дори още повече... а после, за да я успокоим, ще добавим и от кротката енергия на девственика!

Данаил отново се засмя, когато тя изрече последната дума, дори погледна кикотещ се към Харисън, но само миг след това вещицата

дръпна кичур от косата му към себе си и го сръза точно над казана. Хвърли го вътре, а после избута грубо момчето настрани и си придърпа другото, с което понечи да стори същото.

Докато режеше неговата коса обаче, Харисън ненадейно се загледа в самата супа в казана. Горяща, кипяща... С температура, която можеше сериозно на нарани всеки, не по-малко болезнено от вълчи капан.

Младежът осъзна, че трябваше да действа със скоростта на светлината. Още докато ножиците прерязваха кичура му и вещицата беше съсредоточена предимно върху това, младежът си пое дълбоко въздух и направи такова едно рязко движение с тялото си, че хвана дори нея неподготвена- с всичка сила я избута право към казана. Магьосницата изкрещя, но не можа навреме да възвърне равновесието си- така само след секунди се блъсна в големия котел и направо го преобърна върху себе си.

- Ааааа! - изкрещя тя, строполявайки се на пода в нечовешка агония.

През това време Харисън се възползва, за да приклекне при огъня и, рискувайки да подпали много повече, да прогори въжетата на ръцете си, което стана за секунди.

- Зверски план в последния момент, брато! - похвали го отстрани Данаил, докато другото момче сваляше въжетата и от краката си.

Тъкмо когато се насочи към него, за да развърже и неговите обаче, отстрани полуизгорената вещица се надигна със зловещо изцъклен кървясал поглед.

- Ах, вие, малки нещастни добичета! Ще си платите!!!

Понечи да вдигне двете си ръце към тях, за да ги удари с някоя магия, но още като се опита да го стори изпита огромна болка- и двете й ръце бяха сериозно обгорени.

А докато тя се мъчеше да призове поне някаква магия, Харисън отвърза ръцете на Данаил, който обаче изведнъж се загледа в огъня и погледът му проблесна заради новопоявила се идея.

- Ти бягай, аз ей сега идвам! - извика той на вече освободения младеж.

- Но... краката ти...

- Аз ще се оправя с тях... Важното е, че ръцете вече са свободни!- отвърна доволно Данаил и пхна едната си ръка в джоба на гащеризона си. - Казах ти- бягай през глава, защото след секунди тук ще стане... още по-горещо!

Харисън, който не беше сигурен какво да си мисли, все пак се съгласи и кимна. Забързано заобиколи масата и така подмина старицата. Започна да се оглежда за някое друго място, от което с другаря му

евентуално можеха да избягат, но още преди да му е дошла каквато и да е идея Данаил реализира своя си план, който шокира както него, така и магьосницата.

- Плануваше купон за тази вечер, а? - широко ухилен, мъжът извади ръката от джоба си. - А какво е купон без малко уиски и фойерверки!

Бабата, ококорена, видя че в ръката му имаше една малка бутилка с алкохол. Дори не осъзна как Данаил, отстъпвайки няколко крачки назад, я запрати право към огъня в камината, което мигновено предизвика толкова силна експлозия, че и без друго едвам държащата се къшурка не само се разтресе, ами и стените се пропукаха.

Вещицата, веднъж обгорена, сега се оказа толкова близо до огъня, че избухването я запрати в другия край на порутеното помещение и я подпали съвсем. А докато тя крещеше и се чудеше как да се спаси, Данаил, набързо освободил се и от въжетата на краката си, се спогледа с Харисън, като за да осъзнаят двамата, че огънят за секунди се бе разраснал дотолкова, че между тях вече се издигаше огнена стена. Това не попречи на втория от тях да подметне шеговито на първия:

- Сериозно ли си носиш... уиски в джоба!?

- Ами вчера уж беше първия ми работен ден... Как щях да се справя без нещо за отскок!? - отвърна Данаил. - За радост поне това не беше изпаднало от гадния панталон. Но както и да е, нямаме време за губене! Къщата е порутена, да избягаме от различни страни и ще се срещнем в гората!

Харисън кимна, сетне и двамата хукнаха кой накъдето види. Той самия се измъкна през процепа, образувал се откъм задния двор на старата къща и отвеждащ право към гората, а Данаил - през по-тясна цепнатина от срещуположната страна.

Ала, едвам озовал се в предния двор, Данаил с ужас усети как една ръка изведнъж го сграбчи за крака.

- Няма да ми се измъкнеш, непрокопсанико! - изкряска бабичката, която, успяла да погаси огъня по тялото си, сега бе скочила след него в обезобразения си вид.

Мъжът не успя да запази равновесие и се строполи на земята, сред плевелите. Съумя да отскубне крака си от нея, но точно тогава с ужас осъзна, че това всъщност не бяха обикновени плевели - тя очевидно можеше да ги контролира дори и без да движи ръцете си, само с мисъл. Поглеждайки към тях, старата магьосница направи така, че те да сграбчат Данаил в дори още по-сериозна хватка, от която той не можеше току-така да се отскубне.

Ужасен, младежът видя как мрачната вещица се въздигна злокобно над него в своя покъртителен, обгорял вид. Въпреки гневно стиснатите си зъби, погледът ѝ проблясваше победоносно.

- Къщата ми ще има нужда от поправка, не мислиш ли? - извика тогава тя. - Тъкмо ще намеря място за статуите си на хора! Ще започна от тази, в която ще те превърна сега!

Впрегна всичките си усилия, за да вдигне ръцете си по посока мъжа и да се опита да запрати по него магия за вкаменяване. Тук Данаил осъзна, че това може би беше краят за него, но една нотка в съзнанието му поне го успокои като го накара да си представи самодоволно колко ли хубава статуя щеше да излезе от него...

Вдигнала злокобно ръцете си, вещицата започна да изрича някакви магически думи, но точно когато Данаил затвори очи и преглътна тежко в очакване мрачното вълшебство да го обгърне... изведнъж гласът на жената секна. А хватката на плевелите, вкопчили се в младежа, се отпусна.

Объркан, той отвори очи, като за да види с изумление, че магьосницата беше застинала в същата поза, в която се бе намирала по време на изричането на магията- с изцъклени очи и вдигнати ръце. И съвсем буквално бе застинала, защото понастоящем тя се намираше затворена... в леден куб.

- Брей... тази суперсила работи идеално... - ненадейно, този мъжки глас се чу иззад Данаил, което колкото го стресна, толкова и го накара да прояви интерес кой се явяваше неочакваният му спасител-затова се обърна натам и бавно се изправи.

В сенките на дърветата имаше човек на бял кон, който бавно се приближи насам, гледайки втренчено към момчето. След секунди Данаил можеше да го види по-добре- беше добре изглеждащ висок зрял мъж с тъмни коси и брада, облечен в подобни дрехи на онези на Харисън. Очите му бяха сини и проникателни- с тях той в момента съзерцаваше по-младия, който пък няколко секунди просто го зяпа преди накрая да изрече:

- Ти... ти ме спаси...

- Не ми костваше много усилия да го реша - отвърна непознатият, поглеждайки към вещицата.- Чувал съм, че тази ужасна жена причинява големи беди по тези земи и се радвам, че неволно попаднах на дома ѝ и успях да помогна на едната от потенциалните нейни жертви...

- Тя... тя мъртва ли е? - попита Данаил и също погледна към нея.

- Не, жива е, но ще бъде разтопена чак когато хората, които ще пратя тук, я отведат в тъмницата. - отговори човека на коня, след което отново заби погледа си в този на момчето и допълни - Добре е да знаеш нещо за мен, младежо. Аз хора не убивам.

Премигвайки, Данаил го гледа вгълбено няколко секунди преди накрая да изрече:

- Ти си ми много познат от някъде... - ала точно преди другия евентуално да се е представил, младежът изведнъж поклати глава и извика - О, ама много съм отнесен! Трябва да отидем да намерим Харисън!

- Харисън?

- Да, и той беше пленник на вещицата заедно с мен, но му заръчах да хукне и да не спира - отговори Данаил и мигом тръгна по посока дърветата зад къщата, но преди да е поел през тях се обърна към конника и го попита - Ти ще дойдеш ли с мен?

По-възрастния го премери още веднъж с поглед, сетне кимна и подтикна коня също да тръгне натам.

А по време на тези със сигурност доста запомнящи се моменти за Данаил, другият негов отскорошен познат, когото с конника отиваха да търсят- Харисън- действително тичаше през глава сред дърветата от гората. Известно време дори не поглеждаше назад- предполагаше, че някъде там и другия младеж го следваше със същото темпо. Но ненадейно бягащият осъзна, че единствения шум, който се чуваше наоколо, идваше от неговото собствено препускане сред шубраците.

Затова си позволи да се спре и да погледне назад, като за да установи с ужас, че Данаил не беше зад него. Това породи тревожни представи и известно чувство за вина у момчето, които го подтикнаха мигом да тръгне да се връща натам, откъдето бе дошъл.

Изведнъж някъде отстрани се чу шум.

- Данаил? - Харисън трепетно изрече името на своя отскорошен познайник и дори забързано се отклони в тази посока.

Но с всяка следваща стъпка той все повече усещаше, че шумът не идваше просто от бягащ напред гората човек, а от копитата на някое животно, вероятно кон. А скоро, когато младежът достигна до една полянка напред дърветата и се огледа, представата му се потвърди... или поне донякъде.

Отнейде, сред зеленината се появи по-голямо от обикновения кон същество. Изглеждаше внушително- бяло, с прелестна грива в светли сини и розови нюанси и с дълъг, остър рог, излизащ от малко над очите му.

Изправен пред този величествен митичен еднорог, Харисън се ококори, но всъщност не толкова създаването привлече вниманието му, колкото прелестната млада девойка, която бе възседнала изящното създание и с която мигом съчетаха погледите си. С ярки, трепетни проблясъци...

Тя беше удивително красива- с чиста, бяла кожа и прелестни дълги червени коси, спускащи се по изваяното ѝ тяло чак до кръста. Очите ѝ бяха тъй кристално сини, че който ги съзерцаваше лесно можеше да се почувства омагьосан... както се почувства и Харисън сега, макар и вътрешно в себе си да знаеше, че това вълшебство помежду им съвсем не се дължеше само на нейната красота.

Вгълбението, в което той и тя бяха изпаднали докато се съзерцаваха един друго обаче ненадейно бе прекъснато от звуци на други копита, които се зададоха нейде иззад младежът, а също и от възклицанието на по-зрял мъж- същия онзи непознат конник, който бе спасил Данаил:

- Хоуп!?

Отдалеч ставаше ясно, че думите си той бе отправил към красавицата върху еднорога, която, щом го видя, се ококори и запремигва с известно неудобство. Въпреки това съумя на свой ред да се обърне към мъжа на коня с думите:

- Дядо Георги...

И ако някой евентуално не бе чул тези слова, изречени с нежния ѝ глас, то със сигурност щеше да ги чуе след секунди, повторени от доста по-силния мъжки такъв на неприкрито шокирания Данаил, който тъкмо също се беше появил иззад конника:

- Дядо Георги ли!? - извика той, заглеждайки се ококорен в мъжа на коня. - О, ами да! Сега се сещам от къде те познавам! Та ти... ти си онзи герой от легендарните истории за Георги и Аврил! Ти... ти си самия Георги Годхънт!

Единадесета глава

Норе

Георги и Аврил Годхънт, за близо сто и двадесет годишния си безсмъртен живот, към настоящия момент имаха тринадесет деца, деветнадесет внуци и десет пра-внуци.

Хоуп бе първата и единствена засега пра-пра-внучка на славните родоначалници. Явяваше се тяхна наследница по линия на първородния им син и всъщност дори и самото ѝ съществуване я правеше доста уникална. Причината бе древно пророчество, което гласеше, че някой ден любовта на вълшебно момче и красива самодива ще създаде дете, надарено с дори още по-специални свръхспособности. Тези двама влюбени се явяваха родителите на Хоуп, а рожбата на тяхната любов-съответно самата тя.

Затова цял живот за доброто отглеждането на Хоуп се бяха грижили много хора, които бяха искали тя да израсне в благоприятна

среда, която да ѝ помогне спокойно да открие и да развие силите си. Това бе колкото лека задача за така или иначе отдаден на семейството род като Годхънт, толкова и нелека, имайки предвид, че света, заобикалящ ги, често ги изправяше пред разнородни (понякога изключително опасни) изпитания. Пред каквото бе писано да се изправи и самата първородна пра-пра-внучка на родоначалниците- и то още преди да е открила дори и първата от своите свръхспособности.

Всичко започна в обедните часове на един на пръв поглед обикновен топъл ден в началото на лятната ваканция, когато Хоуп дойде на гости в голямото американско имение на Аврил и Георги. Те не я бяха виждали на живо от доста време, тъй като тя бе живяла с родителите си на далечен екзотичен остров, но ето, че все пак тримата бяха взели решението да се завърнат да живеят в него. Не бяха съобщили за това на близките си предварително, а самата Хоуп бе настояла първа да отиде при пра-пра-баба си и дядо си, за да ги изненада.

И ето, че сега младата девойка вече пристъпваше по пътеката в китния, зеленист двор на големия родов дом, а лицето ѝ грееше лъчезарно. Тя се беше насочила към главния вход на къщата, но малко преди да е стигнала до него се спря на едно нещо и се загледа в друга, по-малка постройка, подаваща се в дъното на широкия заден двор. Това бе конюшната, в която вече поколения наред живееха конете на имението и където понастоящем имаше нещо, което сякаш... проблесна.

Заинтригувана, Хоуп премига неколкократно, след което не можа да се въздържа да не отиде да провери какво беше това. Пристъпи трепетно по полянката натам, а след като премина и покрай езерцето, в което плуваха патици и малки рибки, вече се намираще само на няколко метра разстояние от широко отворените врати на конюшната. А там, в едното от празните отделения за коне, сред сеното се намираще и онова, от което идваха проблясъците и което мигом накара Хоуп да се ококори удивена.

Беше голямо около половин метър яйце- на цвят светло синьо и излъчващо лека и едвам забележима топла светлина. Създаваше усещането за нещо паранормално, поради което и Хоуп нямаше как да не се почувства привлечена да приклепне пред него и да го огледа. Ала точно когато се пресегна да го докосне, тя се стресна и се спря, защото ненадейно чу някъде отстрани на конюшната гласовете на господарите на къщата- Аврил и Георги:

- Трябва да е драконово яйце... Твърде много прилича на тях! - отбеляза трепетно жената.

Дочула разговора им, Хоуп трепетно се изправи. Нещо я накара да отскочи встрани и да се скрие зад широко отворената порта- нейните баба и дядо изглеждаха загрижени за това яйце и на девойката не ѝ се

искаше да ги разсейва като се появи. Въпреки това не се поколеба любопитно да надникне иззад вратата, като за да види как съпрузите също отидоха до вълшебното на вид нещо и прилекнаха пред него.

- Но как е възможно да се е озовало в двора на нашето имение? - почуди се Георги. - Имам предвид, че... драконите не си снасят просто ей така яйцата из метрополиси като този.

- Може би трябва да отидем да попитаме Марина и Джъстин- те вероятно ще могат да ни отговорят на всички въпроси - предложи отново Аврил, но точно когато мъжа ѝ кимна и двамата се намериха да се изправят, ненадейно се случи нещо, което накара и тях, и прикрилата се Хоуп, да потреперят с вълнение.

Яйцето изведнъж... започна да се поклаща. И да се пропуква. Очевидно беше, че създанието вътре беше решило да излезе, което колкото развълнува, толкова и притесни съпрузите- те се спогледаха без да са сигурни какво да правят. Вече нямаха време да се свържат с когото и да е, за да разберат дали след секунди тук щеше да се излюпи сладко безобидно драконче или нещо от потенциална опасност, а същевременно нямаше как и да го оставят тук само. Затова решиха да наблюдават появата на съществото на бял свят, а дори и не предполагаха, че отстрани и тяхната пра-пра-внучка ставаше свидетел на същото.

И тримата бяха изумени, когато изведнъж от вътрешната страна на яйцето изникнаха лъчове светлина- доста по-ярка от онази, която яйцето излъчваше отвън. След миг тя стана толкова силна, че Георги, Аврил и Хоуп присвиха леко очи и сложиха ръка при тях, въпреки което не спряха да се опитват да съзерцаят това, което всеки момент щеше да се появи отвътре.

Точно когато силуета му започна да се оформя пред заслепените погледи на двамата родоначалници и тяхната наследница обаче... изведнъж сиянието стана още по-ярко. Като че вече не идваше само от сърцевината на яйцето, а и от всички други страни. Нямаше как тримата герои да останат с отворени очи- те просто ги затвориха, след което усетиха как през телата им преминава трудна за описване вълна. Сякаш топъл ветрец, която ги обгърна и ги накара да потънат в свежестта му...

Но следващото, което Хоуп усети, беше как свежестта просто изчезна и тялото ѝ мигом се просна наред тревата.

“Трева ли!? Но около мен нямаше трева!” - отбеляза сама пред себе си тя още преди дори да е отворила очите си, а след като го стори шокирана осъзна трудното за осезание- че вече не се намираще на същото място зад вратата на конюшната.

Сега Хоуп лежеше на китна зелениста полянка под чисти сини небеса, на които нямаше и едно облаче. Достатъчно бе да се надигне леко, за да установи, че се намираще на нещо като възвишение, което

нейде зад нея прерастваше в гъста гора. Пред себе си пък красавицата можеше да види нещо, което към този момент бе срещала само в приказките или разказите на свои близки и роднини за това време- беше малко селце, в което всичко, включително и хората, изглеждаше като от друга епоха, на вид късно средновековна. За това свидетелстваше и величественият дворец, обграден от дълбок ров и свързан с останалата част от местността само чрез каменен мост.

Удивена и същевременно доста притеснена, Хоуп се изправи от мястото си и бавно пристъпи към селото- това към момента изглеждаше като единственият логичен път, тъй като девойката несъмнено не желаше да навлиза в гъстата гора зад себе си. Дори и не предполагаше, че по същото това време, нейде там, сред недрата на тази гора, нейните баба и дядо Аврил и Георги също се събуждаха и оглеждаха, изумени от неочакваната си телепортация на подобно място...

Щом стигна до първите къщи в селцето младата дама бързо установи, че и то можеше да не е съвсем приветливо настроено към нея. Там, до едната къща имаше едра жена на средна възраст, която переше дрехи в старо корито. Изглеждаше увлечена в заниманието си докато към нея не се приближи Хоуп, с която се загледаха.

- Извинете ме... аз съм... - понечи да се представи тя, но селянката рязко се отдръпна от нея с ококорен поглед, издавайки толкова силен, пронизателен крясък, че Хоуп първоинстинктивно сложи ръце на ушите си:

- О, не! Това е тя! Това е Вещицата на Трите гори! Преобразила се е!

Редом с нейния вик, от всички страни на Хоуп изскочиха още хора- намръщени мъже и жени, някои държащи остри вили и коси. А самата девойка, отваряйки широко уста и очи, огледа сама себе си от горе до долу и мигом установи какво вероятно се явяваше причината те да гледаха по такъв начин на нея- тя бе облечена само по къс дънков панталон и розова тениска, а прелестните ѝ червени коси бяха оформени в хубава, прибрана леко назад прическа, която изваждаше на показ хубавите ѝ модерни сини обеци. На краката си имаше розови обувки с малък ток. С други думи- типичен за двадесет и първи век вид, но вероятно крайно нетипичен и дори разкрепостен вид за времето, в което тя се намираще в момента.

- О... не, не, вие не разбирате! - започна да маха с ръце красавицата.

- Всичко разбираме, вещице! Не за първи път нападаш кралството ни! - отвърна единия от мъжете.

- Не, не, аз не съм вещицата, уверявам ви! Аз съм...- Хоуп потрепна и не беше сигурна как точно да се представи, а след като

прецени, че да им каже истината, че идваше от далечното бъдеще щеше да прозвучи твърде съмнително и вещерско, предпочете да излъже - Аз идвам от двореца! Негово височество краля ме изпрати, за да ви представя новата мода на обличане, която той смята да въведе в кралството!

- Мо... да?- запрemiга едната от жените, а и не само тя.

- Имах предвид... начин на обличане! - побърза да се поправи очевидно притеснената девойка.

Последваха секунди, в които селяните просто гледаха към нея с присвити вежди, без да са сигурни дали да ѝ вярват. Ненадейно една доста възрастна дама си проправи път сред тях, изричайки на висок глас:

- Ама че лошо възпитание имате всички! Как смееете да поставяте под съмнение решението на нашия крал?

Докато се приближаваше към Хоуп, тя съумя да я изгледа от горе до долу, като за да установи, че вероятно бе на поне деветдесет години и очевидно не беше безсмъртна- не и от онези, които имаха късмета да си останат младолики на вид. С типична за това време рокля от две части и с бели коси, прибрани назад, но най-вече със своя зорък кафяв поглед на сбръчканото си лице, старицата несъмнено всяваше респект у повечето тук. Заради което те мигом започнаха да застават зад мнението ѝ.

- О, да, съжالياваме!

- Каква грешка допуснахме!

- Повече няма да прибързваме да съдим за някого по външния му вид!

А бабата, оглеждайки ги усмихната, накрая им махна с ръка и извика:

- А сега всеки да си се връща към работата- стига сте зяпали! Ще кажа на краля, че сте харесали новия вид дрехи, та да не се налага да ви наказва заедно не одобрявате вкуса му!

За да не си създават проблеми, селяните мигновено закимаха и се разотидоха в различни посоки, като някои, разбира се, продължиха още известно време да зяпат Хоуп. А тя самата, мълчалива и ококорена, няколко секунди просто гледа колеблива към старицата- беше ѝ благодарна, че я бе спасила, но същевременно не бе сигурна какво можеше да очаква от една непозната в тази толкова неочаквана ситуация в още по-непознат свят.

Самата старица, щом застана пред Хоуп, я огледа хубаво от горе до долу, след което я хвана под ръката и я придърпа със себе си.

- Ела, тук не е добре да говорим, много клюкари има - рече и я придърпа настрани към една от по-хубавите къщи, където двете влязоха, макар и девойката да имаше резерви.

Щом затвори вратата зад тях обаче, възрастната дама отбеляза:

- Е, сега вече и двете можем да сме си себе си! - при тези думи тя премахна горната част от роклята си, като за да види с изумление Хоуп, че отдолу нямаше корсет или нещо подобно, а... потниче на известна рок група от двадесети век.

- Вие... вие... - прошепна девойката, а старицата мигом махна с ръка и се ухили:

- И аз някога съм била млада, миличката ми. Да знаеш на колко концерти ходих! Все пак бях млада именно в златната ера на рока и метъла! И да- мисля, че не е нужно повече да уточнявам, че и аз като теб не произлизам от епохата, в която с теб се намираме сега.

- Значи... значи и вие сте пътували във времето? - попита с трепет Хоуп с приятното усещане, че в това село все пак имаше някой, който да може да я разбере.

- Да - кимна с глава другата жена, след което остави настрана горнището на дрехата си и започна да обикаля бавно из стаята. - Не бях много по-голяма от теб, когато един предмет неочаквано ме пренесе на това място.

- О... и вие ли сте намерила драконово яйце? - попита премигваща Хоуп, но щом видя обърканата реакция на старицата побърза да добави - Или може би е било друго... голямо сияещо яйце, честно казано не съм сигурна дали и онова в конюшната на баба и дядо беше драконово...

- Не, не знам нищо за никакво яйце - възрастната дама поклати глава. - Аз се телепортирах тук след като видях една диадема... Беше толкова красива и изглеждаше тъй старинна... Когато съвсем случайно я видях в едната от раклите на тавана на моята баба нямаше как да не се изпълня с копнежа да я докосна... Ала щом това се случи... изведнъж се оказах обляна от светлина... В следващия момент вече се намирах в гората недалеч оттук. За моя радост беше нощ и щом скоро се озовах в селото никой не видя модерните ми дрехи, нито пък бухналата ми прическа- и двете тип осемдесетте... ама че ера, между другото!

- Аз... не съм сигурна дали възприятията ми за това време са съвсем същите като вашите, госпожо... - отвърна колебливо Хоуп. - За осемдесетте, имам предвид...

- Хм... разбирам те, ти определено идваш от някое друго време... - отбеляза старицата, оглеждайки момичето от горе до долу. - От коя година си?

- Ами... беше 2065-та, когато намерих онова яйце в конюшната на баба ми и дядо ми и... о, дали е възможно и те да са се телепортирали някъде наоколо, също като мен!?

- Хм... - нищо не се знае... - отвърна старицата. - Но ще се разчуе ако и други модерно изглеждащи хора се появят някъде из кралството-

тогава ще трябва да ги придърпаме към твоята псевдо история за новата модна колекция на краля, за да не стане твърде съмнително. - при последните ѝ думи тийнейджърката се засмя, но лицето ѝ бързо върна сериозното си изражение.

-Ами... ако не ги открием? И ако и на мен ми е писано да остана тук... с години? Не знам дали ще се справя като вас, госпожо...

-Повярвай ми, с времето се свиква... но въпреки това аз и до ден днешен не съм се отказала от мисълта, че някой ден отново ще се върна в своето време и ще видя близките си - каза старицата с въздишка. - Нали затова съществува надеждата- за да ни топли дори и когато всичко изглежда безсмислено...

- Моето име значи именно 'надежда'³... и ви разбирам - отвърна с лека усмивка девойката, след което запремига и извади едната си ръка към бабата. - О, много е невъзпитано, че съм в дома ви, а още не съм ви се представила... Казвам се Хоуп, приятно ми е.

- И на мен ми е приятно, душичката ми- аз съм Ракел. - отвърна възрастната дама и двете се здрависаха. - И да, ако ти иде да ме попиташ- имам испански корени, затова и името ми е доста типично за латино страните.

- Вероятно сте научили на доста интересни и екзотични неща хората ту .- отбеляза подсмехната Хоуп. - Това кралство всъщност... къде се намира? Не ми изглежда много испанско, но аз пък какво ли знам за предците на съвременните испанци...

- Не съм се срещала с много такива тук, защото всъщност не съм пътувала отвъд Ла Манша. Което може би вече ти подсказа къде се намираме- в Англия, през Средновековието.

- Знаех си, че ще да е нещо английско... За това кралство вече съм чела повечко!- възкликна Хоуп. - О, а краля, когото неволно въвлякох в историята си... той да не би да е някой от онези велики владетели, за които всички сме учили? Например някой... Дикинсън?

Изненада се, когато изражението на Ракел подсказа до каква степен името на въпросната кралска династия я бе объркало.

- Дикинсън?- почуди се тя. - Тези не ги знам.

- Наистина ли?- запремигна Хоуп.- Но... но те трябва да са били известни дори и по времето, по което сте живели вие, когато сте намерили онази диадема. Един от най-великите кралски родове на Англия.

- Съжالياвам, миличка, не съм чувала за такива. В Средновековието, за което аз съм учила, съществуват някои като Уилям

³ от английски 'hope' - надежда

Завоевателя, Ричард Лъвското сърце, Едуард, Хенри... - тук изражението на лицето на Хоуп прие същия вид като това на старицата преди малко, затова Раquel добави - Но като гледам ти пък не си чувала за тези...

- Не, не съм... но... как е възможно това? - пак запремигва тя, но след няколко секунди изведнъж се ококори, докосната от изненадващо осезание. - О, дали е възможно...

- Какво? - попита Раquel.

- Дали е възможно ние двете... да идваме от различни паралелни вселени? Знам, че звучи налудничаво, но като се има предвид, че пътуването във времето явно е възможно, не е никак изключено и...

- Не се тревожи, мила, не е нужно да ми доказваш теорията си - старицата я прекъсна и махна с ръка. - Защото тъкмо се канех да уточня точно това- че всъщност светът, в който се намираме в момента, няма нищо общо с онуй Средновековие, с което сме запознати. Не предполагах, че представите ни се различават, де... но с това ти доказваш моята дългогодишна теория, която тая за себе си, а именно- че в момента ние се намираме в друга паралелна реалност на Англия от Средновековието. И в тази реалност кралете нямат нищо общо с тези, които аз ти изредих, нито пък с онези въпросните... Дикинсън, които ти спомена...

- Значи сме на една съвсем неизследвана и от двете ни територия? - прошепна удивена Хоуп и си позволи да надникне през прозорчето встрани, като за да се загледа във възвисяващия се недалеч оттук дворец.

- Всъщност... аз вече съм си я изследвала малко или много - обади се подсмихната Раquel. - Все пак съм тук над седемдесет години.

- Е, да, разбира се... - кимна Хоуп. - Предполагам е добре, че поне ще има някого, който да може да ме упъти в тази обстановка, от която явно ще бъда част... незнайно колко време...

- Ще ти дам всичко, от което се нуждаеш- както отговорите на всички въпроси, с които съм запозната, така и подслон и храна. Можеш да останеш в дома ми колкото пожелаеш. А ако имаш късмет някой ден може и да се запознаеш с краля и кралицата, за чиято династия аз работих като по-млада, затова и хората в селото изпитват респект към мен и доста ме слушат като им кажа нещо както стана и преди малко.

- О... работили сте в кралския двор? Ще ми е много интересно да ми разкажете за това!

- И до там ще се стигне, чедо, и до там ще се стигне... - Раquel се усмихна широко и помилва момичето по лицето.

- Благодаря ви за всичко, не знаете какво значи това за мен - Хоуп изказа признателността си, на което старицата отвърна:

- Не е нужно да ми благодарите, миличката ми. Защото и аз съм благодарна, че се появи в живота ми. Толкова години ми се искаше да

има с кого да споделя теглото си... и ето, че дойде денят, в който да мога да го сторя! Надеждата не е напразно нещо, съкровище! И за сетен път се убедих в това днес, когато след толкова много самотни години в живота ми се промени друга пътешественица във времето- и то носеща име на надеждата!

За радост, не всички непознати старици, които човек среща в живота си и които го приканват в дома си, се оказват като зли вещици- Раquel доказа това на Хоуп в следващите дни докато двете живееха под един покрив.

В това време старицата запозна младата дама с всичко, към което момичето можеше да прояви интерес- от любопитни истории, на които тя самата бе ставала свидетел до всевъзможни други легенди, които се носеха из този край. Раquel облече Хоуп и в типичните за това време дрехи, като, разбира се, за да изпъква красотата ѝ, я дари не с обикновени селски дрипи, а с някои от най-хубавите си одежди, които и тя самата някога на младини бе носила в двореца- така момичето съвсем заприлича на някоя хубава принцеса.

Неусетно славата на тази млада красавица започна да се носи от уста на уста в цялото село, а постепенно и извън него. Не един напет момък, странстващ в околността, реши да мине от тук с намерението да види дали приказките за нея бяха отговаряха на истината- и действително, независимо дали ходеше на пазар с кошничката си или просто наливаше вода от чешмата, Хоуп винаги си бе все така неотразима. И несъмнено не бяха малко мъжете, които тя заплени с красотата си. Разбира се, макар и да забелязваше вниманието на някои от тях, младата девойка не откликваше на никого- най-малкото не се чувстваше в кондиция толкова бързо да се впуска в романи във време, което не беше нейното и което тя тепърва опознаваше.

Но неусетно дойде и денят, в който всичко в живота на Хоуп щеше отново да се промени. Всичко започна, когато кралят и кралицата обявиха един от тазгодишните най-важни турнири в кралството. Той предизвика видимо вълнение у селяните наоколо, което и самата млада девойка (днес облечена в прелестна синя рокля) забеляза, когато в хубавата сутрин на същия този ден двете с Раquel, държащи се под ръка, отидоха до бакалията недалеч оттук.

Тогава Хоуп видя, че в покрайнините на града бяха издигнати няколко шатри- една голяма и няколко по-малки. В голямата още от най-ранни зори се провеждаше записването за турнира, а в другите още предната нощ се бяха настанили онези, придошли от далеч специално, за

да участват в него. Нямахме как тази интересна картинка да не накара девойката да попита възрастната дама:

- Това ли е състезанието, за което ми беше споменала?

- Да. Една от най-любимите традиции на хората в околността.

- Какво точно ще правят? Дуел на коне ли? С мечове или шпаги?

- О, не, тези неща тук ги правят само благородниците... - махна с ръка Раquel, засмяна. - Днешното състезание е по-скоро за по-бедните, каквито са повечето хора в селото. Задачата на тези, които се запишат, е да обиколят трите големи гори в този окръг- тази, която е наблизо и другите две, които са доста по-далеч. На специални места във всяка една гора са поставени знаменца с герба на кралския род. Който първи се завърне тук с трите знаменца печели среща лично с краля, който не само може да го удостои с рицарска титла, ами и да изпълни едно негово желание... стига то да е изпълнимо и да не нарушава правилата. Повечето хора, разбира се, си пожелават пари и имущество.

-Брей, голяма чест ще да е да бъдеш победител в такъв турнир - отбеляза Хоуп. - И ми се струва... доста лесно човек да го постигне. Какво му е толкова трудното просто да се обиколят някакви си гори и да се открият някакви знаменца?

- О, миличката ми, в никакъв случай не е лесно... - засмя се Раquel. - Защото това не са какви да е гори. Освен, че всяка една е на няколко часа път от другата, което значително би уморило участниците в турнира дори и като са на кон... недрата на тези гористи местности крият много потенциални опасности. Някъде сред тях е и леговището на злата магьосница, за която те помислиха селяните в началото- затова и я наричат 'Вещицата на Трите гори'.

- Ааа... ясно... Е, добре- значи турнира съвсем не е шега работа. Хубаво е, че засега не се каня да...

Хоуп не доизрече започнатото, защото ненадейно, нещо я накара да се спре на едно място потрепваща. Синият ѝ поглед проблесна, когато ненадейно се загледа в мъж и жена, намиращи се недалеч оттук, които тъкмо влизаха в голямата палатка- тази за записването в турнира.

- О... това... това са те! - възкликна девойката и за да не обърка още повече старицата до себе си, уточни - Това са дядо Георги и баба Аврил! Значи наистина и те са се пренесли в това време!

Както вече знаем, тя не беше далеч от истината- след като преди няколко дена се бяха озовали в гората недалеч оттук, главите на семейство Годхънт също бяха успели временно да се впишат в атмосферата на времето, в което бяха попаднали. Бяха го сторили обаче в друго едно малко селище, намиращо се на другия край на гората- затова така и не се бяха срещнали с внучка си в това, в което бе заживяла тя.

Каква ли обаче можеше да е причината двамата да решат да се запишат в тъй важния за тази местност турнир? За да разбере повече по този въпрос, Хоуп пристъпи към шатрата, придърпвайки и Раquel със себе си. Двете се спряха встрани на входа и изчакаха Георги и Аврил да излязат. И този път девойката не се появи пред своите роднини- не беше сигурна как щяха да реагират те ако просто им се покажеше и им разкриеше, че и тя се бе пренесла в това време заедно с тях преди няколко дена.

Но и тук, отстрани на шатрата, Хоуп и Раquel успяха да чуят разговора на съпрузите:

- Е, добре... Време е приключението да започне! - отбеляза Георги.

- О, скъпи, не знаеш колко ми се иска да сме заедно! - възкликна с тъга Аврил.

- Имаме по-голям шанс, когато тръгнем отделно. Плана ни е безупречен, любима, но да го повторим още веднъж на раздяла- тръгваме към две различни гори и ги изучаваме. Който пръв излезе от своята отива към втората, която се явява междинна. За да ги обходим ще ни трябва около един цял ден и вероятно малко от нощта, затова утре сутрин горе-долу по това време ще се срещнем в онази централна странноприемница в най-близкото до втората гора село. Там всеки от нас ще обмени опит с другия за потенциалните опасности на гората или горите, които другия още не е изучил, но без да издаваме къде точно са знаменцата- честността е важна черта от честта дори и в сложна ситуация като нашата.

- Само дано този план да ни помогне да сме поне малко по-бързи от останалите - каза Аврил. - Честно или не- ние трябва да победим, любими! Само така ще имаме шанса да се срещнем с краля и да го помолим да изпълни желанието ни да ни разведе из тайнствената крипта под двореца, където се крие ключа към измъкването ни от това място!

- Убеден съм, че ще се справим... дори и без този път да сме един до друг.- каза Георги и като притисна любимата си плътно до себе си, се загледа в нея с прехласнат поглед и я целуна.

Двамата отидоха да се качат на конете си, които бяха завързани отстрани- Георги на бял, а Аврил на сив. Разделиха се, отправяйки се на различни посоки- какъвто беше плана.

Точно тогава и Хоуп си позволи да излезе от прикритието им с Раquel.

- О... значи отговорът как всички да се върнем у дома... се крие в криптата под замъка!

- Никога не съм я посещавала- там не се допуска всеки - отбеляза старицата. - Но предполагам, че кралят и кралицата биха направили изключение за победителя в турнира.

- Дали не е възможно ти да разговаряш с краля и да го помолиш да разгледаме тази крипта дори и без да сме участвали в турнира? - попита Хоуп - Имам предвид... била си му бавачка като бебе.

- Това беше много отдавна, мила- макар и до днес да ми е забавно да се закачам със селяните, че съм си много близка с него, той едва ли ме помни толкова добре, че да ми се довери... - въздъхна Раquel. - Уви, единственият начин евентуално да се влезе в онази крипта е... ако кралят изпълни желанието на победителя от турнира, както би подобавало за един владетел с чест.

- Да... това е единственият начин... - някак замислена, Хоуп няколко секунди гледа вгълбено в една точка, а в тези няколко секунди сякаш настройваше самата себе си за решението, което накрая взе, придавайки уверено изражение на лицето си - И точно по този начин трябва и аз да помогна на баба и дядо!

Поемайки си дълбоко въздух, тя пристъпи към входа на шатрата, но Раquel, претръпнала, я хвана за ръка и я спря.

- Ти... ти искаш да се запишеш за турнира? Не, момиче, това е неразумно!

- То увеличава шанса на мен и на роднините ми да сме победители в турнира и да намерим пътя към дома! - отвърна Хоуп и хвана старицата за ръцете, дарявайки я с топъл поглед. - А може да е от полза и за теб, Раquel! Може би най-накрая ще имаш шанса и ти да се върнеш... у дома!

Докосната от нейните думи, погледът на старицата проблесна с нов нюанс на надежда. Бързо обаче разума се върна във възрастната й душа и тя поклати глава.

- Мисълта за това е прекрасна, мила, но... да преминеш сама през онези гори може да е повече от опасно! Особено за неопитно момиче като теб!

- Длъжна съм поне да опитам... Ти си тръгвай, Раquel, отиди да си напазаруваш- а аз обещавам да се върна възможно най-бързо! - отвърна тихо Хоуп, след което помилва бабата по бузата, пое си отново въздух и влезе в шатрата.

Противно на очакванията, неприятните изживявания за нея започнаха още в този момент. Вътре имаше няколко мъже, наредени до маси с пергаменти на тях. Щом видяха младата жена да влиза, повечето от тези мъже се подсмихнаха доволно. Единия отбеляза:

- Най-накрая са ни пратили забавление!

Хоуп реагира на това негово изказване с присвиване на веждите.

Рече:

- Дошла съм да се запиша за участие в турнира.

Накара мъжете да прихнат да се смеят. Единия отбеляза пред другарите си:

- Онази предната ни обясняваше, че се записвала заради мъжа си- ами тази!?

- Сигурно е решила да види реакцията ни - отвърна този в центъра, който изглеждаше най-привлекателен с дългите си руси коси, сините очи и доброто си телосложение, сетне върна погледа си към Хоуп и отбеляза - Сладката ми, нали знаеш, че този конкурс е подходящ най-вече за мъже?

- Но не е забранено да се запише и жена, нали?- момичето веднага го контрира, което го накара да присвие вежди и да отвърне:

- Изпитание като това не е шега работа. Само за издръжливи... хора. Разбирай го мъже.

- Готова съм да поема риска - Хоуп се опитваше да звучи уверена макар и нещо в нея още да потрепваше с известна тревога от мисълта, че щеше сама да обикаля всички онези гори.

Мъжете още няколко секунди я погледаха с преценяващи погледи, сетне този в центъра отбеляза:

- Добре, щом си решила да приключваш с живота си токова ранотъй да бъде. Кажй ми името си?

- Хоуп - отвърна тя, но след като не се почувства съвсем сигурна дали да казва и второто си истинско име, набързо си измисли друго, което счете за подходящо за това време- Хоуп Приключенска.

На което мъжете, разбира се, веднага се изсмяха отново.

- Това си го измисли току-що! - извика единия, ухилен. - Че какво може да ти е приключенското на теб?

- Все някак съм си заслужила това име, значи поне едно нещо у мен е приключенско - с лъжлива увереност, младата дама върна погледа си към мъжа в средата, който, за разлика от другите, я гледаше с леко притворен, заинтригуван поглед. - Е, ще ме запишете ли?

Същия този мъж я гледа мълчаливо няколко секунди, накрая приведе погледа си и написа гореспоменатото ѝ име в пергамента. Сетне попита:

- Кон имаш ли?

- Не.

- В такъв случай ще трябва да довериш на... нашия превоз - изричайки това, мъжа даде знак на единия от приятелите си, който се изправи и прикани момичето да го последва.- Успех, Хоуп Приключенска.

- Благодаря - тя все пак предпочете да си остане любезна и да изрече това преди да излезе от шатрата с другия.

Щом нея вече я нямаше тук, единия от другите мъже се загледа ухилен в русия и го попита:

- Карло, не може наистина да си ѝ се вързал! Вярно, че е хубавка, но...

- Именно, приятелю, именно... - отвърна подсмехнат мъжа в центъра, притваряйки поглед с тънка усмивка. - Такава красавица не е за подигравка. Защото ако по някакво стечение на обстоятелствата оцелее и се завърне тук... ще се прослави като най-смелата хубавица... а момък като мен заслужава точно такава, нали?

Усетили нюанса в копнежите му, другите мъже се спогледаха подсмехнати.

Междувременно, навън, другия им приятел заведе Хоуп до едно място зад шатрата. Там беше завързано дребно магаре- старо и доста грохнало на вид.

- Имаш късмет- ще получиш последния ни жребец! - каза с неприкрита подигравателност в тона той.

- Но... аз очаквах... че ще ми дадете здрав и прав кон... - отвърна Хоуп, премигваща. - Това магаренце е твърде слабо- ще го убия за нула време ако го яхна... Не бих могла да му го причиня!

- Е, след като си нямаш собствен превоз... това ти е единствения шанс.

- А не може ли... да тръгна пеша? - колкото и да не ѝ харесваше тази възможност, момичето осъзна, че вероятно това беше единствената останала такава.

- Ти май наистина не си с всичкия си и си решила да се убиеш - погледна я накриво мъжът. - Но давай, моме, тръгвай пеша из дивото щом толкоз искаш.

Хоуп дори не му отговори с думи- по-скоро му отвърна със същия поглед, сетне се обърна на другата страна и тръгна през полето. Не след дълго обаче се спря, обърна се да види дали мъжът си бе отишъл и бързо и пъргаво се върна при магаренцето. Освободи го от въжето, помилва го по главата и му каза:

- Ето, вече си свободно! Избягай надалеч, иначе ще те хванат и ще те дадат на някой, който няма да се поколебае да те язди и да те довърши!

Животното се загледа в нея с някак празен, дори глуповат поглед, след което тръгна нанякъде. А Хоуп, изправяйки се, отново си пое въздух и този път наистина пое по пътя на новата си мисия- право към близката гора.

Скоро установи, че да се разхожда пеша из нея не беше особено добра идея, особено докато беше в търсене на нещо. Едната единствена пътечка бе отвсякъде заобиколена с избуяли шубраци, през които се оказва доста трудно за момичето да премине- но пък трябваше ако искаше да обходи добре различни кътчета от гората.

Помощта в случая дойде по най-неочаквания начин. Както си вървеше напред и си проправяше път сред клоните, девойката изведнъж чу нейде над себе си глас:

- Хоуп...

Момичето погледна нагоре и видя една не много голяма птица. След като пристъпи още няколко крачки напред и се озова на малка полянка, младата красавица се загледа по-внимателно в летящото създание и установи, че то бе тъмносиво, с прелестни криле. Но още по-изумителното от това да види говорещо пернато над себе си беше да съзре в какво се превърна то още щом се сниши към полянката, а именно- в доста възрастна дама. Позната на Хоуп доста възрастна дама.

- Ракул!- възкликна момичето, премигвайки. - Ти... ти можеш да се превръщаш в птица!?

- Прости ми, че не ти казах по-рано, чедото ми, но пазя тази тайна отдавна и не съм я разкривала на никого - отвърна старицата. - Нямахме как обаче да не те последвам, когато ти инатливо реши да се запишеш за турнира. Затова летях тайно над теб, но когато видях колко ти е трудно да се справиш в гората реших, че трябва да дойда да ти помогна.

- Значи ти си... магьосница?

- Не точно. Просто имам тази сила от много години. Не съм ти разказвала, но веднъж бях пленница на Вещицата на Трите гори. Да се измъкна от лапите ѝ беше много трудно и дори се наложи една горска фея да ми помогне. След това същата фея дори сметна за добре ме дари със силата да се превръщам в птица, за да мога в бъдеще да се измъквам сама от подобни клопки. В замяна аз ѝ дадох един стар сребърен пръстен, който имах.

- О... доста вълнуваща история - каза Хоуп, поклащайки глава.- Но не е нужно и ти да поемаш в това пътешествие, за да ми помагаш на мен, Ракул. Аз сама направих този избор за себе си.

- Както аз направих избора да те последвам - рече старицата и като направи още няколко крачки вдигна ръка, за да помилва момичето по бузата. - Ти си най-близкото до дъщеря, което съм имала в последните години. И не мога да те оставя сама, когато имаш нужда от помощ. Моля те, позволи ми най-малкото да ти помогна да намериш какво да яхнеш, за да не се луташ пеша.

- Е... добре...- отвърна с признателна усмивка момичето, после добави шеговито - Някой горски кон ли ще ми препоръчаш?

- Всъщност, нещо много по-добро - отвърна подсмивната старицата, след което хвана момичето за ръката и я поведе със себе си нанякъде.

Повървяха няколко минути и накрая стигнаха до малко езерце. Спряха се и Хоуп се огледа.

- Тук не виждам нещо, с което човек да може да се придвижи по-лесно.

- Да, защото това, което ни трябва не се вижда... а е от другата страна на езерото... и нямам предвид другия бряг - отвърна старицата и подбутна момичето така, че да се загледа в отражението си във водата. - Това езеро е вълшебно. От другата страна на водата има цял един друг свят, до който не всеки може да се докосне- света на магическите еднорози. Нужно е просто някой с чисто сърце да изрече три пъти "О, ти, изящество чудно с рог вълшебен... ела при мен!"...

- И това... ще призове тук... еднорог?

- Да, и то бърз, силен и летящ- с него ще ти е много по-лесно да откриеш каквото търсиш, отколкото на всички други участници.

Хоуп, докосната от представата за нещо толкова специално, си пое дълбоко въздух и отново се загледа във водата. Изрече трепетно:

- О, ти, изящество чудно с рог вълшебен... ела при мен! О, ти, изящество чудно с рог вълшебен... ела при мен! О, ти, изящество чудно с рог вълшебен... ела при мен!

И ето, че само миг след третото изричане на последната дума, езерото изведнъж засия във феерия от приказни преливащи се цветове. Още един миг по-късно, из недрата му, от своя приказан свят излезе голям и красив еднорог. Величествено се възвиси във въздуха пред удивеният поглед на момичето и доволният такъв на старицата, сетне се спусна към тях и стъпи с копитата си сред тревите.

Хоуп, силно развълнувана, нежно го погали по гривата, после погледна премигваща към Ракул.

- Значи той ще ми позволи да го яхна... и ще бъде с мен през цялото пътуване?

- И не само това- той вече е твой верен другар завинаги - отговори старицата. - Това им е мисията на тези вълшебни еднорози от света от другата страна на езерото- те се раждат, за да служат завинаги на първия, който ги призове. Дошъл е редът и на това прелестно създание да служи на добро момиче като теб.

Хоуп, все още потрепваща, се загледа вгълбено в кристално сините очи на еднорога и нещо я накара да почувства топлината и предаността им. Това красиво митично животно вече беше нейн верен другар и спътник във всякакви възможни предстоящи приключения.

Копнееща да изпита усещането да язди еднорог, младата красавица скоро се качи върху прелестното създание и му даде знак да тръгне напред. Галантното създание я послуша и така съвсем скоро девойката отново се бе върнала към своята собствена мисия, но този път в компанията както на магическото същество, така и на не по-малко добронамерената старица, която отново се превърна в птица и продължи да ги съпътства по пътя им.

Ракел излезе права- с помощта на еднорога на Хоуп вече ѝ беше много по-лесно да се справи със задачата си в турнира. Съвсем скоро те откриха първото знаменце, което се намиреше напред сред мрачно тресавище пълно с крокодили и други опасни създания. Но чрез паранормалната способност на своя нов приятел да лети, младата дама бързо избегна потенциалните неприятности, а просто грабна това, което ѝ трябваше, след което възможно най-бързо излезе от гората и се насочи към следващата.

И там не бе по-различно, с това изключение, че знаменцето се намиреше в пещера, в която летенето беше трудно и затова да се сблъска със злокобните същества в нея се оказа по-сложна задача за девойката, но с помощта на изумителната бързина на еднорога си, а и на неизменно вървящата с тях Ракел, скоро и тази втора част от мисията беше изпълнена.

Неусетно по време на всички тези вълнуващи моменти денят бе започнал да си отива и да дава път на нощта. Стъмваше се, когато Хоуп реши да си поеме въздух и да даде малко почивка на новия си приятел като просто го язди бавно напред без да са се устремили към някаква цел.

Изведнъж обаче... някъде отстрани се чу шум, който стресна момичето, еднорога и птицата. Оглеждайки се внимателно, те продължиха да вървят напред, докато не стигнаха до една полянка. Там, съвсем спонтанно отнейде изскочи млад и привлекателен момък. Двата с Хоуп се загледаха прехласнато... а останалото го знаем, но все пак ще го повторим.

- Хоуп!?! - гласът на друг, по-зрял мъж, пристъпващ със своя кон насам, ненадейно се чу отстрани.

Откъсвайки погледа си от момъка и обръщайки го към по-възрастния, младата дама осъзна, че не бе успяла да избегне това, което се бе опитвала да пропусне- преждевременната среща с единия от прародителите си преди да е успяла да им помогне в турнира и да им докаже, че пренасянето ѝ в този свят вероятно не беше за лошо.

- Дядо Георги... - прошепна тя, съзерцавайки конника с неприкрито чувство на неудобство.

- Дядо Георги ли!?! - извика тогава другият младеж, който също изведнъж се появи отнякъде- Данаил. - О, ами да! Сега се сетих от къде

те познавам! Та ти... ти си онзи герой от легендите за Георги и Аврил! Ти... ти си Георги Годхънт!

- За момент си помислих, че инкогнито вида ми с дългата брада ще е от полза поне в този свят - въздъхна шеговито конникът, след което присви веждите си и отново върна погледа си към този на пра-пра-внучка си. - Но да не се отклонявам от шока, който получих току-що. Как се озова тук, Хоуп!?

- Аз...- прехапа леко устни девойката, след което си пое дълбоко въздух. - Дълга история.

Дълга история, която тя все пак разказа на дядо си и на двете непознати момчета. Междувременно с това и Раquel върна човешкия си вид, за да увери слушателите на разказа на момичето, че всичко чуто от тях беше вярно.

- И... ето, че тъкмо когато се канех да изляза от гората и да се отправя към третата, последна... ненадейно се натъкнах точно на вас - в края на историята, Хоуп отново си пое въздух, после побърза да допълни.- Но, дядо, моля ти се, не ме вини... Аз... не исках да се разкривам пред вас с баба в конюшната, за да ви изненадам по подходящ начин... После дълго време не знаех къде сте и дали въобще сте в същия свят като мен. А когато ви видях при шатрата и чух за плановете ви... нямаше как да не реша да ви помогна!

Георги, премервайки внучка си с полупритворен поглед, известно време помълча. Накрая също си пое въздух и каза:

- Не знам какво да кажа. Макар и смелостта ти да ме кара да се чувствам горд, определено изпитвам и тревога- появата ти усложнява нещата. Не очаквах, че в този свят ще се наложи двамата с баба ти да пазим и теб.

- Не е нужно да ме пазите- аз вече съм голяма! - отвърна момичето.

- Наш инстинкт е да пазим наследниците си, миличка, независимо на каква възраст са - отвърна Георги. - Но знаеш ли, вече се стъмва и може би не тук е мястото да водим този разговор. Хайде, да отидем в градчето, където ще е срещата ни с баба ти, която, като гледам, още не е стигнала до тази гора.

Хоуп се съгласи с предложението му, а същото се отнасяше и за двете момчета и старицата. Всички те тръгнаха в една посока, която Георги им зададе- и ето, че съвсем скоро, точно когато излязоха от гората, пред погледите им се изписа вида на китното малко градче, за което говореше той. Насочиха се натам с охота, като някои от тях- най-вече Данаил- бяха изключително доволни, че щяха отново да се срещнат 'най-накрая с няк'ва цивилизация', както се изрази и самият той.

Дванадесета глава

Двете приятелки

Вешици, средновековни турнири, еднорози...

За някои от нашите герои втората половина от този ден несъмнено се бе оказала изпълнена с какви ли не разнородни и незабравими емоции в една доста различна епоха. За други обаче, емоциите в последните часове далеч не се явяваха чак толкова разнообразни, а се изразяваха най-вече в едно- да се лутат из пясъците на сякаш безкрайната пустиня, в която се бяха озовали без своето съгласие.

Кейлъб, Одри, Дайами и Ферди, които не знаеха от къде им бе дошла тази тъй нежелана телепортация точно в ключовия момент, в който вероятно прикриващите истинската си същност Марина и Джъстин щяха да реализират плана си, изглеждаха крайно изтощени. Осъзнаха, че да обикаляш сред подобна пустош докато жаркото слънце те изгаря несъмнено бе далеч по-неприятно от също доста неприятното лутане из тропичен остров, където обикновено поне има някакви дървета, под които човек да се скрие на сянка. И, макар и по обяд да се бяха опитали добре да се запасят с вода и някакви плодове от оазиса, то след изминалите няколко часа на непрестанна жажда този им ресурс почти бе привършил.

А стъмването не им се бе отразило по-добре, както биха си помислили някои. Всеизвестен факт е, че колкото и горещо да беше в пустини като тази през деня, нощно време температурите обикновено се отнасяха в съвсем другата крайност. Затова след като половин ден бяха вървели сред пущинака полу разсъблечени и обвинили тениските си около главите си, за да не ги пече слънцето твърде много, то сега, когато нощта вече се задаваше в тази околност, четиримата тийнейджъри не само си бяха облекли отново всички дрехи, с които разполагаха, ами дори бяха свили ръцете си към телата си така, че да се опитат да се почувстват поне малко стоплени наред нечовешкия студ.

От всички най-зле изглеждаше Одри, може би защото дори и без да се намира в подобни атмосферни условия създаваше усещането за себе си като за някое слабо и крехко цвете, лесно за прекършване. Цялото ѝ тяло трепереше така, че почти се тресеше. Тракането на зъбите ѝ можеше да се чуе от всеки, който беше близо до нея, а отпадналото изражение на красивото ѝ лице- то се забелязваше от далеч.

Неусетно, младата девойка започна да изостава на няколко крачки от момчетата, а неусетно тези няколко крачки се превърнаха в няколко метра. Пръв това забеляза Ферди, който забави своите стъпки,

за да се озове до нея и да я прегърне с едната си ръка с надеждата да я стопли.

- Недей, не се предавай... Все някога ще стигнем до някакъв заслон... или дори нещо по-добро....

- Не съм паднала духом, спокойно... Но физическата неспособност да издържа си казва думата все повече... - отвърна тихо Одри, после вдигна проблясващия си с признателност поглед към неговия. - Но ти благодаря за загрижеността. Искане ми се да можех да направя нещо за теб и за всички ни, но... уви. Колкото повече време минава толкова по-ясно се очертава ужасяващата мисъл, че вероятно ни е писано да останем тук цялата нощ... преди да посрещнем утрешния не по-малко кошмарно горещ ден...

Едвам изрекла това, тя и Ферди чуха пред себе си вика на едно от другите две момчета- Дайами:

- Хей, вижте! Това там не ви ли изглежда като някаква... светлина!?

Дори и само мисълта за нещо различно в пустошта накара душите на четиримата младежи да трепнат. А щом всички се загледаха вгълбено в далечината, където иззад високите дюни сякаш действително се забелязваше някаква светлина, трепетът се превърна в надежда.

- Дали е възможно да е просто някакво небесно сияние?- почуди се Ферди, подкрепяйки Одри, за да се приближат до другите. - Знам, че не сме на север, където тези сияния са най-прословути, но... кой знае дали няма някакви такива природни явления и в пустините?

- Хм... има само един начин да разберем... - каза колебливо Кейлъб, след което погледна към момичето, прокара ръка през рамото ѝ и каза загрижен. - Дали ще имаш силите да вървиш още толкова, Одри? Ако искаш ще се редуваме да те носим...

- О, не, моля ви, не ме подценявайте чак толкова само защото на вид изглеждам по-зле от всякога - махна с ръка тя и дори се усмихна леко, което докара известна болка в изсъхналите ѝ устни. - Ще издържа още някой и друг километър докато се доближим до светлината или там каквото е...

Кейлъб кимна. Четиримата продължиха да вървят напред в същата посока, като момичето бързо установи, че бе прибързала да подценява този 'някой и друг километър', тъй като да извърви подобно разстояние се оказа почти непосилна задача за нея. Все пак, с подкрепата на момчетата, по едно време всички вече се бяха приближили толкова близо до светлината, че да установят, че тя не изглеждаше като това, което очакваха. Не беше топла на вид, като от светлините на някой пустинен град или пък от някой голям лагерен огън на бедуини- не, това сияние сякаш бе някак студено, със сиви и сини нюанси.

Още около петнадесетина минути път бяха нужни на тийнейджърите, за да се доближат до една от близките дюни и да я изкачат, считайки, че от там щяха да имат по-добър изглед към източника на светлината. И бяха прави- скоро погледите им ококорени обозряха това, към което се стремяха, като за да получат един от най-големите си шокове точно когато не бяха очаквали нещо да можеше да ги изненада още повече в тази тъй объркана ситуация.

Не, не беше град или село, нито пък беше малък лагер. Беше... зала. Да, зала- обширна, сиво-бяла, излъчваша приглушени, люминесцентни светлини. Отделена от пустинята чрез огромна стъклена стена. А една бърза смяна на перспективата в погледите на младежите бе достатъчна, за да установят, че всъщност не залата се намираше 'вътре' зад стъклото, а... цялата пустиня, заедно със самите тях. Това можеше да се забележи по образа на небесата над тях, които малко преди стъклената стена сякаш се изкривяваха в тази посока и накрая се 'сливаха' с нея. Като всичко това, заедно с обстановката в самата зала, подсказваше за изумителен технологичен напредък.

- Как... какво... - Ферди пръв изрече нещо след като с приятелите му известно време просто съзерцаваха опулени и недоумяващи гледката пред себе си. - Ние... ние не сме ли в пустиня!? Затворени в симулация ли сме!?

Бе изрекъл въпроси, които несъмнено и другите имаха у себе си в настоящия момент. Кейлъб, присвивайки леко очи, огледа внимателно всичко около тях, което от този ъгъл вече изглеждаше колкото необятно, толкова и затворено в някакви граници. Поклати глава и констатира:

- Не, това не е симулация. Не и цялостна такава. Пясъкът е съвсем истински, такъв беше и оазиса. Но останалото... то вероятно е изкуствено създадено.

- Значи през всичките тези часове ние не сме се разхождали в истинска пустиня!? - извика потресена Одри.

- Не мога да отговоря със сигурност на този въпрос, затова нека да се доближим още малко и да се опитаме да разберем - отговори Кейлъб и тръгна напред, а другите с охота го последваха.

С всяка следваща крачка все повече се убеждаваха, че твърдението на младежа се уповаваше на истината- несъмнено мястото, на което се намираха в момента, не бе напълно реално както би следвало да бъде една нормална пустиня. То се намираше в нещо като ултра гигантски аквариум от стъкло и кой знае какви още други съставни части, а залата- тя действително се явяваше истинския свят отвън.

Сякаш за да потвърди тази теория, с приближаването на тийнейджърите към стъклото, от другата му страна ненадейно се появи някой, който до този момент се бе намирал в далечния край на залата и

затова тийнейджърите не го бяха видели ясно. Изглеждаше като младолика жена- слаба, средно висока, със сресани назад дълги тъмни коси. Бе облечена във футуристичен прилепнал по цялото тяло от врата надолу тъмносин костюм. Изражението на лицето ѝ подсказваше колко изненадана бе и самата тя да види трите момчета и едното момиче насред пустинята.

- Ама вие какво правите вътре сами? - попита ги. - Водачът ви трябваше да е извел групата ви още преди два часа! А той самия къде е!?

Все по-объркани, младежите се спогледаха колебливо. Кейлъб отвърна:

- Вижте, госпожице, не знам коя сте вие и къде се намираме ние, но... можем да ви уверим, че не схванахме и дума от това, което ни казахте!

- Ама как така? - отвърна жената, клатейки глава, след което извади от джоба си нещо като дистанционно, с което отвори пред тийнейджърите врата в стъклената стена. Те, останали доволни, че нямаше да останат в пустинята, мигом пристъпиха през нея. - Няма начин да сте влезли вътре без водач- имаме много строги правила!

- Ще ни обясните ли какъв е този водач и какви са тези правила, за да можем и ние самите да асимилираме какво всъщност се опитвате да ни обясните и вие? - попита Одри.

- Че вие не сте ли били запознати с всичко това преди въобще да се озовете тук! - отвърна непознатата. - Имаме няколко терминала, през които се преминава и в които протича проверка за оръжия и други потенциално вредни неща. Междувременно се запознавате и с водача на групата, който после ви въвежда и в чудесата на изкуствената пустиня. Както ви казах- няма как да сте се озовали вътре без да сте били част от всичко това!

- А дали... спонтанната телепортация директно вътре също не е опция? - попита Ферди, а когато жената го погледна очудена, той присви леко рамене и се подсмихна. - Точно това се случило, кълна се! Другите ще потвърдят!

- Да, така беше - каза Кейлъб.- Но ако ни питате какво точно ни е телепортирало там вътре... отново няма да можем да ви отговорим. От вчера сутринта сме попаднали в някаква необяснима върволица от събития, която ни препраща от едно място в друго без да можем сами да си обясним как и защо!

Чула обяснението му, непознатата дама се ококори дори още повече. Погледът ѝ проблесна- сякаш съзнанието ѝ бе докоснато от осезание.

- О... дали е възможно... - прошепвайки трепетно това, тя стори нещо, което шокира младежите- направи още една крачка към Кейлъб,

когого вероятно възприе за говорител на групата, и, сграбчвайки тениската му с двете си ръце... безпощадно я разкъса на двете страни.

- Ама какво...! - извика потресен младежът и мигом се отдръпна, но междувременно, загледана в оголената му мъжествена гърд, непознатата жена прошепна:

- Истина е... Вие... вие сте онези земляни!

Изпаднали в недоумение, тийнейджърите се спогледаха.

- Ами... да, земляни сме... Също като вас, мисля?- отвърна с присвита вежда Кейлъб.

Жената обаче поклати глава. Веднага стори нещо, което отново озадачи тийнейджърите- дръпна надолу ципа на прилепналия си костюм, под който очевидно беше напълно гола. Пред погледите на четиримата младежи им показа част от тялото си от кръста нагоре- разбира се, без да достига до крайности в разголването.

Така, те ясно можаха да видят, че от над пъпа до измежду гърдите, тя имаше една линия, оцветена преливащи се нюанси на сивото. Приличаше на татуировка, но тийнейджърите вече схващаха, че се явяваше нещо много по-различно. И жената го потвърди само след секунди:

- Този знак... е марсов белег. Той е единственото нещо, което визуално различава хората от... марсианците - а докато четиримата непознати срещу нея я гледаха дори още по-изумени, тя кимна и потвърди - И... да. Аз съм марсианка.

Нямаше как няколко мига четиримата приятели просто да не се гледат с неприкритото озадачение, до което ги бе докарало това разкритие. Накрая, Кейлъб премига и я попита:

- Чакай, чакай... Твърдиш, че този път сме се телепортирали... на Марс!?

- Да, намирате се в един от най-големите атракциони, които пресъздават живота на Земята- за всеки, който пожелае да я опознае повече. Попаднали сте в отдел 'Пустиня', но имаме и още много със съвсем различна атмосфера- гори, джунгли, полета, мразовит полюс...

- Но това... това не е логично! - извика Одри. - Дори и да сложим настрана цялата тази необяснимост с паранормалните скокове от едно място на друго... си остава крайно нелогичен и самият факт, че на Марс въобще има подобни толкова развити места! Не че на Земята от край време не поддържахме контакт с извънземни цивилизации- напротив, познаваме се с доста такива... Но на Марс и до ден днешен не е открита каквато и да е съвременна разумна форма на живот!

- И за това си има причина - отвърна марсианката с трепет, при което се извърна на другата страна и тръгна към една врата в дъното на залата. - Но за да разберете повече ще трябва да ме последвате при една

моя приятелка- всъщност, най-добрата ми приятелка. Тя има много повече общо с вашия случай, отколкото предполагате. О, не мога да повярвам, че този ден най-накрая дойде!

- Хей, хей, хей... - размахна с ръце Ферди. - Нещата се случват много бързо, милейди... Нали не очаквате просто ей така да тръгнем с една непозната из... подобно безлюдно и не по-малко непознато място!?

- Мястото е безлюдно само защото в момента сме във времето на нокс. Така тук наричаме това, което на вашия език се казва 'нощ'- всъщност, нашето наименование идва именно от вашия древен латински език и значи съвсем същото. А по отношение на другото... - тук тя извади ръката си към трите момчета и едното момиче и им каза с широка усмивка - ... не е нужно да си останем непознати. Аз се казвам Плами-Ди и ми е приятно да се запозная с вас, особено като знам колко значими сте за плана на приятелката ми!

Въпреки известната колебливост, Одри, Кейлъб, Ферди и Дайами се здрависаха с нея и също се представиха поименно. Тогава младия индианец я попита:

- Плана на... приятелката ви? Нима тя е знаела, че ние ще се озовем тук? Как е възможно това!?

- О, тя знае много повече, отколкото можете да предположите- много, мнооого повече - махна с ръка Плами-Ди. - Но за да разберете и вие повече наистина ще трябва да ме последвате. Уверявам ви, няма от какво да се боите- всъщност дори е от ваш интерес да дойдете с мен и да поговорите с нея. От ваш интерес и от интерес на много други хора и не само хора!

Все още без да са сигурни дали можеха да вярват на марсианката, четиримата тийнейджъри се спогледаха един друг. Накрая явно осъзнаха, че така или иначе не можеше просто да си останат в тази зала и трябваше да отидат нанякъде, затова решиха да я последват към единствения видим изход от тук- вратичката в дъното.

След като се озоваха заедно с Плами-Ди в коридора от другата страна, известно време само я следваха, оглеждайки се. Не че имаха много какво да видят- и пода, и стените, и тавана бяха метални- очевидно това се явяваше просто някакъв път, свързващ тази част на комплекса с останалите.

Марсианката така и не ги въведе в някое от другите отделения на атракциона- всъщност, на едно място, където коридора се отклоняваше в три посоки, тя сви вдясно и след като повървя още малко напред заедно с тийнейджърите, накрая всички стигнаха до врата. С помощта на очен сензор Плами-Ди я отключи, а щом преминаха от другата страна, всички тръгнаха нагоре по едно стълбище.

Накрая се озоваха в нещо като кабинет- също много футуристичен, разбира се. В дъното му имаше паркирани няколко огромни стъклени сфери с някаква механика, вградена в тях, с по шест седалки във всяка. Извънземната отвори едната и пристъпи вътре, приканвайки с ръка тийнейджърите да я последват. А щом видя, че те очаквано се поколебаха, уточни:

- Това е просто телепортатор. Нямате ли такива във вашия свят? О, извинявам се ако се държа нелепо- разбира се, че това удобство не е познато навсякъде...

- Не, не, и ние си имаме телепортатори в нашия свят, макар и различни на вид и не във всички градове - Одри махна с ръка. - Просто... все още имаме резерви по отношение на това къде точно ни водите. Няма ли да ни кажете поне нещичко за вашата... приятелка, при която ни водите?

- Не ми се иска да кажа нещо, което не трябва - отвърна Плами-Ди. - Имам предвид, че... аз самата съм си наясно коя е тя- разбира се, били сме приятелки толкова години... но не съм сигурна дали във вашия свят персоната ѝ въобще е позната под каквато и да е форма. Но, както вече ви казах, вие сте част от нейн дългогодишен план- такъв, датиращ много още от преди аз да се родя. И само тя може да ви обясни необходимото за себе си и за плана си така, както подобава, а аз бих могла единствено да ви подведа неволно...

Младежите не бяха напълно доволни от този оплетен отговор, но все още не изглеждаше да виждаха пред себе си друга алтернатива от това просто да последват марсианката. Затова и четиримата бързо влязоха в сферата и си избраха седалки. А щом Плами-Ди я заключи зад тях, самата тя също се настани на едно от местата и въведе някакъв странен код в дигитално табло, което се появи пред погледа ѝ. Машината поиска и специална оторизация и тя я представи- отново чрез очен сензор.

Тогава, наоколо се чу женски глас:

- Директен курс към покоите на Фолиана- в действие. Приятно пътуване!

След което сферата се раздруса леко и само след миг всичко наоколо се изпълни с преплетени светлинни нюанси. Те траяха едва няколко секунди, а след тях... петимата вече се намираха на съвсем друго място- в светъл, просторен коридор. В дъното му имаше високи порти, охранявани от двама стражи, облечени по доста необичаен начин- с бели препаски и шлемове като от древната античност. А щом тийнейджърите и марсианката излязоха от сферите и тръгнаха натам, четиримата приятели можеха с удивление да се загледат през огромните прозорци от двете страни на коридора, от които се виждаше, че тази

точка се намираше високо, високо над повърхността на планетата (ако въобще още се намираха в нейния орбит)- буквално сред облаците, които се носеха плавно наоколо и създаваха зашеметяваща среднощна гледка...

- Силно се надявам онази машина да не ни е очистила и сега да сме в портала към отвъдното - реши да отбележи Ферди с нотка на хумор, който и на на самия него обаче му дойде някак тревожен заради цялата тази неяснота, която не изключваше и възможността шегата му да се окажеше истина.

Плами-Ди се усмихна и отвърна:

- Вече ви казах- не бива да се тревожите. Можете да ми имате пълно доверие- и на мен, и на приятелката ми.

- Тя... Фолиана ли се казва? - попита Дайами. - Такова име изрече онази машина преди да ни... телепортира.

- Да, такова е нейното име, а това, както вече разбрахте, са покоите ѝ. До тях нямат достъп всички- всъщност, аз съм една от броящите се на пръсти, на които тя се доверява и им е дала достъп директно чрез телепортатор... защото иначе е много по-трудно. Затова и може да ми е малко трудно да убедя стражите ѝ да пуснат и вас заедно с мен, но съм убеден, че щом говорят с нея ще го сторят.

Марсианката даде знак на младежите да спрат на няколко метра зад нея, сетне се приближи към двамата мъже и започна да говори нещо с тях. Скоро единия влезе от другата страна на портата, от където се върна само след секунди, давайки път на Плами-Ди също да пристъпи вътре. Тя самата пък се обърна към младежите и им махна с ръка, за да я последват- сториха го.

Нямаше как тийнейджърите да не изпаднат в поредно състояние на удивление, когато се озоваха в тъй обаятелно вълшебната на вид зала от другата страна. Навсякъде имаше облаци в различни сийни, меки цветове. От просторните прозорци по стените влизаше ярка, но не заслепителна, светлина- необичайна като за нощта.

Ала най-изумителното сякаш бе жената, която седеше на трон в дъното на залата. Обаятелно красива, с дълги тъмно руси коси и прелестна червена рокля, тя бе много по-висока от обикновен човек- може би тройно или дори четворно. Осанката ѝ, кристално синият ѝ поглед- те създаваха онова усещане за респект, какъвто не всеки беше способен да предизвика у другите. Ала щом се загледаха в неочакваните ѝ гости, очите ѝ потрепнаха с типично за обикновен човек неистово вълнение.

Тя се изправи от трона си и пристъпи към тях, като постепенно, с всяка крачка, ръста ѝ магически се намаляваше все повече- дотолкова, че накрая, когато се спря пред четиримата човека и марсианката, тя вече беше с тяхната височина.

- Това наистина сте вие... Най-накрая! Най-накрая! - възкликна с неприкрита радост тя, плясвайки доволно с ръце.

Младежите се спогледаха, след което Кейлъб първи се реши да я заговори:

- Ами... явно сме ние, да. Каквото и да значи това. Но мисля, че е крайно време и *ние* да разберем коя сте *вие*, госпожо... Фолиана. Тъй като вашата приятелка така и не ни разкри нищо за персоната ви.

- О, разбира се, разбира се че ще ви кажа всичко, което желаете... - тук прелестната дама потрепна и въздъхна. - Всъщност... почти всичко. Уви, възпрепятствана съм да ви разкрия... най-основното. Но обещавам да ви доближа възможно най-много до някакъв отговор на въпросите ви!

- Като за начало може да започнете с отговора на въпроса... какво точно сте вие? - попита Одри, оглеждайки я от горе до долу. - В естествения си размер далеч не изглеждахте като обикновен човек... или дори обикновена марсианка, не че сме много запознати с всичките марсиански функции...

- И не съм нито едното от двете, макар и природата ми да е обвързана много повече с Марс, отколкото със Земята. Причината е, че аз съм дъщеря на този, на когото е наречена тази планета и с когото винаги сме имали по-специална връзка именно с нея.

- Чакай, чакай... - размахна с ръце Ферди. - Но... Марс... е наречена на... на...

- На древния бог Марс - кимна сияещата дама пред тях, с усмивка. - Да, това е моята баща. А аз съм Фолиана- една от дъщерите му, която не е известна в паралелната вселена, от която идвате вие.

- Значи вие... вие сте... богиня!? - отвърна Одри, ококорено.- Не ме разбирайте погрешно- и преди съм се срещала с такива като вас, но... определено не очаквах разходката ни в пустинята накрая да завърши с... подобна среща!

- Много съжалявам, че се е наложило да си направите такава разходка в атракциона ни... - изрече Фолиана. - И че тя ви е докарала до толкова изтощено състояние. Но аз и хората, които съм запознала с вашия случай, нямаше как да знаем кога и къде точно ще се появите, та да ви чакаме... Особено след всичките векове, които минаха откакто... се започна...

- Векове?- изцъкли погледа си Кейлъб, а и приятелите му също.

- Да. Или поне от моята гледна точка... И ето, че дойде момента да ви разкажа... това, което съм способна да ви разкажа - тук богинята си пое дълбоко от свежия на това място въздух, сетне продължи - Предполагам, че сте доста объркани от всичко случващо се, деца мои- о, мога само да си представя какво ли се върти в главите ви! Но, повярвайте ми, за всичко си има логично обяснение. Аз самата не бих могла да ви го

предам дословно поради... причини, които също не съм способна да изкажа с думи- и не е защото прикривам нещо, а защото знам, че ако изрека дори и една разкриваща дума, която не бива да изричам... вие отново ще изчезнете. И кой знае къде ще се пренесете този път!

- Значи вие знаете каква точно е причината за магическите ни телепортации? - попита Одри. - И... по някаква причина можете и вие самата да ни тласнете към такава?

- Точно така. Но да ви го обясня така или иначе щеше да е твърде сложно, дори и да можех да го сторя без да се докараме до нежелани последствия. Но пък това, което мога да ви кажа в прав текст е че... вие сте попаднали в едно от възможно най-съдбоносните приключения. Съдбоносни не само за Земята във вашата вселена, не само за Марс в нашата... а и за много повече светове, някои от които вие може би никога няма да посетите, но те неволно участват в тази... как да се изразя... тъжна навързаност... Навързаност от битиета, сред които са се разпръснали Частиците, сътворени от злото... Частици, които не само са причината вие постоянно да се пренасяте от едно място на друго... а и чиято крайна цел е много по-ужасяваща...

Тя започна да пристъпва бавно из залата.

- Както вече стана ясно- разбрах за този план преди много, много лета... Преди много векове... Още бях млада и неопитна, но въпреки това пожелах да се изправя срещу мрачните сили още щом разбрах какво те вече са сторили и какво кроят за в бъдеще. Впуснах се в приключение, което целеше да ги разнищи, но грешката ми беше, че не споделих навреме своето откритие с баща ми или с някой от другите богове- те и до днес не знаят за случая. А да се изправя сама пред виновниците за всичко това се оказа не достатъчно разумно решение. Бях ги подценила, защото си мислех, че те изпитват все някакъв респект към боговете, но се оказа, че мрака до такава степен ги бе обгърнал, че не ги беше страх от нищо. До тогава степен те бяха развили плана си, че намериха начин да затворят устата дори и на мен- тази, която по рождение трябваше да е по-могъща от тях. В мигът, в който ме подложиха на... така да го нарека, техния метод... аз вече не можех да изричам на глас каквото и да е, свързано с откритието си. И знаех, че същата съдба щеше да последва и другите богове ако под някаква форма разберат за това- затова и така и не им казах. Но междувременно, с годините, неспособността ми да се примиря с разгрома си неусетно породила у мен идеи... Идеи, които постепенно се оформиха като мащабен план. План, чрез който някой ден аз и онези, призвани да са част от него... ще разнищим онези зверове...

Заставайки отново пред четиримата младежи, тя ги загледа с надежда и прошепна:

- И ето, че призваните... вече са до мен. И се надявам, че въпреки объркания начин, по който току-що им представих всичко... ще се съгласят да бъдат част от плана ми.

Младите момчета и тяхната приятелка не знаеха какво да кажат. За пореден път се спогледаха, навярно с желанието да си разменят някакви думи дори и само с поглед, но никой от тях си нямаше и идея как биха могли да отвърнат на богинята след нейния тъй объркан разказ.

- Да, знам... знам, че е трудно да се доверите на една непозната, която само ви оплете още повече... - каза тогава Фолиана, все така гледайки ги. - Но вярвам, че някъде във вашите сърца, вие можете да разграничавате доброто от злото и сега знаете, че аз и моята приятелка сме сред защитниците на първото... и искрено копнеем да разгромим коварния план на представителите на другото...

- През целия живот съм слушала тази и много други истории на Фолиана - обади се тогава Плами-Ди, която застана до приятелката си след като временно бе мълчала. - И мога да ви уверя, че с годините тя ми даде достатъчно поводи да вярвам в същото, в което сега се опитва да убеди и вас. Уви, в случая вие нямате на разположение толкова години, в които да можете да се сблизите с нас - затова доверието помежду ни ще трябва да се изгради за доста по-кратко време... но уверявам ви, ще си струва!

- Ние трудно бихме могли да кажем дали ви имаме доверие или не в настоящия момент... - от четиримата тийнейджъри Одри първа се реши да изрече нещо. - Най-малкото ще е добре да ни уведомите какви точно стъпки планувате да направите ако евентуално ви подкрепим.

- Разбира се, че ще ви кажем! - отвърна Фолиана, оглеждайки младежите. - Но ми се струва, че за днес емоциите са ви дошли в повече и не бива да претоварвам съзнанията ви още. Преди да продължим заслужавате малко да си починете. За тази цел Плами-Ди още сега може да ви отведе на един друг етаж от двореца ми, където ще намерите всичко необходимо за релакс - хубави кралски стаи с големи легла, а също така и вани, в които ще можете да се изкъпете и после да облечете чисти дрехи, които сами ще си изберете... Всичко това, ако му се насладите, може да е първата крачка към доверието, което се надявам да отдадете на мен и на приятелката ми, за да можем още утре щом се събудите да поемем по пътя на доброто!

Макар и да имаха своите резерви, тийнейджърите нямаше как да не се почувстват примамени от идеята поне за една нощ отново да потънат в лукса на нормалния на вид дом. Затова, споглеждайки се, този път те успяха да си разменят само с погледи една дума и тази дума беше "Добре". Изразиха я пред Фолиана и Плами-Ди като извърнаха погледите си към тях и кимнаха.

Доволна, богинята даде знак на своята приятелка да ги съпроводи до стаите им. Тя го стори и само след минути, младежите с удоволствие вече пристъпваха из едно от най-хубавите крила на този величествен дворец сред облаците, където действително им бяха предоставени всички удобства, нужни на телата им, за да се заредят с енергия и да се подготвят за новия ден- денят, в който, независимо дали тръгнат с Фолиана или не, те щяха да се опитат да сторят всичко по силите си, за да открият непознатите, но малко или много важни за тях Харисън и Данаил, и заедно с тях да се приберат у дома.

А за подобно зареждане с нови сили, разбира се, беше от изключителна важност и добрият сън- именно в такъв тийнейджърите се унесоха още в мига, в който телата им се излегнаха блажено сред меките завивки на обширните удобни легла по стаите им.

Плами-Ди, след като се увери, че вече бяха заспали, се усмихна широко и се върна в залата, където беше приятелката ѝ. Завари Фолиана отново седнала на трона си и някак замислена.

- Те заспаха - каза марсианката, пристъпвайки към другата жена.
- Всичко наред ли е?

Богинята извърна погледа си към нея и каза:

- Не съвсем.

- Нещо при младежите ли те тревожи? - почуди се Плами-Ди. - Да не би да не са тези, които си очаквала?

- Не, не, те са... - махна с ръка Фолиана. - Но и не съвсем. Истината е, че... те не са всички, които очаквах.

- О, значи трябва да се появят и още?- попита марсианката.

- Там е въпроса, мила, там е въпроса... - отвърна Фолиана и отново отнесе загрижения си поглед нейде към красивите среднощни облаци. - Не съм сигурна дали другите въобще ще се появят. И дали нещо не ги е възпрепятствало да го сторят...

Тринадесета глава **Sounds and Visions**

Нощта бе тиха в старата къща на хълма в покрайнините на Каблешково.

След изпълнения предимно с негативни емоции ден, Галя си беше легнала и след поемането на известно количество билкови успокоителни все пак бе успяла да заспи, въпреки инак непоносимото усещане на вина и тревога в едно. Нейният приятел Макс, решен да е до своята възлюбена в тези мигове, също се бе настанил до нея и вече се бе унесъл в страната на сънищата, прегръщайки жената.

Но други от намиращите се в къщата все още не можеха да се настроят на вълна почивка. Такава беше Марина, която в същите тези късни часове се намираще при прозореца в хола на приземния етаж и мълчаливо гледаше както задния двор, така и цялата живописна нощна атмосфера около хълма. Мислеше си, че е сама, но ненадейно, към нея пристъпи съпругът ѝ Джъстин.

Спогледаха се и мъжът каза:

- Защо ли не бях изненадан, когато си взех душ и после не те заварих заспала в леглото ни...

- Може би по същата причина, по която и аз не съм изненадана, че и ти не си легнал да спиш, а си слязъл тук, за да си с мен... - отвърна Марина и дори му се усмихна леко, почти забележимо, докато той прокарваше ръката си през тялото ѝ, за да я прегърне. - Просто да си лежим и да спим докато сме в такова неведение никога не ни е било в кръвта. Вероятно и двамата няма да успеем да мигнем докато края телата ни физически не издържат...

- Силно се надявам да не се стигне чак дотам, а да открием децата още утре... ние или полицията...

- Не знам дали да разчитаме на властите. Много пъти са ни помагали през годините, но знаеш, че в повечето случаи и ние самите не сме стояли безучастно без да се намесим. Проблемът е, че тук... просто не знам от къде можем да започнем...

- Поне имаме вътрешното си усещане, че изчезването им е обвързано с някаква свръхестественост, което пак си е някакво начало - каза Джъстин и също се загледа в градината. - И поне моето усещане ми подсказва, че ако разучим лабиринта може и да успеем да открием все някакъв отговор...

- Ах, да не си бяхме губили силите точно сега- и ние, и рода ни!- извика с нотка на някакъв яд Марина. - Да живеем с драконската си кръв винаги е давало възможността на тези от нас, които са усвоили пълноценно свръхспособностите си, да помагат на другите през годините... А сега изглеждаме безсилни да помогнем на собствената си дъщеря и приятелите ѝ!

- Не забравяй, че загубихме силите си именно докато помагахме на другите... и не е завинаги, просто тези способности на телата ни временно дисфункционализират. И не се знае дали няма да се завърнат по-скоро от...

Изведнъж замлъкна. Запремигва и погледна някъде нагоре.

- Какво има? - Марина се загледа в него въпросително.

- Чу ли това?

- Кое? - жената отговори с въпрос и също погледна някъде нагоре.

- Стори ми се сякаш... беше някакъв лек тропот... Дали не са Галя или Макс?

- Тяхната стая е в другото крило - отвърна Марина, а точно тогава, ненадейно нейде откъм горния етаж отново се чу шум, който този път и двамата уловиха добре, може би защото бе доста по-силен.

Спогледаха се учудени и мигом излязоха от хола. Бързо изкачиха стълбището за нагоре, след което бавно и внимателно пристъпиха из обширния коридор пред себе си, оглеждайки се.

- Мисля, че дойде някъде... от тук... - каза Джъстин, като заби втрещено поглед на стената и вратите отляво.

Точно тогава тропотът се чу отново, но този път звучеше някак приглушен. Все пак тези няколко секунди се оказаха достатъчни за съпрузите, за да установят откъм коя врата идваше той.

- Това... това трябва да е един от килерите на къщата - отбеляза Марина като със съпруга ѝ застанаха пред въпросната врата.- Дали не сме се сдобили с неканен посетител?

- По-добрият въпрос е дали неканеният ни посетител... е човек... - отвърна Джъстин и се присегна към дръжката на вратата, за да я отвори навътре.

Тя изскърца, също както изскърца и дървения под в килера, когато мъжът и жената пристъпиха навътре. Марина се пресегна към ключа за осветлението и го запали, след което тя и съпруга ѝ обзряха помещението.

Бе съвсем обикновен килер с две шкафа, опряни до двете стени вляво и вдясно. По тях имаше всякакви стари и прашасали вещи, а в дъното бяха опряни метла и лопата. Всичко това, колкото и успокояващо да изглеждаше задето в крайна сметка неканен гостенин вероятно нямаше, беше и толкова объркващо.

- Но... но аз съм сигурна, че шумът дойде именно от тук! - извика Марина, оглеждайки се с недоумение.

- Дали е възможно да е дошъл от някоя стара тръба? - почуди се Джъстин.

- Не, въобще не звучеше така... Звучеше сякаш... някой удря по дървена врата и се опитва да излезе...

Няколко секунди, тя и той само стояха на едно място и се оглеждаха объркани. Тогава Джъстин потрепна и изрече:

- Хей... мислиш ли, че е възможно това по някакъв начин да е обвързано с онези... легенди за имението? Имам предвид историите, че тук има някакво паранормално присъствие?

- Помислих си същото още когато за първи път чух шума. И нямаше как тази хипотеза да не ме доведе и мен до колебание. До

колебанието дали по някакъв начин това не е свързано с изчезването на децата...

Джъстин, който споделяше нейните мисли и чувства, кимна, след което и двамата продължиха да се оглеждат. Но уви, колкото и да им се искаше да открият някакъв отговор, не само че не получиха такъв, ами така и не чуха същия шум отново- не и през цялата тази безсънна нощ.

Дали се бяха озовали в обстановката на далечното Средновековие заради нещо, обвързано с легендата за къщата на хълматова нашите няколко познати, които понастоящем се намираха в тази епоха не знаеха. Но пък знаеха, че в същата тази вечер си прекараха сравнително добре... или поне през по-голямата ѝ част.

След като бяха изпълнили намерението си да отидат до близкото до гората градче, Данаил, Харисън, Хоуп и Георги, а и променящата вида си Ракел, бяха открили и хубавата и уютна на вид централна странноприемница, в която съпрузите Годхънт предварително се бяха разбрали да се срещнат. Двете животни- коня и едногора- бяха настанени в конюшната към нея, а те петимата- по стаите на втория и третия етаж.

Старицата, макар и да не беше по-възрастна от Георги, физически си изглеждаше такава в своя човешкия вид, затова след подобен доста претоварен ден усети нуждата от малко почивка, затова предпочете направо да легне да поспи в стаята си. Останалите, след като се преоблякоха (Данаил в подходящи за това време дрехи, които, макар и да не му бяха по вкуса несъмнено му дойдоха далеч по-приятни от гащеризона) и постояха малко в своите стаи, накрая решиха да слязат долу, за да хапнат и пийнат по нещо в кръчмата. За радост, благодарение на престоя си в този край Георги и Хоуп разполагаха с достатъчно жълтици от това време, за да платят яденето на всички.

Щом главата на рода Годхънт и неговата внучка слязоха там, те установиха, че тук имаше доста хора- бе вечерно време и всички разбираемо се чувстваха гладни. Затова и повечето маси се оказаха заети- бяха останали само две отдалечени една от друга такива. За радост дошлия тук само една минута преди тях Данаил вече беше запазил едната, която обаче беше за двама.

Завариха го да седи на нея и да се поклаща доволно под звуците на забързаната танцувална музика, която няколко весели музиканта изпълняваха недалеч оттук. Щом от своя страна забеляза другия мъж и момичето, Данаил им се ухили широко и им помахаше с ръка, приканвайки ги:

- Насам, народе!

Те се приближиха до масата му.

- Не мисля, че този стол ще побере и двама ни - каза шеговито Хоуп на дядо си.

- Ако искаш може да дойдеш да седнеш в моя скут, красавице! - Данаил се обърна към нея със самодоволно изражение, но бързо забеляза че и момичето, и нейния дядо присвиха недоволно вежди.

- Не, благодаря... - отговори Хоуп. - След такова предложение по-скоро ще отида да седна на другата маса - погледна към по-зрелия мъж до себе си и му каза. - Ти си се настани на този стол тук, дядо, а аз ще отида да поръчам по нещо за хапване за всички ни.

Георги се съгласи с нея и кимна. После седна на стола, точно като за да съчетае погледа си с хитроумното изражение на Данаил, който отбеляза:

- Признавам ти го... *дядо*... имаш внучка-трепач!

- А аз не знам как може още да не си го разбрал, *младежо*, но ние с 'внучката-трепач' не харесваме особено начина, по който се изказваш - отвърна саркастично Георги. - Не знам кой те е възпитавал, но да правиш подобни директни намеци на Хоуп пред мен е нещо твърде неприемливо.

- Добре, добре, разбрах... - Данаил размаха с ръце, после изпуфтя леко. - Не знам защо всички вземате държанието ми толкова насериозно... Понякога просто се... забавлявам.

- Няясно съм. Познавам много момчета като теб, които са се забавлявали... *така* в ранните си години. Някои от тях дори са били мои наследници. Но рано или късно човек израства и осъзнава, че правилното поведение всъщност е нещо доста важно в обществото.

- Знаеш ли, като те слушам как говориш страшно много ми напомняш Харисън...- отбеляза подсмихнат младежът. - ОК, да приемем, че и вашия тип монашеско поведение е доста популярно в някои среди. Това не значи, че всички трябва да сме като вас, нали схващаш? Съжалявам, братле, но ми се струва изключително скучно човек винаги да спазва правилата и да гони само и единствено някакви си там силно преекспонирани идеали като например този за голямата, уникалната, неповторимата любов и тинтири-минтири...

-Знаеш ли... *братле*... някога се запознах с друг един младеж, който ми говореше точно като теб - рече Георги, премервайки Данаил леко подсмихнат. - Днес е най-добрият ми приятел. И не само това, ами с жена му споделят столетна и широко известна пред света любовна история, която... хм, смея да твърдя, че е една от най-великите на всички времена. Така че не прибързвай с приказките, приятелю. Не се знае дали някой ден и ти няма да завършиш като нас, 'скупните'.

- Вероятността за това е почти нулева, да не кажа съвсем - отвърна уверено Данаил.- Не се обиждай, но не виждам какво удоволствие може да намира човек в това до живот да бъде само с една жена. Да спи само с една единствена! Дори и да изключим колко безумна ми звучи идеята за моногамията... Дори и само чакането и търсенето на подобна любов може да те побърка. Накрая като нищо може да завършиш като Харисън- почти на двадесет, а още девствен!

- Аз бях девствен до двадесет и четири - отбеляза Георги, присвивайки шеговито едната си вежда. - И мога да те уверя, че чакането си заслужаваше.

- Уау... това вече не го очаквах... А може би трябваше- както казах ти и Харисън имате доста сходен вайб... - Данаил отнесе погледа си някъде настрана, към масата на която Хоуп вече се беше настанила и към която тъкмо се бе спрял и въпросният друг младеж. - И като говорим за вълка... и той явно е гладен. И нямам предвид само за вкусната вечеря, ако ме разбираш...

Подмятайки последните думи закачливо, той проследи погледа на Георги, който се загледа в внучка си и в другото момче и явно му трябваша няколко секунди, за да осъзнае за какво говореше младежа на неговата маса. Самия Данаил, щом го видя как пак присви колебливо веждата си, се ухили до уши и побърза да уточни:

- Този път говоря сериозно, а не като преди малко, когато шеговито я свалях, както свалия всички хубави мацки. Истината е, че още в първия момент, когато ги видях заедно... ми стана ясно на къде отиват нещата. Може и Харисън да вземе да извади по-голям късмет от теб и да не си остане девствен до почти тридесет.

Георги отново върна присвита си поглед към него и отбеляза:

- Независимо дали си сериозен или не... знай, че не искам да слушам предположения за интимния живот на внучка ми.

- Стига де, не може и ти да не го усещаш! Погледни ги само... - докато Данаил говореше това Харисън седна на другия стол при Хоуп и двамата продължиха очевидно приятния си разговор за нещо, който дори ги караше да се усмихват. - Добре, ще пробвам да го кажа по вашия си лигав, захаросан начин... Романтиката помежду им сияе като слънце и се вижда от километри!

Георги, който не бе съвсем сигурен как да приема предположенията на очевидно доста неукротимия тийнейджър пред себе си, нямаше как в един момент да не трепне от усещането, че може би той беше донякъде прав. Хоуп и Харисън несъмнено изглеждаха заинтригувани един от друг- дали само като приятели или като нещо повече бе трудно да се прецени. Или поне бе трудно за хората, които не

бяха виждали десетки примери за голямата любов и не споделяха такава със своя собствен спътник в живота.

- Дори и така да е... - изрече тихо Георги и след като си пое въздух погледна отново към Данаил - ... все още не ми харесва, че гледаш на внучка ми като на обект за бърза свалка с всеки младеж, който се появи. Дори и с Харисън да се харесват не очаквай веднага да се нахвърлят един върху друг. Аз и съпругата ми чакахме няколко години преди да се решим на тази стъпка.

- Няколко... години!? - Данаил се облещи.- Значи не само си бил с една жена... а толкова дълго време дори и не си бил с нея пълноценно? О не, дано и Харисън да не го чака такава съдба!

- Аз пък мога само да му пожелая такава съдба. Защото за мен и Аврил това беше едва началото на нещо, което с всяка следваща година ставаше все по-прекрасно и по-прекрасно... и което е все още свежо дори след повече от век. Отново пожелавам и на теб да го изпиташ някой ден.

Данаил го слушаше мълчаливо, а след това не каза нищо няколко секунди. Сетне все пак поклати глава и изрече:

- Не е за мен това, казах ти... Но добре, нека да продължим да говорим по сладникавия начин щом така не няма да съм ти чак толкова неприятен... Виж, пич, не ми е целта да дразня някого с възгледите си... Просто не вярвам, че на всички им е писано да споделят с някого обич, която сама по себе си да е достатъчна. Накрая винаги единия предава другия.

- Това са думи на човек, който вероятно е бил доста предаван в живота си - опита се да го прецени Георги.

- Хм... чак пък предаван- не... Просто никога не съм си позволявал да допускам някоя жена твърде близо до себе си- именно за да не се усетя накрая предаден...

- Знаеш ли, макар и да си говорим за романтичната любов, не е задължително обичта, която един човек си споделя с друг, винаги да представлява само този тип. Всъщност, обичта има твърде много измерения, за да ги опишем току-така. Освен любовната такава, каквато аз и съпругата ми например знаем, че сме споделяли по трудно обясним духовен начин още преди дори да се родим... в живота ни винаги неизменна е била например и обичта към нашите деца. Към внуците ни. Такава обич може да съществува и между родител и дете... брат и сестра... сестра и сестра... брат и брат...

- Е, аз и тук не съм се отчитал кой знае колко в живота си, нито пък някой се е отчитал спрямо мен. Нямам братя и сестри или каквито и да е роднини, които много да ги е било грижа за мен. Дори родителите си съм виждал много малко в живота си, защото те винаги са пътували

някъде, а когато са били вкъщи не сме сядали пред камината да си разказваме приказки...

- Ясно от къде идва и липсата ти на желание да се развиваш в това отношение. Но, повярвай ми, ако някой ден си позволиш...

- Не мисля, че това някога ще се случи, казах ти - махна с ръка Данаил, после поклати глава. - Но стига сме говорили за мен. Да говорим повече за теб, който въпреки скучните си възприятия в някои отношения, все пак имаш доста голям опит в различни сфери. И добре- ще си призная, че макар и никога да не съм вярвал кой знае колко в любовта... някак си винаги съм изпитвал известно възхищение към теб и съпругата ти. Имам предвид, че... макар и явно да сте твърде старомодни в интимните си възгледи вие с нея винаги сте изглеждали като някакви Холивудски звезди... но същевременно сте имали и тежестта на реални исторически личности, направили страшно много за света и заслужили мястото си в учебниците... Не всеки има такова излъчване и поне в това отношение мога да ви похваля!

- Ами... благодаря ти - отвърна Георги, подсмихнат. - Ето, че все пак има някакви допирни точки между моя тип битие и твоя.

- Не са много, но... има - каза ухилен Данаил, после си пое въздух. - Разбира се, говоря ти толкова ласкателно и със скрит умисъл. Не съм от хората, които много четат приказки, но ще си призная, че винаги ми се е искало да се запозная с някой от приказните герои, за които всички сме слушали като малки. И след като днес се запознах със самия Георги Годхънт, а утре сутринта вероятно и с небезизвестната му съпруга Аврил... няма как да не си представя, че ако ви се подмажа достатъчно може пък някой ден да ми уредите среща с някоя от ония, другите хубавици от приказките, с които двамата се познавате лично. Чувал съм, че многократно сте се озовавали буквално в света на приказките- вярно е, нали?

- Да, били сме - кимна Георги - И до ден днешен не всеки вярва, че той реално съществува, но уверявам те- съществува..

- Е, след случилото ми се в последните два дена несъмнено и аз съм от тия, които биха били склонни да вярват, че такива работи са възможни - отбеляза ухилен младежът, после допълни. - А и ще ти призная, че винаги съм бил привлечен от една конкретна от вълшебните принцеси- Спящата красавица! Познаваш я и нея, нали?

- Да, но ако намеренията ти са от твоя си тип трябва да те предупредя, че тя е щастливо омъжена за своя принц и никога не би погледнала някой друг - по-възрастният мъж присви шеговито вежда.

- Спокойно, спокойно, не питам за това... да речем...- Данаил, все така ухилен, притвори леко очи. - Но определено тя ще е първа в листата ми за приказни запознанства ако някой ден въобще се стигне до

там. И щом сме се заговорили- на второ място може би е Малката русалка, макар че след срещата ми с една подобна дива тази сутрин, вече започвам да преосмислям решението си. Но пък виж, мястото на Снежанка в ТОП 3 е сигурно. И за Рапунцел имам мерак. И тези ги познаваш, вероятно?

- Да - отново кимна другият мъж.- Със семейството ми имаме близко приятелство с повечето приказни герои като тях. Всъщност, преди години дори се оказа, че сме роднини с някои. Ноа, принцът на Пепеляшка... ни е внук.

- Ааа, да бе! Как пък я забравих точно Пепеляшка! - плесна се по челото Данаил, но точно когато и той, и Георги най-накрая изглеждаха разпалени в някакъв разговор, който се харесваше и на двамата, отстрани се зададе една дама, която ги разсея, най-вече младежа.

Беше хубава млада жена с дълги руси коси и пищно деколте. Носеше табла с две чаши на нея.

- Онова момиче там ми поръча да ви сервирам медовина, господо- изричайки това, тя се приведе напред, за да постави чашите на масата, но го стори някак съблазнително- така, че погледът на Данаил мигом грейна, а съзнанието му мигом загърби всички мисли за приказки и вълшебни принцеси.

- Благодарим ти, хубавице... - рече той и се облегна с едната си ръка на масата, за да бъде по-близо до нея и до гърдите ѝ.- А ще мога ли и аз да си поръчам нещо от теб за... нощта?

Георги, чул този открито неприличен намек на младежа, пак присви едната си вежда и го изгледа. Сервитърката пък се ухили широко, след което някак кокетно заглади косите си зад гърба, сетне каза:

- Съжалявам, работното ми време вече приключва. Време е да се впусна към забавленията- като например танците и... безплатните наслади за нощта...

При последните си думи метна такъв убийствено провокативен поглед на Данаил, че младият мъж нямаше как да го сбърка- не и след богатия опит, който имаше, макар и в друго време.

- В такъв случай... може ли да запазя първия танц? - попита я закачливо той.

- Разбира се... Само да върна таблата - отвърна с все така широка усмивка тя, след което му помахаше палаво и отиде някъде настрани.

Самия Данаил я проследи с поглед, след което го върна към Георги.

- Май се уредих за вечерта! И то със средновековна мадам-досега не съм се пробвал с такива, обикновено са разни кифли от двадесет и първи век!

Георги, гледайки го подсмихнат, поклати глава.

- Ех, синко... сигурен ли си, че ти е нужно... нещо такава? - попита го. - Виждам, че не търсиш голямата вълшебна любов, но пък от друга страна не си ли се наситил вече и на другата крайност?

- Там няма насищане, друже... - отвърна Данаил, след което изпи на екс медовината в чашата си и се изправи, потупвайки другия мъж по рамото. - Има един вечен кръговрат на насладите!

Изрече го и отиде към сервитьорката тъкмо когато тя махна престилката си, развя косите си и започна да танцува весело под звуците на музиката, която не спираше да звучи наоколо. Данаил, макар и да не беше много запознат с типа танци от този етап на Средновековието, започна да взема пример от нейните движения и така бързо навлезе в този ритъм- не е като от вчера да ходеше по места, на което хората се веселяха диво.

Георги, останал на масата им, го гледа засмян известно време, в което се опита да прецени дали у него бе останала някаква следа след разговора им или и в бъдеще той щеше да си остане същият не особено задълбочен в различната страна на човешките чувства млад мъж. Но накрая брадатият мъж се замисли, че така или иначе не беше негова работа какъв път в живота си избираше този на практика непознат младеж, затова извърна погледа си към момичето, чиито решения все пак го засягаха доста повече, защото му беше наследница. Загледа се в Хоуп и в момчето седящо на нейната маса и отново се опита да улови потенциалната романтика в прехласнатите им погледи, като за да убеди себе си, че те действително не си бяха безразлични един към друг.

А който в момента беше по-близо до тях можеше да улови това и в приятния им разговор, за който се бяха захванали.

- Един от символите на рода ти са *еднорозите* и ти ненадейно се озоваваш при езеро, от което можеш да призовеш вълшебни *еднорози*? Ето на това му се вика семейна черта! - отбеляза през смях младежът.

- Надявам се, че и дядо Георги се е почувствал приятно от този факт, въпреки тревогата, която съм породила у него преди малко, появявайки се ей така от нищото пред погледа му. Тук, на това място, на което надали е очаквал да ме види.

- Убеден съм, че освен приятно усещане, някъде там е изпитал и чувството на гордост- най вече когато ни разказа как смело си поела по пътя на този турни. Ти си забележителна млада жена, Хоуп... и съм сигурен, че за дядо ти, също както и за баба ти, това е най-важното.

Момичето, гледайки младежа с позитивно, признателно изражение, само кимна, след което смени насоката на разговора им:

- Доста хвалби към мен откакто сме седнали на тази маса... но защо не ми разкажеш вече нещо за теб? Всъщност, ти си единственият

от новосформиралата се наша групичка, за когото осъзнавам, че не знам абсолютно нищо. За приятеля ти вече разбрах, че е българин, който обича купоните... както можем да се убедим и в момента...

Погледът ѝ временно се измести към раздаващия се с всяка жила на тялото си млад мъж отстрани, който все повече се разгорещяваше заедно с хубавата сервитьорка. А междувременно думите на момичето накараха и двама им да се засмеят.

После обаче Харисън въздъхна и изражението на лицето му прие някак колеблив вид.

- Уви, истината е, че аз не помня нищо от миналото си. И не знам защо. Първите ми спомени са едва от вчера сутринта, когато се събудих наред онази джунгла и не след дълго открих Данаил. Докато се осъзнаем двамата с него вече се бяхме пренесли в гората недалеч отгук, където бяхме пленници на вещицата, от която със задружни усилия, а и с помощта на дядо ти, се избавихме.

- Доста жалко, че нямаш други спомени... - каза с въздишка момичето, след което сложи ръката си върху неговата. - Но нека този път аз да ти предам увереност. Сигурна съм, че рано или късно паметта ти ще се върне. Повярвай ми, общувала съм с не един човек без спомени...

Признателен, Харисън кимна. Той дори потрепна от приятното усещане ръцете им да се докосват. А в следващите секунди, в които двамата просто се гледаха един друг в хубавите очи, и на него, и на нея им стана пределно ясно, че чувствата, които постепенно нарастваха в душите им, бяха взаимни...

Междувременно, отстрани разпалилите танци на Данаил и сервитьорката бързо ги отведоха и до това, за което вече бе сигурно, че не само младежът копнееше. По едно време дамата просто го хвана за ръката и прехапа палаво устни, при което го придърпа със себе си към стълбището. Заведе го в своята стая на горния етаж и още щом затръшна вратата зад тях, страстно избута младежа на леглото и започна да се разсъблича еротично пред погледа му.

Изтръпнал от удоволствието дори и само от мисълта, че най-накрая в цялото това неочаквано приключение се бе появило нещо, което да го разтърси по тъй блажен и запомнящ се начин (да спи със средновековна красавица!), Данаил също прехапа устни и пресегна ръцете си, за да свали на свой ред панталоните си. Точно когато предварителния екстаз у него се канеше да пристъпи към най-върховата си форма обаче, младежът изведнъж се почувства някак замаян. Запремигва и заклати глава, след което изцъкли погледът си напред, а устата си отвори широко.

Причината? Това, което ненадейно видя пред себе си.

Изкусителката, с цялата ѝ съблазън, ненадейно се промени. Не само защото русите ѝ коси изведнъж започнаха да се веят нейде зад нея, а и защото атмосферата около поразголеното ѝ тяло се промени напълно. До този момент тъмната средновековна стая изведнъж се измени от... нещо много по-сладко. Съвсем буквално сладко. Сякаш стените на помещението се превърнаха в шарени парчета торта, а опорните греди в апетитни захарни пръчки в бели и червени цветове. Пода и тавана, до този момент най-обикновени на вид, сега се превърнаха в две огледални едно на друго езерца от нещо шарено и примамливо сладко.

Изумен, асимилиращият тази неочаквана гледка Данаил се опита да насъбере мислите си, като за да констатира:

- Уха... онази медовина май беше твърде силна! А аз я изпих наведнъж!

- Аз и повече съм пила наведнъж, любовнико... - отбеляза палаво жената, след което, вече съблякла се напълно пристъпи съблазнително към леглото, по което скоро започна да се приплъзва бавно и да прокарва ръка по превъзбуденото тяло на хубавия младеж.

- Не мога да си представя какво се случва в главата ти тогава! - отвърна ухилен Данаил, при което вдигна ръката си, като за да я прокара през нейните буйни коси и да понечи да придърпа главата ѝ към своята, за да я изпие в една пламенна целувка.

Ала... не му се получи. Защото изведнъж отстрани се чу силен, разярен вик, който стресна и двамата им:

- Ах ти, скапано добиче такова! Ще съблазняваш жена ми ли!?

За миг сладката атмосфера в стаята се изпари. А Данаил и сервитьорката, щом погледнаха към отново възвърналата обичайния си вид врата на стаята, установиха, че там сега стоеше един висок и едър мъж, който ги гледаше със стиснати зъби и намръщен поглед. Дишаше тежко- дотолкова, че от устата му излизаха звуци едва ли не като на разярен бик.

- Маурисио! - извика жената и се отдръпна рязко от Данаил - Не знаех, че ще се прибираш толкова рано!

- Разбира се, че не си знаела! - извика мъжът и с тежки стъпки отиде до леглото, където я хвана за ръката и грубо я издърпа настрана.- Но с теб ще се разправам после!

Данаил, доста стреснат от създалата се ситуация, се изправи бързо и пристъпи една голяма крачка назад.

- Човече, успокой се... Аз... не знаех, че тя си има приятел, кълна се! - извика му.

- Приятел ли!? Аз съм ѝ съпруг от петнадесет години!!! - извика по-едрия мъж и се приближи заплашително към момчето.

- Петнадесет години? - ококори се Данаил и погледна отново към жената. - Уау, не бих предположил! Изглеждаш жестоко!

- Благодаря - отвърна подсмехната жената, премигваща прехласнато заради комплимента.

- Значи не спираш да флиртуваш с нея дори пред мен, така ли!? - извика разяреният съпруг, при което дотолкова се приближи към младежът, че той нямаше колко повече назад да пристъпва- опря се в прозореца.

- Не, не, не е това... - размахва с ръце Данаил. - Хайде да не прибързваме със заключенията! Убеден съм, че можем просто да си поговорим и да...

- Жалък развратник!!! Ще видиш ти!!! - Маурисио го прекъсна с този яростен рев, след което всичко се случи само за секунди.

Докато се осъзнае, големите като лапи ръце на по-възрастния мъж бяха сграбчили тялото му и го бяха вдигнали във въздуха. Преди да е успял да каже и дума в шокираното си състояние, Данаил изведнъж се оказа изтласкан с всичка сила назад от ревнивия мъж- така, че не можа да запази равновесие и полетя право през прозореца...

За радост етажите на тази странноприемница не бяха твърде високи и затова падането не се яви твърде тежко- Данаил просто навехна едната си ръка. Въпреки това нямаше как да не извика:

- Ох! Ама какво ти става на тебе бе, идиот такъв! Можеше да ме убиеш!!!

Още преди да е получил някакъв отговор от другата страна обаче, се случи още нещо, което втрещи Данаил. Той, надигащ се полугол от мястото, на което беше паднал, ненадейно видя, че вратата отстрани се отвори и от там на същата тази улица беше буквално изритан един мъж, който нямаше неговия късмет да носи поне слипове. Беше съвсем гол и някак познат на момчето...

- Моля те, изслушай ме!- извика той, но още преди дори да го е изрекъл напълно чу затръшването на вратата зад себе си.

Унил, голият мъж сбърчи челото си. Сълзи се появиха в очите му- това бяха сълзи на болка и вина. Сякаш тези чувства бяха изместили всичко останало от съзнанието му, включително и осезанието, че не беше облечен с нищо.

Данаил, опитвайки се да види по-добре лицето му насред тъмнината, накрая запремигва и реши да пристъпи към него.

- И ти ли нямаше късмет в свалката, друже? - попита го точно когато натъженият мъж приведе главата си и тръгна в неговата посока.

Чисто голият обаче сякаш дори не виждаше другия човек пред себе си. Това до толкова изненада Данаил, че в един момент той се спря на мястото си, за да не се сблъска двамата. Ала непознатият не стори

същото- той сякаш до последно не виждаше момчето- така те се озоваха толкова близо, че само след миг щяха да се сблъскат.

Но не се случи. Защото напълно голия мъж изведнъж премина през Данаил така сякаш беше някой дух. Това накара тийнейджърът да се облещи дори още повече и мигом да се обърне в посоката, в която предполагаше, че той беше отишъл. Като за да установи, че него вече... го нямаше.

Без дори да е успял да асимилира видяното, Данаил ненадейно чу друг вик на младо момче, който дойде откъм вратата на странноприемницата.

- Дани! Какво се е случило, добре ли си!?

Беше Харисън, който, чул суматохата около скандала на горния етаж и премиянето на отскорошния му познат през прозореца, мигом бе излязъл тук заедно с не по-малко загрижените Георги и Хоуп, а и с още няколко гости на кръчмата. Всички изгледаха облечения само по слипове младеж, който пък все още се вираше в една точка на другата страна и недоумяваше какво се бе случило току-що.

- Хей... какво има? - попита го отново Харисън, слагайки ръката си на рамото му.

Данаил, позволявайки си за момент да се откъсне от мисълта за второто откачено подобие на видение, което бе преминало през погледа му, се загледа в него и в следващите секунди просто премигна. Накрая констатира:

- Добре, ще призная- явно не само ти си започнал да откачаш!

Четиринадесета глава

Вино и любов

По стечение на обстоятелствата, за Данаил Родбърг всяко едно от събужданията в ранните утрини на последните няколко дни бе обвързано със съвсем различни обстановки и настроения.

Преди три денонощия Данаил се беше събудил в дома на своя стар приятел Наско, с когото в последствие бяха прекарвали заедно целия ден, забавлявайки се по всевъзможни начини из големия метрополис, в който живееха. Твърде контрастни емоции в сравнение с тези, които младият и неукротим наш познат бе изпитал на следващата сутрин, отваряйки очи в леглото на собствената си стая с изявеното желание да се скрие някъде, за да не му се наложи да ходи на работа. И дори още по-контрастни с тези на по-следващата, когато още със събуждането си едвам не бе станал жертва на хищна русалка.

Поредно денонощие по-късно, Данаил отвори очи на ново коренно различно място- този път това бе стаята му в малката

средновековна странноприемница. И този път не му стана много приятно да се сети за всичките неволи, през които бе преминал, но може да се каже, че беше една степен по-позитивен, макар и още с раздвижването в леглото леката болка в едната ръка да му припомни за едно от последните негативни изживявания.

Младия мъж се изправи, прозявайки се. Направи няколко безцелни крачки из стаята, сетне пристъпи към прозорчето встрани. Да бъде докоснат от слънчевия лъч на утрото докара приятно усещане у него, въпреки че кожата му още изпитваше известен дискомфорт заради ужасното изгаряне от онзи ден. Но това, което накара Данаил да се усмихне широко за първи път в този ден не бе атмосферата наоколо или приятните нюанси на природата, а нещо, което съвсем скоро попадна пред погледа му както той си гледаше към улицата пред странноприемницата.

Всъщност, бяха две неща- двама човека. Харисън и Хоуп, съзерцавайки се прехласнато, пристъпваха бодро и лъчезарно напред. Неусетно стигнаха до пътечката, отвеждаща към гората, в която двамата се бяха запознали вчера- тръгнаха натам. А да ги види не просто подтикна Данаил да се ухили широко, а и да извика доволно:

- Играч!

Гледа с все така приповдигнато настроение към тях още известно време, след това се нареди да се извърне на другата страна, но преди да го е сторил забеляза друго. Най-възрастния мъж от тяхната прясно сформирала се компания- Георги- също бе излязъл навън и сега стоеше пред входа на странноприемницата. Трепетно пристъпваше насам-натам и се оглеждаше. На Данаил не му бяха нужни усилия, за да се досети, че той все още очакваше появата на съпругата си- Аврил.

Тъй като младежът и без друго вече беше буден, реши, че можеше да отиде да му прави компания- така или иначе скоро, когато жената дойдеше, вероятно всички щяха да тръгнат нанякъде заедно. Затова Данаил се обърна към вратата на стаята си и понечи да излезе през нея.

Още щом отвори вратата и пристъпи в коридорчето от другата страна обаче, на него му бе припомнено нещо по доста конфузен за някои начин. Там имаше една жена- ниска и едра, в напреднала средна възраст. Вървеше си нанякъде, но щом видя младия мъж пред себе си мигом го огледа ококорена от горе до долу и мигом извика:

- Жива да не бях! Що за възпитание!?! Да си се разхождате така пред хората!

И ето, че Данаил се осъзна- той беше чисто гол. След дълги опити от предната нощ да спи със средновековните дрехи, с които се бе сдобил, той така и не бе свикнал с дискомфорта, който те му доставяха. И тъй

като обичайните му тениска и гащи, с които бе дошъл от своето време, се бяха измърсили твърде много в предните два дни, младият мъж просто бе решил да си легне без никакви дрехи... но събуждайки се така и не се бе осъзнал, че все още беше без тях.

- О... сори...- отвърна той на жената и мигом прикри с ръце интимните си части, след което в типичен свой стил присви закачливо вежди и допълни - Е, не е като да не оплакнахте окото, де!

Пред възмутения поглед на непознатата дама той се върна в стаята и затвори вратата още преди да е чул какво би му отговорила тя. Пристъпи към средновековните дрехи, които бе натрупал на масичката отстрани и чак след като си облече кафяв панталон и бяло горнище си позволи пак да излезе навън.

Жената вече я нямаше в коридора, но пък скоро Данаил я мерна отдалеч докато минаваше покрай отворената врата за към кръчмата- тя бе отишла там да си поговори със своя позната, която беше сред съдържателите на странноприемницата. И дамата го видя, но не го удостои с погледа си твърде дълго, напротив- надменно го извърна на другата страна.

Младежът се подсмихна и продължи към изхода на къщата. Щом излезе навън завари Георги седнал на един дънер встрани, замислен.

- Ей, друже, как е! - поздрави го позитивно, което накара и другия мъж да го погледне леко подсмихнат, но и загрижен.

- Добро утро.

Данаил застана до него и се огледа.

- Още си чакаш твоята мадама, а?

- Всъщност вече не я чакам. А се чудя как да я открия.- Георги каза това и се изправи от дънера, поемайки си въздух.

- Доста бързо си се отказал от идеята, че тя ще си дойде сама...

-Твърде напреднала утрин е вече, а уговорката ни беше да се срещнем най-късно в ранни зори. Силно се надявам всичко с нея да е наред. Но ще разберем, когато тръгнем по посока на третата гора- все някъде трябва да я открием.

- Вие двамата с нея... няхахте ли някакви специални свръхспособности с които да комуникирате чрез... знам ли... телепатия?- попита Данаил. - Чувал бях нещо, но не съм сигурен...

- Да, при дадени условия можем да четем мислите си... но не и откакто се пренесохме в този свят - отговори Георги. - Истината е, че всичките ни досегашни свръхсили по някаква причина изчезнаха след телепортацията ни. Но пък тук започнахме да отключваме нови- като онази, вледеняващата, благодарение на която вчера се справихме с вещицата.

- О, да, и за тая бабка мислех да те питам- знаеш ли вече дали са я закопчали? Имам предвид, че... на нея щяха да ѝ идват други гости-магьосници и някой от тях може да е изпреварил тукашните ченгета. А нейното място си е в пандиза... или там където заключват вещиците...

- Спокойно, снощи след като ти си легна дойдоха хората, които преди това бях изпратил да отидат да я намерят. Вещицата и ледения куб, в който я затворих, вече пътуват към двореца, за да реши краля какво да прави с нея.

- Евалата, брат, значи спомогнахме залавянето на злодейка, която от много години тормози хората в тоя край! - Данаил се усмихна широко и потупа другия мъж по гърба.

Георги също му отвърна с лека усмивка, сетне кимна и отвърна:

- А ти как си след снощи?

- Ами... добре съм...- отвърна младежът, разтривайки леко наболващата го ръка. - Онова мазило дето ми го даде съдържателката на странноприемницата помогна.

- Друго си е народната медицина - отбеляза подсмехнат Георги, но после добави.- А имал ли си отново някакви видения?

Данаил потрепна. С известно чувство на неудобство си спомни онова, което бе видял след падането (тоест блъскането) от прозореца-унилият гол мъж, изгонен от къщата. Така и не бе споделил на никой детайлите от това и от другите свои видения (нахакан млад женкар като него определено не желаше другите да знаят, че му се бе привидял чисто гол мъж).

- Ааа не... не, не, не съм имал повече такива... - поклати глава той с желанието възможно най-бързо да сменят темата. - Не се тревожи.

- Ако отново видиш нещо необичайно- веднага да кажеш на някой от нас. Не че не се намираме в свят, пълен с необичайни неща, но все пак е добре да сме наясно с всичко, за да сме сигурни дали нямаш някое сътресение.

- Споко, всичко е наред- ударих само ръката си. Но ще ви кажа ако има нещо - без да е сигурен дали щеше да изпълни обещанието си, Данаил кимна.

Георги си пое въздух отново.

- Отивам да подготвя дисагите за път, добре е да тръгнем възможно най-скоро.

- Знаеш, че Харисън и Хоуп излязоха, нали?

- Да, видях ги. Казаха ми, че отиват да се поразходят и обещаха да се върнат скоро- тъкмо да се подготвим. И ти не се бави много.

Размениха си още едно кимване, след което по-възрастният мъж се върна в странноприемницата. Данаил, от своя страна, го изпрати с ухилено изражение, чудейки се дали да не му спомене, че внучка му и

новото им познато момче не бяха тръгнали просто да си се разхождат из градчето, а направо си бяха излезли извън него, насочвайки се към далеч по-усамотената гора. Но този път сметна, че не бе добре да го разсейва-виждаше, че Георги е загрижен за съпругата си.

Преди да е отишъл да подготви своите неща за път (тоест дрехите си, защото той друго нямаше в този свят), Данаил реши да поседне за няколко минути на същия онзи дънер. Изпитваше известно желание просто да съзерцава атмосферата наоколо- не само заради насладата, че след предните диви два дена най-накрая отново се бе озовал наред поне някаква цивилизацията, а и защото всъщност излъчването на средновековното селище му допаднаше изключително много. Макар и да не се доближаваше по какъвто и да е начин до модерните футуристични метрополиси, в които бе живял през годините, подобно място съдържаеше у себе си толкова много традиция и уют, че дори и космополитен тузар като Данаил Родбърг очевидно не можеше да не се усети привлечен.

Вгълбението му в древната атмосфера обаче скоро бе прекъснато по не особено приятен начин, когато ненадейно, през входната врата на странноприемницата излезе един висок и набит мъж, с когото младият тийнейджър бе имал не особено приятна случка предната вечер. Подразбира се, че ставаше въпрос за Маурисио- ревнивия съпруг, който го бе бутнал през прозореца.

Щом го видя да се приближава насам, Данаил се изправи. Намръщи се.

- Виж, друже, ако си дошъл за още един рунд знай, че този път няма да се дам и ще стане голямо меле!

- Не, не, не... - размаха с ръце другият, чието изражение, изненадващо, не изглеждаше никак сурово, а причината се разбра в последвалите му думи - Не съм тук да се бием. Всъщност дойдох да ти се извиня.

Данаил присви още повече веждите си, усъмнено. Позволи на Маурисио да обясни:

- Невярната ми съпруга-развратница ми разказа всичко. Че сте се забили в кръчмата без тя да те уведоми, че е омъжена. Не те виня, че си си паднал по такава хубавица като нея- вече петнадесет години всички ми завиждат!

- Не думай - отвърна Данаил някак тихо и все още резервирано. - Определено е яка мацката ти, макар и невярна. Но никой не е съвършен-съпругът ѝ пък се оказа грубиянин и побойник.

- Предполагам, че си заслужил тези думи - отбеляза Маурисио и въздъхна.- И всъщност ми се иска да ти се компенсирам.

- Задето едвам не ми счупи главата ли? - чувството за ирония в думите на Данаил бе подчертано. - Голяма ще трябва да е тази компенсация.

- И ще е такава.- кимна по-възрастния мъж, сетне подмина младежа и му даде знак да го последва. - Ела с мен.

Данаил, премервайки го с поглед, се поколеба няколко секунди, след това реши да тръгне след него- и двамата бяха на публично място и нямаше как Маурисио да покаже отново грубата си страна без да бъде видян. И все пак, колебанието у тийнейджърът се засили, когато двамата отидоха някъде зад странноприемницата и високия мъж се насочи към вратичка, до която се стигаше с няколко стъпала за надолу.

- Ей, ей, чакай, чакай... - размаха с ръце Данаил. - Нали не очакваш да вляза с теб на някакво такова място?

- Спокойно, спокойно... Това е просто избата - отвърна Маурисио.

- Още по-тревожно- може да ме очистиш и да скриеш тялото ми в някоя бъчва. Виждал съм го в доста филми.

- Виждал си го в... какво? - опули се другия мъж.

- Няма значение - махна с ръка Данаил. - Каквото имаш да ми показваш- донеси го тук, иначе си тръгвам.

- Ще е трудно, но... ще опитам - отвърна Маурисио и, след като отвори вратичката, влезе вътре сам.

Данаил го почака около минута, в която не спираше да се чуди дали въобще си струваше да му си губи времето с този човек. Но пък му стана интересно, когато чу от другата страна на вратата специфичен шум- като от влачене на нещо тежко по земята.

Скоро Маурисио се върна в дъното на стълбището в компанията на голямо и вероятно пълно с нещо за пиене, буре. Заинтригуван, тийнейджърът си позволи да слезе няколко стъпала натам.

- Какво е това? - попита.

- Вино - отвърна другия мъж, при което отвори бурето, извади отнякъде една малка чашка и я напълни с червената течност - За теб.

Поднесе напитката към Данаил, който, от своя страна, се ококори.

- Пич... не е ли малко рано да започваме да се наливаме? Признавам, че дори и аз не съм си пийвал преди обяд- дори и онзи път, когато с оная страшно яка брюнетка прекарахме нощта във фабриката за бира на баща ѝ!

- Не ти давам виното, за да го пиеш... а за да го вдишаш - рече Маурисио, което още повече изуми момчето. - Виж, момко, това вино не е обикновено. То е вълшебно и не се пие. Нужно е само да сложиш носа си над чашката и...

- Чакай малко... - Данаил отново размаха с ръце. - Ти нещо ме занасяш. Как така ще вдишвам... вино? Това и най-закоравелите пияндета и наркомани не знам да го правят!

- Най-закоравелите пияндета и... какво?

- Няма значение - младежът поклати глава. - Виж, не знам какво се опитваш да постигнеш, но да ме караш да вкарвам вино през ноздрите си... човече, не знам колко надрусан трябва да си, за да го смяташ за нормално!

- Позволи ми да обясня. Както казах- това вино е вълшебно. Получих го като награда по време на едно пътешествие до далечно кралство в ранните си години, когато бях не по-голям от теб. Бях помогнал много на един стар винар, който се оказа магьосник. За благодарност той ме дари с тази бъчва. Каза ми, че веднъж в годината, когато вдишвам по една чашка от това вино, ще се зареждам със специална енергия. Така, когато имам нужда от спешна помощ за нещо, Духът на виното ще ми се явява и ще ми я даде. Това обаче става само веднъж на година, както вече казах.

- Духът... на виното? - облеци се Данаил. - Ти май съвсем ме взе за балама!

- Не, повярвай ми... - Маурисио изглеждаше сериозен. - И аз отначало не мислех, че това е истина... но после пробвах. И се получи. Вече близо двадесет години въпросният дух ми се явява, когато имам някаква нужда. Няма как да изпълнява всякакви желания, разбира се, но доста помага. И за да ти се компенсирам за вчерашната случка ще ти преотстъпя тазгодишната си чашка. Вземи, тя е твоя. Просто... вдишай. И когато ти се наложи ще се увериш, че не те лъжа.

Данаил, който все още изглеждаше доста скептичен, няколко секунди премерваше мълчаливо с поглед ту мъжът пред себе си, ту чашката с вино. Колебанието беше голямо, но накрая сметна, че нямаше да загуби нищо ако просто помиришеше питието- в краен случай просто щеше да изпита влечението да го изпие, от което можеше да се въздържи.

Без да казва нищо младежът взе чашката. Сложи носа си над нея и... вдиша дълбоко. Като за да почувства как през тялото му премина неповторимо усещане на някакво мимолетно блаженство. Само за миг... а после в чашката вече нямаше нищо.

- Но... но то... то наистина изчезна без да съм го пил! - облещен, Данаил известно време само гледаше към празния съд и премигваше.

- Може би вече ще ми повярваш - отбеляза с усмивка Маурисио, сетне взе чашката от ръката му, затвори бурето и си пое въздух. - Сега остава да попаднеш в ситуация, в която ще имаш нужда от някаква помощ и да се увериш напълно, че не те лъжа. - накани се да се върне в избата и да издърпа и бурето със себе си, но изведнъж се спря, сякаш се

сети нещо. - А, чакай... за малко да забравя. Има още нещо, които трябва да знаеш за тази магия.

- Знаех си, че има някаква уловка - Данаил изпуфтя саркастично.

- Не, не... няма уловка - побърза да уточни Маурисио, после се ухили. - Просто е добре да ти кажа, че виното... е малко разрежено с вода. Така де, с годините то постепенно взе да намалява и аз реших да... се изтарикатя малко. Това за радост не намали силите му, но малко... ги забави. Имам предвид... не се изненадвай ако Духът на виното не се появи веднага, когато го призовеш.

- Аха... - кимна леко с глава Данаил, сетне си пое въздух. - Добре, мисля че достатъчно време се занимавах с приказки за вълшебни пиячки. Време ми е да отида да се подготвя за път.

- Лек да ви е- и на теб, и на другарите ти! - пожела му с позитивна усмивка Маурисио, а Данаил, след като направи няколко крачки, все пак реши да бъде учтив дори и към този все още не съвсем приятен му мъж, затова леко се извърна към него, като за да отвърне:

-Благодаря.

Докато някои подлагаха на съмнение силата на магията в чаша обикновено на вид червено вино, на друго едно място недалеч оттук, магията беше очевидна.

Или поне магията между двама прехласнати един по друг момък и девойка. Момче и момиче, разхождащи се сред природата на горичка, която изглеждаше доста по-приятна и за двамата, когато не се налагаше някой от тях да бяга от вещица или да се надпреварва в средновековен турнир. И преди да са се върнали към второто, Хоуп и Харисън бяха решили да се отдадат на копнежа поне за малко да се откъснат от всичко останало, като за да заведе момчето своята нова позната на специално място.

- Трябва да си призная... когато вчера минах от тук на бегом не очаквах, че още на следващия ден ще се върна доброволно, зареден с толкова по-приятни чувства - каза по едно време младият мъж, проправяйки път и на двама им сред зеленината.

- Какво точно търсим? - почуди се Хоуп, изпълнена с нетърпение.

- Нещо, което мернах случайно докато бягах от вещицата. И силно се надявам да не съм се объркал в бързината си - Харисън се ухили някак срамежливо и се почеса някъде зад врата. - Имам предвид, че... мисля, че и двамата заслужаваме своят миг извън целия онзи хаос, в който попаднахме. Особено ти, Хоуп. Аз не помня миналото си, но ти

помниш своето и мога само да си представя каква тревога изпитваш с всеки изминал ден, в който не намираш пътя към своя свят...

- Има и такива моменти, но както казах и на Раquel още при запознанството ни- името ми значи надежда, а тази надежда ме сгрива дори и в трудните мигове - отговори момичето в опита си да задържи сияйната усмивка на лицето си.

Харисън почувства силен, но и нежен трепет да преминава през тялото му при тези нейни думи. За момент се спря, като за да се загледа в красивите ѝ очи и да я помилва нежно по едната буза.

- Толкова си прекрасна... Тъй... вдъхновяваща... Всеки, който получи шанса да се познава с теб, е голям късметлия... и се радвам, че вече съм един от тях...

Хоуп го обзря с лъчезарен поглед преди да положи ръцете си на рамото му.

- Благодаря... Макар и да не знам почти нищо за теб и за историята ти съм убедена, че и ти с времето ще ми покажеш, че си не по-малко прекрасен и вдъхновяващ от мен...

Позволи си с последните думи да въведе шеговита нотка в разговора им. Това ги накара да се засмеят. След това, Харисън си пое дълбоко от свежия въздух наоколо и си позволи да хване момичето за ръката.

- Хайде... почти стигнахме... - рече и отново я поведе сред буйната зеленина, а тя го последва с охота и трепет.

Отначало не осъзнаха, но ненадейно, природата наоколо сякаш започна магически да се изменя около тях. Започна се с леко поклащане на тревите и клонките, но постепенно прерасна в галантните им движения в тон с цялата останала зеленина наоколо. Сякаш природата пожела да направи път на тези двама млади мъж и жена- по прелестен, вълшебен начин...

Докато осъзнаят това, Харисън и Хоуп достигнаха и до крайната си цел. Момичето се досети каква беше тя още щом чу характерните шумове от падащи води, които идваха от там, но до последно не изказа теорията си на глас- най-малкото защото в момента сякаш вълнението ѝ бе твърде голямо, за да говори. Вълнението ѝ не само от изненадата на младежа, а и от самото му присъствие до нея... от допирите на ръцете им...

Щом се озоваха пред красивото, малко водопадче, закътано наред може би най-свежата и зелениста част от гората обаче... Хоуп нямаше как да не се спре на едно място и да възкликне:

- О... Харисън!

Той, доволен да види проблясъка на радост в очите ѝ, се усмихна.

- Знаех си, че ще ти хареса...

-И още как... - отвърна момичето, но с някак особен тон, който поясни след секунда, когато погледна към младия мъж с широка усмивка. - Не само защото мястото е невероятно красиво, а и защото... неволно, без да знаеш, си уцелил още един от символите на рода ми...

- Наистина ли?

- Да - отвърна тихо Хоуп, при което, все така държейки го за ръката, тръгна да пристъпва с него напред сред тревите. - Водопадът е още едно от нещата, олицетворяващи любовта на дядо Георги и баба Аврил. И да, знам че в много любовни истории има красиви водопади и еднорози, но... когато си израснал в присъствието на такива велики личности знаеш какво всъщност значат тези символи за тях и за цялата династия, която са съградили. Тези символи на тяхната вълшебна, приказна обич... те ги съпровождат през годините и са като неизменна част от тях. И на всеки един от нас, техните наследници, му е неизменно писано да е обвързан с това вълшебство и всичките му емблеми...

Да я слуша да говори по тъй красив начин накара Харисън да се почувства дори още по-запленен от нея, доколкото това можеше да е възможно. Когато двамата се изкачиха над водопада и седнаха на едната от по-големите скали там, младият мъж си позволи отново да обозре с неприкрито чувство красивото лице на девойката и дори да заглади кичур коса зад ухото ѝ. Прошепна:

- Знаеш ли... в цялото ти изящество си личи колко си вълшебна... И не се и съмнявам, че това се дължи донякъде на магията, предадена ти от любовта на родоначалниците ти... Но същевременно, Хоуп... в теб има нещо, което подчертава... индивидуалното вълшебство на съществуването ти, което си е само и единствено твое... Ти... ти си толкова необикновена жена. И ми е трудно да намеря думи, с които да опиша как ме караш да се чувствам...

Младата красавица, за която се забелязваше, че изпитваше същото, го гледа мълчаливо и в захлас няколко мига. След това откъсна за момент погледа си към него, като за да се огледа удивена в излъчването на всичко заобикалящо ги. В цялата тази природна картина, сякаш изрисувана от четката на някой велик художник... Цялата тази внушителност, която сякаш в момента съвсем естествено се движеше и шумеше така, че да е в хармония с чувствата им... А хармонията изведнъж сякаш стана съвсем истинска- като че нотките на нежна мелодия обгърнаха всичко наоколо, включително и телата на двамата запленени един от друг млади.

Ако преди бе имало някакво съмнение, че чувствата между двамата пораждаха нещо вълшебно, сега то изглеждаше неопровержимо. И Харисън, подобно като девойката, също го улавяше, което сякаш още повече го вдъхновяваше секунда след секунда да се вглъбява повече и

повече в нейните сияйни очи- а тя бе върнала този свой заплениващ поглед в посока на неговия. А в една тъй задушевен и забележително хармоничен споделен момент между две души, магията само можеше да се разрасне дори още повече и да завладее заобикалящата ги среда по нови и нови удивителни начини. Като например... с песен, приветствана от самата природа.

Песен, която момчето усети желанието да запее, приближавайки лицето си към това на красавицата... В този миг тъй вълнуващ, тъй зашеметяващ и спиращ дъха, Харисън не само че вече бе съвсем наясно какво представляваха споделените чувства помежду им, а и усещаше, че песента, напираша да излезе първо от неговите устни, бе логичната и неотложната следваща стъпка двамата да ги изразят един към друг... Чувствата... на истинска съкровена любов...

Но изведнъж... вгълбението им в тази любов бе секнато по един от най-неочакваните начини.

Както си стояха на скалата над водопада и потъваха във вълшебството на чувствата си, Хоуп и Харисън изведнъж чуха шум някъде отдолу. Мигом видяха и фигурата на човека, който отведнъж се бе появил нейде там сред падащите води...

Бе жена- младоллика и изумително красива на вид дори и сега, когато цялата беше мокра. Дългите ѝ руси коси се спускаха почти до фината ѝ талия, а сините ѝ очи- те започнаха да шарят развълнувано на всички страни, докато междувременно устните ѝ изрекоха... нещо също доста неочаквано:

- Виното... Къде е виното!?

Но докато за Харисън тази жена изглеждаше крайно непозната, то Хоуп, щом я видя, се облещи по познат начин- по подобен тя бе загледала и дядо си Георги при срещата им вчера. Ала този път освен изненада и неудобство, момичето имаше в погледа си и проблясъци на недоумение.

- Бабо!?! - извика тя, което мигом накара мократа жена да се обърне към нея, като за да обозре не по-малко шокирана момичето и непознатия момък.

- Хоуп!?! - бе не по-малко втрещена от Георги предишния ден.

А във времето, в което те просто се зяпаха ококорени, Харисън си позволи да хвърли по някой и друг бърз поглед и на двете. И да изрече ухилен към девойката:

- Нека този път позная сам! Това е... баба Аврил!

Петнадесета глава Some Other Plans and Failed Plans

- Хоуп, какво става!? - Аврил беше озадачена. - Аз... някак в нашето време ли съм се върнала? Не, не е възможно... Вие сте с дрехи като от това... тоест като от...

- Успокой се, бабо... - каза Хоуп като постепенно слезе от скалата над водопада, а Харисън я последва. - Историята е дълга, но в общи линии... и аз попаднах в Средновековието и участвам в същия турнир като теб и дядо, за да ви помогна със засягащата и мен мисия всички да се върнем у дома.

- О, не... Значи и ти си пленница на онази необяснима магия, която ни прати тук? - отвърна Аврил докато на свой ред вървеше през водата, за да излезе на брега. - И вече си срещнала дядо си?

- Да, вчера - кимна Хоуп. - Знам всичко за вашия план. И всъщност тъкмо щяхме да тръгваме да те търсим. Ти... защо се забави толкова? И как така се появяваш... точно тук... по този начин!?

Огледа я от горе до долу в целия ѝ мокър вид. А Аврил, поклащайки глава, отвърна:

- И тази история е не по-малко дълга. Нека да отидем първо при дядо ти, за да не се притеснява и там ще ви я разкажа на всички - тук се загледа в Харисън с интерес. - А това трябва да е някой твой... приятел?

Изрече последните си думи по специфичен начин и дори с лека усмивка, тъй като още при появата си тук да види своята пра-пра-внучка с това момче на скалата ѝ напомни за много други моменти от пред годините, в които сама се бе намирала в подобна романтична атмосфера с мъжът на живота си. На Хоуп обаче си ѝ пролича, че въпроса леко я смути и дори я накара да се изчерви- също както и другият тийнейджър. Те се спогледаха, а момичето каза:

- Това е Харисън. И неговата история е оплетена, но е на наша страна. Готов е да ни помогне да открием последното знаменце от гората, от която идваш ти.

- Уви, мисията ни претърпя промени - изрече по-възрастната жена с лека въздишка, после пак поклати глава. - Но да не губим време, а да отиваме при дядо ти... Казваш, значи, че той е някъде наблизо?

- Да, в същото онова градче, в което сте се разбрали да се срещнете.

- Значи онзи тунел ме е извел... близо до това градче? - каза сама на себе си объркана Аврил, хвърляйки един последен поглед на водопада. - Но той трябваше да ме отведе... до виното...

Хоуп и Харисън се спогледаха колебливо.

- Ами... предполагам, че и в странноприемницата, в която сме отседнали, ще има някоя чашка като за вас, госпожо Годхънт... Да си пийнете - отбеляза младежът, което накара Аврил да се засмее и да махне с ръка:

- О не, не искам да го пия... Става въпрос за... различно вино. Но ще ви разкажа повече, когато отидем в градчето.

Младежите се съгласиха с нея и кимнаха. Със забързани крачки излязоха от гората и тръгнаха по пътеката, отвеждаща към градската част.

А междувременно, там, пред странноприемницата, Георги тъкмо се бе събрал с Данаил и Раquel, след като и тримата се бяха подготвили за предстоящия път. А главата на семейство Годхънт тъкмо бе получил неочаквана изненада във връзка с момчето и момичето, които чакаха, за да могат да тръгнат:

- Отишли са... в гората!? Защо не ми каза по-рано?

Въпросът му беше отправен към Данаил, който сега се подсмихна леко, почеса се по главата и отвърна:

- Ами... ти си беше доста загрижен за жена си и... счетох, че ще си помислиш, че ти се подигравам като започна да ти приказвам как внучка ти и онзи палавник са отишли да се усамотят в горичката. Да не говорим, че е хубаво младите отвреме-навреме да си имат своите шури интимни моменти без разни родители и дядовци да им пречат.

- Прав си, начина по който го казваш ме кара да си мисля, че ми се подиграваш... след като те помолих да не говориш така за внучка ми пред мен - отвърна саркастично Георги, с присвита вежда.

Тук Раquel се обади:

- Бих могла да се превърна пак в птица и да отида да ги потърся, по-бързо ще е.

- Благодаря ти, но по-скоро планирам всички заедно да се насочим натам.- каза Георги. - Така или иначе и в гората има една пътека, която отвежда до местността, където е другата гора, която ни трябва. Само дано не се разминем с Аврил за секунди някъде наоколо.

- Знаеш ли, още от преди малко ми идеше да те попитам, но също прецених, че не е много удачно... - каза Данаил като тримата с Раquel тръгнаха към конюшната, за да вземат коня на Георги и еднорога на Хоуп. - Но като гледам колко уверен си, че ще я открием *жива*... друже, иска ми се да си малко повече реалист... Щом жена ти се забавя толкова, откъде си сигурен дали тя въобще е...

Не се доизказа, защото по-възрастният мъж изведнъж... се засмя. Данаил го изгледа ококорен, а накрая отбеляза саркастично:

- Явно и в най-великите любовни истории идва момент, в който на мъжът му писва от жената и му се иска тя да се гътне.

- Не, не, не разбра смеха ми правилно... - махна с ръка Георги. - Или явно не си запознат пълноценно с нашата история, за която говориш- не че си длъжен. Но ако беше щеше да знаеш, че не е възможно единия от нас да умре и другия да продължи да съществува. В това сме се уверявали многократно по време на всевъзможни преживявания през годините- включително и такива, в които и ние самите сме били заблудени един за друг, че другия не е оцелял.

- На това му се вика оптимизъм - отбеляза шеговито Данаил.

- Не, сериозно... - отвърна Георги точно когато се спряха пред конюшните. - Щях да усетя ако Аврил беше... дори не искам да го изричам...

- Щом казваш. - младежът още не беше сигурен, което накара Георги да присвие леко вежди.- Но не ме обвинявай ако накрая се окажа прав и не съм те подготвил като хората, за момента, в който може да я намерим някъде безжизнена, безмълвна и...

- Георги! - силно, трепетно възклицание изведнъж го прекъсна във възможно най-ироничния момент.

Патриархът на семейство Годхънт мигом го позна и се почувства обладан от невъобразимо голяма радост. Той, Данаил и Раquel се обърнаха по посока на главния път пред странноприемницата, от където се задаваха все още леко мократа негова съпруга, в компанията на Хоуп и Харисън.

- Аврил! - извика Георги и мигом пристъпи към нея, като за да се притиснат двамата трепетно един към друг и да се дарят с една чувствена, разтърсваща целувка, по време на която вероятно някои от присъстващите наоколо биха се заклели, че и двамата буквално засияха за миг.

- Туше - отвърна Данаил, гледайки ги отстрани и признавайки поражението си.

Но всички бързо забравиха не особено приятния 'реалистичен' разговор на този младеж с по-възрастния от него, защото междувременно Георги започна да разпитва Аврил:

- Скъпа, добре ли си? Защо се забави толкова? Всичко наред ли е?

- Да, добре съм... - побърза да го увери тя, усмихната, но миг след това стопи усмивката си. - Но, уви, не всичко е наред... с турнира.

- Защо? Какво е станало?

Аврил си пое дълбоко въздух, огледа всички наоколо, дори и двамата още по-нови непознати Данаил и Раquel (за които Хоуп и Харисън ѝ бяха казали няколко думи по пътя), сетне се впусна в разказа си:

- Аз успях да стигна навреме в онази гора. Намерих знаменцето и се наках да тръгна към тази тук, но точно тогава забелязах, че към мястото със знаменцата се зададе един изключително противен грубиян, който си позволи измама в името на това да победи. Той взе всичките останали знаменца със себе си, за да не може никой да ги намери! Ядосах се и се изправих пред него, за да го спра, но уви, така и не успях да го сторя, тъй като се оказа, че той идваше тук с компания-още някакъв мъж. Бях ударена в гръб и болезнено повалена.

- О, не, бабо, защо не ми каза по-рано? Сигурна ли си, че си добре? - загрижи се за нея Хоуп.

- Да, миличка, спокойно... - отвърна Аврил като се усмихна и на нея. - Когато се събудих бях в нещо... като тъмно подземие. Бях завързана. Онези двамата стояха отстрани, но не им разкрих, че съм дошла в съзнание, защото те си говориха нещо за някакъв план, което ме заинтригува. Така разбрах, че всъщност, за да се придвижват по-лесно, те използват мрежа от стари миньорски тунели под земята- тези, в които бяха завлекли и мен, за да не мога да предупредя никой за измамата им. Те самите вече се подготвиха да тръгват, а веднъж щом ме оставиха сама, аз започнах да търся начин да се освободя. Не ми костваше много усилия, за да се досетя, че със свръхсилата си мога да превърна въжетата в лед и да ги счупя по-лесно. След това се наках да последвам онези двамата, но осъзнах, че те вероятно вече бяха твърде далеч, а на мен даже и коня ми го нямаше, затова... просто тръгнах по един друг коридор. Причината беше нещо, което бях чула по време на разговора им.

Пое си отново въздух и продължи докато се споглеждаше с останалите около себе си:

- Онези двамата имаха много големи планове за фалшивата си победа. Обмисляха нещо като покушение над краля, когато осъществят срещата си с него. И щяха да го реализират с помощта на някакво вълшебно вино, до което се стигало 'като се тръгне по тунела вляво', както се изрази и единия от тях - тук, чувайки това, Данаил обяснимо потрепна така, както нито един от другите. - Било някакво вино, което изпълнявало специални желания или нещо такова. Прецених, че след като не мога да догоня онези престъпници... мога поне да открия виното първа и то да изпълни моето желание и да ме доведе до краля преди тях. Представете си колко изумена бях, когато стигнах до края на онзи коридор и видях само някаква светлина, която се оказа вълшебен портал за към... водопада в гората недалеч оттук! И цялата потънах във вода, а не във вино!

- Какво ли може да са имали предвид като са казали, че виното е в края на коридора? - почуди се Хоуп, при което Данаил изведнъж се обади, като за да изненада всички с неочаквани слова:

- Аз мисля, че знам - едвам изрекъл това, всички погледи вече бяха забити в него, затова реши да не ги разочарова - Преди малко отново се срещнах с онзи тип, който ме бутна през прозореца. Извини ми се - уж бил осъзнал, че не аз съм виновен за... неприятната ситуация. Както и да е, той беше решил да ми се компенсира като ми даде чашка... от вълшебно вино като това, за което става въпрос. Според мен същата цел са преследвали и онези двамата - знаели са, че виното е било в градчето до тази гора и затова са имали предвид, че коридора води до там.

- О, значи ти... вече си пил от онова вълшебно вино? - попита Харисън, премигващ, след което си позволи да добави шеговито - И то сигурно ти е подействало добре не само заради магията си, доколкото те познавам...

- Сори, че ще те разочаровам, друже, но не го изпих - не само защото дори аз не обичам да пия алкохол толкова рано през деня, а и защото специална черта на това вино е, че то не се пие, а се... вдишва. Това вече го направих.

- Значи... ти притежаваш в себе си потенциала за... онова специално желание? - попита с вълнение Георги.

- Да, и тъкмо се канех да ви го споделя, когато се съберем всички - отвърна Данаил. - Почудих се дали не е възможно Духът на виното някак да ни помогне да се върнем вкъщи.

- Духът на виното? - Хоуп се изненада не по-малко от останалите.

- Да, именно той изпълнявал желанията. Но може да изпълнява само едно на година - за радост аз успях да поема една чашка преди онези двамата. Затова и вероятно точно аз съм този, който може да го призове.

- Хм... значи добре трябва да си помислим какво точно да си пожелаеш... - почеса се по брадата Георги. - Нещо ме кара да се съмнявам, че ще е толкова лесно просто да поискаш онзи... дух... да върне всички ни там, откъдето идваме.

- Вероятно няма да е лесно - доколкото разбрах, имало някакви граници на желанията. А да си пожелае някой той и други няколко човека да отскочат в паралелни вселени... хм, това ми се струва в графата отвъд тези граници. Но може да пробваме ако искате.

- Нека по-скоро да пробваме нещо, което поне знаем, че е изпълнимо - предложи Аврил. - Като например духът... да ни пренесе някъде далеч по-близо. Като например при шатрата за записване на турнира или при кралския дворец. Имаме шанс да изпреварим онези двамата!

- Ами... така да бъде - кимна Данаил. - Но... сигурни ли сте всички, че е редно да рискуваме дори и малко вероятния шанс чрез това желание да се върнем у дома?

- Така или иначе не мисля, че някой от нас желае просто да си се върнем щастливо по домовете след като сме оставили краля да бъде убит. Пък и когато спечелим от турнира, макар и в крайна сметка по този нечестен, но наложителен начин, ще успеем да разгледаме криптата и да открием пътя към вкъщи - каза Георги и се спогледа с останалите, които бяха единомисленици с него, а после отново погледна Данаил. - Давай, призови духа.

Младият мъж си пое дълбоко въздух. Не беше съвсем сигурен как се призовава подобно свръхестествено същество, затова първото, което му дойде наум, беше да изрече с доста театрална постановка:

- О, ти, велики... Дух на виното... яви ми се, имам желание!

Нищо не се случи.

- Помолих те... да ми се явиш, велики Дух на виното! - повтори Данаил, но след като и този път нямаше ефект, той изведнъж се досети за нещо и троснато извика - Да му се не види! Съвсем забравих, че имаше уловка! Онзи мъж ми каза, че е разрешил виното и затова ефектът му се проявявал със забавяне. Предполагам, че просто трябва поседим и да почакаме.

- Не мисля, че имаме време за това - каза Хоуп, при което пристъпи към конюшната пред въпросителните погледи на другите.

- Миличка, какво правиш? - попита я баба ѝ.

- Някой трябва да отиде възможно най-бързо до двореца! - отвърна тя и отвори едната от бараките. - И това ще съм аз, с вълшебния си летящ еднорог!

- О, имаш си... твой еднорог? - Аврил показа неприкритото си приятно вълнение от този факт.

- Да, благодарение на Ракел - отвърна момичето, при което изведе навън прелестното същество и дари старицата с един признателен поглед. - И то е готово да ме последва навсякъде и да ми е от полза. С други думи - моят изпълнител на желания. С него мога да стигна до двореца преди онези бандити.

- Ще дойда с теб, не бива да си сама! - извика Харисън с проблясък в погледа.

- А може би трябва някои по-възрастни и опитни да отидат да се изправят с онези хора... като например ние с баба ти - каза Георги на Хоуп.

- Благодаря ви за загрижеността, но... ще отида аз! - отвърна уверено момичето. - Винаги сте ме учили да съм смела и да отстоявам позициите си! Е, ето че имам още една възможност да ви докажа, че вече съм пораснала и готова да съм достойна ваша наследница!

Не си размени повече думи с тях - в погледите на Аврил и Георги си пролича колко горди бяха с нея, макар и да се колебаеха дали да я

оставят да поеме сама по този път. Но след като си припомниха, че нямаше да е сама- само след секунди и Харисън се качи на еднорога с нея, а и Раquel прие формата си на птица и тръгна с тях- се почувстваха малко по-спокойни.

И все пак, щом изпратиха с поглед момичето и момчето, които скоро се възвисиха в небесата с вълшебното създание и в компанията на преобразената старица, Георги, Аврил и Данаил знаеха, че също не биваше да губят време. Бързо си взеха по един кон (два от които платиха) и запрепусаха в галоп с тях през полята.

Далеч, далеч оттук, в паралелна вселена, друг един от наследниците на Георги и Аврил Годхънт се събуди в съвсем различни и доста по-удобни условия.

Това беше Кейлъб, който в първата около минута след като бе отворил очи и се бе изправил в широкото си легло просто бе оглеждал едва ли не кралската стая, в която бе прекарал нощта. Още се опитваше да убеди и сами себе си, че това не беше сън и че с приятелите му наистина се бяха озовали в двореца на величествена богиня, в който тя ги бе приветствала с широки обятия.

Въпреки удоволствието от мисълта, че най-накрая бе успял да поспи като хората, по едно време Кейлъб прие сериозно изражение на лицето. Той знаеше, че да си позволят малко почивка бе нещо, от което телата им неизменно се нуждаеха, но също така бе наясно, че не биваше да губят и един миг, в който бяха будни. Време беше да се опитат да открият останалите и да се върнат заедно с тях у дома.

Затова младият мъж се изправи, облече дрехите си и излезе от стаята. Тръгна надолу по коридора и се загледа в другите големи врати по него, чудейки се дали поне някой от приятелите му, които бяха отседнали в тях за през нощта, също вече беше буден. Още преди да е проверил обаче, Кейлъб чу зад гърба си познат глас:

- О, започнали сте да се събуждате! Чудесно!

Момчето се обърна към Фолиана, която тъкмо се задаваше по същия коридор с човешки размер и с типичната си вълшебна грациозност. Гледаше го с позитивна усмивка, но той, макар и благодарение на нея да бе успял да си почине буквално като в царски палат, все още изпитваше известни резерви. Затова сега ѝ метна един леко присвит поглед и изрече:

- Благодаря за добрите условия и хубавата нощувка.

- О, за мен беше радост да ви осигуря кътче, на което да се почувствате на сигурно място и да можете да си починете пълноценно! -

отначало лъчезарна, след това Фолиана въздъхна и изражението на лицето ѝ прие загриженост.- Все пак е нужно да сте заредени с нова енергия, защото днес ни чакат доста отговорни дела.

Преценявайки я с поглед известно време, накрая Кейлъб каза:

- Виж, не искам да изглеждам неблагодарен след гостоприемството ти... но ще ти призная, че още изпитвам известни съмнения относно всичко случващо се. От което си част и ти. Особено след като не можеш да ни разкажеш в прав текст какво точно се случва и твърдиш, че причината е нещо, което някакви си тайнствени злодеи са ти сторили...

- Разбирам те, вероятно и аз бих се чувствала по същия начин. Но знай, че съм готова на всичко, за да докажа на теб и приятелите ти, че съм изцяло на ваша страна и че можете да ми вярвате. Включително и на това да отговоря на всички потенциални бъдещи въпроси, които се появят в съзнанието ви и на които и аз самата бих била способна да отговоря, разбира се.

- Всъщност... има едно нещо, което ме кара да се чудя... - отвърна младежът. - Става въпрос за... езиците, на които говорим всички ние. Аз и приятелите ми си знаем нашия си, английския, но... как е възможно да разбираме и дума от твоя или от този на твоята приятелка? Имам предвид, че... вие и двете сте си от Марс, нали?

- Точно така - кимна Фолиана. - Отговорът на въпроса ти е прост и за радост мога да те даря поне с него без да предизвикам онова, което не желая. Истината е, че в същината на всички тези... скокове във времето и пространството... стои нещо доста специфично, което не само тласка телепортиращите се към съвсем различно място... ами и ги дарява с някои типични за това място нюанси, като например... познанието над тукашния език. По същата причина обаче е възможно един такъв скок да отнеме и по нещо, което пътешественикът е притежавал преди това- като например спомените за неговия собствен език или пък някаква свръхспособност, която иначе е имал...

- Аха... - кимна леко Кейлъб. - Е, предполагам, че трябва да ти благодаря за изчерпателния отговор.

- Ще се опитам да дам такива и на всички предстоящи въпроси, които имате - отвърна жената и с позитивна усмивка потупа младежа по рамото, после каза - А сега може да отидеш да си починеш още малко в стаята докато и приятелите ти се събудят- искам и те да се наспят максимално добре, за да са готови за дългия ден.

Съгласен с предложението ѝ, младежът кимна. Изпрати я с поглед как отиде надолу по коридора, а след това той самият се върна в стаята си. Отначало се излегна на леглото, но след като се въртя известно време накрая се изправи и започна да се размотава. Застана и до

прозореца, откъдето имаше удивителна гледка към небесата и облаците, сред които се намираше двореца, и си позволи известно време да се вгълби прехласнат в тази красота.

Не след дълго отново се извърна към стаята си и пак тръгна да я обикаля. А сега започна и да оглежда по-детайлно вещите в нея. Не знаеше дали бе редно да пипа нещо без да е питал господарката на замъка, но прецени, че Фолиана вероятно нямаше да го остави сам на място, на което да имаше нещо, което тя да не искаше той да докосва. Така в следващите минути младият мъж, в очакване на събуждането на приятелите си, се зае с това да разучи с интерес някои от предметите наоколо, като например респектиращата статуетката на бащата на Фолиана- Марс- която се намираше на единия от шкафовете- а също така и голям глобус, на който бяха изобразени всички основни точки на планетата, носеща неговото име.

Но нещото, което привлече погледа на Кейлъб по някак различен начин се оказа една кутийка, която стоеше на шкафчето при голямото огледало. Сякаш бе поставена там, на това централно място, за да може да я види всеки, който пожелае да съзре и собственото си отражение. Нямаше как и момчето да не се пресегне към нея и да я отвори.

Беше дървена, вероятно махагонова. По горното ѝ капаче имаше разни изрисувани символи, които младежът не разбираше, но те сякаш още повече запалиха любопитството му и желанието да я отвори, за да види какво съдържаше тя. Желание, още преди това породено от някакво особено влечение, което той не можеше да си обясни.

Остана изненадан, когато вдигна горното капаче на кутийката и видя, че вътре имаше... изкуствено око. Стъклено, с жълти зеници, нещо в него бе тъй обаятелно, че Кейлъб не можа да издържи на копнежа... да го докосне.

Веднага осъзна, че бе прибързал. Веднъж щом почувства допира на пръста си с окото, младият Годхънт потъгна във вече до болка позната светлина.

- О, не...- докато успее да изрече това, той затвори очите си в заслепението си от сиянието, а щом ги отвори вече се намираше на коренно различно място. - Не, не, не... Как може и в замъка да има такива неща!?

Загледа се в ръцете си и установи, че кутийката с окото вече не беше в тях. След това започна тревожно да пристъпва напред и да се оглежда, като за да обозре новата обстановка около себе си. Отново беше на закрито- изглеждаше като някакъв космически кораб. За момент се почуди дали още не се намираше някъде в орбита на Марс и дали нямаше да успее да открие начин да се върне в двореца на Фолиана там, но скоро

тези му мисли се отклониха в други, когато той чу някъде недалеч оттук... музика.

Беше динамична и някак екзотична. Идваше откъм отворената врата за едно отделение, до която се виждаше надпис 'Техническа поддръжка'. Кейлъб предположи, че вероятно телепортацията му тук му бе дала възможността да може да прочете надпис на такъв различен език, защото само след миг, когато се загледа в създанието, който слушаше музиката в съседното помещение... младежът бързо осъзна, че вероятно не се намираше на място, на което обичайните езици биха били марсиански или някой от човешките.

Вида на съществото бе тотално различен. От врата надолу имаше човекоподобни пропорции, с това изключение, че откъм нереално обемните му задни части излизаше дълга опашка. Но главата му изглеждаше метална на вид- разделена на две части и наподобяваща две продълговати тикви-кратуни, слети в едно.

Вероятно Кейлъб щеше да има време да се засмее при мисълта, че в друга ситуация навярно не би могъл да попадне на по-буквално сравнение на 'глава' с 'кратуна', ако ненадейно извънземното същество не се бе обърнало към него, заглеждайки го ококорено с... четирите си очи.

Пролича си, че и двамата се стреснаха щом се съзерцаха- несъмнено не бяха заглеждали подобен чак толкова различен жив индивид преди. А Кейлъб, който се явяваше в ролята си на неканен гост, осъзна, че пръв трябваше да обясни:

- Здравейте... Моля ви, не се плашете... Аз не дойдох тук по свое...

- Натрапник! Натрапник! - извика изведнъж съществото, но по такъв креслив начин, който можеше да бъде чуто от всеки наоколо, въпреки силната музика.

Кейлъб дори понечи да си запуши ушите, защото изпита чувството, че тъпанчетата му сякаш да се пръснат. Ала бързо установи, че това щеше да е най-малкият му проблем- стреснатото извънземно същество мигом отскочи отстрани, към един червен бутон, скрит зад стъклена преграда. Не беше нужно да са от една планета, за да стане ясно, че това беше паник бутон.

- Не, не, не! Почакайте! - Кейлъб мигом пристъпи натам и се опита да спре съществото навреме, но уви, не успя- то счуши стъклото и натисна сигналното копче.

Музиката спря, заменена от шумна аларма, която прокъртя навсякъде наоколо. Междувременно с това вратите започнаха да се затварят- съществото очевидно бе осъзнало, че трябваше да направи тази

саможертва да се заключи тук с непознатия индивид, за да предпази останалите от евентуална опасност.

Кейлъб обаче не възнамеряваше отново да става пленник на някого. Установил с каква скорост се спускаха металните врати от горе на долу, той прецени, че щеше да има няколко секунди, за да се измъкне в коридора. И дори не се замисли. Отскочи натам и предприе изключително рискован скок, с който само за миг се приплъзна под вратата точно преди тя да се е затворила съвсем на милиметри от главата му.

Още преди да е успял дори да си поеме въздух, младият мъж чу забързани стъпки да идват насам откъм единия коридор. Докато се осъзнае той видя, че насам се приближаваха още няколко подобни извънземни, държащи в ръцете си тукашни оръжия.

- Не мърдай! - извика му единия, а междуременно Кейлъб се изправи и вдигна ръцете си нагоре.

- Моля ви, изслушайте ме! Аз... - намери се да каже той, но след миг се случи нещо, което колкото го ужаси, толкова и го шокира в последствие.

Дали защото рязкото му вдигане на ръце не се прие добре от извънземните или защото в техния свят това значеше нещо друго и потенциално враждебно- не стана ясно, но пък още след миг единия от тях- този в средата, който вероятно се явяваше командира- изстреля по натрапника няколко куршума.

Кейлъб не осъзна откъде му бе дошло- всъщност нямаше и време да осъзнае. Защото ненадейно, още когато първият от куршумите стигна до тялото му и докосна гърдите му, младежът усети... неочаквано влечение към него. Към това инак смъртоносно нещо...

Обяснение момчето откри едва след стотна от секундата, когато, още преди куршумът да е разкъсал плътта му, той накара цялото му тяло... отново да потъне в светлина.

Затворил първоинстинктивно очите си още щом бе чул изстрелите, в последствие Кейлъб така и не ги отвори заради поредното си необяснимо заслепение. Чак след секунди, когато и тази неочаквана телепортация бе завършена, той бавно запремигва, като за да осъзнае, че се бе озовал на далеч не толкова светло място.

Беше нещо като пещера. На едната стена имаше запалена факла, която леко осветяваше пространството наоколо, но недостатъчно силно, за да може човек да тръгне нанякъде.

- Да му се не види... Сега пък къде... - прошепна Кейлъб, но още преди да е довършил думите си сам се спря щом погледът му попадна на нещо, което огънят осветяваше и той заради това успя да го види.

Бяха разни изображения на стената- следи от ръце и ловни сцени. И този път на младежът не му беше нужно да е живял на такова място, за да се досети какво точно беше то. За негова беда теорията му се потвърди още след миг, когато той чу отстрани гневен, мъжки глас:

- Ти не от тук! Ти див!

Разбира се, изречените думи бяха на език, който Кейлъб до сега не беше чувал, но който веднага разбра, макар и да ми идваше като твърде развален. А обръщайки се по посока на този глас, той притеснен видя, че откъм тъмнината се появиха един едър мъжага с голяма, каменна тояга, както и също доста набита груба жена. И двамата бяха препасани само с някакви кожи и гледаха към далеч по-модерно облечения мъж с недоволни погледи.

- И таз добра... - самия Кейлъб пък не можеше да се начуди на неволята си - Сега пък неандерталци! - въпреки което се опита да се разбере и с тях - Вижте, приятели, аз не съм натрапник, както вероятно си мислите... Ще ми е трудно да ви го обясня, но всъщност съм...

Не се доизказа, защото изведнъж изпита силна болка в тила. Друг праисторически човек, доближил се към него, го бе ударил в гръб без въобще да си прави труда да изслуша и дума от обяснението му.

Кейлъб се строполи на земята в несвяст, а тримата неандерталци го наобиколиха.

Шестнадесета глава

Кралят е в опасност!

Обратно в Средновековието (или както вероятно е удачно да се каже след като до сега сме били в праисторическа епоха- 'напред в Средновековието'), Хоуп и Харисън, прелитащи над кралството с вълшебния еднорог и в компанията на не по-малко вълшебната старица-птица, доста бързо достигнаха до селцето при кралския дворец. Разбира се, привлякоха погледите на някои от селяните, но за радост сред тях нямаше от онези, които не гледаха добре на Хоуп още от появата ѝ в невиджания за това време външен вид преди няколко дена.

Копитата на еднорога стъпиха на земята някъде сред тревите зад шатрата, а двамата млади мъж и жена мигом слязоха от него и заедно с върналата човешкия си вид възрастна дама пристъпиха забързано към входа. Влязоха вътре със засилка, като за да се спрат пред гледката, на която попаднаха. Пред няколкото наредени маси имаше двама човека, които се обърнаха към новопоявилите се и така Хоуп успя да познае единия- това беше Карло, онзи добре изглеждащ, но не особено приятен като държание мъж, при когото се бе записала за турнира вчера сутринта.

Още щом се загледа в червенокосата хубавица, той се ухили широко и отбеляза закачливо:

- Това трябва да е бонус наградата ми.

Отначало объркана и премигваща колебливо, девойката поклати глава и се спогледа с Харисън и Ракел.

- Твоята... награда? - прошепна момичето и пристъпи натам. - Ти... ти си победил в турнира!? Но аз си мислех, че само записваш хората!?

- Никъде не е казано, че тези, които записват, не може да участват... както и не беше казано, че жени не могат да участват, от което ти се възползва, кукличке - каза ѝ все така самоуверено и някак закачливо Карло.

- Значи... вие двамата се познавате? - почуди се Харисън, споглеждайки се първо с мъжа, после с момичето до себе си.

- Да, той ме записа в турнира - отговори Хоуп, при което се намръщи и направи още няколко крачки към русия мъж. - Но очевидно с дружката му са измамниците, които търсим!

Тя изгледа накриво както Карло, така и другия мъж до него, когото не познаваше. Това накара и двама им да се намръщят и първия да каже с полупритворен поглед:

- Не разбирам за какво говориш.

- Много добре разбираш! - извика Хоуп и се спогледа с другите мъже около масата.- Този човек не просто си послужи с измама в турнира, а планува и много по-голямо престъпление! - тук отново мерна Карло, чийто поглед вече проблясваше гневно. - Затова не си даваше много зор да тръгваш вчера сутринта, нали? Знаел си за онази система от тунели и вълшебни портали, с които ще минеш бързо през горите и ще стигнеш до последната преди останалите! Не си очаквал обаче, че баба ми ще започне първо от онази, най-далечната гора, и ще те види как крадеш всички знаменца, за да не може никой друг освен теб да победи!

- Хей, хей, красавице... По-спокойно с клеветите - размаха с ръце Карло.

- Това не са клевети, а чистата истина! - извика Хоуп и пак погледна към облещилите се след обвиненията ѝ хора, насядали от другата страна на масите.- Целта на тези двамата е да победят в турнира, за да могат да се срещнат с краля и да го убият!

- Ама че нелепа измислица! - извика Карло и се спогледа с другите мъже. - Кажете ми, че не вярвате на тази малка глупачка, която очевидно е твърде ядосана задето не е победител и е готова да опетни името на онези, които са заслужили срещата си с краля!

- Не само тя може да потвърди тази история! - извика Харисън.

- Да, и ние сме готови да се закълнем, че момичето казва истината! - обади се и Раquel.

Мъжете около масите бяха доста объркани. Спогледаха се колебливо, а накрая единия от тях, който се намираше на предишното място на Карло в центъра, се обърна към Хоуп, Харисън и Раquel с думите:

- Отпратете доста сериозни обвинения към победителя в конкурса. Знаете, че те трябва да са основателни, нали? Като например някой от вас да е бил... свидетел на това, в което обвинявате Карло?

- Ние... не сме били преки свидетели... но баба ми е била! Тя ще дойде тук по някое време и ще потвърди казаното от-до! - увери ги Хоуп.

- Да, и се предполага, че аз ще седя тук и ще я чакам, вместо да си получа заслужената среща с краля! - извика Карло и погледна отново към мъжете около масата. - Хайде, приятели, всички ме познавате много добре! Нали няма да повярвате на някаква си непозната лигла?

Мъжете изглеждаха колебливи. Макар и да не вярваха в тази история, защото действително познаваха Карло по-добре от другите, в тях нямаше как да не се зароди известна тревога, че ако нещо от техните твърдения се окажеше вярно, кралят им щеше да е в опасност. И все пак, за това още нямаше никакви доказателства освен думите на тримата новопоявили се, затова само един поглед помежду им бе достатъчен на онзи в центъра, за да каже:

- Съжалявам, но няма как да взема казаното насериозно докато не го потвърди някой, който е бил там и го е чул- погледна към Карло с усмивка и стисна ръката му. - Честито, ти си победител в конкурса! Ще уведомя краля и още около обяд ще се срещнете с него в замъка!

- Чудесно! Нямам търпение! - извика доволно русият мъж, споглеждайки се с другия до себе си. - Ще отида до вкъщи, за да се подготвя!

- Няма да отидеш до вкъщи, а ще се върнеш до другото градче, за да откънеш от вълшебното вино! - извика Хоуп и отново погледна към мъжете. - Моля ви, трябва да ми повярвате- той крои нещо много опасно!

- Не си хаби повече думите, миличка... Победителят беше обявен, а ти и приятелчетата ти изглеждате още по-жалки, когато се чудите какво да измислите, за да му попречите да получи заслуженото си - с наперена походка, Карло и неговият приятел тръгнаха към изхода от шатрата, но точно като минаваха покрай тримата си обвинители нямаше как същия той да не се изсмее на висок глас и да не се подиграе- Вълшебно вино? Сериозно ли!? Другия път измисли нещо по-малко налудничаво.

Позволи си дори да вдигне ръка и да потупа леко Хоуп по бузата, но тя се отдръпна рязко от него. След това Карло и приятеля му излязоха от шатрата.

- Моля ви, още не е късно да ни повярвате и да спрете тази лудост! - обърна се Харисън към мъжете около масата.

- Няма какво да направим без доказателства, колко пъти да ви повтаряме едно и също!? - отвърна троснат единия от тях.

- Нашата дума не трябва ли да е достатъчна!? - извика Хоуп. - Залагаме главите си на това, просто ни повярвайте!

- Вие сами си казахте, че не сте били там, когато Карло и дружката му са обсъждали... злокобния си план. Откъде да знаем, че въпросната твоя баба не си е измислила това за пред вас!?

- Защото няма причина да го прави! Познавам я цял живот и Аврил Годхънт е един от най-достоините хора, които съм срещала!

- Чакай, чакай...- изведнъж, мъжът в средата запремигва с известно вълнение. - Аврил... Годхънт? Същата онази Аврил Годхънт, която с мъжа си Георги Годхънт вчера сутринта се записаха за турнира?

- Да, същата. Виждам, че тях сте ги запомнили.

- Не бих могъл да забравя тези имена след това, за което цялото село говори още от ранни зори! - извика мъжът и се изправи от мястото си. - Вчера Георги Годхънт е хванал Вещицата на Трите гори, заради която от толкова години всички треперят!!! Дядо ти е герой!

- Е да, така е... също както и баба ми - дебело подчерта Хоуп и погледна момчето до себе си - А и този млад мъж, Харисън, който също е помогнал в побеждаването на същата вещица.

- Значи ти си едно от онези две момчета, за които също се говори? - обърна се мъжът в средата към въпросния младеж.

- Да, предполагам че аз и Данаил сме другите двама споменати, освен Георги.

- В такъв случай всички искаме да ти благодарим, както те уверявам, че ще благодарим и на тях! Но не само ние сме ви признателни, че ни отървахте от това зло! И кралят и кралицата са във възторг! Толкова са впечатлени, че Негово Величество дори е казал, че иска лична аудиенция с Георги Годхънт и другите две момчета-герои! Може би все пак някои от вас ще имат възможността да се срещнат с краля днес!

Думите му истински развълнуваха Харисън, Хоуп и Ракел. Те се спогледаха и тогава момичето каза на приятеля си:

- Това е шанса ти да го предупредиш за опасността! Върви, още сега!

- Не, не, не... Не става така - обади се другия мъж. - Кралят иска да се види и с трима ви, а не с всеки поотделно- времето му е ценно.

- Значи трябва да чакаме да дойдат и Георги и Данаил!? - извика Харисън. - Но така ще изгубим страшно много време, в което, повтарям, краля може да пострада след като допуснахте онзи бандит да стигне до него!

- Съжалявам, правилата на кралството не зависят от мен. Ще трябва да чакате.

Не съвсем доволни от това, Хоуп, Харисън и Раquel го изгледаха накриво, после напуснаха шатрата.

- Това е пълен абсурд! - извика тогава момичето. - Как може да ни карат да чакаме за нещо такова!? Кой знае колко време ще отнеме на дядо, баба и Данаил да дойдат!

- Бих могла да се опитам да прелетя до покоите на краля... макар че, доколкото съм чувала, прозорците са строго охранявани във всяка една секунда и буквално не се допуска дори и пиле да прехвъркне край тях, камо ли да успее да влезе вътре - каза Раquel.

- Не, няма да рискуваме и твоя живот - поклати глава Хоуп и започна да обикаля нервно в кръг. - Трябва да има някакъв друг начин!

- Хм... мисля, че знам какъв може да е той - каза Харисън. - Може още сега да полетиш с еднорога и да ги намериш някъде по пътя. После ще оставиш еднорога на Георги и Данаил и той ще ги докара до тук по въздуха. Срещата ни с краля пак ще се позабави, но поне ще се случи малко по-скоро.

- Добра идея - каза Хоуп и хвана трепетно ръцете му. - Ще се опитам да съм възможно най-бърза!

- Ние ще чакаме тук! - отвърна Харисън и двамата с Раquel я изпратиха с поглед.

Предложението на старицата се реализира - Хоуп бързо отиде при еднорога си и отново го възседна. Подтикна го пак да полети към небесата и митичното създание за пореден път не я разочарова в бързината и верността си - така, не след дълго вече летяха над кралството, в обратната посока на предишната си.

Мина известно време преди Хоуп да съзре препускащите през полето свои баба и дядо, а и другото момче. И те я видяха, особено когато тя се сниши към тях.

- Хоуп, мила... какво става!? - попита Аврил. - Успяхте ли да стигнете навреме?

- Да, но никой не ни повярва! Не съм сигурна дали ще повярват и на теб като им разкажеш какво си чула и видяла, бабо - онзи тип си е твърде близък с хората в кралството и неговата дума е с повече тежест от нашата!

- О, не, какво ще правим сега? - почуди се Аврил.

- За радост има шанс да достигнем до краля преди онези злосторници! - отвърна девойката и погледна дядо си и Данаил. - Защото се оказва, че той е толкова благодарен на вас двамата и на Харисън заедно сте победили вещицата, че иска лично да се срещне с вас още днес!

- Ти да видиш! - извика самодоволно Данаил. - Само от ден и половина съм тук, а вече си спечелих самия краля за аверче!

- Само че трябва да сте възможно най-бързи - каза Хоуп и слезе от магическото животно. - И тъй като не можем да губим и минута време, реших да ви пресрещна, за да ви дам еднорога. Полетете с него и се намерете с Харисън при шатрата. Чак като се съберете тримата ще ви отведат при краля.

- Еха, ще летя с еднорог? - изненада се приятно Данаил, междувременно с което двамата с Георги слязоха от конете си и отидоха към митичното животно, което момчето дори погали по гривата. - Със сигурност се уредих с още една история, която да ми помага да печеля мадамите- сещате се, онези по-сладките и романтичните!

Другите не отговориха на поредното изказване в негов стил, само се подсмихнаха леко. Но тъй като всички знаеха, че действително нямаха време за губене, Георги и Данаил бързо се качиха на еднорога и полетяха с него във висините, а Аврил и Хоуп тръгнаха след тях с конете.

Щом стигнаха до селото двамата мъже не изпитаха затруднение да се открият с другото момче и старицата. Веднъж събрали се, тримата герои, бяха избавили кралството от вещицата, най-накрая бяха съпроводени до двореца. Щом влязоха вътре обаче и двама от стражите ги съпроводиха до коридора, отвеждащ към тронната зала на краля, те с ужас видяха как в дъното, портите за към нея тъкмо се затваряха след... други двама стражи в доспехи, които въвеждаха вътре Карло и неговия приятел.

- Трябва да побързаме! - извика Харисън, но точно когато с Георги и Данаил се накунаха да се затичат натам, бяха моментално възпрени от двамата свои стражи.

- Къде си мислите, че отивате? - попита ги единия. - Ще трябва да почакате реда си.

- Но вие не разбирате- онези двамата, които тъкмо влязоха при краля, искат да го убият! - беше незабавният отговор на Харисън, което накара стражите да се спогледат, после да погледнат и към портите на тронната зала и да се засмеят.

- Карло ли? - отвърна единия. - Смятате, че Карло иска да убие краля?

- Не само го смятаме- сигурни сме! - извика Данаил.

- Нали знаете, че да говорите за убийството на краля докато вървите към тронната му зала е... нещо, което може да не ви е много от

полза? - обади се другия стража. - Сега ще трябва да повикаме още хора, за да сме сигурни, че няма да нахълтате там преди да сте били поканени.

Георги, Харисън и Данаил се спогледаха. Тогава патриархът на семейство Годхънт въздъхна и поклати глава:

- Не ми се искаше да се стига дотук.

Още преди стражите да са успели да извадят мечовете си и да ги насочат към него, той вдигна ръцете си към тях и мигом ги затвори в същия леден куб като онзи на вещицата.

- Доброто момче Георги Годхънт май премина на тъмната страна! - нямаше как да не подметне шеговито Данаил, ухилен до уши.

Но тримата знаеха, че нямаха време за шеги- мигом се затичаха към портата на тронната зала. Не си направиха труда да почукат, а просто нахълтаха вътре с мощна засилка. А с това, разбираемо, предизвикаха огромен смут.

Карло и неговия приятел, които тъкмо бяха паднали на едно коляно пред трона на краля, сега ококорени се извърнаха към другите трима. Двамата стражи, които се намираха от двете страни на владетеля пък извадиха мечовете си и пристъпиха заплашително към тях. Самия крал пък потрепери и рязко се изправи.

- Какво става тук!? - попита на висок глас той.

- Кралю, това е опит за покушение към вас! - извика Данаил, но след миг се замисли как прозвуча изказването му, затова допълни - Тоест... нямам предвид, че ние искаме да правим покушението, а тези двамата!

Посочи коленичещите пред трона мъже, които в момента гледаха гневно към него.

- Разкарайте се веднага от тук! - изръмжа Карло през зъби.

- Няма да я бъде вашата! Време е краля да разбере за злите ви планове! - извика Харисън.

- Нямате си и идея какво всъщност правите! - Карло се изправи рязко от мястото си, при което накара двамата стражи да насочат мечовете си към него.

- Някой да ми обясни най-накрая какво се случва! - извика кралят, гледайки сурово към всички около себе си освен стражите.

- Истината ви казваме, Ваше Величество- тези двамата тук са направили заговор, който цели да ви убие! - Георги подкрепи твърденията на момчето.

- Това не е вярно! - извика Карло, гледайки към владетеля. - Моля ви, кралю, заповядайте на стражите си да изведат тези хора!

- Нищо няма да заповядам преди някой най-накрая не ми разкаже каква е цялата тази работа! - мъжът при трона огледа усъмнено петимата мъже пред себе си.

- Казахме ви вече- има заговор за вашето премахване! - повтори Харисън. - И да спечелят нечестно в турнира е било част от плана на тези двама бандити! Само така те са щели да имат възможността да се срещнат лично с вас и да ви посегнат!

- Чакайте, чакайте... - размахва с ръце краля. - Твърдите, че тези двамата не са истинските победители в турнира, а самозванци, които имат други цели?

Личеше си му, че размяната на обвинения между петимата мъже го накара да се почувства доста объркан. Може би това го направи и още по-ядосан, което си му личеше. А гнева му се задълбочи, когато двете противоположни групички след миг съвсем загърбиха учтивия език и направо навлязоха в кавга.

- Тези неща дето ги дрънкат не се и доближават до истината! - извика Карло, пристъпвайки тежко към другите трима. - А истината е, че...

- Краля вече разбра истината, отворко! - прекъсна го Данаил, пристъпвайки със същата изпъчена походка към него. - Но ако много държиш и ние двамката с теб можем да си се разберем по мъжки- нямам против! Не съм се бил откакто оня бивш на секси блондинката от мола не си реши, че пак си я иска- и то точно когато с нея си се бяхме усамотили в пробната!

- Да се бием? Аз не се бия с... отрепки. - Карло се изсмя и го изгледа презрително от горе до долу, но с някакъв особен проблем - Освен ако не ме предизвикаш твърде сериозно!

- Много самоуверен ми се струваш нещо, а? - Данаил заплашително застана очи в очи с него и дори си позволи да го избута грубо. - Я да те видим колко ще си уверен като ти смажа фасона!

- Разкарай се, нещастнико! - Карло му отвърна с подобно избутване, но още преди да са продължили кавгата си, изведнъж из цялата зала прокълтя яростния рев на краля:

- Достатъчно!!! Стражи, веднага изведете от тук тези петимата! Не искам повече да се мяркат пред очите ми, иначе ще има последствия!!!

Сякаш едвам дочакали тази заповед, двамата мъже с доспехите пристъпиха първо към Данаил и Карло, които успяха да отдръпнат един от друг точно преди да са си посегнали по-грубо.

- Оставете ме!- извика Карло и се опита да им се възпротиви, но броните им бяха твърде солидни. - Карло, позволете ми да ви обясня всичко! Не ние сме убийците!!! Те са други хора, които...

Ненадейно, сякаш дъхът му секна. Причината бе, че погледа му изведнъж се заби в малкото, което можеше да види от лицето на

укротяващия Данаил стража и което бе добре прикрито под шлема му. Шокиран, Карло извика:

- Това... това сте вие! Как сте достигнали до тази зала!?

Опита се да вложи още повече усилия, за да избута този, който го беше притиснал грубо към себе си, но след като отново не успя, стори нещо, което шокира всички останали - защити не себе си, а Данаил, с помощта на такова едно рязко движение с крак, с което удари другия стража в главата. Той за момент се разконцентрира, което помогна на тийнейджъра да се откъсне от хватката му и да се загледа крайно объркан ту към него, ту към Карло, както в момента ги гледаха и другите мъже в залата.

Победителят в конкурса обаче не си губи времето, а директно извика на Данаил, Георги и Харисън:

- Нямам време за много обяснения... но тези двамата, а не аз и моя приятел, са престъпниците, които търсите!!

- Ах, ти, кучи син такъв... - процеди през зъби падналия стража, при което се изправи и премахна предната част на шлема си, за да забърше кръвта от лицето си.

Това накара кралят да отвори широко уста и очи в изумление.

- Но ти... ти не си моят стража!

- Да, не съм... но пък ще бъда последното, което ще видите в жалкия си живот, Ваше Величество! - извика подигравателно той, при което заплашително пристъпи към него и на висок глас изрече - Дух на виното... появи се и мигом окови всички в залата освен мен!

Беше напълно уверен, че щеше да му се получи, затова и си позволи да се приближи до краля дотолкова, че владетеля и сам можеше да го сграбчи и повали. Беше уверен, но изведнъж, усмивката му на увереност... се стопи.

- Дух на виното... къде си!? Трябваш ми ВЕДНАГА! - извика той и започна да се оглежда.

- Сори, друже, не става така - отбеляза тогава Данаил, подсмихнат. - А и... трябва да си изчакаш реда!

При последните си думи стори нещо, което вероятно очакваше да го накара да се почувства като най-големия герой - докато притисналият краля стража не гледаше към него, се пресегна към меча му и го извади. Представи си как го замахва във въздуха, но... не успя да го стори - не и веднага, защото мечът беше неочаквано тежък.

- Айде стига бе! - извика той. - Това е почти като някоя щанга! Да му се не види, не трябваше напоследък да зарязвам фитнеса!

Все пак впрегна усилията си и скоро мечът се намираше във въздуха. Засили се към мъжът, застанал до краля, но точно тогава, той на

свой ред извади своя меч, който очевидно му беше по-лесно да размахва, и мигом сграбчи владетеля в хватката си и допря острието до врата му.

- Никой да не си позволява и най-малкото движение! - извика през зъби той, но преди дори да е успял да стори каквото и да е друго... единия от присъстващите все пак си позволи движение.

Това всъщност беше мъжът, който се намираще най-далеч от него и когото той бе сгребил да подцени- Георги. Вдигайки рязко ръцете си и осъзнавайки, че ако не беше достатъчно бърз рискуваше гръкляна на владетеля да бъде прерязан, родоначалникът на семейство Годхънт впрегна всичките си усилия не само в това да се нацели точно в злосторника, ами да запрати по него моментална магия, която да не засегне и най-малко краля.

Получи му се- само след миг мъжът, заплашил управника с меча си, бе целия вледенен. А това беше и моментът, в който, възползвайки се от шока и отклонението на вниманието на неговия съучастник, Карло му направи такава една хватка, че мигом го повали на пода.

Кралят, измъквайки се от хватката на ледената статуя, в която се бе превърнал нападателя му, няколко секунди просто оглежда всичко наоколо, а накрая се загледа в тези мъже, които все още бяха прави, и им извика:

- Вие... вие ме спасихте! Спасихте ме... *заедно!*

Нямаше как да не вложи нотка на ирония в последната си дума. Това накара и Георги, Харисън, Данаил, Карло и приятеля му да се спогледат подсмихнати.

- Все пак имате късмет, че целта ни се оказа една и съща, Ваше Величество - отбеляза русия мъжага и пристъпи към владетеля. - А сега може ли най-накрая да ми бъде позволено да обясня какво всъщност се случи току-що?

- Разбира се, говори. - кимна краля.

Карло погледна с присвита вежда към тримата мъже, които също все още недоумяваха как така не той бе злодея. Пое си въздух и изрече:

- Първо да ви се представя по-добре- казвам се Карло Орела и ме наричат така не само заради зоркия ми поглед, с който и преди секунди установих, че този вледенения не е истинската кралска стража, а и заради бързината и ловкостта ми- точно като на някоя величествена птица - самодоволството си личеше в изражението и тона му. - Както и да е, истината е, че в свободното си време се занимавам с разни подозрителни случаи, с които са ме запознали селяните. Именно за такъв ми подшушна някой и тази сутрин, по изгрев, но това се очертаваше да е най-голямото ми дело. Казаха ми, че се подготвя покушение над краля и че за тази цел двама мъже са си поставили за цел измамно да спечелят турнира, за да се срещнат с него- дори ми дадоха и рисунка на единия. Трябваше

спешно да ви предупредя, Ваше Величество, но тъй като нямаше как да се срещна с вас току-така... си признавам, че аз самият прибягнах до измама. Още преди приятелите ми да са се събудили се записах тайно за турнира. Оставих им и бележки, за да ги заблудя, че съм тръгнал още вчера вечер. После взех от трите вида знаменца, които ни бяха останали за резерва, и ги представих за намерени по време на несъществуващото ми пътешествие. Трябваше да го направя, за да стигна до вас, кралю, и да ви предупредя... и вероятно щях да го направя по по-спокоен начин ако други не се бяха намесили...

Пак мерна намръщено Георги, Харисън и Данаил, най-вече последния, което несъмнено се чувстваха конфузно. Сетне довърши разказа си с една теория:

-Но ето, че когато те се намесиха и вие изпратихте стражите си да ни изведат навън, поне успях да съсредоточа погледа си върху единия от двамата ви пазачи и да установя... че това е точно онзи от рисунката. Предполагам, че след като са разбрали, че няма да успеят да достигнат до вас по този начин, са измислили някакъв бърз план в последния момент... така ли е?

Последния си въпрос зададе на все още намиращия се в съзнание повален на земята стража, когото Харисън притискаше с крак така че да не се измъкне. Той, гледайки яростно към всички присъстващи, процеди през зъби:

- Ако не се беше бъркал там, където не ти е работата, всичко щеше да мине много по-лесно! И истинските стражи нямаше да завършат с прерязани вратове във водите на окопа около замъка! - тук, след като бе смразил кръвта на всички с признанието си, той погледна към шокирания владетел и допълни - Но пък вие... Ваше Височество... вие щяхте най-накрая да сте мъртъв, за което ние с брат ми копнеем откакто преди десет години заповядахте да бъде екзекутиран единственият човек, когото имахме в живота си- нашия баща!

Изпълнените с чувство слова в края подтикнаха краля да потрепери, а другите да запремигват изумени. Владетелят, оставяйки мълчалив няколко секунди и премервайки с поглед двамата мними стражи, накрая изрече тихо:

- Братята Стоун... Как не ви познах веднага... От сумати лета обирате домовете на клетите хорица от народа ми! Същите сте като баща си, който дори уби една жена и затова си заслужи екзекуцията!!!

- Е, предполагам, че сега и нас ще изпратиш на бесилото, беззрупулно говедо такова!

Кралят с бавни стъпки пристъпи към него. Загледан в очите му приклепна до него, свали шлема му и процеди през зъби при ухото му:

- Едно безскрупулно говедо би колило и бесило наред... а аз го правя само с тези, които го заслужават!

При което вложи цялата си сила в това да стисне юмрука си и да го удари с такава сила в лицето, че мигом да го изпрати в несвоят. А после да се изправи, разтърквайки кокалчетата на ръката си, които го бяха пробoliaли при удара, и то в компанията на ведрия вик на Данаил отстрани:

- Брат, ето това вече беше нещо мега маниашко!

Краля му хвърли един бегъл присвит, но и леко подсмехнат поглед, след което си пое въздух и обозря не само него, а и другите мъже около себе си.

- Не знам как да се отблагодаря на всички ви, че дойдохте тук, за да спасите живота ми и действително го сторихте, и то пред очите ми!

- Ние тримата имаме само едно желание, Ваше Величество - рече Георги, който не можеше да повярва, че най-накрая се бе стигнало дотук.- Всъщност, става въпрос за нещо, заради което със съпругата ми и внучка ни се записахме в турнира именно с копнежа да достигнем до среща с вас.

- Но в крайна сметка тая среща я уредихме по-малко по-различен начин като победихме вещицата! - Данаил не пропусна възможността наперен да изтъкне това, което накара краля да се ококори и да изрече:

- О... значи вие сте онези смели герои, заради които и онова десетилетно зло е изкоренено! Направо не знам какво да кажа! Наистина съм готов да изпълня всяко едно ваше желание!

- Е, ние, както вече казах, искаме само едно единствено нещо - каза Георги. - А именно- да ни позволите да обходим старата крипта под двореца ви. Там има нещо, което може много да помогне на... един наш проблем.

- Хм... никога не бих предположил, че някой би участвал в онзи гаден турнир, за да го пусна да влезе на едно още по-гадно място като криптата - отвърна тихо краля. - Сигурни ли сте, че искате да си причините разходката на подобно неприятно място? Уверявам ви, че там е по-задушно и от тъмница и по-мръсно и от блато!

- Да, кралю, сигурни сме - беше категоричен Харисън.

- Е, в такъв случай, след като се оправя с тези двама бандити и си взема малко почивка от неприятните емоции... ще ви заведа до там. Нека да е още днес следобед.

- Дадено - кимна Георги, доволен.

И така, след като все пак всички бяха получили това, което желаят (освен двамата повалени убийци, очевидно), мъжете напуснаха залата. Кралят, щом установи, че другите му двама стражи са замразени (за което Георги лично се извини), заповяда на други да завържат

бандитите и да ги заведат в тъмницата, а тези в леденото кубче да бъдат занесени на същото място като вещицата и размразени. Петимата герои пък бяха приветствани да останат в двореца докато владетелят не заведе тримата от тях в криптата- така Георги, Харисън и Данаил имаха възможността малко да си починат след трепетните емоции и да почакаят Аврил, Хоуп и Ракул, на които също им бе позволено да влязат в замъка.

Докато главата на семейство Годхънт и едното момче- Харисън- решиха да се настанят наред охолството на някои от хубавите стаи тук обаче, другият младеж- Данаил- реши да се поразходи и да огледа крилата на двореца. Идеята да се намира на подобно място, разбираемо, се явяваше дори още по-въълнуваща за него от тази да се намира в средновековното село. Затова всеки един детайл от обстановката тук му се стори доста интересен и той се опита да го попие, за да може после да разказва на Наско и на другите си приятели, когато се върне при тях- а и на не една мацка, която несъмнено би впечатлил с историята си, че се е разхождал в средновековен кралски замък по времето, по което в него действително е управлявал съвсем реален средновековен крал.

Ненадейно, както си вървеше по единия от по-тихите коридори, Данаил се стресна, когато някой, до този момент прикрит зад ъгъла, изведнъж изскочи пред него. Беше Карло, който го гледаше вторачено, с присвити вежди.

- Хей... приятелю, как е! - Данаил му рече с широка усмивка, но и някакъв трепет. - Виж, пич, много съжалявам, че така ти се вбесих преди малко... Надявам се да не си дошъл, за да се бием наистина, защото аз нямам желание да...

- Млъквай - Карло го прекъсна и се приближи към него така, че го притисна до стената. - Не съм дошъл да се бием, а да те предупредя.

- Да ме... предупредиш?

- Да. Да те предупредя да не си бъркаш повече носа там, където не ти е работата. Това кралство е моя територия, пътешествениче. И е добре да го кажеш и на приятелчетата си, тъй като и те изглежда са същите като теб.

- Аз... не разбирам... - Данаил запремигва, клатейки глава.

- Вижда се, че не си от типовете, които схващат веднага - отвърна Карло и като се отдръпна от него нави ръкава на едната си ръка нагоре, към рамото- така, че накрая, пред изумения поглед на другия млад мъж се появи... татуировка на съблазнителна красавица с пиърсинг на носа.

Данаил се облеци. Няколко секунди гледа към татуса, а накрая прошепна:

- О... значи и ти... и ти си...

- Да не си губим времето в повече излишни приказки - пак го прекъсна Карло и свали ръкава си. - Знай, че си предупреден- и ти, и другите. Това е моята територия.

Тръгна надолу по коридора, но изведнъж се спря, може би защото се досети за нещо. Погледна Данаил през рамо и си позволи да се подсмихне леко, почти забележимо, изричайки:

- И все пак... поне в едно отношение си приличаме. Признавам, да оправяш мацка в пробна на мола... е незаменимо!

Каза и пак се извърна напред, продължавайки по пътя си. А Данаил, въпреки шока у себе си, докато го гледаше все така ококорено, нямаше как да не се усмихне.

Седемнадесета глава Cosmos and Ice

В големия дворец на древната богиня Фолиана вече приближаваше марсианския еквивалент на земните 'обедни часове', когато едната от нейните гостенки- Одри- излезе от своята стая след дългия и ободряващ сън, който си бе взела. Огледа коридора, в който се озова и установи, че наоколо нямаше никой- затова реши да отиде на място, на което със сигурност знаеше, че някой имаше... или поне така си мислеше. Това бе стаята на едното момче, с което тя се бе озовала тук вчера привечер- Кейлъб- а причината да избере точно тази стая бе, че вратата ѝ бе леко открената.

- Моля те, кажи ми, че си буден и няма да ми се наложи да скучая докато чакам някой от вас да ме придружи в разходката из двореца... - младата дама изрече тези думи усмихната, почуквайки на вратата и пристъпвайки вътре.

Но бързо установи, че момчето не само не спеше, ами дори не се намираще в стаята си.

- Кейлъб? - Одри изрече името му на по-висок глас и се зачуди дали той не се намираще в личната си баня отстрани, затова пристъпи бавно натам, но без да планува да влиза вътре, разбира се.

Ала тогава погледът на момчето бе привлечен от друго. Малка, дървена кутийка, която беше паднала на земята отстрани, а до нея имаше стъклено око, очевидно търкулнало се извън нея след падането ѝ. Без да е сигурна какво да си мисли, Одри приклепна пред тях и след като ги съзерцава няколко мига, понечи да се пресегне към окото...

- Спри! Не го пипай! - ненадейно, този женски крясък я прекъсна точно преди пръста ѝ да се е докоснал до необичайният стъклен предмет.

Одри се стресна и мигом погледна към вратата на стаята, объркана. Видя Фолиана, която изглеждаше притеснена и която веднага пристъпи насам.

- О не... Не, не, не! - възкликна богинята и на свой ред се приведе над окото, за да го загледа. - Плами-Ди! Плами-Ди, ела тук!

Марсианката, която тъкмо се бе намирала навън в коридора, чу силния ѝ вик и мигом се отзова.

- Какво има? - все така озадачена, Одри попита Фолиана, която я погледна с тревожното изражение на лицето си и отвърна:

- Това... е едно от онези неща... Една от онези Частици... Никой не бива да го пипа с голи ръце, защото който го докосне... ще излезне от това място...

Докато момичето асимилираше казаното, Плами-Ди влезе в стаята, а бързо беше последвана и от чулите вика на богинята момчета от другата стая- Дайами и Ферди. Всички се загледаха в окото, а марсианката прошепна озадачена:

- О... това не е ли...

- Да, точно това е! - отвърна Фолиана, поглеждайки я. - Не разбирам как може да се е озовало тук! Замъкът ми трябваше да е напълно прочистен от такива неща! А окото сама видях как единия от верните ми подчинени го занася към слънцето, за да го изпрати в най-безпощадните огньовете там!

- Същия подчинен, който после не се върна и всички си решихме, че вероятно не е оцелял заради близостта си със слънцето... - допълни Плами-Ди. - О, Фолиана... мислиш ли... мислиш ли, че е възможно той да е изчезнал по друга причина? Като например още преди да е изпълнил мисията си да е докоснал окото и просто... да се е пренесъл на друго място?

- Това бе първото, което ми мина през ума - поклати глава богинята. - Но не отговаря на въпроса как окото се е върнало тук!

- Добре, някой ще ни обясни ли най-накрая какво точно се случва и за какво точно говорите?- обади се някак троснато Ферди отстрани.

- И... къде е Кейлъб? - беше въпроса на Дайами, който се огледа.

Фолиана и Плами-Ди се спогледаха една друга еднозначно, после погледнаха и към момчетата с израженията си на неприкрита тревожност. Нито едната от двете така и не изрече първа пред тях това, която самата Одри, очевидно навързала нещата, извика в следващия момент:

- О, не! Не ми казвайте, че Кейлъб е докоснал това око без да знае какво представлява и... е изчезнал някъде... съвсем сам!

- Какво!? - извика Ферди. - Значи това стъклено око... наистина също може да телепортира хората без тяхното желание!?

- Уви... да... - отвърна Фолиана, изправяйки се с въздишка. - Вижете, деца... Предметите... и не само предметите, които имат това свойство... са толкова много и са разпръснати по толкова много места... Някои от тях дори не са просто предмети, а са обвързани с живи същества... Други образи на Частиците пък дори не представляват нещо физическо- те могат да са дори и само звук... Като например звука на думи от разказ- като онзи, които аз самата не мога да изричам пред никого освен ако не искам този някой да изчезне... Дори и ние, боговете, няма как току-така да открием всички тези Частици, навързани към демонично цяло, за което ви споменах вчера. Но поне за моя дворец се бях опитала да се погрижа да е напълно прочистен от такива неща, като изключим присъствието на мен самата и на моята реч, разбира се. А през вековете направих опити за прочистване не само двореца, ами и на галактиката, в която се намираме. Затова от години никой наоколо не се беше срещал с Частица... до сега...

Поглеждайки отново окоето с присвит поглед, тя изрече:

- И започвам да си мисля, че няма нищо в случайно в появата на този предмет точно тук. Мисля си, че е възможно да е бил поставен умишлено, с цел да бъдем разединени... но ние няма да му го позволим!

При последните си думи се изправи. Вдигна ръце над кутийката и окоето, за да създаде с магия някакъв специален сияещ щит около тях.

- Това трябва да попречи на някой да реши да го пипа докато не се върна тук и не реша какво аз да правя с този предмет - обясни тя. - За всеки случай ще заключим и вратата и ще направя и на нея такава вълшебство, за да не може никой освен мен да влезе.

- Като гледам се готвиш за път... и силно се надявам да става въпрос за пътя към откриването на Кейлъб! - отбеляза Ферди.

- Да, преди да сме поели към мисията си да се опитаме да спрем силите, възплътени в цялото това разпръснато в различни вселени зло... трябва всички да се съберем - кимна Фолиана. - И всъщност... нямам предвид само да открием Кейлъб, макар и сега той да е на първо място в списъка ни.

Спогледа се с Плами-Ди, която знаеше какво имаше предвид тя, но пък тийнейджърите очевидно бяха объркани.

- Какво искаш да кажеш? - попита Одри, премигваща. - Нима има и други, които се каниш да направиш част от плана ти?

- Те са част от плана ми от много отдавна- още от преди дори да се родят, също като вас. Както ви казах вчера, опита ми да се противопоставя на онова зло по мой си начин датира от векове... Векове, в които не се отказах да изучавам Частиците и да търся начини да използвам компоненти от материята им за онези свои цели, обвързани с унищожението им в дългосрочен план. Така съумях да сторя много неща,

за които рано или късно ще ви разкажа повече. Последствията от тези неща са причината вие, а също така и Кейлъб, да се срещнете с мен вчера. Но няма да крия, че освен вас... очаквах тук да дойдат още хора...

- О... - Одри потрепна с неприятно чувство .- Възможно ли е... възможно ли е да става въпрос за онези две момчета, с които разделихме пътя си? Данаил и с онзи другия, на когото дори не знаем и името?

Фолиана потрепна, което се видя и в проблясъка в погледа ѝ.

- Значи... е имало и други с вас, когато сте започнали да се пренасяте от едно място на друго?

- Да, но с единия така и нямахме шанса даже да си разменим и една дума. А с другия... се разделихме по изключително тъп начин, за който като си спомня сега се чувствам дори още по-нелепо, след като вероятно и на Данаил му е било писано да дойде тук и да е част от плана ти...

- Хм... - замислена, Фолиана известно време просто гледа в една точка, а накрая констатира. - Нека да сме оптимисти. Вярвам, че по един или друг начин ще открием тези две момчета. И останалите, които са неизменна част от плана ми. Но нека да започнем от Кейлъб, за чието откриване шанса в момента е една степен по-голям, отколкото на другите, по една конкретна причина... Последвайте ме.

Извърна се на другата страна и тръгна към вратите на стаята. Плами-Ди я последва, а и тийнейджърите също, като преди това, разбира се, хвърлиха един последен поглед на тъй обикновеното и безобидно на вид стъкло око, което явно криеше у себе си много повече мрак и това се бе явила причината приятеля им да изчезне. Колко ли още такива нормални на вид предмети притежаваха силата на обсъжданите Частици на злото...

Щом излязоха в коридора Фолиана запечата стаята по вълшебния начин, за който вече бе споменала. Сетне се обърна на едната страна и тръгна забързано напред, а останалите я последваха.

Насочиха се към друго крило на двореца, в което в следствие започнаха да изкачват една от високите кули. По пътя се срещнаха с някой и друг от подчинените на богинята, на които тя даде разни заръки какво да правят в нейно отсъствие. А накрая, щом стигнаха и до върха на кулата, тя си размени по няколко думи и с последните такива от тях, които охраняваха голяма порта, която след секунди отвориха пред нея и останалите.

Няколко крачки бяха нужни на всички, за да се озоват на запленително, спиращо дъха място. Беше открита площадка на сред облаците, които и през деня бяха също толкова обаятелни на вид, също както и цялата атмосфера на висините, сред които се намираще целият

замък. Тук обаче точката очевидно бе толкова висока, че над всички се изписваше и ефирен изглед над самия... космос.

А докато тийнейджърите изумени и силно развълнувани оглеждаха цялата тази необятност, пред погледите си, Фолиана пристъпи към центъра на площадката, където имаше нещо като голям пиедестал. Мигом прие естествената си далеч по-огромна височина и стъпи на него, а Плами-Ди, застанала до нея, даде знак на момчетата и момичето да се доближат. Щом го сториха им каза:

- От сега нататък се обръщайте само и единствено към мен ако имате да кажете нещо или да зададете някакъв въпрос. Фолиана трябва да бъде съсредоточена в това, което ще прави.

- А то ще е...? - нямаше как да не попита Ферди, а това съвсем очевидно бе въпроса, който искаха да зададат и приятелите му.

- Още сега ще разберете. Моля ви, не се паникьосвайте, а се отдайте на... незабравимото изживяване, от което ще станете част - отвърна марсианката, след което отново погледна към богинята, която, стъпила на пиедестала, сега бе вдигнала погледа си някъде нагоре, а очите си бе вгълбила по такъв задълбочен начин в необятното, че не изглеждаше някой да е способен току-така да я извади от това състояние на транс. А Одри, Дайами и Ферди само след миг осъзнаха каква беше причината.

Разпервайки ръцете си на двете си страни, Фолиана сякаш изведнъж бе цялата обгърната от полъха на нежен новопоявил се вятър. Той премина през нея и накара роклята ѝ да започне да се вее величествено на всички страни, а същевременно с това... краката на богинята се откъснаха от пиедестала и тя цялата се понесе нейде нагоре. И не само тя- миг след нея от същото бяха обладани и с намиращата се най-близо до нея Плами-Ди, а докато тийнейджърите успеят да схванат какво точно се случваше, изведнъж и техните ходила вече не бяха стъпили на нещо, а се носеха нагоре, заедно с целите им тела- право по посока космоса. Отначало бавно и плавно, но с всяка изминала секунда все по-бързо и по-бързо.

Скоро, младежите и марсианката, предвождани от величествената богиня, вече дори не се намираха сред облаците, а се рееха направо из открития космос. Което буквално остави тийнейджърите без думи- те известно време просто гледаха на всички страни и се опитваха да обозрат с погледите си възможно най-много от тъй запленителната атмосфера на безкрайното пространство и всичките изграждащи го компоненти. Сякаш искаха да се уверят, че не сънуваха, а това тъй невероятно на вид нещо наистина им се случваше и те наистина се бяха превърнали в... космически пътешественици.

Плами-Ди, очаквала такава реакция от тях, ги изглежда усмихната, а накрая каза:

- Знам какво си мислите в момента. И мога да ви уверя, че да това е самата неподправена действителност. На пръв поглед невъзможна за обикновени земни и марсиански индивиди като вас и като мен, но съвсем реална, благодарение на силата на Фолиана.

- Но... но ние... се носим стремглаво из космоса! Буквално! - прошепна Одри. - И нито изпитваме никакви убийствени промени в температурата... нито губим възможността си да дишаме... Фолиана, тя... тя може да направи нещо такова!?

- Тя е могъща богиня, все пак. И всъщност, в момента прави много повече за нас от това, за което можем да се сетим на пръв поглед. Не е обвързано само с физическите процеси на телата ни, които в обсега на нейната сила сега са способни да съществуват на такова място без скафандри или нещо друго подобно. Фолиана, която в момента ни е обгърнала в невидима, но напълно съществуваща капсула, ни защитава и от много други потенциални опасности, които биха ни нападнали в подобно сурово място като открития космос. Помага ни и да се чуваме, защото в суровия вид на подобно място звукът по принцип не съществува такъв, какъвто ни е нужен, за да го чуваме. Също така, благодарение отново на нея ние все още успяваме да сме цели въпреки скоростта, с която се движим. А тази скорост е... е, да речем, че е много по-голяма, отколкото можете да си представите в момента. Но ни е изключително необходима, за да можем възможно най-бързо да обходим максимално голяма територия не само от тази галактика, а и от много други такива...

- Уау... не знаех, че подобна обиколка може да се получи по-бързо от... няколко години... или може би няколко десетилетия... а и повече... - не беше сигурен как точно да го опише Ферди.

- С помощта на дъщерята на Марс... много неща са възможни - каза все така подсмехната Плами-Ди.

- А каква точно е дестинацията ни? Какво точно ще им оглеждаме на тези галактики? - попита Дайами.

- Всъщност, конкретно ние физически няма как да обозрем необходимото, затова по-скоро сме просто едни пътешественици, които могат само да се наслаждават на обграждащата ги внушителна необятност - отговори извънземната и погледна към приятелката си. - Фолиана... тя и нейното необикновено зрение, което в момента се разпростира на 360 градуса и отчита всяка една точка в близките околности... Те ще ни водят напред и те ще открият аномалията, която е нужно да бъде открита, за да имаме шанс да открием Кейлъб. Затова и е важно тя да е съсредоточена само и единствено в това, като оставим

настрани и паралелната съсредоточеност да поддържа достатъчно силна и капсулата, в която е затворила самите нас, разбира се...

За последните думи на марсианката не се изискваше някой да се намира близо до Фолиана, за да може да види до каква степен 'съсредоточение' отговаряше на състоянието ѝ в момента. Тя бе изцъклила напред очите си, чийто зеници до такава степен се бяха уголемили, че изглеждаха крайно нереални и нечовешки. А главата ѝ- тя постоянно се въртеше бавно на всички страни и явно се стараше да допълва възприятията, до които забележителното зрение на богинята достигаше.

Междувременно, разговора на намиращите се зад нея продължи:

- Как точно откриването на въпросната... *аномалия*... ще ни помогне? - Одри попита марсианката. - И всъщност в подобно неописуемо пространство като космоса няма ли постоянно някакви случващи се аномалии?

- Има, но тази аномалия ще е по-различна и твърде специфична. Всъщност, тя е създадена от силите на... самата Фолиана. Истината е, че преди много време, още преди дори аз да се родя, като част от плана си тя е разработила и възможността някак да бъдат проследени тези, които изчезват под влиянието на разпръснатите в паралелните пространства Частици. Ясно е, че когато нещо се пренесе от едно място на друго, това по някакъв начин се отразява на вселената. Е, Фолиана е осъзнала, че може да се възползва от това 'отразяване' като го обвърже със себе си или по-скоро с местата, през които тя самата е преминавала- места като нейния собствен замък, например. По този начин, когато се случи така, че някой да изчезне в този обсег, това създава една малко по-различна 'проследяваща' аномалия някъде там във вселената- аномалия, която единствено самата Фолиана може да отсее от останалите. За жалост няма как тази аномалия да бъде контролирана, затова тя може да се появи... буквално навсякъде. За радост пък поне знаем, че ще се появи във вселената, с която е обвързана самата Фолиана- тази, в която се намираме в момента.

- Аха... С общи думи- супер е, че ще трябва да обиколим само една вселена, за да открием Кейлъб - Ферди си позволи да е саркастичен.

- Като цяло задачата е доста сложна, признавам- затова и е добре да няма изчезващи по онзи начин, камо ли да изчезнат в считано за сигурно място като двореца на Фолиана - каза Плами-Ди. - Но ми се иска да вярвам, че няма да ни се наложи да обикаляме твърде дълго- особено с хипер скоростта, с която се движим. И че веднъж щом открием аномалията, тя ще ни помогне да направим връзката с Кейлъб, независимо дали той в последствие се е телепортирал още и още пъти- аномалията ще е свързана с него и ще усеща настоящото му

местонахождение. Но как точно ще се озовем и ние при него, и аз самата не бих могла да ви кажа, защото никога досега не съм присъствала на такъв разтърсващ момент, затова сега и аз се вълнувам не по-малко от вас.

Личеше си ѝ, че казваше истината- в погледа ѝ имаше проблисъци на неприкрити надежда и нетърпение. И нямаше как и тийнейджърите да не се чувстват по същия начин, а дори и поразвълнувани, тъй като да са част от подобно пътешествие несъмнено се случваше за първи път и на трима им.

Усещанията от него сами по себе си бяха трудни за описване, защото надали изначало бе възможно нормално човешко съзнание да развие достатъчния капацитет току-така да възприеме идеята за това да се носи из безкрайността на самия космос със скорост, по-висока едва ли не и от тази на светлината. И дори и докато съзерцаваха всичките тези звезди, комети, планети, спътници и какви ли не други космически тела, събития и явления наоколо, тримата приятели нямаше как да асимилират обкръжаващото ги дотолкова пълноценно, че да се слоят в идеалното блаженство с него и с цялата му внушителна необятност.

Но нотка на поне частично блаженство все пак съществуваше и в момента обгръщаше телата им така, както нищо друго досега. Ала колкото и величествено да се чувстваха тримата, те не оставиха настрана и другата мисъл, която също малко или много не им позволяваше просто да си се носят из космоса без да мислят за нищо друго- мисълта за тези, които копнееха да открият. Като понастоящем на най-преден план бе единия от тях- Кейлъб.

В открития космос обикновено е твърде студено- много повече, отколкото човешкия организъм би понесъл. За радост на тримата ни познайници, чийто стъпки проследяваме от началото на приключението, благодарение на силата на богинята за тях опасност от измръзване нямаше... за разлика от момчето, което търсиха.

Ала още щом се размърда и отвори очите си наред кучия студ, в който усети, че се намираше, Кейлъб бързо осъзна, че дали ще измръзне приспаднаше към графата с най-малките му проблеми в момента. Защото веднъж излязъл от безсъзнанието, в което го бяха пратили преди малко, той с ужас установи няколко неща.

Първо, както казахме, разбра това, което и всяка една част от тялото му подсказваше- че се намираше на изключително мразовито място, където всичко беше заледено и обсипано със сняг. Следващото,

което ума му възприе още по време на премигването бе, че горната част от тялото му беше завързана към нещо твърдо, вероятно камък.

Чак тогава съзря и най-стряскащото- беше отвсякъде обиколен от груби, намръщени мъже, жени и деца, облечени с необработени кожи. Като намиращия се най-близо до Кейлъб- голям колкото гардероб тъмнокоос мъж с подчертано обърната захапка- имаше в ръката си голяма и дебела тояга с прикачен остър камък в края.

Припомнил си как се бе озовал тук, силно притеснения Кейлъб започна да премята погледа си измежду всички тези праисторически хора. Накрая погледна към най-близкия до себе си и изрече ухилен:

- Здравсти... Виж, приятелю, малко прибързано сте ме преценили с компанията ти... Не ви бях влязъл в пещерата, за да ви сторя нещо, а...

- Ти див! - прекъсна го с висок глас мъжът с тоягата, насочвайки я към него. - Ти дошъл убиеш ни и вземеш храна!

- Не, не, не, не, не! - Кейлъб заклати трепетно глава. - аз не съм опасност, кълна се!- тук младежът се замисли, че може би ако им го кажеше с техния начин на говор щеше да достигне по-добре до тях, затова извика - аз не див! аз не дошъл убия вас и взема храна! аз дошъл с мир!

Не беше сигурен дали въобще знаеха думата 'мир'- най-малкото защото подобен вид хомо сапиенс предци физически не бе способен да разбира всички слова от предстоящия речник на човечеството. Но беше длъжен да опита...

За жалост, по израженията на лицата на неандерталците се забеляза, че никак не бе успял да ги накара да омекнат. Напротив, след като всички отново го изгледаха намръщени, една от жените изведнъж изскочи напред и изкряска:

- Той див и убие нас!

- Затова ние убием него! - чу се още един вик от тълпата, а това предложение беше прието радушно от всички, освен, разбира се, от завързания.

- Не, не, моля ви, разберете ме! - Кейлъб се върна към обичайния си начин на говор.- Не влязох във вашата пещера, за да ви направя зло!

- Ние убием тебе! - непреклонния едър мъжага сякаш дори не го беше чул- той изведнъж извика това, при което вдигна рязко ръчно изработеното си оръжие за убиване... и замахна с него към главата на пленника.

Кейлъб огласи района с още един тревожен вик и част от съзнанието му сякаш се приготви да умре. Друга част обаче отказваше да повярва, че това щеше да е края му и до последно се надяваше, че беше възможно чудо- като например изведнъж у него да бликне някоя специална свръхсила, предадена му като наследник на рода Годхънт.

Дали беше възможно нещо такова да се случи така и нямаше да стане ясно, защото изведнъж, точно преди праисторическата бухалка да е размазала главата на момчето в скалата, ненадейно в същата тази ръка на неандерталеца се заби една доста по-модерна на вид остра стрела. Праисторическия човек изрева от болка и мигом отпусна ръката си, поглеждайки по посоката, от която бе дошла стрелата, а същото стори и племето му... а и Кейлъб, веднъж щом с небивала радост и признателност към небесата осъзна, че някой бе възпрял екзекуцията му.

И тогава я видяха. Беше изумително красива млада жена-мулатка с дълги, тъмни коси и присвити в гневно изражение кафяви очи. Инак с изваяна, слаба фигура, сега тя бе навлякла по себе си няколко дрехи, изработени от кожи на животни. Самата тя понастоящем бе яхнала животно, типично за това време- голям, тъмнокафяв мамут. Препускаха с мощна засилка насам, задавайки се откъм близкото възвишение, а в ръцете си жената държеше лъка, с който бе изстреляла спасителната за Кейлъб стрела.

Появата ѝ, несъмнено, предизвика огромен смут сред неандерталското племе. Повечето жени и деца започнаха да крещат и да тичат на различни посоки, а и някои от мъжете сториха същото. Останалите мъжки неандерталци, сред които и водача, решиха да нападнат мамута, но той очевидно бе свикнал на такива ситуации и затова толкова майсторски премина покрай тях, че те не можаха да го удържат.

Под звуците на разнородни викове, голямото животно спря при жертвения камък, към който бе привързан Кейлъб. Тогава красавицата направи такова едно бързо движение, с което се хвана за едната бивна на мамута и се провеси над момчето с остър меч в ръката си. Само с още едно движение разряза въжетата (които така или иначе не бяха твърде солидни и професионални, защото бяха направени от доста ранен вид хомо сапиенс), сетне върна меча на мястото му и извади ръката си към вече свободния пленник.

Кейлъб, обозрявайки я с ококорен и прехласнат от изящството ѝ наред другите човекоподобни индивиди наоколо, а същевременно и истински признателен за спасителната ѝ поява, мигом се възползва от настоящото предложение да му помогне и затова стисна здраво нейната нежна ръка. Тъмнокожата, от своя страна, не чака и секунда след това, а директно го издърпа със себе си на гърба на мамута.

Междувременно по-смелите мъже-неандерталци отново понечиха да нападнат животното, но то все още ги превъзхождаше по ръст, а и по издръжливост, затова успя да ги отблъсне без дори да се налага да стъпка някой от тях. А веднъж щом яхналата го красавица му даде съответната заповед, мамута мигом тръгна отново напред с доста

бърза крачка, подминавайки и последните останали пещерни хора, които се намираха близо до него.

Пое директно през снеговете, през които не му бе трудно да премине, защото беше голямо животно и имаше тренинг. А през това време, докато древния прародител на слоновете превеждаше младите мъж и жена през иначе непроходима за тях зона, Кейлъб, който от тази точка имаше доста по-добър изглед към всичко наоколо, с неприкрито удивление обозря красивата, макар и все така вкочаняващо ледовита атмосфера. Беше като заснежен връх на висока планина, с това допълнение, че изглеждаше да е с доста по-обширна територия.

Преди да е казал каквото и да е по отношение на природните условия наоколо, момчето нямаше как отново да не погледне момичето и да не ѝ каже думи, с които да изкаже благодарността си:

- Аз... направо не знаеш колко съм ти... - тук се замисли, че може би щеше да е добре отново да се върне към предполагаемо типичния за тази епоха говор, затова изрече с някак по-груб маниер. - Аз... благодаря теб! Ти спасила ме!

- Знам и модерния език, не е нужно да се излагаш допълнително-тя изведнъж го прекъсна някак троснато, но и с усмивка.

Кейлъб се изуми. Не че не му бе минала и мисълта, че и тя като него може би не беше от това време, имайки предвид колко коренно различна изглеждаше от, неандерталците, но сега поне имаше потвърждение.

- Аз... не знам какво да кажа - изрече той. - Но реално в момента казвам нещо, значи все пак има какво.

Сам се почувства нелепо да изрича някакви такива работи само колкото да поддържа някакъв разговор.

- Не е задължително да говориш, аз не държа на това - каза тя, при което извърна погледа си към него, за да го огледа. - Но ти препоръчвам да вземеш някой от моите кожуси. С тези шорти и тази тениска накрая ще ми се наложи да лекувам тежка бронхопневмония, а в тукашните условия това е трудно така че най-вероятно ще си заминеш.

- Ами... няма как да не се съглася - отвърна Кейлъб, при което с нейно съдействие свали едно от многото ѝ горнища и си го наметна. - Идвам от доста по-топло място, иначе щях да се подготвя. Но предполагам и ти ме разбираш. Освен ако мястото, на което си била преди да се пренесеш тук, не е било северния или южния полюс... или може би някое друго мразовито място от вселената... или някоя от другите паралелни вселени...

- За жалост бях на Хаваите - уточни тя и си позволи да се подсмихне отново. - Можеш да си представиш как се почувствах, когато се озовах по бански сред снега с коктейл в кокосова чаша в едната ръка.

Опита ѝ за шеговитост накара и Кейлъб да се подсмихне, но друга една подчертано мъжкарска страна у него изведнъж го накара да си представи тази толкова привлекателна красавица само по бански, което смени нюанса в изражението му и тръпките по тялото му. Той обаче бързо се опита да се върне към сериозната ситуация, в която все пак бяха, и да каже:

- Ех, да... Съдбата не пита къде да ни прати... Съдбата или по-скоро онези странни предмети... и хора... които ни препращат от едно място на друго. И при теб ли причината беше нещо такова?

Жената отново му метна един лек поглед през рамо. Помълча няколко секунди, после отвърна:

- Твърде много се заприказвахме и устните ти са започнали да измръзват. Скрий ги в кожата си и ще говорим като стигнем до там където трябва.

Кейлъб реши да не ѝ се възпротивява- устните му наистина започваха да стават толкова сухи и сини, че почти не ги усещаше. Затова ги сви и приведе главата си надолу.

Но същевременно погледът му продължи да шари в различни посоки. Както към атмосферата на Ледената епоха, в която очевидно се беше озовал този път, така и към забележителната красавица, на която той дължеше своя живот.

Осемнадесета глава

Приказка за криптата и драконите

Някога, много отдавна, била създадена една забележителна подземна крипта. Обширна и зрелищно величествена, тя съдържала в недрата си множество сакрални отделения за почит към боговете, а също така и десетки гробници на знатни хора, поели по последния си път в Отвъдното.

Ала с годините и столетията, и пътят на хората, намиращи се все още в света на живите, постепенно се изменил. Така почитта към старото отишла на заден план, а монументални обекти като криптата били оставени да тънат в забрава. А по някое си време в Тъмните векове, непосредствено до входа ѝ дори започнал строежа и на замък, на който му било писано някой ден да се възвисява величествено сред всичко наоколо и по този начин съвсем да заличава спомените за предишното велико нещо по тези земи.

Но на великите неща винаги им е писано да остават в съзнанията на хората- независимо дали като легенда за нещо древно или просто като руини, на които им предстои след още много години да бъдат открити и разучени. А за радост на някои от нашите добри познати герои,

въпросната крипта не беше нито едното от двете, защото нейното съществуване и до ден днешен беше ясен факт за доста хора- като например тези, които изначало бяха дали насоката за Георги и Аврил Годхънт, че точно в подземните ѝ недра те ще открият спасението, на което се надяваха.

И ето, че сега, след неуморния си стремеж да стигнат дотук, двамата съпрузи най-накрая се намираха пред входа на тази крипта, а компания им бяха дори повече помощници, отколкото първоначално бяха планирали- внучка им Хоуп и новите им двама млади познати Харисън и Данаил. Петимата се намираха сред избуялата зеленината в едно не особено поддържано кътче зад двореца, но в огражденията му зад крепостната стена. Гледаха към желязната решетка, запечатваща някога далеч по-добре изглеждащият каменен портал.

По едно време към тях се приближиха и други двама мъж и жена, чиито отношения бяха различни и това се забеляза в топлите думи, които си разменяха докато вървяха насам, хванати под ръце и гледайки се един друг усмихнати:

- Как си могла да си помислиш, че не те помня, Раquel! - кралят на цялата околност изрече това с неприкрит ентузиазъм да провежда този разговор. - Да, наистина бях доста малък, когато ти за последно ми беше бавачка, но никога не бих забравил добрата жена, която ме възпитаваше и която търпеше всичките капризи на един тогава доста разлигавен принц.

- Не беше чак толкова разлигавен, синко - махна с ръка старицата, с благо изражение на лицето. - А и да беше- за благородник от твоя ранг това е нормално. И ти, и баща ти, а и дядо ти, получаваше всичко в ранните си години, защото това бе времето, в което трябваше да живеете волно преди да са дошли големите отговорности, които ви очакваха като владетели.

- Още не мога да повярвам, че си била бавачка на цели три поколения в кралския род! - позволи си да възкликне Хоуп, която дочу тази част от разговора им и отиде от другата страна на Раquel, за да я прегърне през рамо с широка усмивка. - Забележителна жена си!

- Благодаря ви, но стига сте ме хвалили. Не аз съм главното, с което трябва да се заминаваме днес - махна с ръка подсмихнатата старица, сетне си пое въздух и се загледа във входа на криптата. - Това е значи, а?

- Да - кимна кралят и отиде към решетчатата преграда. - Не знам от колко години никой не е стъпвал в нея. Аз самият никога не съм отключвал тази врата, защото единствения и последен път, когато си позволих да вляза вътре, беше когато бях много малък и с едни приятелчета бяхме толкова дребни, че просто си се шмугнахме от

другата страна на решетката. Уви, бяхме открити и изведени извън нея преди да сме навлезли твърде навътре, но пък малкото, което видяхме ни отказа от желанието да разгледаме и останалото - загледа се с всички около себе си и ги попита - Пак ще ви задам въпроса- съвсем сигурни ли сте, че искате да проучите нещо толкова изоставено и страховито? Дори и някои от най-смелите си стражи не съм пращал да влизат в тази крипта. Не се знае какво може да се крие още по-навътре в дълбините ѝ.

- Длъжни сме да го направим- както ви казахме, Ваше Величество, очакваме в тази крипта да открием отговорите на важни за всички ни въпроси. - отговори Георги.

Кралят кимна и си пое въздух.

- Е, добре - рече и извади отнякъде връзка със стари ключове, единия от които пхна в ключалката и го превъртя. - В такъв случай... късмет!

- Благодарим! - отвърна трепетно Аврил и заедно със съпруга ѝ първи пристъпиха навътре, по стълбището за надолу, а след тях бавно тръгнаха и Харисън, Данаил и Хоуп.

Но щом и Раquel понечи да ги последва, кралят за момент я спря и я попита:

- Все още не смятам, че и ти трябва да ходиш. Не се знае на какво може да се натъкнете там, а ти си на възраст, на която ще ти е по-трудно да се справиш с опасностите, без да искам да те обиждам.

- Спокойно, мило чедо мое... - отвърна старицата и го помилва по едната буза. - В баба Раquel има много повече енергия, отколкото може би изглежда. Върви, върви в замъка, да се занимаваш с твоите си важни дела за кралството, а аз ще се оправя.

- Е, основното ми дело за деня е... публичната екзекуция на вещицата - отбеляза с нотка на ирония краля. - Но да, на практика и това си е важно.

- От доста години тормозеше хората в околността- и нейния ден си дойде - отбеляза Раquel, след което отново дари мъжа с поредна усмивка и също слезе надолу по стълбището.

Кралят изпрати и нея, и останалите с поглед, докато вече не можеше да ги вижда.

Те самите обаче си се виждаха доста добре благодарение на запалените факли и подвижни фенери, с които той предварително ги бе снабдил. А по този начин можеше да се уверят и с очите и обонянието си до каква степен той не бе преувеличил в думите си. Още докато вървяха по първия доста дълъг коридор за напред, те установиха, че тук неподдържаните стени, таван и под бяха най-малко притеснителното. Навсякъде имаше паяжини, които им се налагаше да премахват с ръце, а и следи от други животни, включително и костите на отдавна умрели

такива, които очевидно през годините бяха влизали тук през решетката. Не само това, ами и въздухът беше тежък и задушен- типично за място, което постепенно навлизаше толкова навътре в земята.

Атмосфера от този тип вероятно би потиснала някои хора и би ги разколебала в желанието им да продължат напред- за радост нашите шестима герои бяха твърде устремени в целта си да открият пътя към дома и затова продължаваха смело напред. А и не може да се каже, че разговорите, които започнаха да провеждат един с друг, не ги поразсеяха по пътя.

Като за начало ще акцентираме на този, който започнаха Данаил и Харисън по едно време, когато бяха изостанали малко от останалите, и в който, разбира се, отново си пролича сблъсъкът на представите им за това кое всъщност беше важното в живота:

- Ей, приятел... - каза Данаил, потупвайки другото момче по рамото със специфична усмивка и остроумно изражение. - Тъй и тъй в момента само си вървим... Дай да си поговорим най-накрая за дивото ти изживяване от тази сутрин!

Харисън го погледна, някак колеблив.

- Изживяването... не беше само мое. И двамата с теб спомогнахме да...

- Не, не, не... - размаха с ръце другия младеж. - Говоря за по-ранното ти изживяване, още като започна деня... Сещаш се, когато с Хоуп се усамотихте в горичката... Цял ден ми иде да те питам и ето, че момента най-накрая дойде... Ти... я прасна, нали?

Харисън, който на този етап си мислеше, че вече беше свикнал с начина на държание и говор на другия, сега все пак се ококори след явно неочаквания въпрос.

- Не, не съм я... *праснал* - отговори той саркастично. - Не знам защо продължаваш да си мислиш, че отношенията между един мъж и една жена трябва да се базират само на това.

- Ами това все пак е едно от най-яките възможни изживявания, ако не и най-якото! Но след като все още не си го пробвал няма как да знаеш... - отвърна с известно разочарование Данаил, а усмивката му леко се стопи. - Не знам какво се мотаеш, друже. Хоуп е толкова яка мадама, че аз лично бих я обладал цяла нощ! - тук забеляза кривия поглед на другото момче и побърза да добави - Добре, добре, съжалявам... Знаем, че и ти, също като старата ти версия Георги, не обичаш да говориш по такъв начин.

- Въпросът всъщност не опира до това какво ние обичаме или не, Дани - каза Харисън и си позволи на свой ред да сложи ръката си на рамото му. - А до това, че ти самия понякога се държиш твърде... не както трябва. Знаем, че всеки си има свой начин за възприятие на живота

и е в пълното си право да го поддържа. Но... не се изненадвай ако и в бъдеще срещаш такива като нас, които няма да са съвсем предразположени да обсъждате по такъв вулгарен начин нещо толкова красиво като... първата любов...

Изрече последните си думи някак по-прехласнато- както и погледна Хоуп, която вървеше с останалите на няколко метра пред тях. А Данаил, след като няколко минути мълча и просто премяташе погледа си между тях, накрая се подсмихна и отбеляза:

- Е, поне признаваш, че имаш някаква тръпка към нея. И не само тръпка, ами я наричаш и... любов. Доста бързо осезание като за момиче, което познаваш буквално от вчера.

- Ами... ако трябва да съм честен, знаех го още от мига, в който я видях за първи път- каза някак замечтан Харисън. - Тя е тази, която съм търсил, убеден съм. И нямам предвид само тази, за която Лу ми каза, че по някаква причина трябва да търся... а тази, която душата ми малко или много е дирила цял живот.

- Хм... е добре, няма да отричам, че доста си пасвате, а тези твои приказки ви карат да изглеждате дори още по-симпатични в трепетите си... макар и сериозно граничещи със сладникави - каза Данаил и си пое от не особено приятния въздух, но все пак въздух. - Но също така не ми се иска да крия от теб колебанието си в цялата тази работа да си тъй отдаден на подобна романтика. Разбирам, че с теб поначало имаме твърде различни възгледи за доста неща и че може би моите понякога са в едната крайност... но същевременно и това твоите да са в другата крайност може да е притеснително. Знам, че в момента вървим из тези тунели със самите Георги и Аврил Годхънт, които са примера за двама от най-вълшебните влюбени, които светът е познавал, и които по някакво съвпадение са дядо и баба на възлюбената ти... но все пак съзнаваш, че в не всяка любов в този живот може да бъде тъй нереалистично прекрасна на вид, нали?

Харисън въздъхна. Погледна го и кимна.

- Да, съзнавам го. Спокойно, имам си реална преценка за живота, макар и на практика да не помня много от досегашния си. И всъщност ще ти благодаря, че се опитваш с по-приятелски думи да ми намекнеш за вероятността от такова развитие на нещата, каквото винаги е възможно, разбира се- може би чак сега успя да ме убедиш, че наистина си загрижен за потенциалната ни връзка с Хоуп, и то заради нещо повече от шеговитостта на един неукротим палавник.

- Все пак не съм безмозъчен неукротим палавник, а неукротим палавник, който може да преценява нещата! - отвърна с шеговита напереност Данаил. - Затова и ми се иска и двамата да гледате трезво на нещата. Но както и да е, все пак ви пожелавам да имате пътя, за който си

личи, че копнеете и който рано или късно ще ви доведе и до... интимните изживявания, с които започна разговора ни.

- И към която тема не мисля, че трябва да се връщаме- аз и Хоуп сме твърде далеч от тия трепети, още дори не сме се целунали.

- Ех, опасяхах се, че може и до целувка да не се е стигнало... - поклати глава Данаил. - Но добре, да речем, че всяко нещо при вас трябва да си дойде с времето. И все пак, искам да ми обещаеш едно... - тук умишлено запази мълчание от няколко секунди, вероятно за да увеличи интереса на Харисън, който се беше загледал заинтригуван в него, като за да получи накрая още няколко думи от тип, който различните хора биха приели по различен начин. - Обещай ми, друже, че когато някой ден с Хоуп започнете да се забавлявате в кревата... задължително ще ѝ направиш вълчи капан!

- Как можах да се вържа, че ще кажеш нещо умно в края на този разговор! - Харисън се намръщи, но някак шеговито, а по същия начин и избута другия младеж леко с ръка.

- Е, че малко ли умни неща казах до сега? - отвърна ухиления до уши Данаил. - Просто ми е кеф да си говоря и по моя си начин... И да, знам, че на някои други това не ви е съвсем кеф... като например на всички останали тук, де... или като например на онова момиче, с което се скарахме по същата причина на острова- мисля, че беше Одри- и с тримата ѝ приятели също...

- Одри? - ненадейно, Георги, към когото тийнейджърите постепенно се бяха приближили, се спря на мястото си и се обърна към тях, заглеждайки ги въпросително след като бе уловил последните думи на Данаил. - И тримата ѝ... приятели?

Момчетата се спогледаха, изненадани какво точно в това изказване бе привлякло вниманието му.

- Да... Одри - кимна Данаил. - Именно с нея и с дружките ѝ започнахме заедно скачането от едно място на друго... но това май така и не ви го бях споменал, сега като се замисля...

- Какви бяха момчетата, знаеш ли имената им? - Аврил, също дочула тази част от разговора, се загледа в него някак развълнувана.

- Ами... да ти кажа честно, не съм съвсем сигурен за всичките. Единият май беше индианец и името му си беше нещо индианско-започваше с 'Д', като че ли... На другия пък му беше доста снобарско, май Фердинандо или нещо от но сорт... Имаше и един, който вече със сигурност го помня как се казваше, защото името му беше същото като на един от любимите ми кечисти- Кейлъб.

Георги и Аврил се спогледаха облещени.

- О, не...- прошепна жената. - Кейлъб... Одри... Ферди...
Дайами...

- Да, точно така им бяха имената - потвърди Данаил. - Чакайте, чакайте, ама вие познавате ли ги?

- И още как - отговори Георги. - Някои от тях са част от семейства, с които сме си близки семейни приятели. А Кейлъб... той ни е внук.

- Какво за Кейлъб? - нямаше как и Хоуп да не дочуе тази част.

- Миличка... току-що разбрахме, че очевидно и чичо ти, а и Одри, Ферди и Дайами, са станали част от тези странни скачания във времето и пространството - каза Аврил, хващайки ръцете ѝ.

- Какво? О, не! Само това ни липсваше! - възкликна момичето.

- Ама как не се досетих по-рано, че може да се познавате! - плесна се по челото Данаил. - Срегнах се с онези четиримата в градината на имението, което е собственост на кралския род, живеещ в града, от който идвате и вие!

- Имението на хълма при Каблешково? “Връхъ”? - попита Аврил. - Да, точно за там бяхме чули, че се канят да ходят същите те за лятната си ваканция! Не мога да повярвам! Как така и те са се озовали в примката на това безумно и необяснимо скачане от едно място на друго?

- Опасявам се, че може аз да имам нещо общо - тихия глас на Харисън накара другите да го загледат, а той самия пък погледна към Данаил, за когото знаеше, че по-добре можеше да обясни този случай, защото поне го помнеше.

Самия той, който очевидно вече бе смекчил възгледите си спрямо другото момче, въпреки това си позволи да присвие една вежда. После погледна към останалите, които го бяха загледали, и им каза:

- Не сме сигурни какво точно стана тогава, но... действително, веднъж щом аз и онези четиримата се озовахме в очи в очи с току-що изникналия отнякъде Харисън, всичките се телепортирахме от двора на имението на онзи екзотичен остров. На практика се случи същото като с вас като е тръгнало да се излюпва яйцето, само че при нас беше нужен просто един... поглед помежду ни.

- Тази работа никак не ми харесва - каза Георги, почесвайки се по брадичката. - И нямам предвид теб, Харисън, нека не излезе така. Но познати и непознати хора да скачат ей така от място на място само при контакта с някой или с... нещо... звучи нелепо. И се надявам в тази крипта да намерим онова, което търсим, за да можем не само да разберем как да се приберем у дома, а и за да се подготвим по някакъв начин да издирим къде са и другите деца и съответно да върнем и тях там.

Той се извърна отново напред и продължи по коридора, осветявайки пътя си с факлата, която държеше. Другите също тръгнаха с него, а Данаил реши да го попита:

- Ти така и не ни каза какво точно се очаква да открием тук. Дали няма да го подминем без да разберем?

- Не, не мисля, че е възможно. Защото става въпрос за нещо, което със сигурност може да привлече вниманието на хората. Не знам какво точно е, но пък знам, че се намира в зала в края на криптата.

- Така ни казаха онези възрастни хора от селцето, в което се озовахме, когато се пренесохме в този свят - допълни Аврил. - Бяха чували разни легенди от предците си и се чувстваха убедени, че тези легенди отговаряха на истината. И да, знам че да се осланяме само на предания може да звучи налудничаво, но това, уви, е единственият ни шанс.

Другите не казаха нищо, но не е като да не осъзнаваха, че тя бе права. Трябваше да се възползват от всяка възможност, която им се предоставяше, била тя базирана на реални факти или на приказки.

А скоро, когато най-накрая стигнаха до края на този коридор и се озоваха в първото по-обширно отделение на криптата, шестимата герои за момент се почувстваха като част от второто. Но не от някоя от преобразените във времето сладки и романтични приказки, които всички бяха чували, а по-скоро като от някой от далеч по-мрачните им оригинали, с които не всеки бе запознат.

Бе нещо като обширна зала с големи колони, явяващи се опорни стълбове на огромния куполест таван. През средата минаваше алея, от двете страни на която бяха наредени гробни камери, изработени от тежки, каменни плочи. По тях имаше изписани разнородни старинни думи и символи - със сигурност датиращи от преди повече от хилядолетие.

Ала това, което най-силно разтърси търсачите на отговори в тази крипта, бе вълнуващата и трудно обяснима сцена, от която те станаха част веднъж щом повървяха малко по пътеката в средата и наближиха тежката, на вид заключена, порта в дъното на залата. Там, над две от срещуположните една на друга гробници се рееха... два духа. Бяха мъж и жена - облечени в красиви, бели роби, но с някак посърнали лица. Гледаха се един друг втренчено, но щом забелязаха, че живи хора се доближаваха към тях, сякаш се стреснаха и се прикриха зад две от колоните встрани.

Да, колкото и иронично да звучеше - духовете се стреснаха от хората, а не хората от духовете.

- Не, не, не се плашете от нас - по този повод Георги се реши да пристъпи бавно и внимателно към тях, премятайки погледа си от единия на другия. - Ние идваме тук с добро, не искаме да ви сторим... нищо.

- Не се притесняваме, че вие ще сторите нещо на нас - рече мъжкия дух. - А че ние ще го сторим на вас.

Думите им накараха шестимата живи да потрепнат и да се спогледат.

- Вие... не изглеждате нападателни - каза Хоуп.

- Така е- и не сме... - кимна жената-дух. - Но се боим, че ще пожелаете да продължите напред, а за тази цел ще трябва първо да преминете през изпитание, на което сме длъжни да ви подложим и с което за жалост никой до сега не се е справял.

- А който не се справи... той не просто умира физически - допълни мъжът. - Той направо изчезва заедно с тялото и душата си. Вгражда се в основите на криптата и никога не се връща.

- Така че хубаво си помислете дали ще поемете този риск - бяха последните думи на жената пред очевидно доста по-притеснените след обяснението им мъже и жени.

Шестимата живи герои се спогледаха отново. Така казани нещата наистина изглеждаха по-сложни и рисковани, отколкото бяха досега. И все пак, само с един поглед, Георги, Аврил, Хоуп, Харисън, Данаил и Раquel успяха да си дадат един да друг увереност, тъй като всички добре знаеха, че да се пробват в изпитанието вероятно бе единственият им шанс поне да се доближат до прибирането си у дома.

- Готови сме да се опитаме - Георги, заел позицията си на нещо като говорител на групата, застана пред останалите и се спогледа с духовете.

Самите те- призрачните мъж и жена, се спогледаха с въздишки.

- Много съжالياваме - рече мъжът, при което с дамата излязоха от прикритието си зад колоните и отново застанаха над гробните камери. - Но това е ваш избор, а ние сме длъжни да уважим решението ви. Да започваме.

Отведнъж се обърнаха един към друг и се приближиха, ресейки се с магическия си призрачен вид във въздуха.

- Има една история. За мъж и жена. Съпруг и съпруга... - изразителният глас на мъжкия дух отекна из буквално мъртвешката тишина на залата.

- Те много се обичали- много, много се обичали - изрече също толкова чувствено и жената. - Но съдбата ги разделила. Съдбата и техните собствени грешни решения. Решенията им да се обърнат един срещу друг вместо да се подкрепят. А това не завършило добре. И двамата загинали, а духовете им били затворени в криптата, в която били положени и телата им.

Загледаха се съответно в имената, изписани на стар език върху плочите на двете гробни камери. Сетне пак се спогледаха и, започвайки да се заобикалят един друг, но без да се доближават твърде близо, мъжът прошепна:

- Били наказани от сили, по-висши от тях. За да им дадат урок тези сили ги направили пазители на единия от проходите в криптата. Тези

някога жизнени мъж и жена, тези двама тъй отчуждени във времето влюбени- те трябвало да въвеждат всеки един посетител на криптата в дълбочината на историята си... и ако някой ден някой успеел да им помогне да преодолеят невидимата стена помежду си и пак да се докоснат... той щял да бъде допуснат да продължи напред.

- Който се решил на това изпитание и не съумее да стигне до края му обаче... той завършвал като един от многото писъци, вградени в това мрачно място...

Жената едвам изрече това и отнейде, в далечината действително започнаха да се чуват стряскащи и покъртителни стенания и викове за помощ. Това определено стресна шестимата посетители на криптата и ги накара да се почудят дали нямаше да завършат по същия начин. Но така и не казаха нищо, защото тогава разказа на духовете завърши по един дори още по-внушителен начин.

- Дълги години двата отчуждени един от друг призрака изпълнявали задачата си, макар и да не искали... - каза мъжът. - Опитвали се и сами да преодолеят пречката помежду си, за да не повличат и други клетници в дълбините на своя мрак... Но не знаели как да го сторят, защото тази невидима стена изглеждал неразрушима... а заради неспособността и на непознатите минавачи да го сторят сумати души оставали во веки тук, в тази крипта...

- Затова с годините и вековете съпрузите се отказали от мисълта, че свободата на тях и на останалите е възможна... а накрая това ги накарало просто да пожелаят... да пеят... Да пеят своята тъжна песен с копнежа си поне някъде в нея някой от смелите участници в изпитанието им да се докоснат до душите им и да открият... отговора, който да помогне на всички...

И ето- отнейде се чу мелодия- от пиано. Тиха, тъжна, отекваща в стените. След няколко мига съпътствана и от чувствените гласове на съзерцаващите се с горчивина и реещи се из пространството призраци, които изпяваха своята история. Две сияещи души, които просто се носеха величествено над всичко друго в залата, но светлината на единия не бе способна да се докосне до светлината на другия...

Но не само духовете се бяха възвисили из въздуха, изрисувайки своята история с глас и своеобразен танц. По едно време, тяхната песен до такава степен заплени и другите герои не само със силата си, а и с реалното вълшебство, с което бе изпълнена. Обгърна ги магически и възвиси и тях нагоре, сред новопоявили се ярки светлини, които изпъстриха цялата зала.

Там, под големия величествен купол на залата, сега живите можеха просто да се оглеждат озадачени и омагьосани на всички страни,

а не-живите... да ги даряват с още и още такива емоции чрез песента и танците си..

Песента не беше дълга- само няколко минути. А след като я изпяха, призраците доближиха себе си и другите шестима до портата, където им позволиха отново да стъпят на краката си. Погледнаха ги натъжено.

- Ключ към тази врата има, но ние не го откриваме - промълви жената. - А вие открихте ли го или криптата ще посрещне идната вечер със своите нови пленници, погълнати за вечността?

По погледите на Харисън, Данаил, Хоуп и Раquel си личеше колко объркани бяха. Объркани и същевременно тъжни- както за горчивата съдба на двата призрака, така и за това че в умовете на нито един от тях така и не идваше отговор на въпроса им, който да им се струваше оригинален и неизползван от някой от предишните живи посетители на това място.

При Георги и Аврил обаче... сякаш бе различно. Докоснати дълбоко от песнопението на двамата влюбени, но отчуждени призрачни мъж и жена, те първо се спогледаха един друг, а после и тях.

- Ключът не съществува - рече тогава Георги. - Вероятно всички досега са търсили отговора в думите, които умовете им могат да навържат...

- Но ние, в столетния си живот, вече сме установили нещо- че невинаги нещата в любовта могат да бъдат обяснени току-така - прошепна Аврил, при което двамата със съпруга ѝ се хванаха за ръцете и се спогледаха с проблясъци в очите. - Все пак любовта е частица от една по-висша и необяснима сила, която човешкото съзнание не е способно да асимилира напълно и да го обясни. Затова и при някои отговорите не идват със слова... Дори не идват с нещо обяснимо...

- Но идват. И това е достатъчно - последния шепот, който изрекоха устните на Георги, вече намиращи се едва на дъх разстояние от тези на Аврил, отекнаха в тишината на залата, в която всички тленни и нетленни души наоколо сега се бяха съсредоточили трепетно.

Очите на съпрузите Годхънт се затвориха, а устните им се докоснаха. Телата им се притиснаха едно в друго така, както безброй много пъти през годините. И след миг, двамата засияха. Блага, мека, удивително красива светлина. Ни най-малко заслепяваща светлина, която всъщност можеше да отвори нечий очи...

Призраците усетиха необяснима вълна от емоции да преминават през все още съществуващите им души. В погледите на тези лишени от физическото реещи се тела бликнаха сълзи, а щом след миг двамата се спогледаха с проблясващите от тези сълзи погледи... всичко вече беше ясно.

Те, привлечени един от друг, успяха да скъсят дистанцията помежду си напълно. Неспособни да повярват, че това се случваше, и двамата вдигнаха ръцете си, като за да се докоснат пръстите им. За първи път от толкова много години...

- През цялото време... това е бил отговора... - прошепна жената. Ние сме били отговора. Ние и това, което представляваме.

- И което ще представляваме до края на вечността... - отвърна трепетно и мъжът, след което и те двамата съчетаха устните си, а това мигом изпълни цялата зала в дори още по-ярка светлина от онази по време на песента им.

И ето, че тогава... те просто изчезнаха, загубени нейде там из това красиво сияние Миг след което, пред ликуващите погледи на все още намиращите се тук щастливи живи, голямата тежка порта зад тях се отвори бавно и величествено.

Те самите сякаш не бяха способни веднага да реагират на това. Просто се загледаха натам премигващи и все така удивени.

Хоуп първа си позволи да погледне с неописуемо голямо възхищение своите прародители и да им каже:

- Вашата любов... Тя ни помогна да не останем пленници на това място до края на вечността... Не че това е изненада за мен, но... уау, просто не знам какво да кажа!

Нямаше как при последните си думи да не хвърли един поглед на Харисън, който също я гледаше в момента. Личеше си им, че и двамата изживяваха този момент и по свой собствен особен начин. Самите Георги и Аврил пък, усмихвайки се широко, се спогледаха преди мъжът да каже:

- Още един разрешен случай по пътя на една столетна любов... нищо кой знае какво - позволи си да се пошегува, но след това изражението му върна сериозния си вид. - Но всъщност случая не е разрешен напълно. Нямаме време за губене- трябва да продължим напред и да стигнем и до залата с отговорите.

Безрезервно съгласни с него, всички го последваха, когато след секунди той пристъпи от другата страна на портата заедно със съпругата си.

Отново се озоваха в коридор като онзи от преди малко- тръгнаха по него. А докато вървяха все така изумения Данаил нямаше как да не се запита:

-Това, което се случи беше... наистина изумително... И съжялявам ако само аз съм глупавият в случая и не съм схванал всичко съвсем, но... не ми е присъщо да не се почудя какво щеше да стане ако в това изпитание не се бяха впуснали двама истински влюбени като вас,

Георги и Аврил? Ами ако тук беше дошъл някой самотен човек, който никога не се е влюбвал? Как вратата щеше да се отвори за него?

Георги го погледна, подсмихнат. Осъзна, че момчето вероятно си представяше само себе си в подобна ситуация и затова реши да му помогне да разбере как в такъв случай би могло да открие отговора:

- Както ти казах и вчера, синко... обичта не е нещо, което само влюбени мъж и жена да могат да споделят. Обичта е чувство, простиращо се в безброй много измерения и изглеждаща по безброй уникални начини, навързани с едно дори още по-висше и невъзможно за описване цяло... Сигурен съм, че ако пожелае всеки е способен да събуди нейното пламъче някъде там вътре в себе си. И по този начин да даде на онези двама влюбени, а и на себе си... ключа.

Пролича си, че дори човек с възгледите на Данаил се усети докоснат от тези думи- до такава степен, че да не знае какво повече можеше да каже- макар и да се виждаше, че все още бе доста объркан в асимилирането на всичко случващо се. Така или иначе той и останалите нямаха време да мислят повече за това, защото след секунди изведнъж се озоваха във второто отделение на криптата, в което този път имаше различни по вид сакрални монументи. В дъното отново се виждаше порта, а пред нея този път седеше малко момченце. Бе навъсило погледа си и изглеждаше тъжно.

Героите се приближиха.

- Хей... приятелче, какво има? - попита го първа Хоуп, приклякайки пред него. - И ти ли... си дух?

- Не - поклати глава детето. - Аз съм пазителя на втората порта. Но не ме карайте да приемам истинския си външен вид, защото ще ви уплаша.

- Ти... не си ли човек? - почуди се Харисън.

- Не, човек съм си, от семейство на магьосници. Но бях прокълнат и станах толкова чудовищен на вид, че плаших всички. Затова дойдох да се скрия в тази крипта още преди много векове, преди дори духовете на двамата влюбени да бъдат поставени като пазители на предишната порта. Само тук ми бе дадена възможността да си върна вида от преди проклятието, затова и се съгласих да съм вечен пазител на това място докато някой ден не дойде някой, който да ми помогне да изляза отново навън без да се чувствам като звяр, който другите гледат с презрение. И ето, че вие сте първите, които стигате до мен, но сега мен ме е страх дори да ви погледна, защото може да върна чудовищния си вид и да ви отблъсна.

- О... много съжаляваме за историята ти... - прошепна чувствено Хоуп. - Но трябва да знаеш, че разбирам какво ти е. Когато се озовах в този свят аз самата също бях... различна. Толкова различна, че вероятно

ших вече да съм изгоряла на кладата ако не беше закрилата на... един тогава непознат, но вече изключително важен за мен човек - тук си позволи да погледне към Ракел с признателна усмивка.

- Такава закрила ще дадем и на теб, чедо мое, щом се нуждаеш от нея - старицата пристъпи към детето и нежно го помилва по лицето. - Хайде, приеми вида си без да се плашиш от нас и ще видиш, че ние няма да те изоставим.

Детето си позволи да вдигне леко и плахо погледа си към нея. Колебаеше се, но само при контакта между погледите им у него се активира онази енергия, която мигом го превърна в... звяра, за когото говореше.

Беше огромен и космат. А на малкото места, на които нямаше козина, имаше огромни и отблъскващи на вид пъпки. Устата му пък беше голяма и с остри зъби- като на акула. Единствено очите му сякаш бяха останали от онова тъй симпатично и невинно малко момче- очите на едно тъжно чудовище.

Не може да се каже, че видът му не накара присъстващите около него да потрепнат. На всички обаче си им пролича, че вече бяха успели да вникнат в неговата история и така вида им да не ги плаши. Хоуп му го показа като, гледайки го в очите, изрече:

- Който е способен да отблъсне едно чисто и невинно малко дете само защото изглежда така... то този човек не си позволява да чувства с душата си.

Тя дори си позволи да се пресегне и да хване ръката му. А Ракел стори същото от другата му страна, изричайки:

- Но ти обещаваме, че когато излезеш с нас навън, ние ще те защитаваме. Дори ще те вземем с нас в нашите светове, ако пожелаеш.

Огромният звяр с душа на дете не можеше да повярва. В очите му се появиха сълзи, но това беше само първия признак на чувствата, които изпитваше. Следващия се прояви по неочакван за всички начин- изведнъж, цялото му чудовищно тяло засия в блажена светлина, а след като тя изчезна... момчето отново беше с вида си на дете.

- Аз... аз пак съм нормален! - възкликна малкият, оглеждайки себе си с проблясващите си очички. - Проклятието е развалено!

- Явно това е била мисията ти тук- да откриеш някой, който да не вижда това отвън, а това отвътре - изрече Аврил със сияйна усмивка.

- Благодаря! Благодаря!- възкликна детето, прегръщайки силно Хоуп и Ракел, а и другите четирима. - Сега вече ще мога да се върна в нормалния свят! А вие... ще можете да продължите напред.

Изрече това, поглеждайки към голямата порта зад него, която тъкмо се отваряше по същия бавен и величествен начин като първата. А щом той и останалите проследиха това за няколко секунди, накрая

момченцето дари с още един признателен поглед всички наоколо, след което със сияещо нетърпение заприпка по посока на изхода на криптата, готово да се върне към живота си на нормален човек.

А шестимата зад него го изгледаха с позитивни усмивки-радостни бяха и за него, и за себе си.

- Това беше по-лесно! - отбеляза тогава Данаил, след което добави самоуверено. - Дори мисля, че този път щях да успея да се справя и съвсем сам!

Другите не казаха нищо- само го погледнаха подсмихнати, а после всички продължиха напред, по следващия коридор, който накрая ги отведе до по-различно място като досегашните.

Изглеждаше като преддверие на порта, дори по-голяма от досегашните. Пред нея имаше столче, на което седеше намусен възрастен мъж с дълги бели коси и брада, към когото се приближиха.

- Здравейте, господине! - Аврил го поздрави дружелюбно, но той само я изгледа накриво.

- Какво искате? - попита ги троснато.

Останалите се спогледаха колебливо.

- Ние... търсим последната зала на криптата, в която се надяваме да има някои отговори за нас - отговори Аврил.

- Нормално да има отговори- все пак е залата на отговорите - каза мъжът с такъв тон, с който по-скоро не целеше да уведоми останалите за това, а да се заяде. - И аз съм пазителят ѝ. Но ако си мислите, че някога ще пусна някого вътре- много се лъжете! Во веки веков съм орисан да седя тук и да не допускам никого от другата страна на портата- такава е съдбата ми!

- Но... няма ли и във вашия случай някакво изпитание... или загадка, през което хората да могат да преминат, за да преминат от другата страна? - почуди се Харисън.

- Не, не съм толкова лесен аз - поклати глава старецът. - Защото аз нямам нито причина да искам да се върна към предишния си живот, нито причина да искам да намеря покой за душата си и да се възнеса. Тук ми е най-добре- да си седя и да гледам мрачно в една точка, припомняйки си какво ме направи такъв, какъвто съм.

- А какво е това нещо? - попита Хоуп, която се надяваше в отговора му да открият нещо, за което да се захванат, за да могат да помогнат и на него, и на себе си.

- Туй е дълга история, девойче. Дълга и много неприятна- не искаш да я чуеш. Но в края ѝ аз се озовах тук, където съм далеч от всичко и всеки. И се надявах някога повече да не видя никой, но явно някак сте успели да подкупите влюбените и момчето.

- Не ги подкупихме, а им помогнахме - каза Данаил, който го гледаше с присвити вежди. - Както бихме помогнали и на теб, приятел, нали схващаш? Само трябва да ни кажеш...

- Никаква помощ не искам! - силния вик на стареца отекна наоколо. - Не и след като моята скъпа Мерибет ми обърна гръб!

Чак сега шестимата герои пред него усетиха нотка на надежда, че може би щяха да открият нещо, което да помогне на всички.

- Мерибет? - попита Аврил. - Това съпругата ви ли е?

- Беше ми съпруга- някога, много отдавна. Но тъмна магия я облада. Ама не знаете колко тъмна- идваше директно от подземния свят. Клетата ми Мерибет се опита да я пребори, но не можа. Тя облада ума ѝ и я направи толкова зла, колкото не можете и да си представите. В злината си тя дори превърна сина ни в камък. И всичко това- защото злото ѝ внуши, че съм ѝ неверен. Че съм я заменил за друга, по-млада- представяте ли си, да заменя моята скъпа Мерибет за друга!?

Историята му несъмнено успя да разчувства героите пред него, но докато четирима от тях се чудеха как ли можеха да му помогнат, то други двама- Харисън и Данаил- се спогледаха ококорени. Отидоха няколко крачки настрани и по-нахакания младеж каза:

- Брат, и ти ли си мислиш същото, което и аз?

- Че този мъж е съпругът на... вещицата? Да, определено. Историите им съвпадат, с изключение на това, че синът не е идвал да я вижда.

- Е, тя ако го е превърнала в статуя е нормално да не е много в строй да дойде - каза саркастично Данаил.

- За какво си говорите вие двамата, за сина ми дете е статуя ли? - дочул някои думи, намръщения старец изцъкли гневния си поглед към тях. - Недейте приказвайте за нещо, което не знаете! Мерибет не беше себе си, когато стори това- тя вероятно дори не го помни, защото магията ѝ беше пратена към мен, за да ме вкамени мен! Но момчето ми- милия ни Джонатан... той скочи да ме защити и магията удари него. Мерибет обаче вече беше отлетяла и сигурно не го е видяла туй, иначе може би поне една нотка на състрадание у нея щеше да трепне в душата ѝ и кой знае, навярно това щеше да прогони злата сила от нея. Но както и да е, вече е късно за тия приказки. Колко ли години не обикалях света и не я търсих, но така и не я открих. Накрая просто дойдох тук и се съгласих да пазя входа за последната зала.

Другите известно време мълчаха. Но през това време, Данаил и Харисън навързаха някои неща в съзнанията си, които побързаха след секунди да споделят с останалите, след като ги придърпаха и тях настрани, но по-далеч, за да не чуе старецът.

- Мисля, че имаме идея как да помогнем на дядото, но този път може да бъде доста по-трудно! - отбеляза Данаил. - Защото не знаем дали бабата му вече не е изпържена!

- Нека да говорим с по-малко стряскащи думи. - предложи Харисън, сетне си пое въздух и обясни. - Дватама имаме теория, че съпругата на пазителят е... Вещицата на Трите гори!

- О, вие смятате, че тя... всъщност не е зла по природа, а е обладана от тъмна магия? - изуми се Ракел, а и другите бяха не по-малко изумени от това предположение.

- Да - кимна Харисън. - Още като се запознахме с нея тя ни каза за съпруга си, който я бил заменил с по-млада. Каза ни и за сина си, който не се вясвал да я види.

- Да не говорим, че се канеше да превърне някои от нас в каменни статуи, което подсказва, че явно това ѝ е специалността.

- Но ако тя наистина е с добра душа, обгърнатата от злото без да го е искала... значи не заслужава да изгори на кладата! - извика панически Хоуп като се опита повишаването на тона ѝ да не е твърде голямо, за да не ги чуе старецът. - Трябва да отидем да спрем екзекуцията ѝ!

- Точно това си мислехме и ние! - каза Данаил. - А после ще я доведем при дядото и може би той ще се размекне и ще ни пусне вътре! Само трябва да побързаме, че ако до този момент още не са я изпърж... изгорили на кладата, то това ще се случи съвсем скоро!

Второ мнение нямаше. Всички мигом изхвърчаха от това място и възможно най-забързано се засилиха към изхода от криптата. За радост, на излизане не се сблъскаха с никакви изпитания, затова само след минути отново се намираха сред избуялата задна градина на двореца. Оттам вече им беше нужно повече време, за да излязат от самия замък и да отидат до центъра на близкото село, където беше изградена кладата, на която трябваше да бъде изгорена мразената от всички в околността вещица. Вещицата, с чиято истинска същност никой не бе запознат....

На площада в селския център вече имаше стотици хора, придошли от цялото кралство с желанието да видят края на един от най-големите кошмари за всички откакто се помнеха. Встрани от самата клада, разбира се, бе поставена и голяма трибуна, на която сега седяха и кралят, съпругата му и двете им деца, охранявани от всички страни от няколко стражи, а и от герои като Карло, който си бе спечелил доверието им.

Точно тогава, други стражи доведоха вещицата откъм тъмницата на двореца. А тя, освен че изначало докарваше тръпки у хората дори и само със съществуването си, сега изглеждаше дори още по-покъртително в обезобразения си след срещата с Данаил и Харисън вид.

За радост на тукприсъстващите, сега тя беше здраво окована и само минути ги делиаха от това веднъж завинаги да се отърват от нея.

Тя самата, докато минаваше покрай цялата тази тълпа, която мигновено започна да я освирква, плюе и замеря с домати, огледа всички гневно и злокобно- така, че някои от децата дори се разплакаха. За радост устата ѝ бе затворена с превръзка и тя не можа да изрече някое проклятие.

И така, качиха зловещата старица на кладата и я завързаха здраво за дървото. Точно тогава кралят се изправи от мястото си и с широка усмивка изрече на всеослушание:

- Народе мой! Безумно щастлив съм да ви кажа, че денят, който всички отдавна чакахме... най-сетне дойде! Вещицата на Трите гори е пленена и още сега ще бъде наказана за злините си! Нека сега всички да се насладим на момента, в който това уродливо зло най-накрая ще се върне там, откъдето е изпъзляло!

Разбира се, получи бурна вълна от овации при тези думи. Нетърпеливи, всички с широки усмивки се загледаха към завързаната за кладата старица и към палачът, който поднесе към сеното при краката ѝ огнена факла. Но докато всички трепетно очакваха изгарянето ѝ, а тя самата дишаше тежко и ги гледаше с присвист, проблясващ със зло поглед... изведнъж отнейде се чу силен вик:

- Спрете!

Това беше Хоуп, която прелетя над цялата тълпа с еднорога си, докато междуременно Аврил, Георги, Данаил, Харисън и Ракел започнаха да си проправят път през множеството хора. Девојката и магическото животно кацнаха на няколко метра от кладата пред обърканите погледи на всички, включително и на краля, който запремигва и изрече:

- Хоуп? Какво става?

- Не бива да я изгаряте, Ваше Височество! - чу се отнейде гласа на Харисън, който тъкмо бе успял да се доближи до трибуната. - Тя не е това, което изглежда на пръв поглед!

- И можем да ви го докажем! - извика Данаил, отначало уверен, но после добавяйки тихо на другия младеж до себе си. - Да се надяваме, че ще се получи, де...

Без да са сигурни какво да си мислят, всички наоколо се загледаха вторачено в Хоуп, която се качи на кладата до вещицата. Самата старица я изгледа колкото гневно, толкова и объркано, но със сигурност погледът ѝ бе далеч по-яроsten, когато се отместваше към двете момчета и единия мъж, докарала я до това положение- Харисън, Данаил и Георги.

Не очакваше по какъв неочакван начин ще се преобърне цялото ѝ битие само за секунди. Или по-скоро онова мрачно зло в нея не очакваше какво щеше да се случи с душата на някога добрата жена, когато чуе последвалите думи на съзречаващата я право в очите Хоуп:

- Открихме съпруга ти... Мерибет... Той още те обича и никога не е спирал да те обича... И съм сигурна, че някъде там, в душите си, и двамата още вярвате, че някой ден злото ще изчезне и вие ще можете да бъдете отново заедно... Заедно със... сина си... - тук трепетите в погледа на старичката започнаха да се изменят и да стават видимо по-чувствени.

- Ти вероятно не знаеш, Мерибет, но вашия син е някъде там, неволно вкаменен от теб, за да защити баща си... Но ако след толкова години най-накрая успееш да прогониш това зло от себе си... повярвай ми, ти ще помогнеш и на него. Със семейството ти ще сте отново заедно, Мерибет! Ти, съпруга ти... и вашия скъп Джонатан...

Сякаш последното име бе нужният финален елемент, който можеше да разтърси старичката дотолкова, че всичко да се промени веднъж завинаги. Разкъсвана от злото у себе си, което се опитваше да остане у нея, тя се просълзи и след миг даде всичко от себе си, за да го прогони с един силен крясък, който бе тъй мощен, че не само прокъса превръзката около устата ѝ, ами и огласи всичко в цялата околност. Крясъкът... на доброто.

Последван от излизането на злото през същата тази уста. Прогонен от многовековното си свърталище- тялото на една инак добра и сърдечна жена- сега целия този мрак излезе като тъмен облак от нея и се възвиси нейде нагоре, пред ужасените погледи на хората наоколо. Всички осъзнаха, че това зло вероятно нямаше да се откаже, а то самото доказва опасенията им по зрелищен начин, когато след секунди, това кълбо мрак изведнъж прие физическа форма. Формата на огромен и страховит... тъмен дракон.

Някои започнаха да пищят, други да тичат. А трети- като Харисън- тръгнаха да си проправят път сред настаналата суматоха. Причината бе, че злокобният дракон, поглеждайки към Хоуп, изрева яростно и мигом се устреми към нея. Тя не съумя да е толкова бърза, за да му се изплъзне, затова той я сграбчи в грубите си лапи и излетя някъде нагоре с нея.

- Не! Хоуп! - изкрещя Харисън и мигновено скочи на еднорога, с когото се понесе нагоре.

Драконът обаче съвсем не мислеше да се дава да бъде последван. Съзрял противника си зад себе си, той направи такова едно завъртане във въздуха, че с огромната си опашка удари тъй силно летящото създание, че мигом повали и него, и Харисън на земята още преди дори да са се възвисили съвсем.

Митичното животно се удари силно и издаде някакъв жален звук, който този път накара Хоуп да изкрещи:

- Не!

Но тя дори не можа да каже каквото и да е повече, защото звярът, който я бе хванал в лапите си, мигом полетя с нея нанякъде извън очертанятията на селото.

- Хоуп! - извика повторно Харисън, който за радост се оказа невредим сред падането.

Той огледа еднорога и установи, че беше жив, но кракът му и вероятно някои други кости вътре в него бяха счупени- нямаше как отново да се изправи и да полети точно сега. И тъкмо когато ситуацията изглеждаше безнадеждна, отстрани с тежки тропоти от копита дойдоха около десетина коня, яхнати от краля и някои от хората му.

- Трябва да побързаме- звярът се отдалечава! - извика владетелят, който очевидно бе твърдо решен днес да е денят, в който да бъде довършено това зло.

Харисън кимна. Мигом възседна единия кон и с мощна засилка запрепуска с него по посока на отдалечаващия се дракон и девойката. Кралят, а и другите от неговата дружина- Георги, Аврил и Данаил-сториха същото. Ракел пък прие вида си на птица и също полетя в тази посока.

Но най-отпред на цялата тази новосформирала се армия, целяща разгромяването на злия дракон, си остана Харисън. С най-мощната засилка, в която можеше да вкара коня си, той препускаше напред, а погледът му се носеше във висините- право към огромното чудовище, отвлякло любимата му.

Не можеше да позволи да ѝ се случи нещо- нямаше да си го прости. Хоуп не просто беше важна за него- тя бе ярък лъч светлина, нужен на световете, през които преминаваха и им бе писано да преминат в бъдеще. Красотата, с която младата девойка озаряваше пътищата, по които минаваше- и не ставаше въпрос само за нейната външна хубост, а и за прелестната душа, понастоящем попаднала в лапите на чудовищен звяр- това нежно вълшебство бе нещото, което трябваше да оцелее... А някакъв вътрешен дълбок усет у Харисън сега му подсказваше, че именно на него му бе отредено да е този, който да я спаси...

И ето, че тогава се случи. Тази мощ у младежа, наречена любов, която по-рано през същия ден едвам не бе изригнала у него под звуците на песен, този път нямаше как да си остане просто там, затворена нейде из дебрите на душата му. Този път той трябваше да я отприщи- защото някак си знаеше, че така, с песен на уста, щеше да му е по-лесно да достигне до девойката на мечтите си.

Като че в следващите секунди времето се забави. А Харисън, съзерцаващ своята отдалечаваща се любима, действително запя пред изумения поглед на многото хора наоколо, включително и на тези, които го следваха с другите коне. Гласът му беше силен, мелодичен. Изпълнен с чувство и съпътстван от хармонична музика, която самата природа по магичен начин засвири заедно с него...

В песента си Харисън възпя това, което беше Хоуп за него- един вълшебен ангел, озаряващ живота му. Възпя и вярата, че между целите им същности вече съществуваше неразривна връзка- и точно тази връзка подклаждаше устрема му в напрегнат момент като този.

Неусетно конят на Харисън взе завидна преднина пред останалите и така излезе от селото първи. Озовал се сред тревите в околността, младежът продължи да пее, но по едно време песента му неусетно секна, също както и дъхът му. Причината се оказа тревожното осезание, че драконът вече се намираще твърде далеч. Драконът и красивата девойка в безмилостните му лапи. Летенето даваше завидно предимство на крилатия звяр- също каквото допълнително предимство му даваха и изумителната му свръхестествена мощ на едно току-що освободило се от ограниченията на човешкото тяло магическо същество. Като последното се забелязваше доста ясно и покрай факта, че дори и стара птица като Ракел изнемогваше да ги настигне даже и по въздуха.

Колкото и да се опитваше, Харисън не можеше току-така да го догони...

Всичко изглеждаше безнадежно- до толкова, че туптящото в безумен ритъм сърце на влюбеното момче се сви, а това породило в цялото му тяло неистова болка. Ала точно тогава, когато съзнанието му се бореше с мисълта, че всичките му предстоящи опити да настигне своята любима и нейния чудовищен похитител вероятно щяха да са напразни... Харисън изведнъж усети у себе си различна енергия.

Някаква жар, която ненадейно се каза... реална. Пламенна. Първо премина през гърлото му, после погъделичка устната му кухина, а накрая- накрая изригна директно от устата му във вида на огнена лава. Същевременно с което, пред втрещените погледи на препускащите конници недалеч зад него, и самото му тяло бавно и величествено започна... да се изменя. Дотолкова радикално, че накрая прие вида на друго създание. На същество с крила...

Харисън вече изглеждаше като огромен бял дракон- не, той не просто изглеждаше, а беше огромен бял дракон. Респектираш не само с вида си, а и с величествените си движения- същите, с които едва няколко мига по-късно се въздигна гордо сред небесата и преследва злия представител на същия митичен вид, отвлякъл любимата му.

Тук дори не се налагаше Харисън вече да пее песента си, защото сякаш и самият вятър около него я пееше. А след като белия дракон за отрицателно време достигна до своя враг, а и до красавицата, която сега изумена гледаше към момъкът, променил се по такъв невероятен начин в името на това да я спаси, песента затихна- защото бе настанало време за зрелищна битка.

- Харисън... - прошепна Хоуп, която позна своя любим по топлите му очи, но така и не можа да отдели много време на изумлението си от неговата необяснима трансформация, защото след миг се оказа в центъра на опасни движения между него и другото подобно създание.

Драконът Харисън, достигнал до целта си, разпери едното си крило така, че да удари с всичка сила това на звяра. Така разконцентрира злото създание и то мигом се извърна, за да направи същия удар- но бялото крилото същество го избегна навреме. По време на последвалото си сборичкване във въздуха обаче, в един момент тъмното чудовище не успя да удържи момичето в хватката си и я изпусна.

Тя изкрещя и полетя надолу, но тогава Харисън, очевидно подготвен и за подобна каскада, мигом полетя към нея. Успя да я сграбчи в своите собствени лапи малко преди тя да е намерила края си там долу. След което я понесе натам плавно и я постави сред буйните треви на полята.

Точно, когато двамата си позволиха да си разменят един нежен проблясък, от висините се спусна мрачната сянка на черния дракон. Този път той директно сграбчи с лапите си белия и с такава сила го вдигна със себе си нагоре във въздуха, а в следствие го запрати настрани тъй бързо и безпощадно, че Харисън не можа да се осъзнае навреме- просто полетя към дърветата на близката гора и се удари в едно от тях, а после се строполи на земята.

- Не! - изкрещя Хоуп и понечи да хукне натам, но тогава злия дракон отново я сграбчи в хватката си и пак полетя с нея нагоре.

Харисън, на когото му трябваша няколко секунди, за да се върне в съзнание, видя че любимата му отново бе в опасност и мигом полетя към нея. С мрачния дракон отново се сбиха във въздуха, но този път, Хоуп, която не възнамеряваше повече да се оставя на това неконтролируемо зло, направи всичко по силите си, за да се възползва от един момент на слабост за съществото, за да се отскубне от хватките му и да се покатери на гърба му, а в следствие и до главата му.

Драконът се опита да отблъсне момичето, но не успя- не и преди тя да е свалила едната си обувка и да я е забила в окоето му. Чудовищното създание изрева и чак тогава успя да отблъсне момичето от себе си по такъв начин, че да запрати и нея към гората.

Този път Харисън не успя да е достатъчен бърз- короните на дърветата се намираха само на метри под тях и след по-малко от секунда погълнаха любимата му. Това обаче само накара момчето-дракон на свой ред да изреве с всички сили, след което, в болката и яростта си да се засили по такъв мощен начин към черния дракон, че още преди той да е съумял да се осъзнае, да забие остриите си нокти право при сърцето му... и да го изтръгне едва за миг.

С един последен мощен рев, злият дракон се загледа с изцъклен поглед във все още туптящото си сърце. А щом туптенето спря, тази зла сила, измъчвала от векове жителите на кралството, просто се разпадна, превръщайки се в пепел... Пепел, която вятърът разпиля навсякъде.

Имаше някаква поетична ирония в това, че злото на Вещицата на Трите гори в крайна сметка щеше под една или друга форма да си остане завинаги някъде тук, макар и вече неспособна да нарани когото и да било. Но сега разтревожения Харисън не можеше да мисли за това, защото в последните си мигове съществуване това зло все пак бе наранило някой- Хоуп. Прекрасната любима на момчето, към която то мигом се спусна, като същевременно възвърна човешкия си облик, заедно с дрехите.

- Хоуп! - изкрещя момъкът, затичвайки се към лежащата наред тревите на гората бездиханна девойка. - Хоуп! Не!!!

Падна на колене при нея и я пое в обятията си. Точно по това време кралят и останалите конници най-накрая също стигнаха дотук, а Раquel кацна до двамата млади в човешката си форма. Ужасени за внучката си, Георги и Аврил мигом слязоха от животните и с разтуптяни сърца се приближиха насам. Същото стори и Данаил, който определено също се почувства разтърсен от покъртителната сцена, на която всички те попаднаха.

- Моля те, Хоуп, отвори очите си... - прошепна през сълзи Харисън на своята любима. - Моля те, не ме оставяй, ангел мой... Не и сега, когато най-накрая се открихме и имаме цял един живот пред себе си...

Но въпреки молбите и стенанията му, тя така и не отваряше своите сини очи. Кое то накара краката на всички изправени до тях да се подкосят, а Аврил пък да плувне в сълзи, притискайки се в също просълзения си съпруг.

А Харисън- той гледа красивото бледо лице на любимата си няколко мига. После още няколко. А с всеки миг и неговото лице се доближаваше бавно и прехласнато към нейното. Така, че след секунди, устните му естествено се докоснаха до нейните- сякаш някаква магия ги бе накарала да го сторят...

Целувката беше зашеметяваща. И то не само защото в нея Харисън вложи цялото си същество, а защото след секунди, когато изведнъж той и Хоуп буквално засияха... и в нейните устни се появи живинка, с която тя му отвърна на целувката. Двамата се прегърнаха пред ококорените погледи на всички наоколо, които мигом започнаха да ликуват.

А щом устните им се откъснаха едни от други, момъкът и девойката се спогледаха с благи усмивки.

- Харисън... - прошепна тя.

- Хоуп... - той се чувстваше като на седмото небе, но беше и доста объркан. - Но ти... как...

- Целувката на истинската любов - чу се тогава гласът на Аврил отстрани, която, също усмихната благо, приклепна до тях заедно със съпруга си и двамата помилваха внучката си по лицето. - Любов, за която... граници няма.

Окрилени от щастието, което изпитваха, Харисън и Хоуп отново се спогледаха със сияещи усмивки. След това не се въздържаха - отново се хвърлиха един върху друг и пак се целунаха чувствено.

Не по-малко плам имаше и в първата целувка на доскорошната вещица и нейния съпруг, когато и те двамата се събраха отново само малко по-късно, пред портата за последната зала в криптата.

- Мерибет! - възкликна старецът, просълзен. - Това наистина си ти! Отново си си същата!

- Да, скъпи мой... аз съм... макар и не толкова красива, колкото ме помниш... - позволи си да се пошегува с обезобразения си вид жената, при което погледна леко накриво Харисън и Данаил, които стояха отстрани заедно с Хоуп, Георги, Аврил и Ракул.

- Съжаляваме за което, бабо, но... не е като ти да не ни предизвика! - отбеляза Данаил, прехапал устни. - Тоест не ти, а онова...

- Спокойно, миличките ми, спокойно... - махна с ръка старницата. - Не е нужно да ми се обяснявате, знам как стоят нещата и не ви се сърдя. А и... аз и съпруга ми винаги сме знаели, че външната красота далеч не е най-важната...

Изрече трепетно това и пак се целуна със старецът. След което двамата се хванаха за ръце и се накачиха да тръгнат на път - на път да открият сина си, за когото чувстваха, че след унищожаването на онова мрачно зло също се бе върнал към живота и сега ги чакаше някъде там. Преди това обаче, дядото погледна към насъбралите се встрани хора с признателност и им каза:

- Не знам как да ви се отблагодаря, че ми върнахте живота. Все пак бяхте прави- имаше начин да ме убедите да ви позволя да влезете в залата. Дано там и вие да откриете това, което търсите- както и аз най-накрая го открих!

Рече и впрегна всичките си усилия, за да отвори голямата тежка порта. След това си размени по една последна усмивка с другите и си тръгна от тук заедно със съпругата си.

А шестимата герои- те се спогледаха трепетно, след което най-накрая сториха това, за което копнееха- пристъпиха вътре, в последната зала. Имаха разнородни представи и очаквания за това какво ли щяха да открият вътре- вълшебен предмет на пиедестал или може би портал, който директно да ги върне на мястото, за което копнееха.

Затова останаха шокирани, когато вътре нямаше... нищо.

- Но... какво... - прошепна объркана Аврил, оглеждайки се с недоумение на всички страни. - Не, не е възможно... Как така тази крипта ще се пази толкова зорко заради... една празна зала?

- Може би не е съвсем празна... - изрече Георги, който първи се загледа по-вгълбено в стените. - Вижте, навсякъде е изписано нещо, просто трябва да го обозрем по-задълбочено, за да можем да го разчетем.

И наистина- когато всички впрегнаха зрението си, те установиха, че по стените със завъртяни букви беше извезан надпис. Надпис, който гласеше- *“Цялото не е цяло, когато цялото е цяло”*.

- Звучи доста... нелогично - тихия шепот на Данаил прекръсна зародилата се кратка тишина.

- Дали това наистина е свързано с нашия случай? - почуди се Харисън.

Но никой нямаше отговор на този въпрос. И този отговор не дойде дори и в следващите минути, в които героите продължиха да обикалят ли, обикалят из залата, търсейки някаква друга подсказка, но уви- така и не я намериха.

Това обаче не ги сломи. Всички те знаеха, че отговор щеше да има рано или късно, просто трябваше да разберат как и този път да стигнат до него.

- Предлагам да излезем вече от това все още тъй потискащо място.- каза по едно време Ракел. - И да отидем да си поговорим с краля, може той да съумее да ни помогне с нещо.

Съгласни с нея, всички се насочиха към изхода от залата, но още преди да са излезли, Данаил нямаше как да не отбележи зад тях:

- Междувременно е добре малко да си починем, да хапнем и да пийнем, не мислите ли? - а когато всички се загледаха едновременно в него той се ухили, присви рамена и допълни - Така де, доста полезни

неща свършихме днес и... май такива шури истории обикновено завършват с 'Три дена яли, пили и се веселили'!

Деветнадесета глава Looking for The Heat

Изживяването на намиращите се в Средновековието наши герои, несъмнено, щеше да остане като едно от най-незабравимите за тях- най-вече за по-младите, които до сега не се бяха впусkali в много приключения в живота си. И все пак, в паралелна вселена, други млади познати на някои от тях- Одри, Ферди и Дайами- от своя страна преминаваха през изживяване, което също не можеше да бъде описано току-така с човешки слова.

Вече няколко земни часа те се бяха носили с невъобразимата си скорост из нещо крайно не-земно. Бяха преминали през изумителната необятност на едва една частица от открития космос, покрай множество разнородни любопитни обекти из него, през орбитите на толкова много планети и техни спътници. И всяко следващо нещо в тази величествена обстановка имаше силата да вземе дъха им за няколко мига... преди същото да се случи отново, когато те се доближат до следващото... и до следващото...

Щяха да запомнят студеното величие на Уран и излъчващото толкова магия преплитане на ледените и скалисти частици от пръстените на Сатурн- това бе ясно. И те, и другите планети и космически тела и явления по пътя им щяха да се запечатат завинаги в съзнанията на тези все още млади тийнейджъри и те щяха с години да разказват за всичко това на роднините си, на синовете и дъщерите си, на внуците си... Също както щяха да им разказват и за предстоящото продължение на търсенето на техния приятел Кейлъб, което предстоеше да ги срещне с феномен, непонятен дори и за най-великите учени от тяхното време. Феномен, създаден и понастоящем внимателно издирван от предвождащата ги богиня Фолиана.

Преди да стигнат до там обаче, щеше да им се наложи да напуснат пределите на Слънчевата система- единственото място, с което бяха по-запознати. Това те установиха, когато се доближиха до едно от най-открояващите се явления досега- гигантско и невъзможно за обхващане с просто човешко око струпане от скалисти образувания, на вид доста по-големи от астероидите, покрай които бяха минали до момента. Носеха се величествено там, в далечината, и създаваха своеобразна границата между системите.

Петият космически пътешественик в групата- Плами-Ди- известно време само гледаше натам с благ поглед. По едно време чу гласа на удивената Одри зад себе си:

- О... дали това е...

- Поясът на Кайпер - марсианката потвърди предположението, поглеждайки подсмихната към нея и момчетата. - Да, дойде времето да напуснем Слънчевата система. Уви, не открихме каквото търсим в тази част от нея, през която преминахме.

Без да са сигурни как да се чувстват- подтиснати задето не бяха намерили прохода към своя приятел или пък силно развълнувани да навлязат в дебрите на далеч по-слабо изследваните от човечеството частици от Вселената- тийнейджърите се спогледаха. В последвалите минути все пак акцентираха на нещо средно между двете- не само защото за тях бе вълнуващо да продължат по пътя си напред с надеждата да открият Кейлъб, а и защото да преминат през Поясът на Кайпер се оказа ново изживяване, пред което дори и най-екстремното влакче в лунапарка изглеждаше като детско забавление. Фолиана, решена да мине директно през масивното скално струпане, направи така, че тя и пътниците в орбитата на нейната сила да заобиколят всички сблъсъци и други потенциални опасности по такъв бърз и същевременно галантен начин, че никой да не пострада. А да се завъртят на десетки, стотици, дори хиляди страни само за няколко минути беше нещо, което телата на тримата тийнейджъри несъмнено не биха понесли в нормални условия, но сега, когато бяха защитени от вълшебството на древната богиня, те не само оцеляха без дракотина, ами за пореден път успяха да се потопят в насладата от нещо иначе невъзможно за обикновения човек.

Скоро се озоваха от другата страна. Продължиха напред- с все същата невероятно огромна скорост, все така неотлъчно прикрепени към вълшебството на красивата богиня, която им помагаше да станат свидетели на всичко това без каквито и да е щети по телата и умовете им. Ала точно когато се подготвяха да изучат с поглед тази следваща частица от галактиката, изведнъж... Фолиана се спря на мястото си. Очите ѝ, до този момент изцъклени напред, сега изглеждаха така сякаш всеки момент щяха да излязат от лицето ѝ.

Плами-Ди, доста по-приближена до нея и сега, и по принцип, се загледа в своята приятелка и трепетно прошепна на тийнейджърите:

- Тя откри нещо...

- Дали е... аномалията? - попита с вълнение Дайами.

- Не знам, но... копнея да е тя - прошепна марсианката, дарявайки и него, и приятелите му с един лек благ поглед през рамо.

След като известно време Фолиана стоя на едно място и просто въртеше погледа си на различни страни, изведнъж тя рязко промени

насоката си. Досега носещи се само в едно произволно 'напред', сега богинята и тези с нея свиха 'надясно'. Известно време летяха все така плавно, макар и нереално бързо. А накрая, веднъж щом подминаха една огромна, кръгла планета, която вероятно си нямаше име в света, от който идваха тийнейджърите... отново се спряха. И този път вече всички можеха да видят защо, а това да накара целите им тела да настръхнат от вълнението да се намират пред подобна крайно изумителна... аномалия.

Изглеждаше така сякаш космосът просто се 'пречупваше' на едно място- все едно някой бе ударил стена с нещо тежко, а това създаваше повреда. Но в този случай, 'стената' беше самото безкрайно пространство пред тях, а вътре, откъм дупката в нея, се носеха разни шарени светлинки, подскачащи на различни посоки.

Не само тийнейджърите, ами този път и Плами-Ди бяха останали без думи. Така и не казаха нищо докато Фолиана отново не ги поведе напред, а щом се доближи непосредствено с тях към аномалията, се спря и най-накрая си позволи да излезе от състоянието си на транс, да притвори леко уморения си поглед, и да погледне към тях с проблисък на надежда.

- Открихме го... Това е, което търсихме!

- Значи... това... нещо... ще ни даде отговорите къде е Кейлъб?
- попита трепетно Одри, която очевидно едвам бе чакала да зададе този въпрос.

- Не просто ще ни ги даде - отговори богинята. - То ще ни заведе точно там, където той се е телепортирал последно заради някоя от Частиците- без значение дали в протежението на изминалото време от неговата гледна точка той евентуално се е сблъскал и с други такива. Разликата ще е само няколкото земни часа разлика, които на нас ни бяха нужни, за да открием аномалията. Плами-Ди вероятно ви е разказала повече за връзката, която аз създадох между изчезващите в някои области индивиди и местата, на които могат да се озоват те за времето, в което ние бихме ги издирвали чрез аномалията.

- Да, и всичко звучи изумително - потвърди Одри, след което с трепет се реши да попита. - Дали това значи, че има някакъв начин чрез подобни аномалии... да открием и Данаил и онова друго момче? Или родителите си?

- Това вече може да се окаже по-сложно - каза с лека въздишка Фолиана. - За да стане възможно подобно проследяване е необходимо мястото, на което е изчезнал даден индивид, да бъде сред онези, които са под обсега на моята сила- тоест да съм преминала през тях. И също така се налага изчезването да се е случило във време, в което вече съм направила активна тази връзка - гледайки към тях с някак натъжен поглед, тя поклати глава. - Уви, имам неприятен опит от времената, в

които това още не се бе случило. Заради което загубих важни за мен хора, които търсих ли, търсих през вековете... но така и не ги открих.

Пролича си колко болезнен бе този факт за нея. А Плами-Ди сякаш разбираше какво имаше предвид тя.

- О не... - прошепна Одри - Значи... значи е възможно... и ние никога да не открием момчетата и родителите ми?

Фолиана си пое въздух (или какъвто беше еквивалента на въздуха за една богиня на това място в открития космос). Каза:

- За радост, за откриването на вашите близки има много по-голям шанс, отколкото за откриването на онези, за които ви говорех. Събитията с онези момчета и с родителите ти са станали сравнително скоро спрямо вашата гледна точка, което ще ни е от полза- благодарение на други трикове, които създадох във времето. Но нека да не губим повече време в приказки, а първо да открием Кейлъб. И той ще ни е нужен за предстоящото.

Другите бяха готови с охота да я последват по този път-финалната права от досегашното им търсене. Затова ѝ позволиха да ги поведе със себе си и вълшебното си изящество, право напред- по посока сърцевината на аномалията. А веднъж, щом станаха част от проблясващите светлинки вътре в нея, всички герои, включително и самата Фолиана, изпитаха няколко последователни вълни да преминават през физическото и душевното от тях. Беше трудно обяснимо- каквото би трябвало да бъде едно прескачане през времето и пространството. И отново имаше много светлина- толкова много светлина, която сякаш проникваше и в най-дребните атоми на съществуването им...

Светлина, мигом последвана контрастно от почти непрогледна тъмнина. Казваме 'почти' защото свръхестественото тяло на древната богиня издаваше някакво сияние дори на мястото, на което се бяха озовали и което на нас ни е малко или много познато, но на петимата току-що телепортирали се тук герои- не.

Пещерата на неандерталците.

- Кейлъб... той... тук ли се е телепортирал? - прошепна с вълнение Одри и пристъпи към изрисуваното по стените, заглеждайки го вгълбено. - Но това... това изглежда като някое праисторическо...

- И вие диви! - този спонтанен, груб вик, мигом стресна всички освен може би богинята.

Те погледнаха по посоката му и видяха същите онези неандерталци, които бяха хванали и приятеля им по-рано същия ден. И които, в своето не напълно развито умствено състояние, сега гледаха накриво новите пришълци в дома си и не беше съвсем сигурно дали се страхуваха от тях след събитието с мамута по-рано днес или бяха готови и с тях да сторят същото като с Кейлъб.

Нямаше и да се разбере. Защото още преди някой от намиращите се с нея да е успял да каже и дума, Фолиана изведнъж разпери ръцете си на двете си страни и така засия още по-силно- така, че след миг и Плами-Ди, Одри, Ферди и Дайами също потънаха в тази нова светлина.

Заслепени, те затвориха очите си, а щом скоро ги отвориха... вече се намираха на друго място, далеч по-открито и доста по-студено. А далеч по-спокойната Фолиана побърза да обясни пред изявено озадачените и объркани по-млади герои:

- Най-добре ще е да не се сблъскваме много-много с тези ранни предци на хората, тъй като може някак да повлияем на процесите в съществуването им и съответно да изменим историята... А ако по някакъв начин вече сме го сторили, мога да ви успокоя- стига плана ми мине както ми се иска, накрая всичко ще си дойде на мястото - тя с усмивка извади ръцете си към тях и направи така, че целите им тела да се покрият в далеч по-топли дрехи. - Но за момента ще е добре просто да не измръзнете, вече не сте в обсега на космическия ми щит.

- Но... ние... ние се намираме... в Ледената епоха! - възкликна видимо развълнуван Ферди, оглеждайки всичките снегове и ледове наоколо.

- Не съм очаквал, че нещо ще може да ме впечатли след разходката в открития космос, но да се върнем толкова назад във времето несъмнено е нещо крайно интересно! - отбеляза с въодушевление Дайами, след което обаче погледът му стана сериозен и пак се отнесе към богинята. - Но... чакай... Ти каза, че аномалията ще ни прати точно на мястото, на което последно някоя Частица е пренесла Кейлъб в изминалите часове... Това значи ли, че и той е попаднал на онези недружелюбни неандерталци?

- Не мога да твърдя със сигурност, че се е сблъскал с тях, но да-дали заради стъкленото око или заради някоя друга Частица, но той последно се е озовал точно на онова конкретно място в пещерата им.

- В такъв случай не трябва ли да се върнем там и да видим дали не им е пленник... или по-лошо? - настръхнала не само от студа, а и от представата за нещо такова, Одри се огледа несигурна и преглътна тежко.

- Не се тревожете, деца, за всичко съм помислила и няма да се налага да се изправяме срещу неандерталците - отвърна Фолиана. - Защото още щом ги видях пред себе си, съзнанието ми се настрои на нов вид търсене. А именно- търсенето на типа хомо сапиенс, към който принадлежите вие и Кейлъб. В божествената ми натура е закодирано да умея да разграничавам всички живи индивиди и нюансите в топлината, която излъчват. Съответно да съм близо до онези неандерталци ме накара да изпитам съвсем различни вълни у себе си, отколкото когато

съм до вас тримата, или пък до теб, Плами-Ди. А наоколо нямаше други вълни като тези на развития човек от двадесет и първи век, значи и Кейлъб не беше някъде там.

- Значи може и да е успял да се измъкне... надявам се - каза колебливо Одри.

- Какъв е плана сега? - попита Ферди. - Ще го търсим в произволни посоки с помощта на този твой... топлинен сензор ли? Не че няма да е по-лесно да търсим някого на далеч по-малко място като... една единствена планета... но тук си е доста студеничко.

- Ще се справим, вярвам в това - рече Фолиана, оглеждайки се. - Едното хубаво нещо от озоваването на Кейлъб тук е, че поне се намира на място, на което няма да мога да го объркам с много други модерни хора като него. Това улеснява задачата ни. И все пак, съзнавам че и днешния ден ви идва малко нанагорно, а и вече се стъмва. Така че когато дойде момента, ще си намерим и ние някоя пещера, в която да прекараме нощта на по-топло и спокойно.

Другите решиха да останат все така в тон с плана ѝ- знаеха, че тя имаше повече опит от тях и можеше по-добре да предначертава нещата. Затова след секунди просто ѝ позволиха отново да ги повлече със себе си в летящото си състояние и този път да се понесат с нея над студеното изящество на една отдавна отминала за Земята епоха...

Посоката отново беше произволна, за разлика от онази, в която самият Кейлъб отиваше в компанията на красивото тъмнокожо момиче и очевидно добре дресирания от нея мамут, който ги водеше натат.

Беше минало доста време откакто тя го бе спасила от неандерталците, а това значеше също така, че и тялото му дълго време бе изложено на безпощадните атмосферни условия наоколо. Устните на Кейлъб вече бяха не просто напукани и посинели, а напълно вкочанени от студа. И цялото му тяло, включително косите му, бяха замръзнали.

Затова бе истинска наслада за младия мъж, когато по едно време красавицата каза:

- Стигнахме. Това е моята пещера.

Чак сега Кейлъб си позволи да вдигне сведения надолу, към свитите плътно към тялото му ръце, поглед. Въпреки, че се стъмваше, успя да забележи малкия, прикрит наскрежене скали, проход.

Младата жена му помогна да слезе от мамута въпреки вкочаненото му тяло, а в следствие го поддържаеше докато двамата пристъпваха в самата пещера. Където на младежът мигом му стана далеч по-добре щом усети топлината, излъчвана от огнените факли, прикачени към стените.

- Не предполагам, че някога отново ще се озова на толкова... приятно местенце... промълви тихо той през зъзнестите си устни.

Красавицата го погледна леко подсмехната.

- И по-приятно ще ти става, повярвай ми - рече и го поведе по единия от малко по-стръмните коридори на пещерата, в дъното на който имаше нещо, което действително накара Кейлъб да се изненада.

Там се издигаше висока преграда, изработена от дървета и въжета. В центъра ѝ имаше малка врата, която дори се отваряше с голяма каменна ключалка, работеща на принципа на залостването. А веднъж щом младата хубавица извади от единия от кожусите си и ключ, който пхна в ключалката и го превъртя, нямаше как нейният гостенин да не се подсмехне с напуканите си устни.

- Освен красива и смела се оказа и първенец в науката. Изобретила си... вратата на двадесет и първи век!

- Вратата на двадесет и първи век е доста по-дигитализирана от... това - отбеляза тя, засмяна. - На тази дори и ключалката ѝ не е от метал, защото колкото и да се мъчих, така и не открих такъв никъде из ледовете и преспите- далеч сме си още от Желязната епоха.

- Е... какво му е да почакаме да мине някое и друго хилядолетие, за да се насладим и на този лукс... - каза шеговито Кейлъб и ѝ позволи да го въведе от другата страна на вратата.

Този път беше подготвен- затова не се изненада толкова, когато установи, че и там имаше някои умело изработени неща, явяващи се далеч по-модерни за настоящата епоха. Сред тях освен маси и столове имаше и легло- именно мястото, на което младежът в момента копнееше да се излегне и най-накрая да си поеме малко дъх след поредния вълнуващ ден. А младата дама забелязваше копнежа му и съвсем не мислеше да го спира- дори му помогна да се настани там и да облегне гърба си на стената зад себе си. Самата тя седна на същото легло, с поглед срещу неговия.

Поемайки си въздух с видимо облекчение, Кейлъб за пореден път погледна с признателност своята неочаквана спасителка и каза:

- Не знам дали и тези хилядолетия, за които заговорихме, ще са достатъчни, за да ти благодаря за всичко, което направи за мен.

Тя пак се подсмехна.

- А да те оставя да ти разбият главата и после да танцуват с песнопения около тялото ти?

- Брей, доста по-модерни пещерни хора са, отколкото си мислех, щом имат чак такива ритуали. Очаквах просто... да ми разбият главата и да ме зарежат там.

- Знам, вероятно това и биха направили, защото... се пошегувах - уточни през смях красавицата, а Кейлъб, заглеждайки се в лицето ѝ, нямаше как да не констатира:

- Още по-хубава си като се смееш, трябва да го правиш по-често.

- Това някакъв намек ли беше? - отвърна тя с присвита вежда.

- Не, но... в началото, като ме спаси, изглеждаше някак дръпната... дистанцирана...- побърза да уточни младежът.- Може да е било заради кучия студ, де.

- Не беше заради студа - поклати глава тя. - Просто си имах резерви за първия модерен човек, на когото от нищото попаднах в този свят след цели пет години, в които си бях сама с неандерталците. Признавам- отначало не знаех дали това не е някой сън, от който ще се събудя. Случвало ми се е вече.

- Приятно ми е момичетата да описват срещите с мен като... сън - Кейлъб си позволи да е закачливо самонадеян, след което обаче реши да я попита някак по-сериозно и със съчувствие. - Ти... наистина ли си живяла на това място толкова дълго време... съвсем сама? Изглеждаш доста младичка- трябва да си била още дете, когато си се озовала тук...

- Да... съзряващо дете, но все пак дете - кимна с въздишка момичето. - На много неща ме научи животът откакто съм тук.

- Очевидно те е научил да дресиращ и мамут- осъзнаваш ли, че това само по себе си звучи невероятно? - младежът изглеждаше неприкрито впечатлен. - Не че в нашето си време не дресираме слонове, де... но мамутът си е друго нещо. Доколкото знам успяха да направят пълноценни клонинги на няколко такива, но все още са доста необуздани.

- Е, моята Марбъл си е по-кротка и затова си паснахме бързо.

- Марбъл значи? - подсмихна се пак Кейлъб. - Осъзнаваш ли, че ми каза името на мамута си още преди да си ми казала своето?

- Не е като аз да съм разбрала твоето, страннико - отвърна тя, отново с шеговито присвиване на погледа.

- Права си... присмял се хърбел на щърбел - отвърна младежът и извади ръката си към нея. - Казвам се Кейлъб. Кейлъб Годхънт.

- Годхънт? - развълнува се красавицата. - Това име... е доста характерно за един конкретен род в света, от който идвам...

Кейлъб премига с трепет, а на лицето му се появи усмивка.

- Е, значи имам добра новина- напълно възможно е ние с теб да идваме от една и съща реалност на Земята. Защото и в моя свят най-популярните Годхънт на планетата вероятно сме именно ние със семейството ми. И по-точно- баба ми Аврил и дядо ми Георги.

- Внук си... на Аврил и Георги Годхънт? - пролича си колко приятно я развълнува това- лицето ѝ прие прехласнато изражение.- Винаги съм им се възхищавала. Като бях малка историите за тях бяха някои от най-любимите ми приказки за преди заспиване.

- Вдъхновители са си на доста хора, действително - каза Кейлъб и отнесе позитивния си поглед някъде настрани. - Но за мен са просто...

баба и дядо - тук младежът отдели една въздишка. - И не знаеш колко ми се иска някой ден отново да ги видя. И тях, и всички останали, на които държа.

Върна погледа си към красавицата и я попита:

- Но вероятно ме разбираш много добре. Сигурно и ти имаш близки, които си оставила зад себе си след неочакваната си телепортация?

Момичето поклати глава и на свой ред отдели една въздишка.

- При мен... всичко е доста сложно. И оплетено. Няма да ангажирам съзнанието ти с този разказ, защото е добре да си почиваш. Ако искаш ще ти направя и нещо за ядене.

- Ах, колко добре би ми дошъл един бургер с много горчица в този момент! - отбеляза младежът, облизвайки се, а коремът му изкъркори.

- Не се изстрелвай чак толкова в бъдещето - отвърна подсмихната тя. - Насред студа и снеговете в района трудно може да се отглеждат продукти като жито и други такива култури... затова ще те разочаровам, но засега кухнята ни не предлага бургери.

- Ех... - въздъхна шеговито Кейлъб. - В такъв случай може би ще се почувствам по-добре след това неприятно разкритие като... най-накрая ми кажеш името си?

- А, да, съжалявам, пак се отнесох... - махна с ръка тя. - Казвам се Кая. Кая Родман.

- Имаш много красиво име. Отговаря и на външността ти - каза Кейлъб и с интерес я огледа от горе до долу.

- Без кожусите вероятно вида ми ще е по-добре... - рече тя, при което си позволи най-накрая да премахне няколкото пласта животинска кожа от себе си и да остане само с един от тях. - Но ти благодаря.

- Не ти ли е студено само с една дреха? - попита Кейлъб, засмян.

- Горе-долу... но предполагам, че на теб ти е по-студено - отвърна тя и положи ръцете си на бузите му. - Поне вече ми се струваш по-добре. За радост успяхме да те доведем до тук цял преди да си се докарал до хипотермия.

- Ах, колко е хубаво да знам, че поне още някой в този свят освен мен знае какво значи хипотермия... - отвърна с блага усмивка Кейлъб, при което си позволи също да извади едната си ръка, за да прокара пръстите си през косите на Кая. - И този някой да е толкова привлекателна млада дама...

- Явно ти е навик да повтаряш на момичетата колко са хубави - подметна тя.

- Само на тези, които виждам, че са хубави и отвън... и отвътре... - отвърна той, вгълбен в очите ѝ.

Гледаха се няколко мига, по време на което лицата им се усетиха привлечени и постепенно започнаха да се приближават едно към друго. Но тогава Кая се отдръпна.

- Аз... мисля, че трябва да запаля огъня вече - каза тя, подсмихната някак срамежливо. - За вечерята... а и за да се стоплим повечко...

- Сещам се и за друг един начин да се стоплим... - Кейлъб, който в живота си до сега не се бе чувствал като най-големия флиртаджия, в случая дори не усещаше как тези думи сами излизаха от устните му, вероятно и затова бързо дойде на себе си и реши, че може би не се бе изказал съвсем като джентълмен, заради което поклати глава и допълни - Аз... съжалявам... май станах твърде...

- Замълчи! - Кая го прекъсна рязко, но не за да му се скара...

Красавицата, до сега опитваща се да удържи и самата себе си, в един момент просто не съумя да запази дистанцията помежду им. Така, от нищото изненада мъжа, когато просто отскочи към него, обви ръце около тялото му и... го целуна чувствено.

Страстно. Ама много, много страстно и... разгорещено. Да, несъмнено и двамата, потънали в тази страстна целувка, усетиха горещината да преминава през телата им и да ги сгрява по начина, от който имаха нужда.

Бяха двама непознати, но нещо ги караше да са сигурни, че искаха да се опознаят. Затова и само след секунди, захвърлили настрана всичките останали животински кожи по себе си, Кейлъб и Кая останаха във взаимната си компания си само по кожата, които бяха неизменна част от тях. И които те двамата дълго докосваха пламенно и неудържимо, докато междувременно се въргаляха в пещерното легло и блажено си предаваха още и още от... топлината си.

Двадесета глава

Белегът

Все така отдалечени от всички тези невероятни места, на които техните близки и познати постоянно попадаха, Марина и Джъстин (които в дълголетния си безсмъртен живот също бяха живели в обстановка, сходна на някои от местата) сега се намираха в обширния заден двор на имението “Връхъ” край Каблешково. Седяха на едната от масите в градината, което при други обстоятелства вероятно би изглеждало романтично, особено под красивото нощно небе- но в техния случай романтиката бе последното, за което биха мислили в момента. Защото вече втори ден те се чувстваха не просто разтревожени, ами панически безпомощни в случая с изчезването на хората, на които

държаха. А Джъстин и Марина Фалкън да се чувстват по такъв начин бе изключително рядко явление.

Но при легендарни герои като тях си беше ясно, че нямаше как да останат в такова състояние завинаги- бе писано рано или късно да дойде моментът, в който да се решат на някакво действие- а за тях този момент дойде в тази вечер.

- Няма да чакам повече. Ще вляза - заяви Марина, която дълго време бе съзерцавала тихо прохода за обширния зеленист лабиринт.

Погледна към съпруга си с изражение на увереност. Той, който несъмнено бе очаквал това нейно неизбежно решение и очевидно само бе чакал тя да го вземе, кимна одобрително. После все пак каза:

- Ще влезем заедно. Но си наясно, че така на практика нарушаваме заповед на лице на реда, нали? Онзи детектив, Димчо Яков... той изрично каза никой да не стъпва в лабиринта преди хората му да са дошли.

- Твърде дълго чакахме тези хора да дойдат. Работата на полицията ми се струва несериозна- ще станат почти две денонощия, откакто е установено изчезването. А те не си правят труда да пратят някое летящо средство, което да огледа лабиринта отгоре. Съзнавам, че колите на нашето все още не са пригодени за свободно прелитане извън трасетата на големите градове, но властите отдавна можеше да са уредили поне някой хеликоптер.

- Струва ми се, че те поначало все още не приемат случая на децата насериозно. Бурни тийнейджъри, дошли тук за лятната си ваканция... За жалост такива ситуации често се подценяват и не се причисляват към 'най-неотложните' - тук Джъстин направи пауза, погледна с проблясък в погледа любимата си и се усмихна леко - Но пък затова винаги ги е имало тези като нас, нали?

- И още как - отвърна Марина и си позволи също да се усмихне леко, почти забележимо, което вероятно бе и първото ѝ подобие на искрена усмивка откакто бяха пристигнали тук. - И все пак, няма да тръгнем без да се подсигуриим.

Изненада дори съпруга си със следващото, което стори (а да бъде неговата любима толкова непредвидима бе едно от нещата, които го правиха луд по нея вече толкова години). Марина се приведе напред и извади един нисък, но доста продълговат сак, който до сега се бе намирал в краката ѝ, а Джъстин така и не го бе забелязал заради тъмнината в градината. Жената се изправи и го сложи на масата, а щом го отвори, извади от него... меч. Дълъг, остър и бляскав, тя го вдигна във въздуха без каквото и да затруднение- личеше си, че имаше повече опит с такива оръжия от други наши познати.

- О... - Джъстин премига, изненадан. - Това е...

- Старият ми меч - сама изрече тя. - Един от моите спътници през годините, с които сме свързани с много повече от сантимент между стар предмет и неговия собственик. Помагал ми е безброй пъти, бих го използвала без да се замисля и сега.

- В първия момент, когато каза, че трябва да се подсигурирам си мислех, че говориш за градинарска ножица, с която да си проправим път през живия плет... но и с меча ще се получи ефикасно, дори повече... - Джъстин си позволи да изрече това закачливо, сетне попита с по-тих, сериозен тон - Смяташ ли, че е възможно да се натъкнем на някоя твърде голяма опасност, която да наложи използването на този меч по... далеч по-явното му предназначение от това на инструмент за градина?

Марина замълча няколко секунди. Нямахше как да е сигурна, затова поклати глава.

- Знам едно - каза тихо тя, гледайки собственото си отражение в бляскавото оръжие,- Никога не сме се оставяли на опасностите да ни сломят. И сега няма да се оставим и ще сторим всичко по силите си, за да помогнем на децата.

Не бе нужно да си разменят повече думи, за да решат и те най-накрая да тръгнат към заветната си цел- изучаването на лабиринта. Достатъчно време бяха дали на полицията и сега бяха изправени пред моментът, в който трябваше да вземат нещата в свои ръце- независимо дали щяха да нарушат закона или не, дали щяха сами да си изпросят сблъсък с някоя неприятност или не. Марина и Джъстин Фалкън бяха решени.

Със същата си решимост съвсем скоро вече изпълняваха мисията, която си бяха възложили- изучаваха дебрите на лабиринта. А от вътре той се усещаше като дори още по-оплетен, отколкото изглеждаше отвън- без съмнение използването на карта изглеждаше наложително за всеки, на когото му се искаше да излезе от него без да е умрял от глад или от жажда. Но двамата съпрузи, също толкова смели колкото и в предишни етапи от животите си, сега пристъпваха напред уверено, а Марина през цялото време държеше дясната си ръка върху меча, който бе прикачила към колана си- готова ако се наложи да се отдаде на вродения ѝ през десетилетията инстинкт за борба.

Вървяха ли, вървяха... Отначало бяха само минути, а после минутите прераснаха в един, в два часа. А докато пристъпваха напред, не спираха да осветяват с хиперфоните си всяко възможно кътче на това объркано място- не можеха да си позволят да пропуснат нещо. И същевременно недоумяваха как бяха удържали толкова дълго да не влязат сами в лабиринта, и то през някое по-благоприятно време от денонощието, като например през деня.

Докато изучаваха това тъй оплетено, но същевременно и доста красиво със своята тайнствена природа място, двамата не бяха мълчаливи през цялото време- често се заговаряха по различни теми, с които времето сякаш минаваше по-бързо и някак не чак толкова тягостно, колкото би било иначе. Именно по време на единия от разговорите си обаче, той и тя изведнъж бяха прекъснати от нещо крайно неочаквано, което ги втрещи.

- Съжалявам, не можах да не ти споделя за този интимен момент между Галя и Макс, на който станах свидетел. - Джъстин тъкмо отбелязваше усмихнат. - Все пак именно тяхната невъздържаност е една от причините тийнейджърите да бъдат изпуснати от поглед. Не че можем да ги проследим къде са по всяко време, де. Големи са вече.

- Ех, кога и тези деца пораснаха толкова... - въздъхна Марина, която въпреки своята отдаденост на този разговор не отклоняваше основното си внимание от мисията им. - Толкова много поколения се раждат и стават големи за нула време пред очите ни.

- Така е. Ние поне си имаме и няколко по-малки деца от Одри и се очертава още доста време да си се наслаждаваме на отглеждането им. А и хубавото на безсмъртието е, че винаги можем да си направим още и още и...

Силен тропот- това бе нещото, което ненадейно прекъсна мъжа точно когато той и съпругата му се бяха заговорили за една от обичайните за хората житейски теми. И не просто самия тропот беше изненадващото, колкото това, че той звучеше по съвсем същия начин като онзи, който бяха чули предишната вечер в къщата- сякаш някой тропаше... по врата.

Но в лабиринта врати нямаше- не и за такива, за които те двамата да знаеха. Което пък нямаше как да не накара Марина и Джъстин да се огледат, а после да съчетаят обещените си погледи, изричайки едновременно:

- Какво!?

Обратно в Средновековието на едно друго паралелно пространство, двамата най-добри приятели на съпрузите- Георги и Аврил- тъкмо навлязоха с конете си в градчето, в което мъжът, тримата тийнейджъри и дружелюбната старица бяха прекарвали предишната нощ. След дългия ден в окръга на кралския дворец и на селото при него, героите бяха преценили, че щеше да им се отрази добре да дойдат да си починат отново именно на това местенце- не се намираше твърде далеч,

а и вчера бе направило приятно впечатление на някои от тях (като изключим премятането през прозореца на единия тийнейджър).

Дори Раquel бе решила да дойде отново тук, вместо да остане в собствената си къща в другото село- след толкова години на еднообразие, сега много ѝ се нравеше шарения живот, в който се бе впуснала след появата на Хоуп и другите необичайни пътешественици. Самата Хоуп, макар и с нежелание, бе принудена временно да остави скъпия си еднорог в двореца, където някои от най-добрите лекари на това време щяха да се погрижат за създаването- пренасянето му чак до тук нямаше да е добре за него.

Разбира се, цялата тази работа със скоковете от едно място на друго продължаваше да бъде сред основните теми на разговор за героите по време на пътя им. Но след днешния вълнуващ ден те несъмнено вече си имаха и други любопитни теми за разговор- същите, с които само до преди малко си бяха приказвали и с краля, но той така и не се бе оказал способен да им даде каквито и да е отговори.

Именно за една такава Георги и Аврил се заговориха точно когато първи се спряха при странноприемницата и оставиха конете в конюшната. Те се загледаха в тримата младежи и старичката, които се задаваха малко зад тях надолу по същата улица и именно колебанията за единия от тези герои стана център на краткия им разговор.

- Този път почивката на всички ни ще е заслужена - рече Георги, поглеждайки съпругата си подсмехнат. - Не че вчера не беше де, но... конкретно ние с теб от край време не бяхме имали чак толкова бурен ден като днешния!

- Така е- а за децата този ден със сигурност ще остане в спомените им и ще ги изгради като хора. - отбеляза с блага усмивка Аврил, след което нещо в изражението ѝ потрепна докато гледаше единия от тийнейджърите. - А единия от тях всъщност може би разбра повече за себе си днес и за това дали в същността си е... само човек.

Георги знаеше, че тя говореше за Харисън. Изумителната му трансформация във величествен дракон във възможно най-напрегнатия момент бе дошла като шок за всички, включително и за самия него. Главите на семейство Годхънт обаче имаха и своя теория за случилото се, или по-скоро свое колебание- споделиха си го само един на друг чак сега след като несъмнено и двамата вече бяха мислили над него.

- Смяташ ли, че е възможно той да е... един от тях? - попита с трепет Аврил, спглеждайки се отново със съпруга си.

- Не знам. Наистина не знам - Георги поклати глава.- Но драконът, в който той се превърна... изумително наподобяваше техния вид. На практика си беше... като един млад Джъстин.

Аврил, която изпитваше неприкрито вълнение от тези мисли, потрепна и си пое дълбоко въздух. А Георги продължи:

- И все пак Марина и Джъстин не са ни споменавали да имат изгубен син. Знам, че това невинаги е достатъчно, за да бъде отписана някоя невероятна теория в шантавите светове, в който с теб винаги сме живели, но... не знам. Струва ми се толкова невероятно да се озовем в паралелно пространство и да попаднем точно на... техен син...

- Може и да не им е син. Драконската кръв се предава с поколенията, макар и не всички да усвояват силите си. И това е факт много от преди самата Марина да се роди в семейство с такива сили, а в последствие да сподели дарбата си и с Джъстин и техните наследници. Ах, само да имаше начин да разберем нещо повече...

Точно по това време, откъм ъгъла на странноприемницата се появиха две жени, които отиваха към входа. Едната държеше на ръце голямо дървено корито с мътна вода, а другата - току-що изпрани дрехи. Оставиха коритото до входната врата, а те самите влязоха с дрехите вътре. Дори не забелязаха как Аврил ги изгледа и изведнъж се усети докосната от особен трепет. А в проблясъка на погледа ѝ Георги улови, че нещо беше дошло наум на красивата му съпруга.

- Какво има? - попита я с интерес.

Тя няколко секунди гледа към коритото, а накрая направи няколко крачки към него. Мъжа си пък погледна с думите:

- Свали си горнището!

Хвана го неподготвен - той запремигва.

- Скъпа... ще переш по това време? - почуди се той. - Мислех си, че искаш да си починеш.

- Нищо няма да ми стане ако изпера някоя и друга дреха. Но пък може да получа много ако видя единия от новите ни познати... гол до кръста - рече тя, но бързо се подсмихна и допълни - Това не прозвуча както ми се искаше да прозвучи.

Георги също се усмихна, но същевременно, през съзнанието му премина осезанието, до което бе достигнала тя, а това го накара да се развълнува.

- О... ами да... как не се сетихме по-рано! - изрече той и бързо свали горнището си. - Ако има начин да разберем със сигурност дали Харисън е обвързан и с Марина, и с Джъстин... то това е той.

Хвърли мръсната си дреха в дървеното корито точно когато Аврил го вдигна, а тримата младежи и Раquel се озоваха тук след като тъкмо бяха оставили конете в конюшните.

- Това... древен леген за пране ли е? - Данаил първи изрази изумлението си. - Аврил... ти... ще переш ли? Сега?

Нямаше как и реакцията на останалите с него, да не бъде също толкова недоумяваща. Те обаче, за разлика от също доста изненадания по-възрастен мъж преди малко, не намериха обяснението толкова бързо, колкото него.

- Е да, иска ми се да сме чисти - каза ухилена до уши жената и се загледа в едното момче. - О, Харисън, моля те, ще ми помогнеш ли да занеса коритото отстрани на сградата, за да не пера тук пред входа, на улицата?

- Разбира се - кимна отзивчиво момчето и взе пълното с вода (и с дрехата на Георги) корито.

Двамата с Аврил отидоха настрани, а през това време, явно за да ги остави съвсем сами, Георги побърза да предложи на другите:

- Хей, има ли някой гладен колкото мен? Защото вчерашното ястие ми допадна много! Хайде, да влезем вътре и да видим какво предлагат тази вечер!

- Точно към кръчмата се бях запътил и аз! - отбеляза Данаил с приповдигнато настроение, но и с нещо специфично в погледа.

И така, те четиримата влязоха в странноприемницата. А през това време, Харисън и Аврил отидоха на едно доста по-тихо и спокойно местенце встрани на нея. Там имаше няколко запалени факли, осветяващи малка пътечка, която отвеждаше някъде към полята. Момчето остави коритото до купчина от дървени цепеници, на които жената прецени, че щеше да ѝ е удобно да седне- и го стори.

- Благодаря ти! - възкликна тя, поглеждайки позитивно към младежа. - Напомни ми да те покания на гости и да ти сготвя нещо за благодарност, когато се върнем в нормалното си време... стига и ти да си от нашия свят, де... - тонът ѝ се снижи леко.

- Не е нужно, не съм направил кой знае какво. - махна с ръка младия мъж, също усмихнат. - Достатъчно ми е, че вие с Георги сте толкова добре предразположени към мен като към възлюбен на внучка ви... макар и с нея да се познаваме едва от вчера.

- Няма как точно ние да не признаем голямата любов, когато я видим- вродено ни е- отбеляза подсмисхната жената. - А и след онези магическа целувка... на всички ни стана безпределно ясно, че с Хоуп ви е писано да сте приказни влюбени, също като нас.

- О, не бих посмял да ни сравнявам с вас дори и в най-самоувереното си състояние- побърза да отвърне Харисън. - Имам предвид, че... това между мен и Хоуп е толкова чисто и красиво... и тепърва ще се разраства, надявам се... но няма как още от ден първи да бъдем поставяни дори и в едно изречение с легендарна любов като вашата с Георги.

- Всъщност е ден втори на познанството ви, значи сте една крачка по-близо до нашето величие - позволи си да се пошегува Аврил, с което разсмя момчето.

- След някое и друго столетие може и да сме ви доближили... наполовина. - тук Харисън махна с ръка и каза - Но както и да е, мисля да се качвам горе да се преоблека. Имаш ли нужда от още някаква помощ с прането?

- Не, благодаря - отвърна с усмивка Аврил, но погледът ѝ прие друг вид, когато тя задейства следващия етап от плана си - Хей, защо и ти не ми дадеш горнището си? Доста се е измърляло днес.

- Същинска изненада е, че въобще остана цяло след преобразяването ми в... дракон- отвърна ухилен младежът. - Добре, че се оказах от онзи вид дракони, който не остава чисто гол накрая. - тук, той тъкмо понечи да си свали горнището и да остане гол до кръста пред гледащата го с нетърпение Аврил, но изведнъж, недалеч от тях се отвори една врата, а от нея излезе познат и на двама им младеж- Данаил- който се провикна:

- Ей, Харисън! - изглеждаше някак приятно развълнуван за нещо.- Ще може ли да те отнема от дамата за известно време?

- Ами... добре, само да ѝ дам горнището си да го изпере - другото момче отново понечи да свали дрехата си, но Данаил побърза да го спре, размахвайки с ръце.

- Не, не, не... Добре е да си останеш облечен. Поне доколкото познавам твоите възгледи, де.

Харисън го премери с колеблив, леко подсмихнат поглед.

- Не съм сигурен за какво точно говориш.

- Сега ще разбереш - каза Данаил и бързо го хвана за ръката и го издърпа със себе си, като преди това и двамата метнаха по един позитивен поглед на Аврил.

Тя самата също им се усмихна, макар и същевременно да ѝ се искаше Данаил да не беше възпирал неволно Харисън да ѝ даде някои отговори, на които тя се надяваше...

Момчетата отидоха настрани, по пътеката, отвеждаща към полята. Не след дълго стигнаха до много приятна полянка на едно малко възвишение, от което имаше изглед към цялото градче, а и нощното небе над тях изглеждаше запленаващо.

- Защо ме доведе тук?- почуди се Харисън, поглеждайки въпросително другото момче, което, от своя страна, си пое дълбоко въздух и му каза с ведро изражение:

- Защото атмосферата тук е идеална за... романтична вечеря на свещи за теб и Хоуп!

Харисън се ококори.

- Романтична... вечеря? За мен и Хоуп?

- Да, идеята ми дойде по пътя - каза Данаил и сложи едната си ръка на рамото му. - Виж, друже... Знам, че понякога говоря и се държа малко... не както би ви се искало на някои от вас... Но ако днешния ден ме убеди със сигурност в нещо, то е, че връзката между теб и това момиче наистина е нещо... много специално. А човек като мен да бъде убеден в нещо такова не е никак лесно.

- Знам - отвърна саркастично и същевременно шеговито Харисън, присвивайки едната си вежда. - Да приемам ли, че най-накрая успях да те превърна в безнадежден романтик като себе си?

- О, не, не прибързвай със заключенията - засмя се Данаил. - Просто... ненадейно ми се прииска да направя нещо за вас, защото считам, че след този вълнуващ ден заслужавате да си направите поне един приятен вечерен пикник наскрел природата.

- Хм... нали знаеш, че за пикника е добре да има и нещо повече освен момче и момиче? - каза подсмехнат Харисън, оглеждайки се.

- Да- и ето, и другите неща пристигат благодарение на една хубава мадама, която ми е длъжница - побърза да отговори Данаил, заглеждайки се в привлекателната надарена сервитьорка от предната вечер, която се задаваше по пътеката насам. В едната си ръка държеше шарен вързоп, а на другата бе преметнала кошница с апетитни на вид храни.

- Здравейте, момчета! - тя ги поздрави с широка усмивка, оглеждайки ги палаво. - Някой тук готов ли е за незабравима нощ?

- Убеден съм, че е готов, но още е малко срамежлив! - отвърна засмения Данаил без сам да осъзнае колко двусмислено може би звучеше това като отговор точно пред тази жена. След което ѝ помогна да развърже вързопа, който се превръщаше в покривка, която заедно с Харисън разстлаха на тревата.

Скоро, на нея поставиха и кошницата с храните, а също и свещ, която запалиха. Свършила своята част от задачата, палавата сервитьорка подметна още някой и друг закачлив намек и поглед към момчетата, след което кокетно се върна към странноприемницата.

Харисън не можа да не отбележи пред другия младеж:

- Надявам се да не си решил да ѝ позволиш да те изкуши и тази вечер.

- О, не, не бих си причинил втора среща със съпруга ѝ като вчерашната. - махна с ръка Данаил - Тази вечер просто ще си се просна на леглото и ще си заспя... след като и аз хубаво си хапна преди това, де - тук сложи ръка на корема си, който изкъркори. - Както и да е, докато за мен вечерта е обикновена средновековна вечер... ти ще имаш шанса за

нещо много повече с любимата си! Пожелавам ви приятно прекарване, приятелю!

- Благодаря - отвърна с признателно изражение Харисън. - Хей, знаеш ли, това може би е първия път, в който ме наричаш 'приятел' и не ми звучи като някое от твоите хаотични обръщения в стил 'готин тип'... а сякаш наистина ме чувстваш като такъв. Това и цялата тази работа с романтичната вечеря, която организираш за мен и Хоуп... Хм... дали да смея да вярвам, че вече си преодолял началните си съмнения спрямо мен и действително ме чувстваш като свой... приятел?

Личеше си неговата обнадежденост по този въпрос- несъмнено в последните дни двамата с Данаил се бяха сблизили доста и щеше да е хубаво тази тяхна дружба да продължи. Другият младеж, все така хитроумно подсмихнат, го гледа с премерващ поглед няколко секунди, накрая каза:

- Да речем, че вече си ми доста по-приятен. И няма да крия- това, че днес се оказа, че по някаква причина можеш да се превръщаш в дракон, ти донесе доста точки.

- Дали е свързано с татуировката на гърба ти?

- И с нея... и с цялостното ми усещане за драконите. Нещо в тях е много яко. - отвърна Данаил, но преди да се е задълбочил повече в тази тема махна с ръка и я смени - Но тази тема ще я продължим утре- несъмнено имаме за какво да си говорим, а силно се надявам някак да успеем да ти върнем и спомените и да разберем от къде идва твоята невероятна свръхсила.

- Въпроси, над които и аз самият вероятно ще мисля цяла нощ... след като преди това си прекарам добре с Хоуп, разбира се. Още веднъж ти благодаря, Дани. Знай, че ако някой ден... тоест *когато* някой ден и ти откриеш своята голяма любов, ще ти върна жеста!

- Хайде да не се размекваме чак толкова - каза Данаил, ухилен, и му помахна с ръка, след което сякаш умишлено допълни в своя си стил. - Всъщност, вместо да ми върнеш жеста, може да ме зарадваш като още утре ми се похвалиш, че поне този път си праснал мацката си!

Избухна в смях при последните си думи, след което се забърза надолу по пътеката, за да не може другото момче да му отговори. Харисън, който въпреки всичко на моменти си позволяваше също да се забавлява от намеците на приятеля си и вероятно затова сега на свой ред се усмихна широко, просто поклати глава. След което седна на покривката. Вгълби погледа си в красивото нощно небе и зачака своята любима.

Тя не се забави- само след минути се зададе откъм същата тази пътечка след като хубавата сервитьорка ѝ бе дала насоката. А щом видя

атмосферата, в която се намираше Харисън, но най-вече щом видя самия него, тя засия.

- Здравей... отново... - каза му подсмихната.

- Здравей...- отвърна той и се изправи, оглеждайки я от горе до долу. - Пременила си се. Чувствам се малко нелепо, че аз съм още с мръсните дрехи, но ако бях дал горницето на Аврил да го изпере... е, да речем, че насоката в тази изненадваща вечеря щеше действително да приеме облика на нещо, което Данаил би направил.

- Не мога да повярвам, че е решил да ни изненада така.- каза Хоуп, след което и двамата седнаха на покривката.

- Той е добър човек- виждам го още от самото начало, макар и той самия на моменти да се опитва да попречи на хората да го видят - Харисън изрече това и обозря самата нея прехласнато. - А, повярвай ми, тези дни ми върви да преценявам хората още от... първия поглед...

Хоуп също се загледа в него, а в очите ѝ си личеше в какъв приятен захлас бе потънала.

- Ние с теб наистина вървим нанякъде, а? - попита го тя, потрепваща. - Имам предвид, че... не е пречка това, че едва вчера се запознахме. Вече споделяме нещо, което... само истинските влюбени споделят...

- Колко ми харесва тази дума... *влюбени*...- той нежно помилва изваяното ѝ лице. - Още повече, когато жената, в която съм влюбен, представлява... такова изящество... Радвам се, че Съдбата ни срещна, Хоуп. Ти си това, за което сърцето ми на замечтан романтик винаги е копняло... и не е нужно да си спомням миналото си, за да знам това. Обичам те.

Надали беше нужно тя да му отговаря с думи, защото дори и само в погледа ѝ си личеше отговора, но все пак го стори:

- И аз те обичам, Харисън.

Врекоха си се един на друг в любов, след което приближиха лицата си и се целунаха. А тази целувка, макар и не животоспасяваща като първата им, несъмнено изпълни жилите на телата им с красива енергия, която щеше да поддържа животите им пълноценни.

След целувката си, девойката просто положи главата си на рамото на момъка и двамата се загледаха в необятното нощно небе, под което прекараха следващите часове в приятната си компания.

Макар и да не стана свидетел на цялата им романтична среща под звездите, Данаил, който след като се бе върнал при странноприемницата се бе прикрил зад един ъгъл, от където от разстояние бе наблюдавал с наслада идеалната реализация на плана си, сега се усмихваше. Беше наистина радостен за момчето и момичето, с които се бе сближил много

покрай вълнуващото приключение, през което изглеждаше, че им бе писано да преминат заедно.

По едно време Данаил се извърна на другата страна и реши да остави Харисън и Хоуп напълно насаме, без някой да ги гледа. Насочи се към задния вход на странноприемницата, но точно преди да е влязъл в него забеляза, че отстрани, при цепениците, Аврил тъкмо вдигаше дървеното корито и се подготвяше да си тръгва (след като известно време вероятно бе стояла тук и се бе надявала другото момче да се върне).

- Ей, ако искаш дай да ти помогна, да не го мъкнеш сама... - предложи услугите си Данаил и мигом отиде към нея, но точно тогава се досети - Всъщност... знаеш ли, че няма да е зле и аз да си изпера моето горнище, така че може направо да ми оставиш коритото.

- Няма за къде да бързам, дай ми го аз да го изпера - изрече с лека въздишка Аврил и отново седна на цепениците.

Момчето кимна и свали горната си дреха. Приклепна пред коритото и я сложи във водата. Междувременно, Аврил нямаше как да не забележи добре татуираната му горна част от тялото. И да отбележи подсмехната:

- Доста красиви рисунки.

- Не думай, а какво ще кажеш за тази! - отвърна младежът и се обърна, като за да види жената и татуировката на гърба му. - Представяш ли си- да съм такъв фен на драконите и накрая да си намеря за дружка момче-дракон!

- Трудно мога да си представя как това би ми се случило, защото буквално от самото начало на живота си имам за най-добра приятелка момиче-дракон - Аврил си позволи да вметне закачлив елемент.

- Говориш за онази... Марина Фалкън, нали? - попита с интерес Данаил и отново приклепна пред жената - Чувал съм, че вие четиримата с Георги и с нейния мъж Джъстин сте неразделни приятели. Всъщност, какви ги дрънкам- не просто неразделни, а митично велики, като самите вас и поотделно!

- Благодаря за хубавите думи- от колкото и хора да сме ги чували, винаги е било приятно да чуем някой отново да ни го... - Аврил изрече това с признателна усмивка, но ненадейно, погледът ѝ се заби в нещо, което очевидно тя не бе очаквала и което я накара да потрепери.

Беше белег на рамото на момчето, който идеално беше вграден като част от татуировките му там и затова трудно можеше да бъде забелязан. Приличаше на полумесец.

- Какво има? Всичко наред ли е? - попита я Данаил.

Тя не съумя да му отговори веднага. Беше твърде шокирана от мисъл, която премина през ума ѝ.

- Аз... да, да, наред е... - рече тя, но и нямаше как да не го попита- Загледах се в татуировката на рамото ти и... струва ли ми се, но там имаш и... белег?

- Не, не ти се струва - отвърна момчето и на свой ред погледна въпросното място. - Доста е интересен- прилича на непълна луна. Имам го по рождение.

Аврил запремига, а пулсът ѝ се учести. Вълнението си пролича в излъчването ѝ и нямаше как Данаил да не го забележи и този път.

- Наистина ми се струва, че ти става нещо... - каза колебливо той.

- Не, не, спокойно... - побърза да го залъже тя. - Всъщност, тъкмо се сетих, че бях обещала на Георги да се върна бързо при него, за да не изпусна вечерята докато още е топла. Мисля, че дрехата ти вече е изпрана, може да я изцедиш и да си я вземеш.

Побърза да изрече това, да грабне горницето на Георги, което самата тя бе изцедила и оставила отстрани, и забързано тръгна към входа на странноприемницата. Данаил я проследи с някак колеблив поглед, но реши да не се вглъбява в странното ѝ държание- нормално беше дори жена, преминала през легендарни приключения като нейните, да е неадекватна след такъв вълнуващ ден. Затова просто взе и своята дреха, изцеди я и също се върна в странноприемницата, но през задния вход.

Междувременно, Аврил трепетно влезе в стаята им с Георги и, затваряйки вратата зад себе си, се опря на нея, дишаща учестено. Той веднага я погледна и я прецени така, че на свой ред също доста се развълнува.

- Видя ли го? Харисън има ли... белега?

- Не успях да видя рамото на Харисън както планивах... - прошепна тя и трепетно пристъпи към него. - Но видях друго нещо, което... нямаше как да очаквам! Данаил... той... той си свали дрехата, за да я изпера и... видях неговото рамо... Той... той има белега, скъпи!

Георги се ококори. Бе не по-малко втрещен от нея.

- Чакай, чакай... Данаил... има родилния белег на рода на Марина и Джъстин!? Значи той... и той е свързан с тях!?

- Аз... вече не знам какво да си мисля... - поклати глава Аврил. - Първо срещнахме Харисън, който се оказа дракон и потенциален техен роднина... а сега и Данаил се оказва със същата отличителна черта, която очаквах да открия у другото момче... О, скъпи... дали... дали е възможно и те двамата... да са роднини помежду си!?

- Това... това звучи толкова невероятно... но отново не и невъзможно... - изрече тихо Георги и започна да обикаля из стаята. - Трябва да открием начин да видим и рамото на Харисън. Ако и той има същия родилен белег, за мен вече няма да има съмнение, че те са свързани с обща кръв... и че е било писано Съдбата да ги срещне...

Аврил кимна леко, замислено. Известно време двамата със съпруга ѝ просто гледаха в една точка, все така озадачени от неочакваното разкритие и новите въпроси, които то бе породило. А по следващите им думи си личеше, че все още се опитваха да го асимилират:

- Този белег... този полумесец... - прошепна Аврил. - Това е твърде отличителна черта, която свързва наследниците Фалкън от десетилетия, а и прародителите от страната на Джъстин... от векове...

- Да, така е... Толкова много хора през годините са били обвързани един с друг чрез този белег и...

Изведнъж се спря. Отвори широко очи, а Аврил го погледна въпросително.

- Какво има? - този път тя зададе този въпрос, на който не предполагаше какъв вълнуващ отговор щеше да получи, но по съвсем различна тема.

Георги я погледна в очите с проблясъци в своите. Прошепна:

- Отличителния белег... Той... е връзка... между различните на пръв поглед неща... - и преди тя съвсем да се е объркала какво искаше да каже той, мъжът уточни - И в случая не говоря за Данаил, за Харисън или за Марина и Джъстин и рода им. А за онова послание, което открихме в последната зала... *Цялото не е цяло, когато цялото е цяло...* Цялото, Аврил, *цялото...* Всяко едно цяло се формира от множество връзки! Както човешкото тяло е съставено от толкова много елементи... така и на други неща може да се гледа като на *едно цяло...* Като например... онези странни неща, които постоянно препращат всички ни от едно място на друго! Драконовото яйце в конюшната ни... или пък онова пиано, на което са попаднали Харисън и Данаил... и кой знае какво още... Всички тези неща... те може би са частици от едно *цяло*, обвързано с една конкретна цел...

Аврил, достигнала до същото осезание като него, отвори широко устата си и очите си и прошепна:

- О... дали наистина именно в това не се крие отговора на въпросите ни... Дали за да сложим край на цялата тази безумна необяснима схема... не трябва да направим така, че въпросното *цяло* да не бъде вече цяло- тоест всички тези навързани парченца някак да се разбият? И дали наистина начинът да го сторим не е като направим така, че някакви други парченца да се съединят в едно *цяло*? Дали наистина някъде там не съществува някаква потенциална единност, която да има силата да сложи край на този порочен процес?

Уверени, че бяха достигнали до правилното заключение, те двамата се гледаха- с проблясъци в тъй обърканите си, но все още

изпълнени с надежда очи. Ала на тези очи им предстоеше да се объркат дори още повече, също както и целите души на мъжът и жената.

Изведнъж, щом тя изрече тези свои думи, всичко около тях се потопа... в заслепяваща светлина. Затвориха за миг очите си, а щом ги отвориха вече се намираха на коренно различно място.

Беше нещо като кръгла зала с много врати. Всичко тук беше бяло- само очертанятията на вратите бяха някак сияйни, изпъстрени в различни цветове.

- О не... Ние... пак ли се телепортирахме!? - извика Аврил. - Не, не... Не и точно сега! Не може да оставим другите сами докато ние самите се чудим къде сме се озовали!!!

- Не съм сигурен дали тази телепортация... беше същата като предишните...- прошепна Георги и нещо го накара да пристъпи към едната от вратите. - Всъщност ми се струва, че може би с разгадаването на... посланието от стената... ние може би изпълнихме това, за което копнеехме...

Понечи да отвори вратата, но тя беше заключена. Затова реши да потропа на нея.

- Чакай, чакай... - прошепна Аврил. - Твърдиш, че може би през някоя от тези врати... ще се върнем... у дома?

- Има само един начин да разберем... Да пробваме да почукаме на всичките и да намерим подходящата.

Аврил се съгласи. Двамата мигом започнаха да тропат по всички порти. И дори и не предполагаха, че докато тропаха по някои от тях в надеждата някой да им отвори, на много места в различни паралелни светове, през различни времена и епохи... разни хора и не само хора чуваха необясними звуци... необясним тропот...

Усилено тропане, каквото ненадейно чу и Галя, когато тъкмо минаваше по единия от коридорите на втория етаж на къщата в имението "Връхъ". Това доста я стресна.

- Кой е там? - попита тя, поглеждайки към килера, който и Марина и Джъстин бяха разучавали предишната вечер.

Тя плахо пристъпи натам, като по пътя взе една ваза, която вдигна във въздуха и с която смяташе да се защити ако се наложи. Но... не се наложи.

Галя отвори вратата точно когато Георги, потропал от другата ѝ страна, я загърби и отиде към отсрещната такава. Затова и единственото, което жената завари, когато отвори вратата на килера беше... килера. От другата страна просто вече нямаше никой, който да очаква точно това отваряне.

Друго обаче се случи, когато Аврил потропа на поредната от вратите...

Марина и Джъстин, намиращи се в лабиринта зад имението, трепетно пристъпваха из зеленистите коридори- право по посоката, от която бе дошъл тропота, достигнал до техните уши преди секунди. И ето, че тогава, най-ненадейно, стигнаха до края на оплетените коридори- а там имаше един неактивен фонтан и арка зад него. Именно откъм арката се чуваше тропотът.

Двамата се спогледаха безмълвни. Пристъпиха бавно натам, а Марина извади мечта си. Застанаха пред арката и щом жената се пресегна към нея... в залата, където бяха Аврил и Георги, вратата пред единия от тях изведнъж се отвори.

Облещена, Аврил видя своята най-добра приятелка пред себе си. А Марина видя Аврил, която изведнъж се появи под арката, обляна в светлина. Миг по-късно, забелязалия това Георги, също се приближи изумен към същия този портал и му бяха нужни едва няколко крачки, за да се озове и той на същото място в края на лабиринта.

Светлините изчезнаха, но изумлението в душите на четиримата приятели щеше да трае още дълго.

- Ав... Аврил...? - промълви Марина в озадачението си. - Георги...?

- Марина...? Джъстин...? - прошепна и другата жена. - Това... това сте вие! Ние... ние наистина се върнахме!

Искаше ѝ се последните думи да прозвучат позитивно, но нямаше как- не и след това, което с Георги неволно бяха оставили зад себе си и за което си спомниха с тревожна тръпка по тялото щом се спогледаха.

След това отново се загледаха и с Марина и Джъстин. И, колкото и да им се искаше и на четиримата да знаеха какво да си кажат, шока в момента беше твърде голям и безмълвието известно време царуваше тук, в края на лабиринта.

Двадесет и първа глава The Lost Girl

Идните часове на нощта отново бяха безсънни- този път за всички, намиращи се в имението “Връхъ”, към които освен Джъстин, Марина, Галя и Макс, вече се бяха присъединили и изненадващо появилите се Георги и Аврил.

За радост, излизането от обширния лабиринт не се бе оказало твърде трудна задача за четиримата добри стари приятели- така те се бяха върнали в голямата къща-дворец още преди белокосата дама и нейния привлекателен тъмнокож възлюбен да са легнали да спят. А веднъж щом всички се бяха впуснали в разговори и теории (за някои от

тях започнали още от градината), времето неусетно се бе изнизало и така бе дошъл и изгрева.

Но уви, дори и в тази инак приветлива утрин настроението тук не се бе променило особено, въпреки че завръщането на съпрузите Годхънт в тяхното си време и пространство бе дало някои отговори и бе дало надежда за всички, че спасение все пак имаше. Същевременно, някои други породили се въпроси и тревоги не спираха да измъчват героите.

- Не... не, не, не, не, не! - по едно време, Марина, която обикаляше трепетно из големия хол, размаха с ръце и се обърна към другите, които седяха по канапетата. - Отказвам да повярвам, че е възможно ние с Джъстин да имаме синове, които дори да не помним!

- Трябва да приемем и тази възможност, скъпа - нейния съпруг отиде да хване ръцете ѝ. - Виждали сме какво ли не. Не е изключено по някаква причина спомените ни за тези деца да са били заличени... стига въобще да са ни деца. Далеч по-обяснимо би било да са деца на наши деца... или на наши внуци... ако въобще са обвързани с нас...

- Пък и не е като и преди да не сме попадали в ситуации, в които се е оказвало възможно нечий наследник да се появи на този свят по далеч по-различен и неочакван начин от обичайния - обади се Георги и се спогледа със съпругата си. - Не бива да изключваме възможността и тук да се е случило същото. Представете си, например, че още в миговете след зачеването на децата ви... бременността е напреднала със скоростни темпове по някаква свръхестествена причина. Те са се родили и са били отнети от вас още преди да успеете да се осъзнаете, а после същото това зло, което е сторило подобно нечовешко нещо, ви е изтрило и спомените. Цялата тази ситуация може да се развие буквално за часове и никой друг да не разбере, че я е имало, а вие самите да не я помните. Вие или някой от вашите наследници.

- Като го описваш толкова детайлно... няма как да не призная, че е възможно... в откачен свят като нашия - каза с въздишка Марина, след което поклати глава с все така неприкрита тревога в изражението си. - А това би значело, че онези две деца... онези две момчета, Данаил и Харисън... през цялото време са били някъде там, далеч от нас, а ние не сме имали възможността да ги отгледаме. И дори сега, когато имат нужда от нашата помощ, ние дори не знаем как да ги открием - което е не по-малко притеснителното! А същото дори не се отнася само за тях двамата, а и за другите деца!

- Вярвам, че след като е имало начин с Аврил да се върнем тук... има и начин да открием всички и да върнем и тях - каза Георги.

- Най-малкото знаем със сигурност, че Хоуп, Харисън и Данаил, а и Ракел, също са запознати със словата, изписани на стените в онази

зала- същите слова, които помогнаха на нас да се приберем у дома - допълни Аврил. - Иска ми се да вярвам, че е възможно и те да навържат нещата така, както и ние ги навързахме.

- Дотогава не бива ние да стоим със скръстени ръце - каза Марина.- Трябва да открием начин да се свържем с тях някак. И поне вече знаем, че със сигурност става въпрос за нещо свръхестествено, и то такова с огромен мащаб... Съответно мисля, че знаем и кого трябва да повикаме, за да ни помогне.

Тук тя погледна към най-възрастната дама в стаята, Галя, която през цялото това време бе слушала мълчаливо всичко докато бе отпивала бавно и замислено от сутрешния си чай. Щом забеляза, че няколко погледа се концентрираха в нея, тя остави чашката си отстрани и попита:

- Защо ме зяпнахте мен? И вие се познавате с него.

- Да, но ти си му най-близка, дори си живяла в дома му - каза Джъстин. - Особено близки си бяхте напоследък, когато именно ти беше до него по време на проблемите с жена му. Най-подходящо е ти да се свържеш с него и да го помолиш да дойде.

- Знаете, че и на вас не би отказал, защото е добър и благороден магьосник, но... добре - отвърна Галя и се изправи. - Само да отида да си взема хиперфона.

А докато тя излизаше от стаята и отиваше към горния етаж, Макс, който изглеждаше малко объркан, попита колебливо останалите:

- Само аз ли съм толкова назад с материала, че не мога да зацепа за кого говорите?

- О, съжаляваме... - махна с ръка Марина. - Съвсем забравихме, че ти си в живота на Галя отскоро и не се познаваш с дългогодишните приятели на нея и на семействата ни. Говорихме за Грифин. Грифин Маккол.

- Един от най-древните и кадърни магьосници, с които сме имали честта да се срещнем - допълни Джъстин. - И със сигурност човек, който с познанията си за свръхестественото има доста голям шанс да ни помогне.

Сутринта, макар и в съвсем различна епоха и вероятно в съвсем различно паралелно пространство, беше доста по-приятна за други наши познати, макар и тяхното положение съвсем да не беше по-завидно.

Кейлъб и Кая, които бяха прекарвали цялата нощ в приятната си компания в пещерата и се бяха откъснали от прегръдките си само като за да си запалят огън и да похапнат нещо, сега още се намираха в същото онова изработено от младата красавица легло. Мъжът се бе излегнал

доволно назад, а хубавата тъмнокожа се бе сгушила в него, галейки нежно гърдите му.

И в последните часове си го бяха казвали, но и сега не си спестиха трепетните думи:

- Не знаеш колко съм благодарна, че се появи в живота ми... - прошепна му тя. - Наистина бях отписала възможността някога да намеря мъж, с когото да пожелае да съм си толкова близка.

- Нима нито един от онези неандерталци не се доближава до вкуса ти? - Кейлъб изрече това през смях.

- О, много от тях са по вкуса ми! - отвърна шеговито тя. - Че кое модерно еманципирано момиче от двадесет и първи век не би искало да бъде с необуздан дивак, който да я третира като предмет за разплод? - тук обаче смени тона си и допълни - Не че можем да ги обвиняваме, че са такива. На съвсем различен етап от еволюционното си развитие са.

- А и не е като и в нашето време да няма жени, които да са готови да се оставят да бъдат третирани така от... далеч по-развити мъже - отбеляза саркастично Кейлъб, сетне поклати глава. - Но да не се сещаме за негативните черти на това бъдеще, което от настоящата гледна точка е твърде далечно. Предлагам да съставим план за връщането си там.

Кая се изправи леко в леглото и го погледна подсмехната.

- Ти сериозно ли?

Кейлъб премига и също се поизправи.

- Ами... да. Не ме разбирай погрешно, прекарвам си чудесно тук с теб, но... животът ми е другаде. При всички останали хора от доста по-различен вид хомо сапиенс, които са важни за мен.

Кая се засмя - не само заради закачката му, а и заради друго.

- Знам, че копнееш да се върнеш там, от където идваш, не съм толкова глупава и безчувствена. Но... сериозно ли си мислиш, че ще е толкова лесно? И че през изминалите пет години аз самата не съм давала всичко от себе си, за да открия някакъв път... назад?

- Убеден съм, че си го правила, но... все трябва да има нещо, за което не си досетила или което не си открила - предположи колебливо Кейлъб.

Кая въздъхна. Изправи се от леглото и си наметна една от кожените дрехи. Същевременно каза:

- Не крия, че надеждата още не е умряла и у мен, но... вече съм разучила твърде огромна част от заобикалящия ни в момента свят, та да знам, че спасение тук няма. Дори не съм попадала на някои от онези предмети, които да ме телепортират на друго произволно място. Всичко е ледена пустош, обитавана единствено от съумяващите да живеят сред нея пещерни хора и диви животни. Тук-там и някое дръвче или друго растение, за цвят.

Кейлъб също отдели една въздишка. Помълча известно време, накрая поклати глава и прошепна:

- Било ти е наистина трудно. Съжалявам, че неволно подцених това.

- Няма проблем. Все още си нов в тази работа със скачанията във времето и пространството... и последиците от тях. Ще свикнеш с идеята, че да се върнеш у дома може да не е толкова лесно, както би било в приказките.

- А дали именно вярата в приказките няма да ни помогне?- изрече Кейлъб и на свой ред се изправи, като за да пристъпи към нея и да хване нежно ръцете ѝ. - Знаеш кои са баба ми и дядо ми и колко пъти са доказвали, че невъзможното понякога е възможно. И не само те, а и толкова много други хора в рода ми и не само в него. Може би това изпитание, в което съм попаднал е моя начин да докажа същото... и, кой знае, може би ми е писано да го докажа рамо до рамо... с жената на мечтите си?

Изрече последните слова някак нежно, романтично. Същевременно се загледа с прехласнат поглед в хубавите очи на Кая, която обаче го изненада с реакцията си- тя отново се засмя.

- Аз... съжалявам, не се въздържах... - побърза да каже. - Не че не схващам възгледите ти- все пак, както ти казах, като съвсем малка съм живяла с приказките за баба ти и дядо ти и династията им... Но не мисля, че имаме право да си позволяваме да сме толкова наивни. Надали ей сега от нищото пред нас се ще появи вълшебен портал, през който ще се приберем у дома. И е също толкова малко вероятно аз да ти докажа, че съм жената на мечтите ти.

Кейлъб присви вежди.

- Защо? Не ме ли харесваш?

- Не, не, харесвам те... - поклати глава тя. - Но... там е въпроса. Харесвам те, защото ти си... нещо различно. По същата причина, поради която ме харесваш и ти... е, може би и защото ти спасих главата от размазване - тук и двамата се подсмихнаха. - Но да не се лъжем- далеч сме от това да сме сигурни дали един на друг сме си... половинката на живота. А причината се крие именно в това, че с теб чисто и просто нямаме друг избор в момента. Ако имахме... не се знае дали щяхме да гледаме по същия начин на другия...

- Аз съм убеден, че щях да гледам така на теб - каза Кейлъб и нежно я помилва по едната буза. - Дали защото съм израснал в рода Годхънт или заради друго... но вярвам, че човек познава истинската любов, когато я срещне.

Кая известно време го гледа мълчаливо. Личеше си ѝ колко признателна му беше задето се стараше да е толкова внимателен и така

нежно настроен към нея. Но по същото време нямаше как тя самата да отстъпи на своите възгледи. Може би за това нейният отклик на думите му се яви нещо по средата- тя също вдигна ръката си, за да го погали по бузата, а след това добави с усмивка:

- Ще си призная, че си толкова сладък докато ми говориш тези неща. Но не ме вини, че не съм готова да ти отвърна по същия начин. Не и толкова скоро след като се запознахме.

- Аха... - отвърна тихо Кейлъб и си позволи пак да се пошегува - Ясно- изглежда че съм попаднал на едно от онези момичета, които дават тялото си лесно, но душата... не толкова лесно.

И двамата се засмяха за сетен път, а Кая реши да отбележи:

- Не съм живяла като съзряла жена в модерния свят, тъй че не мога да знам дали нямаше да бъде точно такава. Но в настоящата ситуация... съзнаваш, че току-що направи такова описание за момиче, което до преди теб беше девствено, нали?

Кейлъб отвори уста и запрemiга.

- О... да, наистина... - прошепна той. - Съжалявам, чак сега се замислих, че няма как преди да си си била близка с друг мъж, имайки предвид колко малка си се озовала на това място... Което ме кара да се чувствам неудобно. Аз... се извинявам ако съм бил твърде необуздан и хаотичен в това, което правихме цяла нощ.

- Не се тревожи, хареса ми - отвърна ухилена тя.

- Не, не съм сигурен дали ме разбра напълно - каза Кейлъб и отново хвана двете ѝ ръце, без да спира да я съзерцава. - Аз самият не съм сигурен дали направих всичко както трябва. И то не само защото го правих с девица, за която не се бях замислил, че е такава, а и защото... ами... как да ти го кажа... Аз... също нямам голям опит в тези неща...

Кая го изглежда изненадана. А младежът, леко изчервен, се почеса някъде зад гърба и допълни подсмивнат:

- Добре де... Нямам съвсем никакъв опит в тези неща.

- О, и ти си бил... девствен? - попита тя, шокирана. - Уау, това не бих го предположила, когато ми намекваше палаво колко хубаво е можело да си се сгреем един с друг!

- Ами... не бях съвсем сигурен как трябва да протече един флирт.

- Което е не по-малка изненада за мен - Кая го отгледа от горе до долу. - Такъв добре сложен и видимо неустоим млад мъж няма как да не е привлякъл окото на някоя мажоретка.

- Е да, някои са ми правили намеци... и не само мажоретки. Но... не знам, така и не се наканих да отвърна на някой от тези намеци... Може би съм чакал подходящото момиче.

- И накрая го направи с напълно непозната в нейната *пещера*. Започваш да навлизаш в настоящата епоха, струва ми се! - Кая, ухилена

до уши, го щипна закачливо по едната буза, след което се обърна на другата страна. - Да видим дали ще си толкова добър и в друго жизнено важно нещо за това време- лова. Време е да спрем да си приказваме и да отидем да си набавим храна за деня.

- О, и тук ще надмина очакванията ти, уверявам те! Имам опит! - отвърна с хитроумна усмивка Кейлъб, при което обаче тя го погледна с присвити очи и мигом го попита:

- Моля те, не ми казвай, че си някое от онези разглезени богаташчета, които убиват животни само за удоволствие...

- Не, не, не! - Кейлъб се стресна от това какво си мислеше тя и побърза да уточни - Не съм убивал животни- нито за удоволствие, нито за да се изхранвам. Не и в истинския свят. Но си нямаш и на представа колко много игри съм разцъквал и какъв опит имам в стрелбата с лъкове и тем подобни древни оръжия там!

Реакцията на Кая беше за пореден път да прихне да се смее.

- Ти наистина не знаеш къде си се озовал, любовнико, щом си мислиш че истинския лов е толкова лесен като онези в някой хит за конзола. Но ще те науча, спокойно- имаме цялото време в заобикалящия ни свят - тук тя отново го огледа от горе до долу. - Преди това ще е добре да си облечеш нещо. Колкото и да ми харесва да те гледам така, по-добре да не изкушаваш и неандерталките- вече знаеш колко са... отмъстителни мъжете им.

- Нотка на ревност ли улових? - пошегува се Кейлъб и отиде до нея, за да я прегърне закачливо през кръста.

- Спокойно, наясно съм си, че си само мой - увери го тя и дори си позволи да го целуне по устните. - И по тази причина държа да запазя гледката на голото ти тяло само за себе си. Хайде, облечи се наистина.

- Добре, но преди това... - каза подсмехнат младият мъж. - Може и да те изнадавам, но искам да се възползвам, че сме се озовали в праисторическия еквивалент на някой от мразовитите полюси... за да направя нещо откачено, което съм виждал по филмите и много ми се е искало да го пробвам!

Кая, накарала се да отиде до няколкото лъкове със стрели, които бяха опрени на стената отстрани, го изгледа въпросително. Облеци се, когато той, ухилен, отиде до направената от нея врата на импровизирания ѝ пещерен дом и я отвори- съвсем гол, без да слага и една дреха по себе си.

- Луд ли си? - досетила се какво се канеше да направи той, тя го последва, когато не само излезе от тези ограждения, ами и се насочи към изхода от пещерата. - Или студа вчера не ти е бил достатъчен? О, или може би го правиш, за да изрека отново думата 'хипотермия' и да те уверя, че не си сънувал, че дори и в този свят си се срещнал с хубаво и

умно момиче от твоя век? Защото това момиче все още не знае как да лекува чак толкова тежки състояния.

- Колкото и да е изкушаващо и това, последното, предложение...
- Кейлъб, който видя светлината в дъното на тунела пред себе си и съответно усети и полъха на студа отвън, забърза крачката си. - ... го правя по-скоро заради тръпката!

Осъзнаващ колко иронично звучеше думата 'тръпка' докато тялото му вече буквално трепереше, той от раз реши да се отдаде пълноценно на адреналина като просто се затича напред и изкрещя с пълно гърло. Кая, поклащайки главата си с широка усмивка, нямаше как да не го последва- сякаш ѝ беше интересно да проследи тази луда сцена до края.

А Кейлъб, отдаден на усещанията от това да разпусне по подобен тъй нетипичен начин, скоро съжали за решението си. Не само защото в мига, в който напълно се озова извън пещерата, тялото му мигновено усети най-големия студ в, може би, целия му живот до сега, а и защото погледът му, до този момент съсредоточен някъде нагоре, към небесата, изведнъж попаднаха на друг един поглед пред него. Поглед, който го изпълни с разнородни емоции.

Не беше някой неандерталец. Не беше и мамута на новата му приятелка, нито пък някое друго животно. Беше красива и някак сияеща със своята изящност... жена. Жена, която по природа дори не беше обикновен човек, ами древна богиня- Фолиана.

Явно очаквала, че се доближаваше до него, дори самата тя успя да изпита изненада, когато го видя да изскача пред нея така- чисто гол, разперил ръцете си на двете страни. След обиколката из открития космос и мразовитите земи от Ледената епоха, един буен тийнейджър успя пръв да докара шока у тази респектираща легендарна дама.

Същото се отнасяше и за другите няколко човека и едната марсианка, които само след секунди също се озоваха тук и застанаха зад нея. Тръпнещи от вълнението най-накрая отново да се срещнат със своя приятел, тримата тийнейджъри- Одри, Дайами и Ферди- просто не знаеха как да реагират, когато изведнъж той се появи пред тях... в този вид.

Самия Кейлъб също не съумя да реагира на момента. Отначало си помисли, че му се привиждаше и една част от него си помисли, че това вероятно беше резултат от неразумното му решение да излезе чисто гол тук в тези атмосферни условия. След секунди обаче осъзна, че не се заблуждаваше- това наистина бяха те, същите онези мъже и жени, които неотдавна неволно бе оставил в двореца на богинята.

Тогава дойде и осезанието в какъв вид се появяваше пред тях, което го накара мигом да прикрие интимните си части с до този момент разперените си ръце.

- Вие... - извика той въпреки кучия студ, който мигом накара зъбите му да започнат да треперят, а бузите му да се изчервят (така че и изчервяването му от срам изглеждаше още по-подчертано). - Вие... вие сте тук!!!

Те самите се спогледаха, а тийнейджърите дори се подсмигнаха. Дайами отвърна:

- Явно не си очаквал гости, друже.

- Аз... аз... - не знаеше какво да каже Кейлъб, но така и не му се наложи да се обяснява точно тук и сега, защото ненадейно, насоката в тази сцена се измени коренно, когато иззад него се приближи и затичалата се, за да го догони, Кая.

Отначало, тя беше усмихната. Щом видя силуетите на другите пред него обаче се стресна и замръзна на мястото си. Но когато погледът на момичето се съчета с този на едната от тях... цялото същество на Кая се усети разтърсено по съвсем неочакван начин. По същия начин, по който се почувства и самата тя- Фолиана.

Насред шока и вълнението, които бе получила, богинята все пак съумя да прошепне:

- Кая...

А момичето показа, че знаеше коя беше тази сияйна жена, като на свой ред изрече и нейното име:

- Фолиана...

Двете се просълзиха, ръководени от същите чувства, които само след миг ги подтикнаха да отскочат една към друга, пред озадачените погледи на другите отстрани. А прегръдката им бе толкова силна и въздействаща, че подтикна сълзите им да потекат дори още по-неудържимо по очите им.

Фолиана, отдръпвайки се леко от момичето, я погледна с неприкрита обич и си позволи да избърше сълзите ѝ с пръст. Прошепна:

- Когато усетих, че в пещерата има двама човека от друга епоха не можех и да предположа, че Кейлъб се е срещнал... точно с теб!

- О... значи и ти се познаваш с Кейлъб? - възкликна изненадана Кая и се спогледа с голия младеж отстрани.

- Ами... аз така и не ти разказах кои точно бяха хората... и не само хората... които оставих зад себе си, когато се телепортирах на това място... И по-точно на онзи космически кораб на извънземни преди това... - младежът махна с едната ръка, докато с другата продължаваше да прикрива мъжеството си.- Всъщност въобще не съм ти разказвал нищо за това какви предмети и неща ме докараха дотук.

- Значи вие двете... се познавате? - Одри зададе въпроса с очевиден отговор, загледана във Фолиана и Кая.

- Да... - отвърна богинята. - Кая... тя е онзи човек, за когото ви споменах. Човекът, когото загубих, когато допуснах грешката да му споделя *истината*... или поне част от нея! - позволи си да сложи и двете си ръце на лицето на момичето, съзерцавайки я с обич, наподобяваща майчината. - Тя е и причината поначало да разбере за случая с разпръснатите из вселените Частици! И в следствие да се уверя с ужас колко сериозна е всъщност цялата тази работа! В нейно име съградих... целия си план, от който и вие сте част!

- О... значи ти... ти знаеш това, което Фолиана не може да ни каже!? - попита с трепетно вълнение Одри, загледана в Кая, която побърза да кимне и да отвърне:

- Да. Или поне тази част от него, която тя успя да ми сподели преди да се потъна в светлина и да се озова на друго място - тук погледна към богинята. - Което се случи заради... самите ти слова, нали? Дълго мислих каква би могла да е причината за неочакваната и от двете ни моя телепортация... и накрая осъзнах... Онези зли хора... те са превърнали и теб в един от онези свои безпощадни предмети, нали? Или по-скоро превърнали са думите ти в това, което да има същата сила като онези Частици...

- Да... - прошепна Фолиана, след което отново притисна момичето чувствено към себе си. - И не знаеш колко копнеех някой ден да те откроя, за да мога да ти дам поне някакво обяснение за това! И да те запозная и с всички други неща, които се случиха в следствие! Но сега най-накрая ще имаме този шанс, момичето ми! Съдбата отново ни събра и ни даде възможността пак да се прегърнем... и да си поговорим!

Нямаше как разчувствалото се момиче да не пожелае след тези думи на свой ред отново да се притисне към богинята. Двете бяха забележителна картинка, която излъчваше толкова много топлина и привързаност, че нямаше как и заобикалящите ги да не се усмихнат благо.

Единия от тях обаче, колкото и радостен да се чувстваше от събирането им, нямаше как след миг да не отбележи:

- Съжалявам, че трябва да прекъсна този красив и дългоочакван момент, но... ще може ли преди да се разприказвате повече да отидем вътре- на далеч по-топлото място, на което студа да не ме превърне в някоя от онези древни голи статуи от антично време? - Кейлъб, все още изчервен заради студа и неудобната ситуация от появата си в този вид, огледа всички ухилен.

- Да, да, разбира се, не бива да измръзваш, не можем да си позволим да... - отвърна Фолиана, но изведнъж се спря на едно място и

ококорена започна да премята погледа си ту към него, ту към Кея, за които бързо успя да навърже някои неща - Чакайте, чакайте... Вие двамата... да не би...

- И този неудобен разговор по-добре да го проведем вътре! - нетърпелив да се върне на по-топлото място, Кейлъб си позволи подсмихнат да подбутне богинята със себе си към пещерата.

Тя не се възпротиви, нито другите. Всички отидоха натам, като Кейлъб, разбира се, застана зад всички тях, тъй като не му се искаше да им позволи да видят каквото и да е друго, което не трябваше да виждат. А щом всички се озоваха в импровизираната пещерна къщурка, която Кая си бе създала, младежът мигом грабна дрехите си, а и единия от най-дебелите захвърлени настрани кожуси. Облече ги.

Междувременно, другите огледаха помещението и Плами-Ди нямаше как да не отбележи:

- Тук изглежда доста уютно.

А Фолиана, поглеждайки с проблясъци на гордост в погледа към Кая, отбеляза:

- Прекрасното ми момиче... Винаги си била тъй умна и сръчна... Затова и си оцеляла в безпощаден свят като този...

- Вие двете... всъщност роднини ли сте? - Ферди зададе въпрос, който напираше и у другите хора.

- Не - поклати глава Фолиана и застана до Кая, за да я прегърне през рамо. - Но винаги съм я чувствала като дъщеря. Тя беше малко дете, когато случайно я открих да се лута сред лилавите на цвят гори на една значително наподобяваща Земята планета. Тъкмо бях отишла там с леля ми Минерва, за да изучим заедно един животински вид, с който дори боговете не бяха запознати към онзи момент, когато... я видях. Клетата ми малка Кая се луташе забързана и уплашена, след като едва преди часове допира ѝ до един най-обикновен на вид... пастел... я бе изпратил на това тъй далечно от нейния дом място. Едвам се довери дори и на мен и леля ми.

- Но двете бяха толкова добри с мен, че нямаше как накрая да не се съглася да тръгна с тях - продължи историята Кая. - В следствие Минерва позволи на Фолиана да ме вземе с нея в нейния дворец, където прекарах някои от най-хубавите години от живота си, макар и да бях далеч от родния си дом...

- Но... чакай... - Кейлъб, който беше започнал да се стопля, погледна въпросително към своята отскорошна приятелка. - Ти нали ми каза, че си се озовала в Ледената епоха след като преди това си била на... Хаваите?

- Да, и това беше истината - каза Кая и се загледа във богинята. - Защото именно там аз се озовах, когато Фолиана ми сподели онова, което

беше открила... Но в последствие ми беше писано да се телепортирам отново, когато на плажа при Хонолулу пак попаднах на един подобен предмет- малка раковина, която открих сред водите...

- Ах... мащаба на това зло е толкова голям... и се разпростира на толкова много места, до които могат да имат допир всякакви разумни живи същества... - каза с тревога Фолиана. - А това аз го установих дори още повече през годините след изчезването ти, мила. Установявам го и до днес...

- Може би тук е момента да ни разкажете нещо повече за цялата тази работа - обади се Одри, поглеждайки най-вече към Кая. - Или... може би и ти ще ни накараш да изчезнем ако ни го споделиш?

- Не можем да сме сигурни - каза Фолиана, заглеждайки се към момичето, което чувстваше като дъщеря.- Дори и аз все още не съм наясно как всъщност се отразяват моите слова на тези, пред които ги споделям, освен че очевидно те самите се телепортират. Не знам дали по някакъв начин не им предавам това проклетие и не ги превръщам... в онзи тип Частица, като себе си...

- Е, значи това е един от редките случаи в които аз ще имам отговорите, които ти нямаш - каза ѝ с блага усмивка Кая.- Защото мога да те уверя, че това, както го наричаш, 'проклетие', не е пренесено върху мен. И причината е, че всъщност аз самата вече съм разказвала тази история пред... жив човек. И той не изчезна.

- Някой от хората на Хаваите ли беше? - попита Кейлъб.

- Да, и по-точно- мъжа, който ме откри точно когато попаднах там и който видя колко съм разстроена. С риск да ме сметне за луда му споделих историята си. Тогава още не бях сигурна каква въобще е била причината да се телепортирам, затова и не осъзнавах вероятността някак си Фолиана да ми е предала от това, което пречеше на самата нея да разкаже всичко. Но чрез този неволен поет риск да накарам и този непознат човек да изчезне... поне установих, че мога да говоря спокойно по тази тема без да се тревожа. Разбира се, мъжът не ми повярва- помисли си, че просто имам развинуто детско въображение. Затова и щом в последствие ме заведе в полицията, а те от своя страна ме настаниха в сиропиталище, не споменах отново за този случай пред никой друг.

- Защото не е имало друг, който да е склонен да ти повярва... но ето, че вече има! - възкликна развълнувана Одри. - Моля те, разкажи ни всичко, което знаеш! Откакто бяхме неволно въвлечени в цялата този порочна върволица от скокове от едно място на друго... имаме толкова много въпроси!

- Ще се опитам да им отговоря, но както ви казах, аз самата не чух цялата история- каза Кая, заглеждайки Фолиана в очите. - И също имам някои въпроси, на които търся отговор.

- Сподели ни поне това, което знаеш - Кейлъб застана до нея и я погледна с топло, трепетно изражение, слагайки ръката си на рамото ѝ.

Тя му се усмихна, сетне огледа всички пред себе си и отвърна:

- Истината е, че всичко това ще започне... или както всъщност е по-редно да кажа от нашата гледна точка- 'започнало е'... в едно далечно бъдеще. Много по-далечно спрямо всичките места, които до сега сме посетили или бихме посетили чрез тези скокове. В свят, в който човешкият интелект вече е достигнал до изумителни висоти. А самият той- човекът, заслепен от своето величие- решил, че копнее за дори още повече. Както често се случва, уви - тук Кая погледна богинята. - Или поне Фолиана ми го представи с подобни думи.

- Точно такива бяха - кимна жената и ѝ даде знак да продължи разказа си.

- Та, така бил създаден (или по-скоро 'ще бъде създаден', тъй като, както казах, всичко това се случва в далечното бъдеще спрямо всички онази паралелни вселени, в които Частиците биха препратили някого)... един орден. Това били някои от най-богатите и влиятелни хора в този свят, управлявани от човек с инак гениални идеи, който обаче бил може би най-фанатичният от всички. Искал да надскочи границите на това, което се считало за допустимо във вселената. И сметнал, че ще го направи като създаде материал, който да може да контролира времето и пространството по невъобразими начини - видимо развълнувана най-накрая да изрича всичко това, Кая си пое дълбоко въздух и продължи - А за тази цел знаел, че му били нужни не просто умни хора, а най-способните хора в две от най-водещите сфери, които през годините били показвали величието си- науката... и магията... Без дори да споделя плановете си с останалите хора в ордена, той събрал група от такива учени и вълшебници. Възложил им задачата да открият онази пресечна точка на възможностите си и така някак да създадат въпросната... материя, чрез която планът му да може да се реализира. И те го сторили-неуморни часове, дни, седмици, месеци и дори години умували над тази идея... и накрая достигнали до желанието напредък. Прибързали обаче в реализацията на изобретението от схемите си, защото то не се получило точно така, както им се искало. Веднъж щом направили съчетанието, което целели... то се оказало неспособно да се задържи цяло за повече от няколко стотни от секундата... Мигом се разпаднало на трудно изброим брой малки Частици, които се разпръснали не из настоящето или бъдещето на този свят... а в миналото му, също както и миналото на самата вселената и на какви ли не други паралелни вселени...

Спря се. Погледна към Фолиана и въздъхна. Самата богиня, също гледаща я с известна тъга, но и с радостта, че отново се бяха събрали, изрече вместо нея:

- И този момент от разказа беше мястото, на което вече бях разкрила на Кая твърде много и така отприщих у себе си това, което същите онези инак брилянтни, но зли умове, бяха вложили в мен без дори самата аз да се осъзная. И ние с нея достигнахме до толкова далеч главно защото тя самата беше достатъчно умна, за да довършва някои от изреченията в разказа ми и така да ми пречи аз самата да ѝ разкрия прекалено много... Уви, когато накрая аз самата изрекох някое достатъчно пълноценно изречение, което да я накара да изчезне... това беше и мигът, в който действително осъзнах с каква сила си имам работане че и преди това я бях подценявала... Затова и не посмях никога вече да заговоря за цялата тази история пред когото и да било.

Погледна към тийнейджърите и марсианката и поклати глава.

- Уви, дотук са границите и на това, което вие самите ще имате възможност да разберете от мен или от Кая.

Тийнейджърите се спогледаха. Кейлъб преглътна, пое си въздух и каза:

- И това ни е достатъчно. Не е нужно да чуваме повече, за да навържем нещата поне до такава степен, че историята да е малко по-подредена в съзнанията ни.

- И съответно да знаем, че именно тези Частици, разпръснали се в миналото спрямо точката, в която са създадени... имат свойството да изпращат на друго място този, осъществил някакъв определен контакт с тях - каза Одри. - Планът на онзи фанатичен злодей е приел съвсем различна насока.

- Но все още си е останал негов план, нали? - попита Кейлъб. - Коренно изменен план, но... план. Няма как подобен жаден за несъизмерима власт индивид да не се е възползвал от творението на екипа си, макар и по нов начин. Той... е направил така, че разпръснатите в миналото частици да са му от полза.

Фолиана дори и не кимваше- не ѝ се искаше да потвърди дори чрез някакъв жест на тялото си това, за което те вече се досещаха сами. Но именно нейното мълчанието- което определено не приспаднаше към онзи тип 'разкриване', до който ѝ бе наложено да не достига- беше достатъчно, за да са всички около нея сигурни, че теорията бе вярна.

- Цялата тази работа... е наистина толкова мащабна... - Ферди отбеляза това и така прекъсна краткото породило се мълчание в пещерата. - И в нея са замесени толкова много хора и не само хора, незапознати какво въобще се случва... а всеки един от тях несъмнено е една стъпка напред в прогреса на плана на онзи фанатичен злодей.

- Но има и такива, които са запознати... - прошепна Одри, която сега гледаше в една точка, навързвайки още нещо - Като например... моите родители... Когато ги срещнахме на онзи остров... те знаеха много повече от нас... и имаха някаква заветна цел, с която съм сигурна, че целяха да ни помогнат да се върнем у дома... Но по някаква причина не ни казаха нищо директно, а разиграха пред нас театър, за да им помогнем, а и неволно да помогнем на себе си...

- Дали онзи злодей и екипа му са направили на тях същата... магия или там каквото точно са сторили на Фолиана? - почуди се Дайами.

- Не можем да сме сигурни- определено бяха доста потайни, но... кой знае каква може да е била точната причина да се държат така - каза Одри, след което потрепна.- Но със сигурност знаем, че те бяха притеснени от това, че може да се появи някой, който да попречи на плана им...

- Вероятно същият онзи, който изведнъж се появи иззад нас... и щом ние го погледнахме бегло, изчезнахме от това място... - Кейлъб изрече това, което вероятно и тя се канеше да каже. - О, дали е възможно... това да е онзи злокобен зъл гений, чийто фанатичен план е в основата на всичко случващо се?

Никой не можа да му отговори, а при Фолиана все още не беше ясно дали не знаеше отговора, но не го премълчаваше умишлено. Но при всяко положение си личеше, че след всичко, което бяха разбрали току-що, по-младите от нея бяха дори още по-устремени да достигнат до дъното на нещата.

- Ако наистина онази сянка... онзи *силует* е бил на човека, който е отговорен за целия този хаос... родителите ми знаеха, че в сандъка имаше нещо, което да може да ни помогне да се измъкнем от него, а вероятно и от непрестанните скокове във времето - каза Одри.

- Сандък... - чула това, Фолиана потрепна - О... попаднали сте на... острова със заровения пред входа на пещерата сандък, нали?

- Да, не ти ли казахме за това? - попита Одри. - Всъщност наистина не сме... При първата ни среща бяхме твърде уморени и не си говорихме дълго.

- Ти ли си сложила онзи сандък там? - Ферди попита богинята.- О, да не би именно той да ни е пренесъл в твоята вселена близо до двореца ти, а не появата на онзи тайнствен мъж?

- Да, сандъка и намиращото се в него бяха сложени там от мен - потвърди Фолиана.- Но не, не то ви пренесе там, а друг един успешен елемент от моите планове. Елемент, чрез който се постарях да направя така, че вие, предопределените да дойдете при мен, да имате засилен

шанс да се пренесете именно в моята вселена и във възможно най-голяма близост до мен.

- Ти така и не ни обясни какво прави точно *нас* специални? - попита Одри.

- За това предлагам да ви разкажа когато отидем на онзи остров и започнем да обикаляме джунглите му, за да открием и другите ви приятели - каза Фолиана. - Сега вече знам къде точно трябва да ги потърсим, стига нещо да не ги е накарало да се пренесат на друго място. А това малко улеснява предварителните ми планове, които бяха доста по-сложни и включваха издирване на конкретните Частици, които са ви докарали по пътя до Марс.

- Ами онова в сандъка? - попита Одри. - Него няма ли да го потърсим? То изглеждаше важно за родителите ми.

- Защото вероятно са знаели, че с него... вие и те ще можете да се върнете у дома си. - каза богинята, което накара тийнейджърите да потрепнат. - Да, това беше едно от многото неща, които извърших през годините с цел поне донякъде да използвам тайнството на Частиците в полза на доброто. Един от методите ми да помагам на обърканите от необяснимите скокове хора. Постарах се да има места, на които без да се налага да казвам директно нещо на някого... все пак да им разкрия това, което е достатъчно да знаят ако искат не само да се върнат у дома, а и да са поне донякъде наясно как точно може да бъде победено злото на Частиците. И същевременно умишлено подпомогнах създаването на легенди, които при щастливо стечение на обстоятелствата да достигат до нужните хора и да ги пращат по пътя към тези места.

- Значи ти знаеш как точно можем да се върнем у дома? - попита Кейлъб.

- Да. Но няма да задълбавам в това сега, защото то ще ви помогне да се пренесете към прохода за към дома ви. А сега е нужно всички ние да се съберем заедно с другите, които са необходими, за да продължим напред по пътя към разгромяването на плана на онези твърде повярвали си фанатици - тук тя снижи тона си. - Разбира се, не бих могла да ви карам насила да правите всичко това, макар че малко или много съм го сторила чрез стъпките си през вековете, които са наредили нещата така, че накрая точно вие да се озовете при мен. Затова ако пожелаете още сега ще ви споделя онова завоалирано послание, което във времето вградих на множество различни места в различни паралелни вселени- от надписи в пустинни местности на различни планети, през същите надписи по стените в стари крипти... до предмети като онази плоча, която се е намирала в сандъка, който сте щели да отворите... Става въпрос за едно единствено изречение, чието разгадаване бе моят начин да помогна на заблудените и стресирани хора... и ще помогна и на вас ако такава е

вашето желание. Но силно се надявам този път вие доброволно да сте тези, които да решите да отложите прибирането си у дома и да помогнете на мен. Защото човек просто да се върне в своя свят е най-лесното. Но да бъде прекъснат този все по-разрастващ се в кошмарни измерения план на злите сили... това е целта, към която всъщност трябва да се стремим.

Словата ѝ бяха силни. И докоснаха както тийнейджърите, така и нейната вярна приятелка-марсианка. Достатъчно беше всички те да се спогледат, за да установят, че бяха на едно мнение- а Кейлъб изрече това мнение и на глас след секунди:

- Добре. Ще дойдем с теб. Не само, за да открием другите... а и за да сложим край на цялото това хаотично зло!

Признателна, Фолиана ги погледна и кимна. След това дари с още една прегръдка Кая и пристъпи на централно място в стаята.

- Когато кажете, че сте готови, ще ни телепортирам на острова - каза тя на всеослушание.

Другите се спогледаха и си личеше, че бяха готови. Единствено Кая огледа атмосферата около себе си с някакъв трепет, който другите забелязаха, заради което Кейлъб я прегърна през рамо и ѝ каза:

- Най-накрая ще можеш да напуснеш това място, но... си личи, че си се привързала към него... Имаш ли нужда да останеш сама за малко тук, за да си вземеш 'сбогом' с всичко съградено в тази епоха?

Кая помълча няколко мига. Сетне си пое въздух и погледна младия мъж в очите, а в нейните проблесна увереност, която тя изрази и с думи:

- Не, не ми е нужно повече време от това, което вече имах. - погледна към Фолиана- Да тръгваме!

Богинята кимна с благия си поглед. Огледа отново всички, усмихна им се и разпери ръцете си на двете страни, а очите си затвори.

Миг по-късно тя и останалите бяха обгърнати от сияние. А щом то изчезна, в тази изпреварила времето си пещера на модерния човек вече нямаше никого.

Двадесет и втора глава

Изнадващи появи

Нов ден дойде и за нашите герои, намиращи се в Средновековието.

Инак най-поспалив от всички, този път Данаил се събуди преди останалите. И в тази свежа утрин първо застана до прозореца на стаята си и обозря живота на улицата пред странноприемницата, а след това излезе навън (като този път не забрави да си облече и някакви дрехи). По пътя дори поздрави някой и друг непознат- дали с думи или просто с

усмивка. Сетне тръгна да се разхожда и из самото градче, тъй като се замисли, че така и не го бе разгледал като хората, без да бърза за някъде.

Върна се при странноприемницата във все същото изненадващо позитивно настроение, което и сам не можеше да си обясни- просто се беше събудил с него. И това не се промени, когато завари пред входа Харисън, който седеше на дънера и гледаше в една точка, замислен.

- Добро утро! - с ведро изражение, Данаил пристъпи към него и го прецени с поглед. - Или може би имаш нужда от повече сън? Може би... нощта ти е била изморителна?

Другото момче схвана намека му и се усмихна. Поклати глава.

- Съжалявам, че отново ще те разочаровам, но с Хоуп и този път не направихме това, за което копнееш - и докато приятелят му отдели една шеговита въздишка, Харисън допълни с друг нюанс на изражението на лицето си - Но все пак сме ти безкрайно признателни, че ни уреди онези няколко часа, в които просто да се намираме в прегръдките си и да гледаме звездите... Имахме нужда от подобно презареждане.

- Е, след като поне сте достигнали до такова, предполагам че не трябва да съм разочарован заедно пак не сте стигнали до... края... - Данаил присви все така шеговито раменете си, после махна с ръка - Както и да е, ти все пак ми се струваше някак умислен докато си стоеше тук сам, преди да дойда. Всичко ОК ли е?

- Да, да... - отвърна другото момче, макар и някак колебливо. - Всъщност... не съм сигурен.

- Ех, да не би с Хоуп *вече* да сте имали първия си спор за нещо?- попита Данаил и седна до него на дънера, слагайки ръката си на рамото му. - Така е понякога, когато двама видимо привлечени един от друг потискат сексуалното напрежение помежду си...

- Не, не, не... - Харисън се засмя и махна с ръка.- Всичко между мен и Хоуп е идеално, въпреки... липсата на такава близост. Всъщност говорех за Георги и Аврил.

- Какво за тях?

- Не съм ги виждал от вчера. А преди малко, когато отидох до стаята им, за да им задам някои въпроси по отношение на това, което те, като най-опитни, евентуално биха знаели за драконите като мен... тях ги нямаше там. Всъщност, в момента ги няма и в самата странноприемница.

- Хм... странно... - колебливо присви вежди Данаил. - Знаеш ли, сега се замислям, че и аз вчера така и не ги видях отново, когато слязох да вечерям. А Георги уж имаше голямо желание за ядене... но пък може да си го е взел в стаята да му се насладят там с Аврил- все пак в този хотел за жалост няма румсървис. А тази сутрин може да са решили да се поразходят някъде като обикновени, не твърде ангажирани хора, както сторих аз.

- Ами... да, възможно е... - съгласи се тихо Харисън, след което пак махна с ръка. - Вероятно си е точно това, да. Но вече съм толкова усъмнен във всичко около нас, че не знам на какво да вярвам.

- Предлагам да ги почакаме още малко и да ги потърсим ако не се появят. Така всички ще сме спокойни... или няма да сме спокойни, ако им се е случило нещо.

При последните думи забеляза как Харисън го изгледа смутен от тези думи и побърза да уточни:

- Но се надяваме, че ще е първото, де - тук потупа другото момче по гърба и се изправи. - Сега мисля да отида да хапна нещо. Идваш ли с мен?

- Не, благодаря- чакам Хоуп тук, тъй като и тя има желание да се помотаем из градчето.

- Добре, в такъв случай нека се срещнем тук, на същия този вход, след около час, и да видим дали Аврил и Георги няма да са изскочили отнякъде - предложи Данаил, а когато Харисън му кимна и му се усмихна леко, го подмина и влезе в странноприемницата.

Скоро се озова и в кръчмата към нея, където добре познатата му палава сервитьорка забърсваше една маса.

- Любимият ми клиент! - възкликна закачливо тя, на което той ѝ отвърна с усмивка, сядайки на една от масите при прозореца.

- Съжалявам, мила моя, иска ми се и аз да кажа, че ти си любимата ми сервитьорка, но уви- имаше една огнена червенкоса мадама в Пловдив, която поне не беше женена и успяхме да си се насладим напълно на взаимната си компания.

- Пловдив? - дамата присви въпросително една вежда.

- Така де, Филипополис - Данаил махна с ръка и реши, че да назове старото име на въпросния град щеше да подскаже повече на блондинката, но щом изражението ѝ си остана същото той просто допълни - Добре, явно Англия е твърде далеч от България, че да си чувала за този град... ако въобще го имате в тази вселена.

- О, за България съм чувала! - възкликна тя и прие вид на доста доволна от себе си за това. - Имам едни познати там, живеят в село Хълмово!

“Чувала е за село Хълмово, но не и за Филипополис” - Данаил си позволи да е саркастичен в мислите си, но така и не изказа това на глас, напротив- реши да смени темата като си поръча нещо за закуска.

Изкусителната дама отиде да направи поръчката и пред готвача, а междувреме младият мъж си загледа навън през прозорчето. От тук също имаше хубав изглед към, на практика, цялото протежение на уличката пред странноприемницата, на която тъкмо бе излязла и Хоуп, като за да се прегърнат двамата с Харисън и да се целунат чувствено по

устните. А след това, когато влюбеният младеж прокара ръцете си през кръста на красивата девойка, погледът му неволно попадна на седящия на масата Данаил, който се ухили широко и му показа одобрителен знак с палец нагоре, допълнено от специфична физиономия в негов си стил. На което Харисън само му се усмихна широко, поклати глава, после хвана Хоуп за ръката и двамата тръгнаха нанякъде с бавни, спокойни стъпки.

Данаил ги проследи със своя поглед, който изразяваше все така голямото му задоволство от събирането им. Ала ненадейно, нещо откъсна вниманието му от тях - беше мъжки глас, който се чу отстрани:

- Привет! Повикали сте ме?

В първия момент младежът си помисли, че това вероятно беше готвачът - затова погледна натам с думите:

- Не, не съм ви викал, просто казах на онази хубавица да... - но изведнъж погледът му се ококори, когато той не завари някой, който изглеждаше като средновековен готвач.

Всъщност не завари някой, който изглеждаше като средновековен човек като цяло. Нито пък като обикновен човек - всъщност ставаше въпрос за изискан, леко мургав мъж, който носеше изискана роба, вероятно типична за изтока. Имаше дълги бели коси и бяла брада, а ходилата му... те не се опираха до земята - той се намираще леко възвисил се във въздуха.

На Данаил не му трябваше дълго време, за да се досети:

- О... да не би ти... ти да си...

- Духът на виното - старецът сам се представи, привеждайки леко главата си напред. - Приятно ми е.

- Аз... не очаквах нещо такова - каза Данаил, оглеждайки го от горе до долу. - Имам предвид... някой толкова респектиращ. Мислех си, че си някое малко гномче или... знам ли, някакво друго приказно създание с вълшебни сили...

- Е, не знам за другите работи, синко, но мога да те уверя, че имам сили. И вчера ти си ме призовал, но призива ти чак сега достигна до мен - съжалявам за забавянето си.

- Ех, разбирам какво е, човече - винаги се дразня, когато примерно нета забави съобщенията в някой важен чат - тук духът направи някакво доста колебливо изражение с лицето, а Данаил предложи - Знаеш ли, защо не седнеш? Не ми се иска да привличаме твърде голямо внимание, а ти несъмнено ще го направиш като те видят как... се носиш из въздуха.

- Само ти можеш да ме виждаш, синко. Но добре - кимна старецът и се настани от другата страна на масата, а младежът му отвърна саркастично:

- Ааа ясно... Значи няма да стряскаме хората с това, че летиш, но пък аз ще ги карам да ме мислят за луд задето си говоря сам.

- Не е нужно да говорим дълго, стига да си готов вече с желанието си - тук духът накара Данаил да потрепне.

- Значи наистина... можеш да изпълниш всичко, за което си пожелаеш? - попита той.- Така де, всичко в границите на разумното.

- Не мога да обещавам, че ще е съвсем *всичко*... но те уверявам, че изборът е голям.

- Хм... - замисли се Данаил и нямаше как следващите му думи да не изразят нещо, над което бе мислил доста от вчера до сега.- А дали в този избор влиза... пренасянето от едно място на друго? Имам предвид, че... виж, историята как се озовах тук е доста сложна и... трудно обяснима. Но аз и хората, с които сме попаднали в една и съща ситуация, силно копнеем да се приберем... у дома. Дали и възможно да изпълниш някакво такова желание? Просто питам, не съм го решил със сигурност.

Духът притвори леко погледа си. Сякаш прецени младежа, след което му отвърна:

- Ти наистина идваш от доста далеч. Ще съм честен- не съм сигурен дали мога да те върна там, от където си, но пък мога да се опитам. Ако не стане ще си пожелаеш нещо друго.

- Не, не... не знам дали ме разбра - размахна с ръка Данаил. - Аз не говоря само за себе си. Има и други хора тук, с мен... е, на практика в момента не са точно тук, де, но сме си компанияка... Не може ли да върнеш *всички ни* къщи?

- Съжалявам, мога да изпълнявам единствено желания от този сорт, които засягат само теб, вдишалия виното. А дори и да беше обратното- както ти казах не съм сигурен дали изобщо ще мога да помогна на теб с това 'пренасяне', а камо ли на повече хора. Ще трябва да избереш, синко- или да сторя всичко по силите си, за да върна теб в родния ти свят... или да си пожелаеш нещо друго.

Дилемата несъмнено беше нещо, което подтикваше хората да се разкъсват от вътрешно колебание, но да попадне в подобна хвана Данаил неподготвен. В живота си до сега не му се бе налагало да мисли кой знае колко за другите- всъщност дори бе склонен и сам да си признае, че често се бе проявявал като голям егоист. Ала сега, когато на карта бе заложено бъдещето не само на него, а и на доста други добри хора, с които той се бе сближил в изминалите дни, ненадейно младежът се усети изправен именно пред дилема с големи размери- дали беше толкова голям егоист, че да изостави всички и да се прибере най-накрая у дома, в онзи добре познат свят, изпълнен с възможности за толкова много развлечения и блаженства... или трябваше поне този път да предпочете да постъпи

така, както е редно, и доброволно да остане тук с онези, които несъмнено значеха нещо за него?

Разсъждавайки над този труден въпрос, той отново отнесе погледа си нейде навън, през прозореца- а там, в далечината, Харисън и Хоуп все още вървяха с бавна стъпка, хванати за ръце и споглеждащи се влюбено. Да ги съзерцае сякаш се яви достатъчния тласък, който самия Данаил бе търсил, за да дари и своето си лице с блага усмивка и да направи избора си.

Той погледна към духа и му каза:

- Благодаря ти за предложението, но... ще измисля някакво друго желание, когато евентуално ми се наложи. Вече съм твърде свързан с... това около себе си, та да мисля само за своето благо.

Сам не можеше да се познае, че изричаше тези думи, и то ги изричаше искрено. А старецът, уловил това, му се усмихна и кимна.

- В такъв случай винаги ще съм насреща, когато ме повикаш. И следващия път, когато го сториш, ще се отзова веднага, обещавам.

Данаил на свой ред кимна, леко засмян. След миг Духът на виното изчезна, а младежът, отново останал сам на масата, си пое дълбоко въздух и пак извърна погледа си навън. Вече не виждаше Хоуп и Харисън, но така или иначе сега не търсеше тях- в момента желанието му беше просто да се отпусне и да се наслади на закуската си, като за преди следващите стъпки, които той и другите щяха да направят по пътя към измъкването си от това място- но от сега нататък Данаил вече щеше да знае, че щеше да върви по този път по свое собствено желание. И това всъщност му допаднаше.

Междувременно на чувствата и разсъжденията му в тези важни за него минути, самите Хоуп и Харисън, които дори и не предполагаша, че той току-що бе предпочел всеобщото благо пред своето, както винаги не можеха да се наситят на взаимното си присъствие. Допирите на ръцете им ги даряваха с магични трепети, а погледите им- те сякаш ги караха да се чувстват като едно цяло.

Разбира се, дори и такива моменти биха могли да бъдат прекъснати от едно изявено през годините желание на жените- да пазаруват.

- О, виж какви хубави накити! - тъкмо бяха тръгнали по една улица, която наподобяваше пазар от това време, когато Хоуп се усети привлечена от една от масите, на които бяха изложени красиви гривни, огърлици и пръстени- съответно нямаше как да не придърпа и своя възлюбен към себе си.

- За радост не са и много скъпи - констатира момчето.

- За хубава девойка като теб, чедо, ще са на половин цена! - чу се тогава гласът на продавачката от другата страна на масата- широко усмихната ниска и закръглена дама с бухнали сиви коси.

- О, благодаря!- възкликна Хоуп и с неприкрит интерес започна да се вторачва по-вгълбено в ръчно изработените накити.

През това време, и Харисън прояви интерес от някои неща по тази улица и за известно време остави приятелката си сама при този щанд, като за да се отнесе малко по-надолу и да се загледа в една друга обсипана с ръчно изработени предмети маса, на която имаше богат избор от чаши и халби с извезани на тях надписи- имена на хора. Момчето се почуди дали нямаше и някоя с името 'Хоуп', без да е съвсем сигурен до колко разпространено беше това име на надеждата през Средновековието. Но несъмнено му се искаше да изненада своята възлюбена като ѝ подари нещо подобно.

За жалост не откри нейното име, но пък за сметка на това погледът му изведнъж попадна на друго едно, което го накара да потрепне. Той взе чашата в ръката и прошепна:

- Лусил... - което съответно нямаше как да не го накара да не направи асоциацията с потенциалния прякор - Лу...

Замисли се за своята отскорошна позната, която тъй изненадващо бе изчезнала от живота му, но не и без преди това да го дари с вярната си подкрепа. Затова и изненадата за Харисън бе безумно огромна, когато само секунди след като той бе изрекъл името ѝ... изведнъж отстрани се чу и нейния глас:

- Това... е и моето име...

Младежът се ококори. Погледна в посоката, от която се бяха чули тези думи и, разбира се, така и не видя никого- не че го беше очаквал.

- Лу? - прошепна с вълнение той и побърза да направи няколко крачки настрани, като за да отидат на по-тихо местенце, зад ъгъла на близката къща- не му се искаше разговора му с невидимата жена да създаде смут на улицата.

- Да, така се казвам - отвърна тя със своя някак ведър тон, но след това обърка момъкът още повече, когато допълни - И знам, че вероятно в момента се чувствате изумен да чувате просто някакъв си глас нейде отстрани на себе си, но... моля ви, не се плашете от мен! Аз не съм заплаха! Имам си своята история...

Не само неочакваната ѝ поява бе хванала неподготвен Харисън, а и нейните слова. Той известно време просто гледа опулен в една точката-там, където се предполагаше, че се намираше жената- и мълчаливо слушаше последвалия ѝ разказ. А именно- същия онзи разказ за това как

тя бе станала невидима и как след години на странстване бе стигнала до това място.

През цялото време младежът действително не каза и дума. Не само защото не намираще думи, с които да опише изумлението си от тъй ненадейното ѝ завръщане, ами и заради факта, че тя му се представяше отново- така, сякаш двамата не се бяха виждали досега. Оплетени теории преминаха през съзнанието на Харисън и тъй като той не знаеше на коя можеше да разчита, веднъж щом Лу приключи с разказа си реши, че вероятно бе добре да премерва думите си- затова ѝ рече:

- Това... изглежда толкова невероятно...

Сам не знаеше дали говореше за разказа ѝ или за случващото се в момента- но пък тя очевидно сметна, че ставаше въпрос за първото, затова отвърна:

- Да, такава е. Невероятната история на живота на едно клето момиче, от което всички се плашат. Но, знаете ли, вие сте първия, който въобще изслушва цялата ми история. Повечето други или се паникьосват и побягват като чуят гласа ми някъде из пространството, или предприемат по-радикални мерки спрямо мен и това, което са предположили, че съм. Но вие... вие изглеждате така, сякаш... ми имате доверие? Дали е възможно най-накрая да съм намерила някой, който да ме разбира? О, кълна се, че ако е така, ще ви бъда предана до живот!

И ето, че неусетно, сцената между двамата бе навлязла в оная част от историята, която Харисън също вече бе чул от устата на невидимата си позната- в същия онзи ден, в който те се бяха срещнали наред джунглите на острова и тя му бе разказала и всичко останало. А да се почувства част от реализацията на нещо, което би трябвало да се отнася в миналото, подчерта в съзнанието на младия мъж една изумителна теория, която той не изказа пред Лу, тъй като не беше сигурен как щеше да се отрази подобно разкритие на естествения път на събитията. Но пък реши да ѝ отговори така, както знаеше, че би отговорил ако това наистина беше първата им среща:

- Аз... не обичам да съдя хората прибързано. Вярвам, че у вас има нещо... специално, което си заслужава да бъде изучено.

- О, наистина ли! - възкликна въодушевена тя. - Не знаете какво значи това за мен, господин... - тук се замисли, че още не бе чула името му и че всъщност не знаеше нищо за него, след като тя самата го бе запознала с доста неща за себе си.

А младежът, решен да поддържа линията, която вярваше, че беше правилната, продължи да се преструва, че не се познаваха, и ѝ се представи точно така, както знаеше, че го наричаше тя:

- Харисън. Сър Харисън.

- О... сър! - бе следващото възклицание на Лу. - Вие не само сте добър и разбиращ човек, ами сте и... благороден рицар?

- Ами... да. Рицар съм - чувствайки се леко неудобно да я лъже, но същевременно осъзнавайки, че и сам самия не можеше да е сигурен дали наистина не беше рицар, имайки предвид че не помнеше миналото си, Харисън дори се усмихна на невидимата жена. - И ще се радвам да имам и твоята подкрепа. Ще ми е нужна в приключението, в което съм се озовал и в което вероятно ми предстоят доста важни стъпки. Ще ти разкажа за него допълнително, Лу, но сега ми се налага да отида да потърся любимата си- важно е за мен. Ако искаш може да се срещнем довечера, на полянката зад онази стара страноприемница близо до гората?

- Добре. - съгласи се с охота Лу. - Благодаря ви, сър Харисън! Благодаря ви, че ми се доверихте!

- Да си говорим на 'ти' - предложи младежът, припомняйки си подсмиянат как тя се бе обръщала към него.

- Така да бъде! Довиждане! - отвърна тя, на което и той отвърна по същия начин, след което си пое въздух и се върна на улицата-пазар.

Откри Хоуп да се оглежда за него недалеч оттук. Щом го видя пристъпи няколко крачки в тази посока и изрече:

- Ето те! Къде се загуби? Започнах да се притеснявам.

- Случи се... нещо шокиращо... и трудно обяснимо - отговори все още объркан той.

- О, не, всичко наред ли е? - попита го тя, а той побърза да я успокои:

- Да, да, наред е... Става въпрос за... Лу. Сещаш се- онази невидима позната, за която ти споменах още първата вечер, когато си приказвахме на масата?

- Онази, която е изчезнала, когато ти и Данаил сте се телепортирали тук?

- Да, същата. И вече... не е толкова изчезнала. Току-що се появи, но... беше различна. И не говоря за външния вид, който все така не можех да видя. А за... държанието й...

- Какво за него?

- Лу... тя...- заглеждайки се в очите на любимата си, Харисън запремигва. - Тя се държеше така, сякаш това бе първата ни среща. Разказа ми наново историята си как е станала невидима и се е лутала из света, в който всички са я отхвърляли. Каза ми и че аз съм първия, който ѝ дава шанс да обясни всичко... А през цялото време аз просто... я слушах опулен. Опулен и недоумяващ какво се случва. Но знаеш ли, струва ми се, че започвам да навързвам нещата, макар и все още някои от тях да ми идват необясними.

Хоуп го гледаше с неприкрит интерес- затова и не каза нищо, с което да прекъсне последвалата му теория:

- При предишната ни среща, Лу ми беше казала, че с нея сме се запознали именно в Средновековието. А аз самия не съм ѝ споделил всичко за приключението и планове си, но пък съм ѝ казал, че търся... своята любима, защото това е важно за мен. И знаеш ли какво- сега се замислям, че току-що, без да се замислям за сходството, неволно ѝ казах същото, когато се наках да идвам към теб! О, Хоуп... знам, че звучи невероятно, но... възможно ли е *в момента* аз някак си да преминавам през *онова минало*, което не помня!? Миналото, в което съм се срещнал с Лу, тя е била до мен, а после аз някак си съм се телепортирал на острова и там с нея сме се срещнали отново...

- В това... няма никаква логика...- поклати глава колебливо Хоуп.- Как така миналото ти 'аз'... ще се равнява на настоящото?

-Знам, знам че звучи абсурдно, но другия възможен вариант е не по-малко объркан- Лу да е тази, която после, когато е попаднала на *миналото мен* на острова, да си е помислила, че това е *настоящото мен*... Но пък тогава тя ми каза, че чрез близостта ни е станала способна да ми се явява навсякъде, когато имам нужда от нея- но това би било логично за *настоящото мен* от сегашната ситуация, а не за *миналото мен* от острова - напълно оплетен, Харисън започна нервно да клати главата си. - Не, всичко това наистина звучи напълно нелогично... Но... какво друго би могло да обясни тази тъй нетипична линия от срещите ни с Лу!?

Девојката отвори уста, но замълча- нямаше как да му отговори. Също както и той не можеше. Но едно бе сигурно- тази неочаквана среща на момъкът с неговата стара/нова невидима позната бе добавило още един огромен въпрос в съзнанията им. Въпрос, върху който им предстоеше да мислят много.

Двадесет и трета глава Realizations

- О, Марбъл! Как можах да забравя за Марбъл!?

Кая изглеждаше силно смутена и същевременно засрамена от себе си. Току-що си бе спомнила, че при напускането на Ледената епоха така и не се бе досетила за своя скъп дресиран мамут. А подобно осезание да ѝ дойде чак когато тя самата вече обикаляше екзотичната островна джунгла, където Фолиана бе пренесла нея и останалите от тяхната компания, съвсем не помагаше на момичето да се почувства по-добре.

- Тя ще бъде добре- все пак е свикнала на онзи живот - Кейлъб, който така или иначе вървеше с нея през цялото време, сега реши да ѝ даде подкрепа като сложи ръка на нейното рамо и се опита да я успокои. - Имам предвид, че... Марбъл е била див мамут още преди да я намериш и опитомиш.

- Не е там въпроса- знам, че е силна и би се справила и сама. Проблемът е, че дори не се сетих за нея. Аз съм ужасен човек!

- И да се беше сетила за нея, нямаше да ѝ е много по-добре да я вземем тук, с нас - реши да се обади Одри. - Ние самите едвам издържаме на жегата, а представяш ли си същество с толкова много козина да оцелее на такова място!

- Пък и щеше да ѝ е трудничко да преминава измежду тези гъсталаци - и Ферди реши да се присъедини към групичката, която успокояваше момичето, а междувременно, планувано или не, нагледно показва колко трудно проходимо бе това място, отмествайки с усилия един голям, надвиснал клон, който препречваше пътя му.

Кая не отговори веднага. Известно време просто гледа с тъга някъде надолу. Ясно бе, че момичето разбираше и приемаше всичко, което другите тийнейджъри ѝ казваха, и все пак несъмнено ѝ беше криво задето дори не се бе досетила навреме, че оставя зад себе си някой толкова близък за нея, бил той човек или праисторическо животно.

Може би за да приповдигне нейното настроение, Фолиана, която вървеше най-отпред на всички заедно с Плами-Ди (и двете бяха чули разговора на по-младите), си позволи за един момент да се откъсне от съсредоточението си в търсенето им, като за да погледне към Кая и да ѝ каже:

- Щом мамута е толкова важен за теб може да се върнем да го вземем, когато приключим с основната си мисия. Което се надявам да е скоро.

- О... наистина ли? - очите на Кая грейнаха. - Благодаря ти!

- Няма за какво. Но сега нека се съсредоточим върху това, което ни предстои.

- Ти все още не си ни обяснила какво точно ще е то - каза Дайами, който вървеше най-близо до нея и марсианката.

- Нека първо да открием останалите - предложи богинята. - От огромна необходимост е да сме всички заедно.

- Ще ни обясниш ли поне защо е необходимо да открием *точно* тях? - попита Одри.- Тоест... разбира се, че трябва да ги открием и да им помогнем да се измъкнат от това място, а и да получат и те някои отговори на въпросите си- и предполагам, че в случая не говорим само за Данаил и другото момче, а и за мама и татко. Но... ти каза, че и те,

също като нас, са част от дълго подготвяния ти план? Как така се е стигнало до там точно *ние* да присъстваме в плана ти?

Фолиана, без да спира да върви, погледна през рамо към нея и останалите, които в момента имаха същите въпроси. Нямах как да не им даде отговорите, или поне да не се насочи по пътя към тези отговори:

- Вижте, деца... Тази материя е... доста сложна. Битката ми срещу онова зло не е от вчера или онзи ден, а от векове... дори хилядолетия... И докато за тях неговите основатели не е минало чак толкова време там, в далечното бъдеще, където се намират и от където се контролира много повече, отколкото можете да си представите... то аз, след като имах своя сблъсък с някои от тях и в последствие бях принудена да се върна в своето си време с уста, затворена за споделянето на истината... преминах през доста повече докато се опитвам да сторя нещо, което в дългосрочен план да е полезно за всички. И вие вече сте наясно с някои от сторените от мен неща- като например това да прочистя двореца си и някои други места от потенциално опасните предмети, представляващи своеобразни Частици от онзи тип... Или пък да създам методи за проследяване на телепортациите заради тях и връщане на различните индивиди в тяхното им време и пространство.

Погледна напред и си пое дълбоко от топлия тропически въздух. Помълча няколко секунди, сетне продължи:

- Но това са само част от нещата, които направих през вековете. Нямах как да се примиря само с това просто да разрешавам проблеми, които вече са били създадени. Трябваше да открия начин да се боря по-ефективно с онова зло от бъдещето, а именно- да открия как да го унищожа и да предотвратявам проблемите. Но то вече се бе разпространило в такива невъобразими мащаби из вселените, че просто нямах как да се опитвам да посетя всички засегнати от него места, за да сложа край на всички Частици, причинили подобен хаос. Но можех да направя друго... и го направих. След дълги години, в които обмислях всевъзможни идеи, аз открих как потенциално мога да преборя злото... макар и да ми се наложи по този начин да обвържа с тази мисия и с други, които нямаха и най-малка представа какво въобще се случва.

Отново погледна към намиращите се зад нея и съсредоточи погледа си най-вече върху тийнейджърите, които все още не бяха запознати с всичко необходимо, но за някои неща вече се досещаха- а тя го потвърди и с думи:

- И вие сте някои от тези 'други'. Вие сте тези, чиито съдби са умишлено подтикнати от мен така, че да ви доведат до плана ми. Но има и... още хора, които са неотменно обвързани с всичко това. Двама от тях всъщност са дори по-важни, отколкото бихте могли да предположите-силата, когато те са способни да развият, докато са заедно... потенциала

за нейните мащаби беше способен да изненада дори и мен, когато разбрах за него.

- Така както го казваш ми звучи като нещо, на което мама и татко биха отговорили идеално - прошепна Одри, с трепет. - Те неведнъж са се доказвали като величие, което като се съчетае в едно, може да се справи ефективно с всяко зло. Те ли са, Фолиана? За тяхната сила ли става въпрос?

- Или може би става въпрос за друга двойка като тях? - почуди се Дайами, който ненадейно навърза в съзнанието си някои неща. - Като например... двойка, по някакъв начин обвързана с някаква символика за... *вълците*? - тук другите тийнейджъри го изгледаха изненадани, затова той побърза да уточни - Така и не ви казах, но в онази първа наша нощ на този остров, след като си говорихме за звездите и за това какво индианските ми предци са виждали в тях... сякаш и аз самия станах свидетел на нещо такова, когато единствен останах буден и се загледах в същите тези нощни небеса. Бе само за миг, но сякаш там видях... ликът на вълк. Вълк с лице, разделено на две- две различни половини, които обаче се допълваха идеално.

- О... вълци... - прошепна Одри, премигваща, след което пак се загледа към Фолиана. - Родителите ми... и те са били вълци някога! Не знам до колко всички тук сте запознати с историята на техните прераждания през вековете и хилядолетията, но в единия от предишните си животи те са били вълци... *буквално!*

- Значи наистина те са решението? - обади се Кейлъб, видимо развълнуван. - Джъстин и Марина са тези, които могат да развият *онази* сила, с която да победят злото на частиците?

Фолиана, която мълчаливо бе изслушала всичко това, а междувременно бе продължила да пристъпва бавно и внимателно напред, сега си позволи отново да запази тишина още няколко секунди, в които и да си поеме въздух, Точно когато отвори устата си, за да даде някакъв отговор на младежите обаче, тя ненадейно... се спря на мястото си. Погледът ѝ, до този момент отнесен леко към тях, сега се извърна някъде напред. Богинята прошепна:

- Стигнахме...

Кое то видимо развълнува другите зад нея. Разбира се, те не забравиха за въпросите си, но същевременно нямаше как в този момент да не им изникнат нови, които да ѝ зададат:

- Стигнахме? Значи Данаил и другото момче... са някъде тук? - попита Одри.

- Или може би говориш за Марина и Джъстин? Или за... други?- бе не по-малко объркан Кейлъб.

Фолиана отново погледна към тях. Поклати глава.

- Не, не говоря за нито един от тях. Защото те всъщност не са нито на острова, нито в околностите му - а докато другите я гледаха опулени и се канеха да ѝ зададат поредни въпроси, тя побърза да поясни. Още когато се пренесохме на това място не усетих присъствието на каквото и да е човек някъде наблизо. Но не исках да ви кажа преди да съм разбрала със сигурност какво точно се е случило. Или с други думи - преди да сме открили... Частицата.

До този момент, може би защото се бе намирала най-отпред, само тя бе съзерцавала мястото, за което говореше, но едвам щом изрече това, богинята отмести клоните пред себе си и позволи и на останалите да го видят. Ставаше въпрос за малката порутена къщичка, в която бяха влезли и Данаил и Харисън в последните си секунди на този остров, преди да се телепортират в Средновековието.

Тийнейджърите и марсианката гледаха натам известно време, а израженията им изразяваха все още силното им объркване.

- Значи твърдиш, че другите вече са се телепортирали на ново място? - отново Одри беше първата, която започна да задава въпросите, над които мислеха всички. - Или говориш само за някои от тях? За Данаил? За Данаил и Харисън? За мама и татко?

- Не съм сигурна кой точно се е телепортирал, но след толкова много векове вече усещам, когато се намирам близо до Частица - отвърна богинята без да откъсва погледа си от къщичката. - И съм сигурна, че тя е причината на острова вече да няма никого.

- А дали всички останали не са напуснали това място по обикновен начин? С лодка, сал или... с пиратския кораб, с който дойдоха Марина и Джъстин и бандата им? - попита я Кейлъб. - От самото начало ми е много чудно как въобще си сигурна, че сме се озовали на... правилното място? Имам предвид... ясно е, че сме на правилния остров, след като именно тук си оставила онази плоча в сандъка, която да помага на хората да се прибират у дома... но сигурна ли си, че сме в правилното време?

- Да. Имам връзка с предметите и местата, които съм дарила с възможността да показват пътя на хората към вкъщи. Мога да усетя кога някой от тях е бил открит - така знам, че сандъкът е бил изровен от този остров именно недалеч оттук, точно преди около две пълни денонощия. Но това, което все още ми се иска да разбере е... дали някои от тези, които са неизменна част от плана ми, са се озовали на друго място преди да са успели да използват написаното на плочата. За тази цел нека да се приближим към Частицата. Не докосвайте нищо.

Послушали съвета ѝ, другите пристъпиха с нея напред, към входа на порутената постройка. Ферди все пак нямаше как да не отбележи:

- Тази къщурка вероятно е една от най-зле поддържаните Частици. Доста време никой не я е използвал щом се е озовала тук в това състояние.

- Не къщичката е Частицата - Фолиана изненада останалите с тези свои думи. - А това, което се намира вътре в нея. И с което съм се сблъсквала и преди, може би затова усещането ми за него е толкова силно в момента.

Тя си позволи да прекрачи прага, след което да се загледа към единствения ясно забележим предмет в стаята и да изрече тихо:

- Както си и знаех...

Другите също се загледаха натам, към вече познатия на нас голям музикален инструмент и се изненадаха.

- Пианото? - почуди се Одри. - То ли е Частицата?

- Да. - отвърна богинята и бавно пристъпи натам, а междувременно даде и някои пояснения за неговата същност, които несъмнено грабнаха интереса на другите - Старинен "Ерард" от 1803 година, известен в една от любимите ми за изучаване паралелни вселени като притежание на големия музикант Лудвиг ван Бетовен. Красив предмет, способен да донесе музикална хармония в душите на хората... но за жалост приел същността на поредната мрачна Частица няколко века след превръщането му в музеен експонат.

- Поне като е бил изложен в музея е било трудно хората да го докосват и да се телепортират без да са искали... предполагам - каза Ферди, който изрече последната си дума някак колебливо, преценявайки погледа на богинята. - Макар че щом накрая се е озовал до толкова различно място... явно все пак историята му е доста по-сложна.

- По-сложна, отколкото можете да си представите - потвърди Фолиана, гледайки към музикалния инструмент. - Аз самата съм се сблъсквала неведнъж с това пиано в опитите си да помагам на хората, станали жертва на него и на другите Частици. Сред които хора са били дори легендарни имена, присъствали неизменно в историята на не една вселена, като например... Александър Велики.

- Той... също се е докосвал до пианото? - попита ококорен Кейлъб. - Значи то може да се мести във времето и пространството... и дори измежду вселените?

- Да, но както ви казах, историята му е много сложна - кимна Фолиана.- А сега нямаме време да ви я разказвам, защото трябва да отидем да открием аномалията, създадена от скорошната телепортация заради тази частица.

И докато запознатите с наличието на въпросния тип аномалии бяха напълно съгласни с насоката в разговора, то други, като Кейлъб и Кая, се спогледаха въпросително.

- Да открием... какво? - попита момичето, а младежът до нея допълни:

- Няма ли да е най-лесно просто да осъществим и ние същия онзи контакт с пианото, който е осъществил (или са осъществили) и онзи (или онези), който ще се опита да проследим?

- Уви, не става така - поклати глава Фолиана. - Частиците невинаги телепортират на същото място, на което са го правили предишния път. Ако проследяването можеше да се получи толкова лесно, много неща щяха да са различни.

- Тогава как въобще вие успяхте да ме намерите? - попита Кейлъб.

- Сега ще разбереш - каза Фолиана, при което даде знак на всички да излязат с нея навън, а веднъж щом тя самата го стори, разпери двете си ръце настрани и погледна нагоре.

- И бъдете сигурни, че ще е запомнящо се! - допълни ухилен Ферди пред своя стар другар и неговата отскорошна нова приятелка, преди в следващите секунди и те самите да се уверят с удивление в истинността на думите му, когато ненадейно краката на тях и на останалите се откъснаха от земята и се понесоха нагоре... право към открития космос.

Така, героите пак напуснаха пределите на тропическия остров, този път без изгледи някога отново да се върнат на него.

Търсенето на отговори и път към местонахождението на близките беше все така напрегнато и в имението "Връх".

Трите добре познати ни двойки- Марина и Джъстин, Георги и Аврил, Галя и Макс- още се намираха в хола на голямата къща-дворец, но този път бяха в присъствието и на някой друг- младолик и добре изглеждащ, но всъщност доста възрастен, магьосник. Строен, с тъмни коси и сини очи, а понастоящем и с набола брада, той носеше името Грифин Маккол.

Седящ на едното от канапетата, в момента той гледаше в една точка и се опитваше да се задълбочи колкото се може повече в същината на цялата история, с която го бяха запознали току-що.

- Скокове измежду алтернативни вселени... и свръхестествени предмети, които спомагат тези скокове... - ако някой обикновен човек беше чул разказ за подобни неща, вероятно щеше да си помисли, че разказвачите си правеха шега с него, но не и Грифин, който вдигна погледа си и се спогледа с всички около себе си. - Положението е много сериозно.

- Имаш ли си идея какво точно се случва и как бихме могли да открием децата? - Марина нямаше търпение да му зададе този въпрос с надеждата за все някакъв отговор.

Грифин не отвърна веднага. Изправи се от мястото си и направи няколко крачки из стаята. Няколко крачки на един замислен магьосник.

- Може би и това е един от онези случаи, за които в магьосническите среди само сме чували. Легенди от далечни светове и паралелни вселени, от които никой от нас, понастоящем живите, не е бил част. Но очевидно е било писано някой ден и нашия свят да бъде докоснат от... подобно необяснимо нещо.

- Какви са тези разкази? - попита трепетно Аврил.- И дали си сигурен, че имат общо с нашия случай?

- Не бих могъл да кажа със сигурност - отговори тихо Грифин. - Но всички те имат една твърде ярка обща отличителна черта. Някой се докосва до нещо- дали физически или просто с поглед... а това го потапя в светлина и го пренася на съвсем различно далечно място. Не ми е съвсем непозната и историята за някой, който е успявал да се завърне в своето време и пространство с помощта на разгадана загадка- но, честно казано, за този случай съм чувал като малък и в последствие съм чел само веднъж за него като много млад, затова не помня много. Ще трябва да си го припомня.

- Имаш ли някакви книги, в които пише нещо по въпроса? - попита Джъстин.

- Не съм сигурен, но ако имам нещо останало- вероятно е някъде в старата библиотека у дома. Ще трябва да се върна там и да потърся. Ще се постарая да съм бърз.

Рече това и направи магия, с която телепортира самия себе си на друго място, пред погледа на колебливите и опитващи се да са обнадеждени мъже и жени.

- Дано да открие нещо повече в онази библиотека... *Трябва* да открие! - изрече тогава Марина, която започна да обикаля нервно из стаята.

- Ах, а какво ще правим ако те не успеят да ни помогнат? - изрече Галя.

- Сигурен съм, че това няма да откаже Грифин, който се познава с много хора от магьосническия свят- те също биха могли да му помогнат - каза Георги. - Също както няма да се откажем и ние. Предлагам още сега да започнем да мислим над други алтернативни варианти да разберем нещо и да...

Не се доизказа- на входната врата изведнъж се позвъня. Галя бързо отиде натам, за да отвори и съвсем скоро в хола се появи още един

гостенин, за когото не може да се каже, че не беше очакван- това бе полицейския инспектор, Димчо Яков.

Щом пристъпи в обширния хол, мъжът прецени с полупритворен поглед всички тук, а междувремежно заглади леко мустаците си. Най-голям интерес у него сякаш предизвикаха двамата, с които не бе разговарял преди- Аврил и Георги- за които той също бе нов познат, макар и да им бяха разказали за него.

- Здравейте - каза тихо той на всеослушание. - Дойдох да проверя дали имате някакъв напредък с... издирването на картата за лабиринта. И по случая изобщо.

Другите се спогледаха за няколко секунди. Не отговориха веднага, но пък Марина, поглеждайки с присвита вежда новопоявилися се, накрая каза:

- Не трябва ли *вие* да сте този, който да движи ефективно случая и да ни казва до къде се е стигнало с него?

Инспектор Яков се загледа в нея.

- Така е, но полицията не може да продължи пълноценно разследването си без да сме изучили целия обект, на който за последно са били забелязани младежите.

- Щом проявявате такъв интерес към този случай може би е крайно време да поръчате на някой ваш човек с хеликоптер да разучи лабиринта отгоре - Джъстин, който се спогледа със съпругата си, а и с двамата им най-близки приятели. Така и не издаде, че четиримата бяха обикаляли из въпросното място, но пък считаше, че е редно да направи този подчертан намек спрямо полицията, за да си свършат и те работата.

Преди Яков да е отговорил обаче, изведнъж отстрани се чу възклицанието на Галя, която се плесна по челото и отбеляза:

- О! Ама аз съм доста разсеяна понякога! Как не се сетих, че семейство Джонсън ми бяха дали ключ за някакво старо отделение от имота- отдавна изоставена изба, намираща се под земята. Вероятността точно там да се е озовала картата е малка, но това май е единственото място от къщата, в което не сме потърсили за нея!

Забързано, жената тръгна към вратата на стаята, решена да отиде да разучи и това място. Макс я последва с думите:

- Не трябва да обикаляш сама из някакви подземни изби, идвам с теб.

Тя не се възпротиви. Двамата излязоха, а инспекторът погледна към другите две двойки пред себе си и се обърна конкретно към двама от тях- съпрузите Фалкън:

- Странно, че никой не се досети за тази изба, когато обхождахме имението при първата ни среща.

- Галя често забравя някои важни неща. А ние самите също чак сега разбираме за нея - каза Марина.

- Може там да открием и някаква следа за тийнейджърите - каза инспектор Яков и понечи да се обърне.- Предлагам всички ние да отидем в избата още сега и...

- Почакайте, инспекторе... - Джъстин го спря. - Ще може ли преди това... да си поговорим за още нещо с вас?

Нито той, нито съпругата му и приятелите им бяха сигурни дали трябваше да споменават за своя прогрес в разследването на полицията-при все, че униформените практика не правеха нищо. Но след като си размениха няколко погледа сметнаха, че нямаше да е в ущърб на никого да имат още хора, които да работят по случая.

- За какво? - попита Яков и ги прецени с поглед.

- Ами... работата е там, че... ние знаем къде са децата... - Аврил осъзна, че с това разкритие вероятно шокираше мъжа, което се забеляза и в промяната на изражението му, но все пак го изрече, а после и допълни. - Тоест... не сме съвсем сигурни къде точно сме в момента, защото с това скачане от едно място на друго...

- Скачане... от едно място на друго? - инспекторът отново присви погледа си въпросително. - Всъщност, госпожо, ще може ли и вие и мъжът до вас да ми се представите? Във вас има нещо доста познато, но не съм сигурен какво.

- Ние сме Георги и Аврил Годхънт- възможно е да сте чували за нас - каза съпругът на Аврил. - Всъщност, единия от изчезналите- или поне тези изчезнали, за които сте наясно, че е изчезнал- е наш внук. Кейлъб.

- Изчезналите... за които съм наясно? - инспектор Яков присви дори още повече погледа си, втренчвайки се в съпрузите Годхънт. - И други ли има?

Четиримата приятели се спогледаха. Отговори му Аврил:

- Ами... да. Всъщност, инспекторе, истината е, че до преди часове и ние самите със съпруга ми бяхме... сред въпросните изчезнали. И не само ние, а и пра-пра-внучка ни, Хоуп. А и още едно момче, Харисън. А там, където се бяхме озовали, се запознахме и с една мила старица, Ракел, която е била жертва на същия тип неочаквана и необяснима телепортация... преди доста повече години от нас.

- Хм... - изражението на мъжа с мустаците несъмнено изглеждаше силно заинтригувано, което си пролича и в проблясъка на погледа му, когато зададе и последвалия си въпрос. - И къде точно е това място, на което сте се озовали? И как точно успяхте да се върнете тук?

Очите му бяха леко изцъклени напред, все така вгълбено втренчени в съпрузите Годхънт. Нетърпението от отговора им беше

очевидно, но точно когато Аврил отвори отново уста и се наклони да отговори, из помещението отекна високия глас на Марина:

- Не му отговаряй.

При което всички погледи, очаквано, се забиха в нея. Но докато в тези на Джъстин, Георги и Аврил имаше недоумение, то този на инспектор Яков се притвори и я дари с някак специфичен, неодобрителен нюанс.

Марина, чието изражение в момента подсказваше до каква степен самата тя преценяваше лицето на реда с полупритворения си поглед, направи няколко бавни крачки към него и изрече:

- Откакто сте се появил в тази къща вие... търсите нещо. И имате спрямо нас непрестанни въпроси и очаквания, с които да се доближите до него. Но когато стане на въпрос *вие и хората ви* да направите нещо по въпроса и да откриете децата... не искате да си позволите дори и да повикате един най-обикновен хеликоптер - към този момент вече лицето ѝ се намираше заплашително близо до това на инспектора, който пък я гледаше мълчаливо, но все тъй втрещено.- Което ме кара да се замисля, че целта ви... може би съвсем не е това, което изглежда. Вие изглеждате жаден да разберете нещо повече, което да ви е от полза. И интереса ви към всичко случващо се не е просто интерес на лице на полицията... а на някой, който е обвързан с този случай по съвсем различен начин. Можете ли да ме опровергате, инспектор Яков?

Да бъдат уловени нюансите в изражението, думите и цялостното държание на мъжа, които я бяха докарали до такъв извод, бе доста трудно- той сякаш умело ги прикриваше. Вероятно затова и другите присъстващи в стаята ги установиха пълноценно чак сега, когато тя бе засегнала темата, а не няколко секунди по-рано. Но Марина, която в миналото си на кралица неведнъж през десетилетията бе тествала доверието си към хората повече от всички останали, напълно бе обозряла прикритото у инспектора още по време на тази своя едва втора среща с него.

И скоро разбра, че беше права- тя и другите трима около нея. Разбраха го, когато самия Яков се усмихна и свали маската си по неочакван на всички им начин.

- Проницателна сте, госпожо Фалкън. Точно каквато очаквах да бъдете. Затова и да се стигне до момент като настоящия беше един от предварително прогнозираните от мен варианти за... развитието на сюжета.

Отдръпна се няколко крачки назад, така че да обозре четиримата приятели подсмихнат. А те самите го гледаха, без да са сигурни как да си обяснят думите му- дори и Марина все още го гледаше с присвист, въпросителен поглед.

С последвалите му думи и действия не получиха отговорите си, но несъмнено всички се почувстваха озадачени. Както ги гледаше с тънката си усмивка и уверения си поглед, изведнъж Димчо Яков... започна да се променя. Лицето му започна да се видоизменя, а косите и мустациите му- да растат. И физиологията на тялото му се промени, също както и дрехите. А същевременно, и гласът му вече не беше същия, а наподобяващ смесица от досегашния и от някой друг:

- Твърде много време бе отдадено на деликатно проучване. Още от самото начало трябваше да съм... директен.

Едвам изрекъл това, още докато физически се променяше, мъжът изведнъж... засия. Но сиянието му беше някак особено, предизвикващо тревога. Или поне предизвикващо тревога у тези, които то докосна- намиращите се най-близо до мъжа Марина и Джъстин.

Те не можаха да осъзнаят какво се случва- само изцъклиха очи и отвориха усти. А стоящите на няколко крачки зад тях Георги и Аврил, още преди сами да са успели да реагират, просто видяха как светлината обгърна приятелите им, след което заслепи и самите тях.

Щом отвориха очи, този път съпрузите Годхънт не се бяха телепортирали на друго място- все още си бяха тук, в хола на имението. Същото обаче не можеше да се каже за приятелите им и за мнимия инспектор- те вече не бяха никъде наоколо.

- Не! Не, не! Къде изчезнаха!?! - изкрещя разтревожена Аврил и пристъпи към мястото, на което се бяха намирали тримата досега, а и съпруга ѝ стори същото.

Ненадейно, вратите на стаята се отвориха и тук пъргаво се върна Галя, която ухилена до уши, извика:

- Ама и аз къде съм тръгнала към избата без да съм взела ключа за нея! - бързо отиде до едното канапе, на което се намираше дамската ѝ чанта, но още преди да се е разровила в нея, забеляза израженията на лицата на вцепенените Аврил и Георги, а и отсъствието на останалите. - Хей, къде изчезнаха другите?

Без да предполага колко близо беше думата 'изчезнаха' до това, което наистина се беше случило, тя пристъпи към съпрузите Годхънт с присвит поглед, сетне сложи ръце на кръста си и възкликна:

- Върнали са се в лабиринта без мен, нали? И таз добра- пак не ме изчакаха!

Но не, те не бяха в лабиринта и на Галя ѝ предстоеше с ужас да разбере това.

Едва няколко мига след като бяха потънали в сиянието, идващо откъм инспектор Яков (или това, което всъщност представляваше той), Джъстин и Марина отвориха очите си и установиха, че вече се намираха на далеч по-тъмно място. Беше нещо като каюта на стар кораб- това се усещаше и по лекото поклащане на помещението.

Самите те седяха в единия край и се бяха опряли на дървената стена зад себе си.

- Какво стана!? Къде сме!? - Джъстин първи извика това, което измъчваше и двамата, но още преди съпругата му да е отговорила някак, и той, и тя забелязаха, че в тъмнината в другия край на стаята, нещо се размърда.

Секунди по-късно, това нещо пристъпи бавно към тях- така, че скоро можеха да го видят сравнително добре, когато то застана под малката открената вратичка за към палубата, през която влизаше светлина. Да го видят и да се ококорят.

Не беше инспектор Яков- не и такъв, какъвто го познаваха. Но пък изглеждаше като финалния вид на онова, в което той беше започнал да се превръща. А именно- по-висок и строен зрял бял мъж. Чертите на лицето му бяха напълно различни от тези на детектива- изглеждаха далеч по-изваяни и някак нереално перфектни. Добре сресаните му коси бяха все така тъмни, но вече по-дълги, а вместо само мустаци сега той имаше не твърде дълга брада. На мястото на елегантния работен костюм, по това вече атлетично тяло имаше прилепнало плътно светлосиво покритие, което започваше от врата и стигаше чак до пръстите на краката.

Но Марина и Джъстин не можеха да се съсредоточат толкова върху останалите части от тялото му при наличието на друго нещо от него, което сега изглеждаше най-неестествено и нереално. Неговият поглед... Онези инак обикновени, кафяви ириса на очите във фалшивия му предходен образ сега бяха... бели. Чисто бели.

Цялото изражение на лицето му изобщо- полупритворено и някак ледено спокойно, допълнено от тънка усмивка- поначало никак не напомняше на онзи също доста уравновесен на вид, но никак по човешки истински инспектор. Това бе и причината съпрузите Фалкън просто да го гледат втренчено няколко секунди, а накрая Джъстин пръв да прошепне изумен и несигурен:

- Инспекторе... Инспектор Яков?

Изправеният мъж- с поглед, прехвърлящ се бавно и равномерно между него и съпругата му- направи няколко бавни и спокойни, премерени крачки към тях. Накрая приклезна, при което тялото му се сниши в по-тъмната част от стаята, като така съпрузите успяха да станат

свидетели и на изумителния факт, че белите му очи се открояваха някак сияещи даже и в тъмнината.

Самият той изви главата си на едната страна, но без да спира да ги гледа вгълбено. Отговори на въпроса на Джъстин:

- И така можете да ме наричате ако това желаете. То е едно от многото ми имена.

Жената и мъжа, споглеждайки се объркано, бързо върнаха присвитите си погледи към тъй нереалния на вид човек пред тях. Марина бе тази, която следваща се реши да зададе въпрос- със сурово изражение и тон:

- Какво си ти? И... така ли изглеждаш в действителност?

Приклекналият мъж се усмихна още повече, като всяко едно негово движение изглеждаше все така премерено и едва ли не механично. Накрая кимна леко и каза:

- Да. Така изглеждам. И вие двамата сте сред малкото, които някога са имали шанса да ме съзрат... в естествения ми вид. Така, както съм създаден. Но преди да се пренесем към разказите... е учтиво да ви се представя и с истинското си име.

Изправи се. А по този начин пак бе озарен от светлината, идваща отвън- така че съпрузите Фалкън да имат възможността отново да го съзерцаят в пълния му блясък. Подходяща гледка като за думите, които отекнаха из тишината на помещението и с които той им се представи официално:

- Казвам се Джайлс Тъндър.

Двадесет и четвърта глава Джайлс Тъндър

Паралелна вселена, много години напред в бъдещето

Тъмна и някак хладна- такава се усещаше атмосферата в секретната подземна лаборатория. Ала това никак не пречеше на двамата мъже- ученият и магьосникът- да са съсредоточени в работата си. Напротив- излишните светлини можеха само да ги разсейват в този сублимен момент, в който плода на техния дългогодишен труд бе тъй близо до реализацията- колкото и морално съмнителна да изглеждаше тя.

Седяха сред тъмнината и наблюдаваха големия виртуален триизмерен екран пред себе си. Именно на него, с докосвания, а и с някои гласови команди, те нанасяха финалните ирихи върху великото си изобретение- това, което бе възложено само и единствено на тях, като на най-добри сред най-добрите. А то- изобретението- също се намираще тук, пред тях, в същата зала, затворено зад бронирана

стъклена стена и огряно от единствената друга светлина в лабораторията. Изглеждаше внушително- като респектиращ актьор по време на ключовия си монолог във въздействаща постановка. Но силата му се разпростираше далеч отвъд изкуството, което един самостоятелен индивид бе способен да предложи на сцена. Величието му бе създадено така, че да е уникално.

Вълнението у двамата мъже по отношение на създаването на нещо подобно взе превес в душите и телата им, когато дойде моментът да пристъпят към финализирането на шедьовъра си. Те се спогледаха и помълчаха известно време, а накрая единия от тях- учения- изрече тихо и някак колебливо на език, непонятен за нас:

- Смятах, че съм готов, но може би не съм.

Другият- магьосника- го прецени с поглед.

- Поставяш ли под въпрос това, което правим?

Отговорът на учения си личеше дори и само в изражението му. Без да дава директен отговор с думи веднага, той просто съзерца творението им от другата страна на стъклото. С гордост, но и с подчертана колебливост.

- Искам да го завършим. Това е най-великото нещо, което някога сме правили или ще правим. Но и най-неясното - върна погледа си към магьосника и сниши тона си - Тревожа се, че мощта, която тази машина притежава в себе си, ще се използва за неправилните цели. И че нейде там, в дълбините на неговото собствено подобие на съзнание, което съумяхме да създадем, да изпълни тези цели може да породи у него такъв пагубен устрем, какъвто никой никога не е виждал до този момент.

- Знаеш, че така или иначе няма как да се откажем точно сега- изрече тихо, с лека въздишка магьосникът, поглеждайки отново творението им. - Преди двадесет и две години, когато ни предложиха работата по оригиналния проект, в следствие разбил се буквално на парченца, разпръснати из вселените- тогава може би да. Но сега- не. Не и след като именно на нас двамата ни бе поверено да създадем... тази свързка между всички онези парченца. Начинът те да бъдат използвани ефикасно, по много по-специфичен начин от предварително запланувания.

- Използвани... от човек, който навремето умело успя да ни заблуди, че прави всичко с добри цели- като повечето такива като него- припомни саркастично ученият. - Но вече... не знам. Когато той получи в ръцете си това могъщо средство да контролира цялата онази хаотично разпръсната из вселените мощ... страх ме е, че чак тогава ще излязат наяве истинските му цели. И че вече никой няма да е способен да го спре.

- Казах ти- и да искаме, към настоящия момент вече няма как да избягаме. Длъжни сме да предадем тази сила в ръцете му - магьосникът се огледа. - Дори и с магията ми и с твоите умения не е възможно да избягаме от тази сграда преди да сме завършили проекта. Трябва да го сторим, друг избор нямаме. Но ако заради морала нямаш силата за финализирането... аз ще го направя.

Не почака отговора на другаря си- застана по-близо пред дигиталните букви, проектирани на виртуалния екран пред тях. Пое си въздух и попита:

- С какво име ни е поръчано да го програмираме да се възприема?

Ученият помълча няколко секунди, сетне въздъхна за пореден път и отвори една папка на същия екран, която беше по-близо до него. После отключи пред погледите им специален документ, за който му бе нужна и оторизация. Зачете с в написаното вътре и изрече:

- Първото му име трябва да е Джайлс. Второто- Гъндър. И това е.

- Хм... - магьосника се подсмихна. - Що за име? Звучи като за някой супергерой от онези комикси на древността.

- Езикът, с чиято азбука ще въведем името, идва именно от тогава. Древен английски от двадесети век и близките на него. На този език 'thunder' означава 'гръм'. Все пак копнежът на шефа е тази машина да има възможността да преминава като гръм през времето и пространството. Да всява страхопочитание.

- Ами другото име? Джайлс? То означава ли нещо?

- Да, означава 'млад козел' от старогръцки - магьосникът не се въздържа и се засмя щом чу това, но пък учения побърза да уточни. - Но в случаят причината да бъде избрана е друга, а не дословното значение. Истината е, че така се казва сина на шефа.

- Ааа... ясно. Малкото разглезено богаташче, което получава за рождения си ден могъщ умен робот, обвързан по научен и вълшебен начин с разпръснати из алтернативните вселени Частици. Кое то му дава възможността спокойно да прескача измежду тях и много други точки в близост до тях... а и не само това.

Ученият не отговори. Само отдели въздишка и поклати глава. Същевременно магьосникът вече бе въвел необходимите символи на екрана пред себе си, ориентирайки се в древните английски букви с помощта на речник, който си бе отворил по време на разговора им. Сетне, след като всичко вече изглеждаше готово, същия той отново си пое въздух и с трепет приближи пръста си към последния бутон, който щеше категорично да активира плода на техния труд.

Тук си пролича известно колебание и у свръхестествения човек-няколко секунди той просто държа пръста си на милиметри от бутона

и сякаш си представяше какво можеше да се случи след натискането му. И съответно дали някой ден това нямаше да го накара да съжالياва за решението си и да се самообвинява. Като по-силен от другаря си, той обаче бързо си припомни онова, което няколко пъти бе повторил на самия него- че вече беше твърде късно, за да се отказват. Избор нямаша.

Затова го стори. Натисна бутона.

Джайлс Тъндър отвори очите си. Бавно, безумно спокойно, без нито една друга част от човешкото му на вид тяло да трепне. А така даде възможност и на двамата реални мъже да усетят различен тип трепети у себе си- трепетите от това на творението им да е вдъхнат живот... буквално. И този живот да ги съзрява със своите нереални бели очи, които сега, при активност на машината, изглеждаха далеч по-запленяващи, отколкото когато ги бяха проектирали. Запленяващи, но и някак стряскащи.

Известно време ученият и магьосникът просто се гледаха с робота, а и той гледаше тях. Но никой не изричаше нищо. Двата му създатели- защото от вълнение не знаеха какво да кажат, а самия Джайлс Тъндър- защото не му бе зададен въпрос.

Такъв обаче последва от страна първо на вълишебника:

- Буден ли си, Джайлс?

Отговорът беше незабавен- с все така спокоен, премерен тон:

- Да. Буден съм. Бих ли могъл да ви помогна?

Мъжете отвориха усти и се спогледаха. Вероятно не бяха планивали как трябваше да протече първия им разговор с андроида- години наред се бяха вгълбявали най-вече в идеята да го създадат, а сега, когато това беше неопровержим факт, те дори не се чувстваха сигурни дали бяха подготвени. Щеше да им се наложи да импровизират.

- Ами... - ученият понечи да изрече нещо, но преди той или колегата му да са продължили, бяха прекъснати.

Металните врати иззад тях се отвориха автоматично на двете страни. Двата мъже бяха очаквали тази поява, затова дори не им се налагаше да се обръщат натам, за да видят кой се задаваше- но все пак го сториха.

Съзряха наред тъмнината в залата мъжкия силует на своя шеф, облечен в изискан делови костюм, по традиция запазен през вековете сходен на вид като онези от двадесет и първи век. Погледът му проблесна щом той завари отворилия очите си робот. Обърна се към двамата си подчинени с думите:

- Напълно готов ли е?

- Да - отговори магьосникът.

- Най-накрая - изрече със своя плътен, леко дрезгав глас, тайнствения мъж, сетне им заръча - Оставете ни сами.

Споглеждайки се и припомняйки си колебанията си от преди малко, ученият и магьосникът осъзнаха, че и този път нямаше как да откажат. Само кимнаха и с бавни стъпки напуснаха лабораторията, а металните ѝ врати се затвориха сами зад тях.

Мъжа с костюма отиде до стъклото, а погледът му и за миг не се откъсваше от робота. Огледа го детайлно от горе до долу и се усмихна леко, гордо. Чак тогава го заговори:

- Здравей, Джайлс. Знаеш ли кой съм аз? - и още преди андроидът да е отговорил, допълни - И нямам предвид дали знаеш името ми. А дали си наясно къде се намирам в йерархията спрямо теб.

- Наясно съм - роботът кимна отчетливо. - Вие сте моят господар.

- Чудесно - истинският човек, несъмнено доволен от отговора, започна да пристъпва бавно из пространството пред стъклената стена. - Ще е от полза на всички ни да си знаеш кой е единствения над теб. Този, с когото дори ти- една толкова могъща машина- ще си длъжен да се съобразяваш.

- Закодираното в мен няма как да бъде променено. Ще ви уважавам и ще ви бъда предан докато съществувам.

Костюмирания мъж се подсмихна. Погледна го с леко притворен поглед.

- За твоя радост може би няма да ти се наложи да е съвсем така. Някой ден, тленното от мен ще си отиде, независимо какви възможности ще се появят пред човечеството за удължаване на живота. Примирил съм се с това- то е неминуемо. Ти обаче... ти, Джайлс, ще останеш. И ако по време на моя земен път си ми останал толкова верен, колкото очаквам... когато деня на моя физически край естествено си настъпи, ти най-накрая ще получиш свободата на своя собствен живот - пое си дълбоко въздух преди да продължи - До тогава обаче с теб имаме много работа. Работа по целите, заради които моят ум породил идеята за теб, а онези двамата те създадоха. Виждаш ли, Джайлс... Въпросът на съществуването ти опира точно до тези цели. И е важно отново да подчертая, че независимо дали онези двамата от преди малко са вдъхнали в теб живота или са били други като тях... идеята за теб беше създадена и разработена само и единствено от мен в началната си фаза. Аз съм твоят истински създател, твоят отец. И вярвам, че чрез тази връзка помежду ни е писано да постигнем... велики дела.

- Така ще бъде, господарю. Уверявам ви - роботът отново дори не трепна докато изричаше това.

Мъжът от другата страна на стъклото, след като до този момент бе пристъпвал бавно насам-натам, сега се спря отново пред него и му се усмихна.

- Ти наистина си точно това, от което се нуждаех. И не само аз, а и всички, на които ще им бъде от полза непосредствената връзка с... разпръснатите Частици. Усецаш ги, нали? Знаеш, че са част от теб и ти си част от тях...

- Да.

- Съответно знаеш и каква сила притежаваш благодарение на тази ваша взаимно свързана природа. Не е нужно дори да казваш нещо, за да се телепортираш на всички онези многобройни места, на които се намират те. И на много други заобикалящи ги места. Ти, Джайлс, си най-уникалния пътешественик, който историята е познавала, защото още преди да си се пренесъл на някое място, можеш чрез Частицата в него да усетиш какво е то, да го разучиш. Но също така имаш и невероятната способност да чувстваш когато някой друг се докосва до тези Частици. Когато те, без неговата воля, го пренасят на всевъзможни произволни места, на които притежаваш силата да се пренесеи и ти ако пожелаеш- дори и те да сами по себе си не се намират в близост до някоя Частица. Но това е едва един елемент от могъществото на твоя потенциал. Защото благодарение на теб и на твоите способности, ние двамата ще постигнем много повече.

Пое си дълбоко въздух. Притвори още повече очи и поклати глава с думите:

- Много хора няма да вярват в нашата кауза, Джайлс. И не само хора. Всички те ще гледат на мен и теб като на символи на греха, на злото. Но ние с теб винаги ще знаем истината. Ще знаем, че властта над времето и пространството... над всички паралелни вселени... ни прави повече от всички други. И ние сме си заслужили да я притежаваме. Аз- с моите ум и устрем. А ти- с цялата ти същност. Разбира се, доста от тези наши противници ще се опитат да ни спрат, мислейки си че току-така може да бъде унищожена силата на теб и на Частиците. Но ние ще докажем на тези глупаци, че не трябва да ни подценяват, нали?

- Несъмнено.

Хуманоидът бе все така уверен, а господарят му, след като за сетен път си пое въздух, каза:

- Радвам се да видя колко си готов за предстоящото. Защото всъщност, още днес ни очаква първото изпитание, което идва от миналото. Една богиня, която е много близо до разкриването на всичко сторено от мен и от подчинените ми в последните години. В което число си и ти- най-новият ми шедьовър. Тя някак трябва да бъде спряна.

Но тъй като нейната природа не ни позволява да я унищожим току-така- не и преди да минат още години, в които способностите ти да са се развили до там, до където ги планирам- ще се наложи да сторим друго. И то се крие в теб, Джайлс. В теб и в същността ти на... свързан с Частиците. И на способен на свой ред да създава още частици. Така ще затворим устата на всеки твърде самоуверен като богинята. С неспособността си да разкрие на другите това, което знае, тя ще бъде доста по-слаба, отколкото си мисли. Разбираш ме, нали, Джайлс?

- Абсолютно.

- Чудесно - господарят му се усмихна дори още по-широко. - Тогава можем да поемем на път към първата ни мисия. Първата от многото.

Не отне дълго време преди тази първа мисия да бъде изпълнена и по този начин разкриващите слова на древната богиня Фолиана да бъдат обърнати срещу самата нея- така, че нейната собствена цел да се изправи пред неочаквано затруднение.

Не отне много време и преди изпълнението на втората мисия на Джайлс Тъндър. И на третата. И на четвъртата... И на всички последвали.

През годините, програмираният да служи на своя господар механичен хуманоид извърши много дела, с които обикновен робот нямаше как да се справи. Възпря много потенциални врагове, които можеха да осуеят плановете им. Измени ходовете на не една съдба, в не една вселена. Същевременно, той и мъжът, който го бе създал чрез ума си, направиха и крачките по пътя към още по-мащабната си цел, с която бяха запознати само те двамата и никой друг. Цел, развита в съзнанието на Джайлс Тъндър не от някой от физическите му создатели, а от словата на този, с когото взаимно си бяха покровители.

Всичко изглеждаше изцяло в тяхна полза. До деня, в което нещата неочаквано се промениха.

- Тя изчезна. Не я чувствам. Не и по същия начин.

Джайлс изглеждаше объркан- нетипично за него. Гледаше в една точка със своето все така кротко, ледено изражение, а очите му премигваха. Срещу него, господарят му, изцъкли поглед и процеди през зъби:

- Това не е възможно. Няма как една единствена Частица да бъде унищожена самостоятелно. Всички те са свързани. Отиди там да разбереш какво се случва!

- Не мога - робота поклати глава. - Вече нямам силата да установя местоположението на Частицата и да я проследя. Невероятно е. Но е факт.

- Ах... сигурно онази проклета богиня пак е направила нещо! - извика мъжът, пристъпвайки гневно из притъмнения кабинет, в който се намираха. - Няма да се спре в целите си, подценихме я... Но и тя подцени нас - погледът му отново се изцъкли по посока на Джайлс. - Твоята база данни- тя още е активна. А там се намира и информацията за миналото на изгубената Частица. Можеш ли да отидеш поне на това място- там, където е била последно, когато сте изгубили връзката?

- Не, не и без Частицата - поклати глава Джайлс. - Но мога да отида на мястото, което се намира най-близката до нея друга такава. В случая- мразовита ледник на север.

- Добре, отивай. И се постарай възможно най-бързо да се пренесеш там, където трябва.

Роботът кимна. Затвори очи и потъна в светлината- същата онази светлина на Частиците.

Озова се наред снежна буря. Обикновен човек не би издържал на подобен кучи студ дълго, но не и Джайлс Гъндър, който донякъде може и да изглеждаше като човек, но беше нещо друго. Нещо, което имаше способността дори да се възвисява в небесата и да лети- така, както стори и сега.

Роботът прелетя високо над необятните заснежени планински върхове и поля. Да, несъмнено се намираше на много мразовито място на север- стига да приемем, че изобщо се намираше на Земята и че онова 'север' беше същото, което познаваме. Съответно колкото повече 'на юг' отиваше, в толкова по-топла се превръщаше и картинката под него.

До скоро възвисяващ се над снегове и закътани сред преспите селца и градчета, неусетно Джайлс вече летеше над местности с далеч по-различни флора и фауна, типична за по-топли места. А след още известно време, когато и горещината нарасна, роботът постепенно навлезе сред топлиите ветрове на едно доста по-открито, пустинно място.

Точно тук той най-накрая се снижи. Стъпи сред пясъците и започна да пристъпва внимателно напред, сред ниските изсъхнали шубраци в този пуцинак. Започна да се оглежда на всички страни- така накрая достигна до нещо, което вече го накара да се спре.

Бяха останките на голям пустинен заек. Костите му изглеждаха оглозгани до последното парче месо, а последното, останало полепнало по тях, вече бе изсъхнало под жаркото слънце.

Беше потънал в също засъхнала кръв, каквато имаше и навсякъде около него- несъмнено тук неотдавна се бе провела борба за живот, завършила печално.

Джайлс приклепна пред костите на до скоро живото създание. Докосна ги с пръст- така, сякаш се надяваше да усети нещо. Но не само че не усети нищо, а и след секунди, чу зад себе си силен глас, който го разсея от целта му:

- Какъв си ти и какво правиш по нашите земи!?

Роботът, типично за себе си, дори и не трепна. Изправи се и се обърна бавно по посока на гласа. Загледа се в мъжът, който се намираще там- индианец на средна възраст, с дълги тъмни коси и намръщена физиономия. Беше облечен с традиционни за своя народ дрехи, а и в ръцете си държеше не по-малко типичен за тях, умело изработен лък със стрела, насочени към необичайния човекоподобен индивид.

Ала щом Джайлс се обърна и белите му очи се впиха в тези на индианеца, самият той се разтрепера- да види нещо толкова нечовешко несъмнено го стресна.

- Стой надалеч! - извика му. - Ще стрелям ако направиш и една крачка!

Но Джайлс така и не го предизвика. Напротив- само след миг го остави в дори още по-голямо недоумение, когато изведнъж целия засия- толкова заслепяващо, че мъжът с лъка и стрелата трябваше да затвори очите си. А щом ги отвори... роботът вече го нямаше.

Джайлс отново се намираще на друго място- при своя господар, който с трепет се загледа към него.

- Е? Откри ли нещо!?

- Открих. Частицата явно е била... консумирана.

- Консумирана!? - извика ококорен истинският мъж. - Как е възможно това!? Няма как някой да докосне физическа Частица без да се телепортира!

- Не знам как е станало - отвърна Джайлс. - Но е факт-козината на онзи заек, представляваща самата Частица, е била разкъсана и изядена от хищник. Или хищници.

- И какво значи това!? Че Частицата наистина... е била унищожена!?

Може би за първи път в живота си на свръхумен изкуствен интелект, Джайлс Тъндър не можеше да отговори на своя господар.

Мина се още време. Време, в което Джайлс и неговият създател продължиха по линията на плана си въпреки необяснимото усложнение. А същевременно не спряха да се опитват да разберат повече и по този

случай. Като за тази цел, роботът неведнъж се възползваше от природата си на изкуствено създаден пътешественик във времето и пространството, за да разучи не само територията, на която бе изчезнала Частицата

Не откриха нищо. До денят, в който Джайлс Гъндър не усети нищо.

Той самия се намираше на далечна планета, на която дърветата бяха жълти на цвят и представляваха високи стотици метри стволове с едно единствено листо на върха им, а животните бяха космати, шарени създания с два единствени крака. Тъкмо бе създал поредната нова Частица в дънера на едно от отрязаните дървета, когато ненадейно, както си бе приклепнал пред него, той почувства трепет, който не бе предполагал, че някога щеше да изпита отново.

Мигом се озова пред господаря си и му докладва:

- Почувствах я. Онази Частица. Тя... се появи само за миг и после отново изчезна от обхвата ми.

Другият мъж се развълнува.

- Отиди веднага там. Разбери повече! - беше очакваната му заповед.

- Добре, но това вече ще е по-сложно - каза с по-тих тон робота.

- Усецането ми дойде от една версия на планетата Земя във вселена, в която най-близката друга Частица се намира на съвсем друго небесно тяло- нейния спътник, Луната. Ще ми е нужно доста време, за да прелетя до мястото, на което усетих присъствието ѝ, дори и със супер скоростта ми.

- Тогава какво чакаш!? Отивай веднага!

Джайлс кимна. Затвори очи и потъна в светлина.

Озова се на Луната- в пустата и сива атмосфера на онова все още не напълно изследвано от човека място. Не се задържа дълго тук, а скоро се понесе нагоре, към открития космос. Не му беше нужно време, за да забележи и Земята, в целия ѝ запленителен блясък, но пък му беше нужно доста повече време, за да достигне до нея и до целта си- мястото, от където бе усетил присъствието на смятаната за отдавна изгубена Частица.

Ала колкото повече се доближаваше до него, толкова повече се случваше и друго нещо необяснимо- връзката на Джайлс с тази база данни, отразила секундната поява на частицата, постепенно започна да отслабва. Кое то го устреми дори още повече- той впрегна максималната мощ на тялото си, за да се засили към онази точка, докато все още можеше да я усети.

Когато се озова дотолкова близо до нея, че да може да види района, в който се намираше тя обаче... връзката с тези база данни

изчезна- сякаш те бяха напълно заличени. Но Джайлс не се отказва-засили се право към мястото, от където вярваше, че бе дошъл сигнала. Старо имение на хълм до огромен метрополисен град...

Не знаеше къде точно да отиде, затова кацна пред главната порта. Огледа се, но още преди да е казал каквото и да било, чу зад себе си шум като от кола, последвано от звука от клаксон и мъжки вик:

- Ей, друже, ти ли си подал сигнала за изчезналите хлапета?

Андроидът се обърна бавно. Видя зад себе си полицейска кола, от чийто преден прозорец се подаваше мъж- едър и с мустаци, гледащ въпросително към човекоподобната фигура пред себе си. Веднъж щом съчета погледа си с нереалните очи на андроида обаче, той потрепера и изцъкли очи.

- Какво... какво си ти!? - извика той, при което се пресегна към пистолета, който се намираще на седалката отстрани.

Грабна го в ръцете си и го насочи към нечовешкия хуманоид.

- Веднага замръзни на място и вдигни ръцете си!!! Ако посмееш да направиш и една крачка повече... Ама ти не ме ли чуваш!?

Джайлс го чуваше, но изобицо не изглеждаше да отразява думите му- напротив, продължаваше да прави бавни, спокойни крачки към полицията, гледайки втренчено в него. Това накрая принуди мъжа в колата да предприеме радикални действия и да натисне спусъка.

Веднъж. Два пъти. Три пъти. И всеки път уцели приближаващия се към него по тялото му, но... не го нараняваше.

- Ама какво... - униформеният наново изцъкли очите си. Целият плувна в тревожна пот, а студени тръпки преминаха през тялото му.

Точно тогава Джайлс застана до него. Загледа се в полицейските му документи, също поставени на съседната седалка. Дори не се поколеба преди да протегне ръката си натам и да ги вземе, докато междувременно, втрещеният полицай, започна да го удря и да се опитва да го извади от строя. Но отново не се получи.

След като взе това, което му беше необходимо, Джайлс пак се загледа в униформения- точно в момента, в който той, в паниката си, се пресегна настрани, към радиостанцията, с която възнамеряваше да извика подкрепление. Но не съумя да го стори навреме- не и преди след миг роботът да положи едната си ръка върху колата, в която се намираще той и само за секунди да я дари със свойство, непознато ѝ до този момент. Свойство на новосъздадена Частица, допират до която можеше да се отрази на един човек... по неочакван за него начин.

Точно когато полицията се канеше да натисне бутона, с който да повика онези, които му бяха нужни... той потъна в ярка светлина. Тя го заслепи дотолкова, че той да изпусне радиостанцията и да сложи ръце пред очите си.

Миг по късно вече го нямаше в колата.

Джайлс, разбира се, и този път не трепна. Не отдели и много време на това да съзерцава мястото, на което бе изчезнал мъжът, а просто се загледа в документите му. И най-вече - в името му, които дори изрече на глас тихо:

- Димчо Яков...

Миг по-късно, целият му външен вид се беше изменил до такава степен, че нямаше разлика между него и между полицейския инспектор от снимката.

След трансформацията си, Джайлс се усмихна леко. Пъхна документите във вътрешния джоб на самото си и се обърна към отворената порта на имението. Отиде натам.

Вътре, в къщата, срещна няколко човека, сред които небезизвестните Марина и Джъстин Фалкън, които мигом породиха у него някак особено усещане. Подобие то му на съзнание успя да асимилира тяхната същност по начин, който своеобразно му даде... някакви отговори.

Същото усещане Джайлс изпитваше към тях и сега докато ги гледаше в очите и те гледаха него, а корабът, в чиято каюта се намираха, се поклащаше все така леко и плавно.

Джъстин и Марина бяха ококорени. Току-що бяха чули разказа на андроида за идеята на неговото съществуване и просто... не знаеха какво да кажат. Той пък знаеше:

- Но както вече стана ясно - не биваше да си губя времето в излишен театър с цел да разбере нещо повече за вас и за това, което ми е нужно. Защото просто да ви отделя от света, който познавате, и да ви изпратя на едно толкова по-далечно място... щеше да е достатъчно още от самото начало.

- Какво точно си мислиш, че ще постигнеш чрез нас!? - извика Марина, гледайки го гневно.

Джайлс се подсмихна.

- Много повече, отколкото може би си мислите - изрече тихо тези думи ала точно когато съпрузите Фалкън очакваха продължението на разясняващата ситуацията негов разказ, роботът каза - Но тези отговори ще получите, когато и настоящата моя поредна мисия бъде завършена. До тогава ми се налага да свърша още някои неща. А междувреме вие може да се поразходите из едно от местата, които с моят господар създадохме във времето, за да ни бъдат нещо като... помощни бази.

Огледа се с полупритворен поглед.

- Този кораб е много специален. Носи се хаотично из необятните морета недалеч от остров, на който се намира... нещо специално. И

всичките му пасажери до един са работи, на които им е внушена мисия. Роботи, с които аз съм свързан - при последните си думи погледна втренчено към Марина и Джъстин, пред които очевидно държеше да уточни. - Но не, те не са Частици, няма да изчезнете като ги видите, докоснете или се заговорите с тях. И все пак имат връзка с мен чрез стандартна мрежа, тъй че... ако посмеете да сторите нещо, което не трябва... ще го разбере. Затова не си правете илюзии, че ще ви се получи. Вместо това си стойте мирно и ме чакайте. Ще дойда утре по изгрев слънце, за да преминем към... следващата стъпка.

- Няма ли поне да ни... - Джъстин понечи да изрече това, но така и не довърши, защото роботът не го дочака - просто затвори очите си и отново потъна в светлина, която го накара да изчезне.

Съпрузите Фалкън се спогледаха ококорени.

- Дали да останем тук или да... излезем на палубата? - почуди се мъжът.

Марина остана мълчалива и замислена няколко секунди, накрая рече:

- Ще ни бъде от полза поне да разучим кораба. Да отиваме.

Съгласен с нея, Джъстин кимна. Той и тя пристъпиха към стълбицата, която извеждаше навън - там, от където до преди малко бе влизала светлината в каютата, но сега вече се бе стъмнило и такава нямаше.

Озовали се на палубата, те се огледаха. Всичко тук изглеждаше така, сякаш се намираха в някой изпипан до последния детайл филм за някогашни пирати (а в случая на съпрузите - в някой спомен от някогашни техни истински приключения) - всеки един детайл от плавателния съд, от заобикалящите го безбрежни на вид морета, от голямото знаме, окачено на най-високата точка. Също и екипажът - множество мъже на различни възрасти, пристъпващи насам-натам и занимаващи се с работата си.

Реалистична, но заблуждаваща картинка на поредното свърталище на изкуствени интелекти от далечно бъдеще, от където произлизаше коварният план, от който бяха част. Те и техния повелител - Джайлс Тъндър.

Двадесет и пета глава Allies and Enemies

Денят напредваше, а Аврил и Георги бяха дори още по-притеснени от преди - този път не само за намиращите се много далеч от тук тийнейджъри, а и за своите най-добри приятели, които мнимият детектив Димчо Яков бе отвлякъл. И колкото и вкусни да изглеждаха

бухтичките, които не по-малко притеснената Галя беше направила за тях и за възлюбения си Макс, това не смекчаваше положението- всъщност бухтичките дълго време си останаха недокоснати на масата.

Уви, дори и завръщането на Грифин в къщата не бе успяло да разсее тревогата им с информацията, която той бе успял да открие в старите магьоснически книги в дома си. Тези вълшебни четива на практика не им разкриваха нещо, което те вече да не знаеха, а именно- че през вековете обикновени и свръхестествени хора неведнъж се бяха срещали със силата на подобни предмети, имащи способността без тяхното съгласие да ги телепортират на съвсем различно място.

На всичкото отгоре, не само въпросните хора бяха изчезнали. Само един бърз дистанционен разговор на Георги и Аврил с градинаря в тяхното далечно американско имение бе потвърдил и друго тяхно опасение. А именно- че и онова необичайно драконово яйце, необяснимо появило се в конюшната на имота им, също вече не се намираще на мястото си- без да е сигурно дали причината за това беше, че новоизлюпеното създание в него само си бе отлетяло нанякъде и същевременно бе прикрило следите си, или защото и то автоматично се бе пренесло някъде другаде още с излюпването си. А именно това яйце и свръхестественото същество в него бяха единствената им явна връзка с телепортациите- без него нито те, нито другите с тях разполагаха физически с нещо, което би могло да им помогне.

Да, това се отнасяше и за картата на лабиринта в задния двор, която така и не бе открита дори и в подземната изба на тукашното имение.

- Сакаш някой умишлено иска да унищожи всичките ни пътища по разрешаването на случая! - нямаше как по едно време Аврил да не констатира заключението си, обвързано с всичко това, което тя и другите в хола тъкмо бяха обсъдили. - И съм убедена, че в момента всички си представяме един и същи човек... или там каквото е...

- Ах, а този детектив изглеждаше толкова свестен! - възкликна Галя. - Мислех даже като приключи всичко да го покания на гости в Америка- тъкмо щеше да се наслади и на безплатен обяд в заведението ми за бързо хранене с пръжки!

- Започвам да се чудя дали въобще някога е съществувал такъв човек като... Димчо Яков - рече Георги, замислен. - И ако да- дали онзи, който отвлече Джъстин и Марина, е той или някой негов двойник...

- Може би ако проучим неговата самоличност ще успеем да открием някакви отговори? - почуди се Макс.

- Това по принцип е добра идея, но... мисля, че имам и по-добра-обади се Грифин, който до този момент само бе седял на едно място мълчаливо и бе слушал вгълбено, като за да достигне до последвалото

си решение, което сподели с останалите - Ще си призная, че ми дойде още в самото начало, но не я споделих нито с вас, нито с Марина и Джъстин, защото не исках да ви създавам напразни надежди. А и реализацията ѝ потенциално може да постави и нас в необратима позиция. Но сега, когато и други взеха да изчезват и ситуацията съвсем започна да излиза извън контрол... нищо не ни пречи да пробваме, дори и да е неуспешно.

- За какво става въпрос?- беше нетърпелив да разбере Георги, а и не само той.

- Говоря за... кръвно проследяване. На Хоуп и на Кейлъб - думите на магьосника накараха останалите да потрепнат. - Вижте, има много различни вариации на магии за проследяване, но в случая ще ни трябва един от най-особените видове, който аз лично не съм използвал често, защото е твърде специфичен и много рядко успява наистина да проследи някого. И като казвам това говоря за проследяване из ширините на нашата галактика. Кое вероятно ви подсказва, че в настоящия случай си имаме работа с даже още по-сложен казус- щом трябва да търсим някого не просто в миналото, настоящето и бъдещето на нашата галактика, не просто в цялата вселена... а вероятно в някоя паралелна такава.

- Сложен... но все пак способен евентуално да даде някакъв резултат? - попита с нотка на обнадеждение Аврил.

Грифин погледна нея, после погледна съпруга ѝ, накрая и другата двойка- и всичко го гледаха с вълнение и очакване. Въздъхна и поклати глава.

- Не знам. Както ви казах- не бих могъл да обещаая. Но пък бихме могли да опитаме. За тази цел обаче ще е нужно да отидем на специално място, на което да направим ритуала. Но тези места обикновено са защитени със специална свръхестествена сила, затова не мога просто да ни телепортирам директно там с магия- ще трябва първо да ни пренеса на най-близкото възможно място и после да вървим пеша. За радост знам за няколко такива кътчета на територията на България.

- В такъв случай да тръгваме още сега!- предложи Аврил, а и другите бяха съгласни и готови.

Грифин кимна и добави:

- Добре е обаче някой да остане тук, ако евентуално нещо в случая претърпи промяна. Тукашното място само по себе си очевидно също е доста специално, имайки предвид какви неща се случват на него и че на практика имота служи за един вид портал. Ако някой от другите се завърне, вероятно ще се озове именно тук.

- Аз ще остана - каза тъмнокожият мъж.

- О, Макси, не бих могла да те оставя тук сам самичък, кой знае какви други опасности може да изникнат! - каза Галя и го погали по едната буза.

- Направо останете и двамата тук - предложи Грифин. - И без друго е добре да няма чуждо присъствие около мен, когато извършвам ритуала и се опитвам да изпратя Георги и Аврил при някой от внуците им.

Съгласни с него и с плана му, всички кимнаха. Въпреки това, Галя и Макс изпратиха Грифин, Георги и Аврил навън, където магьосникът щеше да направи магията, с която да телепортира себе си и съпрузите Годхънт възможно най-близо до точката със свръхестествена сила, за която бе споменал.

Докато те се канеха да сторят всичко това обаче, някой друг, който през цялото време ги бе наблюдавал и подслушвал тайно, прикрит из различните сенки на къщата, сега излезе от скривалището си и застана зад всички тях. Стисна картата на лабиринта, която само преди малко бе успял първи да открие в подземната изба. Погледът му пък се заби в двамата съпрузи, готови да сторят всичко за тези, на които държаха- този негов бял и смразяващо спокоен, полупритворен поглед... Погледът на Джайлс Тъндър.

Бяха там, само на няколко метра пред него, и някои от тях разполагаха с информация, която потенциално щеше да му бъде от полза. А от това да плени и тях, както бе пленил и приятелите им, го делиха едва няколко стъпки. Веднъж щом ги направеше, Джайлс знаеше, че трябваше да бъде възможно най-бърз, тъй като присъствието на силен магьосник като Грифин Маккол в картинката можеше потенциално да осуети плана му.

Подготви се и... направи една крачка. Но само една, защото ненадейно, друго нещо го разсея от неговата цел.

През тялото на хуманоида премина някаква вълна. Силна вълна, която за последно бе почувствал в деня, в който се бе усетил привлечен да дойде на точно това място в точно тази вселена. Усещане, което този път обаче го обогати с дори още повече знание за нещо, което беше от необходимата важност за него.

Джайлс се усмихна доволно. Погледът му се издаде напред- но този път той не съзерцаваше съпрузите Годхънт, а сякаш съзерцаваше представата за друго, което предстоеше, и за което те нямаше да му бъдат необходими.

Отдаде се на сладкото привличане, породено от тази представата- затвори очите си и мигом потъна в светлината на частиците- само секунди преди незабелязалите тайната му поява Георги, Аврил и Грифин

също да потънат в своето съвсем различно сияние и да се телепортират другаде.

Няколкостотин години назад, в Средновековието на паралелна реалност, Харисън излезе през задния вход на странноприемницата, в която с другите бяха отседнали. Изглеждаше развълнуван от идеята да отиде да се срещне с Лу някъде сред полята недалеч оттук - но вълнението му не го разсея от друго интересно нещо, на което погледа му попадна.

Данаил се намираше отстрани и се занимаваше с нещо като игра. За тази цел беше напълнил и завързал пет малки кесийки с камъчета и сега ги хвърляше по една отдалечена на няколко метра и леко приповдигната дървена плоскост с дупка в нея, опитвайки се да уцели именно отвора. Беше му се получило в четири от четири опита. Харисън реши да не го разсейва и да го почака да направи и последния си удар - който също се оказа успешен.

- Да! - младежът доволно скочи и размаха с юмрук във въздуха. - Добрият стар Дани не е загубил тренинга си!

- Тук май си имаме шампион по корнхол, а? - чак сега Харисън реши да подметне това, пристъпвайки към него.

Данаил го погледна с широка, позитивна усмивка.

- Знаеш, че си ме бива в уцелването на дупките! - изрече това, но побърза да се ухили дори още по-широко и да добави. - Съжалявам, съжалявам... знам че понякога само развалям готините моменти със своята разкрепостеност! А и в момента ме интересува по-скоро как си прекарахте ти и Хоуп по време на...

- Не го направихме и този път - Харисън, през смях, реши да прекъсне приятеля си като предварително го информира за това, за което знаеше, че той така или иначе щеше да попита.

Данаил въздъхна шеговито и поклати глава.

- Може би трябва да спра да питам, за да вземете да ме изненадате приятно някой ден - каза той, при което се приближи до дъската с дупката и извади пълните кесийки от нея - До тогава ако искаш може с теб да се позабавяваме по други начини освен с моите си необуздани приказки! Не знаех, че си запознат с корнхола?

- Не сме говорили за това - каза Харисън. - А и не помня дали съм го играл... Все пак нямам спомени. Но и това е от онези неща, за които просто имам усещането и знанието.

- Е, дано да разполагаш и с усета на добър играч, защото ще си имаш работа с един от най-добрите! - изрече ухилен и самоуверен Данаил и, доближавайки се до него, му подаде насъбраните кесийки.

- Благодаря за неустоимото предложение за дуел по американски игри в Средновековието, но ще трябва да ти откажа. Иска ми се... да се поразходя малко.

- Понеже с Хоуп не се разхождахте досега ли? - отвърна с шеговита саркастичност другия младеж, при което прецени приятеля си с полупритворен поглед. - Всъщност знам ли, може наистина да не сте се разхождали, а да сте оползотворили времето си по други начини, които да прикривате от най-големия ви фен...

Поредното му закачливо предложение накара и двама им да се засмеят, а Харисън да обясни:

- Разхождахме се, да. Но сега целта на разходката ми е малко по-различна. Ще ти обясня, когато вече съм сигурен в това, което ми се върти в главата, за да не те обърквам още повече.

- Хм... интересно... Свързано ли е по някакъв начин с разгадаването на загадката от криптата и връщането ни у дома?

- Не съм сигурен до каква степен може да ни е от полза, но... със сигурност смятам, че би могло. А още щом се върна предлагам да започнем и издирването на Аврил и Георги- всъщност Хоуп в момента вече разпитва хората насам-натам дали са ги виждали.

- В такъв случай ще отложи следващата си победна серия в играта, за да отида да ѝ помогна - рече Данаил и захвърли петте кесийки при плоскостта с отвора. - Гледай скоро да се присъединиш към нас, друже- друго си е зетят да открие тъста и тъщата!

С типичната си закачливост потупа Харисън по гърба, а другото момче му отвърна с усмивка.

- Връщам се възможно най-бързо - изрече уверено той, след което тръгна по пътеката, отвеждаща извън градчето.

Данаил го проследи с поглед, сетне си пое въздух и се извърна на другата страна. Отиде към задния вход на странноприемницата и влезе вътре. Премина през масите на кръчмата, търсейки с поглед Хоуп, която се надяваше да е някъде наоколо.

Ала ненадейно, Данаил замръзна на мястото си. Очите си изцъкли, а жилите му потрепнаха с тревожност.

Причината- тя се намираше навсякъде около него. И в мястото, на което се намираше или поне съзнанието му се намираше.

Беше поредното необяснимо видение, но този път, за разлика от предишните, беше за до болка познато му място. Място, на което на практика бе прекарал голяма част от живота си- своята стая в богатия си дом в Каблешково.

Една част от него изпита блажено вълнение от усещането отново да се намира на това място, което откакто се помнеше наричаше 'дом'. Друга част от младежа обаче се чувстваше смразена и ужасена- от вида, в който беше стаята му.

Беше мрачно и безлюдно. Носеше се аромат на старо и мухлясало. Самата стая беше цялата потънала в прах и паяжини, което подсказваше, че вероятно от години и дори десетилетия никой не бе стъпвал тук- никой освен, разбира се, гризачите и другите неканени създания на дивата природа, които и сега живееха необезпокоявано тук, на това място, чийто някогашен господар съзерцаваше обстановката вцепенен.

- Не... не е възможно... - прошепна с тягостно усещане младият мъж. Той с изцъклен поглед се озърташе на всички страни и все още асимилираше в какво точно видение се намираше. - Нямахме ме само няколко дена, няма как...

Не доизрече собствените си думи, защото след миг, видението изчезна, а атмосферата на кръчмата около Данаил си беше отново същата както от преди секунди- с тази разлика, че сега, пред самия него стоеше един млад мъж, който го беше хванал за раменете и го подрусваше леко, вероятно за да го извади от транса, в който бе изпаднал.

- Хей... Хей, хей, какво ти има! - викаше той, а щом забеляза, че Данаил най-накрая дойде на себе си и премига объркано, допълни - Я, явно се събуди!

Младежът, гледайки го изненадано, го позна.

- Карло?

- Добре е, че помниш името ми- явно все пак си с всичкия си - каза другия мъж. - Няколко секунди се чудих какво ти става и се притесних, че на това място няма как да извикам бързо линейка, за да ти помогне навреме.

- Аз... аз... не мога да обясня какво се случи... - прошепна Данаил и отиде да седне на един стол отстрани, заглеждайки се в произволна точка. - Напоследък... имам едни... видения...

Карло присви вежди. Прецени го с поглед от горе до долу, после каза:

- Внимавай с тези приказки тук. В твоето време може свръхестественото да се приема за нещо нормално, но тук може да се приеме за вешерство. Не че народът в момента не е доволен, че поне една вещица беше победена, или по-скоро злото в нея- и то благодарение на теб и дружките ти. За което така и не съм ви поздравил - потупа го по рамото. - Те къде са?

- Ами... не съм сигурен... - огледа се колебливо Данаил. - От тази сутрин нещо не можем да се съберем като хората - тук погледна

въпросително другия мъж. - Изненадан съм, че си толкова дружелюбен към мен. Очаквах да не си много доволен задето именно ние успяхме да свършим цялата онази работа с побеждаването на злата сила у вещицата и връщането на старицата в света на нормалните хора. Беше ме предупредил да не се бъркаме в делата на тукашния свят.

- Така беше... и както виждам се справяте чудесно - не си спести сарказма Карло. - Но не бих могъл да ви виня, че сторихте всичко, което беше нужно по въпроси, с които аз не бях запознат. Надявам се все пак възможно най-скоро да се разкарате от тези земи.

- Мислиш ли, че ние не искаме? Всичко, което правим тук, е с цел да се приберем у дома. Но уви, дори и писанието на стената в дъното на критата не ни помогна, а само ни донесе още въпроси...

- Какво писание? - заинтригува се другия мъж.

- Беше нещо като... послание - обясни Данаил. - Послание, чието разгадаване считаме, че ще ни помогне да се върнем в нашето си време. То гласеше, че *'Цялото не е...'*

- Не, не, не искам да знам - размахна с ръце Карло, поглеждайки го накриво. - Не стана ли достатъчно ясно, че на мен на това място ми харесва и затова искам да си остана тук?

- Ами... щом такова е желанието ти.- погледна го втренчено Данаил. - Но толкова ли е ужасна идеята да се върнеш у дома, при близките си?

Карло присви още повече очите си. В тях се забеляза особен проблясък.

- Да речем, че това, което открих тук и което аз самия съм тук... ми допада в пъти повече. И толкоз. Не искам да се налага да се обяснявам повече. Я по-скоро ти ми кажи нещо повече за тия твои видения. Не ти се случва явно за първи път? Какви бяха предните?

- Ами... - Данаил се наклони да даде някакъв отговор, но ненадейно вниманието му беше привлечено от друго- от появата на момиче и възрастна дама, които тъкмо влизаха тук. - Хоуп! Раquel!

Изправи се и се приближи към тях. Те се загледаха към него, после към другия мъж.

- Карло? - реакцията на Хоуп подсказваше и нейната изненада. - Какво правиш тук?

Разбира се, гледаше го леко накриво- макар и да беше установила, че и той е от 'добрите', мислещи за благополучието на краля и кралството, нямаше как момичето да остави настрана неприятното си усещане от твърде самоуверения му начин на изказване. Знаеше си, че той беше от неприятния за нея тип мъже. Улови го и в последвалите му думи, които той изрече подсмехнат, пристъпвайки към нея:

- Дойдох да търгувам с един приятел, но по пътя наминах да хапна нещо тук. И може би не е било случайност щом отново се срещам с теб, красавице.

Неприкрития му намек накара Хоуп да изпуфти леко и да скръсти ръце, а Данаил да застане между тях, като за да секне самоуверената настъпателност на Карло с думите:

- Ааа, не, не! Няма да я бъде тази! Хоуп си е за Харисън- те са си супердвойката, на която залагам в тази история!

Карло за пореден път го изгледа накриво. Но така и не му бе даден шанс да отговори, защото тогава Данаил отново се обърна към Хоуп и Радел и ги попита:

- Тъкмо преди малко видях Харисън и той ми каза, че търсите Георги и Аврил. Имате ли някакъв напредък?

- Уви- не - поклати глава момичето, в чийто поглед си пролича смут. - Няма ги никъде в кръчмата и странноприемницата. И никой не ги е виждал от вчера. Започвам наистина да се притеснявам.

- Да ги потърсим и навън, из околностите - предложи Данаил, което беше прието с охота от момичето и старичката.

- Може да дойда с вас - предложи Карло зад тях, което ги накара да го погледнат колебливо. - Така де, не бързам за никъде, а и съм... добър в разследванията.

Хоуп го прецени с поглед, а и израженията на Данаил и Радел не изглеждаха по-различни. Момичето каза:

- Добре. Но без ненужни намеци.

Карло кимна, макар и закачливо подсмихнат. Отстрани Данаил също се засмя леко- беше му трудно да повярва, че този път забележката за 'ненужните намеци' не беше отправена към него.

И тримата излязоха от странноприемницата.

Недалеч оттук, Харисън вече се намираше из онези поля, където бе приканил своята невидима приятелка да се срещнат. Беше същата онази местност, където предната вечер той и Хоуп бяха прекарвали няколко незабравими часа под звездите благодарение на Данаил, заради което момчето нямаше как и сега да не дари лицето си с прехласната усмивка.

Романтичното му вълнение на влюбен мъж бързо бе прекъснато от силен женски вик, идващ някъде отстрани:

- Трябва да бягаме! Той идва!!!

Харисън позна гласа на Лу, което колкото го стресна, толкова го озадачи. Огледа се на всички страни, като погледът му очаквано се съсредоточи в мястото, от където се чул нейният вик.

- Лу? За какво говориш? Кой идва?

- Нямаме време за обяснения! Трябва да се махнем от това място възможно най-бързо! Моля те, тръгни към онова възвишение, ето там! Имам нещо наум!

Вероятно ѝ се искаше да можеше да му го посочи, но нейната невидима същност правеше това невъзможно. И все пак, с помощта на гласа си, Лу подсказа на младия мъж за коя посока говореше.

Харисън се загледа в далечината. Видя възвишението, за което говореше тя и, без да е сигурен от какво точно се опасяваше тя, все пак се насочи натам. Междувременно обаче, докато тичаше, момчето не си спести и думите:

- После ще се върнем, нали? Моите приятели... те са в града! - извърна леко погледа си към селището недалеч оттук.

Отговорът ѝ беше незабавен:

- В момента ТИ си важния, сър Харисън! Първо трябва да те отдалеча от тази заплаха!

- Каква заплаха!? Няма ли да ми обясниш какво се случва!?

- Ще ти обясня, сър Харисън, ще ти обясня! Но първо... да стигнем до там!!!

Младежът продължи да следва заръките ѝ без да знае от какво или по-скоро от кого всъщност бягаха. Така, само след няколко минути, той вече се намираше именно там- в подножието на не много големия хълм. Тогава отново чу гласа на Лу:

- Бързо, изкачи се!

- Горел ли? - недоумяваше Харисън. - Но така местоположението ми ще стане още по-видимо!

- Послушай ме, моля те! После ще разбереш всичко! - беше уверена тя, а той нямаше как да не я послуша- все още изпитваше същото онова необяснимо доверие към нея, породило се у него още от първата им среща.

Впрегнал силите си, младежът се зае със задачата да изкатери стръмното възвишение. Стори го доста бързо, а още щом достигна до върха му запъхтян и започна да си поема въздух, мигом чу отново гласа на Лу:

- А сега бързо впрегни зрението си и започни да търсиш из тревите!

- Да търся... какво? - попита недоумяващият младеж.

- Ще разбереш, когато го откриеш! Побързай, защото той е близо, наистина близо... - дъхът ѝ сякаш изведнъж секна. - О не... той всъщност вече е тук!

Изрече последните си думи с такъв един трепет, който подсказваше колко ужасена беше. А Харисън, чул това, също се разтрепера, при което се огледа.

Отначало не го видя - не и преди погледът му да се извърне на всички страни и да обозре всичко - полята, гората, селището, а също така и величествения дворец, възвисяващ се много далеч оттук. Всичко това - познато на Харисън, с изключение на... онази точка в небесата, която неусетно се приближаваше към него.

Само в началото му се струваше като точка. Но в последствие придоби вид - видът на носещ се във висините човекоподобен индивид. Още щом го съзря, Харисън изцъкли поглед и установи, че Лу говореше именно за него. А той самия, който също се оглеждаше на всички страни докато прелиташе над кралството, още щом центрира с очи младия мъж, намиращ се на възвишението, присви погледа си и се усмихна. Засили се към него с най-високата скорост, на която бе способен, което още повече шокира тийнейджъра.

Тогаво гласа на Лу се чу отново:

- Не губи времето си, сър Харисън! Започни да се ровиш из тревите!

Младият мъж, въпреки безкрайната си обърканост, я послуша и този път - вече не само защото ѝ имаше доверие, а и защото носещият се стремглаво насам индивид го смущаваше сериозно.

Още по-смутен Харисън се почувства, когато този летящ човек достигна до своята цел и така младежът само с един поглед успя да установи, че той не беше точно човек. Улови го в цялостната му осанка, но най-вече в белите очи, които сега бяха вторачени именно в него.

Миг щом изваяните ходила на Джайлс Тъндър стъпиха наред тревите, той бавно пристъпи към втрещения загледал се в него младеж и прошепна:

- Харисън... Значи това било...

Момчето не знаеше какво да направи - понечи да се изправи и да пристъпи няколко крачки назад, но се препъна и така падна на земята. Последвалата му първоинстинктивна реакция бе да започне да пълзи сред тревите с ръце, издадени назад и поглед, неспособен да се откъсне от изумителния робот. Но точно когато ситуацията изглеждаше безнадеждна и Харисън вече се надяваше единствено на драконските си сили да се появят и да му помогнат и този път... отстрани отново се чу гласът на Лу, който този път звучеше по-обнадежен:

- Ето го, сър Харисън! Това, което търсихме! Ти го намеривдясно на теб е!

Чак сега момчето откъсна погледа си от изумителния хуманоид, като за да погледне в зададената от невидимата жена посока. Така той мигом съзря сред тревите... един пръстен.

Не само той го съзря. Джайлс, до този момент уверен в победата си, сега изцъкли погледа си.

- Бързо, сър Харисън, вземи го! - този последен вик на Лу беше достатъчният финален тласък, който да накара момчето да се пресегне към пръстена.

- Не! - викът на Джайлс Тъндър бе следващото, което прокълът наоколо, но нито този вик, нито последвалата засилка на робота към младежът не успя да възпре Харисън да вземе малкия кръгъл предмет в ръцете си.

И така да потъне в светлина. Ослепителна светлина, която не повлия на хуманоида, но него самия накара да затвори очите си.

А докато там, на същото това възвишение, Джайлс Тъндър с присвити вежди съзерцаваше измачканите треви, сред които вече не се намираще младия мъж, то самия той, щом след няколко секунди отвори отново очите си, се облещи.

Отново се намираще на поляна- но тази поляна нямаше нищо общо с предишната. Не само защото цветовете ѝ бяха различни- сини, лилави и розови, преливащи се магически докато тревите се поклащаха, докоснати от вятъра- а и защото и всичко останало... беше различно. Като се започне от небесата над момъка, които вече не бяха сини като онези, които той познаваше, а тъй красиво розови и дори без видимо слънце сияещи в такъв един обаятелен светлинен нюанс, и стигнем до подобие то на планински възвишения в далечината, които също не изглеждаха никак обикновени, навярно защото и самите дървета в тях бяха изпъстрени във всевъзможни шарени нюанси. Дървета, които, заедно със самите скалисти части от цялата планина, също се поклащаха леко от вятъра- ту на ляво, ту на дясно, но във величествена хармония.

Но не само визуално това място се чувстваше различно. Харисън можеше да усети, че то нямаше нищо общо със Земята дори и само като вдишаше от въздуха тук или от това, което идеално го заместваше- беше необяснимо ухание на свежест от непонятен до този момент тип за младия мъж. И явяващ се в забележителен синхрон с тихата мелодия, която сякаш вятърът сам създаваше.

Ала колкото и запленителна да бе атмосферата тук, това не успя да отклони за дълго време Харисън от предишните му мисли. И от осезанието, до което бе достигнал още щом светлината го бе обгърнала,

и което и невидимата му приятелка потвърди, когато след миг най-накрая изрече със спокоен, ликуващ тон:

- Успяхме... Измъкнахме се от него...

Макар и в нейния тон да си личеше облекчението ѝ, чувствата у Харисън изглеждаха далеч по-конфликтни- което се забеляза и у тревожното му изражение, когато той извика:

- Лу... ти... ти ме накара да се телепортирам!? Да докосна един от онези необичайни предмети и да се пренеса на това място!? Не ме ли чу като ти казах, че не мога да нарежа важните за мен хора!?

- Успокой се, сър Харисън... - изрече с далеч по-спокойния си тон невидимата жена.- Успокой се и погледни в ръката си.

Младежът запремигва и вдигна дясната си ръка- същата, с която бе взел пръстена. И чак сега с изненада установи, че същият този пръстен все още се намираще в нея.

- Но... но как... как така и той... се е пренесъл с мен? Тези странни предмети... те... не се пренасят с този, който осъществи контакт с тях... или поне така си мисля... - прошепна Харисън, озадачен, а Лу побърза да изрече с благ тон:

- Този пръстен е различен. Символ на много по-добро величие. На важна мисия.

Харисън присви вежди. Помълча няколко секунди, накрая попита тихо, но трепетно:

- Ти... ти знаеш какво точно се случва, нали? През цялото време си знаела.

Лу не отговори веднага- помълча известно време. Накрая прошепна:

- Да, знаех. Но и ти също го знаеше.

Харисън отново бе озадачен.

- Аз... аз съм го знаел? Как можеш да твърдиш подобно нещо след като вероятно си наясно, че нямам спомени!? Така е, нали? Наясно си и с това, защото помниш и предишната ни среща, на острова!

На неговите думи, този път Лу не отговори по оплетен, загадъчен начин. Вместо това каза:

- Не аз трябва да дам отговорите на въпросите ти. Ти самия трябва да осъзнаеш, че през цялото време си ги таил вътрешно в себе си- или поне част от тях. Но не аз съм тази, която ще успее да отключи това осезание у теб, сър Харисън. Не аз, а един много по-важен от мен човек- този, без когото и двамата с теб нямаше да сме тук сега. Последвай ме.

Посоката, в която се отнесе гласа ѝ, се промени- тръгна нейде напред, към шарените гори. А младият мъж, оставайки ококорен, мълчалив и безумно объркан, нямаше как да не изрече:

- Искаш... отново да те последвам? Нали осъзнаваш как звучи това след като предния път ме подведе и ме накара да отида на място, което ме отдалечи от важните за мен хора?

- Да, осъзнавам. Но мога да ти обещаая, че ако и този път дойдеш с мен, вече няма да се чувстваш толкова объркан. И всичко ще си дойде на мястото.

Тонът ѝ звучеше все така спокоен и благ. Цялото ѝ излъчване, макар и Харисън да не можеше да го види, а само да го усети, бе тъй магнетично, че мъжът просто не можа да възпре чувството на доверие към тази невидима жена да нахлуе в душата му и този път. А и мисълта, че тя може би щеше най-накрая да го доведе до отговорите, за които той копнееше, бе неминуемо примамлива.

Затова и този път я послуша. С неприкрита наслада си пое от заплениващо необичайния въздух, погледна към пръстена в ръката си, а щом го пхна в джоба си тръгна трепетно напред.

Двадесет и шеста глава **Събра'ме се!**

Обратно в градчето, където самият Харисън се бе намирал само до преди малко, неговите приятели Хоуп, Данаил, Карло и Ракел продължаваха да търсят Аврил и Георги под дърво и камък, без дори да предполагат, че скоро щеше да им се наложи да търсят и самия него. По същото това време, момчето беше издирвано и от други, които търсеха и Данаил.

Тези 'други' бяха няколкото човека, една марсианка и една древна богиня, които по същото това време тъкмо се телепортираха в гората недалеч оттук след като току-що бяха преминали през изживяване, познато на някои от тях и същевременно непознато за двама от групата им- Кейлъб и Кая. Израженията им в този момент подсказваха колко разтърсени бяха от възможността да прелитат свободно и необезпокоявано из открития космос, а накрая да навлязат и в недрата на изумителния феномен, който неговата създателка- Фолиана- наричаше 'аномалия'.

- Това трябва да го повторим! - беше категоричен мъжът от двамата.

- Предполагам, че след като всичко свърши може да направим още една обиколка - каза шеговито Ферди, поглеждайки към богинята.

- Нека първо всичко да свърши - предложи тя, пое си въздух и тръгна напред. - Добре е, че този път намерихме аномалията по-бързо от предния. Спестихме си време в търсенето на момчетата.

- Значи след като са се натъкнали на пианото на Бетовен те са се пренесли... тук?- попита с интерес Одри, оглеждайки гората, през която тя и останалите вече крачиха.

- Да... или най-малко единия от тях. Но нека обичайната на вид гориста местност да не ви залъгва, че сме се озовали във време и място като онова, от което идвате вие. Усещам, че сме много назад в епохите- може би Средновековието, и то в паралелен свят на вашия.

- Еха... Чувал съм толкова много за Средновековието! - отбеляза Ферди, въодушевен. - И дори и това тук да е по-различно от нашето си... пак ще е интересно да се помотаем в подобна обстановка! - спогледа се с другите около себе си и побърза да добави- Докато търсим Данаил и другия приятел, разбира се.

- Междувременно смятам, че е крайно време да чуем и някои подробности за плана, които отдавна ни бяха обещани - каза Одри.

Сериозният ѝ поглед се измести към Фолиана, която, дори и без да си прави труда да поглежда към момичето, знаеше че то говореше за нея. Затова богинята отдели една въздишка, сетне пак си пое въздух и изрече:

- Да. Наистина е време да разберете... повече.

Далеч от тук, Георги и Аврил, предвождани от Грифин и неговата забележителна магия, не можеха и да предположат в каква атмосфера щяха да се озоват след своята собствена телепортация.

Магьосникът, който очевидно не бе планирал това, когато бе въвлякъл и себе си, и съпрузите Годхънт в този път желаната от всички телепортация, сега също като тях изрази изумлението си като се огледа-едновременно изненадан и възхитен. Тримата установиха, че се намираха на старинно на вид място с каменни постройки от всичките страни. Отвсякъде се носеше музика, а хората- вероятно стотици на брой- бяха във вихъра на традиционни български танци, облечени в не по-малко типични за тукашната древност носии.

А танцът- пъргаво хоро- до такава степен беше в разгара си, че никой от забавляващите се не обърна внимание на това как двамата мъже и едната жена се появиха наред тях от нищото. Напротив, усмихнатите и весели сърцати хорица дори хванаха ръцете и на тримата, повеждайки ги заедно със себе си в устрема на танца. Кое то за отрицателно време ги отдалечи един от друг- дотолкова, че съвсем скоро те започнаха да надничат измежду всички тези шури, шарени празнуващи, за да се опитат да се открият с погледи.

За радост, някои като Георги бяха доста високи и това им идваше от полза- след като известно време той потанцува малко, погледът му бързо се среща с този на съпругата му, към която той не се поколеба да поведе хорото. А щом двамата отново бяха заедно, за да не се загубят пак той и тя дори хванаха ръцете си и така продължиха напред в танца заедно- докато накрая не се озоваха близо и до Грифин, който още щом ги видя се откъсна от ръцете на хората от двете си страни и, отивайки непосредствено пред Аврил и Георги, хвана и техните ръце и мигом направи магия, с която накара и трима им да се пренесат другаде.

Дали свръхестественото им изчезване бе установено от доскорошните им танцови партньори и дали по някакъв начин съпрузите Годхънт и техния приятел-магьосник не бяха предизвикали паника с него- това те нямаше да разберат. Но от мястото, на което се озоваха след малко пък не им беше трудно да установят, че веселбата из улиците на онзи древен град продължи дори и след като те се бяха оттеглили от нея.

Защото от това място, от това възвишение сред обширните поля, тримата герои имаха възможността да обозрат от далеч въпросното малко селище, като за да се потвърди въпреки всичко приятното усещане у някои като Георги и Аврил, че благодарение на магьосника се бяха озовали на място, тясно свързано с много древни история и традиция за българите. Всъщност- най-древните от съществуването на тази страна.

- Плиска... - прошепна Георги, наблюдавайки извисяващите се крепостни стени и покривите на някои сгради недалеч от себе си. - Значи това е мястото със специална сила, за което ни говореше?

Отправи последния си въпрос, разбира се, към Грифин.

- Да - потвърди магьосникът, отнесъл прехласнатия си поглед към стария град. - Надали е изненада, че именно края, в който започва България, е зареден с толкова много свръхестествена енергия, която потенциално да бъде от полза на вълшебници като мен. Особено след като настоящите управници реставрираха тази древна столица така, че да изглежда почти по същия начин, както по времето на управлението на великия кан Крум. И с автентичния си вид да приветства и днес горди българи да организират разнородни тържества като настоящото. Едно късче от света тъй шарено и изпълнено с живот... и същевременно тъй спокойно... Нищо необичайно в това, че го зачитат за свръхестествено. И че наистина Е свръхестествено - пое си въздух и извърна погледа си към съпрузите. - Но за да продължим напред с плана си ще трябва да отидем на едно по-тъмно и потайно местенце, за което малцина знаят. Всъщност, те се намира дълбоко под основите на Плиска и изначалната ми цел беше да се телепортираме направо там, но вместо това се озовахме на повърхността, сред стените на самия град. Вероятно

причината е, че същата тази древна сила пази мястото от потенциално опасни магьосници, както и предварително бях предположил.

- Винаги си ми бил съмнителен, но сега явно вече е потвърдено.- позволи си да се пошегува Георги, ухилен, а Грифин махна с ръка и отвърна на закачката:

- Не се тревожете, същата сила щеше да спре когото и да е със свръхсили. Кое то значи, че ще ни се наложи да навлезем пеша в недрата на това подземие. За радост знам къде е тайния вход за него. Последвайте ме.

Георги и Аврил кимнаха и тръгнаха с охота след своя приятел, който ги поведе нейде сред полята. Повървяха няколко минути и накрая Грифин се спря. Огледа се, послуша се и прошепна:

- Това е... Тук е прохода.

След което приклекна и докосна зеленистата земя. Сякаш ѝ предаде елемент от своята сила- така, че след секунди основата под краката им се размърда и пред смаяните им погледи се отвори... портал. Удивени, съпрузите Годхънт последваха своя приятел навътре- по каменното стълбище, по което вероятно от векове не беше стъпвал никой. То ги отведе в подземие с тесни коридори.

- Никога не съм предполагал, че е възможно под Плиска да има... нещо такова - изказа изумлението си Георги, а другият мъж побърза да обясни:

- Както казах- малцина знаят за него. Дори не е съвсем ясно кой точно го е създал- дали е бил основателят на българската държава, Аспарух, или сина му Тервел. Но едно се знае със сигурност, поне сред магическото съсловие- този тунел отвежда до мястото, в което свръхсилата на тази местност е концентрирана най-осезаемо.

- Дали и древните владетели на България са използвали тази сила по някакъв начин?- не можа да не се почуди Аврил.

- Има данни за такива случаи, да. Но нека не се отклоняваме твърде много от причината ние самите да сме тук. Решили ли сте вече кой от двамата ви наследници искате да се опитаме да проследим- Хоуп или Кейлъб?

Въпросът му като че хвана неподготвени Георги и Аврил

- Няма ли начин... да проследим и двамата?- попита жената.

- Уви, не. Както ви казах - магията, която ще използвам е доста сложна и дори не е сигурно дали ще действа за единия. Съответно е дори още по-немислимо да се опитвам да я разклонявам на две посоки.

Съпрузите се спогледаха колебливо. Накрая Георги счете, че са на едно мнение:

- Нека в такъв случай да проследим Кейлъб. За Хоуп поне знаем, че е малко или много ориентирана в средата, в която се намира. А и е

запозната с онази загадка от последната зала на криптата- което е надежда, че тя и останалите може да успеят да се върнат у дома ако я разгадаят, подобно на нас. За Кейлъб и другите обаче... не знаем абсолютно нищо. Дори нямаме идея дали са останали на онзи остров, на който Данаил ги е видял за няколко минути.

- Така да бъде - кимна Грифин, след което забави крачката си.- Мисля, че стигнахме.

Позволи си да направи такава една магия с ръцете си, че да освети старите факли по стените на малкото помещение, в което се бяха озовали той и приятелите му. На пръв поглед изглеждаше като най-обикновена кръгла каменна зала, но магьосникът и съпрузите Годхънт добре знаеха, че тук се криеше много повече сила, отколкото можеше да се предположи.

Грифин отиде до центъра, а Аврил и Георги го последваха.

- Тук трябва да застанете.- вълшебникът им посочи едно конкретно място, а думите му ги изненадаха.

- Само ние ли?- попита жената.- Мислех си, че и тримата трябва да участваме в ритуала.

- Там е въпросът... И тримата ще участваме в него... но само вие ще се пренесете при внука си.

Думите му озадачиха съпрузите- те го изгледаха ококорени.

- Чакай малко...- каза Георги.- Ти... няма ли да дойдеш с нас?

- Уви, иска ми се, но няма да имам тази възможност. Магията наистина е твърде сложна, казах ви. Нужно е да се съсредоточа в нея по особен начин- така, че да изпратя цялото си възможно вълшебство в една единствена посока. Към вас. Няма начин да я изпратя към себе си.

- Ех...- въздъхна Аврил.- Значи дори и да успеем да се пренесем при Кейлъб... ти вече няма да си с нас, за да ни помагаш?

- За жалост няма да бъда. Но пък ще остана тук, в нашия си свят, в очакване да се завърнете с децата след като задружно сте се справили с това поредно необяснимо зло, пред което сме изправени. И с опитите си да направя още проучвания, доколкото е възможно. Вярвам, че можете дори и без моята помощ, Аврил и Георги. Е, може би не в магията за проследяване... но поне за другите неща.

Грифин се засмя при последните си думи, те- също. След това главите на семейство Годхънт застанаха на мястото, което той им бе посочил. Хванаха се за ръце и се спогледаха, а отстрани, магьосникът разпери ръцете си на двете страни, вдигна глава някъде нагоре и затвори очи. Започна да изрича разни вълшебни слова. Това продължи няколко секунди, след които настана... тишина.

Тишина, в която Георги и Аврил просто мълчаха и гледаха към магьосника, а той самия започна да трепери. Накрая отвори рязко очите си и прошепна:

- Улавям връзка... Има начин да ви изпратя при Кейлъб. Готови ли сте?

- Да - бяха категорични, дори изрекоха отговора си в един глас.

Грифин погледна към тях и кимна. Усмихна им се благо като по този начин им пожела успех. После отново затвори очи и, все така разперил ръцете си, продължи да изрича от своите вълшебни слова докато тялото му продължаваше да трепери.

Скоро подобен трепет завладя и Аврил и Георги. Докато се осъзнаят, те бяха обгърнати от появил се отнейде вятър, завихрил се само и единствено около тях двамата- сякаш те бяха неговата ос.

Сетне дойде и светлината- явно задължителен елемент за магьоснически телепортации от рода на тези на Грифин и доста по-особените такива, породени от Частиците. Обгърна двамата влюбени и ги накара да затворят очи и да потънат в усещането от това за пореден път да се пренесат по свръхестествен начин на друго място... в друга паралелна вселена.

Друго, но познато място- главната уличка в средновековно градче.

Отваряйки очите си, Георги и Аврил се облециха. Отначало не знаеха какво да кажат- не само заради мястото, на което се намираха, а и заради лицата, които видяха насреща си- това бяха Хоуп, Данаил, Карло и Раquel, които пък изглеждаха облекчени да ги срещнат.

- О, ето ви!- извика момичето и мигом отскочи към баба си и дядо си, за да ги прегърне.- Толкова се бяхме притеснили за вас!

Израженията на лицата на Аврил и Георги, макар и да изразяваха радостта им да видят внучка си, същевременно подсказваха и че нещо не беше наред. Жената го изрази и с думи като погледна съпруга си:

- Магията на Грифин... май е дала на късо. Не мисля, че ме лъже паметта от преди няколко минути, но... казахме му 'Кейлъб', нали!?

- Кейлъб?- ококори се Хоуп.

- Да, миличка, за него говорим.- кимна Георги.- Виж, ние с баба ти...

- Не, не... нямах предвид за какво говорите - прекъсна го Хоуп като поклати глава. - Имам предвид, че... това там е Кейлъб!

Извади ръката си напред в една посока, в която мигом се извърнаха развълнуваните погледи на всички. И наистина- само на метри от тук, с не по-малко вълнение към тях пристъпваха както чичото на Хоуп- Кейлъб- така и другите им познати и непознати негови другари-

Дайами, Ферди, Одри, развълнуваната да види съпрузите Годхънт Кая, също Плами-Ди и Фолиана.

- Бабо... Дядо... Хоуп!?- реакцията на Кейлъб бе не по-малко шокирана.

- О... ти си тук, момчето ми!- възкликна жизнерадостно Аврил и отиде да го прегърне, а после погледна с усмивка и другите, дори и тези които не познаваше. - Всички вие сте тук! Значи магията наистина ни е изпратила там, където искахме!

- Вие... сте намерили магия, с която да можем да си се събираме измежду вселените?- изненада се Кейлъб.

- Ами... нещо такова - отговори Георги и го потупа по рамото. - Но уви, вече няма как да я използваме, защото за нея спомогна Грифин и едно много специално място в България, на което трябваше да отидем.

- Е, за радост и ние си имаме нашия си еквивалент на мъдър, свръхестествен спътник... - каза с усмивка Одри и погледна към другите две жени от своята група. - Нека ви представя Фолиана- дъщерята на бог Марс. Нейният изключително важен план е и причината ние да сме тук сега! А това с нея е и дясната ѝ ръка- Плами-Ди.

- Радостни сме, че успяхме да открием тези, които търсихме... и дори повече.- отбеляза подсмехната марсианката.

- Всъщност... още не сме открили всички - отбеляза тихо Фолиана, която с неприкрит интерес се загледа в един конкретен от героите срещу себе си, а същевременно констатира - Тук трябваше да има още едно момче. Онова, което някои от вас са видели в лабиринта...

Последните си слова отправи към Данаил, сякаш като въпрос към него. Той премига и отвърна:

- Харисън ли? Ами той... трябва да е някъде тук... Последно май отиде да се размотава из полята...

- Аз знам къде е - рече Хоуп. - И мога да заведа всички ни там.

- Чудесно - зарадва се Фолиана. - Нека да отидем веднага!

Другите с охота се съгласиха на нейното предложение. Макар и не всички да бяха наясно с това какво точно се случваше, новосформиралата се голяма група мигом тръгна в посоката, която Хоуп зададе.

А докато вървяха натам, Одри си позволи да се приближи до Данаил и да го погледне с усмивка и с думите:

- Хей, Дани... Аз... много се радвам, че най-накрая те открихме... От няколко дена ми се иска да ти кажа колко съжалявам заедто...

- Недей, не ми се извинявай - махна с ръка младежът, който очевидно усети тона в думите ѝ и накъде клоняха те. - Аз се държах глупаво тогава, но трябва да знаеш, че това... понякога просто си е част

от поведението ми. Не исках да обидя теб или някой от близките ти, просто не мислех много-много какво говоря.

- И да беше искал да ни засегнеш... егото ми не биваше да е причина да те изгоня и да се разделяме. Хората трябва да са единни в изумителен случай като този, в който се намираме ние в момента. И... почакай само да разбереш колко изумителен е всъщност!

- Ти няма знаеш?- попита я развълнуван младежът.

- Да.- кимна Одри и погледна към богинята пред тях.- А Фолиана тъкмо ни разказа още детайли, за които дори и не предполагахме. Веднъж щом открием и онова момче, Харисън, ще споделим всичко и на двама ви! Просто няма да повярвате!

Изрече последните си думи, потупвайки леко мъжа по рамото му. А Данаил, завладян от любопитство, я дари с един въпросителен полупритворен поглед, допълнен от лека усмивка. Нетърпението си пролича в очите му.

Продължиха да вървят напред с другите.

На друго далечно място, в поредна паралелна вселена, Джъстин и Марина бяха огряни от ранните лъчи на новия ден. Не им се налагаше слънцето да ги събужда с докосването си- те тъй или иначе бяха буждали цяла нощ, обикаляйки всички възможни кътчета на кораба, на който ги бе оставил Джайлс Тъндър.

Понастоящем се намираха на палубата- бяха седнали на две стъпала и с полупритворени погледи все още изучаваха екипажа от роботи, за които знаеха, че бяха подчинени на далеч по-могъщия андроид от бъдещето. По време на прекараните часове на това място бяха установили, че всички тези пирати бяха до такава степен програмирани да се чувстват като истински мореплаватели, че не бе ясно дали те самите осъзнаваха какво представляваха същност. Но и друго се забелязваше ясно- вероятно заради заповед, зададена им от Джайлс чрез общата им мрежа, те не само не смееха да докоснат и с пръст Марина и Джъстин, а и се държаха с тях твърде мило и любезно. Сякаш двамата съпрузи Фалкън бяха техни капитани.

Разбира се, мъжът и жената бяха наясно, че всичко това се явяваше част от инак мрачния план на безскрупулния андроид и неговия господар от бъдещето. План, който по някаква причина включваше тях двамата като важни елементи.

Но докде бе стигнал този план Марина и Джъстин сега можеха да разберат само и единствено от него- Джайлс Тъндър- който, сякаш като по часовник се появи пред тях точно с изгрева и в края на безсънната

им нощ. Те, забелязвайки го, се изправиха леко от стъпалата си и го погледнаха накриво.

- Чудесно е да се види, че сте били послушни - отбеляза с лека усмивка роботът, оглеждайки обстановката.

- Имаме ли избор!? - извика Марина. - Дори и да бяхме решили да сложим края като се метнем на акулите, някоя от пионките ти щеше да ни спре или да ти изпрати сигнал!

- Съжалявам, че съм им възложил задачата да не ви изпускат от поглед - каза Джайлс, на когото си му личеше, че всъщност въобще не съжаляваше за това, ако въобще изкуствено съзнание като неговото бе способно да развие такива усещания. - Но е от изключителна важност вие да сте на линия в близките часове, в които плана на мен и на господаря ми най-накрая ще навлезе във финалната си фаза.

- Няма ли поне да ни осведомиш какъв точно е плана ви, в който неволно учаваме!? - извика гневно Джъстин.

- Всъщност, този план... вече претърпя някои промени - прошепна роботът, като тънката усмивка не слезе от лицето му. - Промени, които ще отведат до нещо дори още по-мощно от това, което с него обмисляхме - но преди мъжа и жената отново да са му задали някой въпрос, той побърза да им каже - Уви, някои неща засега остават конфиденциални. Но ви уверявам, че съвсем скоро ще сте наясно с всичко. Вие и останалите замесени в... това удивително приключение.

Думите му в края прозвучаха като подигравателни - сякаш Марина, Джъстин и близките им бяха искали да бъдат част от нещо толкова объркващо и коварно. Последвалите слова на Джайлс обаче им показаха, че той и господаря му все още очакваха някакво съдействие от тяхна страна:

- И така, предлагам да започваме. Умишлено ви оставих няколко часа да поспите, защото ви чака доста претоварен ден. Ще ви се наложи да сторите някои важни неща.

- Наистина ли очакваш да ти... помагаме!? - извика Марина.

- Нямаме друг избор - беше все така уверен и спокоен роботът. - Защото, както вече сте разбрали, измъкване от лапите ми няма. В мигът, в който се осмелите да се опълчите на мен или на някой от другите от екипажа ми... аз чисто и просто ще доведа нови и нови такива. Никога няма да успеете да се измъкнете от това, което съм предвидил за вас, тъй че не се опитвайте.

Не получи отговор с думи - само гневните проблясъци на двамата съпрузи срещу себе си, които сами по себе си бяха достатъчни, за да се усети какво беше мнението им. Въпреки това роботът продължи:

- Ще започнем от най-близката задача. И под 'най-близка' Имам предвид наистина най-близка, физически. Корабът в момента се е

отправил към един екзотичния остров, за който ви споменах и вчера. Но не, няма да отидем на него, за да си починем и да се попечем под слънцето. Ще отидем там... за да открием едно заровено съкровище.

- Хм... от коя ли приключенска книга си го прочел това...- промърмори недоволно и саркастично Джъстин.

- Не ми е нужно да чета книги, защото имам неизброимо количество такива, интегрирани в базата ми данни. Но нека не се отклоняваме от темата. Не, не съм се вдъхновил от книга за да търся пиратско съкровище на екзотичен остров. По-скоро разбрах, че на този остров се намира един от онези предмети, с които онази богиня, за която ви споменах по време на разказа си вчера, от векове се опитва да осуети плановете на мен и на господаря ми. Но това, на което станах свидетел през изминалите часове... ми подсказа за начин аз самият да използвам нейните методи в своя полза. За тази цел, докато отново ме няма, вие ще поведете екипажа ми към мястото, което ще ви задам чрез една карта. Ще ги накарате да изровят сандъка, а веднъж щом го откриете те ще ми изпратят сигнал да дойда. Само аз ще отворя сандъка, разбрахте ли ме?

- Защо направо ти не отидеш да си го намериш? За какво сме ти ние? - попита троснато Марина.

- Ами... да речем, че имам желание да ви дам малко повече свобода, вместо да си останете само и единствено на този кораб. Да ви позволя да влезете в ролята на капитани на тази банда тук може да ви покаже, че нито аз, нито господаря ми, имаме нещо лично спрямо вас. И... кой знае, може накрая, когато дойде моментът да разберете в цялостност плана ни... всъщност да намерим начин да си сътрудничим. Славни фигури като вас винаги биха били от полза.

- Ти... ти сериозно ли!? - Марина беше озадачена. - Очевидно не сте си свършил работата и не сте запознал достатъчно добре с нас и с историята ни, псевдо детектив Яков! Защото на злодеите във филма ние никога не помагаме!

- Хм... не се знае до каква степен възгледите ви могат да претърпят промени...- притвори поглед Джайлс. - Защото, повярвайте ми, това което целим е много по-мощно, отколкото бихте могли да си представите. То може да даде невъобразима мощ на тези, които го постигнат... и не се опитвайте да ме заблудите, че дори и смели герои като вас не биха се изкушили да използват тази сила за лична изгода. Всеки си има цена.

Марина и Джъстин предпочетоха отново да не му отговорят-само поклатиха глава и продължиха да го гледат накриво. Той определено не ги познаваше достатъчно щом въобще си помисляше да зачита тази опция за възможна. Но същевременно и двамата осъзнаха, че може би щеше да им е от някаква полза роботът да си изгради някакво

фалшиво доверие спрямо тях- затова и изслушаха останалата част от плана му, която той им представи по неочакван начин.

- Както и да е... - каза Джайлс, при което, както ги гледаше втрещено, натисна един специален бутон на ръката си и от нея извади малка метална кутийка, която подаде на съпрузите, а Марина я взе. - Това... е един специален подарък, който може да ви е от полза. Въпреки, че роботите ми ще бъдат програмирани временно да ви се подчиняват и да ви защитават, никога не се знае какви опасности може да крие див остров като онзи. И тъй като вие все пак сте ми нужни живи... реших да ви снабдя с едно от най-интересните изобретения от времето, от което идвам. Тази малка кутийка на пръв поглед изглежда обикновена, но веднъж щом бъде отворена... е, да кажем че ефектът почти би могъл да се конкурира с онзи от кутията на Пандора. За да разберете за какво говоря, нека го видите с очите си. Натиснете бутона ѝ.

Той говореше за малкия, кръгъл бял бутон, който се виждаше най-отпред на кутийката. Марина и Джъстин се спогледаха колебливо и решиха да послушат робота- жената го натисна. При което пред изумените им погледи, малкият предмет в ръката ѝ се трансформира до неузнаваемост- превърна се в доста по-обемна, метална кутия, наподобяваща хладилна камера. Тя се стовари на земята и автоматично се отвори пред тях, при което от нея излезе противно на вид слузесто същество с дупчици по цялото си тяло и две големи изцъклени очи. То издаваше звуци, които напълно отговаряха на неприятния му вид. Но само след секунди, пред погледите на двамата влюбени, прие съвсем различна форма- на гола жена с фина фигура, руси коси и червени очи.

Кръвта на Марина и Джъстин се смрази, когато я видяха. Не знаеха какво да кажат, но пък подсмехнатия Джайлс имаше:

- Запознайте се с... *метаморфозния победител*. Създание, изградено с възможността да приема всевъзможни форми и разполагащо с мощна сила, което би разгромило всякакви диви зверове. С годините възприето за твърде опасно оръжие и затова спряно от производство... за всички освен за някои изключително влиятелни хора като моя господар. А сега, благодарение на мен и него, и вие разполагате с едно такова. Към което дори ще може да се обръщате по име. Дълго се чудих как да нарека този доста специален подарък за вас, но накрая реших, че най-подходящото име ще е това, което е съчетание от вас самите... *Джъстина*... Такова беше широко популярното съчетание от имената ви в медиите и фен средите, нали не се бъркам?

Последните си думи, разбира се, изрече с лек присмех. Марина и Джъстин отново не му отговориха- сега те просто премятаха намръщените си погледи ту към него, ту към създанието, което той им бе поднесъл като дар. Самият Джайлс не пропусна да уточни:

- Разбира се, не си правете илюзии, че ще можете да използвате Джъстина, за да нападнете и разгромите мен и роботите ми. Защото и тя е свързана с нас чрез същата виртуална мрежа. Една погрешна стъпка от ваша страна и ще бъда уведомен.

Те не се и съмняваха, че той бе помислил за всичко- планът му към този момент изглеждаше изряден. Кое то само можеше да докара още хладни тръпки у двамата съпрузи, които вътрешно не се отказваха да измислят начин да обърнат нещата в своя полза. И знаеха, че това можеше да се получи по-ефективно, когато самият Джайлс не беше до тях- затова и останаха доволни, когато в следствие той ми каза:

- Е, това е всичко. Можете да се отправите на вълнуващото си приключение! А аз... мога да се отнеса към други нюанси на великия си план!

Усмихна се все така ледено за един последен път. После засия ярко със светлината на Частиците и изчезна.

Марина и Джъстин се спогледаха.

- Какво ще правим сега? - мъжа първи зададе очевидния въпрос.

Марина, от своя страна, погледна към съществуващото Джъстина. Съзерцава я няколко секунди, а накрая ѝ заповяда:

- Прибери се в кутията си!

Създанието я послуша- миг по-късно то отново се намираще в ръката на жената под формата на далеч по-малката кутийка.

Самата Марина обаче го остави на една бъчва отстрани, след което придърпа съпруга си към по-тихо място, на което да останат сами.

- Трябва да се преструваме, че сме съгласни с всичко, което предстои - предложи тя.- Или поне, че сме се примирили. Междувременно се надявам дори и само с мимолетни погледи да можем да си подсказваме какво всъщност мислим. И какво да правим.

- Дали Джайлс няма да улови ако има нещо съмнително? Хрътките му са навсякъде.- каза Джъстин и с присвист поглед огледа пиратите наоколо, а и кутийката, намираща се на бъчвата.

- Да не забравяме, че всички те са просто... машини - каза Марина. - Могат да контролират много аспекти от живота ни, но не и съзнанията ни в чистата им форма. А аз и ти винаги сме успявали да се разбираме чрез съзнанията си, които са неразривно свързани от любовта ни. Ще се справим... Просто трябва да разберем как. До тогава ще се преструваме на...

- Островът!!! На него има някакви хора!!! - ненадейно, този вик на единия от пасажерите се чу отстрани.

Бе единият от най-възрастните моряци, който от върха на мачтата наблюдаваше с бинокъл мястото, към което бавно бяха поели руля още откакто през нощните часове птичка бе кацнала на палубата. Така

привлече интереса на всички наоколо, включително и на съпрузите Фалкън, които се приближиха до носа на кораба. Джъстин забеляза един свободен бинокъл отстрани и погледна с него в същата посока, като за да се облещи когато видя хората, за които ставаше дума.

- Но това... това са децата! - изрече развълнуван той, но с тих тон, за да го чуе само съпругата му.

- Децата? - развълнува се и тя и мигом взе бинокъла, за да погледне и да установи, че той не се беше излъгал.

Там, на брега на близкия остров, се намираха Одри, Ферди, Дайами и Кейлъб- насъбрали се около угасения лагерен огън, край който очевидно бяха прекарвали нощта. А да ги видят мигом накара Джъстин и Марина да навържат някои неща и да се спогледат изумени.

- Възможно ли е ние... ние да сме се озовали на онова място, за което споменаха Георги и Аврил? - почуди се мъжът. - Сещаш се- същия онзи остров, на който са се срещнали онези две момчета и потенциални наши наследници, Харисън и Данаил? Мястото, на което самият Данаил за последно е видял Одри и другите момчета преди онази Частица в пианото да пренесе двама им в Средновековието?

- По всичко личи, че е така. Което значи, че ние... може би имаме някакво предимство пред Джайлс. Той очевидно изпитва затруднение да проследи някои телепортации- иначе вероятно щеше да знае, че децата са се озовали на това място, а после двама от тях са се пренесли на друго. Разбира се, възможно е всичко това да е просто един негов тест спрямо нас, тъй че трябва да сме нащрек и да не се издаваме.

- Но как бихме могли да не се издадем пред Одри и момчетата, когато се срещнем с тях след малко? - почуди се Джъстин. - Не бихме могли да се правим, че не сме на тяхна страна, а дори и ние да успеем... те в никакъв случай няма да се вържат на плана ни, просто защото не са предварително запознати с него. Рисуваме сериозно да се издъним.

Марина, загледала се в една точка, известно време само размишлява. Накрая синия ѝ поглед проблесна и тя каза на съпруга си:

- Мисля, че имам идея.- след което се извърна към останалите пирати и извика на всеослушание - Хей, вие! Насъберете се тук, трябва да ви кажем нещо!

Екипажа на кораба я послуша. Пред объркания поглед на Джъстин, жената се обърна към тях с думите:

- Длъжни сме да ви уведомим, че ние със съпруга ми... познаваме онези момчета и момичето на острова. Момичето дори ни е дъщеря. Това може да усложни нещата за всички ни. Повярвайте ни, не искаме сблъсък с вас- знаем, че нямаме шанс! Не бихме могли да рисуваме и живота на децата!

- Какво искаш да кажеш?- единия от мъжете- онзи, който говореше на френски, но в случая ще преведем думите му на нашия език- Че трябва да се откажем от курса си натам ли?

- Не, не бих могла да ви разубеда в това - поклати глава Марина.- Но мисля, че за доброто на всички ни ще бъде... да се подготвим да разиграем театър пред децата. Вижте, те от край време са запознати със светът, в който живеят- наясно са със съществуването на паралелни вселени много преди, както по всичко личи, да бъдат въввлечени в целия този сюжет без тяхното собствено желание. Затова считам, че лесно бихме могли... да ги залъжем. Аз и съпруга ми - погледна към Джъстин и хвана ръката му. - Ние с него можем да се престорим... на наши други версии от паралелно пространство. Отначало те няма да ни повярват, но ще се опитаме да сме убедителни. И ще успеем да ги заблудим.

Съпругът ѝ, избрал какъв беше нейния план, бързо влезе в своята собствена предварителна роля пред екипажа:

- Така никой няма да пострада заради някакво недоразумение. Защото, повярвайте ни, ако децата разберат, че ние сме в капана на вашия господар, няма да се поколебаят да измислят нещо, за да ни защитят. А това може само да завърши зле за тях, което ние не искаме.

- Затова ще разиграем този театър докато не изровим съкровището, а Джайлс не се завърне и не обясним ситуацията и на него. Междувременно може дори да използваме децата в наша полза като ги накараме да ни помогнат да открием съкровището и да го изровим- така даже ще ги убедим още повече, че всъщност аз и Джъстин сме безскрупулни пирати, а не истинските им родители.

Хората от екипажа се спогледаха един друг. Не им отне много време да се съгласят с предложението на съпрузите Фалкън- така или иначе бяха програмирани да следват заповедите им освен ако не усетят, че има нещо гнило. А в случая, за радост, капацитета на изкуствените им съзнания не улови такова нещо.

И така, Марина и Джъстин пристъпиха към една от ролите на живота си. Облякоха си подобаващи дрехи, за да са в тон с останалите пирати, и поведоха всички им към брега, като преди това леко отклониха курса на кораба, за да не ги видят тийнейджърите... което обаче ги направи видими за други двама тийнейджъри, намиращи се на друга далечна точка от същия този плаж....

Останалото... е история.

История, с която вече сме запознати и която няколко часа по-късно, след много вълнения и колебания от страна на всичките истински хора- възрастните и младите- ги доведоха дотам да намерят заровеният от богинята сандък и да го извадят. Но за беда на Марина и Джъстин,

това се случваше точно в секундите, в които тийнейджърите бяха разкрили прикритието им.

И в което съпрузите Фалкън знаеха, че завръщането на робота-господар беше на няколко секунди разстояние.

- Той е близо...- прошепна жената, споглеждайки се тревожно със съпруга си.

- Побързайте, извадете проклетото нещо! - Джъстин мигом извика на другите пирати, които погледнаха колебливо към тях, а междувременно, със задружни усилия извадиха големия и тежък, дървен сандък, извън дупката.

Всички установиха, че той беше заключен с вериги.

- Да му се не види, намерете нещо, за да го отворим! - извика Марина с тънката надежда предмета вътре да помогне, но и с риск най-накрая да развали прикритието им пред роботите, но тогава така или иначе се случи това, от което тя и съпруга ѝ се бяха опасявали най-много.

Джайлс Тъндър се завърна при тях, пристъпвайки зад гърбовете на тийнейджърите. Погледът му беше присвит и преценяващ докато гледаше трите непознати момчета и едното момиче, които стояха пред сандъка. Марина и Джъстин не можеха да са сигурни дали походката му към тях изглеждаше заплашителна, но в миг като този притеснението на майката у жената нямаше как да не се обади и да не я накара да изкрещи:

- Не! - тя отскочи към тях, готова да ги защити със собственото си тяло ако се наложи, но тогава се случи... нещо озадачаващо.

Одри, Кейлъб, Дайами и Ферди се обърнаха към Джайлс, чиято сянка бе надвиснала над тях като тъмен облак. Ала още в мига, в който периферното им зрение улови него в пълния му блясък, още преди дори да са успели да го обозрят напълно... те потънаха в светлина.

Изчезнаха пред изумените погледи на родителите на едната от тях.

- Какво... какво стана!?! Какво им направи, нещастнико!?!- изрева Марина, при което яростно отскочи към Джайлс и бесния ѝ поглед се озова на сантиметри пред все така спокойния негов.

Роботът се огледа няколко секунди, после изрече:

- Нищо не съм им направил. Не и съзнателно.

- Как така!?! - извика Джъстин.

- Нека ви припомня, че съм обвързан с Частиците. Аз самият разполагам с функциите на Частица. Когато съм в естествения си вид, както в момента, и в зависимост от ситуацията, съм способен да карам някои хора, които дори и само ме зърнат в лице, да се пренесат на друго място, дори без аз самия да съм го пожелал. Мога да го контролирам ако пожелая, разбира се, и ако не бъда изненадан от появата на такива индивиди, както в случая...

- Но... но... но как така!? - извика Джъстин. - В онзи разказ, който ни сподели на кораба, ти каза, че си се срещнал случайно с някакъв индианец преди години. Същото е било и с истинския Димчо Яков. Но те не са изчезнали.

- Така е. Защото и двамата ми се явиха в гръб и имах време да осъществя въпросния контрол от своя страна преди да се обърна. Не че нямаше да е сладко да ги видя как се телепортират и те само при вида ми... но ми е не по-малко забавно да създавам още и още Частици- което сторих с колата на инспектора. Поне индианеца имаше късмет, че съзнанието ми в това време бе ангажирано от други по-важни мисли- така той си остана един от малкото, които имаха късмета да се разминат от мощта на Джайлс Тъндър.

Изсмя се с ледения си, зловещ глас. Джъстин и Марина се спогледаха мълчаливи, после върнаха суровите си погледи към робота, който продължи да им говори:

- Както и да е. Всъщност, онези приятелчета, които току-що изчезнаха и някои други геройчета са причината сега да се връщам тук при вас, повече от позитивно настроен. Докато не бях тук се натъкнах на... хм, нека да го нарека... поредно осезание. Осезание колко още по-голям потенциал има в плана ми ако го реализирам по друг начин. Така е понякога с плановете- варирант с обстановката, нали разбирате?

Марина и Джъстин не бяха сигурни дали разбираха напълно- всъщност знаеха, че не разбираха. А Джайлс дори и не мислеше да им разяснява думите си по-детайлно- не и преди да е сторил следващото си шокиращо за тях действие.

Пристъпвайки крачка настрана- така, че да е на равно разстояние между двамата- роботът ги обозря с усмивка.

- Ако е свързано с тъпото ти съкровище- взимай си го! - извика му Джъстин.

- Не - поклати глава Джайлс. - Съкровището вече не ми е нужно. Защото новия ми план... е дори още по-добър от предишните. Но за тази цел... трябва всички да се съберем.

Изрече това и още преди мъжът и жената пред него дори да са се опитали да асимилират какво искаше да им каже той, изведнъж се усетиха обляни от сиянието, което започна да излъчва той. За пореден път- сиянието на Частиците...

Нямаше как да се противопоставят- телепортираха се на съвсем различно място. Но още преди да са успели дори да се огледат в тази не толкова топла атмосфера с умерен климат, те се облещиха, когато видяха пред себе си... група от хора, повечето от които техни близки и познати.

Одри, Кейлъб, Ферди, Дайами... Фолиана, Плами-Ди, Кая... Георги, Аврил... Хоуп, Ракел... Карло и Данаил... Всички те вървяха

сред полята, на които вече се намираха и самите те. Търсиха Харисън, но останаха не по-малко втрещени, когато изведнъж от своя страна забелязаха пред себе си... Марина и Джъстин.

Разбира се, може би най-развълнувана да види последните беше дъщеря им.

- Мамо... татко... - прошепна Одри и пристъпи към тях.

Миг по-късно тя и те вече се прегръщаха чувствено.

Джъстин и Марина, макар и да бяха обяснимо объркани и разтревожени от неясния план на Джайлс, нямаше как да не изпитат неистова радост, че Съдбата все пак отново ги бе събрала с детето им. И, макар и за тях двамата на практика да бяха минали не повече от няколко минути от последната им среща, то съпрузите Фалкън знаеха, че Одри не ги беше виждала от доста повече. Разбра се и по думите, които тя отправи към тях щом отново се спогледаха:

- Онези пирати на острова... бяхте вие, нали? Ах, в изминалите дни и нощи не спирам да мисля за онези смутни събития!

- Ние бяхме, миличката ни, да.- погали я нежно по главата Марина.

- Съжаляваме, че се държахме така, но трябваше да поддържаме заблуда пред пиратите, иначе рискувахме да ви се случи нещо - допълни Джъстин, при което извърна погледа си към другите младежи от онази компания- Кейлъб, Ферди и Дайами, на които със съпругата му се усмихната.

Тогава обаче, когато си позволиха да обърнат по-голямо внимание и на останалите, и Марина, и Джъстин мигом се загледаха най-вече в един конкретен от тях. Да видят всички тези познати и непознати лица, сред които и най-добрите си приятели и техните наследници, породни вълна от смесени радостни и колебливи чувства, но това, което той и тя изпитаха щом съзряха Данаил... беше нещо от друг калибър.

Дали защото Георги и Аврил вече им бяха казали за откритието си за него или заради вътрешното усещане, което Марина и Джъстин изпитаха щом за първи път съчетаха погледите си с момчето... но за тях съмнение вече нямаше.

Ала още преди дори да са отворили устите си и да са се накарвали да кажат нещо по въпроса, те и всички останали чуха встрани на себе си глас, който ги разсея от всичко друго и ги накара да погледнат натам. Беше глас, колкото леден, толкова и премерен- а с тази студенина успя да докара хладни тръпки дори и у тези, които го чуваха за първи път и не бяха запознати с причината да се страхуват от него.

Джайлс Тъндър стоеше встрани- прав, спокоен, с ръце зад гърба си. Премяташе полупритворения си непоклатим поглед измежду всичките герои пред себе си, но най-вече измежду някои от тях.

Повечето останаха безмълвни щом го видяха, но Фолиана, завладяна от първичната си реакция спрямо него, без капка страх направи няколко крачки и така застана пред всички други, готова да ги защитава. Присви погледа си и процеди през зъби:

- Не си въобразявай, че ще ти позволя да докоснеш когото и да е от тях.

Тялото ѝ дори засия в запленителния нюанс на божествената ѝ същност. Вероятно бе въпрос на време тя дори да приеме естествения си доста по-голям вид, но още преди да го е сторила, роботът срещу нея се изсмя и поклати глава.

- Оценявам желанието ти след всички тези векове да продължаваш да си вярваш. Макар и да знаеш, че е нужно само едно минимално усилие от моя страна, за да те накарам да изчезнеш от това място.

Богинята присви още повече очи. И, макар и в погледа ѝ вече да се забелязваше известна тревога- каквато повечето тук улавяха за първи път, откакто я познаваха- тя се опита да запази самообладанието и увереността си.

- За какво говори той?- нямаше как в този момент да не я попита Кая, заставайки до нея.

- Недей, не се доближавай до него. Може да е много опасен.- спря я с ръка богинята.

- Хм... ти си ми позната... - Джайлс притвори очи и прецени тъмнокожото момиче.- А, да... досетих се... Минавала си през времето и пространството с помощта на Частиците... и то още от съвсем малка... а после отново...

- Ти... откъде знаеш? - ококори се Кая, заглеждайки се с недоверие към него.

Роботът погледна към Фолиана.

- Ти ли ще ѝ отговориш или аз? А, чакай, забравих... ако продумаш и една дума за мен и за истинската ми същност... ти ще ги накараш всичките да изчезнат...

Да припомни този факт беше подчертана подигравка с богинята- забележа се и в тона му.

- Не само тя знае истината за теб!- обади се тогава Джъстин.

- Прав сте, скъпи господин Фалкън, прав сте...- отвърна със същия подигравателен тон андроидът. - Но се надявам вие и съпругата ви да нямате против аз лично да се представя на новосформираната ви дружинка! - обзря с поглед всички други, които си нямаха и понятие кой и какво беше той и поясни - Името ми е Джайлс Тъндър. И за да не навлизаме в твърде дълбоки подробности ще ви кажа просто... че съм свързан с онези Частици, които са причината за непрестанното ви

скачане от едно място на друго. Свързан по много по-специален начин, отколкото можете да предположите.

Спря словата си за момент, като за да погледне отново към Фолиана с уверено то си, подсмехнато изражение.

- И като такъв... имам някои доста могъщи функции. Като например това... да се разпореждам със самите Частици. И дори да мога... да ги местя...

Кои от героите зад богинята осъзнаха какво говореше той не стана ясно, но така или иначе нямаха много време за размисли, защото още в следващия момент, Фолиана, решена да действа докато имаше възможността за това, изведнъж изненада всички (освен вероятно робота) като мигом прие естествения си няколко метров вид, а ръцете си извади право по посока на андроида, който вдигна във въздуха. Издаде един силен рев и вложи цялата си енергия в това да възпре предстоящото му действие, но уви... не успя.

Джайлс, който почти не потрепна когато нейната свръхестествена сила го обгърна, присви още повече очите си и ги съсредоточи в нейните. Усмивката му се уголеми от едната страна, докато междувременно, тревогата на лицето на Фолиана издаде до каква степен тя осъзнаваше, че битката с него нямаше да завърши в нейна полза.

Факт, който само след секунди се забеляза и от всички останали. Въпреки вложеното усилие, Фолиана просто нямаше как да се бори с това, което беше неизменна част от нея- същността на речта ѝ като Частица. Беше като да се бориш със самия себе си. Което с пълна сила важеше и за това тя изначало да се осмели да се противопостави на самия Джайлс- той сам по себе си също беше Частица и навързан с всички Частици. Но само той имаше функцията, която използва в последствие.

Последното, което разтревожените герои чуха от древната богиня беше крясъкът, който тя издаде, когато бе погълната от светлина- но не от нейната собствена, с която бе родена, а от онази, към която я бе тласнал Джайлс.

Само след миг, нея вече я нямаше на това място, а роботът, който вече не се намираще в плен на нейната сила, просто се сниши надолу и отново кацна сред тревите пред облещените погледи на всички мъже и жени.

- Не!- изкрещя Кая, която започна да се оглежда отчаяно на всички страни с надеждата да открие някъде наоколо жената, която ѝ бе като майка, макар и да знаеше, че това нямаше да се случи.

Тогава, Плами-Ди, като една вярна дясна ръка на Фолиана, въпреки собствената си тревога след видяното, реши да застане на мястото ѝ и на свой ред да заеме нейната роля на защитник на

останалите. Но същевременно и гневно да се обърне към робота с думите:

- Къде е тя!? Къде я изпрати!?

Джайлс се ухили.

- Спокойни бъдете. Тя е на място, на което известно време... няма да ни се пречка. Съжالياва, че не може да е тук, с нас, но присъствието ѝ може само да създаде ненужни пречки по пътя към... неотменното.

Огледа с проблясващ поглед всички пред себе си и прошепна:

- И вие всички ще имате честта да сте част от това събитие... което ще промени всичко веднъж завинаги. Трябваше ми време да осъзная колко по-ценно може да е участието на толкова много насъбрани специални хора- и не само хора- в плана ми. Но подробности... ще разберете по-късно. Преди това е жизнено важно да присъединим и още един елемент към вас. Но докато аз работя по въпроса... вие може да си вземете малко почивка и да се подготвите психически и физически за предстоящото - огледа се и отбеляза саркастично. - И предлагам да е на някое друго място, което да е малко по-напреднало от това ужасно изостанало време, в което не знаят дори какво значи електричество... - тук той погледна към един конкретен от присъстващите, който дори накара погледа му да проблесне при последните слова - Място, което за някои от вас дори може да се нарече... дом.

Дори не даде избор на другите да асимилират намеренията му- просто приклепна и още преди те да са успели дори да си помислят да сторят нещо, предаде на земята под краката им свойството... да бъде частица.

Чуха се викове- някои от способните да летят дори отскочиха нагоре, но вече беше късно... бяха се докоснали до Частицата и тя се беше докоснала до тях.

Всички потънаха в познатата за повечето от тях ослепителна светлина. Миг по-късно вече се намираха на съвсем друго място- всички освен Джайлс.

Озадачени, героите се огледаха, като за да установят, че атмосферата около тях вече нямаше нищо общо със средновековната. Не, всички те сега се намираха край фонтаните на на малък площад, разположен наред доста по-футуристичен метрополис.

На някои от героите им бе нужно време, за да установят къде точно бяха, но все пак успяха.

- Ние... ние сме... - прошепна ококорен Данаил, пристъпвайки напред и заглеждайки една конкретна голяма и предимно бяла сграда със специфична форма и огромни стъклени прозорци. От всичките страни на която се издигаха гигантски небостъргачи с по няколко етажета. -

Ние сме... пред НДК! В България сме! Отново сме в България!!! В столицата София!!!

- Но това... това не е онази България, която някои от нас познаваме - констатира колебливо Джъстин.

- Не, съвсем не изглежда да е България от същото време, от което някои идваме - допълни Марина, също гледайки към разпознаваемата сграда пред тях. - Защото последния път, когато бях в София, тук, в центъра нямаше чак толкова много сгради... Джайлс вероятно ни е пратил... в бъдещето на страната!

- Не, не, не! - чу се тогава гневния вик на Карло отстрани, с който той бързо привлече погледите към себе си. - Не трябваше да тръгвам с вас! Опасявах се, че точно това може да се случи!!! Изградих толкова много в Средновековието, а сега ще трябва да загърбя всичко и да се мъча да свикна отново с ужасния живот в един толкова гаден и мръсен свят!

- Съжالياвам, друже, но... струва ми се, че в момента всички сме изправени пред доста по-голям проблем от това къде ще живеем.- каза Данаил и сложи ръка на рамото му.- Онзи странен тип очевидно си е направил план, за който дори не ни е попитал и с който възнамерява да...

- Дани! О, Дани!!! - ненадейно, това трепетно възклицание се чу някъде отстрани.

Младежът го позна и целия настръхна от необяснимо вълнение. Той и другите погледнаха там, като за да видят изкрещялата това- не много висока, руса жена на средна възраст, облечена в изискани дрехи като за дама от висшето общество. С нея насам пристъпваше и добре изглеждащ тъмнокос мъж с костюм, също доста зрял. Кой бяха те- всички разбраха от последвалата шокирана реакция на Данаил:

- Мамо!? Татко!?

- О, какво щастие, че поне ти си тук!- извика жената, при което мигом отскочи към него, за да го прегърне. - Когато бяхме отвлечени от онзи странен човекоподобен робот или там каквото беше... си мислехме, че с нас е свършено! Но ето, че по някаква причина той ни е завлякъл тук- в бъдещето на България... при теб!

Данаил остана мълчалив и облещен няколко секунди- просто не знаеше какво да каже. А междувременно, отстрани, някои други не по-малко озадачени, но по различна причина, герои, се спогледаха един друг. Двама от тях- Марина и Джъстин- забиха погледите си в родителите на момчето, но дори не знаеха какво да им кажат.

За сметка на това съпрузите Родбърг продължиха да говорят:

- Той каза, че имал някакъв план, за който ще му трябват повече хора?- каза бащата.- Сине, имаш ли някаква представа за какво е говорил?

- Ами... не... - все още изумен от появата им, Данаил запремигва, след което сложи ръцете си на рамената и на двамата и дори им се усмихна леко. - И все пак се радвам, че поне ще мога да съм отново с вас. В изминалите дни преминах през нещо... уау, да го нарека 'вълнуващо' ще е малко... но с помощта на верни другари аз...

Спря се, защото изведнъж хладна мисъл премина през съзнанието му- след всичко случило се в последните минути той чак сега бе намерил свободен момент, за да се досети...

- Харисън!- извика той, поглеждайки към другите, най-вече към Хоуп.- О, не! Ние така и не го намерихме!!!

- Дано да е добре...- прошепна девойката, видимо разтревожена.- Ах, не трябваше да го оставям да отива да търси сам онази Лу!

- Лу?- обади се Аврил, объркана.

- Това е доста сложна за обяснение история - каза Хоуп. - И сега не е толкова важна, колкото това да открием Харисън!

- Но от къде въобще бихме могли да започнем?- почуди се Данаил.- Намираме се в свят, който е толкова по-различен за всички ни! И в който кой знае дали въобще някой от хората, които сме познавали преди в него, е все още тук и ще може да ни помогне!

- Ще намерим начин... както намирахме и досега... Вярвам в това...- увери го Хоуп като дори отиде да хване ръцете му, после се огледа. - Нека да отидем да седнем някъде и да обмислим всичко.

- Къде? В някоя странноприемница? - все още недоволния Карло се обади саркастично отстрани. - А, чакайте... в това смотано време вече няма такива!

- Има си странноприемници.- каза Данаил и се огледа, след което дори се подсмихна. - Макар и не на вид съвсем типични като преди... си има местенца, които сериозно напомнят на отминали времена! И аз мисля, че знам едно такова, което от години се намира недалеч оттук! Стига още да го има в това... бъдеще...

Останалите се съгласиха с предложението му. Макар и да не изпитваха особено желание просто да си седнат в някое заведение все едно нищо не се е случило, те осъзнаваха, че се налагаше да намерят място, на което да могат да насъберат мислите си и да преценят какво трябваше да направят оттук нататък. А някои от тях вероятно се надяваха, че по този начин щяха да успеят и да се скрият от демоничния робот, променяйки местоположението си от онова, на което той ги бе изпратил.

Уви, в близките часове им предстоеше да разберат колко наивни се бяха оказали не само по отношение на това.

Двадесет и седма глава Goodbye, My Dear Friend

Харисън, издирван от познати и непознати, се намираше много далеч- трудно някой можеше да го открие.

Младежът и неговата спътница Лу преминаваха из земите на необичайната шарена планета, в която ги бе пренесъл тайнствения златен пръстен. Двамата вече дори се бяха потопили още по-задълбочено в недрата на този свят, тъй като понастоящем се намираха сред по-рано споменатата гориста местност. Там, където изумително красивите дървета и храсти по сякаш хипнотичен начин поклащаха прелестните си клони ту на едната, ту на другата страна- а така навярно бяха способни да успокоят всеки странник, преминаващ измежду тях.

Е, може би почти всеки- защото Харисън не беше спокоен. Никак даже. Всичко, случило се в живота му през изминалите дни, а и усещането за забравените събития от преди това, му се отразяваха. И, макар и да знаеше, че в живота си бе преминавал и през хубави моменти- като например зараждането и разцъфтяването на красивия романс между него и любимата му Хоуп- в подобни на настоящия, в които цялата му душа бе изпълнена с разнородни въпроси, търсенията на момчето бяха изпълнени по-скоро с тревога.

Но Лу му беше обещала съвсем скоро той да разбере отговорите на всичко- припомни му го още веднъж щом двамата за кратко забавиха крачката си, като за да се загледат в скалистото възвишение, издигащо се пред тях. Намираха се в подножието на онази планина, която също се поклащаше на двете страни в удивителен синхрон с всичко останало наоколо.

- Пристигнахме - чу се тогава трепетния глас на невидимата жена. - Време е за една от най-важните срещи в живота ти, сър Харисън. Ала преди да достигнем до човека, с когото ще те запозная и който ще ти даде необходимите отговори, трябва да сториш още нещо. Сложи си пръстена.

Харисън присви вежди и премига колебливо. Извади златната халка от джоба си, където я бе прибрал, загледа се в нея за известно време, сетне се извърна в посоката, от която му говореше жената.

- Наясно си до каква степен разчитам на теб и на твоята преданост, нали, Лу?

- Да. Наясно съм. Не бива да се съмняваш в това колко съм отдадена на идеята да ти помогна. Но тъй като вече ми се струва, че това скоро няма да е достатъчно, е от изключителна важност да те запозная с този, който ще може да те дари... с повече.

- Като гледам и ти си доста запозната с всичко случващо се- още не разбирам защо направо *ти* не ми кажеш каквото се налага?

- Защото ми е наредено в ситуация като настоящата да те заведа при него- повярвай ми, той ще може да ти е от по-голяма полза от мен. След малко ще разбереш защо. Но сега първо трябва да си сложиш пръстена- иначе няма как да продължим.

Младият мъж отново загледа кръглата халка в ръката си. Поколеба се още известно време, но накрая осъзна, че просто да откаже и да си тръгне нямаше да му помогне- трябваше поне да се опита да разбере дали Лу действително го водеше при някой, който щеше да му бъде от значителна полза. Затова стори заръката ѝ- сложи си пръстена.

Изпита удивление, когато от раз пред погледа му изникна... проход сред скалите. Беше като вход на пещера, който очевидно не можеше да се види с просто око- тоест с окото на човек, който не носеше този пръстен.

- Хайде, да влезем вътре - прикани го гласът на Лу, а Харисън само кимна и тръгна с нея напред, но не и без да ѝ зададе на глас въпроса, който напираше у него:

- Значи този пръстен... той е вълшебен? И отключва у човек възприятаята за съществуването на нещо, което иначе не може да бъде съзряно?

- Да, но с едно уточнение- той е пръстен, който може да служи само и единствено на теб, сър Харисън. Но подробностите отново ще оставя на доктор Хетфийлд.

- Хетфийлд? Значи така се казва онзи, при когото отиваме?

- Да- името му е Ърнест Хетфийлд. Забележителен учен, чиито познания не просто са му донесли всички най-престижни награди и отличия за времето, в което е живял преди да се оттегли и усамоти в тукашния различен свят. А и са развили интелекта му до такава степен, че, с помощта на други съюзници на високо ниво, той е подпомогнал създаването... на нещо мащабно. Нещо велико, придобило стряскащи размери.

Докато тя говореше двамата вървяха из коридори, които бяха добре оформени и ясно подсказваха, че тук живееше някой. Личеше си и по вградените по стените осветителни тела, които, колкото и изумително да изглеждаше за някои непросветени в съществуването на подобна пещера- като Харисън- на практика представляваха лампи, свързани чрез електрическа верига.

Щом стигнаха до края на коридора, двамата се озоваха пред метална врата.

- Почукай и направо я отвори. Не е нужно да казваш нещо- той така или иначе вече ни очаква - заръча Лу на момчето.

Харисън отново я послуша, макар и с известни резерви- потропа с ръка на вратата и я бутна навътре.

Влязоха в не много голямо помещение, което наподобяваше лаборатория. Навсякъде по шкафове и рафтовете бяха поставени какви ли не машинарии, епруветки и записки. В дъното имаше друга врата, но не тя хвана окото на Харисън, а намиращото се непосредствено до нея- мъж, видимо доста възрастен, обърнат с гръб към тях с Лу. Седеше прегърбен на стол пред маса, затрупана с какви ли не потребни и непотребни неща.

До този момент вгълбил се в това, което пишеше съсредоточено, мъжът потрепна. Харисън и Лу тъкмо влизаха и оглеждаха стаята, когато той се изправи бавно, пое си трепетно въздух и с развълнувано изражение на лицето се извърна, като за да се спогледат двамата с момчето.

Смесени чувства преминаха през зелените очи на стареца докато съзерцаваше вгълбено младежа- Харисън успя да ги улови. Той самия също огледа от горе до долу възрастния мъж- беше едър, с издаден напред корем и къса побеляла коса. Имаше и набола брада.

Скоро чу и гласа му- тих, плътен, но и развълнуван:

- Това наистина си ти. Ти дойде...

Харисън, присвивайки колебливо веждите си, не отвърна. Но позволи на старецът да пристъпи към него и да го огледа и отблизо.

- Колко си пораснал. А беше само на три по време на първата ни и единствена среща.

- Срещали сме се и преди? Съжалявам, не помня. Загубих паметта си преди няколко дена.

- Знам. Влиянието на Джайлс Тъндър те е застигнало. Или нещо свързано с него. Добре, че Лу те е довела при мен навреме.

- Джайлс Тъндър? - младежът, който чуваше това име за първи път, сега запремигва колебливо.

- Да. Онзи доста стряскаш робот, който вероятно е причината да се почувстваш принуден да дойдеш тук, при мен.

- Но вие... откъде знаете... - Харисън отново остана облещен, но старецът го прекъсна като махна с ръка и го прикани с думите:

- Ела с мен- да не говорим тук, а на по-уютно местенце.

Поведе го към вратата в дъното на залата, която скоро отвори. Момчето (а явно и Лу) го последваха от другата страна, като за да види Харисън, че тук наистина атмосферата беше доста по-приятна. Наподобяваше нещо като хол на китна хижа- имаше си масичка с дивани от двете продълговати страни, а недалеч от тях- камина и плетено килимче, постлано пред нея. Старецът пъргаво отиде да запали огън, а

междувременно с жест на ръката приветства момчето да се настани на някое от канапетата.

- Извинявам се ако е студено... Не знаех кога точно да те очаквам - възрастния мъж заговори, докато междувременно подсилваше огъня с духалка.

- Но очевидно сте знаел, че все някога ще дойда - каза тихо и иронично Харисън, настанявайки се на единия диван.

- Всъщност, млади момко, истината е, че по-скоро се надявах да не ти се наложи да дойдеш, но си имах едно наум, че най-вероятно опитът ми да те защита по други начини ще действа само до време - отвърна старецът и отиде да седне срещу него на другото канапе.

- Вие... сте ме защитавали? Как?

Възрастният мъж си пое дълбоко въздух. Загледа се в момчето със своят натежал поглед и изрече:

- По начини, за който навярно дори и не си предполагал- та как би могъл? И не само аз те защитавах- нека не си приписвам всичките заслуги. Но преди да премина към останалото, позволи ми да ти се представя- казвам се Ърнест. Ърнест Хетфийлд.

Извади дружелюбно ръка към Харисън, а момчето го гледа няколко секунди и накрая я стисна с думите:

- Да, знам. Лу ми каза.

- Не се и съмнявам - другия мъж дари лицето си с усмивка, но и с някак специфичен проблясък в погледа. - Както винаги си е свършила работата чудесно.

- Значи вие двамата се познавате отдавна? - попита Харисън, заглеждайки се в произволна посока, без да е сигурен къде точно се намираще невидимата му позната.

- Да кажа, че просто се познаваме няма да е достатъчно, за да опише както трябва отношенията ни. Защото за Лу аз съм повече от просто познати. Тя всъщност... съществува благодарение на мен.

Момчето се ококори.

- Вие... вие сте нейният баща?

Хетфийлд се подсмихна- някак благо, с неприкрито топло чувство в погледа.

- И така може да се каже. Но ще стигнем до тази тема, когато си й дойде времето. Преди това ще ти разкажа как поначало се стигна до това Лу въобще да съществува.

Старецът отново си пое въздух, сетне пак поклати глава.

- Започна се преди толкова много години... Тогава още бях тъй млад- може би само с десетина-петнадесет години повече от теб. Кариерата ми вече бе надхвърлила границите на общо приетото- затова и много хора ми завиждаха. Но това бе и причината да се озова в един от

най-желаните екипи от учени в родния ми свят. А в следствие да бъде въвличен и в строго секретния план на един от най-богатите и влиятелни хора за времето ни. План, който се измени с годините, но до чиято същинска финална реализация останахме само аз и един магьосник.

Въздъхна. С очите на онзи някога млад брилянтен учен, той се загледа в пода, сетне отново вдигна погледа си към Харисън, пред когото уточни изумителната истина:

- Няма да навлизам в твърде големи подробности, момко, за да не те отегча- не на всеки му се слушат такива детайли от точните и количествените науки, а и не всеки може да схване лесно как те биха се съчетали идеално с тайнството на вълшебството. Ще ти кажа просто... че донякъде ни се получи. И резултатът бе нещо, надхвърлящо многократно границите на приетото за постижимо. Онзи богат мъж, нашият шеф... той си беше поставил за цел да създаде нещо с невъобразими пропорции. Метод, разполагащ с функцията да проникне из необятната материя на времето и пространството. По начин, за който всички още от началото бяхме наясно, че можеше да се окаже твърде опасен, но изкушението от онзи порочен копнеж да създадем нещо тъй велико ни спираше да се откажем навреме. Ала колкото и перфектни да изглеждаха чертежите, които тогава направихме аз и колегите ми- а в началния вид на плана бяхме много повече учени и магьосници- ние, въпреки способностите си, не съумяхме да предвидим някои неща и да докараме плана до съвършенството, което преследвахме. Така, поемайки неразумен риск, ние не просто не успяхме да довършим делото си, ами и го докарахме до потресаващ... така да го кажа- раздробен- вид. Онова изобретение, целящо да даде на шефа ни възможността да борави със съществуващото така, както никой човек преди него не бе успял... се повреди. А парченцата от него се разпръснаха из какви ли не места из какви ли не вселени... под формата на какви ли не предмети... и не само предмети... Тези парченца... тези демонични Частици... те са причината сега двамата с теб да сме тук и да си говорим. Информирани съм, че вече си се срещал с тях?

Момчето, което се беше потопило в разказа на стареца с неприкрит интерес, сега навърза някои неща и с изумление отбеляза:

- О... значи вие... вие сте създателят на онези... неща... които могат да пренесат всеки от едно място на друго без неговото съгласие?

- Да. Но неволното създаване на тези Частици беше едва началото на нашето грехопадение- поне на мен и на онзи колега- магьосник, за когото ти споменах. Защото шефът ни, решен да използва това все пак могъщо оръжие за личните си цели, в следствие възложи именно на нас двамата (вероятно като на най-най-доверените му от екипа)... следващия етап от демоничната задача да дадем в ръцете му

власт, каквато не всеки човек би използвал по правилния начин. Той пожела да създадем някаква свързка между Частиците... и ние го сторихме. С моите умения на учен и вълшебните способности на моя приятел ние създадохме идеалния робот, който да осъществява изумителен контакт между всички парченца, разпръснати из вселените. Изключително умен човекоподобен андроид, който не просто можеше да контролира Частиците и да създава такива, а и да пътува чрез тях из какви ли не места. Джайлс Тъндър.

- Онзи... онзи робот... - прошепна Харисън, припомняйки си тревожната си скорошна среща с въпросния хуманоид и съответно задавайки си логичния въпрос - Но какво иска той от мен? Защо ме преследваше преди малко?

- Защото ти, Харисън... Ти си една потенциална пречка в плана на него и на неговия безскрупулен господар. Но не само... Доколкото съм наясно те вече да са открили и начин да използват свойствата ти в своя полза... а това е нещо, което в никакъв случай не бива да допускаме.

- Свойствата ми? Да не би да говорите за това, че мога да се превръщам в дракон? Вие знаете ли причината за тази удивителна моя способност?

- Да, знам я. И не- не говоря толкова за драконското в теб, което ти е вродено по рождение като родствена следа. А за друга изумителна функция, с която си се родил и за която дори и не предполагаш. Но за да разбереш повече за нея ще трябва да ти разкажа по-подробно какво точно се случи с мен след като аз и моят приятел-магьосник дадохме на шефа си онова, за което той копнееше - Хетфийлд замълча за миг, като за да отдели поредна тежка въздишка. - И нямам предвид дните и нощите, в които се разкъсвах, разкайващ се за стореното. А решението, до което доведе накрая то. След срещата ми с една необичайна жена. Една... древна богиня. Фолиана.

Харисън, който на този етап все още не беше чувал това име (а може би просто не го помнеше) сега запремигва с интерес. Предстоящата част от разказа на Хетфийлд напълно разтърси света му. А старецът пое натам с думите:

-Най-добре ще е да започна още от самото начало на историята на общия ни път с нея. От запознанството ни.

-Фолиана? Дъщерята на бог Марс?

Ърнест Хетфийлд- все още сравнително млад, но занемарил инак хубавия си външен вид мъж- не знаеше дали да гледа на сияещата жена пред себе си сериозно или с насмешка. Точно тя да се появи тъй изненадващо тук, и то докато целия му настоящ дом бе обсипан с всички онези празни бутилки и разхвърляни боклуци- до един символи на

отчаянието му... е, това несъмнено можеше да накара умния учен да се усъмни дори и в своя собствен разсъдък.

Но изящната богиня не възнамеряваше да се отказва в желанието си да го убеди колко реално и сериозно бе нейното посещение при него:

- Да, точно така- това съм аз. И съм тук по важни дела. Свързани с предходни твои дела, които са те докарали... до тук.

Огледа безпорядъка наоколо. А Хетфийлд, след като я зяпа премигващ няколко секунди, накрая се изсмя и изрече:

- Ааа схванах... Най-накрая са пратили някой да си ме прибере. Не очаквах да е такава красавица, признавам- не и след греховните ми деяния от последните години. По-скоро трябваше да е някой зловец демон.

- Не съм тук, за да те прибера.

- А за какво си тук? - позволи си да ѝ отвърне троснато и намръщено пияния мъж. - Да ме предупредиш, че ако не внимавам какви ги върши няма да завърши добре? Малко си закъсняла, дъще на Марс. За мен надежда вече няма- не и след това, което сторих. След силата, която създадох, за да я предам в ръцете на безсърдечен фанатик!!!

Олюля се на мястото си, а после залитайки пристъпи настрана, за да се пресегне към полупълната бутилка с водка върху ниския шкаф. Но изведнъж Фолиана със свръхестествен полъх се пренесе пред него и му попречи. Той я изгледа ококорен, а тя му каза със сериозно изражение:

- Грешии. Още не е късно да поправиш стореното. И съм дошла тук, за да ти кажа как.

Хетфийлд не беше сигурен как да приема думите ѝ, нито как да отговори. Затова остана мълчалив- само направи крачка назад и седна на дивана, като преди това избута с ръка опаковките, натрупали се по него. Остави Фолиана да обясни:

- Прочух те, Ърнест. Знам, че си заблежителен гений с добро сърце, който просто е попаднал под властта на неправилния човек. И именно затова дойдох при теб, а не при онзи магьосник, с когото заедно сте създали... онова, което ви е било възложено. Прочух и него, разбира се, но не улових същата позитивна енергия... нито опустошителното разкаяние, което съществува у теб.

Хетфийлд беше облецен. Потреперваше- не можеше да повярва, че тя знаеше тези детайли за свръхсекретния проект, обвързан с Частиците и Джайлс Гъндър. Но последвалите слова на свръхестествената жена не само го убедиха, че тя бе напълно запозната със случая, ами бе измислила и продължение, каквото и на

самия мъж дълго му се бе искало да можеше да открие, за да успокои поне малко съвестта си:

- И именно вярата ми в теб ме кара да съм сигурна, че ако съюзим силите си, ще успеем да възпрепятстваме безвъзвратното посяване на онова зло, за което си спомогнал. То е в ръцете на безскрупулен човек и неговия верен робот, но... и ние имаме наши коз. И този коз си ти. Човекът, създал това, на което сега ще има възможността да се опълчи. И на когото аз ще мога да помагам без да се налага да говоря в прав текст за стореното преди- защото той вече е запознат и с най-малките детайли - Хетфийлд не спираше да я гледа втренчено, а тя започна бавно да пристъпва из стаята с изящната си грация. - Дълго мислих как бих могла да се изправя срещу онези, които намериха начин да затворят дори и моята уста. И мисля, че вече знам. Знаем как да използваме силата на Частиците в наша полза.

Накрая се спря на едно място и на свой ред погледна вгълбено в учения.

- Като за начало искам да откриеш начин да раздробим Частиците... в още по-дребни Частици. В малки пращинки, които да могат да бъдат погълнати.

- Искаш... някой да изяде Частица? - на Хетфийлд това му се стори абсурдно, граничищо със смешно, но все пак удостои богинята с някакъв адекватен отговор - За начин това да се случи можеш да се досетиш и сама, щом по някаква причина ти е толкова важно. Ако Частицата е част от нещо, което става за ядене... тя може да бъде погълната- при съответните много трудни за постигане условия, които да попречат на телепортацията, разбира се. Но консумирането ѝ няма как да я унищожи, ако това е целта ти. Дори и Частицата да стане част от организма на този, който я е погълнал, то някой ден, когато неговото физическо съществуване стигне до края си, тя ще продължи да си съществува. Тези демонични неща са твърде навързани едно с друго, за да могат да бъдат унищожени поотделно. Или всичките парченца оцеляват- или нито едното.

- Целта ми не е да унищожа само една единствена Частица. А да използвам съчетанието от твоята неизменна тясно научна връзка със случая и моите свръхспособности... за да създам нещо живо, което да представлява Частица още дори преди просъществуването си като зародиш. Още от зараждането на самата идея някой ден такова нещо да съществува.

- Не разбирам.

- Ще ти обясня. Но преди това искам да знам, че ще бъдеш до мен в плана ми. Това е единствения начин не само да се справим със

злото и да накажем разпространяващите го... а и да изкупиш греховете си. Просто искам да ми отговориш- с мен ли си?

Ученият- запуснат и отчаян до този момент, сега може би за първи път съзираше искрица на надежда за душата си- а все още дори не беше чул целия план на богинята.

Нямаше как отговорът му да бъде друг.

Мина се време. Фолиана и Хетфийлд разработиха идеята си и преминаха към нейната реализация.

А реализацията започна в горещ ден, нейде там сред пустините на централна Северна Америка из една от многото паралелни вселени, в които тази местност съществуваше точно на това място и в този вид.

Започна се от борба за плячка. Малък пустинен заек, рядко срещан по тези ширини, бягаше, за да спаси живота си, а двата вълка-неговите бъдещи унищожители- преследваха не просто него, а инстинкта си за оцеляване.

Малкото животно нямаше голям шанс в пуцинак като този, където почти не се намираха добри места, на които да успее да се скрие ефективно. Затова и накрая животът му завърши така, както често приключват животите на тези като него- като храна на озверял хищник. Успели да го догонят, двойката вълци се наслади максимално на своя вкусен обяд- оглозгаха дори и най-малкото възможно месо по костите му.

Тези вълци обаче никак не бяха обикновени животни- макар и диви създания, те имаха у себе си искрица на някак по-различен интелект. И това богинята Фолиана го знаеше, защото ги беше проучила предварително- изрази го и в думите си пред Хетфийлд, с когото по същото това време се намираха невидими встрани и наблюдаваха с трепетни погледи как по-силния в природата отново побеждаваше.

- Мисля, че се получи. Благодарение на цялата моя сила, която вложих докато разкъсвах заека, телата им не изчезнаха при допира с Частицата, а я асимилираха. И душите им също.

- За пореден път ще те питам и може би ще стана досаден, но... напълно убедена ли си, че това са те? Тези, които ни трябва? - искаше да е сигурен ученият.

- Да, не бих могла да ги сбъркам - прошепна Фолиана, притваряйки леко погледа си докато съзерцаваше вгълбено двойката вълци. - Не са първите прераждащи се влюбени из вселените, няма да са и последните- но са тези, които избрахме. Душите им от хилядолетия са свързани така, че да се срещат отново и отново във всеки следващ живот. А сега, когато онази Частица вече е свързана с тези души, и тя

ще прескача неизменно с тях през времената и вселените. Тя няма да е активна- защото допирът до душата е нещо твърде особено, та да може някой да осъществи такъв контакт с нея, какъвто би бил необходим, за да го пренесе Частицата в нея на друго място. Но ще е съществуваща- някъде там, в телата им, тя ще живее като заспал вулкан, копнеещ някой ден да се събуди и да изригне.

Богинята за първи път откъсна проблясващия си с надежда поглед от вълците, за да го извърне към своя не по-малко развълнуван помощник.

- Но някой ден тази Частица ще намери своя образ. Ще го получи чрез физическото отражение на една любов. Когато двама влюбени предават част от душата си на детето, което създават.

- Все още тая някои опасения за ефективността на плана ни. Доста сме си говорили за това, но пълна гаранция нямаме- най-малкото защото тези две души трудно ще успеят да превърнат който и да е бъдещ зародиш в Частица, колкото и силна да е връзката между душите им. Физическият елемент в техните деца винаги малко или много ще пречи на пълноценното предаване на... идеята. Защото душевната частица трудно би била съвместима с физическото.

- Да, знам че не всяко бъдещо дете на тези две прераждащи се души ще ни бъде от полза. И именно тук, както съм ти нареквала неведнъж, идва една от най-важните и отговорни задачи на моето собствено съществуване като божество. Някой ден, когато си му дойде времето, ще трябва лично да се погрижа тези две свързани души да се сдобият и с дете, създадено по изцяло различен, изключително специален и невъобразимо чист начин- като продукт само и единствено на душите, а не на телата им. Това тяхно чедо... то ще се отличава от всички предишни.

Отново погледна към вълците. Усмихна се и прошепна уверено:
- Възможно е. Ще се получи.

Минаха се още години... десетилетия... векове.

Но времето не можеше да раздели двете навеки свързани души на вълците. Те се прераждаха отново и отново- живот след живот. И така- докато не дойде денят, в който да заживеят в телата на мъж и жена, предопределени да се превърнат в двама от най-великите влюбени в човешката история на планетата Земя в паралелна вселена.

Но дори и разделени в двете тела, тези души си останаха свързани... А връзката им остана все тъй силна дори и след поредната физическа смърт на телата им- но този път не защото им бе писано за сетен път да се преродят, а защото всъщност техният тленен край

в този случай се бе оказал преждевременен и непредвиден от природата.

Затова душите им нямаше как да бъдат изпратени в отвъдното, но пък нямаше как и веднага да се върнат отново в света, който познаваха. А за такива случаи съществуваше пространство, намиращо се в труден за определяне с прости думи пласт измежду световете- пласт, отделен от всички останали. Там двете души продължиха да съществуват под някаква удивителна форма- макар и не физически- а тънка, но неразрушима невидима стена беше издигната между тях, за да отдели двете персони в неопределеното време преди да се върнат сред живите.

Неразрушима за всички освен за създания с божествена сила- като Фолиана, която точно този момент бе чакала.

Отново невидима, тя се намираше тук, на това място, където съзерцаваше двете влюбени души. Макар и не-тленни, те имаха външния вид на телата от досегашния си живот. Телата на Марина и Джъстин Фалкън.

Бяха се опрели от двете страни на стената и се съзерцаваха- за пореден ден откакто се бяха озовали тук без да могат да си обяснят защо. Гледаха се и копнееха за мига, в който отново щяха да имат възможността да се докоснат. А Фолиана, потрепваща от идеята, че мигът за реализацията на плана ѝ най-накрая бе дошъл, ги дари с тази възможност с помощта на забележителните си сили.

Така стената между Джъстин и Марина падна. Те се спогледаха и всичко около тях засия.

Секунди по-късно той и тя се намираха на друго място- при красив самотен плаж. Все още бяха само души, но бяха и видими- както за себе си, така и за всеки, който би минал из околността.

Разбира се, той и тя дълго се радваха на възможността отново да бъдат заедно, макар и да не знаеха как това се бе случило. Тичаха из водите, из пясъците... Летяха и се прегръщаха във висините... Носеха се навсякъде из пространството без да са способни да осъществят реален физически допир с нищо... освен един с друг. А накрая просто се излегнаха на усамотено кътче от плажа и се отдадоха на чувствата си... просто като две души...

Но и това бе достатъчно, за да се създаде... живот.

- Обичам го... толкова много го обичам... - шепнеше Марина през сълзи докато притискаше малкото бебе в обятията си. - Но усещам, че онова пространство ни привлича да се върнем в него... Не искам, скъпи... не искам да го оставяме!

- И аз не искам, любима... Но трябва...- прошепна също просълзеният ѝ възлюбен, помилвайки новороденото им по главичката.

За последен път съзерцаха чедото си, което физически съществуваше в обятията на жената, сетне отново потънаха в същата онази светлина, която ги бе пратила тук преди- но този път тя си ги прибираще обратно в онзи необясним свят между световете...

А отстрани, отново невидимата Фолиана, макар и с тъга, бе направила необходимото, за да ги върне там. До нея, също разтърсения от разнородни чувства Хетфийлд не знаеше какво да каже- но пък знаеше колко радостен се чувстваше задето благодарение на богинята имаше възможността да стане свидетел на реализацията и на този етап от плана им.

Той и тя се приближиха към лежащото сред пясъците бебе. Загледаха се в него и жената прошепна:

- Получи се... Частицата... Тя... тя отново има своя облик...

- Да... но за сметка на какво? - отвърна Хетфийлд с известно чувство на вина. - Двамата му клетки и обвъркани родители се завърнаха там, където бяха, а душите им вероятно никога няма да спрат да мислят за онова, което бяха принудени да оставят далеч от себе си...

- Спокойно, те дори няма да си спомнят за падането на стената и слизането си в този свят- погрижих се за това - увери го Фолиана, сетне приклепна пред спящото бебе.- Но вярвам, че им е писано някой ден отново да се срещнат с чедото, което сега се налага да им вземем в името на всеобщото благо... Това бебе... то е точно толкова специално, колкото се надявах. Аз самата, като обвързана с Частиците, чувствам каква мощ има то у себе си. Права бях в теориите си- това бебе е ключът в унищожението на онова зло- тук отново погледна към Хетфийлд. - Но ти си този, който трябва да го поеме в обятията си. Аз не бива да го докосвам- не знам какъв ефект ще има допира между нас като живи Частици. Но ти можеш да го вземеш и да го занесеш там, където то ще има възможността да израсне като обикновено момче. Докато някой ден не разбере, че съдбата му е отредила нещо много повече.

Мъжът кимна. Пое бебето в ръцете си и го полюля, заглеждайки се в него с блага усмивка.

- Не може ли аз да го отгледам? - попита той. - Ще го даря с всичко, от което се нуждае и лека-полека ще го подготвя за мисията, която му предстои...

- Уви, твърде рисковано е- също както и всичките ни срещи с теб до сега, за които се опитвах да съм сигурна, че никой не е разбрал. Частицата в това дете има своя уникална защитна стена, изградена от самото му съществуване. Но ако Джайлс някога го види на живо

вероятно ще усети същността му, както я усещам и аз сега, докато го съзерцавам. А ако го види с теб- рискуваме да бъдем разкрити. Заведи го в някой дом за деца без родители и го остави на прага. Там ще се погрижат за него, а аз обещавам, че ще го надзиравам тайно по време на целия му живот... докато не дойде мигът, в който той ще се превърне в герой.

Макар и с въздишка, Хетфийлд кимна. Понечи да се обърне на другата страна и да тръгне надолу по плажа, но преди това се спря, обърна се отново към богинята и я попита:

- А ти къде ще отидеш сега?

Фолиана си пое дълбоко въздух. Загледа се нейде там, към морската шир, и отвърна:

- Ще поема по пътя на моите си търсения. Докато не дойде уговореният момент за следващата ни среща- след точно три години на този ден.

И този ден дойде.

В следобедните часове на третия си рожден ден, малко и жизнерадостно момченце весело си играеше с топка в задния двор на сиропиталището, в което го бяха отглеждали през целия му живот. На това оградено място беше безопасно за децата, затова в горещи летни дни като тези бавачките често ги оставяха тук сами докато те самите отмаряха до някой климатик някъде вътре.

А този беше идеалния момент Фолиана и Хетфийлд, срещнали се отново, да осъществят първия си контакт с точно това момченце от три години насам.

По едно време детето ритна топката си твърде силно и тя се озова в храстите. То се приближи натам и започна да се рови из зеленината, но тогава забеляза пред себе си две фигури- на мъж и жена.

Изведнъж детето усети замаяност и затвори очи. Когато по-късно ги отвори отново си се намираше тук, в задния двор на сиропиталището, обкръжено от загрижените бавачки, намерили го припаднал в храстите и разтревожили се, че е получил слънчев удар... Ала всъщност, през не твърде дългото време, в което момченцето бе потънало в безсъзнание, то дори не се бе намирало на това място.

А на друго място- в тайна лаборатория на необичайна шарена планета.

На същото място, на което се намираше и сега, близо шестнадесет години по-късно... облещен и асимилиращ чутото току-що.

- Това... това момченце... съм бил аз... - Харисън може би си помисли, че като констатира очевидното цялата оплетена ситуация щеше да му се изясни, но уви... не се получи точно така.

За сметка на това той получи своето потвърждение от възрастния мъж срещу себе си:

- Да. Това дете беше ти. Плодът на любовта на онези две души, който те бяха създали в не-физическото си състояние. Тъй специалната Частица и свързката с другите Частици... която аз и Фолиана копнеехме да създадем.

- Аз... аз... съм роден като Частица... и същевременно съм и друго... - Харисън, оглеждайки собственото си тяло наред трепетите от това неочаквано разкритие, няколко секунди просто не знаеше какво можеше да каже освен очевидните факти като този и последвалия - И съм син... на Джъстин и Марина Фалкън! А това значи също така, че онова момиче, което видях само за миг и за което други ми говореха в последствие- Одри... е моя сестра!

Хетфийлд, който вече не изненадваше момчето с осведомеността си за доста неща и събития, на които не се предполагаше да е присъствал, за пореден път днес кимна.

- Да, те са ти родители. А това момиче- твоя сестра. Една от многото роднини по линия на майка ти и баща ти. Огромна част от които роднини са наследници от техния клон на рода, като Одри- синове, дъщери, внуци, пра-внуци... Но ти, Харисън... ти си различен техен наследник.

- И какво се предполага, че трябва да правя като такъв!? - озадаченият младеж си позволи да върне погледа си, вече излъчващ известно подразнение, към стареца - Какви точно са били плановете, заради които ти и тази... Фолиана... сте контролирали съществуването ми още от преди самото ми зачеване!? И защо въобще сте ме отвлекли за кратко навръх третия ми рожден ден!?

- Скоро ще разбереш отговорите на всички тези въпроси. Но всяко нещо с времето си- казах ти вече. Нека преди това да продължим разказа за живота ти по хронологичната му линия. Или всъщност... нека ти самия си го припомниш.

Харисън присви вежда.

- Смяташ, че е толкова лесно? Че просто ей така мога да щракна с пръсти и да си върна спомените? Мислиш, че не съм опитвал да се задълбоча в съзнанието си и да ги призова отново при мен ли?

- Колкото и неочаквано да ти прозвучи... да, смятам че можеш да си ги върнеш с лекота. Знаем, че си се опитвал да достигнеш до тях. Но сега вече е различно, нали осъзнаваш? Сега ти знаеш истината за себе си.

Истината за произхода ти като реален човек, тясно свързан с материята на Частиците.

- И с какво могат да ми помогнат тези осезания? - недоумяваше Харисън.

- С какво ли? - старецът се изправи и започна бавно да се разхожда из стаята. - С това, че да си тъй необикновено момче ти предоставя възможности, които... да речем, че други хора с амнезия нямат. Частиците, откакто съществуват в статута си на един провален предишен проект... се разпростират измежду всевъзможни вселени. Между какви ли не времена и пространства. Което значи, че ти, като обвързан с тях, владееш и някои... да ги наречем полезни способности по отношение на прехода между всички тези неща.

- Все още нищо не разбирам - отвърна саркастично Харисън.

- Ще разбереш, когато се задълбочиш пак в съзнанието си - но този път със знанието, че можеш да си върнеш спомените само като пожелаеш да прорежеш пластове на миналото си... и да го изживееш отново. Много хора копнеят да имат възможността да преминат повторно през някой отминал момент. Е, ти, млади момко, буквално имаш тази възможност. И можеш да си припомниш отново не само един момент. Можеш да си припомниш *всичко*.

Младежът го гледаше ококорен. А сърцето му биеше учестено докато слушаше. И докато осъзнаваше какви неподозирани вродени заложби имаше у себе си още по рождение...

Може би този бе моментът, за който говореше стареца. В който Харисън съумя още по-задълбочено да вникне в същината на самия себе си и на миналото, което го бе изградило такъв, какъвто беше сега. Помогнаха му не само думите на Хетфийлд, а и същинските спомени, които само след миг се завърнаха на вълни в съзнанието му още щом самият тийнейджър, в статута си на обвързан с Частиците, потрепна с желанието да се върне назад... и да изживее отново всичко отминало.

Спомни си как бе израснал в сиропиталището. Колко добри бяха някои от детегледачките там, но и колко жестоки бяха други. Спомни си приятелите, спомни си и неприятелите... Спомни си щастливите моменти от едно волно детство, но и тъгата, която сърцето му бе усещало при мисълта, че за разлика от много други деца, той нямаше до себе си родители, които да може да прегърне...

Спомни си и как бе навлязъл в същината на житейската си мисия като дете на Частиците. Поредните осезания, което напълно разтърсиха света му.

Харисън - едното от многото деца без фамилия и без ясно минало в сиропиталището "Света Фатима" - днес бе в добро

настроение. Вече четиринадесетгодишен младеж, който скоро щеше да навърши петнадесет, той седеше на леглото си в общата стая, а в ръцете си държеше китара. Бе вдъхновен да твори- затова и пръстите му докосваха трепетно струните и създаваха мелодията, която извираше директно от душата му.

Изсвири я един път, после втори. А след третия вече беше сигурен- имаше готов инструментал за авторска песен.

Точно тогава в помещението влезе друго момче- симпатичен негов връстник с тъмни коси и очила. Чу мелодията, която младежът на леглото свиреше и отбеляза:

- Уау, този път май ще ти се получи да направиш песен!

Харисън погледна към него с ведра усмивка.

- Не искам да прибързвам, но... мисля, че да. Много съм щастлив- може би пък някой ден наистина ще успея да основа група.

- Ще ти трябват още няколко таланта като теб, но... да - каза с позитивна нотка другото момче, сядайки на леглото до него. - Преди това не си забравил, че ще трябва временно да зарежеш музиката и да дойдеш със скучни хора като 'нас, непросветените' на екскурзията до Италия, нали?

- Това, че някои най-накрая са се сетили да ни разведат до малко по-далеч от Палма де Майорка не значи, че и китарата няма да дойде с мен - каза подсмехнат Харисън.

- Ще се наложи да ѝ уредиш самостоятелна седалка в автобуса- бая големичка си е - засмя се другото момче.

- Може и да я оставя в багажника... макар че много не ми се иска. Абе ще видим...- отбеляза Харисън, сетне се изправи от леглото и щом прибра китарата в калъфа ѝ, си го преметна през рамо. - Да позная ли, че са те пратили да видиш защо пак се бавя?

- Не виждам да си изненадан от което.

- Наясно съм, че понякога наред вдъхновението си съм твърде разсеян и карам хората да ме чакат- за което съжалявам - отвърна Харисън и даде знак на другото момче да излязат от стаята. - Дано и остналите да ми простят, когато им изсвирия песента. Всъщност може дори да я посветя на всички вас, когато някой ден измисля и текст.

- Когато станеш голяма рок звезда ще се радвам да знам, че първия ти хит е бил писан за мен и дружината - каза ухилен другият тийнейджър, потупвайки Харисън по рамото.

Двамата излязоха от стаята. Насочиха се надолу по стълбището- право към изхода от сградата, пред която сега бе паркиран голям автобус, пълен с други младежи на различни възрасти. Ала малко преди да са стигнали до вратата, ненадейно някъде

отстрани се чу шум, който накара Харисън да потрепне и бързо да прехапне устни.

- Какво беше това? - почуди се приятеля му.

- Ами... ще отида да проверя в килера, май от там дойде - другият младеж го потуша по гърба и го подбутна напред. - А ти излез при другите и им кажи, че ей сега идвам.

- Нали това не е поредния повод да ни караш да те чакаме? - шеговито го попита момчето с очилата. - Уж неволно да се заключиш с китарата в килера и докато чакаш да те отключим да създадеш още някоя песен?

- Ако накрая вземе, че се получи така, обещавам тази втора моя песен вече да е посветена не на всички, а конкретно на един от най-добрите ми приятели - Харисън, ухилен до уши, намигна шеговито на своя другар, след което го проследи с поглед как излиза от сградата.

Останал сам в коридора, младежът бързо отиде към килера и отвори вратата му. Картинката, на която попадна, беше много забавна - едно малко коте беше преобърнало кофата с вода, оставена тук от чистачката. И сега се намираше мокро насред цяла локва.

- Ех, приятелче, нали се разбрахме да си по-тихичко... - със снижен тон, Харисън пристъпи натам и приклепна пред животинчето, като за да го вземе в ръцете си и да го помилва, на което то отвърна с мяукане. - Все още не бива да разбират, че съм те прибрал от улицата - не и преди да съм подготвил директор Хатчет, че съм нарушил правилата и съм си довел животно в...

Спря да говори, защото изведнъж погледът му попадна на нещо, което го изненада. Намираше се в дъното на единия от рафтовете отстрани - най-ниския. Беше малко перце за китара с доста разпознаваем надпис на него.

- Хайде стига бе! - развълнуван, Харисън върна котето на сухата част от пода и се пресегна към видяното. - Любимата ми група! Било е тук през цялото време и чак сега го намирам!?

Перцето се намираше иззад разни други предмети по рафтовете, които момчето отмести леко. След това издаде ръквата си максимално навътре, за да достигне до малкият предмет, който бе привлякъл интереса му.

Докосването до него се отрази на Харисън по начин, какъвто той и на сън не би могъл да очаква в на вид обикновения си на вид съзнателен живот до сега. Веднъж щом пръстите му се допряха до малкото, метално перце... всичко наоколо потъна в светлина.

Уплашено, котенцето отскочи настрани и се скри в тъмното под единия от рафтовете. А веднъж щом си позволи плахо да излезе от скривалището си животинчето се загледа към мястото, на което до

този момент се бе намирал неговият човешки покровител- като за да установи, че него вече го нямаше тук.

Самия Харисън, все още неспособен да осъзнае какво се случваше, още в следващия момент отвори рязко очите си, като за да установи, с ужас, че... се давеше. Не само, че по някаква необяснима причина вече не се намираше там, в стария килер, ами беше на плашещо място дълбоко под водата. Вода, някак странно сладка на вкус- като захарен памук.

За капак на всичко, с появата си бе привлякъл погледа на намиращо се недалеч оттук създание от дълбините, което донякъде наподобяваше риба, донякъде- човек, а по мелодията, която се носеше от тази посока лесно можеше да се установи, че това всъщност беше русалка.

Обаятелно красива, тя отначало се изненада, когато съзря спонтанно появилото се напред водите момче. Той самият се почувства толкова омагьосан от нейната песен, че след миг понечи сам да се приближи към нея, но изведнъж се спря, когато тя рязко се засили към него, отваряйки устата си, пълна с остри, кръвожадни зъби.

Тогава Харисън си припомни нещо, което вече знаеше, че никога повече нямаше да забрави- че красотата в песента на русалките можеше да бъде пагубно заблуждаваща. Защото точно тази сирена пред него очевидно в момента копнееше само и единствено да го разкъса.

Паникьосал се, а все пак и нуждаещ се от глътка въздух, младежът първоинстинктивно се оттласна нагоре и заплува към светлината, която се виждаше там. Зад него чудовищната красавица се приближаваше с доста по-бясна скорост- все пак това беше нейната територия и тя несъмнено умееше да се движи по-добре в такава среда. А на момчето никак не му помагаше и тежестта от китарата- заради което в един момент, колкото и да не му се искаше, на него му се наложи да я махне от рамото си и да я остане да потъне към дълбините...

Това помогна на Харисън да плува по-бързо- до толкова, че скоро беше тъй близо до повърхността, че спасението му изглеждаше възможно.

Но изведнъж, ръка с остри нокти го сграбчи за крака и възпря опита му да изплува жив и здрав навън. Ноктите се впиха в кожата му и скоро водата се изпълни с кръв, а Харисън, на когото му се искаше да можеше да изкреци от ужаса и болката, просто започна да се мята на всички страни, в опита си да се отскубне от злокобната твар, причиняваща му това- русалката, която го беше достигнала.

Погледна я. И с още по-голяма тревога забеляза не само победоносния проблясък в нейния поглед, а и широко отворената ѝ пасть, която се насочи към същия този негов крак, готова до го захване и откъсне отведнъж.

Точно когато младежът се изправяше пред жестоката истина, че вероятно животът му щеше да приключи по този тъй необясним, нелеп начин... нейде отстрани се появи друга русалка- по-възрастна и величествена на вид. Тя грубо се нахвърли върху по-младата и двете се сбиха, а така крака на Харисън отново остана свободен. Той мигом се възползва от това, за да продължи спасителното си плуване нагоре- и, за радост, то все пак завърши успешно.

Озовавайки се на повърхността втрещен от неочакваната си телепортация, кошмарната си среща със злото създание и искричката на осезание, че може би все пак имаше и добри русалки, Харисън си пое дълбоко въздух. Не губи много време, а впрегна всичките си сили, за да се приближи към близкия плаж... или това, което можеше да се нарече плаж.

Още щом стъпи сред пясъците осъзна, че те не бяха пясъци. А... захарни пръчици.

- Какво!? - облещен, младежът чак сега си позволи да огледа като хората мястото, на което се намираше, като за да осъзнае, че то съвсем не изглеждаше като нормална обстановка на брегова ивица.

Не само защото вместо пясък тук имаше захарни пръчици, а защото и всичко останало- дърветата, храстите, дори небето, като че бяха изградени от апетитни на вид шарени сладости. Атмосфера, която при други обстоятелства вероятно щеше да е приятна за Харисън, но в момента очевидно не беше- не само заради необяснимостта на цялата ситуация или заради факта, че в момента крака му кървеше, а и заради следващото, което последва (сякаш това до сега не беше достатъчно).

Ненадейно, откъм примамливата захарна горичка се зададе една... меко казано пищна дама. Не беше човек, а нещо като голяма, двуметрова жълта риба, която ходеше на опашката си. Имаше огромна, бухнала руса коса, а дрехите бяха, разбира се, не по-малко сладки на вид.

Тя имаше огромни устни, които след секунди издаде напред с нотка на нещо, за което не беше нужно някой да е от нейния вид, за да установи, че беше съблазън. А на озадачения Харисън съвсем скоро му беше потвърдено, че тази съблазън беше предназначена за него, когато странната рибена жена започна да издава някакви стенеци звуци, след което някъде от двете страни на тялото ѝ изведнъж изникнаха пипала. Пипала, които се изстреляха... към него.

- Какво, да му се...! - изкреця момчето и мигом отскочи настрани, успявайки да избегне потенциално еротичното сграбчване от страна на загорялата дама.

Успя да избегне и нейните следващите опити да го докопа надолу по плажа от захарни пръчици, по който Харисън се затича с всички сили, а изкусителката хукна след него.

По едно време момчето, въпреки наранения си крак, успя да вземе преднина и да се скрие зад голямо дърво, наподобяващо обемна шарена близалка. Задъхан, той проследи с поглед как отстрани, по плажа, жената-риба го подмина без да го забележи... и този бе момента, в който Харисън за първи път успя да си поеме въздух и поне за малко да си отдъхне.

Но това е ключовата дума- за малко. Защото само миг по-късно, над него прелетя една доста странна птица, сякаш създадена само от желирани бонбони. Тя забеляза младежът и се сниши към него, като за да кацне на коляното му.

Харисън я забеляза и отвори уста в изумление. Но изумлението му само след миг прие съвсем различен вид- веднъж щом желираните крачета на птичката докоснаха неговия крак, сякаш изведнъж се получи реакция като онази от допира с перцето преди малко... и, потъвайки в ослепителна светлина, младият мъж изведнъж се пренесе на друго място.

Беше на поле, на което имаше много хора и коне. Зад всички тях се издигаше крепостна стена, а и трибуна, на която понастоящем един бляскав мъж- вероятно крал- изричаше на всеослушание:

- Обявявам турнира за открит!

При което всички наоколо пъргаво скочиха на конете си и тръгнаха нанякъде с тях пред недоумяващия поглед на Харисън. Един от мъжете, който се намираще най-близо до младежа, се загледа в него и в ранения му крак, и изрече:

- Ех, момко, как пък се подреди така точно в най-важния ден!

Приклепна пред него, свали обувката му (маратонка, която го изненада с вида си, също като другите дрехи, но мъжът не каза нищо) и бързо превърза крака му. През цялото време Харисън просто го гледаше мълчалив и ококорен, а на моменти си позволяваше и да обозре и всичко останало в обстановката наоколо, като за да осъзнае, че определено не се беше върнал в своето си сиропиталище, а на място, доста по-далеч назад във времето- вероятно Средновековието.

- Ето, готов си! - извика другият мъж и се изправи. - Бързо, грабвай някой от конете и да тръгваме, че нямаме време за губене-изпитанието ни чака!

- Изпитание?- запремигва Харисън. - Но... но аз...

- Ти май не си съвсем с всичкия си, момко- не знам дали е заради животното, което те е нападнало, но зная, че ако не се включиш в турнира, ще загубиш главата си - с тези думи, другия мъж го издърпа така, че да се изправи.

- Какво!? Ще изгубя главата си!? - Харисън бе шокиран.

- Ами да! Всички, които сме на това поле, сме се явили доброволно, за да преминем през трудния турнир с отговорни мисии, разпростиращи се из цялото кралство! Посмее ли някой от нас да се откаже без дори да се е опитал- ще изпита гнева на краля! Не искаш да си един от тези клетници, нали?

- Ами... предполагам, че не - момчето не знаеше какво друго можеше да отговори.

-В такъв случай се качвай на коня и да тръгваме. А щом си толкова неориентиран, ще вървим заедно, за да те упътвам- тъкмо може да сме си от полза един на друг!

Харисън, който не чувстваше да има друг избор, кимна леко, несигурно, след което възседна коня. За радост и преди беше яздил таква животно благодарение на няколкото разходки с приятелите си от сиропиталището до близката конна база- затова не му отне много време, за да се засили в неизвестна посока с животното.

И така, Харисън се впусна в средновековен турнир. Не му беше лесно в следващите часове- нито на него, нито на по-възрастния мъж, с когото взаимно си помагаха- но няколко дена по-късно, след като бяха доказали смелостта си по невероятни начини (за каквато смелост у себе си дори и самия Харисън не бе предполагал преди това), и двамата вече знаеха, че си бе заслужавало.

Те двамата, заедно с още петима от другите мъже на полето, единствени се завърнаха при краля живи и здрави, а така доказаха и че са достойни да бъдат наречени... рицари.

Невероятно, но факт- само до преди дни свирецията на своята китара върху леглото си Харисън сега се намираще паднал на едно коляно пред истински средновековен крал, който се канеше да го дари с рицарско звание.

За тази цел обаче... той трябваше да разбере името му.

- Как се казваш, смели момко? - попита мъжът с короната.

- Харисън - отговори момчето.

- Хубаво име - отвърна с мек тон и благ поглед кралят, след което направи необходимите ритуални движения с меча си и допълни - Аз, крал Лейтън Дикинсън, дарявам теб, Харисън, със званието 'рицар'! Нека всички се поклоним пред безстрашния сър Харисън!

И наистина- миг по-късно, всички наоколо сведоха глави пред младия тийнейджър от бъдещето, който пък ги изгледа потрепващ, но и с усмивка.

Друго едно нещо обаче го бе накарало да потрепне още по време на ритуала- името на краля. Беше замислен над него и по-късно същия ден, когато вече се намираше в една близка кръчма, където той, другите оцелели от турнира и още куп хора се бяха насъбрали, за да отпразнуват ползотворния ден.

- Дикинсън... - прошепна момчето, отпивайки от медовината си и гледайки в една точка. - Лейтън Дикинсън...

Една мисъл не му даваше мира- и още дълго щеше да е така.

Но само след няколко дена, Харисън вече имаше отговор поне на тези свои колебания- а отговорът му се бе получил дори още по-мащабен и озадачаващ, отколкото той би могъл да очаква.

Беше го получил в малка и тиха тъмна зала, пълна с всякакви рафтове с книги. Едната от тях сега се намираше в ръцете на ококореното момче.

- Аз... аз съм наследник на древния кралски род Дикинсън!

Трепереше- направо не можеше да повярва на откритието, до което бе достигнал чрез съчетаването на някои свои знания с автентичните исторически данни в това подобие на библиотека-изоставена и прахасала библиотека, в която вероятно човешки крак не бе стъпвал от години.

Затвори книгата пред себе си и я върна на мястото ѝ. Излезе от тук с широко отворени очи и силно туптящо сърце. А през цялото време шепнеше сам на себе си:

- Как може да не съм навързал нещата в моето си време, в което имах интернет... а да ги навържа тук, и то след като се срещнах лично със... своят предшественик - при последните си думи тъкмо беше излязъл от подземното помещение и отново се намираше под звездите на нощното небе. - Лейтън Дикинсън... Моят... моят далечен пра-дядо!

Не предполагаше, че някой го беше чул и че този някой щеше да му отговори- около него привидно нямаше никого. Но се лъжеше- потвърди го мекия гласа на някой, който очевидно беше невидим:

- О, Лейтън Дикинсън... е твой дядо!?

Беше развълнуван женски глас, който мигом Харисън. Той се огледа и изрече сам на себе си:

- Добре, това трябва да е поредното доказателство, че се намирам в сън, от който след малко ще се събудя в леглото си в сиропиталището.

- Не, не, уверявам те, не е сън - отвърна жената с приятния глас. - Аз просто... съм невидима. И, моля те, не побягвай... Поне ти недей.

Харисън, облещен, няколко секунди остана мълчалив. Накрая попита:

- Значи ти... си невидима жена?

- Да. Казвам се Лу и ми е приятно да се запознаем. А ако проявиш желание ще ти разкажа и историята си, за да те уверя, че не съм някакво невидимо зло, за каквото ме мислят всички в този свят, обсебен от идеята за вещерството.

Момчето преглътна колебливо. Запремигва, сетне кимна с глава и каза:

- Дори и да е сън- да го изживея докрая! Давай, Лу, разказвай!

Невидимата дама сякаш само това и бе чакала- очевидно радостна, че някой имаше желанието да я изслуша, тя сподели с младежа историята на живота си- същата, на която и ние вече сме били свидетели и на която и на самия него той му предстоеше след време да чуе отново.

Но днес я чуваше за първи път, макар и всъщност, там, в тайнствения дом на стария Хетфийлд, същия Харисън- с няколко години по-голям- да изживяваше този разказ за пореден път.

- Ние с Лу станахме... неразделни... - прошепна момчето с блага усмивка на лицето, след като в изминалите минути бе изрекъл спомените си за някои от тези факти на глас пред по-възрастния мъж. - И двамата бяхме отдадени на вярната си дружба. А за Лу това се явяваше шанс отново да служи на наследник Дикинсън, след като много години преди това бе израснала в кралския двор на други мои прароднини. Не мисля, че някога преди нея съм си бил толкова чак близък приятел с някого, господин Хетфийлд. Не и с някого, с когото да не съм бил длъжен да живея под един покрив, защото сме нямали друг... или поне преди да срещна Данаил, с когото също доста се сблизихме в нашето си приключение тези дни.

Хетфийлд, гледайки с лека усмивка към момчето, кимна.

- Наистина ти е била близка- знам го.

- Тя... тя ми каза толкова много неща, които не подозирах - изрече Харисън, поглеждайки с признателен проблясък към мястото, на което се предполагаше, че и в момента се намираше Лу. - Благодаря ти... Не знаеш колко се радвам, че отново притезвам спомените си и имам възможността да знам през какво сме преминали заедно. И съжалявам, че въобще подложих на съмнение твоята вярност.

- За мен винаги е било чест да служа на достоен човек като теб, сър Харисън - момчето чу гласа ѝ за първи път от известно време.

- Значи вече си спомняш... всичко? - този въпрос Хетфийлд отпрати към младежът.

- Да - кимна той. - Но някои неща... ми идват доста нелогични...

- Нещата, свързани с Джайлс Тъндър, нали? - попита старецът.

- Общо взето да - отговори Харисън и за пореден път се загледа изумен в Хетфийлд. - Как е възможно да продължаваш да си наясно с всичко?

- Съвсем скоро ще разбереш. Но преди това, млади Харисън, нека да ти обясня още някои неща, които ще навържат поне част от парченцата на пъзела. И по-точно... какво направи Джайлс Тъндър след срещата ви на онзи хълм преди малко. Среща, която на теб не ти беше първата с него... но на него му беше първата с теб.

Джайлс стоеше на едно място, без дори да потрепва. Стоеше и гледаше в една точка - към мястото, на което само до преди секунди се бе намирал Харисън.

Усецаше го... Знаеше го... Това момче някак си представляваше същата онази Частича, изчезнала от ползрението му преди толкова много време. Но сега се завръщаше - и този път не бе успяла да избяга преди той да съчетае погледа си със съвсем реалния, жив човек, който по някаква невероятна причина я притежаваше в себе си и в съществуването си.

Ала още преди дори да е успял да се задълбочи още повече в това уникално разкритие, Джайлс изведнъж изпита... познато чувство.

Тази Частича. Той отново усети връзката си с нея - но този път на друго място.

Роботът не се и замисли - мигом се телепортира там. А това 'там' представляваше тъмна уличка измежду средновековни сгради. На няколко метра, иззад ъгъла на най-близката такава, се намираше Харисън, който сякаш си говореше сам:

- И така разбрах, че съм далечен внук на древните крале Дикинсън. Кралете, които дори са родени и с драконска същност!

- Ах, какъв знак от съдбата е било да се натъкна точно на теб, сър Харисън! - възкликна възторжено самата Лу встрани. - След като преди това с години служих на рода Дикинсън, но те ме прокудиха, когато станах невидима... е било писано някой ден пак да стана верен поданик на един от тях - на теб!

- Наистина е невероятно - кимна Харисън, а един изявен въпрос напираше в него. - Дали не е въпрос на време и аз да усвоя превръщането в дракон, като един истински Дикинсън?

- Убедена съм, че и това ще се случи- и в този ден ти ще се почувстваш пълноценен - каза невидимата жена.- Но преди това трябва да подготвим почвата, за да съобщим на крал Лейтън... истината за теб. Не можем просто да отидем да му кажем, че си негов наследник от далечното бъдеще.

- Да... жалко, че в това време още не е изобретен научен метод да се докаже роднинската връзка между хората... - въздъхна Харисън и сведе поглед някъде надолу, като за да забележи изведнъж нещо, което го изненада.

Там, из тревите сред тъмнината, проблясваше нещо малко, което до този момент не беше забелязал. Приблужи се към него и установи, че ставаше въпрос за малък, златен пръстен.

- Това като че не беше тук до сега... или се лъжа? - прошепна изумен Харисън и се пресегна към малкия кръгъл предмет.

А веднъж щом го докосна, атмосферата наоколо се измени- за изненада на всички, включително и на все още прикрития в страни Джайлс. Допира на момчето до златния предмет изведнъж обля в светлина мястото, а миг след това... Харисън вече не се намираше тук.

Доста колеблив- което бе нетипично за него- роботът излезе от прикритието си зад ъгъла. Не можеше да си обясни какво се случваше- все още усещаше връзката си с Харисън като с необичайна Частица, но пръстенът... той не изглеждаше да е такава. Не и от онези, с които роботът беше обвързан.

Друго нещо обаче вълнуваше доста Джайлс в този момент- въпреки изчезването на момчето от това място, той още можеше да усети къде се намираше то и да се възползва от това усещане, за да се пренесе при него. Затова и този път не си губи времето и мигом се телепортира при Харисън, тъкмо като за да го чуе да шепне:

- Любовта... Това е начинът...

Джайлс асимилира ситуацията и установи, че от гледната точка на момчето беше минало известно време. Този път младият тийнейджър се намираше наред изключително футуристичната обстановка на друга планета, обитавана от изумителни човекоподобни създания, които вместо глави имаха на вратовете си странни въртящи се, сияещи сфери. Те заобикаляха момчето от всички страни, а някои от тях сядаха на близките подобия на канапета, поставени около него. Сякаш всички го приемаха такъв, какъвто беше- въпреки крайно необичайния му за това време и пространство външен вид.

Самия Харисън държеше в ръката си тънка, кръгла плоскост, наподобяваща стъклен таблет. На нея бяха изписани някакви дигитални знаци.

- О, значи най-накрая открихме къде може би е ключа в разгадаването на мистерията, сър Харисън! - възкликна отстрани въодушевената Лу.

- Да. Това е просто невероятно... Не знам как този пръстен ме снабди с толкова много знания и способности- не само като ми позволи да овладее пренасянето си от едно място на друго, а и чрез това, че да го нося на себе си сякаш ме превръща в умен суперкомпютър... - изрече момчето и се загледа в златния пръстен на ръката си. - Суперкомпютър като за моят свят, разбира се, защото тук... тук нещата са дори още по-напреднали технологично.

Огледа се, после продължи:

- И все пак, благодарение именно на този пръстен успяхме да осъществим контакт с тази закодирана база данни, което е повече от добре - отново погледна към подобие то на таблет. - От полза ни беше да се запознаем с достигналото и до този свят пророчество за пътешественикът във времето и неговата любима... За момчето-дракон, дарено с възможността да прескача измежду пространствата само като докосне някои предмети... като например онова перце... или птицата от желе... или този пръстен...

- Потвърждението на това пророчество може да значи само едно, сър Харисън - каза Лу.

- Да... - отвърна младежът, след което уверено отнесе погледа си някъде настрани. - Аз... трябва да я откроя! Трябва да откроя любовта на живота си и с нея заедно да разберем как да се справим с тази необяснима ситуация! И тя, също като мен, вероятно е загубена някъде там, из времето и пространството... и ме чака да я намеря!

Изправи се.

- Знам, че пророчеството предупреждава, че това може и да е много рисковано и при злощастно стечение на обстоятелствата може да обърка нещата дори още повече. Но ще го сторя. Ще си поставя за върховна цел да я откроя!. Започвам още сега!

Също толкова уверен, колкото и изглеждаше, той погледна към пръстена на ръката си. След това целия засия в светлина... и отново изчезна от това място.

Джайлс, до този момент прикриващ се, направи няколко крачки напред и присви вежди.

- Любовта значи... - прошепна той - Любовта...

Постоя още известно време тук, после пак се телепортира- на поредното място, на което бе усетил, че се намираше Харисън понастоящем. Но този път тийнейджърът изглеждаше унил.

- Тя не е и тук... - изрече той, седнал на подобие на камък на планета, изградена само от разнородни по големина камъни.- А бях толкова уверен, че поне този път ще я открием...

- Няма да се отказваме- продължаваме да я търсим из вселените - беше категорична Лу.

- Но докога!? - Харисън рязко се изправи. - До кога ще се налага да разчитам само и единствено на тази връзка между душите ни, за която пръстена ми нашепва, че ни свързва още преди дори да сме се запознали!? До кога ще трябва да прескачам от свят на свят, за да търся нещо, което само някакво бегло усещане ми навява, че е възможно да е там, но...

Изведнъж гласът му затихна. Причината бе, че изуменият му поглед бе попаднал на някой, който се приближаваше към него- доста необичаен за подобен каменен свят човекоподобен индивид с бели очи.

Тези мигове, отбелязващи първата реална среща на Харисън с Джайлс Гъндър, но съвсем не първата на Джайлс Гъндър с Харисън, бяха запомнящи се. Момчето отстъпи плахо крачка назад и прецени робота с поглед.

- Кой си ти? - попита го.

Джайлс, който този път умишлено бе решил да се покаже пред момчето (не и без план за него) направи няколко крачки напред и му се усмихна леко.

- Аз... съм някой, с когото не можеш и да предположиш колко общо имаш. Но ако ми позволиш... ще ти дам това знание.

- По-добре не се доближавай- посъветва го Харисън и извади отнякъде меч, който още от престоая си в Средновековието носеше навсякъде със себе си. - Не и преди да си ми казал всичко.

- Добре, ще ти кажа - кимна Джайлс и си позволи да направи още няколко крачки към момчето. - Но на мястото, на което аз реша.

Докато Харисън се осъзнае, роботът потопи и двама им, а вероятно и Лу, в ослепителната си светлина- позната на момчето светлина. Но след като тя отмина Харисън установи нещо озадачаващо- роботът вече не се намираще тук, но той самия- все още да.

- Лу? Лу, тук ли си? - побърза да попита младежът, оглеждайки се трепетно.

- Да, тук съм - потвърди тя и го накара да си отдъхне. - Но този човекоподобен индивид... Той... той сякаш неуспешно се опита... да ни отвлече!?

- Мисля, че се случи точно нещо такова - отвърна Харисън и си пое дълбоко въздух.- Което значи, че трябва възможно най-бързо да се пренесем на съвсем различно място, където да не може да ни открие.

Приятелката му несъмнено беше съгласна. Миг по-късно момчето използва отново пръстена на ръката си, за да пренесе и двама им другаде.

Междувременно, там където току-що се бе пренесъл Джайлс Гъндър-притъмнена празна зала-самият той също остана озадачен от факта, че не бе успял да повлече Харисън със себе си тук. И не само това-сега вече дори не усещаше присъствието на момчето където и да е из вселените, до които Частиците му имаха допир.

- Даде ми сигнал да дойда - ненадейно, този мъжки глас се чу някъде иззад него.

Роботът се обърна натам.

- Господарю... Най-накрая открих какво се е случило с... онази Частица.

- Открил си я!?

- Да. Не знам как, но тя се е озовала в младо момче. Момче с изненадващи възможности. До сега го преследвах из различни точки от паралелните вселени.

- Значи връзката ти с Частицата е пълноценно възстановена? - човека изглеждаше доволен, но не и след като андроида отговори:

- Уви. Не. Усещах тази връзка известно време, но веднъж щом се опитах да отвлека момчето, за да го доведе тук... тя беше прекъсната. И не само-силата ми дори не успя да го повлече със себе си. Това е необяснимо.

- Няма необясними неща, Джайлс - увери го господарят му, който, макар и намръщен задето робота беше изгубил контакта с момчето-Частица, изпитваше и явно вълнение от идеята изначало да съществува такъв човек. - Брилянтния ми ум не те е създал, за да говориш такива глупости. Стегни се, трябва да намериш този младеж възможно най-скоро.

- Бих искал, господарю - кимна андроидът. - В момента системата ми изчислява всички възможни варианти, за да го открием. Но, както беше и до преди срещата ми с него, когато ни се налагаше да издирваме само Частицата... засега резултат няма. Не откривам никакъв... Не, почакайте... Има нещо...

Човекът срещу него изцъкли погледа си в очакване да чуе добра вест.

- Присъствието му ли усети?

-Нещо такова...- отговори Джайлс. - Отивам по пътя на сигнала.

Рече и изчезна.

Следващото място, на което се озова, беше внушително на вид. Представляваше какви ли не разхвърляни предмети от познатата Земя,

но нито един от тях не беше цял, а на късове, рееци се из светлосиньо пространство. Интересно бе, че не изглеждаше някое от тези парчета да притежаваше някоя от другите си части около себе си, въпреки което всички те бяха свързани по необичаен начин със своеобразни 'мостчета', представляващи сякаш нарисувани прави линии в различни цветове.

Озовал се първо върху част от ръждясала земеделска количка, Джайлс си позволи да пристъпи по една от червените линии, която го отведе на по-стабилна основа- половинчата врата. Огледа се на всички посоки и бързо съзря Харисън- той седеше недалеч оттук с гръб към него, на ръба на една частична обемна табела от пекарна.

- Побърквам се, Лу... Провалите вече са твърде много... - отчаянието си личеше не само в тона му, а и в излъчването му- изглеждаше отпаднал, сякаш не бе спал няколко денонощия. - Може би просто трябва да се върнем в Средновековието, което поне знаем къде е. Защото нито откриваме родния ми свят и моето време, нито... нея...

- Не позволявам да се предаваш, сър Харисън - каза му Лу, която неизменно го съпътстваше. - Ти вече успя да усетиш някакъв допир до съществуването ѝ някъде там.

- Да, усетих този допир... Ах, усетих го! - чувствеността у момчето изглеждаше дълбока. - Улових присъствието на нещо тъй близо до мен, каквото не бях предполагал, че съществува- това трябва да е била тя. Но може и да е бил някой с нейната кръв, не забравяй. Онези старинни ръкописи, които открихме в по-прединия свят ни казаха, че е възможно усета при подобно далечно, свръх телепатично ниво, да е породен не от обекта на търсенията, а от някой негов биологичен роднина.

- Че това не е ли също толкова обнадяващо? Дори и да успееш да откриеш този роднина, това би значело, че си открил и... нея. Не се отказвай. Дай всичко от себе си, за да проследиш връзката...

- Искан ми се... Ах, Лу, не знаеш колко ми се иска да можеш да проследя тази връзка и да открия поне този роднина... Но... е толкова... толкова трудно... Всеки път, когато си мисля, че съм на прав път, се озовавам на място, различно от онова, което търся... и осъзнавам, че трябва просто да седна и да чакам трепета да се появи отново... - Харисън, сбърчил челото си, приведе унило глава надолу и се загледа в безкрайната върволица от половинчати, прикачени от линии, предмети.

Настана мълчание. Но докато при Харисън и Лу то вероятно се дължеше на състоянието на отчаяние, в което момчето постепенно изпаднаше, то Джайлс, усетил тази слабост у него, докара тънка усмивка на лицето си.

“Ти не можеш да се свържеш с когото поискаш. Но може би аз ще мога” - тези мисли преминаха през дигиталното му съзнание, а същевременно с тях роботът прие невидима форма. Със спокойни, тихи стъпки се приближи към Харисън и неговата също толкова невидима приятелка- така, че да се намира на възможно най-малко разстояние от тях, когато вкара в ход... експеримента си.

Този път не можеше да рискува Харисън или невидимия му спътник да уловят физическото му присъствие и пътищата им отново да се разделят. Но пък можеше да внуши на момчето, че двамата с него можеха да поддържат... друг тип връзка...

“Харисън... Харисън... Харисън, чуваш ли ме?” - вложил цялата мощ на своя магически изкуствен интелект, Джайлс няколко пъти изрече името на младежа преди накрая със задоволство да види как той изведнъж надигна стресната главата си.

- Кой каза това? - започна да се обръща на всички страни тийнейджърът- дори се изправи внимателно върху табелата. - Лу, ти чу ли го? Лу?

Тревогата у него се надигна- не само, че чуваше гласове, ами и невидимата му приятелка ненадейно бе изчезнала. Кое то същевременно се услади на Джайлс- хареса му идеята двамата с Харисън да са останали сами. Не се забави със следващите си думи, изречени директно в съзнанието му с помощта на свързващата ги енергия на Частиците:

“Не се опитвай да се скриеш от мен. Този път няма да успееш, защото аз вече имам достъп до ума ти- там, където ние с теб ще сме свързани навеки.” - позволи си да го излъже по отношение на възможностите си да го проследи навсякъде, но сметна, че така ще го стресне и ще го направи по-слаб. Донякъде усля- Харисън, безкрайно объркан, поклати глава и пристъпи няколко крачки назад- по една жълта линия, свързваща табелата на пекарната с разрязан по средата фитнес уред- лежанка.

- Не... Ти не си в ума ми... Не може да си там! - извика младежът и се хвана за главата.

“Можеш да се увериш и сам, че не ти говоря на глас. Просто и ти изречи нещо... без да отваряш устните си.” - призова го роботът.

“Какво да изрека!?” - първичната мисъл на Харисън изведнъж получи своя отговор, което накара краката му да се подкосят:

“Ти току-що го стори без дори да се осъзнаеш”

“Не... Не, не, не!” - поклати глава младежът, който неусетно се потопи в тази нежелана от него игра на контакт единствено чрез мислите им. - “Кой си ти и какво правиш с мен!?”

“Казах ти- с теб сме свързани. Но не, не съм онази любов, за която жадуваш тъй открито. Аз съм нещо много повече от жалко физическо същество, което независимо от чувствата си все някой ден ще погине и ще се разложи, като всички други. А ти... ти, Харисън, си такава част от мен, която до този момент не предполагах, че е възможно да съществува. Веднъж щом аз и ти съчетаем интересите си...”

- Не!!! - момчето изкрещя на глас, откъсвайки се от това вглъбение, към което го бе тласнал Джайлс. - Спи да ми промиваш мозъка! Ти не си в мен! Не сме свързани! Не може... Не може да сме... Аз... аз трябва... трябва да отида да я открия! Да открия любимата си, с която заедно ще се измъкнем от този кошмар!!!

Бръкна в джоба на средновековната одежда, с която най-много обичаше да обикаля из вселените. Надяваше се, че ще докосне златния пръстен, който бе оставил там, но... той не беше вътре.

- Какво... Не, не може да бъде!!! - изпадайки в паника, младежът продължи да рови по джобовете, но без успех, а това само още повече задълбочи кризата, в която психиката му бе изпаднала.

Треперещ, изтормозен, Харисън се извърна на другата страна и просто започна да тича по чертите и половинчатите предмети, които те свързваха. Премина през прави пътеки във всевъзможни цветове, стъпваше по парчета от училищен чин, менгеме, скейтборд, къщичка за птици, ранен черно-бял телевизор като от средата на двадесети век... Едвам не пропадна, когато краката му се озоваха напред разкъсана наполовина мрежа за волейбол и когато тежестта му пропука стъкло от разрязан по диагонал стъклен прозорец...

Той се мъчеше, но зад него, Джайлс възтържествуваше. Беше невидим за Харисън, но докато прелиташе плавно зад него, на видимото си лице имаше широка, победоносна усмивка. Не си спести и думите, с които целеше още повече да го побърка, за да има максимален контрол над него:

“Казах ти този път да не се мъчиш да бягаиш. Просто спи... и се отпусни. Отдай се на копнежа да бъдеш част от моя свят! От нашия свят!!!”

- НЕ! МЛЪКНИ!!! РАЗКАРАЙ СЕ!!! - Харисън изкрещя това с всичките си възможни сили в момент, в който след дълъг бяг изведнъж се почувства така сякаш напълно щеше да рухне психически- вероятно затова и краката му не издържаха и веднъж щом се бе озовал на стабилната повърхност от един частичен гардероб... просто падна на колене и със сълзи на очите продължи да вика - Това трябва да спре! Аз съм силен, трябва да те изолирам... Трябва... трябва да...

Хвана се за главата. Затвори очи. Впрегна всичките си усилия и изведнъж... сякаш потъна в море от преплетени чувства, сред които надделяха... позитивно силните.

Джайлс изцъкли поглед. Опита се да изпрати една мисъл към тялото на момчето, но не просто не успя. Роботът изведнъж осъзна, че вече дори и не чувстваше връзката си с Харисън - а той самият се намираще пред него.

- Как го правиш... - процеди през зъби андроидът и заплашително се насочи към него.

А да каже това на глас накара Харисън да вдигне изцъкленото изтощение на лицето си някъде нагоре и да каже:

- Значи наистина си бил тук... Само така ли имаш власт над съзнанието ми - когато се намираме физически един до друг!?

Джайлс разбра, че нямаше смисъл повече да се крие. Появи се видим пред Харисън в своя респектиращ летящ вид.

- Не е нужно да имам власт над съзнанието ти. Трябва просто ти самия да осъзнаеш какво величие носиш в себе си и САМ да решиш да ми се отдадеш!!!

- Това НИКОГА няма да се случи!!! - изкреця Харисън и се изправи, гледайки към роботът с издаден напред гневен, но и уверен поглед - Не и след като знам, че мога да се боря срещу теб... Че... че...

Необяснима вълна от емоции премина през тялото му и го накара да затихне. А когато сред тези емоции надделя дори още по-ясна версия от онези, които преди малко му бяха позволили да се откъсне от психологичното влияние на Джайлс, това докара на лицето на Харисън усмивка.

- Чувствам я... усещам я... - прошепна той, разтърсен от осезанието. - Толкова... толкова много исках да я намеря и... и сега... сега най-накрая знам къде е!

Пред недоумяващия поглед на Джайлс отново бръкна в джоба си - някак си знаеше, че този път пръстенът беше там. Извади го и още преди роботът да е успял да направи нещо... го сложи на единия от пръстите си и изчезна в светлина.

Неспособен да приеме, че младежът и този път се бе измъкнал, и то след осъществената тъй задълбочена връзка между съзнанията им, андроидът стъпи тежко върху същата платформа от гардероб, на която до този момент се бе намирал Харисън.

- Къде отиде... Къде отиде... - вместо да проявява чувство на гняв, той затвори очи и сякаш се впусна в опита си да осъществи някакъв контакт с момчето - вече знаеше, че с усилия това бе възможно.

Надали някога преди Джайлс Гъндър бе изглеждал толкова напрегнат. Да се потопи в дебрите на своето собствено изкуствено съзнание и да се опита да открие поне една нотка на контакт с Харисън... поне един проблясващ вълишебен пиксел нейде там, из образите на всички онези вселени с Частиците, който да спомогнеше за възстановяването на връзката помежду им... Тези идеи тласнаха робота в безумно крайна за съществуването му фаза. А да се откаже не беше опция в тази фаза.

Вероятно затова и... успя.

Не можеше да види Харисън, но пък можеше да усети вълнението му- той наистина се чувстваше така, сякаш бе изумително близо до това, което търсеше. Миг по-късно обаче, когато нещо сякаш му сигнализира, че Джайлс отново навлизаше в съзнанието му, младият мъж се разтрепера. До сега уверен, че се бе откъснал от него, сега Харисън не знаеше какво да си мисли- затова реши да се опита повторно да го прокуди от там като се съсредоточи само и единствено в мисията си. Пое си въздух и тръгна напред развълнуван... и смутен.

- Трябва... да я откроя... Този път трябва да е близо, усещам...

Там, където се намираще в момента, Харисън виждаше само високи стени от зеленина- коридори, създаващи оплетен лабиринт... Джайлс, макар и да не виждаше това, можеше да усети колко колеблив и объркан правеше тази обстановка момчето... и съответно- колко слаб и податлив на влияние...

- И този път ще се провалиш... Не си достатъчно силен, Харисън... Не си...

- Не, този път ще успея!!! - изкрещя в един момент момчето, при което падна на колене, стисна зъби и хвана главата си, за да я разтресе. - Махни се! Махни се от ума ми веднъж завинаги!!!

- Ще се махна, когато я откриеш... Когато съзреш това, за което прескочи през толкова много вселени, но никъде не го откри... Навсякъде се провали, Харисън! Провали се, както ще се провалиш и сега!!!

Роботът се усещаше безумно увлечен от сладката идея този път да прекърши психиката на момчето- и нещо го караше да знае, че се получава. Може би това нещо бе и паническото държание на Харисън, който, макар и да се изправи и да продължи задъхан да тича из лабиринта, изглеждаше крайно нестабилен.

- Не, не, не! Този път ще се справя! Ще я откроя... Ще откроя... любовта...

Почувства последните си думи с цялата им дълбочина, извираща от сърцето му. И ето, че тогава настъпи нов мимолетен миг,

в който сякаш всичко друго наоколо- включително Джайлс- изчезна. За кратко в съзнанието му властваше само мисълта за нея- за любовта.

Но роботът не се отказа. Скоро се върна в ума на момчето и продължи да го преследва по целия му път напред. Имаше физическите сили да го прави до безкрай- беше стабилен андроид от изключително напреднало поколение, подсилен и от магия.

Ала Харисън не беше чак толкова силен- макар и представляващ Частичка по естество, той беше и човек. А физическото тяло на човека си имаше предел- имаше си умора и точка на пречупване...

А в следващите часове на нощта Джайлс нееднократно се възползва от тези слабости на момчето. Въпреки, че Харисън проявяваше нечовешка воля и неведнъж се откъсваше от злокобното му влияние, като за да обходи поне още няколко метра напред, в последвалите минути след всеки един такъв проблясък на чист ум, роботът поне за още няколко нахлуваше в същността му, за да го обърка... отново и отново...

Поради тази причина Харисън не успя да излезе от лабиринта цяла нощ. Тъкмо, когато си мислеше, че е на прав път, Джайлс го разсейваше и замайваше... връщаше го стъпки назад... коридори назад... И така- чак до сутринта.

Когато, под лъчите на изгряващото слънце, безумно изтощения и почти влачещ се напред Харисън ненадейно чу недалеч от себе си... глас:

- Хей... има ли някой там?

Момчето отново се почувства разтърсено. Разтърсено от чувства, които не може да асимилира в цялостност, но отново успя да отсее от тях основното- чувството за надежда от необятно естество.

- Някой е тук... някой е тук и ме чува... - прошепна той не само сам на себе си, а и на Джайлс.

Самият робот се ококори- там, върху парчето от гардероб в онзи друг свят, където все още се намираше. До този момент владеец ситуацията до задоволителна степен, сега той сякаш усети, че връзката между него и Харисън започна да се разпада за стотни от секундата.

Може би и затова, в стремежа да го залъже колко спокоен и уверен беше, а така отново да го сломи, той каза със спокоен тон:

- Знаеш, че това е илюзия... И преди си попадал на такива... Ти си далеч от целта си, Харисън... Далеч си и отново ще се провалиш...

- Не... не, няма да се проваля! Трябва да открия кой е този човек! Трябва да открия и... нея! - изпълнен с нова увереност, младежът си пое

дълбоко въздух, хукна напред и започна да вика - Хей! Хей, чувате ли ме!? Чувате ли ме, тук съм!!!

Джайлс изсъкли погледа си. Това, което установяваше с всяка изминала секунда, не му харесваше. И не просто не му харесваше-изведнъж то го вкара в състояние на нетипичен за спокоен робот като него гняв:

- Престани да викаш! Там няма никой, не разбираш ли? И този път няма да стигнеш до никъде! Откажи се!!!

- Наистина съм близо, нали? - беше убеден Харисън. - Близо съм до това, което търся! Затова се опитвах да ме спреш- защото тогава ТИ ще се провалиш!!!

- Не, не, не!!! - Джайлс започна да се върти хаотично на всички страни докато сигналът, който изпращаше към момчето, отслабваше все повече и повече.

Не му се отрази по-добре последвалия вик на другия човек- другия млад мъж- в лабиринта, който беше чул гласа на Харисън:

- Кой си ти!? От къде се обаждаш!?

- Тук съм! Тук съм!!!- извика тийнейджърът... и ето, че изведнъж, напред зеленината сякаш съзря присъствието на този, към чийто глас се бе устремил.

Джайлс вече го знаеше- само след секунди контактът между него и Харисън щеше да изчезне... и не се знаеше дали този път нямаше да е трайно. Вероятно заради това, изведнъж той смени тактиката си и изрече:

- Помисли и се спри на време! Знаеш до къде може да те доведе тази среща! Още от началото го знаеше, но с цялата си неразумност пое по този път! Знаеш, че всичко може да стане още по-объркано, не го прави такава!!!

Ала Харисън не му обърна внимание. Спомни си за онова древно пророчество, което освен за победата на любовта говореше и за потенциален крах ако нещата не се подредят както трябва. Но в момента желанието най-накрая да достигне до някакъв напредък беше неизменно у Харисън. Той вече се намираще толкова близо... и нямаше да се откаже, още по-малко заради опитите на Джайлс отново да го разсее- сега, когато виждаше, че връзката им отслабва.

Всъщност, веднъж щом изтощеният, запъхтян, но и ликуващ Харисън направи и последвалите си няколко крачки, които го дележа от това да се срещне очи в очи с младежът от другата страна на зеленостата стена (и както вече знаем- не само с него), връзката не просто отслабна- тя изведнъж изчезна. Но това се случи по трудно определим и неочакван дори за Джайлс начин, различен от предходните- още щом периферното зрение на момчето-Частича обозря

намиращото се там, изведнъж из тялото на робота премина мощна вълна, която, ако той беше човек, а не машина, вероятно можеше да се сравни със силата на токов удар.

На андроидът му притъмня пред погледа- той залитна напред и падна на колене. Успя да запази необходимото равновесие, за да не изпадне извън платформата, на която се намираще, но това съвсем не укроти свръхестествената му операционна му система, през която сега преминаха безброй символи, опитващи се да асимилират в цялостност случилото се.

И, въпреки привидната загуба на робота в тази битка... някъде там може би успеха.

- Значи... значи съм го победил... Някак съм го победил! - Харисън, пред когото Хетфийлд бе запълнил някои от празнините в този разтърсващ разказ, не можеше да намери думи, с които да опише вълнението си.

Възрастният учен, отново седнал на отсрещното канапе в топлата атмосфера на тази малка стая, кимна неколкократно с бавни движения на главата.

- Може да се каже, че си го победил в тази битка, да. Но войната както винаги ще е много по-трудна.

- Предполагам - изрече тихо Харисън и се изправи, за да отиде към камината. - С мисията за тази война все пак сте ме създали. Или поне сте подпомогнали създаването ми... като това, каквото съм...

Погледна ръцете си и се замисли колко човешко беше и винаги е било всичко в него. А същевременно той винаги е представлявал... нещо, което звучеше тъй нереално, но явно беше възможно.

- Стигаме и до там, драги мой Харисън - Хетфийлд отново стана от мястото си и отиде към него. - Да уточним... какво точно си ти. И по-скоро- до каква степен си изградил своята лична воля... твоята си собствена сила. Важно е сам за себе си да установиш на какъв етап от развитието на забележителното ти съществуване си достигнал.

- Не разбирам. Тези неща не могат да се измерят в количество. Могат просто да се проявят в действия- като тези от изминалите около пет години, които, бих казал, са донякъде убедителни, поне за мен. Дават ми вяра, че ще мога да се справя до края.

Хетфийлд въздъхна. Сложи ръката си на рамото му с поглед, който ясно подсказваше, че с разкритията не се беше приключило. Не че Харисън чувстваше всичко като ясно подредено- въпреки връщането на спомените си и допълването на някои моменти от учения, имаше и неясноти, които си оставаха като незакърпени дупчици по хубава дреха.

- Но това, което ми каза досега... не е всичко, нали? - сам превари възрастния мъж, насочвайки разговора натам. - Ти... ти поначало дори не си ми казал от къде си толкова запознат с всички тези детайли- много от които дори и аз, като малко или много обвързан в една мрежа с Джайлс, не съм разбрал.

- И точно това е следващата част от разговора ни - изрече тихо Хетфийлд. - В която ти, синко... ще разбереш какво точно направихме ние с Фолиана, когато те отвлякохме навръх третия ти рожден ден. - отдели още една въздишка и направи няколко крачки из стаята. - Виж, Харисън. Не искам да смяташ, че ние с нея не сме зачитали само теб и съществуването ти за достатъчни някой ден да се изправите срещу цялата тази порочност на Джайлс и Частиците. И все пак... не можехме да сме сигурни дали детето-Частица, чието създаване бяхме подпомогнали... щеше да е достатъчно силно, за да може само по себе си да израсне и да се развие по начинът, който се очакваше от него. Затова още преди раждането ти бяхме започнали подготовката на... допълнителен план. План за създаването на изкуствен интелект, който да си пасне в идеален синхрон с твоят вроден такъв... но и с този на Частиците и Джайлс. Подготовката трая дълго- трябваше да сме сигурни, че сме помислили за всичко, затова си бяхме дали срок от няколко години. И, за радост... накрая ни се получи. Аз, като създател на Частиците и обвързания с тях робот, а в последствие, с помощта на Фолиана, и на също обвързаното с тях момче-Частица... успях да създам този микро чип. Чип, който аз и тя да съчетаем с теб... по идеалния начин.

Харисън беше изумен.

- Вие... сте ме отвлекли... за да ми сложите чип в мозъка!?

- Да. И си струваше, защото в последвалите години чипът работеше почти безотказно. Доказателство за това беше не само допълнителната защита, която той ти даде... нито пък помощта, която той ти оказа без ти самия да осъзнаваш, че го имаш в себе си... Този чип... този забележителен изкуствен интелект... той можеше дори да ти помага да заглушаваш някои сигнали от робота и Частиците... и на свой ред да не им изпращаш такива, когато не желаеш. Също така те напътстваше и подготвяше по специфични начини, за да можеш някой ден ти да достигнеш до своята мисия. И не само- благодарение на неговата свръх специална същност, в някои моменти дори е успявал да навлиза като вирус в операционната система на Джайлс без той самия да осъзнава. И да препраща към мен и моите компютри ценна информация. А на базата на тази информация аз можех да продължа да участвам редовно и ползотворно в целия този случай дори и тук, отдалеч. В скривалището си на тази планета, която Фолиана откри специално за

мен, тъй като към настоящия момент това е едно от местата, до което Частиците имат най-малък- да не кажа нищожен- досег.

- Тоест ти... и тази богиня... сте ме контролирали през целия ми живот?- Харисън вече не знаеше дали да се ядосва на осезанието до каква степен цялото му съществуване не бе зависило само от него, но Хетфийлд побърза да уточни:

- Не. 'Контрол' не е правилната дума. Ти живя живота си така, както е трябвало. Взимал си своите решения на база на своето съзнание. Ние и нашето изобретение просто... бяхме подсигурили допълнително безопасността ти. И ако сме контролирали нещо или някой... то това е Джайлс.

- Как така сте го контролирали?

- Всъщност, по-точната дума е... 'манипулирали'. Не знам дали по време на моя разказ и на възвърналите се твои спомени не си се почудил как така в някои моменти той изведнъж усещаше връзката помежду ви- така, сякаш някой му помагаше. Е, вече мога да потвърдя пред теб, че в някои от моментите се случваше точно това- чипът в съзнанието ти беше програмиран от нас така, че не просто да усвоява данни и да ги препраща към нас... ами да дава и на него някои предварително предопределени сигнали.

Харисън се облещи дори още повече.

- Джайлс... той... той поначало ме е открил... заради вас!? Вие сте му казали къде да ме намери, а после и сте му помогнали да ме проследи и да бъде свидетел на основните ни планове и стъпки с Лу!? Но... защо!?

Наистина беше втрещен- недоумяваше каква полза би донесло нещо такова. Но Хетфийлд имаше отговор и този път:

- Защото... това все някой ден трябваше да се случи. С Фолиана знаехме, че Джайлс никога нямаше да спре да търси изчезналата Частица, затова решихме... ние да сме тези, които да го срещнем с нея. Но по нашия сценарий. По нашите правила. Роботът, колкото и умен да беше, не можа да установи какво точно се бе случило и затова системата му първоинстинктивно неволно се повлече по плана ни- срещна се с теб точно тогава, когато беше повикан. И в следствие проследи пътя ти точно в онези негови ключови моменти, за които тайният чип в теб му даваше сигнал. И да, знам че на теб все още не ти е ясно защо е трябвало да го правим свидетел на толкова много. Но отговорът, Харисън, е прост. Понякога трябва да заблудиш противника, че е няколко крачки пред теб. И да си мисли, че той е този, който е успял да получи надмощие- в случая като разкрие съществуването ти и съумее да открие начин да нахлува в мозъка ти и да те контролира. Но същевременно, създавайки сам този допълнителен проход между съзнанията ви... той не е предполагал, че

същинската цел всъщност може да е била този проход умишлено да бъде използван и в обратната посока.

- Това значи ли, че и аз... мога да си играя със съзнанието на Джайлс? - тази сладка мисъл допадна на Харисън, но той все пак не бързаше да се радва.

- Този тип контакт винаги е бил възможен под една или друга форма, да- но благодарение на нашия план беше неволно подсилен от самия Джайлс. Но истината е, че целта ни никога не е била просто да можеш да се докосваш до изкуственото съзнание на робота- както сам си се уверявал от обратния случай помежду ви, подобни допири са нестабилни и не гарантирано трайни. А Джайлс не е някой, който може да бъде стреснат или унищожен току-така. Нужни са далеч по-специфични методи- именно превръщането им в по-близки и възможни беше в основата на плана ни.

- Но аз... аз нали имам онзи подпомагащ чип... - прошепна Харисън - Докато той все още съществува вътре, в мен, не трябва ли да имам дори още по-голямо предимство пред Джайлс?

Старецът отдели поредна въздишка- може би най-дълбоката му досега. Поклати глава, а в погледът му се появи нотка на нещо, което силно напомняше на... тъга.

- Уви, този чип... няма да съществува у теб още дълго.

- Защо? - недоумя Харисън.

- Защото той... вече не е това, което беше. Работата, която свърши за теб през годините, беше брилянтна... или поне почти брилянтна. Защото истината е, че макар и в статут на независима нано технология с изкуствен интелект, този чип също не беше напълно застрахован от влиянието на Джайлс и Частиците. Защото, колкото повече този чип остаряваше, колкото по-дългогодишна част от теб и същността ти на Частица ставаше... толкова повече той ставаше уязвим към онова, от което си уязвим и ти- твърде тясната ти свързка с онова, мрачното изобретение от другата страна. Но докато ти, със самото си съществуване като посветен в тайнството на човешкото съзнание живот, най-малкото можеш да бъдеш наречен 'изненада' дори и за самите Частици... то чипът в мозъка ти си беше просто... машина. А всяка една машина идва с възможните за нея слабости, бъгове- дали породили се заради остаряването ѝ или заради надмощието на по-силната машина, каквато малко или много си остават Джайлс и Частиците...И е факт, че чипът у теб в крайна сметка даде на късо само преди няколко часа. А в такива моменти му беше заложено автоматично да ми препрати сигнал на мен. А теб самия... да доведе при мен, за да оправим вредата преди да е станало твърде късно.

- Да ме доведе при теб? Но... но как така? Мен тук ме доведе... доведе ме...

Не можа да го схване първоначално- нямаше как, чувстваше я като съвсем нормален, пълноправен човек. Но след като за секунди навърза всички неща в разказите на Хетфийлд със собствените си спомени, едно единствено съчетаване на очите си с натежалия, изпълнен със съчувствие поглед на стареца... бе достатъчното потвърждение.

- Не... Не... - Харисън започна да клати глава в отрицание. - Не, не е възможно... Не може да е тя... Не може Лу да е...

Започна да се оглежда- както винаги не знаеше къде точно се намираше невидимата му вярна приятелка. Ала този път за първи път осъзнаваше, че тя всъщност не се намираше някъде около него. Намираше се вътре в него.

- Моля те, Лу... Моля те, кажи ми, че това не е истина...- започна да шепне младежът, а очите му усетиха сълзите да напират в тях. - Моля те, кажи ми, че съществуващ наистина... Че не си... просто един чип...

Копнееше отговорът ѝ да бъде друг, но уви... нямаше как:

- Съжалявам, сър Харисън. Всичко, което господин Хетфийлд ти каза, отговаря на истината.

- Не!- извика младежът и продължи да клати глава, отказвайки да повярва- дори върна погледа си към стареца. - Не е възможно! Лу... тя... тя винаги е била толкова истинска! Винаги е била... нещо повече от просто изкуствен интелект в мозъка ми!

-Затова е и може би най-великото изобретение в кариерата ми, след Частиците и Джайлс - отвърна Хетфийлд. - В света, в който съм роден, израснал и живял технологиите са изумително напреднали, но Лу... тя беше нещо ново, нещо съвсем различно, за което и до ден днешен не съм споделил с друг освен с Фолиана. Начинът, по който нейната операционна система е способна да се докосне до човешкото съзнание и не просто да обслужи нуждите на своя потребител... а и сякаш наистина да го разбере и да му бъде истински верен приятел и спътник в живота... това, смее да твърдя, е друго ниво. И затова ми е изключително мъчно, че на тази забележителна крачка напред... ще трябва да бъде сложен край.

- Не! - извика Харисън, продължавайки да клати главата си- не само заради отрицанието си, а и защото някакъв негов инстинкт продължаваше да го кара да се оглежда на всички страни, за да открие някой, който реално не съществуваше извън неговото собствено тяло. - Не! Защо не може да я оставим!? Тя... тя винаги ми е била от полза, а и на вас и плана ви- ти сам го каза! Защо трябва да я унищожаваме!?

Възрастният мъж, с поредната си въздишка, поклати глава.

- Уви, както ти казах... чипът, който представлява Лу... вече не работи както някога. И това вече се забелязва не само в моментите, в които тя се изключва, въпреки че ти е нужна- като например след като Джайлс навлезе в съзнанието ти. Или когато ти удари главата си при попадането си в Средновековието заедно с Данаил, което я изключи... преди в последствие при борбата ти с дракона да се удариш отново и така да я рестартираш... като за да може после да я призовеш отново на онзи пазар.

Всичко се навързваше все повече за Харисън- за жалост, не за да го направи по-радостен, а за да го потисне още повече в осезанията му до каква степен неговата най-добра приятелка представляваше... нещо друго.

Все пак, едно от тези изредени от Хетфийлд неща привлече повече интереса на момчето и го накара да попита:

- Значи затова Лу изчезна в онзи свят, създаден от парчетата предмети... Защото Джайлс я е блокирал. Но тогава заедно с нея изчезна... и пръстена - изцъкли очи. - Пръстена... Именно с Лу бях и двата пъти, когато го открих до себе си без да знам откъде е изникнал. Тя... тя ли ми го е дала... по някакъв начин, нали!?

- И да, и не. Да, именно Лу е изпратила към съзнанието ти сигнала за съществуването на този пръстен... но и не- тя не ти го е давала физически. Защото той всъщност не съществува, а е просто... така да го наречем- ръчка- която просто е нужна в моментите, в които се налага ти да предприемеш някакво специфично действие с нейната операционна система, за да продължиш напред. Като например да можеш да прескачаш измежду вселените без Джайлс да те усети. Да получиш някои отговори, заложили от мен и Фолиана в софтуера на чипа. Или да видиш прохода към моето скривалище.

Изумен, Харисън погледна на ръката си- пръстенът и сега беше там, виждаше го и го усещаше. Ала само след миг, когато реши да си направи експеримент и да пожелае той да изчезне... точно това се случи.

- Аз... аз не знам какво да кажа...- хвана се за главата момчето и започна нервно да обикаля из стаята. - Отказвам да се примиря, че всичко това... е било илюзия, целенасочено причинена на съзнанието ми! Отказвам да повярвам, че Лу е толкова повредена, че да се налага да я изключим!

- Но за жалост... ще трябва - каза тихо Хетфийлд и пак пристъпи към него - Както ти казах, тя те доведе тук именно защото сама усети, че системата ѝ вече е компрометирана от Частиците. Усети го в момента, в който всъщност... тя самата преди няколко часа даде преждевременен сигнал на Джайлс къде точно се намираш ти- а именно, в онази паралелна средновековна реалност.

- Но аз си мислех, че... това е било част от плана ви с богинята? Нали ти самия го каза- искали сте аз и робота да се срещнем по вашия график!

- Да, но... в нашия график този сигнал трябваше да бъде подаден малко по-късно. Ала уви- Лу, под напредващото влияние на Частиците, бе избързала. А това е твърде сериозно, за да позволим на чипа ѝ да съществува там, вътре в теб. Дори и да се опитам да я поправам вече никога няма да можем да знаем до каква степен тя ще бъде на наша страна... или на страната на Джайлс.

- Не! Не, не, не! - извика Харисън и чак сега позволи на сълзите да бликнат от очите му. - Не може просто... да я спрем. Това би значело... да я убием! А тя... тя въпреки всичко... съществува! И е мой приятел!

- И това завинаги ще остане така, сър Харисън - чу се отново гласът на Лу от страни, което накара момчето да зариде още по-неудържимо. - Въпреки, че аз съм просто една машина, програмирана да ти служи, смея да твърдя, че благодарение на всичките тези години, в които живях с теб и се сближавахме... ти ме превърна в нещо повече. А това никой никога няма да ни го отнеме.

- Не мога... не искам да те пусна да си отидеш... - промълви Харисън, ридайки. - Какво въобще ще бъда аз без теб!? Ти ме защитаваш, поддържах ме, даваш ми насоки... на практика през целия ми съзнателен живот!

- Не- аз просто подсилвам това, което ти е вродено. Създадена съм, за да асимилирам поначало съществуващото в теб и просто да го отварям за съзнанието ти така, че да можеш да го управляваш още преди ти самия да си осъзнал, че го притежаваш. Но ти го притежаваш, сър Харисън- вярвай в това. Както аз вярвам. Знам, че и без мен ти ще доведеш своето дело до края. Ще дариш доброто с онази светла победа, за която, съзнателно или подсъзнателно, си се борил винаги... още от самото начало.

Харисън, привел глава надолу- така, че сълзите му се сипеха като струи по килима на пода, няколко секунди не намери сили да каже нещо. Накрая, докоснат от думите на Лу, позволи на част от себе си да се примири с наложителното. Прошепна:

- Благодаря ти за всичко, Лу. Никога няма да те забравя.

Сетне вдигна погледа си към Хетфийлд и се нареди да му даде знак, че е готов за процедурата. Но не успя да насъбере и тези сили, поради което просто сбърчи чело и отново сведе глава, ридайки- как можеше просто ей така да заръча на някой да унищожи Лу, сякаш тя никога не бе съществувала?

Но не му се и наложи да казва или прави нещо. Защото старецът просто сложи ръката си на рамото му и го погледна с такъв изпълнен със съчувствие поглед, който направо му нашепваше “Разбирам”.

След това Ърнест Хетфийлд преглътна тежестта, насъбрала се на гърлото му, пое си въздух и отправи към изкуствения интелект думи, които и на самия него му бе трудно да произнесе, но знаеше, че трябва:

- Лу... самоунищожи се.

Харисън не усети нищо- не и физически. Но изведнъж сякаш нещо у него беше различно.

Изцъкляйки мокрия си поглед, той изрече:

- Нея... нея наистина я няма... Но как... как се случи без да усетя нещо физически неприятно?

- Мисля, че така и не споменах, че технологията на Лу е... тоест беше... създадена от доста специфичен материал, използван в моето време. Когато една такава машина има вътрешен контакт с човека, но някой ден ѝ се наложи да бъде премахната, за да се избегне ненужния оперативен път, тя просто... се самоунищожава по изключително деликатен начин. А песчинките, останали след нея, в последствие се разграждат в тялото.

Харисън кимна все така унило. Няколко секунди гледа в една точка на пода, а през това време за пореден път си припомни всичките споделени моменти с вече несъществуващата си виртуална приятелка. Моменти, които със сигурност никога нямаше да забрави.

Но които също така изведнъж го дариха... с увереност. Преглъщайки тежестта на своето гърло, Харисън си пое дълбоко въздух и избърса сълзите си. Стисна зъби и юмрук и погледна към Хетфийлд с проблясък в очите.

- Тя вярваше в мен. И ще докажа, че е имало защо. Трябва... трябва да отида да откроя другите и да им разкажа всичко. И заедно с тях да доразработим вашия план за унищожението на Джайлс и Частиците.

Старецът кимна с лека, блага усмивка.

- Това винаги е било една от заплануваните следващи стъпка в намеренията ми тази вечер- да те върна при приятелите ти... и при семейството ти. Но преди това... трябва да ти кажа още нещо от изключителна важност, което отново ще преобърне възприятията ти по неочакван начин, но и ще ти даде допълнителна сила, надявам се.

Харисън, извърнал се леко на другата страна с намерението да тръгне нанякъде, сега се спря. Отново погледна въпросително стареца в очите и чу думите му:

- Става въпрос за... Данаил.

Не, Харисън определено не беше очаквал да е възможно възприятията му за всичко да се преобърнат за пореден път- но при последвалите разкрития на стареца в следващите минути и това се случи.

Двадесет и осма глава **Семейство Родбърг**

- Шопска салата само за десет лева през 2109-та година? Айде стига бе!

Данаил беше изумен. Прогресивното покачване на цените през неговите близо деветнадесет години живот съвсем не му бе вдъхвало надежда, че след още едни четиридесет и четири лета вкусотиите в любимата му механа “Дар Български” в центъра на София щяха да са сравнително евтини като за времето си. Но ето, че сега гледаше цените в менюто и те му идваха изненадващо приемливи.

Той и другите около него, с които неотдавна се бяха настанили на доста дългата и усамотена маса в едното кътче на заведението, бяха доволни, че в един тъй различен и крайно футуристичен вид на българската столица все още съществуваше това местенце измежду преките на ул. Витошка, където и младият наследник Родбърг бе обичал да идва с компания при посещенията си на София. А излъчването наоколо да бъде тъй традиционно, с музика в автентичен български фолклорен стил за фон, несъмнено им създаваше някакво усещане за уют.

Разбира се, те не бяха забравили основната идея, с която бяха решили да седнат някъде- обсъждането на следващите им ходове в тъй оплетеното настоящо приключение. Веднъж след като си поръча порция от гореспоменатата шопска салата (а също така и мешана скара с пържени картопки), именно Данаил бе този, който върна разговора им към вълнуващите разкрития, към които се бе отправил той в изминалите минути:

- Та, значи твърдите, че онзи неприятен робот си търси начини, с които да използва всички нас в коварния си план с тия... разпръснати между вселените Частици?

- Да. Пролича си и в думите му преди да ни изпрати тук - каза Одри. - Фолиана завоалирано ни предупреди за него още преди някои от нас да сме го срещнали. Също както ни предупреди, че не бива в никакъв случай да подценяваме мащаба на това зло. То на пръв поглед може и да изглежда безсмислено- защото какъв би бил смисълът от това този и онзи хаотично да се премията от едно място на друго- но всъщност крие в сърцевината си нещо с потенциала да е опустошително.

- И тъй като тя самата винаги си е знаела, че Джайлс и неговия господар няма да се спрат пред нищо докато не докарат плана си до края... с годините е решила на свой ред да им отвърне на удара по няколко начина. - допълни може би най-прекият свидетел на това от тукприсъстващите- Плами-Ди.

- По пътя споменахте, че тя е създала и онези специални места и предмети, с посланията, които са способни да връщат индивида към неговото си време в неговото паралелно пространство? - попита Хоуп. - От които някои от нас открихме онази зала с надписа в дъното на криптата.

- Да, а други пък открихме онзи сандък на екзотичния остров, но така и не стигнахме до отварянето му и използването на предмета в него, защото и плана на Джайлс изведнъж се измени - каза Марина.

- О, дали промяната не е някак свързана с... наследниците на Частиците? - прошепна с трепет Одри, с което привлече интереса на непознатите с тази част от историята герои около нея, които я загледаха любопитни.

Но пък запознатите, към които беше отправен въпроса, също потрепнаха и си пролича, че вече бяха размишлявали по него.

- Най-вероятно е обвързано - каза Кая. - Фолиана спомена, че Джайлс вероятно вече ги е открил или му предстои съвсем скоро да ги открие, зависи от гледна точка на кой момент от неговото съществуване говорим. - огледа обърканите физиономии на някои от мъжете и жените наоколо и побърза да каже - Но нека да ви обясним и на вас, за да не се чудите за какво говорим. Всъщност, по време на краткия път от появата ни сред гората до срещата ни с вас в Средновековното градче, Фолиана успя да ни разкрие друг компонент от нейния план. А именно- че тя и някакъв голям учен са успели по изключително сложен начин да сформират идеята една от Частиците да бъде раздробена и пренесена в... жив индивид, които още при зачеването си да съществува като жива свързка с цялата тази схема.

Разкритието на тази част от историята докара трепети на изненада у някои от героите на масата. А дали измежду тях Марина и Джъстин потрепнаха просто от изненада или защото някаква дълбоко заровена искричка в обвързаните им души им подсказа колко повече общо имаха те с тези случаи- засега не беше ясно. Но жената от двамата не се поколеба да попита с искрен интерес:

- Значи... значи тази древна богиня и нейният приятел мога да създадат... жива Частица? Тоест Частица, която да е нещо съвсем ново, но и идеално навързано със старото, та да може да ни помогне да разгромим другите Частици и Джайлс?

- Не просто могат. А вече са го направили - Плами-Ди вкара допълнителна яснота в случая.

- Тоест някъде там по света... вече съществува някой, който може да е реален опонент на цялото това зло? - надеждата у Аврил изглежда се надигаше.

- Да - кимна марсианката. - И част от плана на Фолиана беше на даден етап да ни събере с тези потенциални опоненти.

- Опоненти? - попита Джъстин. - Значи са двама?

- Да - кимна Плами-Ди. - Не съм запозната кои са, но... наследниците на Частиците са две души в две тела.

- О, цялата тази работа ми идва в повече! - ненадейно, това възклицание на едната от жените встрани- Ивета, майката на Данаил- подтикна всички да погледнат към нея, като за да видят че тя, цялата почервенияла, се изправи от мястото си и започна да си вее с едно ветрило. - Трябва да отида да се освежа малко, просто не издържам!

- Ще дойда с теб, скъпа - каза съпругът ѝ Брианд и също стана от мястото си.

- След малко идваме, съкровище. - каза с топла усмивка Ивета и помилва сина им преди и двамата с баща му да отидат настрани и да се загубят от погледа на останалите.

Самият Данаил пък почти не бе спрял да гледа някак резервирано към тях още откакто се бяха появили пред НДК. А седящата непосредствено от другата му страна Одри забеляза това и още щом Ивета и Брианд вече ги нямаше, нямаше как да не го попита:

- Дани... всичко наред ли е? Струваш ми се някак отнесен...

Той я погледна.

- Новата информацията наистина е доста, трябва да се асимилира хубаво.

- Друго имах предвид... - прецени го с поглед момичето. - Може и да се лъжа, но... ти се държиш някак странно спрямо родителите си? Сякаш си някак... дистанциран от тях.

Младежът отдели лека въздишка и отвърна:

- Добре, разгада ме. Но истината е, че не аз се държа странно... а те. Аз си се държа така, както винаги е било- хладно, дистанцирано. Между нас с мама и татко никога не е имало кой знае каква топлина в малкото моменти, в които са се сецали да се приберат въщи, за да са със сина си. Не са най-добрите родители, ако ме разбираш.

- Но откакто са се появили изглеждат... доста мили и загрижени за теб.

- Именно. Не съм сигурен дали е защото са се стреснали от целия този случай и са осъзнали кое е най-ценното, което често се случва с

хората в подобни ситуации... или има нещо, което не ми казват. Но да са толкова топли и сърдечни... по принцип не им е в стила.

- Извинявам се, че неволно ви подслушах... - ненадейно, Марина, която седеше от другата страна на дъщеря си, реши да се намеси, заглеждайки се в Данаил с особен интерес и надеждата да открие някакви отговори поне докато родителите му ги няма. - Но нямаше как да не ми направи впечатление какво каза за майка си и баща си. Дани... ако ми позволиш да те наричам така... ти... сигурен ли си, че работата им е съвсем чиста?

Не беше сигурна как да го поднесе по-деликатно, но така или иначе момчето и от само себе си бе започнало да чувства същото откакто съпрузите Родбърг се бяха появили в компанията им преди малко. Да чуе тази теория от устата на друг обаче- и то от на практика непозната, макар и доста широко популярна в неговото време, жена... е, това подтикна Данаил да се загледа в нея колебливо и няколко секунди просто да остане мълчалив.

Той така и не отговори на Марина, защото точно тогава сервитьорката дойде с първата партида от поръчките и започна да ги поднася пред тях и останалите. По същото това време се върнаха и Брианд и Ивета.

- Така вече е по-добре - изрече с усмивка видимо освежената дама, при което се настани до сина си и сложи ръката си върху неговата.- Как си, миличък? Как ти се отразява цялата тази лудост?

- Ами... май вече започвам да свиквам с нея - отвърна тихо Данаил. - А вие?

- Ще ни трябва още време, за да осъзнаем от какво абсурдно нещо станавме част тъй неочаквано - отговори Брианд, но точно когато се нахрани отново да отвори уста и да изрече нещо, ненадейно сервитьорката отстрани се спъна и събори едната от чашите бира, която беше поръчана- право върху намираща се най-близо до нея Одри.

- О, ужасно съжалявам! - паникьоса се служителката на заведението и мигом извади отнякъде кърпа, с която започна да забърсва мокрото. - Понякога съм много непохватна в претоварени дни като днешния!

- Не се тревожете, разбирам - погледна я подсмихната Одри. - И аз от време-навреме работвам в нашето си семейно заведение "Джъстина".

Погледна към родителите си с ведрото изражение от приятните спомени от поддържането на общия им бизнес. Една част у нея сякаш изпита надеждата, че скоро може би тези хубави дни щяха да се върнат.

В същите тези няколко секунди обаче, намиращият се до нея Данаил изведнъж се облещи, защото за неговото съзнание тези секунди

се развиха различно. Веднъж щом Одри спомена семейното заведение, създадено и поддържано от нейните майка и баща, изведнъж пред погледа на мъжа се появи... нещо изумително.

Покрай тяхната маса премина друга една сервитьорка, носеща две отрупани табли с двете си ръце. Поднасяше ги пред хората наоколо с широка позитивна усмивка и с думите:

- Ето вашето пиле фрикасе, господине! А за вас, госпожо-италиански омлет с песто! Ето и ястието, което всички поръчахте за цялата маса- специалитетът на “Джъстина”, заради който вкус някои хора идват от далеч!

Данаил беше безкрайно втрещен. Гледаше към тази сервитьорка, гледаше и към момичето до себе си и... разлика не намираше. И двете бяха... Одри.

Още преди дори да е успял да намери каквито и да е думи сред изумлението си, едната от тях- сервитьорката... просто изчезна. Което пък го наведе на осезание, което дори прошепна на глас:

- Виденията... Те... те отговарят на наистина случили се моменти...

- Виденията? Какви видения? - думите му привлякоха вниманието на все още присъстващата Одри, а и не само на нея.

Данаил я зяпна ококорен.

- В последно време имам разни... странни и напълно несвързани видения... На моменти чувам и гласове... А току-що, точно когато ти каза, че си работила за семейното ви заведение... изведнъж сякаш се озовах, макар и само за миг, в обстановката на това ваше заведение! И *ти*, Одри... ти сервираше на хората!

- О... имал си видение... с мен?

- Да... Беше тъй кратко, но толкова реалистично - Данаил започна да клати глава. - Не си обяснявам какво става. И дали е възможно тези видения под някаква форма да са свързани с всичко случващо се.

Още докато изричаше думите си извъртя погледа си по такъв начин, че той се загледа и в родителите на Одри, които се намираха отстрани. Марина и Джъстин Фалкън- тези двама широко известни влюбени, за които бе учил дори и в училище, но които някак си му се струваха познати още щом преди малко ги бе срещнал за първи път на живо.

А да навърже тяхното излъчване с темата за странните си видения изведнъж доведе у него... поредното шокиращо осезание.

- Онези... онези бяхте вие! - извика им той. - В две от другите видения! Вие... вие се целувахте наред морското дъно, макар и тогава да не можех да видя лицата ви! А после... после пак вие бяхте онази

двойка, която се караше след като жената беше изгонила мъжа чисто гол от страноприемницата!

Джъстин и Марина се почувстваха не по-малко втрещени. Не че се съмняваха във връзката, която имаха с това момче, но да твърди Данаил такива неща само още повече ги караше да се вълнуват.

- Ние... ние наистина сме имали подобни моменти... - прошепна Марина. - Единия път беше, когато Джъстин ми предложи и го стори по оригинален начин на дъното на морето... а другият... е, той отговаря на една доста конфузна сцена от началото на връзката ни.

- Значи ти имаш видения... и с нас? - попита премигващ Джъстин.

- Да... и очевидно и те са отговаряли на... реално случили се събития. - отвърна Данаил.

- А какви са били тези гласове, които си чувал? - бе последвалия въпрос на Марина.

- Мисля... мисля, че и те бяха вашите гласове... Разни разговори... как си казвате, че се обичате... и как ще се нарисувате един друг... Имаше и някакво странно възклицание- единия от вас се опитваше да звучи троснат, но в последствие се опитваше да убеди другия, че не бива да отрича, че сте правили... любов.

Подсмихна се леко при последната дума, макар и сърцето му да препускаше необуздано от съвсем други чувства. А съпрузите Фалкън, макар и също да се подсмихнаха и дори леко да се изчервиха, усетиха вълна от неповторими чувства да преминава през телата им, когато момчето изрече тези неща.

Спогледаха се.

- Той... той наистина е станал свидетел на наши моменти от миналото... Незабравими мигове от нашата любовна история... - прошепна Марина. - А това... това за мен по някакъв необясним начин се явява неопровержимото доказателство на същото, в което и двамата сме сигурни още откакто го видяхме за първи път преди малко.

Погледа на Джъстин подсказваше, че и той мислеше същото. Но ако други на същата тази маса- Аврил и Георги- сега се вълнуваха редом с тях от това разтърсващо осезание, то други- като самия Данаил- бяха крайно объркани.

- Какво... какво доказателство? - попита той. - В какво сте сигурни?

Джъстин и Марина не спираха да го гледат. Жената, тъй като се намираще по-близо до него, положи ръката си върху неговата и изрече с много чувство:

- Знам, че ще ти прозвучи откачено... но ние с Джъстин... чувстваме с душите си нещо, което знаем, че няма как да сбъркаме...

Тези чувства се зародиха у нас още откакто Аврил и Георги ни споделиха нещо, когато неволно разгадаха загадката от криптата и се върнаха в нашия си свят... но кой знае дали същите тези чувства всъщност не са съществували винаги някъде там, у нас, но не са били заровени... до този момент...

- Аз... наистина не разбирам...

- Ние... ние сме твои родители - Джъстин бе този, който, неспособен повече да удържа тази вълна от емоции у себе си, реши да бъде директен.

Неизменно бе тези думи да накарат повечето други на масата да се облекчат. Включително и Данаил, който отвори широко очите и устата си и започна да клати глава.

- Вие... сте ми родители? Какви са тези глупости? Аз си имам родители... - при последните си думи погледна към Ивета и Брианд, чиито изражения бяха като смесица от изумление и възмущение.

- Как смеете да говорите такива идиотщини на сина ни!?!- извика госпожа Родбърг, прокарайки ръката си през рамото на Данаил.

- По-скоро ВИЕ трябва да ни обясните как така НАШИЯ син се е озовал при вас!?! - Джъстин не се въздържа и рязко се изправи на мястото си, заглеждайки се в съпрузите намръщен.

До него, Марина също се изправи и ги изгледа сурово.

- Как си позволявате такова държание!?!- изрева Брианд и се изправи дори още по-рязко- така, че стресна всички наоколо. Удари по масата, което подтикна и Данаил да стане от мястото си и да се опита да го успокои. - Ние с жена ми сме създали и отгледали това момче с цялата с обич! Дали сме му възпитанието, което само едни истински родители биха могли да...

- Спри. Просто спри - ненадейно, този силен глас сякаш процепа въздуха и укроти яростния вик на разгневилия се мъж.

Поредна неочаквана поява, пореден тотален шок за всички, които сега погледнаха в посоката, от която се бе чул гласът.

Там се намираще както един непознат за повечето от тях възрастен човек- Ърнест Хетфийлд- така и важен за почти всички младеж- Харисън. Стояха там, изправени на едно място, на което току-що се бяха появили като че с магия.

Разнородни бяха емоциите на насядалите около масата. Някои от тях познаха момчето и се зарадваха от появата му, макар и досега да го бяха виждали само за миг. Други- като Марина и Джъстин- нямаха спомените да се бяха срещали с него, но също както при Данаил нещо дълбоко вътре в тях им подсказваше, че той беше много по-близък до тях, отколкото можеше да се очаква.

Самият Данаил, до този момент несигурен какво да си мисли от избухналия скандал между родителите му и съпрузите Фалкън, сега се изпълни с небивала радост, когато погледът му се съчета с този на Харисън. Но първата, която реагира в тази изненадваща ситуация, бе Хоуп, която така или иначе сега се намираще по-близо до своят възлюбен- разтърсена от чувства, тя мигом отскочи към него и го прегърна, възкликвайки:

- Харисън! Ти си тук!

И на момчето му стана приятно да я притисне към себе си- още повече сега, когато вече ясно си спомняше миналото си и колко много бе дал в стремежа си да открие любовта на живота си. Дори си позволи да я дари с една блага, романтична усмивка, но само за миг, защото след това погледът му върна суровия си до този момент вид, който отправи към съпрузите Родбърг.

А те самите, гледайки намръщени най-вече към Хетфийлд, си позволиха да изрекат:

- Ти пък кой си? - изрече Брианд.

- И от къде на къде ще се намесваш в един личен... - Ивета понечи на свой ред да се обърне троснато към стареца, но тогава той я прекъсна, изричайки със същия си силен, груб тон:

- Зарежи театъра. Аз знам всичко. Харисън също. А след секунди и останалите ще разберат... истината за теб.

Ивета присви дори още погледа си и замълча. До нея съпруга ѝ бе приел същия, едва ли не идентичен, вид.

- Някой ще ми обясни ли какво се случва тук!?- извика тогава Данаил, премятайки погледа си на различни страни, между няколко различни лица.

Харисън, който във всеки миг, в който си позволяваше да поглежда към него и да заменя суровия си поглед с далеч по-мек и чувствен такъв, сега пристъпи няколко крачки към него. И ето, че в погледа му се появи и друг нюанс- на съчувствие.

Хвана ръцете му и изрече:

- Дани... аз... съжалявам, че трябва да го разбереш по този начин... Кълна се, ако можех щях да променя нещата и съдбите и на двама ни щяха да са различни...

- За какво говориш, Харисън!?- извика Данаил, недоумяващ. - Какво трябва да разбирам!? Какви съдби!?

- Родителите ти... - другия младеж се опита да е възможно най-внимателен, когато изрича това. - Те не са това, което винаги си си мислел, че са...

- Какво... какво искаш да кажеш!? - Данаил поклати глава и се отдръпна от него, за да се извърне към Ивета и Брианд.- Майко, татко... вие поне ще ми кажете ли какво имат предвид те!?

Господин и госпожа Родбърг не му отговориха- напротив, сега те дори го гледаха с поглед тъй студен, че той направо не можеше да си обясни как бе възможно това да са същите онези до преди минути топли, загрижени родители.

- Свърши се - гласът на Хетфийлд изведнъж отново процепа по въздействащ начин въздуха- и отново бе отправен към мъжът и жената до Данаил. - Просто се откажи от цялата тази заблуда и... покажи пред всички истинската си същност.

Брианд и Ирина, гледайки го с мрачни погледи, премигнаха едновременно- в идеален синхрон. После премигнаха пак. След което, вероятно осъзнали, че действително вече нямаше нужда да продължават да се преструват... те предложиха пред погледите на всички наоколо нещо, което някои биха нарекли 'зрелищна трансформация', но за други, като Данаил, то символизираше рухването на цяла една представа за живота.

Главите на семейство Родбърг, властни и мрачни на вид, засияха в ослепителна светлина. Това бе светлината на Частиците, но не онази, имаща властта просто да телепортира намиращият се наблизко. А онази, с което звеното, свързващо тези зловобни парченца се преобразяваше...

Абсурдно на вид, нереално, озадачаващо... Такова изглеждаше това, което се случи в следващите секунди, в които пред разтреперания поглед на Данаил и на всички останали около масата, стоящите прави един до друг Брианд и Ирина Родбърг по изумителен паранормален начин... се съчетаха. Първо рамената и ръцете им се докоснаха и се сляха, след това и главите им, и останалите части от телата им...

Секунди по-късно, те представляваха едно единствено тяло, което само по себе си прие съвсем различен вид. Вид, който всички втрещени герои наоколо можеха да обозрат в цялостност, когато още един миг по-късно сиянието изчезна.

Видът на Джайлс Гъндър.

Надали някой друг освен Хетфийлд и Харисън беше подготвен за такова разкритие. Всички бяха озадачени, но и намръщени от неприязънта си към робота, за когото все повече и повече се разбираше до каква изумителна степен беше обвързан не само със случая, а и с целите животи на някои от тях.

Само Данаил не беше сигурен какво да изпитва в момента. Отворил широко очите си и устата си, той известно време гледа към Джайлс и не съумяваше да реагира- не знаеше какво въобще можеше да си мисли след като бе видял как родителите му се превръщат в него.

Нямаше как и неговата неприязън към робота по едно време да не надделее и да не подпомогне онова надигащо се състояние на отрицание в душата на момчето- Данаил се намръщи, стисна зъби и извика:

- Ти... ти си се преструвал на родители ми! Скапан нещастник! Какво си направил с тях!?

Понечи да отскочи към него, за да го сграбчи грубо, но роботът пресметливо се отдръпна навреме. А точно тогава, Харисън, полагайки ръка на рамото на другото момче, с възможно най-внимателния си тон изрече това, което душата на Данаил отказваше да приеме, но някъде там вече го знаеше:

- Той не е направил нищо с тях. Те... те никога не са съществували наистина.

Със сърце, туптящо по-силно от всякога и неопикуема тежест, зародила се току-що на гърлото и в гърдите му, Данаил обърна погледа си към Харисън. Вената на врата му бе изпъкнала.

- Не... не... не, не, не... - започна да клати глава той, все още изпълнен с някакво отрицание, което той сякаш се опитваше да подчертае с яростта в погледа си. - Не, това не може да е истина...

Отново върна погледа си към Джайлс, който си оставаше все тъй мълчалив и студен докато гледаше дори и него. Момчето така и не съумя да изрече нещо преди Хетфийлд, като най-запознат с всичко от останалите, да пристъпи до него и Харисън и, без да откъсва изпълнения си с неприязън поглед от робота, да изрече:

- Истина е, момчето ми. Брианд Родбърг и Ивета Димитрова никога не са съществували. Те винаги са били просто две от многото лица на Джайлс Гъндър.

Тук си позволи да погледне към Данаил и Харисън, като за да каже:

- А до този етап от копнежа му за контрол се достигна в следствие от срещата между вас двамата в лабиринта.

Широко отворените очи на Джайлс гледаха в една точка. А системата му асимилираше случилото се едва преди минути.

- Правилно ли разбрах? - студеният глас на неговия господар се чу нейде из тъмнината зад робота и го извади от състоянието на андроиден транс. - Изчезналата Частица... Тя се е разпределила в две тела?

- Правилно - отвърна роботът и се обърна. - Все още се опитвам да осъзная какво точно се случи в онези мигове, в които Харисън се срещна очи в очи с... другата половина. Но не бих могъл да събера това чувство, макар и да не присъствах, а срещата им да ме разтърси и

физически, прекратявайки телепатичната ни връзка. Това беше някаква друга форма на същата Частица. Затова и когато се видяха... те естествено се съчетаха. И, макар и до последно да се опитвах да изпратя някакви сигнали на Харисън, двамата с новопоявилите се надделяха и изчезнаха някъде.

- Хм... Дали тази друга Частица не е била именно онази любов, която той търсеше толкова дълго?

- Не. Не, връзката между него и другата половина на Частицата не беше пропита с такъв тип чувства. Потенциал за съкровена обич между двете си съществуваше, несъмнено - но не за романтична обич, а за някаква друга. По-скоро за... братска такава...

Погледът на Джайлс проблесна.

- Това трябва да е - рече той на своя господар, а сетне го повтори с дори още по-голяма увереност - Да, това е. Няма съмнение.

- Какво е?

- Близнак - отговори Джайлс, гледайки мъжа в тъмнината. - Харисън има близнак, с когото споделят една и съща Частица.

- Близнак... - в уюта на традиционното заведение "Дар Български", Данаил не спираше да гледа ту към робота, ту към Харисън, но най-вече към стареца до себе си, който току-що го бе запознал с този изумителен факт, а и с някои допълнителни поясняващи го.

- Да. Точно както чу, синко - отвърна Хетфийлд, отмествайки суровия си поглед от Джайлс към двете момчета до себе си. - Но не питай откъде аз съм разбрал за всичко това - не бих навлизал в такива подробности пред тази коварна... машина.

Отново си позволи да изгледа с неприязън човекоподобния андроид, който стоеше мълчаливо отстрани и просто ги оставяше да говорят. А междувременно, Данаил прошепна:

- Значи от плана ви с онази богиня... в крайна сметка наистина са произлезли не едно, а две деца?

- Да - Хетфийлд, първо съзерцавайки него и Харисън, после изгледа не по-малко озадачените от разкритията и осезанията Марина и Джъстин. - За изненада дори на мен и Фолиана... в денят, в който Частицата се събуди в онзи съдбоносен ден... тя се бе разпределила не в едно, а в две тела. Двама братя-близнаци, създадени от любовта на великите си родители в едно необичайно тяхно състояние...

- Ето го! Роди се! Роди се!

Джъстин, изпълнен с цялата радост на света от мисълта отново да бъде баща, пое в ръцете си плачещата им новородена рожба с Марина и я поднесе пред погледа ѝ.

Тя, облегла се на една скала на същия онзи плаж, край който двамата прекарваха цялото онова неопределено като протежение време откакто невидимата стена помежду им бе паднала, обозря с поглед момченцето, което току-що бе родила, и го пое в обятията си.

- Не предполагам, че някога отново ще бъдем толкова щастливи... - прошепна тя. - Очаквах во веки веков да си останем затворени там, в онова пространство, където дори да не можем да се докоснем, а само...

Спря речта си и изстена.

- Какво има, любима моя? - притесни се Джъстин.

- Аз... отново изпитах силна болка... - прошепна тя и ококорена се загледа във все още изпъкналия си корем. - Скъпи, мисля... мисля, че се ражда още едно бебе!

- О! - възкликна мъжът и още щом погледна към разкритието на съпругата си установи, че тя бе права. - Да, наистина! Има още едно-главичката му се подава!

Шокирана, но и двойно по-щастлива задето второ дете щеше да огрее техния живот или каквото представляваше той в момента, Марина вложи всичките си сили, за да докара на бял свят и него.

И двамата не знаеха, че отстрани, прикрити от свръхсилата на древната богиня Фолиана, тя и верния ѝ помощник Ърнест Хетфийлд също гледаха ококорени.

- Децата... децата са две? - прошепна ученият. - Това дали значи, че... че...

- Не знам - тя отвърна още преди да се е доизказал. - Не помислихме над възможността да се роди повече от едно бебе. И какво би се случило с Частицата... в такова положение.

Колебливи и донякъде притеснени, че планът им можеше да се окаже осуетен по неочакван начин- чрез думата на природата- те затаиха дъх и проследиха случващото се между влюбените Фалкън и техните близнаци на плажа.

Само няколко минути по-късно, Джъстин вдигна във въздуха и другият им син с Марина. С широка усмивка го поднесе към съпругата си, но точно тогава се случи нещо необяснимо, което изненада неприятно както тях, така и невидимите им наблюдатели.

Първото бебе- което вече не плачеше, но все още беше будно-размърда очичките си. Непонятно е до каква степен новородените можеха да виждат и осъзнават заобикалящата ги среда (още по-малко новородени с потенциална уникална свръхестественост в жилите си), но нещо у това мъниче сякаш го дари с трепета от онзи мимолетен първи миг, в който той усеща и донякъде вижда присъствието на своя близък за първи път извън утробата на майка им...

Но за необичайни човешки създания като тях това можеше да доведе до нежелан ефект. Така и стана- както си стоеше спокойно в прегръдките на майка си, първото бебе изведнъж засия в някаква силна светлина, която притесни родителите му, а и невидимите богиня и учен встрани.

Миг по-късно бебето вече го нямаше в обятията на Марина.

- Какво стана!? - изкрепя тя и започна да прави различни движения с ръце си, в паническият ужас, че чедото ѝ вече не беше тук. - Защо изчезна!? Детенцето ми!!!

Уви, нито тя, нито съпруга ѝ можеха да си обяснят случилото се- та те дори не можеха да си обяснят как въобще имаха възможността да са заедно, без преграда помежду си... А това неведение, съпътствано от чутовната тревога от изчезването на първото им момченце нямаше как в следващите минути да не оттласне чувствата им в тягостна посока- която дори и радостта от все още присъстващото между тях второ близначе не бе способна да притъпи през цялото време.

Друга обаче- Фолиана- знаеше какво се случваше. И не само тя, а и видимо разтревоженият мъж до нея.

- Бебето... То... защо изчезна!? - извика в недоумение Хетфийлд.- Защото е Частица ли!?

Богинята не отговори веднага- остана мълчалива известно време, докато гледаше към съпрузите Фалкън и най-вече към другото им бебе. Накрая прошепна:

- Невероятно... Просто удивително... Частицата... и нейните свойства... Те... те са нещо съвсем ново. Дори Джайлс Гъндър няма да е способен да ги асимилира току-така.

- Какво искаш да кажеш!?

- Не мога да говоря без да съм сигурна в теориите си. Но обещавам- веднъж щом се погрижим за бебето тук ще се постарая да потърся и другото. И да разбере... повече.

Хетфийлд не зададе повече въпроси- не и преди секунди по-късно Фолиана да обгърне отново Марина и Джъстин с онази магия, чиято цел беше да ги върне в пространството между живота и отвъдното, където им бе писано да прекарат още време, забравили за случилото се.

А веднъж щом ученият бе поел малкото бебе в ръцете си и с богинята се бяха разбрали какво да прави той с него... Фолиана полетя-там, над морската синева. Полетя, сияеща от собствената си божествена светлина и изпълнена с устрема на своите нови търсения...

- Търсенето... на изчезналото бебе - Хетфийлд го изрече на глас и пред всички, които го слушаха там, при масата в механата.

Харисън, който вече бе слушал този разказ, сега гледаше към своите родители Марина и Джъстин с чувството, с което и те гледаха него въпреки изумлението си от разкритията- чувството на облекчение, че съдбата най-накрая ги бе събрала. Младият мъж обаче знаеше, че в този момент друг се нуждаеше от неговия поглед и от неговата подкрепа повече от тях- затова и се извърна към Данаил и сложи ръката си на рамото му, прошепвайки:

- А това бебе... Това изчезнало мъниче- по-големият близък...

- Това съм аз. А ти си другото - не беше нужно някой да му го казва- Данаил вече се беше досетил.

Показваше го дори и само с погледа си, издаден напред. С тежкото си дишане, породено от вълнението, но и от чувството на задушаване след всичките тези разкрития.

Вдигна погледа си към Харисън- към своя брат. Не може да се каже, че нещо у него не потрепна от мисълта, че двамата се оказваха тъй тясно свързани един с друг- малко или много навярно го бяха усещали вътрешно в себе си по време на сближаването си в изминалите дни.

Особени бяха и вълненията у младежа, когато той погледна и към Марина и Джъстин, в чиито изражения спрямо него сега се забелязваше същото чувство, с каквото даряваха и Харисън. До тях и Одри- сестрата на близнаците- стоеше мълчалива, но съзерцаваща със захлас и двамата свои новопоявили се братя. И тя чак сега разбираше колко много я свързваше с тях.

Но макар и новината да се сдобиеш с още роднини поначало да изглеждаше като способна да докара радост у всеки, на Данаил всичко разбрано току-що видимо му се отразяваше и по друг, съвсем различен и обезпокоителен начин. Стиснал зъби, той изведнъж изви погледа си към Джайлс- тази зловеща механична твар, която цял живот се бе представяла за негово семейство- и отново направи няколко гневни крачки към него.

- Ти... - процеди през зъби. - Ти си ме държал далеч от истинския ми род през всичките тези години!!! И то само за да упражняваш властта си над поне едната половина от онази скапана изгубена Частица!!!

Още не съумяваше да възприеме съвсем, че той самия се явяваше елемент от онези Частици- всъщност самата мисъл за това караше кръвта му да кипи още повече от смесени чувства на гняв и ужас.

- Тук, уви, съм длъжен и аз да ти се извиня - рече Хетфийлд и отиде до него, за да го възпре преди да си е излял твърде крайно нервите. - Защото дори и без неволното участие на Джайлс в схемата, изначало целта на твоето създаване и на създаването на Харисън беше тясно

обвързана с това вие двамата да бъдете отделени от истинското си семейство. Вие трябваше да израснете там, далеч от всичко, което можеше по някакъв начин да ви свърже с истината за въплъщаването на Частицата във вашите същности. И ние с Фолиана да се погрижим необходимата сила у вас да разцъфти и да бъде развита така, че да надделее над всички останали.

Данаил, който видно изпитваше гняв и към него, го погледна накриво. Сарказма не му беше чужд в думите:

- Брилянтен план- поздравления! Само че като гледам здраво сте се издънили с едната половина от него! И някой друг ви е изпреварил в определянето на съдбата ми!!!

- И да, и не - отговорът на Хетфийлд изненада всички. - Всъщност, Дани, истината е, че колкото и да те търсеше, Фолиана така и не успя да те открие през годините... не и преди вие с Харисън да се откриете първи- там, в лабиринта. За което всъщност тя самата има известна заслуга. Защото нейната неспособност да намери теб, представителят на изчезналата половина от преродената Частица, накара нея и мен да изменим малко плана си за другата половина- твоят брат-близък. Затова, чрез някои наши си средства и чрез невидимото ни присъствие в живота на Харисън чрез наука и божествено вълшебство, ние изпълнихме успешно един новопоявил се елемент от плана ни, а именно- да го превърнем в нещо като 'магнит' за другото бебе. Истината е, че още при раждането си вие двамата с Харисън сте неразривно свързани не само с братска връзка, а и с връзката на Частиците- същата, която обаче в някои моменти е оказвала влияние дори и на вас самите и ви е карала да се телепортирате от едно място на друго дори и без доброволното ви съгласие. Но с Фолиана знаехме, че е въпрос на време някой ден тези две парченца от общата Частица да се срещнат отново и веднъж щом това се случи... повече никога да не се разделят. Получи се. Макар и първата ви среща като пораснали млади мъже да послужи с ефекта на Частица и да изпрати вас и тези около вас на друго място... тя също така скрепи връзката помежду ви и вероятно никога повече едната половина няма да причинява изчезване на другата.

Положи ръката си на рамото на Данаил.

- Което само по себе си... вече е една стъпка към победата, момчето ми.

- Не ме наричай така! - извика Данаил и се отдръпна грубо от него. - Ако си мислиш, че ще ме накараш да се размекна само защото скапания ви план с оная психо богиня е започнал да се осъществява... жестоко грешиш!!!

Хетфийлд въздъхна. Поклати глава и каза:

- Позволи ми поне да довърша разказа си - тук погледна към някои странични от намиращите се наоколо. - Защото всъщност той засяга не само теб и брат ти... а и други, въввлечени в цялото това приключение от Фолиана и моята скромна помощ...

- Фолиана още от самото начало ни казва, че някак си е подтикнала появата ни при нея - позволи си да каже Одри, която също не гледаше с особено одобрение към учения след всичко чуто.

- Да, което е неразривно свързано с онези гореспоменати свойства на нещо като 'магнит', с които тя и аз дарихме Харисън - Хетфийлд погледна към въпросното момче - Защото това свойство съдържаше в себе си потенциала не просто да привлича неговия брат към него... а всъщност да привлече и други, които биха се явили важни за него. Сред които някои негови роднини - тук погледът му се измести към Одри, а при последвалите думи към Хоуп, Кейлъб, Георги и Аврил, за които допълни - или предопределената да му бъде романтичен спътник в живота жена, а също така и някои нейни роднини... А сред нашите цели беше с тях в това вълнуващо приключение да се впуснат евентуално и други хора, които потенциално биха могли на даден етап да са част от тази силна дружина, която задружно да е от полза за плана ни!

При последните си думи обозря всички останали хора на масата. Сред които Марина, която беше една от онези, които го гледаха с най-голям гняв- макар и не чак толкова, колкото този спрямо Джайлс- си позволи дори да изрече с повишен тон:

- Така значи... Не само че с онази богиня сте се постарали ние с Джъстин да сме отделени от децата си и дори и да не си спомняме за тях... ами сте заложили у едното от тях потенциала да привлече към опасния ви план и други наши наследници, близки и приятели!?

- Знам как звучи тази история още от самото ѝ начало, но... да - потвърди Хетфийлд и отдели лека въздишка като погледна към робота встрани - Но нещата още от самото начало, още от създаването на Частиците и на Джайлс Тъндър, са твърде оплетени и тясно обвързани с порочни и греховни деяния. С нарушения в ценностната система, в моралния кодекс... - върна погледа си към останалите герои, най-вече към Харисън и Данаил. - Но някои от тях винаги са били пропити само и единствено с добри цели. Вие двамата да се откриете и съберете... а да повлечете в това приключение и други хора, които, както вече вероятно сте се уверили, малко или много също са били и ще бъдат от полза... това беше нещо важно и неотложно. И все някой ден щеше да дойде мигът на реализацията му.

- Направо ми се гади като те слушам! Гади ми се дори и само като съм в такава близост до някои от вас! - извика Данаил и с изкривена физиономия погледна към робота встрани. - Но пък от друга страна е

добре, че поне някои имат достойнството да си признаят всичко за кроежите си право в очите! Защото други от тукприсъстващите виновници са изумително мълчаливи! Не е ли така, *нашите*?

Дори и да заговори по подобен подигравателно ироничен начин на Джайлс не накара андроида да трепне. Напротив- той изглеждаше все така изумително спокоен, както в по-голямата част от съществуването си. А щом Данаил го предизвика все пак да каже нещо, той дори дори лицето си с тънка усмивка.

- Понякога мълчанието е ключът. Да стоя тук и да ви гледам- всички вас, как си се обяснявате един на друг, как се нападате и си отвърщате... това поражда у мен неминуемо задоволство. Защото всеки един компонент от вашата енергия, която без да се замисляте изразходвате... подпомага моите цели.

- А какви са твоите цели, отворко!?! - извика гневно Данаил и застана близо до него, доближавайки заплашително погледа си към неговия. - Така и не чухме повече за твоята версия на историята- няма ли да бъдеш така добър да ни уведомиш за какво са всичките тия схеми!?

- За изчерпателен отговор на този въпрос не тук му е времето и мястото... но бъди спокоен, синко, съвсем скоро ще дойде моментът, в който *моят* план ще навлезе във финалната си фаза и всичко ще стане ясно като чиста монета - осъзна какъв ефект породи обръщението му към момчето, но непоклатимата студенина в погледа на робота само подсказваше до каква степен механичната безскрупулност го управляваше. - До тогава мога просто да гледам отстрани и да се... наслаждавам. Но ако държиш и на някакви отговори на въпросите за малкото не толкова задружно семейство, което си бяхме изградили ние двамата... бих ти ги дал- имам известно време за губене.

Младежът, който го гледаше едновременно с гняв, но и с горчивина, сега се отдръпна от него с очи, в които сякаш напиреха да бликнат сълзи, но той, като коравия Данаил Родбърг, какъвто се опитваше винаги да бъде, засега не допускаше това да се случи.

- Каж ми само едно... - промълви тогава той тихо, но с тежест, заседнала на гърлото. - Имало ли е поне един момент... един кратък миг... в който да ти е пукало за мен като за твое дете? Ясно е на всички ни, че ти си един лишен от чувства робот, създаден с унищожителна цел... но не е ли възможно поне някъде там да е просъществувал поне един проблясък на различни чувства... били те породени от самият мен или поне от близостта ти с половинчатата Частица у мен!?

Сам не знаеше дали се надяваше отговорът да е позитивен или не- все пак роботът се явяваше злодея в историята и Данаил дори не можеше да го гледа без да му се повдига. Но след толкова години, в които

с Джайлс си бяха играли на заблуждаващо семейство, нямаше как у момчето да не се породи подобен въпрос.

Самият хуманоид, разбира се, отново не трепна. Но пък стори друго- пак се усмихна леко и се пресегна към лицето му, за да го погали. Преди който и да си е помислил, че това се явяваше някакъв признак на нежност обаче, той изрече хладни думи, които можеха само да се забият като стрели в сърцето на такива като Данаил:

- Колко наивно е това нещо- човешката раса. И всички подобни на нея индивиди, вкопчили се в *чувствата*. Замъглили отчаяно погледите си за онова, което могат да притежават, само и само да изпитат поне един бегъл нюанс на някаква топлина - отдръпна се леко назад и смрачи погледа си. - Но затова господарят ми е създал *мен*. Той самия, роден също като човек, винаги е имал у себе си онова възвишено възприятие, което може да отдели истинското величие от плявата. И винаги е знаел, че съществуването на такъв като мен може само да му помогне да се превърне в нещо много повече от другите. Поради тази причина днес бере плодовете на могъщия си ум. И именно поради тази причина винаги съм му служил вярно, подкрепяйки го- а това включва и неспособността ми да се отдавам на нещо толкова жалко... нещо толкова преходно, като... *чувствата*. И вместо тях да предлагам на този, който би очаквал такива от мен, заблуждаваща привързаност, явяваща се маска... параван зад нещо много по-мощно... нещо много по-всеобхватно, отколкото можеш да си представиш.

Подчерта, че обръщението му все още бе отправено основно към Данаил, чиято кръв смрази дори още повече, когато след миг приближи проблясващия си изцъклен поглед към него и прошепна:

- Не, не можеш да си го представяш. Нямах си и най-бегла идея.

Джайлс Тъндър знаеше, че трябваше да открие онази, другата половина на Частицата на Харисън. Не, не просто го знаеше- за него да я издири се превърна във фикс идея.

Не му бе коствало много усилия да навърже случаите и да осъзнае, че най-вероятно изчезването на тийнейджърите в лабиринта на имението "Връхъ" се явяваше същата онази точка, в която двамата близнаци се бяха срещнали за първи път и така въпросната Частица най-накрая се бе съединила. Така беше разбрал и имената на онези, сред които навярно бе и този, когото му трябваше- Фердинанд, Одри, Кейлъб, Дайами... Данаил.

Но това не беше достатъчно за Джайлс. Не само защото той не можеше да бъде категорично сигурен дали там, в началото на лабиринта, под някаква видима или невидима форма не бе присъствал и някой друг, за когото намиращите се в къщата по същото време Галя

и Макс да не знаеха. А и защото не се заблуждаваше, че просто да проучи историята на въпросните младежи такава, каквато тя бе представена пред света, щеше категорично да му разкрия всичко- от дългогодишния си опит Джайлс знаеше, че много неща можеше да не са такива, каквито изглеждаха на пръв поглед. Преправянето на истината бе като детска игра за някои...

Затова остави този тип проучване като резервен вариант. И се насочи към основния си план, който се породил в механичното му съзнание- планът, който така или иначе повече се доближаваше до неговите цели. Защото само да разбере у кого се криеше едната половина от Частицата нямаше как да е достатъчно удовлетворяващо за работа- той трябваше да направи така, че да заеме съвсем различно участие в живота на този индивид още от самото начало на съществуването му.

И знаеше как можеше да го постигне. Или по-скоро- чрез кого.

-Без съмнение- тя е замесена. Дори не е нужно да го обсъждаме- тези думи отекнаха някъде там, из тъмнината на едно от местата, на което Джайлс обикновено разговаряше със своят господар.

Това бе именно гласа на господаря- а роботът също не го подлагаше на съмнение:

- Проблемите ти с тази богиня беше едната причина да ме създадеш. Няма изгледи някога да се откаже, дори и след всичките ни сблъсъци.

- Затова трябва да сме няколко хода пред нея. Да разберем това, което тя не иска да разберем. Отиди при нея- ако се наложи повече от веднъж... Отиди и разбери каквото можеш.

- Ще е трудно да нахлуя в двореца ѝ или на някое от другите места, на които живеят тя и другите като нея- не и ако не искам да навлека проблеми на себе си или на плана ни. Не съм толкова глупав, колкото нея навремето, когато с цялата си неразумност дойде в нашия свят и накрая завърши със запушена уста- знам, че съюза между много индивиди на едната страна могат само да навредят на единичния индивид, борец се сам срещу тях - преди господарят му да е казал нещо, го погледна втренчено и рече - Затова ще сторя друго. Вместо на тяхна територия, ще издира тайно Фолиана в произволни моменти, които е прекарвала в световите на не-божествените. Има много митове за нейната поява- все в някой от тези случаи ще открия поне нещо, което да ни е от полза.

Мъжът срещу него нямаше възражения- той само кимна. Джайлс затвори белите си очи.

Първото място, на което отиде, бе обширна котловина, цялата покрита с треви в червеникави и оранжеви цветове. Никъде наоколо нямаше възвишения, затова и космоса обграждаше всичко по величествен начин.

Джайлс знаеше, че се намираше на планетата Марс във вселената, в която Фолиана беше един от главните покровители на този свят. Приел невидимата си форма, роботът тръгна някъде напред и не след дълго видя, че там, сред тревите, имаше двама марсианци. Изглеждаха премръзнали- затова само лежаха сгушени един в друг и като че очакваха края.

Тогаз отнейде се появи Фолиана- в цялата ѝ божествена прелест. Сияеща, тя пристъпи към тях, а те я видяха, но вероятно в тежкото си състояние я счетоха за видение.

Тя обаче беше тук, за да им помогне- стори го като разпери ръцете си и направи така, че да призове стотици листа от дърветата в най-близката гора на километри от тук. Те долетяха от всички страни на богинята и с нейна помощ заформиха във въздуха своеобразно одеяло.

С него Фолиана покри двамата клетки марсианци и така спаси живота им- запази ги живи за достатъчно време, за да могат те да насъберат нови сили и да продължат по пътя си докато не достигнат до цивилизацията.

Нейното добро дело обаче не се понрави на Джайлс, защото той осъзна, че от този случаен момент от живота на богинята нямаше да му е от полза нищо. Затова се пренесе към друг, записан в базата му данни.

Беше нещо като пир на боговете- но не на някой от техните светове, а на Земята. Намираха се в нещо като храм, в който селяните по-рано през деня бяха поднесли дарове на статуите на някои от тях. За малкото от тези селяни, които все още бяха будни в тези късни часове на нощта, щеше да се усети като същинско знамение да чуят гласовете, носещи се откъм храма- те с дълги години щяха да разказват за боговете, които бяха слезли тук в тази нощ, за да се насладят на дареното им от хората. А с вековете и хилядолетията този разказ щеше да се превърне в мит...

Мит, в който щеше да присъства и образа на дъщерята на Марс- Фолиана. Същата тя, която сега действително се намираше на едната от масите и с широка усмивка си приказваше с други божества.

Ала щом Джайлс си позволи да направи няколко крачки натам, той забеляза, че боговете наоколо сякаш се смутиха- като че усещаха присъствието му. Не, нямаше как роботът да продължи проучването си на място, изпълнено с толкова много мъгъци създания от техния

вид- затова бързо се отказа и се телепортира на следващото място, към следващата легенда за Фолиана.

Беше на кораб, който тъкмо тръгваше от старо пристанище преди изгрев слънце. Сякаш се управляваше сам- и наистина беше така, защото всъщност богинята Фолиана бе вложила от своята свръхсила, за да го насочи към мястото, което ѝ бе нужно.

Тя самата се намираше на палубата, а компания ѝ правеше нейната вярна приятелка Плами-Ди- по-млада, отколкото я познаваме, но вече достатъчно запозната с плановете във връзка с Частниците. Дали знаеха или не, но недалеч оттук, от бреговете, случаен минувач ги съзряваше трепетно- и тепърва му предстоеше да разказва за удивителната сцена, на която бе попаднал...

А да се озове доста по-близо до тях накара другия им таен наблюдател- Джайлс- да потрепне доволно. Може би най-накрая се бе озовал в ситуация, която щеше да му е от полза- затова се скри на възможно най-отдалечено място, та да не може богинята да го усети, но и достатъчно близко до нея и Плами-Ди, за да подслуша разговорите им.

През почти целия път те си говориха по теми, които не бяха обвързани с Частниците, а още по-малко- с някой от близнаците. Въпреки това Джайлс търпеливо изслушваше всяка една тяхна дума в следващите часове.

Вероятно вече беше следобед, когато корабът най-накрая се доближи до желаната дестинация и богинята и марсианката се насочиха към тема, която задоволи невидимия андроид и го накара да осъзнае, че всъщност цялото им пътуване бе с цел, обвързана и с неговите търсения.

- О... ето го... в далечината... Виждаш ли го? - попита с трепет Фолиана, а марсианката, като се огледа, изрече:

- Изглежда доста пуст, само с пясък и камъни. Надали някой му е обръщал внимание досега. Избрала си идеалното място.

- Предлагам тук да хвърлим котва - рече Фолиана и с помощта на свръхсилата си зададе тази заповед на кораба, който само след минути вече беше спрял на едно място.

Вместо да се качват на някоя лодка, богинята направи магия, с която телата на нея и на марсианката се понесоха към близкия бряг. Джайлс ги последва.

Щом краката им стъпиха сред пясъците, Плами-Ди се огледа.

- Не я виждам. Сигурна ли си, че сте се разбрали за правилното място?

- Разбира се- няма как да допусна грешка в подобен случай. Но докато тя дойде ще се постарая да направя местенцето малко по-обширно- да изглежда повече като остров...

Тя предприе съответните действия, с които съвсем скоро основата под краката им започна да се уголемява и издължава-настрани и нагоре. Така досегаишното малко късче земя насред морето само след минути вече представляваше един огромен пуст остров с голямо планинско възвишение на него, без никаква зеленина наоколо.

Но и последното се промени. Веднъж щом бе завършила с острова, Фолиана потрепна и се усмихна доволно.

- Тя е тук - прошепна на марсианката, при което и двете се понесоха към едно място, на което друга една видимо свръхестествена жена сега пристъпваше галантно из пясъците, които изпод краката ѝ се превръщаха в треви и растения. Ръцете ѝ пък се движеха плавно на всички страни, като така караха цели дървета да изникват и да се извисяват нагоре, превръщайки острова в далеч по-екзотично кътче от света.

Щом забеляза Фолиана и Плами-Ди, тя за момент се спря и се загледа в тях с леко притворен поглед и усмивка.

- Надявам се да не е проблем, че започнах без вас - каза им.

- Не, Деметра, разбира се че не е проблем... Благодаря ти, че изобщо се съгласи да дойдеш и да ни помогнеш...

- Трудно ме убеди- не искаш да ми разкриеш цялата истина за какво ти е да си направиш свой собствен остров и това е. Радвай се, че притежаваш безрезервното ми доверие заради дългогодишната ни неразривна близост.

- Обещавам ти, че някой ден ще мога да ти разкрия всичко. Но сега... съм възпрепятствана. И мога да се доверя само на най-близките си, които знам, че няма да предадат плана ми. И ако трябва да ти издам поне нещичко, за да ти се отплатя- ще ти кажа, че това място, което създаваме сега, ще е изключително специално. То ще е една от онези точки в различните вселени, които ще се опитам да навържа по такъв един неразривен начин чрез моето вълшебство... че когато някой ден се стигне до съчетаването на пътищата на двама определени човека, двама определени близнака, тясно обвързани с онези Частици, за които съм ти говорила без подробности... това потенциално ще пренесе точно на някое от тези места. Беше изключително трудно незабелязано да изкривя силата на няколко Частици, за да постигна това- костваше ми векове. Но мисля, че накрая ще си струва, когато денят... дойде.

- Говориш за близнаците на онези земяни от онази, другата реалност, нали? Близнаците на Марина и Джъстин Фалкън, чиято необичайна съдба си подпомогнала? - попита Деметра.

- Да. За тях говоря. - отговори Фолиана и се огледа, сетне въздъхна. - Сега те растат разделени, но някой ден... някой ден ще се срещнат... И когато това се случи се надявам усилията ми да видят резултат и те да се пренесат тук или на някое от другите места, навързани в моята система. Места, които ще се постарая дори още повече да са обвързани с енергията на Частиците като във времето направя така, че някои други от тях се пренесат тук- като например онова злополучно пиано на Бетовен. Така е най-голям шанса някой ден близнаците, а вероятно и съпътстващите ги също доста важни техни другари, да достигнат до обхвата на моя план, независимо от коя вселена идват.

- Правилно ли те чух, когато при предишната ни среща ми каза, че ще използваш това място и за да скриеш едно от онези послания, в които си успяла да въплътиш силата, способна да върне докоснатите от Частиците към техните домове?

- Да- ще зароя една плоча с посланието в голям сандък някъде там, в подножието на планината - посочи възвишението отстрани, сетне извади от джоба си един пергамент. - Дори нарисувах карта за това как си представям всичко наоколо- надявам се, че няма да е проблем да се съобразиш с моята проекция? Повярвай ми, всеки един детайл е важен, защото малко или много е обвързан с нюансите на моето собствено вълишебство, които пък са тясно свързани и с мен и самата ми същност. С метафизичните компоненти на целия план, който, ако се обърка, може да доведе до невиджан катаклизъм из всички вселени.

- За мен не е проблем да последвам плана ти... - каза Деметра. - Но това не ми пречи да съм притеснена с какви мрачни сили си се захванала.

- Това е съдбата ми. И най-великата мисия в живота ми до сега - каза Фолиана и си пое въздух. - Ако всичко, което планивам, се реализира... кой знае, може най-накрая да се достигне и до момента, в който да се почувствам отново свободна и способна да успокоя разтревожените за мен, като теб.

- Пожелавам ти този ден да дойде... - прошепна Деметра и сложи ръката си на рамото ѝ, след което обаче изведнъж и двете потрепнаха. - Какво беше това? Усети ли го?

- Аз... мисля че да... - отвърна тихо Фолиана и се огледа. - И ми беше познато- имаше общо с мощта на Частиците. Може би е защото

връзката на този остров с тях се сформира дори и само с присъствието ми тук...

Нейното предположение не отговаряше на истината- нито тя, нито древногръцката богиня, а още по-малко марсианката можеше да знаят, че всъщност, тази мимолетна вълна бе преминала през тях не заради усещанията им от задълбочаването на връзката на това място с Частиците, а и защото по същото това време, безкрайно доволения от разкритията, на които бе попаднал Джайлс Гъндър се бе усмихнал доволно. А тази вълна на задоволство за миг бе приела и формата си на невидима енергия, когато роботът бе решил, че не му е нужно да чува повече и просто бе призовал силата на Частиците, за да се телепортира...

Не след дълго той се намираше не къде да е, а пред входа на къщата в имението "Връхъ". Беше приел вида на Димчо Яков.

- Джъстин и Марина Фалкън... Родители на онези близнаци...
Още от началото си знаех, че има нещо у вас, но не можех да си обясня какво... Става все по-интересно... - прошепна сам на себе си той точно преди вратата пред него да се отвори и той да пристъпи в къщата, като за да стане част в близките минути от някои от събитията в този дом.

Накратко за вече познатите събития- разбрал колко общо имаха съпрузите Фалкън с цялата тази необичайна работа с близнаците-Частица, той бе решил да използва по други начини своето присъствие в техния окръг- или поне мнимото присъствие на полицейския инспектор от Каблешково. Ала този път, влизайки в тази къща, той с изненада бе попаднал и на други освен тях и обичайните присъстващи Макс и Галя, а именно- самите Аврил и Георги Годхънт, които тъкмо се бяха завърнали от вълнуващо и необяснимо приключение свързано с изумителни телепортации...

Още преди да е разбрал достатъчно обаче маската на Джайлс бе свалена от наблюдателната Марина. А това бе подтикнало робота да спре да губи времето си и да действа директно- затова бе върнал естествената си форма и бе отвлякъл нея и съпруга ѝ, отвеждайки ги на далечен кораб, предварително подготвен от него. Кораб, чиято дестинация се явяваше същия онзи остров, на който Фолиана, Деметра и Плами-Ди неволно му бяха разкрили част от плана на първата от тях. Само че това се беше случило преди много векове спрямо тази реалност и спрямо днешното състояние на острова...

Там, в една от каютите, Джайлс бе разкрил пред родителите на Харисън и неговия близък една част от историята, която им беше нужна, за да навържат какво изобщо се случваше. След това,

уверявайки ги, че те нямаше как да се измъкнат от лапите на него и на другите роботи на кораба, той със задоволство се бе оттеглил, оставяйки ги да си починат поне една нощ преди да подпомогнат реализацията... на неговия план.

А какъв беше плана му стана ясно от сцената след като Джайлс остави Марина и Джъстин на кораба и отново се върна към разговорите със своя господар в тъмната зала.

- Всичко е в ход - изрече робота със задоволство. - Заведох ги на кораба с роботите, които създадохме и които вече ги надзирават. Още утре те вече ще са на острова и ще изкопаят сандъка с плочата на Фолиана.

- Сигурен ли си в това, което правиш? Този път не искам провал - господарят му изглеждаше сериозен.

- Да, сигурен съм. Фолиана е твърде глупава ако си мисли, че може просто така да използва божествената си сила, за да се разпорежда със силите на Частиците без да ми предостави възможността и аз на свой ред да кажа своята дума в нейните дела... и да използвам дори нейните сили за своя изгода - погледна господаря си с тънка усмивка и изрече. - Веднъж щом ръцете и погледите на Марина и Джъстин се докоснат до плочата, програмираният от мен метаморфозен победител Джъстина ще действа. Самоунищожавайки се на крачка от тях, тя ще разкъса плътта им, но ще даде шанс на душите им да се докоснат както до силата на богинята... така и до тази на Частиците, която някога е била свързана с тях. В този едничък момент и аз ще съм там, за да бъде и моето тяло унищожено заедно с техните- само така, когато всички сме в своето не-физическо състояние, аз ще съумея да се вкопча дори и в най-деликатния елемент от историята на техните души... и ще разбере къде и кога близнаците са се появили на бял свят.

Мъжът в сенките помълча няколко секунди, накрая рече:

- Убеден ли си, че всички данни от твоята система ще бъдат успешно пренасочени към другия физически Джайлс, който ти самия изработи, за да замени накрая унищожената ти предишна обвивка?

- Да- той ще отвори очи в момента, в който настоящото ми тяло изчезне. Данните няма да бъдат засегнати по никакъв начин- истинският аз няма да бъде засегнат по никакъв начин.

- Добре - кимна другият мъж с неприкрито нетърпение. - Действай.

На следващата сутрин Джайлс се върна при Джъстин и Марина на кораба, за да ги дари с някои последни думи и насоки, а и с

необичайното механично средство за унищожение, което бе нарекъл на тях. Въпреки тяхното недоволство, той виждаше, че те се чувстваха притиснати до стената и към момента работеха по стъпките на плана му.

Планът изглеждаше непробиваем...

Докато минути по-късно самият Джайлс не се телепортира отново и не усети нещо неочаквано, което щеше да преобърне целите му, давайки му неочакван шанс и въвлечайки го в нещо далеч по-дългогодишно в паралелен свят на този...

Отначало се телепортира на близкия остров-там, на мястото, на което само след няколко часа Джъстин, Марина и пиратите-роботи щяха да търсят съкровището, заровено от Фолиана. Искеше за последно да се увери, че то се намираше на правилното място на картата, която в невидимото си състояние бе заснел още докато тя беше в ръцете на богинята векове по-рано.

Но веднъж щом краката му се озоваха сред буйната зеленина в близост до входа на пещерата... през цялото му тяло премина позната вълна.

Беше я изпитвал няколко пъти преди-когато Частицата у Харисън се бе активирала за кратко, давайки му знак къде се намираше тя в момента. Но този път беше различно... Сякаш този път сигнала не беше мимолетен, а по-силен, потенциално траен...

Изкушението у Джайлс бе твърде голямо, за да му устои-макар и на практика той вече да имаше план със сигурна ефективност. Потъна в светлината на Частиците и невидим се пренесе там, откъдето идваше сигнала.

Намираше се в спешното отделение на болница, по чийто коридор куп лекари бутаха към операционната носилка с малко новородено бебе в нея.

- Губим го!!! - извика единия от тях, при което той и колегите му започнаха да правят всичко по силите си, за да върнат живецата у крехкото създание.

- Ах, миличкото... горкото... - една възрастна и видимо бедна жена отстрани, която неизменно бе вървяла с тях по целия път, сега бе сложила ръката си при сърцето си, а в очите ѝ имаше сълзи. - Кой родител би сторил подобно нещо!? Що за изрод може да роди бебе и да го зареже само под моста!?

- Госпожо, ще ви помолим да излезете - каза единия лекар, опитвайки се да е любезен.

- Но... но аз го открих... Иска ми се да бях дошла по-рано, защото трябва да е стояло там поне два-три дена, но...

- Моля ви, тук е операционна-налага се да излезете - този път лекарят беше по-твърд, поради което тя, макар и с въздишка, го послуша и напусна операционната.

Лекарите продължиха да се мъчат да спасят живота на малкото създание, но задачата им не беше никак лесна- бебето на практика вече нямаше пулс. А Джайлс, намиращ се отстрани, в момента просто наблюдаваше тази драматична сцена и това бе един от онези малко случаи в неговото съществуване, в което истински се вълнуваше.

Той гледаше умиращото бебе- то лежеше там, тъй крехко и невинно, обградено от толкова много хора, които не можеха да го спасят... Гледаше го и осъзнаваше, че това беше тя... Частицата, която бе търсил толкова дълго време.

Знаеше, че не беше Харисън- сега, когато съзерцаваше малкото бебе, можеше ясно да различи компонентите от връзката си с двамата близнака. В това мъниче имаше нещо тъй особено... Някаква сила, някаква воля от съвсем друг калибър... Моц, каквато то можеше да развие дори още повече във времето, но която в момента изглеждаше така, сякаш го напускаше поради неспособността на физическото му тяло да оцелее след дългия престой в неподходящите условия... Вероятно затова в тази негова уязвимост Частицата бе започнала да се разкрива, да става осезаема.

Джайлс гледаше бебето и... се колебаеше. Не беше типично за хладнокръвен безкрупулен робот като него да изпадна пред дилема, но ето, че се случваше. От едната страна бе копнежа да попречи на плана на Фолиана да използва човешко дете-Частица за нейните си кроежи.... От другата обаче сега, когато гледаше вгълбено към това бебе и най-накрая усещаше от близо връзката си с него, той усещаше... потенциал, който не можеше да подмине току-така.

Накрая реши, че бебето трябва да живее.

Но не изглеждаше лекарите да бяха способни да му помогнат-макар и да правеше всичко по силите си, екипа го губеше. Това подтикна Джайлс да се намръщи в невидимия си вид и да погледне настрани, към електронното табло, което даваше информация за датата и часа.

- Медицината на 2046-та година... Пълна аматьорщина... - прошепна това, след което мигом стори нещо рязко- отиде при основния лекар, който оперираше бебето и по специфичен начин го удари близо до хълбока.

- Ох!- извика той и леко се присви.

- Доктор Караславов, добре ли сте!?!- извика едната от колежките му, която му помагаше.

- Изпитах силна болка... тук... - отвърна той и посочи мястото.

- Не съм сигурен дали не е апендикса...

- Отидете да поседнете- аз ще продължа процедурата! - каза му тя, а мъжът, съзнаващ че нямаше да е от полза ако останеше в операционната в такава ситуация, само кимна и отиде в една стаичка отстрани.

Там остана сам. Седна на една пейка, започна да си поема дълбоко въздух и да се мъчи да установи какво се случваше.

Ала още преди да е успял да се вгълби в лекарската си преценка на собственото си положение, изведнъж той, се ококори когато пред него във видимата си форма се появи... невероятен човекоподобен индивид с изцъклени бели очи.

- Хей! Кой си ти и какво правиш в... - извика доктор Караславов, но още преди да е успял дори да се доизкаже, преди да е успял дори и да извика, стряскащият робот освободи у себе си свойството на Частица...

Лекарят потъна в светлина и изчезна от това място.

Секунди по-късно, доктор Караславов се върна в операционната. Никой не заподозря, че това всъщност не беше той...

Трудно обяснимо е какво направи в следващите минути Джайлс Гъндър, за да спаси живота на новороденото бебе- материята в медицината поначало е твърде специфична дори и в наши дни, а какво остава за далечното бъдеще, от което идваше робота и в което лекуването на подобни тежки случаи със сигурност беше по-възможно, отколкото през година 2046-та...

Но е факт, че използвайки вградените в системата си познания, андроидът шашина колегите на доктор Караславов с твърде иновативните методи, които използва по време на операцията на бебето. Методи, които завършиха с успех щом пулсът на мъничето се върна. То щеше да живее.

Няма да навлизаме в подробности какви хвалби получи фалшивият доктор Караславов след тази изумителна интервенция, нито пък ще обясняваме какъв беше шокът на всички, когато в следващите дни се установи, че след този своеобразен връх в кариерата си той бе изчезнал завинаги.

Но пък ще се пренесем в родилното отделение на болницата, където в едната от самостоятелните стаички, малко по-късно през същия ден новороденото бебе си спеше спокойно в кувъза, в който го бяха поставили. Спеше си без да предполага каква опасност буквално бе надвиснала над него- вече в естествения си вид на Джайлс Гъндър.

Той отново гледаше бебето. И го гледаше. И го гледаше.

А всеки един зорък поглед, всеки един трепет на нереалните му, бели зеници, беше обвързан с осезанието колко много можеше да постигне със сила като неговата... И с новия план, който се зароди в изкуственото му съзнание...

Вече не усещаше връзката си с Частицата у него- засега тя щеше да си остане заровена някъде там из съществуването на това бебе. Но Джайлс знаеше, че щеше да стори всичко по силите си, за да съгради във времето някаква връзка помежду им- такава, която щеше да му е от полза за победата...

Свечеряваше се, когато в тази стая влезе една медицинска сестра и за своя изненада се срещна с мъж и жена, които изглеждаха видимо загрижени за бебето. Те го обявиха за свой син, който още при раждането е бил отвлечен за откуп- а системата за ДНК тестове, която в последствие беше хакната от способностите на един забележителен робот от бъдещето, потвърди, че те действително бяха неговите майка и баща.

Така малкото новородено, се озова в ръцете на Ивета и Брианд Родбърг.

Минаха години. Много години, в които Данаил, както Джайлс бе решил да го нарече, израсна в имението на богатите съпрузи Родбърг в град Каблешково. Това беше дом, изграден по същия начин, чрез който детето поначало се бе оказало поверено на несъществуващите в действителност Брианд и Ивета и чрез който пред света бе създадена и цялата им самоличност- чрез многобройни хакове.

Без да предполага на каква лъжа се градеше всичко около него, на Данаил му предстоеше да се сблъска и с много разочарования. Те започнаха още от най-ранната му възраст, в която майка му и баща му умишлено отсъстваха от живота му редовно и го оставяха единствено на грижите на домашния и типичен за тези времена робот Мони. Макар и като един богаташки син той да получаваше всичко, Данаил на практика живееше в изцяло изкуствена атмосфера без никаква топлина. А дори и не предполагаше, че минималната такава, която получаваше от родителите си, бе просто една преструвка- дали за пред гостите, когато се налагаше да им идват такива, или за пред други хора, които тримата срещаха в живота си докато бяха заедно... А с времето това оформи у момчето чувство за някаква празнота...

Но не само родителите влияеха по негативен начин за неговото развитие. Или поне- не само тази визуална форма на Джайлс Тъндър.

През годините коварния робот се постара да присъства в живота на Данаил и по други начини, чрез други лица. Като например

лицето на бавачката в детската му градина, която се държеше грубо с него и го караше да се чувства подтиснат. Или учителят му по физическо възпитание, който изглеждаше така сякаш имаше лично отношение към него и затова си позволяваше да го претоварва дори повече от останалите- а това също нараняваше момчето. А всички тези неща през годините постепенно създадоха у Данаил характера на човек, който, получаващ в живота си куп материални неща, но почти нищо на душевна основа, на свой ред бе обречен да се превърне в не помалко дистанциран и незаинтересован за чувствата на другите младеж.

Един от може би най-горчивите моменти, които определиха развитието на Данаил дойде, когато той и неговите съученици отидоха на екскурзия до Париж. По това време той беше на шестнадесет години и някои от неговите съученици-момчета се хвалеха, че вече са имали интимни отношения с момичета. Някои от тях лъжеха, за да се правят на много пораснали, други действително бяха достигали до такива изживявания- но за Данаил нямаше значение кой от каква група е при положение, че той самия още беше сред девствените. Което само по себе си нямаше как да не го накара да пожелае да постигне приятелите си- и знаеше с кого щеше да е най-подходящо да го стори.

Най-популярното момиче в техния клас, Симона, несъмнено бе от онези шестнадесетгодишни, изпреварили развитието си- на тази възраст вече изглеждаше като типичните отракани мъжемелачки с вид на зрели жени. Съответно за Данаил щеше да е чест да докаже мъжествеността си като отдаде своята девственост именно на такова момиче- затова и плануваше да ѝ предложи да си станат гаджета именно докато се намираха на върха на Айфеловата кула в Париж. Като за това несъмнено подпомагаше и нейния неприкрит интерес към него- той все пак също беше хубав и популярен в училището младеж.

Но ето, че усетил потенциала за ново разочарование у Данаил, Джайлс Гъндър предприе следващата крачка в плана си за превръщането на това момче в онова, което му беше нужно. В приятните утрешни часове на същия ден, малко преди учениците да са тръгнали на туристическата разходка, той се превърна в хубав мускулест тийнейджър- такъв, който нямаше как да не грабне вниманието на млада дама като Симона. Пред погледа на изпълнения с желание да бъде с нея Данаил, тя се усамоти с другия младеж в една стая... и така напълно прекърши чувствата на момчето, което я искаше.

Той просто избяга от хотела разгневен. Взе си бутилка с някакъв алкохол и го изпи почти на екс. В това си състояние отиде в

бар, за да си поръча още опияняващи напитки- там срещна друга една гимназистка, напълно непозната францужойка.

В този ден Данаил все пак изгуби девствеността си. И му хареса. След разочарованието покрай Симона той точно от това и се нуждеше- начини да изпитва удоволствие.

Така Данаил Родбърг се превърна в самоувереният, нахакан младеж, който обичаше да води нощния си живот по барове и дискотеки, в компанията на познати и непознати мадами.

Докато не дойде денят, в който родителите му го изпратиха да работи в имението “Връхъ”.

Родителите му- Джайлс Тъндър- бяха планирали това през целия му живот. Роботът знаеше, че до този ден все някога щеше да се стигне- денят, в който Данаил да се срещне със своя брат-близък. Там, в онзи лабиринт на хълма...

Затова Джайлс беше избрал да заживее с него именно в този край. Затова и тайно бе осуетил приема му в популярен Холандски колеж, в който Данаил беше обмислял да учи- за да си остане младежът тук, в този български край, където в точния ден и на точното място да се срещне... с Харисън.

А целта на Джайлс съвсем не бе просто да подпомогне предреченото от съдбата- не му беше заложено въобще да се води от такива неща. Не, той всъщност копнееше за друго... Да стане още един път част от онази сцена- там, в началото на лабиринта. За трети път да усети онова, което бе усетил предните пъти, когато под една или друга форма срещата на Данаил и Харисън му се бе отразила.

Но този път... да бъде подготвен.

- Този път имах един от най-важните козове.

В настоящето (ако 2109-та година в същата тази България можеше да се зачита за ‘настоящото настояще’) Джайлс достигна до завършека на дългия си разтърсващ разказ. Пред него, всички насъбрали се около тази маса в заведението “Дар Български” бяха озадачени. Безмълвни. Сред които Данаил, като несъмнено най-потърпевш от въпросната история, сега почти не усещаше от малелите си крака- затова се бе облегнал леко на един стол.

Сред всички може би Хетфийлд изглеждаше най-стабилен след всичко чуто, може би защото предварително знаеше доста от тези неща благодарение на някои сигнали от тайната връзка на Лу с робота. И все пак, в погледа му проблясваха искри на чувства, които трудно можеха да бъдат описани току-така, но той самия все пак ги отправи към Джайлс, процеждайки през зъби:

- Не знаех, че е възможно още повече да мразя това, което нявга сътворих, заслепен от парите, копнежа за слава и влиянието на грешните хора... Също колкото мразя и самия себе си задето от край време позволявах на страха да надделява от мен и да се оставя да съм свидетел на всичко случващо се само от разстояние... Но вече не...

Личеше си му колко устремен се чувстваше в това да разгроми собственото си творение. То самото обаче- Джайлс- сега го изгледа с тънка усмивка и неприкрит нюанс на присмех в изражението.

- Твърдиш, че ти си ме създал... - прошепна му, правейки няколко бавни крачки към учения преди накрая да смрачи презрителния си поглед и да го издаде към него. - Придаваш си по-голяма важност, но всъщност си оставаш просто едно смотано хлапе, на което господарят ми е дал шанс да подпомогне разработването на най-великото нещо, случвало се някога. Защото той- господарят ми- е моят истински създател. Аз съм плод на неговия гениален ум... на неговата идея да надскочи позволеното, за да властва над тези жалки отрепки- другите живи индивиди... А ти, мистър Хетфийлд...

Очите му се намираха само на сантиметри от тези на стареца, когато изрече:

- ... ти винаги ще си останеш нещо замествимо.

Останалите около тях дори не можаха да реагират навреме на това, което в последствие се случи. Брилянтното механично зрение на робота, застанал в непосредствена близост до учения, центрира една малка пращинка, която по същото това време се носеше из въздуха. В мига, в който той изрече студените си последни думи към Хетфийлд, на Джайлс му бе нужно просто да духне тази пращинка леко по посока на лицето му, за да я превърне в Частица... и да я докосне до него.

- Не! - изкрещя Харисън и понечи да отскочи към тях, но уви- не успя да го стори навреме.

Потънал в светлина, Ърнест Хетфийлд изчезна от това място.

- НЕ!!!- момчето издаде още един отчаян вик, след което отново върна гневния си поглед към робота. - Върни го тук ВЕДНАГА!!!

На което Джайлс реагира само и единствено... с усмивка.

- Впечатлен съм от увереността, с която си се сдобил, Харисън. Ти и брат ти малко или много обърнахте позициите си, защото в момента той... хм... трудно е да се каже дали изпитва увереност към каквото и да е било. Което само по себе си се оказва идеалния следващ компонент в плана ми... да го превърна в това, което искам. Иронично, нали? Да ме разкриете тук само още повече спомогна... моите цели - извърна се към Данаил, който просто гледаше с машинален поглед отстрани и дишаше тежко, но дори и не намираше сили да му отговори.

- Какво целиш с всичко това!?- изкрещя Хоуп и застана до своя любим, а съответно и очи в очи със злокобния робот. - Няма ли да ни запознаеш и с тази тъй велика финална част от плана си!?

Джайлс погледна и нея, също подсмехнат.

- Всеки въпрос ще получи своя отговор с времето си. А твоето гадже и братчето му ще го получат първи... когато най-накрая назрее моментът.

Отстъпи крачка назад, обозря отново всички с погледа си, сетне го заби само в Харисън и Данаил и им прошепна:

- Подгответе се. Защото следващата ни среща... ще е съдбоносна.

И обгърна себе си в светлината на Частиците, която го накара да изчезне още преди някой от другите да е успял да реагира.

Но с или без Джайлс на това място, всички тук изглеждаха толкова изтощени психически след всичко случило се, че положението надали щеше да е по-различно и в двата случая. Не предполагаша, че щяха да се чувстват толкова смазани в момента, в който най-накрая се бяха събрали всичките заедно, но уви... явно премерените кроежи на безкрупулния робот можеха да ги доведат само и единствено до тук.

И все пак, първото, което единия от тях- Харисън- пожела да стори в този момент, беше да се приближи до своя брат Данаил с поглед, изпълнен със съчувствие и разбиране.

- Дани... - прошепна му той и сложи ръка на рамото му. - Аз... не мога и да си представя как се чувстваш и не искам да излезе, че съм безчувствен, но... това е моментът ние с теб да довършим мисията си. Не бива да позволяваме на Джайлс да си мисли, че може да надделее и...

- НЕ! - изкрещя изведнъж Данаил и се отдръпна рязко от него, след това с тежко дишане огледа всички тук и извика още веднъж. - Не мога повече!!! Просто... не мога!!!

Ясно бе какво диктуваше тези чувства у него- същото, което след това го подтикна да се извърне рязко на другата страна и да излезе от механата- там, под дъжда, който вече се сипеше навън.

Дъжда, под който не можеше да се види дали Данаил, напълно опустошен след скорошните разкрития, най-накрая не си бе позволил да отрони някоя сълза...

Но пък можеше да се види, че брат му Харисън не се отказа от него- той го догони и го спря под дъжда.

- Моля те, Дани... Не се отказвай... Изслушай ме!

-РАЗКАРАЙ СЕ!!! - изкрещя яростно Данаил и се отскубна от него, дори го избута леко с ръце. - Не искам повече да виждам нито теб, нито когото и да било!

- Моля те, братко... моля те... - Харисън за първи път се обърна към него по начина, по който най-накрая осъзнаваше, че го чувстваше, но Данаил и този път не изглеждаше да бъде докоснат.

- Ти не си ми брат!!! - извика той, сбърчил чело и съзерцаващ както него, така и всички останали, които ги бяха последвали навън под дъжда. - Аз... аз нямам семейство!!!

След което се извърна на другата страна и с тежка стъпка тръгна някъде напред. Чувстваше се безумно зле- сякаш не се намираше на този свят. Сякаш дори и самата мисъл да се намира на това място отнемаше живота от жилите му... и да можеше просто да се пренесе някъде другаде несъмнено щеше да му е от полза.

Нямаше как да очаква, че това щеше да се случи само със силата на собственото му съзнание и на обвързаната с него свръхестественост. За свое собствено изумление и пред шокираните погледи на всички останали зад него, Данаил изведнъж потъна в светлина, която накара и самия него да затвори очите си.

А когато след секунди ги отвори втрещен осъзна, че се намираше на място, което му беше колкото близко, толкова и се явяваше символ на целия му живот, изграден върху лъжа...

Запуснато с годините, в които никой не бе живял тук, имението на семейство Родбърг в Каблешково все още беше цяло, макар и потънало в прах и избуяла растителност. Растителност, в която в момента като че имаше много по-живец, отколкото в единствения му наистина човешки господар някога- Данаил.

Двадесет и девета глава Answers in the Depths

Музиката, която се носеше из механата “Дар Български” звучеше все тъй приятна, автентична, също както и излъчването на старото заведение. Настроението изглеждаше приповдигнато- на едната от масите се празнуваше рожден ден, а на друга двама влюбени бяха излезли на вечеря с приятели, за да отпразнуват радостната новина, че очакваха първото си дете.

Единствено на онази, дългата и прикрита в странично отделение маса, израженията на лицата на седящите варираха от посърнали до тревожно замислени. След като бяха съумяли да успокоят околните присъстващи гости и някои лица от персонала дотолкова, че да не бъде повикана полиция заради доста стряскаща сцена от преди малко, нашите познати герои отново се бяха настанили по местата си и дори се бяха опитали да хапнат, въпреки липсата на апетит. Разбира се, основната им

цел беше разрешаването на все по-оплетената и предизвикваща разнородни чувства ситуация, в която се намираха.

Но докато останалите хора и едната марсианка си разменяха какви ли не приказки и чертаха какви ли не потенциални схеми, с които евентуално да разгромят Джайлс Тъндър, а също така и да открият другия важен елемент в цялата тази история- Данаил- то другото тясно обвързано с Частиците момче- Харисън- бе останало някак мълчаливо там, на своят стол, пред едвам докоснатата порция картофи с копър, която си бе поръчал.

До него неотлъчно седеше и любимата му Хоуп, която нямаше как да не забележи държанието му или по-скоро липсата му на такова- той просто стоеше и гледаше в една точка докато човъркаше яденето с вилицата в едната си ръка. Затова и по едно време младата девойка положи своята ръка върху другата негова и го заговори:

- Защо ли ми се струва, че проекциите в твоето съзнание са съвсем различни от тези на останалите?

Чак сега Харисън откъсна погледа си от точката, която съзерцаваше, и го вдигна към приятелката си.

- Така е. Добре можеш да ме разгадаеш.

Усмихна ѝ се леко, сетне отдели една въздишка.

- Но това не значи, че имам някакъв напредък.

- Може би ако ми споделиш поне на мен... ще достигнем някакъв напредък заедно?

Момчето премига колебливо.

- Не съм сигурен дали някой на тази маса може да помогне в случая, в който дори аз, като вече най-запознат с всичко, не успявам да се справя. Може би ако навреме бях успял да спра Джайлс да отстрани Хетфийлд...

- Хетфийлд? Значи мислите ти са обвързани с него?

- Да - кимна Харисън и внимателно огледа останалите, снижавайки тона си. - Виж, не ми се иска да създавам напразни надежди на някой тук, но... на практика знам къде ще открием отговори поне на въпроса как бихме могли да победим Джайлс... което никак не е малко, де - наблюдавайки леко подсмехнат ококорения, развълнуван поглед на възлюбената си, той побърза да върне сериозното си изражение и да добави - Въпросът е, че колкото знам... толкова и не знам къде е това място, защото Хетфийлд не навлезе в детайли докато ми говореше за него- искаше първо да събере всички ни и чак тогава да разкрие останалите неща. Но твърдиш, че някъде в света, в който той самия се е криел през всичките онези години, е скрита и тайната, която е писано някой ден аз и Дани да открием. А именно- до какви полезни изводи са достигнали те с Фолиана след многовековното изучаване на Частиците.

- Поне знаем, че начин за разгромяване има- и това е нещо. А относно въпроса къде можем да разберем повече за този начин- дали не трябва просто да отидем в онази тайна база, в която е живял той?

- Не мисля че ще е толкова лесно - поклати глава Харисън. - Хетфийлд беше сигурен, че е скрил отговорите на място, на което само аз и Данаил да сме способни да ги открием. А след като Дани си тръгна и кой знае дали някога въобще ще иска да се върне, за което не мисля че някой би го обвинил... засега оставам сам, предполагам.

- Не си сам - ненадейно, този топъл женски глас се чу отстрани, при което майката на момчето- Марина- се пресегна към другата му ръка, за да я докосне на свой ред. - Колкото и да се опитвате да си тихи, някои ви чухме. И няма да ви оставим за нищо на света- не и този път, когато вече имаме възможността да направим избор!

Харисън я погледна в очите с признателност, а и с проблясък на нежност, каквато бе типично едно дете да изпитва към свой родител. Той, за разлика от близнака си, бе приел доста по-добре новината, че родителите му се явяваха не кои да е, а големи фигури от историята на човечеството като Джъстин и Марина Фалкън- затова и в последните минути си позволяваше да си разменя топли погледи и чувства с тях, а и със сестра си Одри.

- Благодаря... - рече момчето не само на своята майка, а и на другите двама и заобикалящите ги не по-малко отдадени на тази кауза хора на масата. - Уви, тук обаче има и още нещо, което може да се яви пречка в откриването на отговора, който търсим... или по-скоро пречка всички вие да ме съпътствате докато аз издирвам този отговор. И нямам предвид това, за което вече споменах- че Хетфийлд е направил така, че само ние с Дани да можем да достигнем до нужното. Защото всъщност дори и самото пренасяне на толкова много хора на онази планета е... трудно постижимо. Аз започвам да усвоявам някои от своите сили на Частиците, но онова място поначало е доста трудно достъпно дори и за тяхната сила. Дори и да съумея да направя пробив за себе си, не се усещам като достатъчно силен, за да пренеса там дори и само още един човек, а камо ли всички- не и без Лу. Съответно не мисля, че бих могъл дори и да ви упътя за кое точно място става дума.

- Бихме могли отново да се обърнем към Грифин за помощ - предложи Аврил и погледна съпруга си Георги. - Макар че предишния път си личеше, че му бе доста трудно да помогне едва на двама от нас да се пренесат на мястото, което ни беше нужно- или по-скоро при хората, които ни бяха нужни.

- Всъщност... може би и аз знам начин да извършим същото - ненадейно, Плами-Ди се обади и привлече погледите към себе си - Доста съм се въртяла около Фолиана и, да кажем, съм научила това-онова за

издирването на хора из вселените. За което обаче ще е нужно да поемем риск... и да се разделим. Ти, Харисън, трябва да дадеш всичко от себе си, за да се пренесеш там, където е необходимо. Но същевременно да ни оставиш и нещо свое, което да си докосвал в минутите преди да отидеш там, за да можем да те проследим пълноценно.

Младежът се спогледа колебливо с нея и с останалите. Замисли се и след няколко секунди пхна ръка в джоба си и извади от там един кестен.

- Взех го от гората при познатото ни градче от Средновековието - въпреки сблъсъците ни с отстъпници на трона, псевдо вещици и обиколките ни из мрачни крипти... ми се искаше да си имам нещо за спомен от онова време. За радост успях да го взема малко преди Джайлс да се появи.

- Ще ни е от полза... но за жалост няма да мога да ти го върна - каза марсианката и пое кестена с опит за обнадежден поглед, въпреки колебливостта.

- Няма проблем... Достатъчен спомен са и... хората, които срещнах там... - отвърна Харисън с влюбен поглед загледа Хоуп, като я прегърна с едната ръка.

- Ех, значи отново ще се наложи всички да се разделим... - въздъхна Одри, загледана към брат си, който ѝ отвърна с усмивка:

- Този път ще е за кратко. И накрая, надявам се, ще сме доста по-ориентирани какво точно целим.

- Въпреки това на някои от нас не ни се иска и за секунда повече да се отделяме от теб - каза Хоуп и се притисна още повече в своя любим.

- Сигурен ли си, че няма начин да пренесеш поне един човек с теб на... онази планета?

- Ами... бих могъл да опитам... Но не съм сигурен дали бих искал да те подлагам на потенциалната опасност - да се отделиш от по-голямата група, за да дойдеш... с мен.

- Нека другите не се засягат, но... в най-голяма безопасност се чувствам именно, когато съм с теб! - възкликна Хоуп, мятайки един подсмиянат поглед към Аврил и Георги. - Нека не забравяме как именно твоята любов дори ме върна към живота!

- А след този случай дори и загрижените нейни баба и дядо няма как да не признаят, че внучка им е права - каза Аврил. - Ти, Харисън... освен едно умно и възпитано момче, син на нашите най-добри приятели... си и изключително смел младеж, с когото Хоуп споделя вълшебна приказна любов!

- И точно ние двамата не бихме да затворим очите си пред факта, че такава любов е най-силният щит - допълни Георги и прегърна съпругата си с едната ръка.

Харисън си пое въздух. Изправи се и се спогледа с Хоуп, като на лицето му се появи обнадяваща усмивка.

- Да се надяваме, че тази любов ще ни покаже и пътя към отговорите, които търсим- така, както от самото начало вярвам, че е предопределено. Може би точно за това е ставало въпрос в онова старо предание, че само любовта ще успее да ми помогне да продължа напред- че ти, любима моя, трябва да ме придружиш през целия ми път до финалната права от приключението ни.

Хоуп, сияеща не само заради красотата си, а и заради споделените си чувства към него, кимна. Двамата се погледнаха за един последен път с останалите си близки и познати на масата, сетне хванаха ръцете си. Загледаха се вгълбено в очите си, след което Харисън се опита да вложи цялата си енергия на Частица в това да пренесе себе си и своята любима там, където трябваше. А същевременно и да се опита да прикрие тази телепортация от Джайлс- нещо, за което се надяваше да е способен дори и без помощта на Лу.

Дали второто се получи или не- нямаше как да разберат към момента. Но пък първото се реализира само след онези няколко мига, в които телата на момчето и момичето засияха и ги накараха... да се телепортират. Да се телепортират наред полетата на онази планета, с удивителната гледка на поклацащите се в синхрон дървета и планински възвишения пред тях. Харисън бе успял.

Въпреки това обаче, младежът изглеждаше изненадан.

- Какво има? - почуди се Хоуп, която същевременно се оглеждаше удивена и истински впечатлена от атмосферата - На правилното място ли сме?

- Да, но... - Харисън се загледа нейде в далечината. - Но сме доста далеч от скривалището на Хетфийлд- то беше някъде там, под планините. Но вероятно тялото ми е научило да се телепортира само на едно конкретно място от тази планета- на същото, на което ме отведе и нереалният пръстен, с който ме беше снабдила Лу.

- Не е проблем да походим- всичко тук изглежда... възхитително! - отбеляза момичето и направи няколко прехласнати крачки напред.

- Не съм съвсем сигурен дали ще открия правилния път без помощта на вярната ми приятелка, която се оказа чип в мозъка ми... - въздъхна Харисън и тръгна с нея. - Но да се надяваме, че съм добър с ориентацията.

- Ако поне донякъде си наследил усета за навигация на майка си... ще се справиш - отбеляза подсмихната Хоуп, мятайки му един мимолетен поглед.

- Необичайно е, че ти познаваш родителите ми по-добре от мен - каза тогава младежът, също с усмивка. - Но пък същевременно поражда потенциал за още повече мигове, в които би могла да ми споделяш това-онова за тях... и за всичките ми останалите роднини, които не познавам.

- Ще се радвам да ти разясня каквото пожелаеш... но смятам, че общуването ти с тях ще е основното, което ще ти изгради впечатлението за тях. - каза Хоуп и хвана ръката му както двамата си вървяха. - Още щом разгромим онова безпощадно зло ще можеш да дойдеш с нас в Америка, където живее по-голямата част от семейството ти. Ще имаш много възможности за незабравими мигове с всички!

- Ех... какви хубави мечти... изречени от не по-малко хубава млада дама, която, за радост, вече не е просто мечта за мен...

Двамата тъкмо вече пристъпваха сред първите поклащащи се дървета, когато Харисън си позволи да забави крачка, като за да обозре своята любима, а и тя него.

- Толкова време те търсих из какви ли не вселени... Направо не е за вярване, че те открих...

- Предопределеното от съдбата няма как да бъде отменено - каза тя чувствено, сетне допълни шеговито. - И да, знам че е странно да го казвам като човек, който не те е търсил толкова, колкото ти мен... но да речем, че достатъчно време съм живяла в семейството на Георги и Аврил Годхънт, за да съпреживявам и твоите чувства- сега, когато аз и ти най-накрая имаме възможността да сме заедно и да се борим за победата на доброто рамо до рамо.

- Удивително е... - прошепна Харисън, при което си позволи напълно да се спре на едно място, като за да продължи да гледа с цялата си обич своята прекрасна избраница. - И сега мога да го осъзная дори още по-мощно. На мен и теб... ни е било писано да се срещнем още дори преди да се родим, Хоуп. Семействата ни са си били най-близките приятели и е било писано някой ден в тях да се появят момче и момиче... които да съчетаят пътищата си... за да създадат нещо велико... Нещо, което само за няколко дена да се превърне в сила, готова да се бори достойно със злото...

- Така е... - девойката се съгласи, но и този път нямаше как да не уточни шеговито.- Но, макар и да не ми се иска да развалям момента, се чувствам длъжна да ти кажа, че... ние съвсем не сме първите наследници на твоите родители и на моите баба и дядо, които се влюбват. Всъщност, не сме и вторите... или третите... или четвъртите...

- Еха... бях чувал това-онова, но не бях чак толкова запознат... - засмя се Харисън.- Наистина има да ми разкажете доста. Явно не съм чел достатъчно за по-модерната история на нашите две династии след славните ранни години на Аврил, Георги и родителите ми. Не че не съм

запознат с някой и друг факт, който сега съзнанието ми си припомня... Но както и да е. Твърдението ми си остава със същата сила.

- Не съм го и поставяла под съмнение. Винаги съм си представяла, че някой ден любовта ми ще е такава - каза тихо и прехласнато Хоуп, но тогава изненадващо въздъхна. - Макар че в тези представи винаги е съществувал и още един елемент- аз самата вече да съм усвоила своите собствени родствени сили, които идват не само от баща ми, който е част от рода Годхънт, а и от предопределеното като велико съчетание с рода на скандинавски самодиви на майка ми.

- Ти... имаш кръв на самодива? - ококори се Харисън.

- О, да, този елемент май не съм го споделяла с теб... Изненада!- възкликна шеговито момичето.

- Е, не толкова голяма, колкото изненадата, която аз самият поднесох и на теб, и на себе си, и на останалите, превръщайки се зрелищно в дракон, но... мерси - отвърна в същия тон засмения младеж. - Та, значи майка и баща ти са били предопределени да създадат... необичайно дете с любовта си?

- Да... и надали е изненада, че и те, също като баба Аврил и дядо Георги, са толкова вълшебни влюбени - засмя се Хоуп. - Но не оставяй с впечатлението, че в рода ми всички са такива- има и по-реалистично изглеждащи двойки!

- Предпочитам сега да се съсредоточим върху нереалистичните на вид... като тези, които в момента се намират в една тъй вдъхновяващо красива и изпълнена с тъй много хармония гора - предложи момчето, при което нюансите в погледите на него и на приятелката му отново се насочиха към гамата на любовния захлас. - Наистина, Хоуп... не знам дали все още щях да се държа толкова силен ако не те бях открил... В някои мигове докато те търсих се чувствах... безумно отчаян... Често бях на крачка да се откажа, но нещо у мен просто не ми позволяваше... Аз... аз знаех, че трябва да открия своята Единствена...

Запленен от силните си чувства към тази приказна девойка, той прокара едната си ръка през крехката изваяна талия на Хоуп, а с другата заглади нежно кичур от нейните галантни червени коси зад ухото ѝ. Гърбът ѝ се опря на едното от дърветата, когато душата ѝ потъна в опиянението на нежните слова на младежа:

- И с всяка изминала секунда се чувствам все по-уверен, че ни е писано да успеем в начинанието, което сме подели. Също както знам, че това начинание е само началото на една дълга и зашеметяваща любовна история, на която ѝ е писано да се предава през поколенията- също като тези на славните ни предци. Обичам те, Хоуп... Толкова много те обичам...

- И аз те обичам, Харисън... - отговорът на момичето бе очакван, но не по-малко трепетен от многото предишни слова, които тя бе изричала към него.

Той приближи устните си към нейните и я целуна нежно, а тя му отвърна.

Позволиха си да се откъснат от всичко останало и да отделят известно време само на себе си и на чувствата, които ги изпълваха-знаейки, че след това им предстоеше да прекратят прага на нещо безумно отговорно и рисковано, на което трябваше да отдадат цялото си внимание. А красиво изваяната и хипнотично хармонична атмосфера на заобикалящата ги шарена гора сякаш не бе способна да ги дари с друго освен с... шеметно вдъхновение.

Там, в онази София, в която неотдавна Харисън и Хоуп бяха оставили другите герои от вече доста голямата компания, самите те не си позволяваха дори и един такъв миг почивка. За разлика от въпросните момче и момиче, те не бяха близо до тайното скривалище на Ърнест Хетфийлд- дори не се намираха на съответната планета- но пък бяха готови да сторят всичко, за да подпомогнат плана на Плами-Ди да ги отведе именно там.

Самата марсианка, след като всички заедно напуснаха механата “Дар Български”, ги отведе на едно доста неочаквано място- близка и доста модерна на вид частна клиника. Още щом се озоваха в нея, някои от тях нямаше как да не привлекат вниманието на много пациенти и лица от персонала наоколо- най-вече Аврил и Георги Годхънт и Джъстин и Марина Фалкън, чиито забележителни вековни истории явно се помнеха и пораждаха респект дори и през далечната 2109-та година. За радост, тази слава на двете двойки им помогна да уредят за всички им една специална усамотена стая, в която обикновено се настаняваха пациенти с особени нужди, породени от недостатъчно силна имунна система.

Но докато някои от любопитните хора навън сега заинтригувани гледаха към стъклените стени на това помещение и се чудеха каква ли бе причината толкова много мъже и жени на всякакви възрасти да пожелаят да им бъде предоставено подобно място, то Плами-Ди, която бе инициатора на всичко това, не се поколеба да спусне щорите така, че да прикрие изгледа към себе си и останалите.

Тогава тя се обърна към хората в стаята и изрече:

- Преди да сте ме помислили за луда- време е да ви обясня защо пожелаях да се усамотим точно тук.

Тя отиде към чистото легло с меки бели завивки и седна на него. Започна да разкопчава горницето си, което изненада едни, а за други се усети като дежа вю.

- Моля те, кажи ми, че става въпрос за онази необичайна марсианска черта по тялото ти, а не за нещо друго! - позволи си да подметне шеговито Одри.

- Да, точно за нея става въпрос - кимна подсмехнатата Плами-Ди, като огледа всички съсредоточени върху нея погледи докато разголваше въпросния интересен продълговат символ измежду гърдите си. - Може би някои от вас вече се досещате, че този белег има и други функции освен просто да отличава марсианците от земляните. Но истината е, че не при всички от моя вид се проявява тази изумителна способност, на която сега ще станете свидетели. Единици са тези, които са късметлии да я получат- аз, разбира се, се уредих с нея с помощта на божественото влияние на Фолиана.

- Способност? - Кая беше нетърпелива да разбере- доста време бе живяла в двореца на древната богиня, но така и не бе чувала за това.

- Да - кимна марсианката. - Говоря за нещо... наистина много специално. За едно вълшебно същество, което живее заспало в мен и имам възможността да го призовавам само в изключително важни случаи. Не съм се родила с него в себе си- то се зароди и разви там с течение на времето и, както казах, на вълшебната помощ на Фолиана. Но вече ми се е налагало да се възползвам от уменията му няколко пъти и се надявам, че ще успее и този път!

Тя положи и двете си ръце при продълговатият символ по тялото си.

- Разбира се, за да се появи сред нас, е необходимо да направя специална процедура в напълно стерилна среда- затова и се наложи да дойдем тук - при тези свои думи, марсианката стори нещо удивително-някак си успя да направи така, че ръцете ѝ (предварително измити и дезинфекцирани добре) да 'потънат' нейде там, сред символа измежду гърдите.

Забеляза се, че Плами-Ди се напрегна- сякаш бе от жизнена важност процеса, чрез който извеждаше необичайното създание навън, да е изпълнен идеално, до най-малкия детайл. Пред изумените погледи на всички хора около себе си, тя правеше такива едни потрепващи движения с ръцете си, за каквито несъмнено се бе обучавала предварително- и си струваше.

Минути по-късно, след като стаята бе потънала в пълно мълчание, изведнъж откъм сърцевината на марсианския белег започна да се чува шум. Звучеше като тихо мърморене, а в последствие се разви

в нечленоразделни звуци, навързани с продължително промърморване на буква, наподобяваща “Ъ”.

И ето, че веднъж щом Плами-Ди извади ръцете си, в тях се видя и създанието, което издаваше тези звуци и което в момента се бе свило на топка. Отначало бе малко- като кълбо прежда- но веднъж усетило, че се намираше извън необичайната ‘утроба’ на марсианката, то самото засия в шарени светлини и започна да се уголемява. Така, само след секунди, пред погледите на всички удивени хора и на довольната от успеха на ритуала си марсианка, вече стоеше едно изумително същество. Имаше човешка глава- с къси тъмни коси, издължени уши и очила пред кафявите очи. Тялото му от врата надолу обаче беше като на пингвин- също и походката, с която то след миг, клатушкайки се, пристъпи към марсианката, възкликвайки някак по детски:

- Пламиии!

Марсианката се усмихна и прегърна симпатичното очилато създание. Погали го нежно по главичката, сетне погледна към другите около себе си с думите:

- Представям ви Ми-Ми. Моят вътрешен пингвисъм.

- Пингвисъм? - подсмихна се Ферди. - Това ще да е някакъв вариант на ‘таласъм’.

- Може би имат общо, да. Но, уверявам ви, макар и името му и външния му вид да имат прилика с пингвините и може би с таласъмите, говорим за нещо коренно различно. Пингвисъмите са свръхестествени същества, които имат много функции.

- Ти... усещаш ли го когато е в теб? - заинтригува се Дайами.

- Да, понякога - отговори Плами-Ди, все така спогледана с позитивна усмивка със създанието. - И няма да лъжа, че понякога присъствието му като неизменна част от мен не ми идва в повече. Но същевременно се чувствам безумно привързана към него и неговата сладка неадекватност в погледа и държанието. Искях да кажа... привързана към нея. Защото Ми-Ми е момиче.

- Спомена, че е неадекватно- в такъв случай сигурна ли си, че ще може да ни помогне? - попита Одри.

- О, нека тази дума да не ви заблуждава - махна с ръка Плами-Ди.

- Ми-Ми може да не се държи като съвсем разумно създание, но възшебните му свойства са нещо съвсем отделно. Нека ви демонстрирам- време е да разберете как точно тя ще ни помогне да открием Хоуп и Харисън!

Извади отнякъде кестена, който младият мъж ѝ бе дал преди малко. Постави го пред нослето на Ми-Ми, която започна да го души, а накрая... го всмука в себе си пред едната ноздра.

В следващите секунди пингвисъма отново изненада всички. Отведнъж очите на съществото се изцъклиха напред изпод очилата и започнаха да се въртят на всички страни. След секунди то изведнъж отскочи някъде напред и, опирайки и двата си крака и двете си ръце на пода, започна да се върти в кръг, а междувременно и да души основата под себе си.

Да го наблюдават несъмнено се стори като интересна гледка на всички, но още по-интересно бе това, което се случи съвсем скоро- както си обикаляше на едно място, изведнъж Ми-Ми започна да образува под себе си... нещо като тунел. Отначало изглеждаше така сякаш е прокопала дупка в пода, но в следствие се осъзна, че всъщност бе призовала нещо като магически портал, проблясващ в същите онези вълшебни светлини, в които бе засияло и съществото при излизането си от тялото на Плами-Ди.

- О... - прошепна Одри, видимо развълнувана. - Да не би това да е... пътя към Хоуп и Харисън?

- Да - потвърди марсианката. - Нужно е просто да скочим в това сияние и след секунди ще сме при тях.

- Хм... доста полезно същество се оказа това Ми-Ми - отбеляза с ведра усмивка Джъстин и погали съществото по главата точно когато то спря да се върти и застана послушно на едно място до своята господарка.

- Така е - потвърди Плами-Ди. - Но сега ще се наложи да се върне в мен, за да се зарежда няколко дена с нова сила- тъй като за подобно вълшебство се изисква изключително много енергия. Благодаря ти, Ми-Ми. Ти ни помогна много.

Тя извади напред ръцете си така, както хората често ги изваждаха, когато приветстваха някое малко дете или пъргаво кученце да дойде в обятията им.

- Пламиии! - възкликна отново Ми-Ми и от раз стори точно това-направи няколко крачки към марсианката и само с един бърз скок отново се превърна в малка топка.

Извънземната жена помилва своят пингвисъм още един път, след което внимателно го прибра в тялото си- от другата страна на символа, който както се отвори, за да приеме създанието, така и се затвори след като и този процес бе приключил.

- Е... да тръгваме! - предложи Плами-Ди като се изправи от леглото.

- Сигурна ли си, че пингвисъма е направил правилния портал? - попита Ферди. - Не че не свикнахме да се озоваваме на места, които не сме пожелали, де...

- Досега Ми-Ми не е бъркала нито веднъж- усетила е къде измежду вселените се намира този, до скоро държал предмета, който

тялото ѝ асимилира. Разбира се, винаги има риск от грешка, но... сме длъжни да го поемем ако искаме да продължим напред!

Съгласни с нея- другите се спогледаха и си кимнаха един друг с увереност. Някои си поеха въздух, а други направо отидоха към портала и скочиха в него без дори да се поколебаят.

Скоро, когато всички бяха навлезли в недрата на вълшебния портал, той се затвори зад тях, а те самите, след като преминаха през удивителна плетеница от светлини и неясни образи, накрая се озоваха на напълно различно място. В подножието на движещата се в синхрон с всичко останало планина, забиколена от хармонично поклащаща се шарена гора...

- Мисля, че сме на правилното място - констатира Плами-Ди. - Изглежда точно както ни го описа Харисън.

- Няма да е зле някой от нас да се върне в онази болница, когато естествено си стигнем до 2109-та година - отбеляза шеговито Джъстин. - Така де, да не се чудят хората къде сме изчезнали...

- Доста възможности ще ни представи бъдещето ако съумеем да се справим с мисията си да разгромим плана на онзи зъл робот и господаря му - каза Марина и се огледа, но тъкмо когато се канеше да се запита къде ли наоколо се намираха Хоуп и Харисън, изведнъж те самите се появиха откъм една скътана насред зеленината пътечка отстрани, държейки се за ръце.

Останаха много радостни да видят останалите.

- О... получило се е! - възкликна радостна Хоуп и отиде да се прегърне с баба си и дядо си.

- И то тъкмо навреме! - допълни въодушевен Харисън, заглеждайки се към скалите пред себе си. - Защото се намираме... точно пред входа на скривалището на Хетфийлд!

Остана неприятно, но не и необяснимо изненадан, когато установи, че другите не виждаха същото като него.

- Трябва да премахнем... тези тежки камъни ли? - почуди се Кейлъб.

- Не, нищо не се налага да премахваме, защото входът си е... - Харисън изведнъж се спря ококорен. - О, не... Вие всъщност не го виждате...

- Но ти явно го виждаш? - попита Марина.

- Да, защото самият Хетфийлд е утвърдил в мен тази функция чрез Лу. И, за радост, поне това продължава да е част от мен дори и сред унищожаването ѝ...

Въздъхна като си припомни за вярната си приятелка-чип. Поклати глава и каза:

- Както и да е - явно ще ми се наложи сам да разуча убежището и неговите тайни.

- Твърдиш, че дойдохме до тук само за да те почакаме пред входа, който не виждаме? - попита саркастично Ферди.

- Не искаме да те оставяме да се разхождаш вътре сам! - възкликна Хоуп и се притисна в любимия си. - Да, знам, че възрастният учен беше на наша страна и не би трябвало да има каквото и да е опасност точно за теб, но... не можем да сме сигурни дали онзи гаден робот не ни е проследил някак.

Огледа се несигурна.

- Спокойно, любима... - прошепна Харисън, милвайки я по едната буза, след което също обърна присвития си поглед на няколко страни. - И да ни е проследил, не знам дали и той ще има възможността да влезе вътре. А и да успее някак - като се страхуваме от него можем само да го направим по-силен. А същината на цялата ни мисия е да го разгромим! Тъй че ще влезе сам в пещерата... а вие може да започнете да изучавате скривалището отвън - току-виж и вие сте попаднали на нещо полезно.

Хоуп въздъхна, примирявайки се, че той беше прав. Прегърна го силно и го остави да стори същото и с останалите си най-близки, след което и да пристъпи сам към входа. Секунди по-късно Харисън изчезна сред скалите.

- Да не губим много време, а да послушаме съвета му - нека да пообиколим насам-натам - предложи тогава Марина, която направи няколко крачки в произволна посока, а другите я последваха с охота.

Междувременно, Харисън запристъпва из коридорите на пещерата, която не посещаваше за първи път, но този път усещането несъмнено бе някак по-различно, когато не само се чувстваше сам, а и знаеше, че и Хетфийлд не беше наблизко. Но въпреки полъха на тревожност, който на моменти преминаваше през тялото на момчето, той запазваше самообладание и продължаваше уверено напред - така накрая стигна и до същинската лаборатория на възрастния учен, а след това се озова и в хола, където той само преди часове го бе запознал с истината за историята на живота му.

Застана в центъра на това уютно, понастоящем притъмнено помещение, и се огледа за нещо, което можеше да му подсказва какво трябваше да прави. Не след дълго се върна и в лабораторията, за да разгледа записките на стареца, а след като не откри нищо, което да му е от полза, пак отиде в помещението с камината.

- Хайде... хайде... - започна да си говори сам на себе си Харисън докато обикаляше и оглеждаше всеки един детайл.

И ето... че изведнъж се досети. Досети се, че вероятно Хетфийлд би очаквал в момент като този момчето не просто да търси някоя ръчка или бутон, а да се задълбочи в усещанията си на уникална Частица, за да открие пътя- така както бе съумял да върне и спомените си. Затова младият мъж не си губи повече времето в издирване на нещо, което не знаеше как изглежда, а просто затвори очите си и се вгълби... в себе си.

Не му трябваша повече няколко секунди, за да установи, че се намираще върху самия проход към още по-тайното помещение- целият под беше прохода. Навързвайки напълно нещата, Харисън установи, че вероятно самата Фолиана с магията си се бе погрижила това да бъде най-сигурният начин нещо да бъде скрито- на практика да не съществува видима врата, а само на определените хора да им бъде магически вродено от богинята да могат да се пренесат от другата страна. Хора, които най-вероятно бяха само двама- Хетфийлд и самият той.

Още щом пожела да се озове от другата страна на необичайната порта, Харисън вече се намираще там. И обстановката го накара да остане удивен- това беше специално помещение наред пещерата, в чийто стени бяха вградени триизмерни екрани. Не му трябваше много време, за да предположи, че вероятно именно тук през годините бе протекъл тайният процес по създаването на Лу, имплантирането ѝ в мозъка на все още малкото момченце и в последствие проследяването на живота на момчето, а и на някои изключително важни стъпки на Джеймс Тъндър, които вирусната функция на специалния чип бе предоставяла на учения и богинята.

Чувствата на Харисън, разбира се, бяха смесени. Макар и да разбираше подбудите на Хетфийлд и Фолиана, и той, също като Данаил, все още не гледаше със съвсем добро око на планове им. Да контролират създаването и в последствие живота на което и да е човешко същество така, че да е от полза на тяхната цел, не ги показваше от най-хубавата светлина. Но пък поне ставаше дума за една от онези цели, за които спокойно можеше да се каже, че оправдаваха средствата.

Така или иначе Харисън бе решен да не отдава твърде много време на мисли по този въпрос- сега бе жизнено важно да открие отговорите на други свои. За тази цел се огледа наоколо, но тъй като не знаеше дали нужната информация се намираще в някой от екраните, реши първо да обходи хубаво помещението и да го огледа детайлно.

Така видя, че в дъното на малката зала имаше стълбище- към пещерен коридор, който отвеждаше някъде другаде. Любопитството му го накара да пристъпи първо натам, като за да се озове не след дълго на едно доста по-тъмно, но не по-малко удивително друго място.

Бе отделение на пещерата, в което имаше малко езерце. Малко, но забележително- из него се носеха всевъзможни образи, сияещи в сини

и бледо жълти цветове. Още щом пристъпи към тях, Харисън установи, че тези образи изведнъж започнаха да се преплитат и да издават тихи, несвързани шепоти.

Шепоти, които бяха като хипнотизиращи. И буквално- те сякаш го хипнотизираха, карайки очите му да се изцъклят, а краката му... да пристъпят напред, към езерцето. И навътре в езерцето- така, че не просто ходилата на момчето да се потопят сред блажените му води, а и цялото му тяло.

Не беше изненадващо, че този воден басейн, заедно със своето вълшебство, правеше възможно Харисън да диша под водата. Но така или иначе му бяха нужни само няколко секунди в нея, за да попадне той в такова едно разтърсващо състояние на транс, че очите му да се изцъклят още повече, ноздрите му да се разширят, а ръцете и краката му да се разперят на двете страни, позволявайки му да се понесе по хладно течение.

В устрема на това течение, младият мъж започна да вижда в съзнанието си образи и да чува гласове. Бяха тайнствени образи и силуети, които му предаваха знания и заръки...

Магията на Фолиана действаше ефективно- Харисън дори не осъзна как само за няколко мига какви ли не други нужни отговори дойдоха у него без дори да се налага да ги търси в базата данни на някой от суперкомпютрите в залата. Същевременно с това обаче, течението, което го понасяше към дълбините, ставаше все по-силно, че по едно време, когато вече бе получил необходимата информация и бе излязъл от трансa, младежът осъзна, че цялата тази магия го повличаше със себе си нейде все по-надолу и по-надолу.

Затова реши да ѝ се отдаде- така тя го вкара в дълъг тъмен тунел, който по едно време се сля с този на още едно езеро, намиращо се от другата страна на пещерните стени. Езеро, което, за разлика от досегашното, не бе вълшебно и в неговите дълбоки води младият мъж вече не можеше да диша...

Всъщност се бе случило нещо, за което богинята и ученият очевидно не се бяха досетили наред с всевъзможните други мисли, обвързани с плановете си за Частиците. На планетата, на която двамата бяха създали тайната база за Хетфийлд, такова нещо като дъжд беше изключително рядко явление- обикновено се появяваше веднъж на сто и петдесет земни години, което, за радост, не се отразяваше по никакъв начин на растителността наоколо, защото тя винаги си беше свежа. Самият учен обаче бе живял на това място едва шестдесет и четири години, за което време бе станал свидетел на една единствена дъждовна буря- няколко дена преди появата на Харисън при него. Така, инак плиткото езеро от другата страна на пещерата, се бе изпълнило с толкова

много вода, а през забързаното и замислено над други задачи съзнание на учения не бе достигнало осезанието за това- все пак другото, вълшебното езеро бе резервния вариант за разкриване на необходимата информация и нито Хетфийлд, нито Фолиана бяха очаквали, че на Харисън наистина щеше да му се наложи да стигне до него.

Но ето, че беше стигнал. И сега, озовал се на дъното на дълбокото и вече пълноводно пещерно езеро, младежът не осъзна колко шокиращо бързо се случи всичко- дробовете му за секунди започнаха да се пълнят с вода и, макар и той да впрегна всичките си сили, за да заплува нагоре, съзнанието му се изключи още преди дори е преполовил този път. Още преди дори съзнанието му ефективно да се е опитало да използва същността си на Частица, за да се спаси...

Харисън бавно затвори очите си, а тялото му се отпусна безпомощно...

Не знаеше колко време бе минало, но пък осъзна, че все още беше жив, когато не след дълго животът се върна в него благодарение на изкуственото дишане и гръдния масаж, които един от познатите му младежи- Кейлъб- му бе направил. Започвайки да изплюва огромно количество вода, Харисън се надигна на мястото си.

- Браво, все така добър си!- възкликна тогава Одри на наследника Годхънт. - За няколко дена спаси една сестра и един брат от удавяне!

Кейлъб я погледна подсмехнат, след което попита Харисън:

- Приятел, добре ли си?

- Аз... да... мисля... Благодаря, че ме спасихте... - отвърна тихо момчето, поглеждайки с признателност най-вече към Кейлъб.

- Не знаеш колко се уплашихме като те видяхме да се носиш безжизнен във водата!- извика Марина и мигом дари сина си с една силна майчина прегръдка.

- Вие... сте ме намерили? - попита Харисън и чак сега се огледа, като за да установи, че отделението на пещерата, в което се намираха сега, бе доста по-светло, защото се явяваше по-скоро нещо като отворен надвес над езерцето, а недалеч оттук се виждаше и свежата гора.

- Да, добре че ни посъветва да пообиколим планината! - възкликна Хоуп и на свой ред отскочи, за да прегърне своя любим и да го целуне чувствено по устните. - Не знам какво щях да правя без теб!

- Не знам *всичките* какво щяхме да правим без теб, друже - каза Ферди, като приклепна до Харисън и го потупа по рамото. - От теб зависи бъдещето на... вселените!

- Успя ли да разбереш нещо в базата? - Одри попита своя брат с неприкрито нетърпение да разбере отговора.

Той си пое въздух и се замисли. Изправи се, изгледа с проблисък в погледа всички, а накрая даже се усмихна.

- Да. Успях. Получих посланието, което Фолиана и Хетфийлд бяха подготвили за мен - изрече това, а последвалите му трепетни думи накараха всички да се развълнуват с надежда. - Вече знам как Джайлс Тъндър може да бъде победен.

Тридесета глава Катарзис

Имаше хора, за които не бе обичайно да се чувстват дълбоко потиснати. Дори и когато им се случваха неприятни неща, те умееха да оставят горчивото усещане някъде настрана, а в животът им продължаваше да е на преден план забавлението- често в прекомерни количества.

До преди тази вечер Данаил беше един от тези хора- или поне се бе превърнал в такъв през годините. Без значение дали животът го срещаше с изпитания от типа на това хубавата съученичка, която той си харесваше да излезе с друг, или пък изненадваща сцена в лабиринт да го направи част от забележително и невинаги съвсем приятно приключение- младият мъж някак винаги съумяваше да продължава напред. Дали навъсен и намръщен спрямо околните, дали усмихнат заради някои хубави емоции, които го радваха- продължаваше.

Ала след разкритията от изминалата вечер всичко се беше променило. Духът на инак самоуверения Данаил се бе прекършил. Той бе установил, че не можеше да бъде сигурен до каква степен този дух и тази самоувереност се бяха изградили от самия него или просто от зловонния план на един мрачен робот и неговия господар. А да не е съвсем запознат и със своята собствена същност без съмнение правеше младият наследник Родбърг, който дори не беше Родбърг, по-подписнат от всякога.

Данаил седеше в тихата си прашна стая в имението, в което бе израснал- вече облечен в обичайните си дрехи от модерна материя, благодарение на която се бяха запазили в добро състояние през десетилетията. И дори и тук, на това място, което трябваше да чувства като своята крепост, момчето не можеше да намери утеха- защото този негов дом също се оказваше просто един от многото заблуждаващи елементи, създадени от Джайлс Тъндър, за да може той да проследи и контролира пътя на едната половина от преродената Частица.

Частица... Данаил беше Частица... Иска или не, той се явяваше свързан с онези демонични неща, които причиняваха толкова много объркване, толкова много зло- а кой знае колко още по-тревожно страховита беше и финалната им цел ... Коего само по себе си превръщаше същността на момчето в нещо още по-неясно- макар и през

годините той да си бе мислел, че се познава, сега ставаше ясно, че още от преди самото му създаване мисията да се опознае ефективно наред безумното неведение... бе обречена на провал...

Младият мъж съзнаваше, че в момент като този може би беше донякъде егоистично да мисли само за себе си и своят разтърсен свят. За всички бе станало ясно, че и Харисън споделяше не по-малко нелепа съдба. Че през целия си живот малко или много бе вървял по път, предопределен от други. И може би мисълта за това бе един от мимолетните проблясъци на различни чувства у Данаил- макар и преди малко да се бе развикал на своя брат-близък, то сега, след като бе минало известно време и бе успял да премисли над ситуацията, младежът усещаше и известно съчувствие към другото момче. Към другата половина на Частицата.

Разбира се, дълбоката лична болка, пораждаща тягостната атмосфера в тази и без друго мрачна, потискаща стая, нямаше как да не го направлява на преден план. Данаил седеше ли, седеше на един стол в стаята и съзерцаваше ли, съзерцаваше различни кътчета от нея с надеждата поне в някое от тях да открие нещо, за което душата му да се захване... нещо, което да му подсказва кой беше самия той, а не кой Джайлс Тъндър бе поискал да бъде.

В миговете тук момчето все пак беше получило отговора на поне един от многобройните си въпроси. Помещението, в което се намираше, беше досущ във вида си като от едното от виденията му- което потвърждаваше на Данаил удивителната теория, че някак си той можеше да вижда проблясъци не само от миналото, а и от бъдещето. Кое само по себе си вече беше съвсем обяснимо, имайки предвид че в статута си на човек-Частица той вероятно имаше силна свръхестествена връзка с всевъзможните вселени, из които бяха разпръснали останалите Частици.

Да знае този потенциален факт често пораждаше други различни усещания у Данаил. Макар и понастоящем да ненавиждаше истината такава, каквато се оказваше тя, някъде там у себе си той разбираше каква важна отговорност поставяше пред него тази истина. Колкото и коравосърдечен да изглеждаше в очите на съкрушеното момче, плана на Фолиана и Хетфийлд въпреки всичко създаваше усещането за една брилянтно реализирана стъпка към разгромяването на зло, което *трябваше* да бъде разгромено. И, колкото и дълбока да бе екзистенциалната криза на някои от невинните потърпевши от този план, нямаше как на даден етап дори и такива като Данаил да не достигнат до... осезание.

Както си стоеше в тъмната стая след часовете размисъл, накрая младежът все пак намери някакъв отговор на търсенията си. Този отговор не дойде от някой от предметите наоколо, нито пък от лунната

светлина или от осеяното със звезди нощно небе, което се виждаше през прозореца... не, този отговор идваше от сърцето и душата на объркания млад мъж. Те, макар и оплетени в драмата на собственото му съществуване, накрая въпреки всичко достигнаха до момент, в който го накараха да осъзнае, че може би той щеше да разбере кой беше ако просто и сега... продължеше напред.

Но за първи път в живота си той щеше да продължи напред с ясната мисъл за мисията на създаването си. А тя, макар и далеч по-ярка от преди, все още бе забулена в неясноти. Неясноти, които вероятно само един единствен от неговите нови познати можеше да му помогне да разплете. Този, който бе изградил изначалния план за съществуването на момчето и който дори не беше човек, а божество.

Обладан от спонтанен прилив на енергия, Данаил реши да се възползва от този едничък миг, в който душата му отново бе намерила някакъв устрем. Макар и раните в душата и в психиката му да не се очертаваха да зараснат в близкото бъдеще, той знаеше, че и сега трябваше да се опита да ги постави настрани - този път заради всеобщото благо.

Затова се изправи. Вдиша от тежкия въздух на това изоставено място и след като няколко секунди премисляше каква да е следващата му стъпка, накрая се почувства осенен от идея.

- Дух на виното... яви се - рече той с увереността, че този път знаеше какво правеше.

Свърхестественният старец не се забави с появата си този път - само след миг се появи пред Данаил. Огледа се с полупритворен поглед, сетне отбеляза пред момчето:

- На друго място сме. Много години след Средновековието. Успял си все пак да се прибереш у дома, може би?

Данаил въздъхна и поклати глава.

- Вече не знам какво бих могъл да наричам 'дом'. Но да - върнах се на мястото, което бях зачитал за такъв през целия си живот преди наскоро да разбере... истината.

- Това значи ли, че и желанието ти се е изменило?

- Да. Но новото ми такова пак е свързано с телепортация на друго място.

Започна да пристъпва бавно из стаята. Отначало беше мълчалив, сетне прошепна:

- Искам да ме изпратиш там, където се намира една богиня. Оказа се, че имам особена връзка с нея заради едно мащабно творение на самозабравили се хора от бъдещето. Тази връзка ме кара да усещам нейното присъствие някъде там... но и да знам, че има нещо неясно. Нещо, което ми пречи да я достигна сам просто като се телепортирам

при нея. Има преграда помежду ни- и се надявам ти да си способен да ми помогнеш да я премина... като, разбира се, двамата с теб съчетаем силите си.

Спря се на едно място. Загледа се в очите на духа и изрече уверено:

- Помогни ми да отида при богинята Фолиана.

Старецът помълча няколко секунди, в които също не откъсваше поглед от него. Същевременно ръцете му се вдигнаха леко на двете страни- магично, респектиращо. Накрая той рече:

- Мисля, че ще успея да ти помогна. Значи си сигурен- това е желанието ти?

- Да.

Духът на виното кимна. Понесе се по въздуха така, че да застане непосредствено пред Данаил. Сетне положи ръцете си на рамената му и преди да е сторил каквото и да е било си позволи да изрече с благ поглед:

- Силата, която усещам у теб, е забележителна. Пази я, синко.

Пази я и я използвай, за да направиш световите по-добри.

Дари Данаил с тази заръка, която малко или много засили и без друго силните трепети на увереност, която мисията на съществуването му пораждаше у него сега. Момчето си позволи на свой ред да се усмихне на стареца леко, едвам забележимо. А после го остави да се докосне до свръхсилите му, за да ги съчетае със своята.

Тъмната стая се озари от ярката светлина на две съчетаващи се могъщества. Миг по-късно сиянието изчезна и стаята остана тиха и пуста... такава, каквато е била през всичките десетилетия преди младият ѝ господар да се завърне в нея.

Данаил и Духът на виното изчезнаха от тук, а щом момчето след секунди отвори очите си установи, че старецът вече не беше до него- той бе поел по пътя на другите си дела из широките светове. За сметка на това бе успял да изпълни желанието на младежа като му помогне да се пренесе на мястото където се намираше тя- Фолиана. Насред тъмна стая, на която имаше само маса с два стола, огрени от бледа приглушена светлина.

Богинята бе изненадана- както малко пъти в хилядолетния си живот. Но не може да се каже, че появата на точно това момче не я изненада приятно, особено като тя забеляза проблясъците в погледа му.

- Ти знаеш... - прошепна му, осъзнала с трепет този факт.

- Да - той отвърна тихо и пристъпи към нея, опитвайки се погледа му да изглежда суров, макар и нетърпението да ѝ зададе някои въпроси също да се бореше да излезе на бял свят. - И се надявам да получа съчувствие поне от единия от виновните за всичко случило се в живота

ми. Защото другарчето ти изчезна преди дори да сме успели да поговорим, а онзи гаден робот...

Дори не се доизказа- горчивината в очите му така или иначе си личеше. А Фолиана беше достатъчно умна, за да навърже всичко.

Пристъпи към него.

- За съчувствие... или за извинение копнее душата ти в този момент? - попита го без да откъсва втренчения си поглед от него. - Защото първото ще получиш веднага чрез прегръдката ми, ако ми позволиш да те даря с такава. Но второто... то никога няма да се случи. Защото аз не съжалявам. Чувствам се зле спрямо теб и брат ти-признавам. Спрямо това, на което с Хетфийлд ви подложихме заради плана, създаден много преди дори да бъдете заченати. Но чувството за вина е различно от съжалението. Виновна съм, но винаги съм искала да бъда виновна. Защото... само това беше начинът да се продължи напред...

Данаил не очакваше да се почувства докоснат по такъв начин от нейния отговор. Навярно бе очаквал тя да започне да му се обяснява и да му се извинява- но чак сега младият мъж разбираше, че изобщо не познаваше богинята. Въпреки нейните доброта и благородство, понякога тя можеше да бъде непоклатима и дори твърде сурова, когато от това зависеха добротата и благородството.

Затова момчето не я накара да му поиска прошка. Но и не си позволи да се сближи твърде много с нея, не и засега. Просто си пое от също доста тежкия на това място въздух, огледа се и се насочи към своята причина да бъде тук:

- Не искам прегръдки- късно е вече за такива. Но искам да видя, че поне държиш на мен- не само заради трепетно подготвяния си план, а защото знаеш, че и аз съм жив човек с чувства. И ще ми го покажеш като отсега нататък вече си напълно искрена с мен. За всичко. За *абсолютно всичко*.

Фолиана, съзерцавайки го вторачено няколко секунди, прошепна:

- Ще получиш отговорите, за които копнееш. Но знай, че и аз може да не съм осведомена за абсолютно всичко- с Хетфийлд сравнително наскоро получихме необходимата информация, чрез които успяхме да разберем повече за теб и за това в каква част от плана на Джайлс неусетно си се превърнал ти. Поначало не съм сигурна и до каква степен си способен да използваш силите си на Частица към настоящия момент. И съответно не знам как ще ти се отрази контакта ти с Частицата, съществуваща в речта ми по отношение на... една конкретна история от бъдещето.

- Нея я знам вече, можеш да си спестиш приказките и тревогите- Данаил продължи да се опитва да изглежда и звучи дистанцирано, като човек копнее най-вече за отговори, а не за сближаване. - Също както вече съм запознат и с последвалите ви деяния- твоите и на онзи учен. Едно обаче не ми дава мира. И не говоря за истината за съществуването си- това осезание вероятно няма да ми дава мира и в бъдеще, дори и с теб да успеем да завържем някакъв качествен разговор. Говоря... за онова, което на практика ме вдигна на крака след като разкритията от преди няколко часа ме смазаха и тласнаха душата ми в една от най-болезнените възможни дупки. Мисълта... за моята мисия. И ти, и твоята дружка Хетфийлд намекуват колко велика била мисията на мен и Харисън. Е, време е да ми дадеш отговори. Директни, без заобиколки- искам да знам какво трябва да се направи отгук нататък, за да бъде победен Джайлс Гъндър.

Фолиана за първи път си позволи да се усмихне леко, благоличеше си ѝ, че въпреки сложността на ситуацията, да види такава жар у точно това момче я караше да се чувства колкото горда от реализацията на плана си, толкова и отговорна спрямо следващите стъпки.

Отиде да седне на единия стол при масата, а на момчето даде знак да се настани на другия. Той я прецени резервирано, но го стори.

- Вероятно не е нужно да ти казвам колко много време копнеех за този ден... - изрече тя, но преди да е продължила Данаил я прекъсна саркастично:

- Не думай. Не бих се досетил.

- Не, говоря сериозно... Нека поне за момент оставим настрана напрежението, което може да ни попречи да проведем един 'качествен разговор', както и ти самия го нарече. Трябва да знаеш, че макар и за теб да са минали по-малко от двадесет години, то аз... аз се боря с това зло от векове... и хилядолетия... Направих много неща, Дани- за някои знаеш, за други може и да не разбереш. Някои успешни, други- не. Но устремената борба рано или късно дава резултат. Сред многото дребни семенца, посяти в земята, поне едно ще намери силата да се надигне... за да победи - пресегна се, за да положи едната си ръка върху тази на момчето. - А в случая тези семенца се оказаха две. Двама братя, дарени с велика сила. На единия от които му е отредено да сложи край на един от най-ужасяващите планове, които вселените са виждали.

Все още неспособен дори да се настрои на вълната да си бъде близък с нея, Данаил отдръпна ръката си от нейната, гледайки я накриво, но и с неприкрит интерес след последните нейни думи, които нямаше как да не го грабнат.

- На... *единия*? Как така само на единия му е отредено да пребори злото? Не сме ли ние с Харисън равни в това да сме заченати и родени като живи Частици?

- В това- да. Също както и в много други неща - тук богинята отдели въздишка. - Сред които неща обаче не е включена и предстоящата финална стъпка на мисията ви. Виж, Дани... Както вероятно и Хетфийлд ви е разказал... нашия план с него включваше само *едно* дете, създадено от преродилите се души на онези вълци, съдържащи у себе си спящата Частица... А когато децата се оказаха две... това озадачи дори и нас. Аз все пак предприех едно от моите си проучвания, разпростиращи се из световите и обхващащи много повече години, отколкото вие с Харисън сте били на тази земя. Поредните ми проучвания за Частиците, които накрая ми дадоха отговори- чрез присъствието на самия Харисън близо до нас без той самия да го очаква. Изучавайки него и останалата върволица от Частици, ние с Хетфийлд установихме, че връзката на брат ти с тях, макар и силна, не е достатъчно силна, за да може той да изпълни онова, за което бяхме запланували създаването му. Не, всъщност не се изразих правилно- той сам по себе си е достатъчно силен за такава борба, но само ако силите му допуснат да достигнат до своя предел. Разбираш ме какво искам да кажа, предполагам...

Данаил, премигващ с широко отворена уста, поклати глава в недоумение.

- Харисън... той... той ще победи Джайлс само ако... даде живота си!?

- Уви... да...

- Не! - извика Данаил и се изправи рязко. - Не може наистина да искаш това от нас! Не може да си ни създала такива, каквито сме, за да ни накараш накрая на практика да се самоубием, за да победим злото!!!

- Успокой се... - каза богинята и отново се пресегна към ръката му, за да я докосне, което го накара пак да се отдръпне от нея, но успя да го убеди отново да седне на мястото си като за последвалите ѝ разтърсващи слова - Нека отново уточня- казах че *Харисън* трябва да се жертва, за да победи Джайлс и Частиците. Но същото не важи за теб, Дани. Защото, момчето ми, истината е, че макар и заченати по един и същи начин и родени от една и съща утроба... *ти* си този, който е по-силния от двамата по отношение на връзката ви с Частиците. И причината се крие в това, че твоето зачатие, а не това на Харисън, е било първото. В моментът, в който в призрачната утроба на Марина се е зародило първото дете, това е създало и онзи свръхестествен войн, за който се борихме ние с Хетфийлд. А миг по-късно, когато и Харисън се е докоснал до тази Частица, той също е получил връзката си с нея, но, както казах, тази връзка и до ден днешен не е *чак толкова* могъща, че да

е възможно той да оцелее като се изправи директно срещу природата на Частиците.

Данаил, облещен, просто я гледа няколко секунди. Накрая прошепна:

- Но аз... аз бих оцелял?

Първия отговор, който получи в последствие, дойде чрез поредната въздишка на Фолиана. Няколко мълчаливи момента по-късно дойдоха и словата:

- Уви, въпреки всичките ми проучвания във времето, така и не успях да достигна до категоричен отговор на този въпрос. Затова не мога да ти дам гаранция, че и твоят живот няма да завърши в борбата ти с Джайлс и Частиците. Но мога със сигурност да заявя, че ако някой от вас двамата с Харисън има по-голям шанс да докара всичко това до края... то това си ти. А не той.

Данаил не знаеше какво да направи. Гледа богинята безмълвно няколко секунди, после се изправи и започна да обикаля замислено и потреперващо из по-светлата част от помещението. А с всяка следваща стъпка все повече неща ставаха ясни в съзнанието му...

- Затова имам онези видения, нали? Аз, а не Харисън... - изрече тихо той. - Онези видения от миналото или от бъдещето...

- Дори и без да съм напълно запозната за какво говориш-предполагам, че да - кимна Фолиана. - Заложено ти е на даден етап от живота ти да се сдобиеш със свойството да се носиш из световите като Частицата, която си... А това включва и моментни проблясъци на видения, обвързани с миналото, настоящето и бъдещето на теб или на хората, с които душевно си най-тясно свързан- твоите близки и роднини. С времето, предполагам, ще бъде възможно тези видения да се разпрострат дори още по-мощно и дори да ги контролираш, също както ще можеш да контролираш и прескачанията си измежду тях и много други места. Разбира се, не бих могла да знам в какво състояние ще са способностите, дарени ти от Частиците, ако ти или Харисън съумеете да доведете делото си до края и да победите самите Частици.

- А този край на нашето дело очевидно няма да е никак лесен - констатира момчето, при което се спря пред масата, положи ръцете си над нея и като се провеси леко над Фолиана, изрече - Не мислиш ли, че е време да ме запознаеш и с тази част от плана ви? Развръзката? Голямото събитие, което ще доведе до хепи енд- поне за теб и за тези, които ще си останете живи?

Фолиана улови нотката ирония в тона му и я прие- богинята знаеше, че я заслужаваше. Пое си въздух и отново даде знак на младежа да седне, а той я послуша и този път.

- Истината, Дани, е... че дори и аз не бих могла да ти разясня всичките нюанси около това, което предстои. Защото то е нещо, за което не бих могла да разбера достатъчно колкото и да ми се е искало във времето. Говорим за епично изживяване, до което сте способни да се докоснете само ти и Харисън.

- Няма ли да ни дадеш поне някакъв жокер? Така де, нещо което ще може да ни помогне да се справим по-добре и евентуално да оцелеем?- Данаил не спираше да е ироничен.

- Това, което мога да ти кажа е... че говорим за възстановяване на баланса във вселените такъв, какъвто той трябва да е. Но ще ти го обясня по-задълбочено. Всички ние, боговете и хората, безсмъртните и смъртните, видимите и невидимите... Всички сме елементи от едно необятно цяло, което съществува под различни вариации в безброй вселени. Но влиянието на нещо тъй могъщо като Частиците из тези вселени нямаше как да не наруши този баланс. И да не причини огромен брой промени- и под 'огромен' нямам предвид само стотици, нито пък само хиляди... а много, много повече... Съдбите на съществуващото са изменени на много различни места из какви ли не светове... и ще става още по-лошо... Но тук е моментът да разграничим съществото на тези промени. Защото те са три вида. Първия вид е онзи, граничещ с незначителен- въпросните промени от него не са нещо, което да не може естествено да бъде възстановено от последвали събития без нашата намеса. Вторият вид са онези промени, които е *трябвало* да настъпят-разбери го така, че е било писано Частиците да продиктуват насоката им. Третият вид обаче... той е това, за което трябва да се тревожим. Не знам за каква цифра говорим, но със сигурност е голяма. Съдбите в многобройни паралелни вселени вече са изменени до безпощадна степен- така, че в дългосрочен план да доведат до невиджани катаклизми. Това е и едно от основните неща, за които Джайлс и неговият господар винаги са копнели. И пред чиято реализация няма да се спрат за нищо на света... или в който и да е от другите светове. Не знам колко време им остава докато получат това, към което се стремят. Но пък знам, че ако ти или Харисън съумеете навреме да възстановите баланса от стореното дотук... това ще направи Джайлс достатъчно слаб, за да можете да се изправите срещу него и физически да го победите. Да не бъде обвързан с онези, най-пагубните Частици, ще го направи просто един силен... робот.

Данаил слушаше и трепереше от вълнение. Макар и преди разговора си с Фолиана да беше наясно с каква могъща зла сила си имаха работа, сега, когато тя бе изрекла на глас някои факти, това само още повече го караше да осъзнава колко мащабна и отговорна задача стоеше пред него.

Но това само пораждаше още въпроси.

- Значи намекаваш, че за да оправим нещата и да победим злото аз или Харисън... трябва... някак да подредим нещата във вселените така, както те биха се подредили ако не бяха онези, най-влиятелните Частици? Но как бихме могли да направим такова нещо!?

- Както ти казах... само ти и той бихте могли да откриете отговора на този въпрос. Но ще го сторите като се озовете в пространство, към което през годините се постарях да създам... така да го наречем *проход*. Но всъщност е врата. Врата в едно пространство, което създадох с основната цел дори и обикновените жертви на Частиците да могат да откриват пътя към домовете си...

- О... да не би да става въпрос за онова пространство, в което са се озовали и Георги и Аврил щом са разгадали онази загадка от криптата? *Твоята* загадка от криптата?

- Да. Радвам се да видя, че си запознат и с това. Защото именно, когато ти сам разгадаеш загадката и се пренесеш в същото онова пространство... там ще откриеш специалната врата, за която говоря. И която единствено ти и Харисън ще можете да съзрете и да отворите, тъй като тя е вратата... към един от нашите домове. Защото, Дани, въпреки мрака у Частиците, вие с брат ти винаги сте били толкова свързани с тях, че те и техните обятия... винаги са били един от домовете, които бихте имали без да знаете. А да се впусне един от двамата от вас ще бъде, както казах, рисковано, но и ще ви помогне до такава степен да се потопите в силата на тези Частици и в последствията от тях... че да съумеете да промените нещата. И да разгромите тази част от природата си...

- Аз... не знам какво да кажа... - прошепна Данаил и се изправи, започвайки да обикаля нервно из помещението. - Всичко това... е толкова отговорно... а аз съм просто един разглезен богаташки отворко... Как се предполага, че ще насъбера психическите сили да се справя с нещо такова!?

- Ти вече имаш тези сили у себе си - прошепна Фолиана и най-накрая също се изправи, за да отиде да сложи ръката си на рамото на момчето. - Те са заложени у теб и от самия Джайлс, който ги подсили, превръщайки те в един силен човек. Да, вярно е, че досега силата ти е била използвана в не толкова отговорни и често дори неправилни посоки... но тя съществува у теб. Твоята психика е могъща, Дани. Също както е могъщо и свръхестественото у теб, на което не му е нужен помощник като онзи, който живееше с Харисън през изминалите години, за да го подпомага. Отключиш ли идеалната комбинация от всичко това... ти ще победиш.

- Ами ти? - Данаил отново се отдръпна от нея и я погледна с присвити очи. - Не си ли мислеше и ти, че си достатъчно силна, за да се

справиш с Джайлс там, на онази средновековна полянка, на която той те разби като стой, та гледай само за секунди!? Как можеш да си сигурна, че аз ще съм по-силен от теб- жената с *божествена* натура!? Да му се не види, можеш ли въобще да се огледаш и да осъзнаеш на какво потискащо място те е затворил той!?

- Всъщност, аз съм била на това място и преди- той ме е пращал тук няколко пъти през вековете, но винаги съм намирала пролука, през която да се измъкна - Фолиана изненада Данаил, а междувременно се огледа. - Така и не ти обясних къде се намираме, но това място всъщност е много повече свързано с теб, отколкото очакваш. Защото то е нещо като... затвор за Частиците. Съграден вътре, в недрата на всички тези Частици и обграден от тях. Тук могат да попаднат само тези, наказани от Джайлс- те продължават да съществуват като самостоятелна единица, но са в плен. А аз, съответно, или по-скоро моята реч, бяхме безсилни пред това, което заповяда той. Въпреки божествената ми същност, аз не мога да се боря с Частицата, която сама по себе си от дълго време е част от тази същност- не и при директен сблъсък като онзи на полянката.

- А аз мога!? Та ти и речта ти сте станали Частици по някое си време, а аз самият съм роден, за да съм Частица! Ще мога ли въобще да се измъкна от това проклето място, в което сам се набутах, за да говоря с теб!?

Започна да гледа нервно на всички посоки. Без сам да е наясно дали бе изпаднал в това състояние заради неспособността да се измъкне оттук или заради тревогата колко непосилна на вид задача му предстоеше ако съумееше да го стори.

- Да. Ще можеш да се измъкнеш много по-лесно от мен - успокои го Фолиана. - Защото ти, Дани, имаш много повече влияние над Частиците, отколкото аз- именно заради природата ти да си роден като такава. Тази природа в момента дори потенциално ни защитава от Джайлс като го дистанцира от разговора ни и въобще от знанието за твоето присъствие тук- както изначало винаги те е защитавало и да излъчваш сигнала на твоята Частица, с който да можеш да бъдеш открит... освен, разбира се, когато почти не си бил на прага на смъртта като бебе... Толкова си силен, Дани... толкова си силен!

- Аха... - поредното саркастично промърморване на Данаил не закъсня. - Някой ако те чуе отстрани сигурно ще се изсмее. Не трябваше ли ти и всичките ти там други братя, сестри, лели, чичовци, тъщи, свекърви, балдъзи и т.н. побратими, *боговете*, да сте *най-силното* нещо!?

Реакцията на Фолиана го изненада- тя се усмихна. Хвана ръцете му, поклати глава и прошепна:

- Многовековна заблуда е, че сме най-силното, момчето ми. И не, съвсем не твърдя, че сте и вие с Харисън. Всички ние, до каквото и величие да сме достигнали, изначало съществуваме наред необятността на нещо много по-велико... и необяснимо. Невъзможно да се опише, но възможно... да се усети. Нещо, пред което отговаряме дори и ние, боговете на древни римляни, гърци, египтяни... и така нататък... и така нататък...

Позволи си да помилва с едната си ръка бузата на момчето, на което той този път не се възпротиви- бе загубил ума и дума след всичко чуто.

- И макар и аз самата също да не съм способна да разгадай напълно идеята на *най-силното*... вярвам, че то ще бъде до теб по време на приключението на живота ти.

Данаил, все тъй мълчалив, бе настръхнал под влиянието на всички смесени чувства, изпитани в последните минути и взели своя връх сега, когато насоката в словата на богинята се бяха насочили на подобно удивително спиритуално ниво. Младият мъж беше безумно объркан- дотолкова, че един слаб човек вероятно отново би изпаднал в същата онази дупка като преди малко, изправяйки се през осезанията за мащаба на изпитание като това, което предстоеше.

Но Данаил не беше слаб. Беше силен.

Все така светло и приветливо на вид, но обвързано с мрака на толкова много Частици на злото...

И сега пространството с вратите, създадено от Фолиана, беше такова- в това Георги и Аврил се увериха още в мига, в който те и останалите от тяхната дружина се озоваха тук с помощта на вече разгаданата загадка, гласяща, че *'Цялото не е цяло, когато цялото е цяло'*.

Сред които смели герои беше и Харисън- другото момче- Частица, което, след изживяването си на мистичната планета, от която идваха, вече знаеше какъв трябваше да е пътя му оттук нататък. Затова и сега се огледа- за вратата, която само неговите очи от тукприсъстващите можеха да видят.

Съзря я- на вид изглеждаше като всички други, но се усещаше различна. Харисън знаеше, че озовавайки се от другата ѝ страна той по необяснимо величествен начин щеше да осъществи първата си среща с необратимите последствия от останалите Частици в най-чистия им и неподправен вид. Последствия, които той трябваше да предотврати-

както му бе заръчало и посланието, достигнало по въздействащ начин до съзнанието му сред водите на пещерното езерце.

Нямаше как в миг като този Харисън да не погледне към всичките други герои, които и до този момент го съпътстваха в мисията на живота му и на които той не бе споделил всички потенциални опасности, като например тази, че можеше да не се завърне жив при тях- не искаше в този потенциално последен момент помежду им лицата им да бъдат посърнали. Не, искаше да ги види обнадеждени, че неговото дело щеше да помогне на много светове...

Разбира се, сред всички тези мъже и жени, колкото и близки да му бяха някои, имаше едно момиче, което той вече чувстваше като неизменен елемент от себе си и от душата си. Тя, красавицата с име на надежда, към която сега пристъпи, за да хване ръцете ѝ и да ѝ прошепна:

- Е... дойде и този миг... Аз... трябва да поема по финалната права...

- О, любими... - прошепна трепетно Хоуп. - Сигурен ли си, че ще успееш да преминеш през всичко онова, което предстои? Тревожа се за теб. Не искам да те загубя.

- Няма да ме загубиш, скъпоценна моя - макар и да не му се искаше някои от последните ѝ слова към нея да бъдат потенциална лъжа, Харисън сега я помилва нежно по лицето, съзерцавайки я с цялата си обич. - След като изпълних тази част от мисията си на този свят и успях да те открия след неуморния си брод в търсенето на теб, моята голяма любов... вече нищо няма да е способно да ни раздели. Аз и ти сме *цялото*, нали знаеш? Търсенето на пътя ми към теб ме доведе до тук- до момента, в който с душевната подкрепа на другата половинка от това *цяло*, а и с подкрепата на всички други около нас, аз да се чувствам достатъчно силен и уверен, за да разделя *другото цяло*...

Обозря и останалите с благия си поглед. Сетне отново се загледа в Хоуп и я дари с целувка, която се опита да направи възможно най-чувствена в случай, че се явяваше последната им...

Тогава се отдръпна. Пое си дълбоко въздух и се извърна на другата страна, към вратата. Тялото му трепереше, а сърцето му биеше учестено... Някъде там, младежът изпитваше страх- човешко бе... Но увереността надделяваше- именно с тази увереност той се намери да направи няколкото крачки напред, за да отвори портала и да премине от другата му страна.

Ала ненадейно чу зад себе си тих, но закачлив глас, който на свой ред накара и него, и останалите да се развълнуват:

- Навик ти става да се пречкаш на пътя на другите, а, друже?

Всички се обърнаха натам и изумени видяха друг познат на всички им млад мъж.

- Дани... - прошепна Харисън, а погледът му проблесна докато близъкът му пристъпваше към него. - Ти се върна...

- Нужно ми беше малко време и разговор с една доста театрална богиня... но да, върнах се. И се радвам, че го сторих навреме- преди да си преминал от другата страна.

Харисън запремигва.

- Значи и ти си разбрал...

- Да. Фолиана ми каза всичко. И решението ми нямаше как да бъде друго освен да дойда тук.

- Ти... ти искаш да отидеш от другата страна на вратата вместо мен, нали? Не си мисли, че ще ти позволя.

Данаил се подсмихна. Потупа брат си по едно рамо, след което бавно се завъртя така, че да застане по-близо до портала, с гръб към него. Изрече:

- Съжалявам. Вече нямаш избор.

Нужна му беше само една крачка назад и едно разперване на ръцете си на двете страни, за да направи между себе си и Харисън преграда- такава, ограждаща всичко друго около въпросната врата. Свърхестествена преграда от прозрачни образи, които се премесваха едни други и за които Данаил поясни, тъкмо когато брат му се канеше да ги докосне с едната си ръка:

- Не си прави труда. В мигът, в който плътта ти се докосне до някое от тези паралелни измерения, с които изградих стената... ти просто ще се пренесеш при Частицата, от която се излъчват те.

- Ти... ти...- шокиран, също както бяха и останалите, Харисън поклати глава. - Не... не може да използваш силата на Частиците срещу мен! И аз съм обвързан с тях!

- Но и двамата знаем, че аз съм по-обвързан. Заради което имам по-голям, макар и все още минимален, шанс да изляза от предстоящото изпитание... жив - изрече тихо Данаил, което накара Хоуп да се ококори и да застане до приятеля си с думите:

- Харисън... ти... ти си скрил от нас, че най-вероятно няма да оцелееш след изпитанието!?

Младежът погледна виновно към нея, а и към другите, които го изгледаха втрещени. Преглътна с тежест и изрече:

- Вие не трябваше да се тревожите за мен. А просто да мислите за бъдещето в най-светлия му вид.

- Мислиш си, че нямаше да се тревожим за теб дори и да не ни беше казал!? - извика Марина и на свой ред отиде при него, за да го хване за ръцете, а и съпруга ѝ Джъстин застана до тях. - Това, че всички се познаваме с теб сравнително от скоро не значи, че не е заложено у нас да

се тревожим за теб така, както биха се тревожили хора, които истински държат на някого. И това важи... и за брат ти!

Погледна с присви вежди Данаил и се приближи към стената с образите, но без да я докосва.

- Това е лудост. Трябва да има и някакъв друг начин да се справим с Частиците без някой от вас да жертва живота си!

- И да разберем за такъв- тогава може да е твърде късно - отвърна Данаил. - Машаба на злото, което Джайлс и господарят му сеят из вселените вече е твърде голяма. Не знаем колко време имаме преди нещата напълно да излязат извън контрол. Но пък знаем, че аз съм ключът към възпирането на това зло. Повярвайте ми, знам какво правя. Преди да дойда тук Фолиана ме запозна дори по-подробно с това с какви способности разполагам като по-силния елемент от Частицата ни с Харисън... Аз не просто мога да пътувам из времето и пространството, когато се вгълбя в себе си и го пожелаю... Не просто мога да виждам пролясъци от бъдещето или да правя стени от преливащи се портали измежду местоположенията на различните Частици... Мога дори още повече... Властта, която притежавам, ми помага да пътувам из дебрите на съществуващото по изумителен начин... Мога дори да упражнявам контрол над някои компоненти, свързани с това време... Всичко изредено ще ми е от полза, когато се изправя срещу могъществото на Частиците и Джайлс. Те са едно цяло, което е разпръснато из твърде много галактики, за да бъде унищожено току-така... но аз мога да го направя достатъчно уязвимо, за да доведе всички ни до победа.

- Шанса да надделееш в цялата тази история е голям... но също толкова голям е и шанса Джайлс да надделее! - извика Джъстин. - Моля те, синко, помисли си отново...

- Ние не искаме да те загубим... - прошепна чувствено Марина. - Не и сега, когато най-накрая те намерихме...

- Няма да ме загубите - каза Данаил, опитвайки се да излъчва увереност. Той обзря всички около себе си с блага усмивка преди да изрече - Както каза и Харисън, когато се сбогуваше с вас без вие да го знаете... веднъж щом *цялото е цяло*... то си остава *цяло* завинаги... и именно с подкрепата на това ценно могъщество ще съумее да победи...

Словата му докоснаха всички наоколо- някои дори се просълзиха. А самият Данаил, опитвайки се да не показва някаква слабост, а увереността, с която искаше всички да го запомнят, накрая си пое дълбоко въздух и отново погледна към своя близък. В погледа му видя неговата неспособност да му опонира- макар и съкрушен от мисълта, че нямаше друг избор, някъде там у себе си Харисън разбираше до каква степен другият млад мъж беше прав. Въпреки което не бе възможно и неговите сълзи да не потекат по бузите му щом Данаил за

първи път се обърна към него така, както подобаваше за двама тъй дълбоко свързани един с друг хора:

- Вярвай ми... ще се справя. Ще докажа и на теб, и на останалите, че въпреки всичките си грешки във времето, въпреки напълно контролирания ми от един безскрупулен робот живот... аз имам у себе си онази моя сила, с която да извоювам доброто. Ще го докажа. Вярвай в мен... братко...

Харисън беше разтърсен от емоциите у себе си - те преливаха от него и той дори не успя да каже нещо. Само кимна. И проследи с поглед как и неговият близък кимна, след което си пое дълбоко въздух... и се извърна на другата страна.

Данаил пристъпи към вратата. Беше уверен, но човек дори и в най-голямата си увереност може да се спре за момент, особено когато до скоро най-големите му грижи са били дали сладката непозната в бара ще откликне на свалката му, а сега от него зависеше благото на толкова много паралелни светове...

Своето спиране Данаил направи буквално на крачка пред вратата. Нещо у него потрепна и се опита да го разколебае, но и този път той го потуши като стисна зъби и юмрук, присви поглед и, обръщайки се за последен път към всички мъже и жени зад себе си, вероятно за да получи от присъствието им останалата увереност, която му бе нужна, изрече с типичен за себе си маниер:

- И не, този път Данаил Родбърг изобщо не се шегува, бейби... Заклевам се, че ще му разкажа играта! Ще разгромя онзи ш*баняк!!!

Рече, извърна се към вратата и я отвори. Пристъпи от другата ѝ страна и потъна из на вид заблуждаващо блажените преплитащи се нюанси там...

Портата се затвори зад него.

Затвори се, но в душите на тези, които Данаил бе оставил да чакат завръщането му, бе останала отворена - поне докато зад нея се намираще този, който бе способен да спре злото на Частиците веднъж завинаги.

Но невинаги, когато си мислим, че сме на финалната права към победата, това бе съвсем така... Останалите в тукашното необичайно пространство наши герои го осъзнаха веднъж щом нейде зад тях изведнъж се чу познат на всички им тих и студен глас:

- Клетници... Наивни клетници...

Докато разтрепералите се герои се осъзнаят и се обърнат натам, над един конкретен от тях - Харисън - надвисна сянка, която го погълна още преди да е съумял да реагира и да се защити...

Тридесет и първа глава

Defeating the F*cker

Започна се със светлина, разбира се.

Данаил, целия пулсиращ от вълнението да премине през портала, потъна из могъществото на Частиците така, както никога досега. Усети ги тъй близки и реални... тъй титанични и примамливи. Сияйни, но и мрачни.

Ала колкото и блазнеш да изглеждаше мрака им, младежът не се поддаде на изкушението- беше тук с друга цел и макар и Частиците да го обгръщаха отвсякъде, той съумя да отсее тези, които му бяха нужни. Всъщност, той самия не направи нищо освен да попречи на душата си да се предаде пред привлекателната мощ на това необичайно магическо изобретение- защото силата му на една своеобразна жива Частица го поведе по пътищата, по които трябваше да тръгне.

Премина през забележителни изгледи, които бяха навсякъде около него, а той сякаш се рееше из тях. Видения от всевъзможни светове, от какви ли не кътчета из паралелните вселени и откъси от какви ли не моменти на техни жители или просто на самото съществуване... Трудно му бе да асимилира както трябва някое от тях, защото всичките бяха твърде мимолетни. Но през цялото време слухът му долавяше нещо, което в последствие се оказа по-трайно- всевъзможни преплитачи се мелодии, които продължиха да се носят нейде там на заден план през цялото му пътешествие, дори и когато на моменти други песни, гласове и шумове надделяваха...

В първата ясно различима сцена Данаил попадна, когато изведнъж светлините от всички тези видения се съчетаха и той бе принуден да затвори очите си. А след като заслепението му премина, той усети, че краката му вече бяха стъпили на твърда повърхност. Бавно вдигна клепачите си и удивен разбра, че се намираше в притъмнения най-далечен край на нещо като малка зала в театър. По седалките бяха насядали хора, чиито лица той не можеше да съзре, защото бяха с гръб към него.

Ето обаче, че ненадейно, завесите на сцената се вдигнаха и под звуците на бурни аплодисменти там се появи дама с разголено съблазнително тяло и дълги тъмни коси. И тя беше с гръб, което никак не ѝ попречи да се справи брилянтно с танцувалната си походка заднешком, с която постави началото на този спектакъл. Допълнен, както вероятно се разбира, от музика.

Данаил, все още без да е напълно сигурен какво се случваше, нямаше как да не се подсмихне при вида на изкусителката.

“Неочаквано начало” - рече си той наум, но тъкмо когато се осмели да си го помисли... дамата се обърна.

А отпред тя нямаше нищо общо с обикновен човек, още по-малко с хубава жена от Земята. Червената рокля, която носеше не разкриваше пищен бюст, а стотици и дори хиляди продълговати тънки бели косъмчета- наподобяващи материал като от четка за зъби. Лицето ѝ пък, макар и с форма на човешко, се състоеше само от... устни и брадавици в различни цветове.

Данаил се облещи, но още преди да е съумял да реагира някак, изпълнителката дори и без очи някак си го видя там, в тъмнината. Видя го и изкрещя- с всичките си усти, което, разбира се, придаде на нейния вик мощ и усещане като от цял хор.

Крясъка ѝ накара и всички други да се обърнат по посока на младежа, като за да установи той, че и те не бяха от същия вид като нейния. А така и да осъзнае, че той самия всъщност бе отличаващият се от тукприсъстващите- което подтикна някои от тях да изкрещят, а други да се изправят и да тръгнат към него заплашително.

Запушвайки ушите си, за да не се спукат тъпанчетата му от толкова силни крясъци, Данаил отстъпи крачки назад и започна да клати глава, обяснявайки се на очевидно извънземните създания:

- Ей, ей, другарчета... Не съм дошъл тук, за да ви смутя или да...

Спря да говори по причина, която го изуми не по-малко. Изведнъж, щом застана почти лице в лице с един едър мускулест извънземен с обемна шапка на главата, Данаил усети желанието... да грабне тази шапка.

- Какво, да му се... - изрече младежът и сам не осъзна как удовлетвори порива си, грабвайки шапката, а в последствие извършвайки и другото, което необичайния му усет му подсказа- хвърли я някъде из публиката.

- Аз... съжалявам, но не знам какво ме... - понечи да се обясни и този път, но изведнъж целия се усети облян от светлина, която мигом го пренесе на коренно различно място.

Намираше се на нещо като пиедестал, висок поне десетина метра. Извисяваше се над земя, изградена от изумителна комбинация между вода и огън. Жълто-сините нюанси на тези два природни елемента се преплитаха магично, а върху им бе разстлана прозрачна покривка- на вид мека и нестабилна, но всъщност доста солидна. В последното младежът се убеди като се загледа в жителите на този тъй особен свят- облечени в причудливи шарени дрехи създания с тела като на изправени жаби и глави като на къртици.

Не изглеждаше някой да забелязва необичайния човек там, горе на платформата- поне докато на това подобие на площад не настъпи

пълна суматоха. Причината бе огромно същество, което надвисна високо дори над въпросния пиедестал- на вид като гигантски циклоп с няколко ръце и няколко крака, то бързо забеляза намиращия се на платформата млад мъж. И се доближи към него докато междувременно паникьосалите се жители на този свят тичаха на всички страни, издавайки тревожни звуци.

Данаил не знаеше какво да направи щом чудовището заплашително надвисна и над самия него. Може би трябваше да използва силата си на Частица, за да се телепортира другаде? Не, нещо му подсказа, че не трябваше да е това. А може би трябваше да използва някоя друга от свръхсилите си? Не, и това не беше.

Какво трябваше да стори Данаил усети така, както и миналия път- нещо необяснимо у него му го подсказа. Но този път то не му се понарави дори още повече от предишния- още щом огромния звяр се озова в непосредствена близост до него, младият мъж просто... отскочи върху му и се озова върху главата му.

- Не, това не е реално! - извика сам на себе си Данаил, вкопчил се в кожата на създанието и опитващ се да се задържи там докато то се преметаше нервно на всички страни. - Сигурно Частиците са ме очистили още когато съм пристъпил през...

Не се доизказа и този път- защото едното от движенията на чудовището бе тъй рязко, че успя да го изхвърли настрани- направо върху нещо, наподобяващо тукашен балкон на близка сграда. След това съществото дори не си направи труда да се замисля- засили се мощно насам и отскочи към мястото, на което стоеше Данаил. Момчето избегна удара, което обаче не важеше за терасата. За радост никой наоколо не пострада.

Веднъж щом балконът бе унищожен, младият мъж изведнъж отново потъна в светлина и се пренесе на ново място.

Беше нещо като самостоятелна гримборна. И изглеждаше като съвсем нормална такава от човешкия свят, от който идваше. Но този път, макар и веднага да усети нов необичаен повик какво трябваше да стори- а именно да излезе от тук през вратата встрани- Данаил не го направи веднага, а си взе няколко секунди, в които да си поеме въздух.

- Добре, май започвам да схващам какво се случва... - каза си той тихо сам на себе си, вероятно за да проясни мислите си. - Озовавам се на местата, на които се намират онези *най-пагубни* последствия от Частиците и... в статута си на Частица някак си усещам какво трябва да сторя, за да върна нещата в нормалния им ход на развитие - тук присви леко вежди. - Но сериозно ли се предполага, че е физически възможно да премина през *всички* тези неща!? Фолиана!?

Изрече името на богинята без да очаква отговор на саркастичното си обръщение, но със спомена за някои нейни думи и с назряло осезание, което го разтрепери. Макар и да не бе му дала отговор какво точно щеше да открие зад вратата, Фолиана го бе предупредила, че той можеше да не излезе жив от тук- затова и Данаил сам се досети, че вероятно ставаше въпрос именно за тази непосилност да се справи със скоковете и промените в толкова много светове.

Но той вече бе поел по пътя на този свой важен дълг. И нямаше да се откаже- доказа го като само секунди след като си бе поел въздух неколкократно, Данаил пристъпи по пътя на новия си необичаен повик. Отиде до вратата и я отвори, сетне излезе от другата ѝ страна.

- Серхио, не знаех, че си тук! - този женски глас ненадейно се чу от другата страна на гримьорната, където имаше различни декори като на снимачна площадка. Най-близкия от които беше на нещо като офис с дървена ламперия и бюро, зад което на въртящ се стол с гръб стоеше една дама.

Още щом тя се завъртя към него Данаил си отдъхна- този път тя изглеждаше като обикновена земна жена в напреднала възраст, но изключително добре поддържана. Имаше къси до раменете тъмночервени коси, а очите ѝ бяха синьо-зелени, в което младежът се убеди дори още по-добре щом тя ги изцъкли ужасено към него.

- Ти не си Серхио... - прошепна тя и се изправи, слагайки ръка при сърцето си. - Кой си и какво правеше в съблекалнята ми!?

- Аз... - прошепна Данаил, но сам не знаеше как да продължи.

Така или иначе жената не му мисли много и мигом натисна един бутон встрани на бюрото, а същевременно с това издаде силен крясък, който подсказа на момчето, че миговете му на спокойствие бяха приключили и този път:

- Охрана! Тук има натрапник! Изведете го!

- Не, госпожо, вие не разбирате... - опита се да обясни Данаил, но не му се получи- след секунди тук нахълтаха двама заплашителни мъжаги, които не просто че бяха три пъти по-мускулести от него, ами с вида си му подсказаха, че и този път той не се бе озовал в съвсем същия свят като своя- краката им бяха като на някое насекомо.

- Какво си ти!? Как успя да влезеш в това крило на филмовото студио!?! - извика единия от тях, оглеждайки го от горе до долу. - И от къде на къде си позволяваш да прекъсваш усамотението на голямата Барбара Домингес!?

- Аз... аз... - Данаил отново не намери думи, но не си и даде много зор, а още преди мъжете да са го приближили твърде много стори това, което ново усещане му подсказа, че трябваше- заобиколи ги

възможно най-бързо и още преди те да са се осъзнали, хукна някъде измежду декорите.

- Стой! - изкрещя единия и с колегата му хукнаха след натрапника.

- Да му се не види, защо всички поправения на последствия трябва да са свързани с бягство, за да се спася!? - извика намръщен Данаил, а веднъж щом стигна до вратата в дъното на обширното помещение рязко я отвори и изхвърча навън без дори да се загледа в надписа от другата страна, който подсказваше на каква точно снимачна площадка се бе озовал- "Теленовели".

Затича се надолу по коридора, като по пътя неволно се сблъска с не един от другите подобни хора с крака на насекоми. А щом стигна до вратата в дъното на коридора продължи по пътя на усета си и я отвори, излизайки със засилка от другата страна- право надолу по аварийното стълбище.

Слезе три етажа и странния повик изведнъж го накара да се спре и да нахлуе в друг един от коридорите, а в следствие и в едно от помещенията- разбира се, и този път не прочете табелката на вратата. "Филми за възрастни".

Но бързо попадна в атмосфера, която го накара да се ококори- тук имаше цял екип с тукашния еквивалент на хората, които се подготвяха за снимки. Намираха се около декор с легло, върху което съблазнително се бе излегнала... една гола жена. Която от кръста на горе несъмнено изглеждаше от типа на Данаил откакто той се интересуваше от такива неща като свалките.

Отначало тя, щом го видя, му се усмихна палаво. Но той отново нямаше време да реагира, защото още щом даматата съзря човешките му крака, се ужаси не по-малко от танцърката преди малко. Същото се случи и с доста от тези в екипа, които го зяпнаха потресени.

Тъкмо тогава и двамата мъжаги нахлуха в помещението зад гръба на Данаил. А той самия, макар и безумно объркан, не направи нищо различно от това да последва следващия си спонтанен усет- отиде до една хубава скъпа ваза отстрани и... я събори на земята.

- Съжалявам ако е била ценна! - опита се и този път да поднесе извинения, но надали щеше да разбере дали другите въобще го бяха чули, защото точно тогава поредната светлина го препрати на друго място.

Но ако можеше да стане свидетел на продължението на тази история, младежът щеше да разбере, че във вазата всъщност имаше тайно подслушващо устройство. Нещо, сложено тук от хора, които планираха да проучат повече за графика на снимачния екип и които всъщност на този етап бяха поставили подобен бръмбар и в отдел

“Теленовели”. Но благодарение на Данаил, сега охранителите и на две помещения знаеха за заплахата- така не след дълго бяха открити и задържани и онези, планивали на даден етап да инсталират из няколко ключови места из сградата взривове, които само с едно натискане на бутон щяха да унищожат целият филмов комплекс.

А това щеше да се случи по време, по което в него щеше да се намира един продуцент на име Гарет Нобейн. Мъж, който придобиваше вдъхновение за филмите си от пътешествията си из всевъзможни кътчета на галактиката и срещите му с всевъзможни цивилизации- като например планетата Земя, на която планиваше да отиде в денят след предотвратения взрив. Планета, на която непланиваната поява на едно малко момиченце на Хаваите щеше да разсее крайбрежните власти и да им попречи да установят навреме петролния разлив недалеч оттук. На вид не съвсем невиждан случай за това време, този разлив всъщност в протежението на следващите години щеше да окаже доста по-огромна вреда на флората и фауната от всички преди него- а това щеше да доведе до края на половината от човечеството в тази версия на Земята.

Но благодарение на останалия жив Гарет Нобейн този случай щеше да бъде разрешен благополучно без твърде големи последствия. Благодарение на този продуцент, но още повече благодарение на Данаил Родбърг, който бе съумял да върне нещата по местата им- и, както казахме, вероятно никога нямаше да разбере до каква степен бе помогнал на милиарди хора.

Както навярно нямаше да разбере и нищо повече за влиянието, което щеше да окаже хвърлянето на онази шапка нейде из тълпата или пък привличането на вниманието на чудовището и съответно разрушаването на онази тераса. Но пък за някои събития му предстоеше да бъде по-осведомен по време на уникалното си пътешествие измежду световите в стремежа си да отмени неправилния ефект от Частиците- преди това обаче той щеше да премине през какви ли не други места.

Като например пуста изцяло синя планета, на която дори и само няколко човешки стъпки напред сред ситните пясъци щяха да променят много (и престоя му на която поне щеше да даде възможност на Данаил най-накрая да си откъдне повечко без някой да го преследва).

Или бяла космическа река, буквално свързваща няколко комети, в която на момчето за първи път му бе необходимо да използва директно силата си на Частица като изпрати течението към портал за друга галактика.

Или свят, в който физическа основа дори не съществуваше, а се състоеше от самите нейни жители- огромен брой малки сияещи кристалчета, носещи се из пространството- и дори и само преминаването

на Данаил през тях и разместването на местата на някои щеше да е съдбоносно.

Уви, преследването на младежът като потенциална заплаха се завърна в поредната цивилизована обстановка, в която той се озова и където група гигантски движещи се сгради не можеха да понесат присъствието на подобно същество като него тук- но пък им се оказа от жизнено важна полза, когато той си позволи да се изкачи до покрива на едната от тях и с огромни усилия да изкриви антената, прикована там.

Не по-малка бе ползата, когато, макар и преследван от създаване, което изстрелваше остри ножове към него, той съумя да счупи клон на близко дърво- на вид досущ като земното.

За радост на Данаил невинаги жителите на местата, на които се озоваваше, го виждаха. В последвалия изумителен случай например неговия усет му бе подсказал, че трябва да е възможно най-тих, когато се прокрадва зад гърбовете на наредени в някаква редица създания в симетрични форми- за да достигне до ръчка, която да активира специален звуков сигнал за опасност.

След друг скок измежду вселените пък на момчето дори не му се наложи да се прокрадва, защото наподобяващите бактерии жители на въпросната планета дори не бяха наблизо до него- така той успя да завърти кран, с който да ги залее с вода и съответно да им даде нови сили за живот.

А първия случай, в който Данаил най-накрая се озова на място, което вече си изглеждаше идентично с родната му планета Земя или с някоя от паралелните ѝ версии се оказа и първия, в който на него не му се наложи да направи... нищо. Но не го осъзна веднага.

Озовал се бе на трибуна с няколко бесила на нея. До всяко едно имаше клетник, осъден на смърт, а също и палач. Отпред, пред трибуната, прави стояха стотици хора от старо време, наблюдаващи екзекуцията.

Щом се появи пред всички тях Данаил, разбираемо, донесе смут. Не по-малко смутен беше и самия той, когато се огледа в търсене на *усещането*, но то така и не дойде.

Така младежът осъзна, че този път не трябваше да направи дори и една крачка, а просто... да присъства. Въпреки което все пак се подсмихна на наблюдаващите го, помахаше им и каза:

- Здравсти... как е?

Не видя реакцията им, защото светлината го обгърна и го прати на следващото място. Но пък дори и само с присъствието си успя да накара всички да сметнат появата му за знамение, което им даваше послание- осъдените на смърт трябваше да бъдат помилвани. И наистина беше редно да е така- защото те бяха невинни.

За момент успял да си даде и кратка физическа почивка от деянията, извършвани измежду паралелните вселени, на Данаил бързо му се наложи да отскочи в другата крайност, когато се пренесе на следващото място- беше на нещо като маратон по бягане, в който участваха какви ли не причудливи на вид индивиди, вероятно от различни планети. Тук никой не го прецени като твърде различен, защото имаше и други хора- но пък голямото изпитание в случая бе младежът... да финишира *четвърти* в маратона. Не първи, не втори, трети или пети, а четвърти.

Постигна и това, макар и накрая да бе тъй задъхан и да му се наложи още дълго да си поема въздух- дори и когато се пренесе на следващото място.

Тревожното този път бе, че той не виждаше нищо. Наоколо бе тъмно като в рог- нито искричка светлинка. Ала след като отдели някоя и друга минута на това да си възвърне физическата сила, Данаил позволи на поредното усещане да го обгърне и да го подтикне да осъзнае, че наоколо имаше много повече, отколкото изглеждаше- просто той трябваше да затвори очите си и да почувства обграждащото го и да подбутне две малки подобия на живи плюшени играчки едно към друго.

Изумително необичаен свят с характерен нестандартен облик- такава бе не само тази, ами и следващата планета, в която пътешественикът из вселените се озова след още няколко мига. Която се състоеше само и единствено от преплитаци се светло розови... панделки. Милиони, милиарди, трилиони... А в еквивалента на въздух над тях- носещите се бегло видими жители на този свят, представляващи тънки дървени клечки. Без лице, без крайници- еднакви на вид клечки, или еднакви поне според възприятията на далечен на тях индивид като Данаил.

Макар и престою му на това място да бе кратък- колкото да грабне една от панделките и да я закачи върху едната от клечките, а после да я издуха с необичайния на това място въздух, който буквално издигна и двете нейде нагоре- младежът можеше да се закълне, че поне за част от секундата бе успял да различи емоция у това крехко дървено създание. То сякаш изпитваше радост.

Задоволството у Данаил от мисълта, че отново бе помогнал, макар и без да е сигурен как, бързо бе заменено от смут, когато той ненадейно се пренесе на друго място, което му беше познато. Беше същия онзи свят със съществата, смесица между жаби и къртици... или паралелен на него. И този път някой беше под заплаха- това бе един свит жител, към когото друг доста по-зловещ такъв приближаваше с нож.

С гневен вик, Данаил отскочи към нападателя и изненада него в гръб, повалявайки го в несвяст- така спаси потенциалната жертва и мисията му на това място приключи.

Светлината го пренесе на следващото, на което за първи път му се наложи да използва свойствата на Частицата у себе си, за да лети- този път, за да прикачи към нещо като космически кораб табела с надпис с гръцки букви “Γίτειαυδῆ”, което само по себе си не значеше нищо на гръцкия или на старогръцкия от познатата му Земя, но в тази се яви нужното предупреждение за опасност.

След това Данаил се озова на далеч по-мокро място, на което група човекоподобни индивиди (различни само с това, че имаха по три брадички) вървеше на път по стръмна пътека нагоре. Едвам озовал се на няколко крачки зад тях, те припаднаха веднъж щом пред очите им се появи пречка- огромен камък, който препречваше пътя им. Без да е сигурен защо подобно препятствие се явяваше нещо чак толкова драматично шокиращо за тях, младият мъж използва едно дърво отстрани като лост и така отмести скалата. Човекоподобните се събудиха, а техният неочакван помощник изчезна.

Сцената, на която се пренесе после отново се развиваше на място, наподобяващо Земята или някоя от алтернативните ѝ версии. Данаил се озова на централна улица наред метрополис, чийто небостъргачи бяха безумно високи- с може би четири или пет пъти повече етажи от онези, които се считаха за най-революционни по неговото време. Но пък това, което почувства, че трябва да стори, се явяваше нещо, което несъмнено присъществаше и в неговия свят- една прегърбена старица с бастун изпитваше затруднение да премине сама улицата, затова момчето отиде да ѝ помогне.

- Нека ви подкрепя, госпожо... - рече той с топъл тон в гласа като я хвана от едната страна.

- Ах, чедо... благодаря ти! - възкликна жената и го погледна с признателен проблясък в очите. - Де да имаше повече възпитани младежи като теб.

- Е... и аз не съм най-възпитания - изпитал известно неудобство, младежът се почеса зад врата с другата ръка.

- Възпитан си, възпитан си... - рече старицата тъкмо когато направиха и последната крачка към тротоара, а тя самата продължи още няколко напред след като младежът я пусна. - От тук ли си, синко, я кажи?

Не получи отговора на Данаил, защото щом след миг тя се обърна към него, за своя изненада не го завари зад себе си.

Докоснат от някак благо усещане от извършеното добро, познато му и от неговото си време от неговата Земя, младежът вече се бе пренесъл другаде- за трети път в света с къртиците с жабешки тела.

- Ех, тези пичове явно са също толкова големи каръци като нас, земляните... - отбеляза сам пред себе си той, пое си въздух и отиде да вдигне една бутилка с някаква странна течност в нея, за да я постави върху капака на подобие на кофа за боклук.

Последвалата му телепортация настъпи незабавно- и този път Данаил попадна на съвсем ново място. Атмосферата отначало можеше да го заблуди, че се намираше насред снежна буря отново на планета, наподобяваща Земята, но бе достатъчно просто да почувства, че краката му потъваха в нещо като желе, за да установи, че светът бе коренно различен. Защото меката основа под краката на момчето дори не беше желе, а нещо което имаше вид по-скоро на метал.

Въпреки трудността да пристъпва напред докато ходилата му постоянно пропадаха, а подобие то на сняг го шибаше в лицето, Данаил успя да направи няколко крачки, които оставиха видими следи в субстанцията под него- а нарушаването на този досегашен ред изведнъж задейства нещо като аларма, която огласи всичко наоколо. Снегът и металното желе изчезнаха.

Отначало тийнейджърът си помисли, че се беше озовал на ново място, но липсата на повличаща го светлина бързо го подсети, че си се намираше на същото, просто в спонтанно променил се негов вид- сега Данаил просто се рееше, загубил гравитацията си из изцяло сиво помещение с решетки от всичките страни.

“Закопчаха ли ме!?” - почуди се наум изумения младеж, но бързо намери отговор на въпроса си, когато изведнъж усещането му го накара да пожелае да излезе от клетката- и така, още щом си го помисли, той неусетно се върна на предишното място със снега и металното желе. Но сега наоколо имаше множество създания, от които бяха видими само някои части- ала достатъчно стряскащи части като пипала и шипове, за да се почувства Данаил застрашен.

Едното от тези създания издаде някакъв звук, а другите сякаш одобриха заръката и пристъпиха заплашително от всички страни на младия мъж. Той самия, докато краката му отново пропадаха в нестабилната основа отдолу, се ококори и се почуди какво да прави- защото *усещането* му подсказваше, че не биваше да мърда. За радост в мига, в който едното от пипалата на съществата се втурна към него и ожули леко едната му буза, телепортиращата светлина обгърна Данаил и той изчезна отгук преди да е пострадал повече.

- Чудесно... - изрече саркастично той с присвити вежди, докосвайки леката драскотина на бузата си. - Отмъкнаха ми от ДНК-то в един от най-шано световете!

Не мисли дълго над този въпрос, защото му предстояха още и още върволици от места за посещаване. Като това, на което се бе озовал сега- планета, отново наподобяваща Земята, в която обаче неговото тяло бе далеч по-малко от всички обкръжаващи го. Затова да изпълни мисията си- да довлече едно паднало жълто листо до една разхождаща се мравка- се оказа доста трудна задача.

Последвалия свят не му помогна да си почине. Озова се пред враждебна армия от познати му от неговото си време извънземни, стуноните- човекоподобни и носещи се малко над земята същества със сърца, видими в прозрачно отделение в гърдите им. Но успя да ги изненада дори и само с появата си тук- защото тяхната цел очевидно бяха други. А именно- армия на други извънземни, срещу която тъкмо се изправяха на пусто поле с лилаво подобие на треви.

И този път дори и само да ги видят беше достатъчно- той се пренесе на другото място. А то... го разтърси по съвсем нов и неочакван начин.

Но не заради вида си- изглеждаше като съвсем нормална пътека напред гората, осяяна от есенни листа. Друго бе изумителното- че Данаил вече бе виждал тази пътека... в едното от виденията си. И нея, и стената в края... Бе почувствал и настроението, което тази атмосфера му донесе- на самота, потиснатост...

- Невероятно... Имал съм *проблясък* и от собственото си бъдеще... и то за случващото се из дебрите на Частиците... - прошепна той и стори същото, което и във видението си- тръгна към стената и щом стигна до нея и чу мелодията от другата страна, а дъждът заваля над него, пожела да отскочи, за да види какво имаше там.

Силно се надяваше този път да успее да види- защото предния не бе имал тази възможност. Затова и шокът за него бе дори още по-голям, когато изведнъж щом погледът му попадна от другата страна, той съзря там единствено светлина, из която с големи сиви букви бяха изписани... възможностите какво да види:

Какво има тук?

Познай!

Езеро?

Четиридесет и три точки, свързани в една?

Сияние в цвят пепел от рози?

Огледала?

Дълга плоскост с рошаво анимационно куче на нея?

Някои от опциите се сториха крайно забавни за Данаил, но той се опита да гледа сериозно на нещата. И да направи избора си в зависимост от усещането, което получи, а именно- *Сияние в цвят пепел от рози*.

Пресегна се и докосна тези думи, след което с удивление видя сиянието- бе наистина забележително. Наслади му се донякъде и мигом бе обгърнат от друго сияние...

“Ех, ако беше кучето може би щях да си поиграя с него, за да поразпусна преди да продължа” - замислен над потенциално неприятната от опциите, Данаил бързо се разсея, когато разбра, че отново се намираще на пътека- но този път нейния край завършваше при пропаст.

Пропаст, до която той отиде и през чийто ръб надникна- като за да види, че на дъното ѝ имаше море от какви ли не познати и непознати му плодове и други подобни храни, нагризани от всичките страни. Усети, че трябваше да скочи в тях.

- Стига бе! - усетил, че липсата на логика вече му идваше в повече, Данаил изпсуфтя, след което стори заръчаното от странния повик.

Леко натърти и протърка някои части от тялото си при сблъсъка с плодовете, но общо взето не се нарани твърде много. Все пак си позволи да изругае, а и да поеме към последвалия повик- да намери един конкретен плод. Беше като да търси игла в купа сено, но благодарение на *усещането* се справи бързо- беше една маракуя, от която сега трябваше да отхапе още едно парче. Макар и без да има желание да яде точно в такава ситуация- стори го.

А светлината го пренесе на ново място. Ново, но всъщност старотново планетата с къртиците с жабешки тела, където този път трябваше просто да натисне един бутон, за да запали уличното осветление.

Помисли си, че някой се шегува с него, когато и при следващата телепортация се озова в същия свят- но този път, за да открие една стара и ръждясала табела, чийто надпис дори не се виждаше.

Още не го знаеше, но това бе последното му посещение на този свят по време на необичайното му пътешествие. Следващата телепортация обаче го пренесе на друго вече познато място- светът с панделките или паралелен на него такъв, в който този път трябваше просто да вдигне едната от тях, за да бъде видима пред погледите на другите... а той самия този път някак си беше невидим.

Последва пустинна планета, в която не само, че всички жители (само и единствено скакалци) можеха да го видят, ами този път той бе по-голям от тях- като някой великан. С появата си предизвика смут и за

радост това само по себе си беше достатъчно, за да се зародят изключително важни и преди това заличени от Частиците легенди за човека-гигант...

Следващият скок на Данаил бе в свят, създаден единствено от крепящи се една на друга големи, масивни букви от всевъзможни познати и непознати езици. Не изглеждаше наоколо да има някой в нея, но пък момчето отново усети какво му се налагаше да прави- трябваше да размени няколко от буквите.

Последвалата телепортация бе в пространство, в което мъжът просто се понесе из тишината без да вижда нищо друго около себе си освен... мъгла. Летя няколко минути, от които поне се възползва, за да се зареди с нова енергия. И изведнъж съзря в далечината мъждукаща светлинка, а с ушите си чу някаква музика динамична музика. Приближи се и накрая установи, че това бе нещо като прожектор, носещ се из нищото, а пред него- едно странно слузесто същество с космата глава, с четири крака и десет ръце правеше някакви необичайни движения-вероятно танцуваше.

Тук Данаил усети, че трябваше... да му се провикне:

- Жесток бийт, пич!

Още преди изненаданото от чуждото присъствие същество да се е обърнало, младият мъж изчезна, като за да се пренесе в още и още изумителни светове...

Сред които беше планета изцяло от сол, върху която се сипеше нещо като дъжд от... облаци, някои от които Данаил трябваше да разсее.

А също така и свят, в който съществува с пихтиеста форма се носеха върху горещи метални плочи, наподобяващи котлони на печка-като той просто трябваше да удовлетвори създанията, засилвайки дори още повече температурата.

А и свят, изцяло изпълнен с всевъзможни видове дървета- в което младежът се увери като набързо го обиколи през въздуха, като за да забележи една мъничка заблудена мушичка, която той трябваше да отклони от пътя ѝ преди да е навлязла твърде навътре в атмосферата, принадлежаща само на растенията.

А и още един свят, който вече беше посещавал- онзи изцяло синия, по който този път трябваше не просто да остави някакви следи, ами тези следи да са под формата на символ, съчетание между две прилепени една до друга букви 'Я' на кирилица. Което изведнъж създаде проход в земята и от там излезе малко елфче с оранжеви дрехи и бухнали на всички страни къдрави кестеняви коси- то така и не видя Данаил, защото той мигновено се телепортира при отварянето на портала.

Младият мъж се озова за пореден път на своята родна планета или на някой нейн еквивалент. Но този път в интересна отдавна отминала

епоха- тази на динозаврите. Макар и не свързана с преследване или със самонараняване чрез скачане в пропаст, това се оказа една от най-неприятните задачи за момчето, защото му се наложи да привлече група малки загубили се динозавърчета до тялото на мъртъв птеродактил, които те нападнаха и разкъсаха брутално пред очите на Данаил.

Също доста неприятно бе и изпитанието му в следващия свят, изграден само от забити в земята игли с носещи се около тях диви конци, от които той трябваше да укроти един конкретен и да го вдене в дупчицата на иглата.

Всички тези вълнения обаче бяха нищо пред онова, което последва веднъж щом Данаил отново се пренесе на някой от еквивалентите на Земята, но този път се намираше сам наред една гора, а пред себе си виждаше огромно и доста интересно светло синьо и леко сияещо яйце. Отначало мъжът просто се огледа, защото си помисли, че задачата му бе да открие майката на съществото в яйцето и да ги събере, но всъщност идеята се оказа много по-различна. И това Данаил го разбра когато изведнъж *усещането* го накара... да докосне яйцето и да го превърне в Частица.

- Не... това звучи нелепо... Да създавам Частици!? - недоумяваше как това щеше да помогне в случая, но не можа да откаже на усещането- затова положи ръката си върху голямото яйце и го превърна в това, което явно му беше писано да бъде.

Но задачата му не свършваше до тук. Миг по-късно *усещането* му даде заръка отново да използва силите си, но този път, за да пренесе яйцето на друго място.

Може би някъде у себе си младежът започна да осъзнава какво всъщност се случваше. Но му бе нужно да изпълни и тази част от задачата, за да се увери съвсем- веднъж щом той и голямото яйце се телепортираха на друго място... Данаил шокиран разбра какво бе сторил току-що.

- Не... не може да бъде... - прошепна той, оглеждайки атмосферата на конюшната около себе си, а в последствие извъръщайки и погледа си навън, през отворените врати, като за да види, че в далечината се задаваха познати му мъж и жена.

Георги и Аврил Годхънт.

- Аз... аз... - прошепна изумен Данаил, клатейки главата си с ококорени очи. - Аз съм ги въвлякъл в това приключение... *Трябвало* е да ги въвлека в това приключение- и тях, и Хоуп...

Не знаеше дали да се чувства достоен, че изпълняваше дълга си или виновен, че заради неговото дело трима от близките му по време на изумителното приключение от последните дни щяха да попаднат в неговия капан. Но пък осъзна, че мисията му тук още не беше

приключила- той трябваше да проследи цялата сцена, в която съпрузите Годхънт откриват яйцето и последствие и тяхната пра-пра-внучка се появява, а излюпването на дракончето изпраща и трима им в едно Средновековие на паралелна реалност...

Чак когато с присвито сърце и гузно чувство проследи цялата тази сцена невидим отстрани, Данаил схвана защо бе останал тук. По време на събирането в механата “Дар Български” Аврил и Георги му бяха съобщили, че в тяхното американско имение така и не бяха останали никакви следи от черупката на яйцето и излюпеното драконче. И причината очевидно бе, че именно той- Данаил- се бе погрижил за това, но не като сам бе върнал малкото създание в неговия собствен свят- защото всъщност не то се оказваше Частицата, а слузта вътре, в черупката, и то само в сияйния нейн вид по време на излюпването. Затова и на самото драконче, уви, му бе писано също да се телепортира някъде другаде, а задачата на момчето всъщност се явяваше да пренесе единствено слузта и черупката някъде другаде- там, където Частицата дълго време да е скрита от очите на другите и да не може отново да изпълни зловещото си предназначение.

На Данаил му стана мъчно за новороденото създание- на практика той го бе обрекъл да е далеч от своето семейство, и то със същата сила на Частиците, която бе обрекла и много други. Но още при следващата своя собствена телепортация, младежът с радост установи, че не всичко щеше да си остане така- защото светлината този път го изпрати в причудливия изцяло каменист свят, в който се бе озовало дракончето и от който сега той трябваше да го пренесе в неговия собствен, при майка му.

Данаил с радост стори това- телепортира се с дракончето в същата онази гора и даде сигнал на големия и величествен дракон, който разтревожен прелиташе из небесата, че неговото чедо се намираще там, долу, сред зеленината. А веднъж щом ги събра и завърши и този етап от мисията си, младежът с усмивка им подметна шеговито:

- Ей, знаете ли... предлагам за цялата тази работа да се правим на разсеяни пред другите. Освен ако някой път не ме хване кефа да подметна на Харисън, че благодарение на мен се е запознал с Хоуп.

Намигна им закачливо и потъна в светлина, дарявайки дракончето и неговата майка с лека, но видимо изтощена усмивка.

Да, Данаил вече беше изтощен- можеше ли да го вини някой? Случващото му се изглеждаше непосилно дори и само за възприятие от обикновените хора без никакви паранормални способности и свръхестествена енергия, а дори и за такива, които имаха все някакви. Сега младежът знаеше дори по-пълноценно какво бе имала предвид Фолиана, когато му бе казала, че за индивид като Харисън, дарен с по-

слаба енергия от Частиците, всичко това можеше да завърши фатално- а все още не беше напълно ясно дали и самия него, Данаил, не го чакаше такава съдба...

Уморен, но без да е загубил устрема си, младият мъж продължи по пътя на въпреки всичко удивителните си приключения из световите. Върна нотка от приятното си усещане, когато попадна в пространство, в което беше нужно просто да се носи из буквално меки води и да хване странна рибка с огромни очи, за да отклони посоката ѝ. Но също така отново усети и неприятното, когато после се озова на мрачно, дъждовно място, в което му се наложи да наблюдава племенен ритуал по кърваво жертвоприношение на нещо като агне- от хора със странни дупки по челата. А накрая... само да изкреши.

Горчивото усещане нарасна щом Данаил се телепортира в свят, на пръв поглед управляван изцяло от човекоподобни роботи- дори и без да са същите като Джайлс, те провокираха у него някаква ненавист, особено щом ги видя как се отнасяха към един привидно нормален човек, разрязвайки части от тялото му като мъчение. За радост, да помогне на този човек чрез помощта на Частиците се яви неговата мисия- и момчето я изпълни, въпреки допълнителния шок, който породи у клетия мъж, пренасяйки го от едно място на друго.

Последвалата телепортация на Данаил го накара да напрегне малко повече мозъка си, въпреки умората си. Намираше се при нещо като примитивни на вид хора, които изглеждаха различни от земните с това, че когато се движеха във въздуха зад тях оставаше краткотрайна следа от силуетите им. На тревите пред себе си те имаха няколко пръчки от клонки на дървета, които се опитваха да подредят в специфична форма- а младият мъж, озовал се при тях, знаеше каква точно бе целта им. Изненадан установи, че тези хора, въпреки вида си, не бяха чак толкова примитивни, защото в случая ставаше въпрос за логическа игра като онези, на които и той самия бе попадал в своя свят- пръчиците трябваше да бъдат наредени така, че да оформят симетрично идеална фигура без нито едно от продълговатите парченца да е останало неизползвано встрани. Задачата бе трудна за останалите, но веднъж щом се разсеяха и отидоха някъде другаде, Данаил тайно се промъкна при играта и, влагайки ума си на въпреки всичко по-напреднал човек, нареди някои от клонките така, че щом останалите се върнат да им е по-лесно да довършат фигурата. Не видя дали им се получи, защото за пореден път изчезна в светлина.

Следващата планета пак бе сред познатите на Данаил- отново онази изцяло синята или някой от еквивалентите ѝ, на която този път имаше един единствен храст с дребни цикламени листенца. Да откъсне

няколко и да ги разпръсне наоколо бе едната от задачите на момчето тук, а другата- да очертае кръг сред пясъците около тях.

Тийнейджърът не се върна за четвърти път на онова място, но пък за сметка на това следващата му телепортация бе на друго познато-онова с пропастта с плодовете и наподобяващите ги, където този път не му се наложи да яде, а да вземе едно киви и да го възвиси нагоре, към ръба, който този път беше като заснежен- със светло зелен сняг. Там имаше едно причудливо космато създание на четири крака, с издадена напред муцуна и шръкнали нагоре осем уши. Очите му проблеснаха доволно, когато Данаил му остави кивито, за да го изяде.

Последваха още и още невиджани досега светове...

Като например такъв, в който почвата под краката на момчето бе като жива и постоянно се мърдаше, а на него му се наложи да вземе една шепа и да я занесе в една дупчица, за да я запълни.

Или такъв, в който на нещо като месингов прът бяха кацнали две пернати създания с по десетина чифта крила- изглеждаха влюбени, а Данаил просто трябваше да им затананика някоя любовна песен (което на тях някак си не им се стори странно- дори не обърнаха внимание на непознатия, а докоснаха клончетата си в нещо като птича целувка).

Или пък такъв, в който изключително напреднали технологично човекоподобни същества с глави, по-големи от нормалните, имаха някакво събрание в ултра модерен, на което и Данаил трябваше да присъства... и само това- да присъства.

Имаше и свят, в който всичко бе покрито с блато, а множество червени водни лилии се носиха из подобие на въздух- Данаил трябваше да седне върху едната и така да натези върху нея, че да я докара до нивото на друга.

А също и свят, в който очевидно живееха само раци- и тези раци го нападнаха още щом го видяха, а той трябваше да избяга и да се скрие в пещера, в която да прокопае тунел към подземно отделение на същия свят, в който раците бяха зелени.

Наложи му се, за жалост, да попадне и на недружелюбна планета с ходещи растения- както такива, познати му от земята, така и съвсем други видове. Те също го нападнаха и започнаха да го шибат със своите подвижни листа и клони- някои от които само го одраскаха, а други му отвориха леки рани. Но Данаил не се отказа и от мисията си в този свят, а именно- да повали едното от тези растения, което очевидно се оказваше зъл враг на другите.

За момент си отдъхна, когато се озова в хол, на вид същия като обичайните за неговата Земя в неговото време. Отстрани имаше поставен един много луксозен грамофон, на който се въртеше плоча с класическа музика- Данаил трябваше да отиде да я смени, с което обаче привлече

вниманието на някой, който се зададе откъм долния етаж. Но този някой съвсем не беше човек, а отразяваше на практика типичната представа за извънземно- зелено, с човекоподобна форма и големи очи.

Съществото така и не го видя, на да бъде привлечено в тази стая му помогна да спаси живота си- което Данаил така и не разбра, защото в следващите секунди отново му се налагаше да бяга, за да отърве своята кожа. Този път на планета с гигантски мутирала буболечки, които бяха десет пъти по-големи от него и няколко от които го подгониха, а така той ги заведе до една огромна... скъпоценна огърлица.

В следващия свят младежът успя да си поеме дъх за няколко секунди, но не защото бе потвърдено дружелюбна, а защото той самия се бе озовал в помещение, в което нямаше никого- но пък му се наложи да пристъпи до близкия прозорец, за да надникне навън и да бутне подобие на квадратна саксия на перваза долу и така да привлече вниманието на господарката на къщата, чието лице така и не видя, но успя да забележи силуета ѝ и да установи, че тя не беше човек, защото имаше гигантска глава и поне десет крака...

Последва обстановка, която го накара да се развълнува. Изглеждаше като място от Земята, каквото винаги му се бе искало да посети- едно от онези традиционни японски градчета, запазили излъчването си във времето. Самия Данаил се намираше в храстите до една автентично изглеждаща къща, на чийто праг бе седнало малко момченце- азиатче. То си играеше с кълбо прежда, което изведнъж изпусна и то се изтъркули някъде в храстите.

Скритият там мъж потрепна- веднага се приведе и тайно проследи с поглед как момченцето се приведе и започна да търси с поглед кълбото. Данаил няколко секунди го гледа премигващ и все така развълнуван, сетне се огледа за кълбото и щом го видя, го търкулна към него.

В мига, в който детето докосна отново преждата, прикритият мъж изчезна и се телепортира на място, на което отново не получи много време да мисли над случилото се в предишната реалност- защото това бе свят, в който всичко се състоеше само от премятащи се едно през друго огромни парчета, наподобяващи... зрънчо. Дори и без да целят да го нападнат, те бяха толкова увлечени в движенията и преплитанията си, че по едно време неволно прикlescиха Данаил помежду си, което му причини болка и за кратко спря въздуха му. И този път обаче той намери сили да продължи по пътя на мисията си, макар и на моменти вече буквално да не му стигаше въздуха- прелетя до едно огромно кръгло парче и премина през него, с което очевидно смути силовото му поле и го изпрати в коренно различна от заплануваната посока.

Поредно възвръщане на нарушения от Частица баланс, поредни светлина и телепортация за Данаил...

Но този път той отново се озова в обстановка, наподобяваща такава от Земята- а дали наистина бе от същата планета тийнейджърът така и не разбра. Но пък успя да се огледа, като за да установи, че всичко наоколо изглеждаше много луксозно- като от някой стар дворец. Ала въпреки хубавата атмосфера тук, времето навън изглеждаше мрачно- а също така и настроенията на онези, които се намираха недалеч от сградата и викаха с пълни гърла. Данаил не можеше да определи езика, защото виковете бяха твърде много, но тъй или иначе не това беше неговата задача- защото тя се намираше на пода встрани. Там имаше една матрьошка, която той трябваше да сглоби. Като малък си бе играл с подобни красиво изрисувани дървени играчки и затова сега това не му се стори трудно- мигом прибра по-малките фигурки в по-големите, а в мига в който затвори и последната, бе погълнат от познатата светлина.

Телепортира се в планета, из която се носеха кори... от краставици. Кое то бе съпътствано от съответния аромат, който Данаил пое през ноздрите си и това очевидно беше достатъчно, за да се пренесе другаде.

На място, на което разпръснати из различни страни, всевъзможни причудливи създания в различни размери издаваха специфични премерени виковете и откровено дразнещи крясъци. Дали това се явяваше техния език или не- Данаил така и не разбра, но пък помогна и на баланса в тяхното паралелно пространство като на свой ред издаде кресливи звуци с уста, които *усещането* му подсказа. Гърлото вече беше започнало да го боли, когато мисията му тук завърши и той се телепортира на поредно място.

Изцяло плосък свят, в който фигурки- поразително наподобяващи шахматни пешки- подскачаха весело насам-натам. Данаил центрира една точка, на която трябваше да отиде- а веднъж щом попадна там изведнъж потъна някъде надолу. Озова се в нещо като стъклен асансьор, който го понесе от другата страна на плоската планета- където нямаше нищо друго освен открития космос. Прелетя из него и за радост свойствата му на Частица му помогнаха да не погине. А веднъж озовал се на това място, мисията му и тук вече бе приключила и той се пренесе на друго.

Изглеждаше като вече посещаван свят- онзи с пихтиестите същества- но вероятно бе някое място, на което жителите просто изглеждаха подобни на тях. Защото тези тук не се намираха на сред котлони и високи температури, а в далеч по-футуристична обстановка от какви ли не свръхуреди, каквито и Земята никога не бе виждала. Задачата на Данаил бе да отиде при един от тях- на вид като огромен стъклен

таблет- и да го докосне, за да активира изумителна визуална система като от друго измерение. Още преди съществата да са го забелязали, светлината го телепортира.

Бе на гърба на кон- или поне изглеждаше като такъв, но вместо копита имаше големи каменни блокове. Удрийки се в също каменната земя, те я пропукваха- така, че следите от преминаването на подобно същество през тях нямаше как да остане незабелязана. А Данаил знаеше, че това щеше да се окаже необходимата следа за преследващите коня-затова му зададе насоката, която *усещането* зададе на него. После пак се телепортира другаде.

Да язди подобен кон се оказа нож с две остриета за момчето- от една страна той си позволи за няколко минути просто да се носи напред, опитвайки се да си вземе въздух. Ала от друга, статута на язденето на подобно животно като спорт (и то на такова с буквално каменни крака) само го изтощи още повече. Затова в момента, в който попадна на следващото място, Данаил просто се строполи на земята и известно време изпитваше трудност да се надигне. Цялото му тяло вече го болеше, а потта се стичаше отвсякъде и му създаваше допълнителен дискомфорт.

Въпреки това, щом си пое дълбоко от неприятния пращен въздух наоколо, той насъбра сили, за да се изправи на крака и да направи няколко крачки напред. Не предполагаше, че беше близо до края на пътешествието си, но че последните няколко посетени свята щяха да се отразят не просто на физическото му състояние, а още повече да разкъртят и психиката му.

Отново беше на бойно поле- но този път битката беше започнала. Пред потресения поглед на мъжа, всевъзможни озверели създания от какви ли не планети се избиваха едно друго- дотолкова жестоко, че ходилата им се движеха из цели реки от кръв и от еквивалента на тази субстанция при извънземните раси. Беше покъртително и вцепеняващо, но въпреки шока и безумната си умора, Данаил насъбра силите, за да се довлече до един паднал меч недалеч оттук и да го вдигне. Миг след което чу встрани на себе си отчаян вик- там имаше един лежащ по корем изцяло розов белокоп мъж (което вероятно подсказваше, че не бе нормален човек), който пресягаше ръката си към него за помощ. А тийнейджърът, осъзнал какво трябваше да стори, със засилка метна меча в тази негова ръка- точно навреме преди над белокосия да е надвиснала една злокобна, свръхестествена харпия.

Мъжът засили оръжието си към нея, но дали бе успял да го забие в нейното тяло и да се защити- Данаил така и не разбра, защото и тази негова мисия бе приключила и бе дошло времето да се пренесе на съвсем друго място. Друго, но не по-малко потискащо и по съвсем различен начин вълнуващо. Подчертаваме- по съвсем различен.

Отново изглеждаше като Земята, но от друго време- вероятно римско, имайки предвид колко много хора с подобни доспехи имаше отстрани, макар и по-бедното на вид население да изглеждаше по-многобройно. Бяха наредени по пътека извън град, датиращ много отдавна спрямо времето, в което бе живял Данаил. И, макар и някои от римските воители да изразяваха някакво съчувствие, други изглеждаха безумно груби с клетниците, които се задаваха надолу по пътеката. Голи мъже, препасани единствено около интимните си части, които носеха на изтощените си гърбове тежки товари със специфичен вид.

Данаил се облеци. В никакъв случай не бе очаквал да попадне на *такава* гледка, още по-малко пък продължението на престоя му тук да бъде този, който се реализира в последвалите секунди...

Усетил, че зад гърба му имаше някакво възвишение, някакъв хълм, той разтреперан почувства, че трябваше да се обърне натам. Замаян, изтощен, но все още в съзнание, младежът вложи всичките си усилия, за да стори това- бавно завъртя тялото си в отредената посока.

Дали поне една нотка от съзнанието му съзря какво имаше там- и той самия никога нямаше да разбере. Защото не успя да го обозре пълноценно, тъй като изведнъж цялото му тяло бе пронизано от чутовна болка. Не, не беше някоя от досегашните му външни рани, нито пък някоя от вътрешните травми от прескачането му измежду световете. А беше меча на единия от римляните, който, съзрял този толкова различен от другите мъж, директно го бе намушкал при едното бедро.

Данаил изрева от болка. Дори нямаше време да се просне на земята преди светлината отново да го обгърне и да го препрати другаде. Там вече той се строполи- нямаше как другояче. Раната му бе твърде болезнена, а и тялото му вече не се държеше само на двата му крака.

Но, както казахме, на няколкото последни сцени им бе писано до една да бъдат разтърсващи за него. И настоящата не правеше изключение, а напротив- тя бе сред възможно най-разтърсващите изобщо в целия му живот. Защото бе обвързана с компонент от неговото собствено минало...

Осъзна го първо, когато, проснал се насред собствената си кръв, Данаил чу детски вик отстрани:

- Ама че скапаняшка работа! Пак няма да дойдат!

Последвано от гневно сритване на нещо като контейнер за боклук.

Бяха минали години от времето на тази случка, но Данаил никак си успя да познае своя собствен детски глас. Което докара безумни тръпки на вълнение и недоумение из цялото му тяло. Макар и в едно от най-тежките физически и психически състояния в живота си, той

насъбра сили, за да вдигне глава... и да се ококори като отново съпреживее един от моментите на миналото си.

Малкият Данаил стоеше пред входа на началното си училище. Не виждаше по-възрастната си версия, защото просналия се тийнейджър се намираще прикрит зад ъгъла на няколко метра встрани. Но пък добре виждаше съобщението, изпратено от родителите му (или това, което бе зачитал за свои родители) на екрана на неговия хиперфон и което и по-зрелия Данаил си припомни...

- Съжаляваме, миличък, но сме заети с едни клиенти. Няма да можем да присъстваме в часа за деца и родители. Де*ба! - детето прочете съобщението на глас, а след като изруга, от другата му страна, едно момче на неговата възраст сложи ръката си на рамото му и му рече:

- Успокой се... Другия път може и да дойдат...

- Дреме ми за другия път, Насе! Писна ми вечно да ме пренебрегват! - извика малкия Данаил и яростно удари телефона си в земята, с което го потроши. - Да му се не види, не съм на себе си от яд!!!

По неприятна случайност или заради нещо друго, но по същото това време отстрани се зададе още едно дете- русо момченце на тяхната възраст, с очила. Изглеждаше забързано, но веднъж щом гневния Данаил го видя, намръщен застана на пътя му и извика подигравателно:

- Закъсняваш за час ли бе, зубърче!?

Щом го видя, детето пребледня.

- Дани, моля те, остави ме... - каза тихо и смутено, но така неволно предизвика по-отвореният ученик да го избута в гърдите и да извика:

- Ти на мен Дани ли ще ми викаш бе!? Само на приятелите давам да ми викат така- чуваш ли бе, смотаняко!?

Да се види и чуе отстрани накара по-възрастния Данаил да се почувства покосен. Съзнанието му донякъде си спомняше тази случка, но бегло- това бе само единия от случаите, в които се чувстваше гневен на родителите си и си го бе изкарвал на по-слабите от него. Но сега, когато пътешествието му из последствията от Частиците го бе докарала дотук да може отново да проследи този спомен, младежът определено не се чувстваше толкова самоуверен колкото тогава, а напротив- беше засрамен.

- Извинявам се, аз не исках да... - притесненото дете пристъпи плахо крачка назад, но дори и не успя да се доизкаже, защото тогава отворкото извика:

- Що не млъкнеш бе! Не знаеш ли, че отрепки като теб не са ми на нивото и не трябва дори да ме заговарят!

Изрече го и отново бутна момчето- така, че този път то не успя да запази равновесие и падна в една кална локва, а очилата му

изхвърчаха някъде настрани. Разтреперано, детето започна да лази и да ги търси с ръце, а междуременно приятеля на Дани- Наско- го възпря преди да е продължил да се отваря:

- Ей, Дани, недей така, човече... Дай да влизаме в час...

- Да влизаме в часа, в който само моите родители не са дошли!? Гръмни се! - прояви си грубост дори и с него малкия Данаил, при което просто изгледа накриво за един последен път русото момченце, сетне се извърна на другата страна и тръгна нанякъде, но изведнъж пред него се появи нещо, което видимо оправи настроението му. Или по-скоро-някой...

- О... Дани...- бе едно сладко тъмнокосо момиченце, което го посрещна с усмивка.- Видях какво стана и не знаеш колко ти се възхищавам! Не всеки може да отстоява така себе си!

Личеше си ѝ, че рецитираше думи, които вероятно наскоро бе чула в някой филм и които я караха да се чувства 'голяма'. Те удовлетвориха и малкия Данаил, който се ухили и каза:

- Ами... Симонче, такъв съм си... - прегърна я през рамо. - Ти в часа ли влизаш?

- Да, нашите сигурно вече са пристигнали, а аз се забавих, защото реших да изпуша една цигарка... - отвърна момичето и го придърпа със себе си. - Ти няма ли да идваш?

- Ами... мислех да си тръгвам, но щом те видях си промених решението! - отвърна доволно Данаил и тръгна заедно с нея към входа на училището, а същевременно погледна и приятеля си. - Насе, все пак съм с теб навътре, брат!

- Но... - Наско погледна колебливо към все още търсещото очилата си дете, на което се замисли дали да не помогне, но тъй като не му се искаше отново да ядоса Данаил, си позволи също да се извърне към входа на училището и да влезе с него и Симона вътре.

Русото момченце, от своя страна, скоро намери очилата си и ги сложи. След това започна да събира нещата, изпаднали от раницата му при падането, някои от които бяха съсипани. Но не толкова, колкото съсипан изглеждаше самия той- което се забеляза и по сълзите, които изведнъж рукнаха по бузите му. Детето дори седна на едно място, като за да си поплаче известно време, след което все пак се изправи и забързано влезе в училището.

До последно по-големия Данаил, лежащ встрани, бе наблюдавал тази сцена, а емоциите, преминаващи през тялото му... те все така си оставаха сред най-силните в целия му живот. Емоциите на срам, изумление и гняв към самия себе си...

Поиска му се да можеше да обвини само Джайлс Тъндър за недостойното си държание спрямо толкова хора през годините, но

знаеше, че не само робота бе виновен- макар и подтикнат от предначертаните му деяния, Данаил сам бе направил избори като този от изминалите минути. Да унизи и смаже самочувствието на едно добро дете, за да погали своето собствено накърнено его.

Но ако тогава не бе могъл да се погледне отстрани, то сега можеше- буквално. Което породило у тийнейджъра изненадващ порив на някаква сила- той беше готов да даде цялата си останала енергия, за да се изправи и, притискайки раната си и жертвайки живота си, да се довлече до своята детска версия и да ѝ каже някои думи, които на този етап му се искаше някой да му бе казал през годините.

Словата на един пораснал победител, който всъщност осъзнаваше, че е бил победен- от самия себе си.

Искаше му се на Данаил, искаше му се... Искаше му се и той вярваше, че вероятно затова силата му на възстановяваща реда Частица го бе изпратила тук... но имаше и нещо, което го възпираше. И това нещо беше липсата... на *усещане*. Колкото и безумно да звучеше, в случая сякаш правилното решение бе... той просто да остави нещата така.

Трябваше му няколко мига на вглъбление в самия себе си, за да... прозрее. Да разбере, че наистина така бе редното.

Има неща от миналото ни, които винаги сме искали да променим. Но никога не сме се замисляли, че може би за да съществуват си имаше причина, а отмяната им... тя можеше да се отрази пагубно на *предреченото*.

Данаил осъзна, че беше изпратен тук, за да бъде поставен на тест, в който очевидно би сгрешил в друг вариант на историята. Вероятно би отишъл при детския себе си и би му казал онези неща... но така само би нарушил законите, които в момента се опитваше да възстанови. С действието си той нямаше да помогне, а щеше да подтикне мрака на Частиците да възцарува.

Някои неща просто трябваше да останат такива, каквито бяха. Заедно с последствията от тях.

А в моментът, в който го прозря, Данаил отново засия в светлина- но този път тя не го пренесе на конкретно друго място. А отново го извиси сред всички онези преплитачи се видения от всевъзможни вселени. Някои вече бе посещавал, други никога нямаше да посети- но поне сега, когато се носеше като някое леко перце из величието на тяхното преплитане, той поне успя за няколко мига да се почувства отпуснат, макар и съзнанието му още да съпреживяваше случилото се дотук.

Скоро тези видения отново се превърнаха просто в светлина- същата като онази, с която бе започнало пътешествието му зад вратата. Но и този път той можеше да съзре врата- в случая пред себе си. Бе

широко отворена, но не се виждаше какво имаше от другата ѝ страна- и от там сияеше бяла светлина.

Неусетно през тялото му преминаха всевъзможни трепети- дълбоки, повърхностни, приятни, болезнени... Обладаха цялата му същност така, както той не се бе чувствал никога до сега. Бяха примамливи, но и тягостни, а причината за тази тягостност реещият се из светлината Данаил осъзна и изрече на глас още щом я асимилира:

- Аз... умирам ли...?

Не получи отговор- не и такъв със слова. Но го знаеше. Ако продължеше да съществува тук, сред тази светлина, той щеше да завърши живота си точно в края на своето пътешествие, без да разбере дали то завършваше успешно или не... Щеше просто да затвори очи и половинчатата Частица в него да се завърне пълноценно в съществуването на останалите Частици...

Трябваше ли да стане така? Правилно ли беше той да загуби живота си, за да надделее доброто? Но как доброто щеше да надделее ако онази половинка на Частицата у него станеше част от все още съществуващия мрак на останалите? И как той да се предаде на Отвъдното щеше да се отрази на Харисън и на парченцето Частица у него?

Отговор не получи- дори и онова *усещане* вече го нямаше. Данаил трябваше сам да направи своя избор. А мисълта просто да се отпусне и да забрави за всичко започна да става неустоима въпреки сладката болка, която същевременно му причиняваше... Толкова неустоима, че той изведнъж започна да се отдава на нея... докато изведнъж съзнанието му не го възпря..

“Не. Продължението трябва да е друго... Трябва...” - рече си наум и отвори рязко натежалите си клепачи. Стисна зъби и се загледа във... вратата.

Нещо го накара да почувства, че може би ако стигнеше до нея щеше да оцелее. Затова, въпреки изключително критичното си състояние, той впрегна и сетните си сили, за да се понесе натам. И макар и с всеки изминал миг да му ставаше все по-трудно и все по-трудно, а дори и най-малкото мимолетно движение да го разкъсваше нечовешки... накрая той успя.

Стигна до вратата, премина от другата ѝ страна и я затвори.

Затвори и очите си- не издържа повече. Не знаеше колко време бе стоял така, но изведнъж, когато усети, че бе дошъл мигът да се върне в съзнание, вдигна рязко клепачите си.

Като за да види и осъзнае действителността такава, каквато беше сега. И каквато определен не бе очаквал да бъде.

Намираше се в изцяло бяло и напълно тихо, леко сияещо пространство. Но не онова с вратите- не, тук нямаше толкова много проходи към толкова много светове. Но пък пред погледа на Данаил се виждаше един от хората, които той бе оставил на въпросното място.

Отначало изглеждаше като мъгълав образ на няколко метра разстояние, а после, след като младежът премига неколkokратно и се вторачи установи със сигурност, че това беше Харисън. Седеше на голям стол, почти наподобяващ трон, но с постоянно променливи цветове от всевъзможни гами... Стол, изпод който излизаше нещо като тънка жичка, преминаваща по пода и сливаща се със... същия на вид стол, на който седеше и самия Данаил. И той- също като брат си- с приковани ръце и крака.

Отначало, все още немощният млад мъж просто се оглеждаше ококорен, загубил ума и дума. След няколко мига съсредоточи обърканият си поглед в радостния, но същевременно някак тревожен такъв на Харисън.

- Дани... - прошепна му неговият близък. - Дани, ти... ти успя!

Тонът му бе същия като изражението му- ликуващ, но и някак колеблив.

- Харисън... - прошепна тихо другия млад мъж, при което болката из цялото му тяло се увеличи- изтощението и раните му все пак още съществуваха като част от него.

Вероятно неговият брат се канеше да се опита да го успокои, да му каже да не се претоварва. Но не го направи, защото следващите слова не бяха на нито единия от двамата...

- Неопровержим успех, наистина. Забележителен успех.

Студен, равен глас- момчетата трудно можеха да го сбъркат. Погледнаха встрани- Харисън в свое дясно, а Данаил в свое ляво- и видяха Джайлс Тъндър. Все тъй умерен в жестовете си и спокоен на вид, той съзерцаваше вгълбено младежът в по-тежкото състояние.

- Ти... - процеди през зъби Данаил, гледайки го на кръв. - Какво си направил... Защо аз и Харисън сме оковани!?

Болеше го, но нямаше как да си мълчи- и това продължи още дълго.

Джайлс се подсмихна леко.

- Не може да сте били *чак толкова* заблудени, че да ме смятате за *чак толкова* глупав. На добрите геройчета целта им винаги е да победят злите. И понякога не се спират пред нищо, за да го сторят- особено, когато чувстват подкрепата на, признавам, доста силни играчи като могъща богиня и брилянтен учен. Никога не съм поставял под съмнение, че вие сте такива герои. Но виж... в едно нещо не можех да вярвам със сигурност въпреки всичките ми усещания спрямо теб през

годините... - роботът застана пред Данаил и надвисна над него. - Знаех, че в теб се крие нереално огромен потенциал за развиването на титанична мощ- още от първия момент, в който те видях като едно умиращо бебе... Но чак сега, когато ти ни показва на какво си способен... чак сега аз със задоволство осъзнавам до каква степен е било правилно решението да ти помогна да оцелееш.

- Това ли ти е голямата гордост, отворко!? - извика му гневно Данаил и се раздвижи бясно на мястото си. - Това ли ще ми изтъкваш като нещо благородно и ще ме караш да съм ти благодарен, въпреки че всички знаем, че само и единствено жаждата *за зло* те е подтикнала да ме спасиш!? Да ме беше оставил да умра по-добре!

Джайлс се отдръпна, все тъй спокоен въпреки грубия тон на момчето.

- Знам, че на този етап би предпочел тогава да бе умрял вместо точно аз да те бях излекувал и поел съдбата ти в своите ръце. Знам и не съм изненадан- с теб все още имаме да вървим дълъг път докато уеднаквим някои от възгледите си.

- Мислиш си, че някога ще пожелаея да споделям еднакви възгледи с теб!? Да вървя дълъг път... с теб!? - Данаил го изгледа облещен. - Ама че изкукал психар! Нямах ли си кой да ти смени главния процесор, че май е започнал да прегрява след толкова години на злини!

- Винаги се започва по този начин- с отричане - изрече тихо андроидът и отново приведе леко главата си към него. - Но помни, че съм съществувал много, много по-дълго от теб. И съм наблюдавал как на вид напълно добри и отдадени само и единствено на 'святото благо' индивиди... са се поддавали на греха... А греха, който аз ти предлагам, не е просто нещо мимолетно, каквото например са ти предлагали леките непознати жени, влизали в леглото ти без да се замислят... Не... нашият грях, Данаиле... нашият грях ще пребъде по начин, който ще остане в историята като най-запомнящият се контрол над съществуващото някога! Нашият- на нас с теб... и на моя господар...

- И двамата можете само да си го на*укате! - изрева Данаил, при което обърна погледа си към своя брат, тъй като не издържаше да съзерцава дори и за миг повече противния андроид. - Харисън, трябва да сложим край на това безумие! Не бива да позволяваме и една дума да се отронва от гнусната му уста! Сега, след като успях да вкарам в ред неправилните последствия от Частиците... е моментът с теб да намерим начин да го разгромим физически!

Изненада се, че другото момче все още изглеждаше някак колебливо. Сякаш му се искаше да се усмихне и да се изпълни от надеждата по тази идея, но... не можеше. А причината очевидно беше,

че Харисън знаеше нещо, което Данаил не. Самият Джайлс го потвърди само след секунди:

- Не си прави труда. Докато те чакаше тук да се справиш с героичната ти мисия... твоето братче беше запознато с това какво предстои отсега нататък. Харисън вече знае, че победата над Джайлс Тъндър е *невъзможна*. Над него, над господаря му и над техния велик план, който най-накрая пристъпва към крайната си фаза.

- Какви ги дрънкаш!? - извика Данаил. - Не разбра ли вече, нещастнико, че аз успях да отслабя силата ти, разпореждайки се по нужния начин с най-пагубните Частици!? В момента ти си просто един робот, чиято мутра ще разбия още щом ръцете ми се освободят!!!

Впрегна силите си и се опита да се отскубне от оковите си- дали чрез физическа сила или чрез необходимата телепортация на няколко метра от тук с помощта на все още активната Частица у себе си. Недоумяваше защо това не се случваше.

Джайлс се подсмихна.

- Казах ти вече- не си прави труда за каквото и да е против мен. Защото, макар и на вид да изглежда така, че *вашият* план е проработил, истината е, че всъщност... *моят* план, Данаиле, е този, на който му е отредена победата. Но за да разбереш повече- позволи ми да ти разкажа нещо - каза и започна да се разхожда бавно из белотата пред погледите на двете момчета. - За да разбереш повече за случващото се, се налага да се върнем малко назад. Към един момент, който аз бях чакал с години- или поне години от гледна точка на твоя живот. Живот, който умело превърнах в това, което целях да бъде. А накрая, както и двамата вече знаете... го тласнах в посоката, в която му бе писано да отиде... Но дори и не предполагах, че дори и тогава... вие двамата ще успеете да ме хванете неподготвен...

Ето, че се случваше... отново...

Данаил се намираще от едната страна на живия плет на лабиринта, а Харисън- от другата. Към първото момче сега се приближаваха и други тийнейджъри на сходна възраст на неговата, но те не бяха важни- важно беше този път Джайлс, надвиснал невидим над всичко това, да улови идеалния момент на свързката между тези две половинки на Частицата... Моментът, в който тя щеше отново да бъде цяла, а той щеше да се възползва от това сглобяване, за да я прикачи към себе си.

Този път се бе подготвил идеално- връзката с Данаил, изградена през годините, бе твърде силна, макар и да не беше чистата връзка между двамата като Частица и техния повелител, а по-скоро като алтернативна версия на това. Силата у момчето се бе оказала твърде

специфична и дори и Джайлс не бе успял да я разгадае напълно за толкова години- но знаеше, че веднъж щом въпросната Частица беше цяла, това щеше да му помогне да поеме пълния контрол над нея.

Грешеше. И го осъзна с изумление, когато, проследявайки с победоносна усмивка срещата на двамата братя-близнаци и впрягайки цялото си могъщество на повелител на Частиците... Джайлс изведнъж прозря, че всяко подобие на връзка между него и Данаил и дори моментно такова между него и Харисън... изчезна.

Изчезна заедно с тях и другите тийнейджъри- в ослепителната светлина на Частиците. Светлина на телепортация, която роботът все пак усети леко, както и предишните пъти, но това не беше достатъчно, за да се прикачи успешно към съществуващото у двамата братя.

- Не... Не, не, не! - извика той, клатейки главата си на всичките страни. - Не, не може да бъде!!!

Но уви- трябваше да приеме истината. Разбра го, почувства го. Планът му не бе успял.

И господаря му го разбра на едно от тайнствените места, на които двамата обикновено се срещаха.

- Не разбирам... Всичко изглеждаше идеално... Как е възможно да не се получи дори и този път!? - извика гневно той.

- Съществуването на двете момчета е твърде различно, твърде открояващо се - отвърна Джайлс. - Сами по себе си те имат способността да ме изолират, а това явно е дори още по-неминуемо, когато се съберат...

- И сега!? Какво ще правиш!?

- Ще отида при богинята. Виновната да се стигне до тук. Ще отида и ще се опитам... да разбере още.

Въпреки провала си, роботът изглеждаше устремен.

И устрема му даде резултат- отново.

Този път няма да навлизаме в детайли как Джайлс успя да попадне на точната сцена от живота на Фолиана- само ще кажем, че и в този случай той се намираше невидим до нея точно когато тя, пристъпваща галантно сред пустинна зона на Марс, споделяше на своята приятелка Плами-Ди:

- Ритуалът ми и този път поддържа. Няколкото дена, в които не бях тук и работих над него, си струваха.

- Значи и онези, другите, вече са в играта? Тяхната допълнителна енергия ще подпомогне позитивната сила на разделената на две Частици?

- Да - кимна с обнадеждена усмивка богинята. - Затова и се постарях в уравнението да има още хора, някои от които близки до Частицата в двете тела. Тази енергия, макар и не толкова могъща, колкото онази на близнаците, е достатъчната опора, за да им помага в пътя. Или, както казва посланието ми от всички онези точки на различните вселени... цялото е цяло, когато цялото е цяло.

- Ето как го е направила значи... - Джайлс Гъндър, вече пренесъл се на съвсем друго място след видяното- екзотичния остров, на който преди доста време от негова гледна точка бе изпратил Джъстин, Марина и пиратите-роботи- сега си обясняваше всичко сам. - Другите хлапета... Подцених ги... И те имат някакво влияние над Частицата у братята... - тук се спря на едно място, замислен с някак доволно проблясващ поглед. - А щом могат да го направят в полза на плана на Фолиана... биха могли неволно да го сторят и в полза на моя план... Моя нов план...

Продължи да върви напред и отиде на мястото, на което Джъстин, Марина и подчинените му андроиди тъкмо бяха изровили сандъка, заровен от богинята. Но ето, че за изненада на Джайлс, тук се намираха и тийнейджърите, озовали се в началото на лабиринта заедно с Данаил и Харисън в онази съдбоносен момент...

Преди да е успял да направи нещо по въпроса обаче, те се обърнаха към него и статута му на тясно обвързан с Частиците ги накара да изчезнат.

Това обаче съвсем не отказа Джайлс от устрема му- съвсем скоро след този случай, без дори да дава никакви обяснения на ужасените Марина и Джъстин, той отново обгърна и тях със силата на Частиците. Но този път не го направи по досегашния начин- или поне не ги изпрати в някой свят, наподобяващ досегашните.

Всъщност, хуманоидът затвори съпрузите Фалкън в едно изцяло мрачно пространство, в което той самият успя да се пренесе благодарение на съществуващата там Частица. Пространство, в което времето течеше безумно бавно- толкова бавно, че за Джъстин и Марина трябваше да минат хилядолетия тук, за да усетят те въобще дори и за секунда, че са го посетили.

Затвори ги тук умишлено- това беше нещо като подобие на негов 'склад', в който държеше неща, които му се налагаше да опази встрани от всичко останало. А те двамата му бяха нужни- за новия му план да насъбере възможно най-много хора около Данаил и Харисън, за да подсили тяхната сила, но този път да използва това в своя полза.

Фолиана се мислеше за много умна, но Джайлс беше по-умен-той знаеше, че накрая щеше да надделее. И щеше да го стори с помощта на дори още по-голяма компания от герои, отколкото тя...

За да се погрижи за това той схвана, че трябваше да стори всичко по силите си, за да започне да насъбира и останалите пионки в плана му. За тази цел реши да открие поне една от онези Частици, за които във времето бе разбрал, че Фолиана се бе опитала да скрие от него и от потенциалните им жертви.

Така откри необичайното стъкло око в малка кутийка, която преди много време тя бе заповядала на свой човек да захвърли нейде там, в Слънцето, с надеждата не толкова да я унищожитя знаеше, че една единствена Частица не можеше да бъде унищожена сама по себе си- а безопасно горещите дебри на гигантското осветително кълбо поне донякъде да попречат на друг да достигне до нея. Но Джайлс, като вечен повелител на Частиците, си имаше своите начини да получи това, свързано с тях, от което се нуждаеше...

Така успя да си върне окото в кутията. Последва негов план, чрез който с помощта на наивни стражи в двореца на Фолиана да успее да върне тази Частица в някое от крилата- знаеше, че някой ден от тук вероятно щеше да мине групата от тийнейджъри, беше го чул по време на последният нейн разговор с Плами-Ди. А да се докосне някой от тях до Частицата щеше да даде на самия него знак къде се пренасяше поне единия от нужните му елементи.

Разбира се, за да прикрие тази Частица от богинята, Джайлс стори така, че стъкленото око и неговата мощ да бъдат невидими за Фолиана и всичките ѝ обкръжени- поне докато някой с човешка същност не го намери и докосне. Защото за хората от паралелната вселена, която му бе нужна, кутийката с Частицата щеше да е видима...

Знаем, че планът му този път се получи- Кейлъб, едва предната вечер пристигнал заедно с приятелите си в двореца на богинята, бе докоснал окото и така се бе телепортирал в Ледената епоха, а Джайлс, усетил това, го бе последвал. Тайно го бе проследил по време на цялото му кошмарно изживяване с неандерталците, а и на спасяването му от Кая и пътя им до нейната пещера. Разбира се, след като бе усетил накъде отиват нещата в закачливата игра между младите, се бе оттеглил временно, за да не наблюдава тази сцена- така или иначе в момента по-интересни му бяха околностите на пещерата, из които се надяваше да види Фолиана и нейната компания, издирващи момчето.

И този компонент от плана му се реализира, както вече е ясно- а също и това този път той успешно да проследи поне пътя на тези герои, прикачайки се тайно към същината на Фолиана като Частица, без тя дори да разбере. Така Джайлс стана свидетел както на тяхното собствено издирване на Данаил и Харисън на екзотичния остров, така и на някои разясняващи му разни неща факти като присъствието на

породените от телепортациите аномалии, създадени от силата на богинята.

Именно последявайки героите по пътя на една такава телепортация, Джайлс най-накрая се озова и на мястото, на което почти всички най-накрая се събраха- там, в средновековното градче. Но важна е думата- почти. След като доведе и Марина и Джъстин на това място (а те дори и не осъзнаха, че след острова са били известно време на друго), роботът се появи пред всички, разправи се с лекота с богинята и след като я разкара от пътя си, изпрати всички останали в бъдещето на българската столица София. Бързо прие вида си на Брианд и Ивета Родбърг, които сметна, че щеше да е добре вече да са по-мили и по-близки с Данаил, защото след предишния си провал очакваше, че вероятно и това можеше да му е от полза за плана за събиране на енергията на всички в своята собствена...

Последвалото... е ясно. Всъщност, почти ясно.

- Защото там, в онази механа... попаднах на нещо, което за пореден път измени плановете ми... За пореден... и последен... Превръщайки финалния такъв в нещо дори още по-непобедимо.

Данаил го гледаше ококорен- там, в бялото пространство. Слушаше и след всяка следваща дума на работа се изумяваше до каква степен той се оказваше замесен в още толкова много събития без никой да е разбрал. Междувременно, срещу него Харисън стоеше все така мълчалив и някак посърнал- той вече бе чувал тази история.

- Значи... значи след целия този труд просто си захвърлил и плана за използването на всички като едно цяло!? - извика все пак Данаил на Джайлс. - Твоето раздвоение... не, всъщност разтроение на личността, става все по-плашещо и плашещо!

Роботът му се усмихна.

- Дори и не предполагаш колко близо е тази дума, която използва, до онова, което ненадейно се случи с мен в механата... Раздвоение...

Джайлс Гъндър, във вида си на съпрузите Родбърг, седеше на масата до Данаил, когото все още успешно заблуждаваше, че е неговите родители. Седеше и се преструваше на мил, но изведнъж... през тялото му премина усещане, което не бе изпитвал никога до сега.

Бе някаква тръпка, която го караше да се чувства така, сякаш съвсем близо до него имаше друг със същото могъщество като неговото. И не, не ставаше въпрос за някои като Данаил или Харисън... а за нещо напълно идентично със самия него...

Затова Джайлс се престори, че отива да се освежи от името на несъществуващата Ивета и че нейният съпруг Брианд решава да я

придружи. Но веднъж изчезнал от погледа на останалите, той върна реалния си вид.

Влезе в едно отделение, предназначено само за персонала и тръгна по безлюден коридор. В края си той свиваше наляво- и роботът стори същото, но тогава изведнъж... се вцепени и остана на мястото си.

Защото в дъното на левия коридор той видя някой, когото нямаше как да сбърка- не само със зрението си, а и с усещането си. Там стоеше... самият той. Привел мрачно погледа си с тънка усмивка на лицето.

- Улови сигнала ми. Добри сме - рече тихо и самодоволно той, а объркания друг Джайлс пристъпи към него, изглеждайки го въпросително. Гледа го няколко мига, накрая констатира:

- Ти... си аз. Не си самозванец.

- Много точно - отвърна другия Джайлс. - И знаеш от къде идвам, нали?

- Знам. От бъдещето.

- Чудесно- всичко се развива точно като от спомена ми. А сега да ти кажа и защо съм тук. Тоест защо ти ще бъдеш тук, където съм аз... защо ние ще бъдем тук.

Пристъпи крачка напред и застана още по-близо до варианта си от миналото- очи в очи с него. С нюанс в излъчването, който вероятно само те двамата си разбиха, изрече:

- Планът ни трябва да се промени. Не са ни нужни всички онези аматьори. Нужен ни е само този, който винаги сме имали до себе си. Данаил.

Другият Джайлс също го гледаше втренчено в очите. Дори не беше нужно да си разменят думи, защото още в следващите мигове, бъдещият му 'аз' просто му изпрати виртуална база данни, чрез която му загатна какво... предстоеше...

- А именно- това, което преди малко съумях да наблюдавам и от близо като страничен наблюдател докато ти се разпореждаше във вселените с Частиците... А след като го обозрях, нямаше как да не се върна във въпросното минало и да въз спра всички предишни планове на тогавашното си 'аз' - в онова бъдеще, от което идваше въпросният Джайлс, сега същия той гледаше Данаил с все същия си специфичен проблясък. - Сега разбираш ли... Винаги ни е било писано да сме свързани не само чрез Частиците... а и чрез твоего могъщество... Ти... ти си нещо, което няма еквивалент, също както и аз нямам.

Младежът го гледа намръщен известно време, накрая процеди през зъби:

- За сетен път ти повтарям... ти никога няма да ме имаш на своя страна!!! Не знам какви глупости сте си дрънкали ти и бъдещият ти 'аз'-тоест настоящият... но аз НИКОГА и под НИКАКВА ФОРМА няма да работя в полза на злото на Частиците!!!

Джайлс се отдръпна леко, все така спокоен и подсмехнат.

- Добре, няма да избързвам. Ще ти дам още време, за да осъзнаеш това, което притежаваш у себе си. Това, което аз подсилих у теб през годините, лишавайки те от топлината, от която един подрастващ се нуждае... Кое то нагорещих дори още повече в жилите ти, когато ти поднасях разочарование след разочарование... болка след болка... Така, че мрачната сила на Частиците, също както и емоциите ти... да си останат заключени вътре в теб... докато не дойде денят, в който те ще се излеят по *правилният* начин. Онзи, в който ти най-накрая ще осъзнаеш, че никога не е трябвало да се бориш срещу мен... а просто да се отдадеш на мен и на съвместното ни величие, което винаги съм можел да ти предложа... А за да се стигне до този ден, разбира се... е нужно ти и същността ти да бъдете смазани дори още повече. До такава степен, че накрая от теб да остане просто една машинална, мрачна човешка развалина, провесена на бесилото на най-могъщата Частица някога... Мрачна... и самотна... без някой, който да може да я разбере... Защото този някой вече ще е бил пренесен в жертва, за да се стигне до... този мрачен облак от горчивина и печал...

Извърна изцъкленият си поглед към Харисън- другият млад мъж, който сега, щом стигнаха до тази част от разкритията, преглътна с тежест, но се опита да запази някакво самообладание.

Данаил отначало не схвана какво искаше да каже Джайлс. Просто идеята за това, което намекваше той, му дойде безумна. Ала му бяха нужни само няколкото погледа, които праметна между робота и брат си, за да разбере... че хуманоидът не се шегуваше.

- Ти... ти... искаш да... - дори не можа да го изрече- толкова покосен беше.

А Джайлс, отново извършайки поглед към него, отвърна:

- Винаги е била нужна *само една* жива Частица. Така е зароден плана на онази комична богиня и учения-предател... такъв ще бъде и моя.

- Ти искаш да убиеш Харисън!? - изкрещя Данаил и започна отново да се мята на мястото си. - Не, това вече НЯМА ДА ТИ ГО ПОЗВОЛЯ!!! Ако трябва ще откъсна ръцете си заедно с тези окови, но ЦЕ ТЕ СПРА!!!

- Не е нужно да спираш *мен*. Защото не аз съм този, който ще убие брат ти. *А ти*.

Джайлс определено знаеше как да изненадва- доказа го пред Данаил за пореден път. Той се опули и поклати глава с недоумение. Роботът, от своя страна, отново започна да обикаля бавно из белотата измежду тях и да говори:

- Нека ти обясня на какво място се намираме... синко. - разбира се, беше подигравателен в думите си. - Това удивително пространство, в което сме ние тримата... е нещо, което само ние притежаваме. Едно наше кътче, съществуващо наред Частичите, в което могат да съществуват... само тези, *властващи* сред тях. Това е нашият свят между световите, в който времето тече така, както си го пожелаем- или прекалено бързо спрямо другите, или прекалено бавно... или по съвсем същия начин, както в момента... Но освен да е наше споделено кътче, това място притежава и някои... способности.

Присви зловещо погледа си, поглеждайки към близнака, на когото сега за първи път обясняваше това. Изпрати Данаил в тотален потрес и хладно усещане за ужас, когато изрече с ледения си глас:

- Сред които способности е и тази едната половина на дадена Частица да предава на другата... някои неща. Като например... своето здравословно състояние. С всичките фатални нюанси от него. Но без да предава и от своята собствена сила, която още я държи жива.

Данаил, облещен, запремигва. Погледна към Харисън, после обратно към Джайлс.

- Искаш... искаш да предам на Харисън ефекта от пътешествието ми из вселените!? Да го убия!? Трябва да си наистина безумно, БЕЗУМНО изчаткал, за да си вярваш, че бих сторил такова нещо, пък било то за да спася живота си!!!

- Не е нужно ти да го правиш. Защото процесът може да се реализира... и от обратната страна.

Джайлс пристъпи към Харисън. Надвисна леко над него, гледайки го с изцъклен поглед, докато междуременно Данаил клатеше глава невярващо. Най-вече защото сякаш в погледа на брат си улавяше... примирение за това.

- Не... не може да си успял да го изманипулираш да повярва, че така е редно! Харисън, моля те, кажи ми, че не си се поддал на влиянието на този безпощаден идиот!!!

Другото момче, след дългото си мълчание, сега преглътна още веднъж- с дори по-голяма тежест докато виждаше тревогата на брат си.

- Кълна се... - прошепна той. - Ако можех... щях да променя нещата... и щеше да е друго...

- Не може да бъде!!! Успял е да ти промие мозъка и да те накара да повярваш на психарските му убеждения!!! - извика Данаил.

- Малкото ти братче и само ти го намекна - каза Джайлс и отново пристъпи към него.- Тук промивки на мозък няма. Защото фактите... са факти. А в случая фактите са, че вие с брат ти сте в *мой* плен... на място, което съм имал много по-дългото време от вас да опозная и да използвам в своя полза. И съответно да сторя така, че вие избор да нямате. Това не е някоя от онези ваши приказки, в които доброто накрая винаги побеждава по магичен начин- не, този път дори и силата на истинската обич или на каквато и да е друга подобна глупост няма да е в състояние да помогне, защото ще става въпрос за невъзможност двамата да съществувате едновременно... подплатена от доброволен избор на единия от вас да бъде така. Оцелява или единия... или другия близник. И вече ми се струва, че дори и ти, Данаиле, схващаш, че оцелелият ще си *ти*. И може би вече си поне една крачка по-близо до прозрението колко велик всъщност е планът ми за мен, теб и нашия господар...

- Млъквай!!! - изрева яростно Данаил, който след последните разкрития дишаше дори още по-тежко от преди, а това влошаваше и здравословното му състояние. - За какъв се мислиш, изверг такъв!? Ти и онзи твой скапан фанатичен господар, когото го е страх дори да си покаже носа пред нас и е пратил теб да си му послушното агънце!!!

- Недей, Дани... Не се претоварвай излишно... Ти... трябва да живееш... - каза му Харисън, макар и с натежало сърце.

- И ти също трябва да живееш! - извика Данаил. - И двамата с теб сме създадени, за да разкажем играта на тези откаченияци!!! А не да се предаваме!!!

- Не искам да се предавам... кълна се... - изрече Харисън, а в очите му вече се бяха появили сълзи. - Но, повярвай ми, преди ти да завършиш приключението и Джайлс да те доведе в несвят тук... имах достатъчно време, за да проведа същия разговор с него какъвто сега ти се опитваш да водиш... Пробвах отново... и отново... а същевременно през съзнанието ми преминаваха какви ли не планове за бягство.... Но уви, нищо не се реализира... Джайлс... той... той и неговият господар са безсърдечни. Символи на самото зло. Никога няма да потрепнат, независимо какво им говорим ние...

При последните си думи пак погледна хуманоида. Изглежда го намръщен. Получи отговор на словата си от него:

- Ех, де да беше в теб по-силната половина от Частица... Личи си ти колко по-лесно може човек да пречупи твоята психика... Винаги си бил слабака от двама ви- но все пак не аз съм те отгледал аз, та да те превърна в машината, за чиято реализация двамата с господаря ми тръпнем в очакване...

- Защо просто не млъкнеш наистина!!! - за първи път и Харисън си позволи да повиши тона си на това място. - Добре, разбрахме те-

непобедим си!!! Но нали знаеш, че си непобедим само спрямо мен, защото аз съм по-слабия от двамата близнаци- и то не откъм психика, както си мислиш! Защото и Данаил би сторил същото за мен- би се жертвал и дори вече го стори, поемайки по пътя на онова опасно пътешествие... Но такова нещо като близост между двама индивида... него ти никога няма да го почувстваш! Нито ти, нито скапания ти страхлив господар, за когото ти си само една марионетка!!!

- Замълчи! - изведнъж, Джайлс стори нещо, което братята не бяха очаквали - прояви почти нетипичен за себе си гняв. Забеляза се и по яростния поглед, който изцъкли към Харисън докато пристъпваше към него. - Мери си приказките, момченце... Защото не знаеш НИЩО за връзката между Джайлс Тъндър и неговия господар! И защо ТЯ е великото нещо, което не познава страх и затова **ЩЕ ПОБЕДИ!**

Също толкова ококорен, колкото и брат си в момента, Харисън известно време гледа робота в неговия издаден напред поглед. Гледа го мълчаливо... вгълбено... и нюансите, които улавяше в неговото настоящо държание изведнъж го накараха да достигне до неочаквана шокираща теория. Не, не теория... а поредно осезание.

- Вие... вие наистина сте свързани... - прошепна той. - Ти и твоят господар... сте едно цяло...

Роботът замлъкна- ако имаше дъх вероятно изразът 'дъхът му секна' щеше да е идеалният. На отсрещния стол, Данаил объркано гледаше и към двамата, а в следващите секунди се облещи, когато Харисън изрече на глас своето осезание, гледайки хуманоида право в очите с присвит, разчитащ го поглед:

- Господарят ти не е изпълнил обещанието си към теб, нали? Не ти е дал свободата така, както се е зарекъл в първите минути на будното ти съществуване. Разбира се, че не е- за него винаги са били важни само целите, с които те е създал. Затова и когато на даден етап, колкото и дълъг да е бил физическия му живот, той все пак е достигнал до своя край- както рано или късно се случва с всичко живо... същия този коварен твой повелител просто не е могъл да се примири, че няма да види крайната реализация на творението си... Затова... затова някак си е имплантирал своето съзнание нейде там из дебрите на твоето изкуствено такова, нали? За да може да се запази жив... за дългоочаквания момент...

Джайлс не отговори. Въпреки, че погледът му още изглеждаше гневен, той се отдръпна леко от Харисън и се опита да върне предишното си самообладание. Междуременно момчето констатира:

- Това обяснява няколкото твои крайни реакции, на които съм ставал свидетел... Господарят ти е затворен в теб и получава информация от теб за случващото се, може би дори някак гледа през твоите очи... Пази силите си за денят, в който отново ще бъде

самостоятелен индивид... Денят, до който ти ще си го докарал с вечното си механично и магическо тяло... Затова и не си позволява да говори от твое име- освен в мигове, в които яростта, заложена в същността му, надделява... Като например когато в онази планета с половинчатите предмети *моето* съзнание започна да надделява над *твоето*- на великия Джайлс Тъндър... Или когато в края на лабиринта и двамата осъзнавахте, че няма да ме спрете да стигна до предопределената си съдба и да ви разгромя... Или пък... сега, когато егото на *човека* у теб бе засегнато и той отново си позволи да прояви *човешки* емоции чрез теб...

Трудно бе да се разбере какво ли си мислеше хуманоида в момента- по време на речта на Харисън, въпреки силните му думи, той бе съумял отново да върне железния си леден вид...

Някъде там, вътре в изкуственото му съзнание обаче... той се беше изправил пред своя господар. Онзи човек, все тъй прикрит из сенките на множеството места, в които се срещаха от години, десетилетия, столетия... Местата из дебрите на свързаните им умове...

- Кажим им всичко. Не е нужно да крием повече. Ние така или иначе победихме - очевидно по-спокоен, господарят рече с тон, изпълнен с жар- този път жарта, породена от мисълта за близкото възтържествуване на идеалите му.

Джайлс се подчини. Кимна и съзнанието му се върна при двете момчета.

- Умен, находчив - прошепна тихо на Харисън. - Наистина, можеше да си идеалната... най-силна Частица.

- Значи е вярно!? - извика втрещения Данаил отстрани. - Онзи твой скапан господар наистина е хвърлил топа в неговия си свят, а съзнанието му е... в теб!?

- Правилно, макар и не казано с правилните думи - кимна Джайлс. - Да, моят господар е вътре в мен- от години е бил и ще бъде докато не види плода на труда в изначалното си съществуване. А той е много близо, повярвайте... Това, което предстои... ще надхвърли всичко, случвало се досега... Веднъж щом ти, Данаиле, асимилираш потенциала си, аз ти и общият ни господар ще...

- Ти няма ли да млъкнеш вече с тези небивалици!!! - извика Данаил. - Да му се не види, как е възможно да нямаш поне нещо общо с онези изумително напреднали хуманоиди на бъдещето от научната фантастика!? Как може да не си способен да развиеш поне един проблясък на СВОЕ СОБСТВЕНО СЪЗНАНИЕ!? На СВОЯ СОБСТВЕНА МОРАЛНА СИСТЕМА!? До кога ще слушаш един безсърдечен човек, който е предал дори и обещанието си спрямо теб!?

Отговорът на Джайлс не дойде веднага. Първо той изгледа двамата братя с леденото си високомерие. Чак след това каза:

- Когато нашият план се реализира... тогава никой няма да се сеща за обещания и подобни преходни работи. Когато нашия план се реализира, аз и моя господар ще...

- До кога ще спреш да говориш с недомлъвки!? - този път Харисън повиши тон. - Няма ли вече да ни говориш ДИРЕКТНО за този план- така де, нали сме заставени без желание да ти съдействаме за него!?

- Ах, милички... милички... - изсмя се Джайлс и отново тръгна да пристъпва измежду тях. - Как още не сте схванали какъв точно е плана ни? Каква е била изначалната цел на моя господар за Частиците още преди дори да създаде мен? За онова могъщо изобретение, което би му позволило да контролира времето и пространството като едноличен лидер?

- То е ясно, че изначалната му цел е да е фанатичен диктатор на всичко съществуващо! - извика Данаил. - Но КАК точно всички тези безумни премятащи хора насам-натам Частици ще му помогнат!? Как *моята* мощ ще му е от полза!?

- Нима не е ясно какво иска господаря ми? - Джайлс отново отвърна с въпрос, като се спря на едно място като за голямото дългоочаквано разкритие. - Той иска не просто да контролира всичко. А да започне този контрол от *Хаоса*. Да си владетел в що-годе подредени паралелни светове винаги крие своите рискове- някой разсъдлив и силен да се надигне. Но да властваш над тях във вида им, в който всичко е объркано, а ти единствен си способен да владееш тази обърканост... това ти дава *всичко*. Абсолютно всичко. А с теб до нас могъществото ни ще е дори още по-голямо- ти, който сам по себе си си достатъчен да преминеш жив през неповторимо и крайно пагубно пътешествие като онова, през което премина... Можеш ли да си представиш с какво бързо темпо бихме могли аз и ти заедно да разпръснем идеята на Частиците!? Всички онези Частици, които в бъдеще бихме създали ще доведат всички вселени до желания Хаос... а аз, ти и господаря ми ще сме над всичко това и ще сияем победоносно с величието на Частиците!

Данаил и Харисън знаеха, че Джайлс Гъндър и неговия господар са безумни фанатици. Но след тези думи на работа се чувстваха дори още по-покосени от размерите на техния фанатизъм. Дотолкова покосени, че известно време просто мълчаха изумени и не намираха думи, с които да изразят своя потрес...

В това време хуманоидът ги вкара в нов шок.

- И вероятно сега се питате как така тези двама преследващи величието следи се индивида не са се сломили вече от факта, че граденото с векове и хилядолетия от тях на практика току-що бе премахнато с един замах от момче, което дори не присъстваше в

първоначалните им планове? Ще ви кажа. Ще ви кажа, че ние с господаря ми всъщност... *пожелахме* това да се случи. В мигът, в който онзи Джайлс от бъдещето- настоящия аз от минутите преди единия от вас да се събуди- ми се яви, ние с моя господар автоматично разбрахме, че е нужно да оставим единия от вас да изпълни мисията си, за да можем сами да се убедим в зрелищата, които е способен да създаде той. Твоята мисия, Данаиле... цялото ти приключение до тук... то не е в наш ущърб. Всичките вече погубени ефекти от досегашните Частици... просто са били тест. Предистория на това, което предстои. Което предстоящо, всъщност, аз си позволих да започна в онези няколко секунди след като ти се събуди и двамата с Харисън просто се гледахте. Тези секунди за мен бяха доста повече време, в което аз се намирах на друга планета... полагайки основите на... Частици от ново поколение...

Гледаше ту към единия, ту към другия брат като изрече това, което ги накара да настръхнат:

- Тези Частици вече ще могат да са близо до всеки. Да са притежание на всеки. И никой няма да знае каква е същността им докато вече не е твърде късно... Защото говорим за планета, на която ясно изразена и призната свръхестественост почти няма- а и да има хората я отричат, защото ги е страх от паранормалното, от непознатото. Предпочитат да се подиграват на митовете за такива явления, защото ги зачитат за безумни. Има и такива, които наистина вярват в тях, но те са малцина- смеят се и на тях. Знаете ли, тази планета иначе прилича на вашата- тази от която идвате вие, Земята. А за разпръсването на новото поколение Частици избрах време, в което хората са все по-отчуждени, все по-мрачни. Мразят се, бият се, разкъсват се, убиват се... Извършват какви ли не мерзости, за да оцелеят... Но за всички тях има такива неща, наречени *развлечения*, които малко или много са способни на даден етап да ги докоснат всичките- да ги накарат да се откъснат от гадния свят около тях... А сред тези развлечения е нещо, познато и от вашия свят... книгите... - хуманоидът отново започна да пристъпва бавно и спокойно насам-натам. - Именно на една такава книга реших да заложа аз. Тя ще е първото зрънце от новите Частици. В момента, докато ние си говорим, тя се разпространява с невиджани темпове в този свят, в който всички я приемат просто за... четиво. Четиво... разкриващо нашата история. Да, позволих си да създам такава книга- чрез сигнали, които и в момента изпращам в миналото на един от многото писатели на тази Земя, който винаги е обичал да твори... В тази книга той разказва всичко най-важно, което ни се е случило до тук- без да подозира какво всъщност съм зложил в идеята на тази книга. Но ще разбере- и той, и всички, които в момента я четат и които, привлечени от онова примамливо чувство на изкушението, ще я дочетат дори и след като минат тази моя реч. Тук ще

си се усмихнат, ще им стане интересен необичайния литературен похват. Но и за миг няма да се замислят, че този робот от книгата за алтернативните вселени всъщност може би казва истината. Ще пренебрегнат туй, което е можело да зачетат за предупреждение. Неспособността им да вникнат в идеята за паранормалното, за величието на изобретеното в бъдещето... то ще ги погуби. Защото, прочитайки и последната дума от тази книга, те ще са се докоснали до една... Частица.

Личеше си му колко доволен бе докато гледаше ужасените погледи на двамата братя. И Харисън, и Данаил просто гледаха, а сърцата им препускаха безумно докато целите им тела трепереха.

- Чудовище... Фанатично чудовище... - бе единственото, което Данаил успя да промълви- и дори не знаеше дали го отправяше към Джайлс, към господаря му или и към двамата.

Роботът, за сметка на това, отново се усмихна. Загледа се в него и прошепна:

- Фанатично чудовище... родено за победител...

Сетне извърна погледа си към Харисън и го разтърси дори още повече с думите си:

- Време е.

Момчето пребледня. Започна да диша дори още по-тежко, особено като видя Джайлс да пристъпва към него.

- НЕ! - изкрещя Данаил отстрани. - Не, не го прави! Недей, братко! Двамата с теб ще измислим нещо друго!!! Ще намерим начин да победим тези изроди!!!

Харисън, колкото и болка и страх от неизвестното да изпитваше в момента, да види брат си в този негов тъй покъртителен и едвам борещ се да не се сгромоляса вид, за сетен път преглътна тежестта на гърлото си. Спогледа го вгълбено и даде на сълзите си да потекат като извори по бузите му. Изрече чувствено:

- Този начин съществува. И това... си *ти*, братко. Ти си този, който е предопределен да предотврати Хаоса и да възвърне естествения ритъм на всичко. Ти, а не аз. Твоята мощ... тя е тази, която ще оцелее след всичко. Твоята мощ на Частица... и на най-силния човек, когото познавам.

Не каза повече- просто стисна зъби и юмруци. Вече плачеше като малко дете- не можеше да се контролира. Така и не погледна отново Джайлс- не му се искаше този мрак да е последното, което очите му съзират. Искаше те да гледат към своя брат- неговия близък, с когото бяха създадени с една мисия, с една съдба, и може би някой ден, когато се срещнеха отново нейде там из необяснимото, щяха да имат възможността да се прегърнат отново.

Затвори очи и... се отдаде на това да го спаси.

- НЕ!!! - изкрещя с цяло гърло Данаил, чийто очи също се бяха просълзили.

Но не съумя да направи друго- не и в следващите секунди, в които тялото му сякаш премина през нещо, за което би било слабо да кажем, че наподобяваше остри магнитни вълни. Отначало това породи болка у него, но после изведнъж... му олекна.

Само физически. Защото след като отвори затворените си за няколко секунди очи, Данаил видя как Харисън просто се просна безжизнен на белия под. Столът му вече го нямаше- той все пак беше средство, което можеше да свързва само Частиците в две живи тела...

Все още дишаният младеж бързо осъзна, че същото важеше и за неговия стол, а съответно и за неговите окови- затова и с възможно най-голяма засилка отскочи към своя брат. Падна на колене до него и го пое в обятията си. Притисна го плътно към себе си и тогава, неспособен повече да задържа сълзите си, дори и силния Данаил Родбърг заплака неутешимо.

- Не... Харисън... Братко... - едвам промълви измежду силните си стонове. - Моля те... събуди се... Моля те, не ме оставяй... Недей... С теб трябва да сме в това *заедно*...

Но брат му дори не потрепваше.

Отстрани, Джайлс Тъндър гледаше към тази сцена със своята явна студенина, но и с неприкрито възтържествуване в погледа. Възтържествуването на него, на неговия господар или и на двамата... Безчувствено го подчерта пред все още живия брат като изрече тихо:

- Най-накрая. Ненужното е отстранено. Остава възвишението на... надделяващото.

Данаил му метна един разярен поглед, но без думи. После върна разстроения си поглед към своя бездиханен брат- не можеше да се примири със случилото се. Затова още известно време продължи просто да го притиска близо до себе си и да го поклаща като малко бебе, което приспиваше- но в случая се опитваше да го събуди.

- Харисън... братко... моля те... събуди се... - продължаваше да му шепне, макар и част от него вече да бе покосена от осезанието, че молбите му нямаше да открият своя отклик. Накрая, целия разтреперан, приведе главата си към тази на брат си и най-сетне изрече в живота си думи, в които преди не бе вярвал, но вече чувстваше - Обичам те... Обичам те, братче мое...

С разтрепераните си устни го целуна по челото, после притисна главата му към гърдите си и продължи да го поклаща...

Харисън чу тези думи- макар и вече да не се намираше тук, той все още съществуваше под някаква форма. Тези чувствени слова на неговия брат огласиха цялата околност като приказно ехо. А тази

околност все още нямаше вид- тя се състоеше просто от преплитащи се цветове, картини, видения... А нейде там, в дъното на всичко това... светлина.

Не светлината на Частиците. Не светлината на слънцето или луната, на магиите и явленията... Не на нещо, което някога беше виждал... А друга светлина- необяснима светлина... Допълнена от необяснимо усещане...

Вярвайки с тежест, че тази светлина бе пътя му към Отвъдното, Харисън насъбра силите, останали в понастоящем съществуващото му отделено от тялото душа и... полетя към светлината. Не беше готов да се потопи в нея, но знаеше, че трябваше да се опита да бъде...

Веднъж щом духа му потъна в тази светлина обаче... той почувства нещо различно от това, което бе очаквал. Да се каже 'нирвана' би било крайно недостатъчно- и безброй други подобни думи до една биха били недостатъчни. Не, това не се описваше- също както не можеше да се опише и самата светлина, и предварителното усещане по пътя към нея. Нито пък това, което младежът чуваше в момента- не беше просто песен, не беше просто глас, не беше дори и двете в най-идеалния възможен синхрон... Бе повече... Безброй пъти повече...

Една неопишуема безкрайност, която той самия никога нямаше да е способен да опише пред онези, които го питат за нея. В живота, към който щеше да се върне.

Изведнъж, щом светлината го обгърна напълно в това невъзможно да бъде изречено с думи измерение... Харисън се върна в другото. Също доста изумителното, но доста по-обяснимо измерение.

Отвори рязко очите си, а ноздрите и устата му си поеха въздух по-жадно от всякога. Раздвижването ми разтърси Данаил- не само тялото му, ами и цялата му душа, цялото му същество.

- Харисън... братко... ти... ти се върна! - възкликна с може би най-голямото щастие в живота си той.

- Дани... - към момента другото момче можеше просто да изрече името му- и на него, също като на близнака му, му бе нужно време, за да осъзнае какво се случваше.

И не само на тях. Изправен в целия си респектиращ блясък, застанал само на няколко крачки встрани на тях, Джайлс Тъндър, до преди миг възтържествуващ, сега просто ги гледаше. И ги гледаше. И... ги гледаше. Машинално, с изцъклен по съвсем нов начин поглед- като в някакъв транс; с неспособност да се раздвижи тяло- или поне в началото.

Изведнъж, механичната глава на андроида започна да се движи бавно и равномерно, пораждайки именно такова усещане- за механичност. От едната страна на другата и обратно. Бавно, плавно, премерено. А очите му- те същевременно се завъртаха на всевъзможни

посоки- също без твърде резки движения, като че премисляха и преценяваха нещо, но същевременно сякаш бяха загубили своето адекватно излъчване. Но все още бяха вледеняващи... все още бяха вледеняващи...

Данаил и Харисън, след като се откъснаха от първоначалната вълна от щастие, погледнаха към него объркани.

- Какво му става? - почуди се Данаил.

Брат му не можа да отговори веднага- просто защото осезанието и този път не дойде на мига. Но дойде- и когато това се случи накара Харисън да се разтрепери с нова вълна на удивление и да изрече:

- Той... не може да го разбере. Не е способен да го *прозре*.

- Това... което стана ли? Как ти се завърна към живота?

- Да... - прошепна Харисън премигващ и се изправи, поддържан от брат си- за радост и двамата вече не бяха в твърде тежко здравословно състояние. - Идеята за това невероятно нещо, което се случи... За това *необяснимо* нещо... За това *невъзможно* според заложеното му в базата данни явление...

Пристъпи към Джайлс, преценявайки го вторачено докато хуманоидът продължаваше да стои на все същото си място и да прави все същите си движения с главата и очите.

- Невероятно... - прошепна Харисън на брат си, който също застана до него. - През цялото време ключът към побеждаването му е бил там- системата му да зацikli, когато се докосне до нещо... извън пределите на обяснимото... Нещо, което не му е заложено да притежава, защото и създателят на неговата идея никога не го е притежавал, нито е вярвал в него. Онова, което, смее да се закълна, че докосна и самия мен и което, въпреки *на вид невъзможното*, помогна на теб да ме върнеш към живота със своята братска... обич...

Данаил му се усмихна благо, без да прикрива чувствата си. После изрече иронично:

- Защо ли не съм изненадан, че из базата данни на тоя отворко няма раздел за нещо подобно? И че сега изкуствения му и подвластен на чуждите интереси интелект се усеща принуден отчаяно да се мъчи да открие... отговор. Той и господаря му си бяха самоповярвали до такава степен, че дори и само мисълта да има нещо над тях и планове им за контрол над Хаоса... вероятно просто би ги накарало да се изсмеят вместо да се замислят. И те, също като други прекрачили границите на допустимото, смятайки се за недостижими...

- Никой фанатик от този сорт никога не се замисля, че колкото и обяснения за всичко да има в живота и в еквивалентите му по паралелните вселени... винаги ще остане и нещо необяснимо. Нещо, съществувало в безкрайност още преди най-ранното възможно

обяснение... и което ще съществува и в безкрайността на бъдещето на всички вселени... но никой никога няма да е способен да го възприеме напълно и да го опише - рече трепетно тези слова и погледна брат си с благ поглед. - Но ще е способен поне, макар и в статута си на нещо толкова по-нисше от него...

- ... да го почувства - Данаил, припомняйки си мъдри думи, които бе чул наскоро, довърши трепетните такива на брат си, дарявайки Харисън със същото излъчване като неговото и дори с още по-уверена възтържествуваща усмивка. После и двамата върнаха погледите си към андроида. - *А чувството* не е нещо присъщо за безскрупулна машина като Джайлс Тъндър... нито за още по-безскрупулния му господар - пак погледна другото момче. - И затова такива като тях нямат избор освен да паднат победени пред това величие, което са си мислели, че могат да надхитрят, да надскочат- дори и на тях да им е изглеждало така заради заслепението на самозабравилите се... те никога не са имали наистина такъв избор.

Настана мълчание. Харисън и Данаил, силно развълнувани от това да наблюдават зорко тъй обречените на провал търсения на робота, които той изразяваше единствено с все още доста премерените движения на лицето и очите си, просто замлъкнаха.

Това състояние на Джайлс продължи още известно време- в което операционната система на хуманоида претърси всички възможни кътчета в своето изкуствено съзнание, всички възможни изчисления от познанията си за вселените, за да открие... отговор. Но такъв нямаше у него- той беше просто един робот. Нямаше го и във все още живата и понастоящем отчаяно бореща се някак да оцелее човешка същност в тялото му- някои хора дори и в моменти като този не прекланяха глава, а търсеха единствено логиката, без да си позволят просто да... *чувстват*. И затова винаги щяха да са обречени на падение- с или без физическата част от себе си.

В миговете преди края, нейде там, в механичното тяло на мълчаливия робот проблеснаха реални искри, а наред изкуственото му съществуване се чу и един отчаян реален човешки вопъл, който само той можеше да улови, макар и да не беше негов... Отчаян и последен в едно дълго подобие на живот.

След това Джайлс Тъндър просто спря да функционира. Очите му останаха отворени и спокойни, а главата му леко се приведе напред.

Но не се свърши така- защото на това тъй могъщо изобретение и на неговия господар, а също и на всички навързани с тях елементи из паралелните вселени им бе предначертан и онзи, другият край, породен от свръхестественото, вродено в целия този злокобен проект...

Един обикновен футуристичен робот вероятно просто щеше да си остане изключен в подобна ситуация. Но този, съграден не само от науката, а и от магията, и обвързан с нещо тъй специфично и вече неспособно да съществува само без него... бе обречен просто на заличаване от съществуване. Затова, загубил предназначението си, хуманоидът нямаше как да не се разгради и физически. Разпръсна се в безброй песъчинки и... изчезна.

Този бе и мига, в който Харисън и Данаил усетиха още една от възможно най-мощните вълни да преминава през телата им. Отначало за момент сякаш и те се усетиха като несъществуващи, но това просто се явяваше онзи момент, в който обреченото да е несъществуващо едва за стотна от секундата бе замъглило възприятията им *на човешки души*. На такива, първоначално създадени като чиста свръзка между нематериалното, които във физическия си вид можеха да живеят дори и без онова, наложено им едва една безкрайна от мига по-късно...

Можеха да си разменят това прозрение дори и само с ококорени погледи- каквито си споделиха веднъж щом отново дойдоха на себе си. И щом осъзнаха, че те самите все още бяха живи, но Частиците вече не съществуваха.

Тридесет и втора глава Образите на Спомена

- Нещо... е различно...

Марина, вероятно заради усещането, което винаги е съществувало скрито дълбоко у нея като жена, носила в утробата на душата си деца-Частица, сега констатира нещо, в което не бе сигурна. Просто нейде там, у нея, един проблясък сякаш вече не бе същия...

Героите, наобиколили я в пространството с вратите, я загледаха колебливи. Никой от тях не каза нищо- защото друг женски глас привлече вниманието на всички им:

- Да... различно е... Защото Частиците... вече ги няма...

Щом мъжете и жените се обърнаха натам с изненада видяха, че познатата на всички им богиня се беше завърнала при тях- със своето сияние и респектиращо излъчване, макар и не в реалната си височина, но този път... с благо, лъчезарно изражение.

- Фолиана! - щастлива да я види, Кая мигом отскочи към нея и я прегърна силно, вероятно за да се увери, че очите и ушите не я лъжеха.

- Ти... ти отново си тук! - възкликна Одри като с останалите също се приближиха към богинята. - Значи... значи Джайлс Тъндър и Частиците наистина...

- ... достигнаха до края, който винаги са заслужавали - Фолиана довърши нейните думи, кимвайки с широка усмивка и развълнувани проблясъци в погледа. - Не знам как точно се е случило всичко... но знам... знам, че това зло, с което се боря откакто се помня... вече не властва из световете. Знам го, усещам го... Или по-скоро- не усещам наличието на Частицата в себе си - с чутовно вълнение си пое дълбоко въздух и, поемайки известен риск, изрече - И затова вече съм в състояние да говоря пред всички... за основата на случая... За групата от играещи си с границата на позволеното хора от бъдещето, сред които и водачът им, копнеещ да управлява времето и пространството и наел учени и магьосници, за да постигнат тази цел... За проваления експеримент, разпръснал Частиците из какви ли не паралелни вселени... И за робота Джайлс Тъндър, създаден също от мрачните копнежи на най-жестокия от всички и двама от подчинените му... Но всички тези неща... те вече са в миналото! Защото злото беше разгромено!

Изтръпна от сладкото чувство на удовлетворение, на облекчение, което я обгърна дори още по-пламенно щом, изричайки тези слова, тя доказа по неопровержим начин думите в края им. То обгърна и нея, и останалите- но все пак оставаше един изключително важен въпрос, който тормозеше всички:

- Данаил... и Харисън, когото Джайлс отвлече... - Марина, потрепваща като една майка, завинаги свързана с децата си, се загледа в богинята с поглед на надежда, но и на някакъв страх. - Те... те някак са изпълнили мисията си, но... но... дали... дали са...

Дори не можеше да изрече тази възможност- не само защото още сега усещаше болката от потенциално вероятното, а и защото нещо вътре в нея ѝ подсказваше, че тази опция не биваше да е описана в думи. Сякаш тя, като родител на близнаците, знаеше, че те бяха добре- което съвсем скоро и всички останали, включително също не напълно сигурната Фолиана с радост установиха.

- Абе има какво да се желае, ама... някак си се разминаха и те!

Беше познатия глас с познатия тон на Данаил- и вероятно до сега останалите герои не се бяха чувствали чак толкова щастливи да го чуят. А когато всички погледнаха настрани, по посока на гласа- към мястото, на което до скоро се бе намирала вратата за към недрата на последствията от Частиците- те установиха, че нея вече я нямаше, за сметка на което двама подкрепящи се един друг през рамо близнаци се задаваха от там, усмихнати.

- Харисън! - Хоуп, която откакто любимият ѝ бе отвлечен от коварния робот не бе спряла да трепери с тревога, сега ликуваше, което нямаше как да не се изрази с една от най-силните прегръдки някога.

Момчето и момичето се притиснаха едно в друго - щастливи, че имаха шанса отново да са заедно след всичко преживяно. Притиснаха се, а в последствие се загледаха един друг с неугасимата си любов и се целунаха чувствено по устните.

- О... деца... - прошепна тогава Аврил докато междувременно тя и всички останали отидоха до близнаците и започнаха да ги прегръщат, най-вече техните най-близки роднини Марина, Джъстин и Одри. - Вие... вие наистина успяхте!

- Както винаги им е било отредено - рече със своя благ поглед Фолиана, с което обаче предизвика някои от тукприсъстващите да я погледнат накриво.

- Както *ти* си им отредила! - изрече Джъстин с накривен поглед. - Имаш ли си представа колко много си заложила у две тъй млади...

- Хей, хей, татко... Нека поне засега да оставим каквото и да е негативно настрани - подкани го Харисън, потупвайки го леко по рамото. - Трябва просто... да сме щастливи. Че се приключи.

Дори и само с обръщението си към него - 'татко' - бе успял да трогне до такава степен Джъстин, че той да не почувства никакво желание да му опонира. Главата на семейство Фалкън се загледа с обич към своя син и го прегърна гордо.

- Какво точно се случи? - нямаше търпение да попита Одри своите братя.

- Дълга история - Харисън я дари с един традиционен отговор, който Данаил подсили по своя си начин:

- Просто дълга? Брат ми, ти шегуваш ли се с мен? Беше *твърде* дълга! Нямам търпение да си взема един хубав душ!

Възкликна и размаха с ръце на двете си страни, но изведнъж... се спря. И се загледа в ръцете си облещен.

- Всичко наред ли е, момчето ми? - загрижи се за него Марина.

- Да... така мисля... - прошепна той. - Но... мога да се закълна, че току-що... колкото и невероятно да звучи... дори и без да имам силата на Частиците у себе си... аз изпитах потенциалната мощ да създам проход от едно място на друго... В случая - от тук до душ кабината, в която копнея да отида!

Всички бяха изумени. Сред които Фолиана, разбира се, както обикновено изглеждаше най-малко изненадана, макар и също като останалите да не бе очаквала това.

- Значи една от теориите, които с Хетфийлд имахме за детето-Частица... е била вярна... - прошепна тя и предизвика всички този път да се загледат в нея, като за нужното обяснение - аз и той знаехме колко могъща е силата на Частиците... Знаехме, че белезите от нея в съществуването на някой, роден поначало с тази сила... може да останат

трайни - тук тя погледна към Харисън. - Ти чувстваш ли същото като брат си или поне нещо от сходен калибър?

- Ами... не... - отвърна колебливо момчето и се загледа в своите собствени ръце. - Но ако трябва да направим някакво сравнение- същото не може да се каже за онзи огън, който действително усещам у себе си, откакто го отключих в Средновековието. И с който знам, че по всяко време бих могъл да се превърна в дракон, като семейството си.

Погледна към родителите си, които бяха сред най-ярките представители на този род на хора-дракони. Същевременно, Данаил с някаква тревога се обърна към Фолиана:

- Чакай, чакай... Значи твърдиш, че е възможно Частиците все още да живеят някъде у мен!?

- Не, не, не се изразих правилно... - побърза да разсея смущаващите съмнения богинята, махайки с ръка. - Нямах предвид, че у теб е останала каквато и да е форма от Частиците. А че те, с влиянието си у теб в целия ти живот, а и в допълнение на изумителната изключителна същност, която винаги си имал *именно ти*... вероятно така са изкривили някои процеси в теб, в тялото и в душата ти... че ти да продължиш да притежаваш някои от свръхспособностите им... ако не и всичките.

- Значи... значи без дори вече да съм Частица... аз... аз още имам у себе си потенциала за поддържане и развитие на... силите, вродени ми от тях? - Данаил не можеше да повярва- продължаваше да гледа с изумление и ръцете си, и цялото си тяло.

- Да - потвърждението на богинята изглеждаше доста сигурно.

Данаил погледна към Харисън. Някак гузно.

- Аз... аз съжалявам!

- За какво? - запремигва брат му, объркан.

- Че как за какво? И двамата сме си заченати и родени с идеята да притежаваме силите на Частиците... а накрая само аз се уреждам с тях трайно само защото съм стигнал там, до където е трябвало, малко преди теб! Доколкото се познавам, вероятно още като сме се засилвали натам, съм те избутал и затова първи съм влязъл при Частицата! Братко, много неудобно се чувствам, сериозно!

Думите му бяха посрещнати със смеха на повечето присъстващи-нямаше как, бяха типично в стил 'Данаил' но същевременно и наистина приповдигащи настроението.

- Няма за какво да се притесняваш... камо ли да се обвиняваш! - с позитивна усмивка, Харисън го потуша по гърба. - Никога не съм държал на тези сили- до скоро дори не знаех, че съществуват. А и, ако трябва да съм честен, не съм сигурен до каква степен бих искал да се мъча да ги развивам и използвам... без Лу...

Отдели една въздишка за може би единствената вече несъществуваща машина, за която съжаляваше. Но и остана позитивен - в последните им мигове на общуване тя бе поискала от него именно да остане силен и борбен, въпреки потискащото.

Данаил го разбра и донякъде се успокои, дори му се усмихна.

- Е... а сега мисля, че е време да се пренесем някъде другаде, преди да се е стигнало до още някое и друго неловко обсъждане на процесите по зачеването на близнаците - чу се тогава гласа на също подсмихнатата Марина, която после допълни - Предлагам всички да отидем в имението "Връхъ"- там, където започна всичко... или поне където децата бяха въввлечени във всичко... - не си спести и сарказма спрямо Фолиана и също като съпруга си я изгледа накриво, но не каза повече, защото предпочете да се съсредоточи върху хубавото.

Самата богиня кимна. Огледа се и рече:

- Това пространство свърши добра работа през годините. Нека да го използваме за един последен път.

Тя, като създателка и повелителка на обграждащата ги белота и проходите в нея, пристъпи до една конкретна- Георги и Аврил вече я познаваха. На богинята не ѝ се наложи да тропа по нея, за да ѝ отвори някой- тя сама разкри този път за всички. А те един по един я последваха от другата страна.

Последни тук, разбира се, останаха тя, Харисън и Данаил. След като известно време гледа към близнаците, богинята с усмивка ги остави сами за няколко секунди- като за да огледат за последен път те единственото място, което се бе явявало някакъв символ на спасението на жертвите на Частиците... преди появата на самите тях двамата.

- Наистина се справихме, а? - изрече тихо Данаил. - Изглежда като сън, но... е реалност.

- Да - отвърна с блага усмивка Харисън и двамата се спогледаха.- Реалност е.

После се извърнаха на другата страна и преминаха през портала, затваряйки това пространство зад себе си.

- Ето няколко купи с пръжки по селски! И пържени картопки с чубрица! И тортичка! Ах, добре, че се сетих да направя и достатъчно смокинови сладки, които тъкмо отиват и на компота от праскови- че иначе яденето можеше да не стигне за всичките ни славни герои!

Надали за някого бе изненада колко щастлива се чувстваше Галя задето приключението най-накрая бе приключило и всичките ѝ близки се бяха завърнали при нея- там, в къщата на хълма край Каблешково. В

момента тя до такава степен бе обсипала не много голямата стъклена масичка в хола с какви ли не храни и напитки, че насядалите по креслата и диваните герои наоколо се притесняваха, че дори и най-малкото помръдване на едното ще събори другото.

За първи път тук бяха всички- както приключенците измежду вселените, така и магьосникът Грифин, а също, разбира се, и възлюбения на Галя- Макс. Всъщност, съвсем всички- защото в момента един от възможно най-главните играчи в историята, Данаил, си взимаше бленувания освежаващ душ в една от баните на горния етаж.

След като героите вече си бяха приказвали за какво ли не във връзка с Частиците, очаквано, бяха наизрекли и някои други въпроси- за оставеното далеч оттук.

- Значи си напълно убедена- знаеш кое точно беше *онова* Средновековие, в което живяхме? - Хоуп гледеше с надежда към Фолиана. - Моля те, убеди ме, защото иначе бих се чувствала като най-лошия стопанин на еднорог някога задето зарязах моя самичък в паралелен свят!

- Някои поне не сте имали избор, а други- като например най-лошите стопани на мамути някога- буквално забравихме да вземем верния си другар с нас - с чувство за самоирония, стоящата отстрани Кая се обърна към нея подсмехната.

Фолиана също бе с усмивка на лицето си- тя единствена стоеше права на известна дистанция от останалите, вероятно за да може всички да я виждат, когато им дава отговори (нормално бе тя все още да е една от най-запознатите със случая).

- Не се тревожете. Знаем кои точно са световите, в които сте оставили своите другари. Още днес ще се погрижа те да се върнат при вас - рече богинята и изведнъж обърна погледа си към двама от другите хора тук. - Същото важи и за някои от тукприсъстващите, които вероятно биха желали да се завърнат по своите домове... или някъде другаде, където биха се чувствали повече на място. Бих направила всичко необходимо по въпроса.

Говореше на Ракул и Карло, които дори седяха един до друг. От които старицата се загледа във всички около себе си, най-вече в Хоуп, и първа отвърна на богинята с усмивка:

- Аз ще си остана тук. В света, в който съм родена, понякога съм била щастлива, но за жалост винаги съм била сираче и никога не съм имала това, което получих по време на вълнуващото ни приключение... Семейство...

- Ах, колко се радвам, че си взела това решение!- възкликна внучката на Георги и Аврил и се пресегна, за да докосне ръката на ценната за нея възрастна дама. - Може да дойдеш с нас в нашия си град

в Америка! Ще ти помогнем да се установиш, а и ще те запознаем с още много хора, с които със сигурност ще си паснете и ще си станете добри приятели!

- Благодаря ти, миличката ми... За мен ще е удоволствие... - каза с признателно изражение широко усмихнатата Ракел.

- Ами ти, Карло? - обърна се тогава Хоуп към все още мълчаливия мъж. - Имаш възможността да се върнеш както в родния си свят, така и в Средновековието, където като че ти харесва много повече. Предполагам, че ще приемеш предложението на Фолиана?

Русият мъж остана мълчалив за няколко секунди, по което време погледите на всички бяха съсредоточени в него. Изненада ги с отговора си:

- Всъщност... истината е, че аз вече съм в родния си свят.

- О... значи и ти си от *нашата* планета в *нашето* паралелно пространство? - попита Аврил.

- Да. И... не знам... Да се завърна на това място може би ме накара да осъзная, че просто трябва да си остана тук. И... знам ли... да пробвам да изградя наново живота си, въпреки онова, което...

- Голямата звезда се завърна, ако е липсвала на някого! - този ведър, шеговит вик изведнъж го прекъсна и накара всички да погледнат към портите на хола, през които тъкмо бе влязъл единствения мъж, който до този момент бе отсъствал тук.

Данаил- в своето все така приповдигнато след победата си настроение, а и значително по-свеж след душа, взет с такава цел. Разбира се, с появата си момчето успя да накара доста от присъстващите да се ококорят- не заради възклицанието му, а заради... вида му.

Младежът беше гол, с една единствена кърпа, препасана около кръста. Така, както вероятно доста хора си се разхождаха след душ... вкъщи.

- Какво има? - отначало почуден защо всички го бяха зяпнали така, накрая той сам се огледа от горе до долу и сякаш схвана- и, колкото и невероятно да звучеше, това накара Данаил Родбърг да се почувства леко неудобно. - А... съжалявам... Не се замислих... Инстинкт от старите ленти, разбирате! Изглежда, че ще трябва да науча това-онова за уместното поведение!

- Не е наложително да променяш из основи начина си... на живот- макар и да се притесняваше, че бе възможно така да пусне лъва от клетката, Джъстин си позволи да каже това на сина си, въпреки което и да допълни - И все пак, когато не искаш да създаваш лошо впечатление, и то пред дами, би било добре да си наматаш поне един халат, синко.

- Може именно дамите да са целта му- или поне тези, които не са му роднини - позволи си да е шеговито саркастична Хоуп, припомняйки си закачките на Данаил с нея в началото на познанството им.

- Споко- все още ме държат гадните спомени от полу забивката със случайната непозната в дискотеката и с горещата омъжена сервитьорка в странноприемницата! А днешния Данаил Родбърг като че изпитва нуждата от почивка от твърде разкрепостеното! - полуголият мъж изрече това, поглеждайки с усмивка към Георги, с когото неотдавна си бяха говорили по този въпрос. Но същевременно младежът не се усети навреме как, все още облечен единствено с кърпата, си придърпа една табуретка и седна на нея с раздалечени крака... пред погледите на всички.

И този път осезанието дойде бързо- той дори се изчерви леко, което също не бе съвсем типично за доскорошния Данаил. С надеждата малко хора да бяха видели каквото имаше да виждат, той мигом се изправи и, ухилен до уши, каза:

- Добре, нека първо да отида да си облека някакви дрехи преди да продължим да си приказваме!

Не предположи, че щеше да се изчерви дори още повече- но този път не заради самия себе си, а защото също изявено шурата и не винаги замисляща се Галя отведнъж отиде пъргаво към него, хвана го за едната ръка и го издърпа извън хола с думите:

- Ще ти е нужен по-голям размер слипове, палавнико! Нека те заведе да ти дам едни дето тъкмо бях купила за Макси!

Да видят физиономията на един засрамен Данаил Родбърг, и то такъв, контролиран от неповторима фурия като Галя накара доста от останалите присъстващи да се засмеят. Не по-малко смутен изглеждаше и самият възлюбен на дамата, който просто се ухили след нейните думи.

Темата в стаята скоро бе сменена с по-сериозна- от Аврил, която се обърна към Фолиана с думите:

- Има нещо, което не ми дава мира и няма как да не те попитам. Онези, за които със сигурност знаем, че Джайлс е премахнал от пътя на плановете си, правейки ги жертви на Частиците... Истинският инспектор Димчо Яков и онзи лекар от болницата, в която е попаднал Дани като бебе... а също така и твоят приятел Хетфийлд... - тук сниши тона си, защото усещаше, че това бе деликатна тема за богинята. - Какво е станало тях? Сега, когато основните ефекти от Частиците са изчезнали... ще се върнат ли тези хора и други като тях... у дома?

Фолиана отдели въздихание. Прошепна:

- Уви, не бих могла да отговоря със сигурност. Частиците, макар и вече да не съществуват, са оставили някакъв ефект в някои вселени- в миналото, в което са съществували. То не е заличено- не и напълно.

Всъщност, да съществува този ефект дори е *наложително* на много места. Както казах и на Данаил, когато го запознавах с разграничението между видовете последствия от Частиците- има два вида, които биха могли да съществуват без да пречат на баланса в световите. Единият е този- в който е било *нужно* Частицата да повлияе. В другият не е било нужно, но последствията могат да се поправят от само себе си във времето. Не съм сигурна дали въпросните жертви на Джайлс попадат към някой от тези типове, но... уви, конкретно за Хетфийлд бих могла да ви дам информацията, че той още не се е завърнал на никое от местата, на които би отишъл при победата на доброто. Иначе със сигурност щеше да ми изпрати необходимия сигнал.

- Ех... дали в такава ситуация може да е успокоение това, че *така е било писано*? Или че рано или късно всичко естествено ще си се върне към предначертания път за развитие? - почуди се с въздишка Хоуп.

- За мен не е успокоение. Затова и борбата ми с Частиците малко или много продължава- поне по отношение на издирването на Хетфийлд. Не бих могла да го оставя- не и след като беше до мен през цялото време.

- По някое време, като го намериш, се върнете тук- подготвили сме ви и на двамката изненада в килера - Джъстин, който не спираше да е саркастичен спрямо богинята, в изминалите часове откакто случаят бе приключил продължаваше да си позволява някое и друго такова подмятане.

А също и съпругата му, Марина, която, докато другите тук се смееха, а богинята с достойнство приемаше намека, се изправи. Пристъпи към Фолиана и, заставайки пред нея, каза:

- Позволяваме си постоянно да ти припомним чрез някое и друго подмятане какво си ни причинила, но... не мисля, че досега сме си позволявали да ти кажем директно, без странични обстоятелства, че... наистина сме много наранени от това, на което си ни подложила.

Мъжа ѝ се изправи и застана до нея. И двамата гледаха към богинята с присвити погледи докато тя самата не променяше своя-мълчалив и готов да понесе критиката им. Затова и следващите им думи донякъде я изненадаха:

- Да ни причиниш нещо такова като да ни накараш да забравим собствените си деца, с цел да ги използваш за твоите си планове... е недопустимо. И жестоко. Не мисля, че някога ще можем да го забравим и просто да си бъдем приятели с теб, макар и да си ти личи, че имаш и доста позитивни и интригуващи качества - каза Марина, след което обаче допълни - И все пак... и ние двамата сме виждали какво ли не, борили сме се сами срещу какви ли не злини и често ни се е налагало да взимаме трудни избори. Затова знаем, че и избора за теб е бил тежък. Но е

трябвало да го направиш. И от това... в крайна сметка излезе нещо добро. За благото на всички.

- А и този твой план въпреки всичко ни сдоби... с още две деца - допълни Джъстин и с усмивка погледна Одри. - Не че и многото други не бяха достатъчна радост в живота ни, но... да имаме Харисън и Данаил, тези две наши чедра, заченати по най-уникалния начин от всичките до сега... това е благодат.

- Няма да ти казваме, че сме ти благодарни- не го заслужаваш - допълни Марина. - Но... решихме да не бъдем и твърде крайни с теб.

Фолиана ги изслуша и кимна. Сетне обозря и тях, и всички останали наоколо, и изрече:

- Разбирам защо е трудно да получа признания и почести от вас - аз самата знам, че не ги заслужавам така, както би ги заслужил някой, придържащ се единствено към етичните методи. Но затова и съм родена като божество- някои от нас понякога предприемаме крайни и радикални крачки, от които едни са обречени да страдат... но в по-мощен план това е за благото на всички. Затова и се надявам с времето, в историята, в която всички ние участвахме, в този нов мит за Фолиана, който всички ние задружно съградихме, името ми поне донякъде отново да е символ на... доброто.

Прошепна последните си думи, пое си въздух и погледна към своята вярна приятелка Плами-Ди. Марсианката улови нейния намек, че бе дошло времето двете да се оттеглят в своя свят, в своята паралелна вселена. Затова и се изправи, огледа с топла, ведра усмивка всички наоколо, а някои от тях (Одри, Ферди, Дайами и Кейлъб) дори си позволи да помилва нежно. Сетне пристъпи с богинята към вратите на хола.

Преди да са излезли, Фолиана си позволи да дари с един последен благ и изпълнен с достолепно излъчване Харисън. А тъкмо по това време в стаята се върнаха и Галя и другия близък- Данаил- когото тя изгледа по същия начин. И двете момчета, макар и все още с изявени резерви към нея, си позволиха да ѝ подсказат, че мислеха като родителите си.

Тогава Фолиана и Плами-Ди излязоха от помещението, а вратите се затвориха зад тях.

- Е... след като някои най-накрая се разкараха... истинския купон може да започне! - позволи си шеговито да възкликне Данаил, при което дори да отиде настрана, до вградената в стената аудио уредба, и да усили класическата музика, която звучеше за фон и която го подтикна да допълни - А след като ще ми се наложи да съм облечен... май това е идеалният жанр!

Другите се усмихнаха, някои се засмяха. Всички се впуснаха в какви ли не други разговори- както обвързани с историята за Частиците, така и по всевъзможни други теми.

Сред тях бяха и двама от младите в тази картинка, на които си им личеше колко привлечени бяха един от друг- а за някои бе станало ясно и че вече си бяха станали доста близки. Кая, скоро след като жената, която чувстваше като майка, си бе тръгнала, се изправи и отиде до прозореца встрани, където се явяваше една от онези удачни точки на този етаж, от който имаше добър изглед към българските околности. Кейлъб забеляза това и застана до нея, като за да я загледа и да ѝ каже с усмивка:

- А сега... накъде?

Тя го погледна, също усмихвайки му се леко, но някак загадъчно, с полупритворен поглед.

- Интересува те дали неотразимата пещерна жена е готова да има по-сериозна връзка с теб?

- Ами... да - реши да бъде директен засмения Кейлъб. - Така де, ти не се върна с Фолиана в нейния свят, което... обяснимо ми дава някакви надежди, че може би си решила да останеш тук, в *нашия* свят.

Знаеше двусмислието на подчертаната дума. Знаеше го и умишлено я бе изрекъл, защото тръпнеше да види реакцията на момичето.

Кая, макар и да потрепна с нотка на приятно чувство, запази досегашния си вид на някак тайнствена дама. Пресегна се към лицето на младежа, за да го помилва по едната буза и му прошепна:

- Човек понякога принадлежи към повече от един свят, любовнико.

Рече му го някак предизвикателно, след което му намигна, извърна се на другата страна и тръгна към вратите на стаята. Излезе навън, а звукът от токчетата на съвременните обувки, които вече носеше, се чу нагоре по стълбището.

Кейлъб, след като няколко секунди я наблюдава с вълнение, накрая запремигва, поклати глава и изрече осезанието, което изневиделица се появи в ума му:

- Ей, чакай... ама това... намек ли беше? Ама че задръстен можеш да бъдеш, друже!- каза сам на себе си, след което с разгорещено тяло се насочи в същата посока, решен да последва младата дама на горния етаж- с надеждата правилно да бе разбрал нейния сигнал.

Изпита нюанси на фрустрация, когато изведнъж схвана, че не беше съвсем така. Още щом излезе от хола и тръгна нагоре по стълбището... Кейлъб се спря. Видя на едно от стъпалата бележка, видимо поставена там, за да бъде забелязана. Приведе се и я взе. Прочете я- не беше дълга, но обясняваше достатъчно:

... а скъпата ми божествена покровителка знаеше, че аз съм сред тези хора- тези, които не са само за едно място. Затова засега пътят ми продължава... с нея.

Но това, което имахме с теб, ще остане завинаги част от мен, независимо дали е писано аз и ти да се срещнем отново или не, красиви модерен пленнико на неандерталци...

Кая,

Тази, която без да знае отне своята девственост

Усмивка. Макар и на раздяла, удивителната млада дама, която бе разтърсила света на Кейлъб, го даряваше с такава.

А усмивките в този дом продължиха целия ден- някои благи, макар и леко натъжени, като тази на Кейлъб, други- изключително радостни от възможността изначало някой от тях... да се усмихва.

Имаше обаче и усмивка с друг нюанс- тази на единия от чувстващите се някак дистанциран от останалите, мъж. Карло, взел си една чаша с компота на Галя и смесил го за освежаване с някоя и друга глътка джин от рафта с питиетата в хола, по едно време застана отстрани, при вратите на стаята, и се облегна на рамката. Загледа се във всички тези тържествуващи хора пред себе си и, макар и все още да чувстваше своя път оттук нататък като доста неясен и объркан... се усмихваше леко. А причината за неговата усмивка стана ясна в последвалите минути, в които един разговор направи по-ясни и други неочаквани фактори от неговия живот... и не само неговия.

Карло, допил напитката си, остави чашката на един шкаф отстрани. Обозря за един последен път всички в стаята и се извърна на другата страна- към изхода от къщата. Бе решил да си ходи без да съобщава- не му се искаше да започнат да ваят съчувствия към него и предложения как могат да му помогнат оттук нататък в този свят, в който шеше да му е нужно време, за да се почувства на мястото си.

Но изведнъж, тъкмо преди да е стигнал до главната врата на големия дом, мъжът се спря, защото чу забързани стъпки зад себе си- някой бе решил да го настигне. Обърна се натам и потрепера- това беше Данаил.

Данаил, който за първи път го гледаше по начин, коренно различен от всички досегашни по време на малкото случаи, в които бяха оставали само двамата заедно. Поглед, някак сбърчен, изпълнен със съчувствие и... вина.

- Не бива да си тръгнеш преди да сме поговорили. Само аз и ти.

Карло го прецени изпод вежди, сетне поклати глава.

- Не мисля, че има за какво да говорим.

- Има. И двамата го знаем - рече тихо Данаил и пристъпи бавно към него, като с всяка следваща крачка нюансите в погледа му придобиваха все по-задълбочен гузен вид. Същият бе и гласа му, както и трепета в този глас, когато той изрече - Дори не те познах. До такава степен бях обезличил лика ти в самовлюбеното си съзнание... че не те познах. Но вече знам. Вече помня.

Пролича си, че и Карло се развълнува- може би чак сега той разбра какъв характер придобиваше тази сцена помежду им. Въпреки това махна с ръка и отново поклати глава, готов да си тръгва:

- Казах ти- няма защо да говорим дори и за това. То е минало.

- Но се е отразява и на настоящето... и вероятно ще се отразява на бъдещето - другият мъж го хвана за ръката, спирайки го, а в последствие двамата отново се загледаха в очите докато тези на Данаил проблясваха по специфичен начин. - Аз те превърнах в това, което си сега, нали? Грешно ти показах, че в живота побеждават само онези, грубите... онези, които надделяват като мачкат останалите... Виждам го, Карло. Виждам го у теб- ти и аз имаме много по-общо, отколкото другите биха могли да предположат.

Карло помълча няколко мига, в които просто гледаше с присвития си поглед Данаил, а през ума му се преплитаха всевъзможни варианти какво да му отговори. Накрая изрече:

- Както вероятно и ти от своя страна вече си разбрал... ние сами се изграждаме такива, каквито сме. По пътя можем да срещнем хора, които да ни отклонят от досегашната ни насока, да ни станат модел за подражание- като например популярния училищен отворко, за когото свитото момченце с очилата беше просто един от неудачниците, над които да взима превес и така да се изтъква пред другите... Но тези модели за подражание... те винаги биха могли да си останат просто модели за подражание. Аз не бях длъжен да заприличам на теб- можеше да отстоявам повече себе си, пък макар и с цената на още и още огорчения... но хората понякога сме слаби. А един слаб човек... може да предаде своята слабост и на другите и в свят като нашия това да се нарича 'готиното'. Затова и вече не те съдя... Не и след като разбрах какво е да гледам през твоите очи...

Другият младеж го изслуша мълчалив, а накрая просто кимна, с лека въздишка. Но още щом Карло се извърна на другата страна и отново понечи да излезе, го попита:

- Какъв мислиш да е пътя ти оттук нататък?

Неговият някогашен съученик се спря на мястото си. Погледа го през рамо и каза:

- Моя брод ще каже. Но съм обнадежден, затова и тръгвам с усмивка. Надявам се да съумея да отключа такъв етап от живота си, в

който да не ми се налага да предпочитам живота в старо време, в което да изпъквам така, както съм се опитвал, но не съм изпъквал в своето си... Но дори и без да си бягал, и ти знаеш какво имам предвид, Данаиле.

Да, другият мъж знаеше. Затова и сега само кимна, но преди да е оставил Карло да излезе от тук и да тръгне по необятния път на своите дирения, си позволи да му каже:

- Наричай ме просто Дани.

Проблясък в погледа и тънката усмивка, която донесе на лицето на мъжа, си заслужаваха- дори и след като Карло излезе и затвори вратата зад себе си, Данаил още няколко минути продължи да мисли за тях и да се надява, че поне този път е съумял да сглоби нещата... правилно.

Беше изваден от това си вглъбение рязко.

- Ама накъде взеха да се разотиват всички!? - ненадейно, мощния троснат глас на Галя огласи както това фойе, така и хола. - Никой ли няма да остане за церемонията по... затварянето на портата!?

Хората в стаята я изгледаха объркани, а също и Данаил, който се върна в нея.

- Какво затваряне? - почуди се Хоуп.

- Ама как какво? Само аз ли чак сега загревам, че откакто съм отворила портите на градинаря... - погледна закачливо Данаил и му намигна - ...така и никой не я е затварял до сега? Само аз ли трябва да мисля за тези неща?

- Ами... все пак се предполага, че още от началото *ти* си поела отговорността за имението и за това децата да са живи, здрави и на сигурно място - този път сарказма и шеговитото присвиване на вежда Марина отправи към жената, която познаваше от както се помнеше и може би точно затова не се изненадваше от нищо при нея.

- Айде сега... формалности! - махна с ръка Галя и се огледа. - Къде е дистанционното за портата, някъде тук го бях оставила!?

Толкова се беше залисала в търсенето, че ненадейно, без да иска, с крак бутна една от купите със сочни пръжки с мазен сос от масата- така, че неволно я събори върху падналото на земята... дистанционно. То издаде някакъв звук и... спря да работи.

- О не! О не!- започна да се вайка жената, приклякайки пред повредения уред. - Ами сега!?

- Ти нямаше ли и някакво приложение на телефона, с което да затворим вратата? - попита Макс, но още преди Галя да е отговорила се досети за нещо, което тя му бе казвала.- А да... вярно... и телефона ти е за поправка след вируса, който го нападна докато ти влизаше из какви ли не съмнителни сайтове, за да търсиш помощ при издирването на децата...

- Именно, бонбончето ми, именно! - продължи да крещи драматично Галя. - Ах, ами какво ще правим сега? Ако още някой зъл робот дойде и иска да влезе?

- Ако и той е от преобразяващите се- няма да има голяма разлика- констатира засмяна Одри.

- Хм... да, знаеш ли, права си - нещо сякаш изведнъж успокои Галя и тя се изправи.- А и без това тук сме доста хора и ще можем да се защитим ако стане нещо.

- Повечето от нас ще си тръгнем още тази вечер или най-късно утре сутрин, нали знаеш? И то заедно с... децата - този път Аврил бе тази, която подметна и дебело подчерта това с шеговит сарказъм пред някогашната си дойка.

- Ама как ще си ходите!? - Галя се тросна. - Нали утре вечерта сме на концерт!

- Какъв концерт? - попита Марина.

- А, да, вярно че и това така и не ви го казах! Успях да презаверя билетите за пропадналото ни посещение на естрадното събитие на годината, което изпуснахме в Каблешково, но утре вече ще го изнесат недалеч отгук- в Бургас! И този път само някой да ми е изчезнал! Ще види, че и аз мога да съм зла като Джайлс Тъндър!

Убедени бяха в това- или поне, че може би някъде там тя си вярваше, че наистина бе респектираца. Също колкото убедени бяха, че Галя бе един от хората, които лесно можеха да ги разсмеят- както всички задружно се посмяха и сега.

Но отново тази мисъл, тази идея- че най-накрая имаха възможността да се смеят волно, от сърце... тя си оставаше най-сладката.

Стъмваше се.

Въпреки, че някои от най-добрите изгледи от имението "Връхъ" се виждаха предимно от горните етажи, имаше и едно скалисто кътче зад къщата, намиращо се точно при ръба на възвишението. Тук пейзажа беше възхитителен- на необятните поля и безбрежното на вид море в далечината. А и на залеза... Онези няколко минути, в които слънцето се скриваше зад хоризонта, а небесата и облаците бяха красиви... сияещо оранжеви... розови...

Харисън бе забелязал това кътче докато се беше нанасял в едната от многото свободни стаи в къщата- поне като за нощта, в която всички щяха да останат да спят тук след като Галя бе успяла да ги убеди (всъщност направо не им бе дала право на избор). И бе решил да дойде, да поседне на издадената при ръба скала и просто... да наблюдава.

Благодарен, че най-накрая в живота му имаше толкова много светлина. Толкова много красота и топлина, толкова много потенциал за бъдещи мигове с онези, които щяха да го правят... щастлив.

Харисън беше благодарен, но и леко гузен- че не се бе сетил навреме да повика тук и своята възлюбена Хоуп, за да станат заедно свидетели на този романтичен залез. За сметка на това обаче скоро установи, че все пак нямаше да е сам тук по това време- защото неговият брат Данаил, забелязал излизането му, бе решил да го последва.

- В хубав край съм израснал, а? - попита го с някак вдъхновено изражение, като си позволи да седне до него, от дясната му страна. - Поне това да му е хубавото на всички тия преплетени планове на лоши и добри герои- че неволно съм се озовал в държава като България, която, въпреки всичко, през което е преминала във времето, си е останала... такава...

Загледа се с притворен, прехласнат поглед към хоризонта. Вдиша от чистия въздух и несъмнено се почувства горд българин.

- Наистина, прекрасно е... - съгласи се брат му, все така вгълбен в сякаш изрисуваната природна красота пред тях.

- Трябваша ми няколко паметни дена време да го прозра, но... какво ли повече бих могъл да искам за деветнадесетия си рожден ден? - Данаил успя да привлече вниманието на брат си и да го накара да се ококори, както и бе целял.

- О... днес е... Да, наистина е днес... Изобщо не се бях замислил... Какъв символичен ден за... победата... Странно, че и Фолиана не го отбеляза.

- Може и тя да не се е сетила- и на нея някои неща понякога ѝ убягват, както се уверихме вече. Но аз да не говоря много, де. От толкова много скокове насам-натам и вълнения... и аз самия загрях едва преди малко- каза другият близък, подсмихнат. - А преди всичко това да се случи градах някакви титанични планове за най-големия тузарски купон на всички времена...

- Все още може да се направи нещо по-въпроса - каза леко през смях Харисън. - Вярно, че всички вътре са доста уморени, но ако си направим труда да им кажем, че имаме рожден ден (най-вече на такива като родителите ни, които е добре да го знаят, де)... вероятно ще се получи някаква веселба.

- Не вероятно, а със сигурност- мислиш ли, че Галя би изпуснала възможността за парти? - Данаил също се засмя, а накара и брат си отново да стори същото. - В страхотно семейство се озовахме, а? Страхотно и... незабравимо...

Рече това с трепет и с някак по особен, отнесен напред поглед. И брат му потрепна- макар и по друг начин. Погледна близка си в очите и след като помълчаха няколко секунди, му каза благо:

- Честит рожден ден, Дани.

Данаил му отвърна със същия поглед и същото пожелание:

- Честит рожден ден, Харисън.

Останаха мълчаливи още време. Просто гледаха хоризонта и мълчаха. А мълчанието им бе прекъснато по необичаен начин- с... рингтона от хиперфона на Данаил. Звучеше като умерена песен с чувствен текст, в, както вече сме се убеждавали, любим на него стил.

Двамата братя се засмяха. Данаил присви шеговито рамене и отбеляза:

- Не ме гледай така- промених си се, но още си харесвам чалгичката. Е, може би вече разбираемо съм малко по-настроен към по-смисления ѝ вид- като тази ретро песен примерно. На тия даже им викат поп-фолк- да звучи по-прилично.

Харисън продължи да се смее, а докато другото момче изваждаше хиперфона от джоба си отбеляза:

- Виждам, че доста бързо си си се сдобил с нова придобивка... и си имал време даже да я настроиш по твой вкус.

- Макс ми даде някакъв стар негов телефон- не му трябвал - каза Данаил, загледан в екрана и натискайки червения бутон на екрана му - Съжалявам, Насе, ще оставим четвъртото ни чуване за днес за малко по-късно...

- Твоят стар приятел не може да ти се нарадва задето си се върнал, а?

- И още как- с него иначе сме почти неразделни, а сега бях изчезнал безследно за няколко дена- и ни вест, ни кост от мен! Доста се беше притеснил, затова и много се накефи, когато по-рано днес му се обадох и му казах, че всичко е наред... вече. Не знам дали някога ще навлизам в подробности пред него за това колкото много не беше наред преди това.

- Тази нашата история действително е доста... особена - каза ухилен Харисън. - Дори и в нашия свят да има публичен контакт със свръхестественото, не съм сигурен колко хора биха били склонни да повярват като им кажем, че у себе си сме имали силата да спасим всевъзможни вселени от злокобни Частици, разпръснати из тях.

- Е, ако на мен някой не ми повярва- директно го пращам в някоя паралелна вселена със силата си на бивша Частица. Така вече ще повярва- Данаил се ухили шеговито.

- Ще си е ефективен метод, действително - отвърна в сходното си приповдигнато настроение Харисън. - А ти ако искаш се чуй с приятеля си, не е проблем за мен.

- Не, не, не сега... - махна с ръка Данаил и върна телефона в джоба си. - Опасявам се, че може да иска да ме заведе някъде, за да

отпразнуваме завръщането ми и да разпуснем- и аз може да взема да се изкуша. А не искам, защото предпочитам... да съм тук- гледаше втренчено в брат си. - Но ако и на теб евентуално ти се ходи на купон (тъкмо да си отпразнуваме и рождения ден)- взимаме направо Хоуп и другите от тайфата и ще ви заведе на някои от най-яките места в Каблешково! Ще пренесем това 'тук' на друго място!

- Не, благодаря... Предпочитам тази вечер просто да си легна и да поспя... А и, не ме разбирай погрешно, но все още имам резерви в това да излизам с теб по такива места...

- Споко, братчето ми, вече знам къде е границата... предполагам - отвърна все тъй с лека шеговитост Данаил и дори допълни - А и да речем, че към днешна дата повечко разбирам и приемам твоето все още доста по-различно от моето, поведение... И че все още девствен симпатяга като теб може би не иска да ходи по места с толкова разврат.

Нещо в изражението на Харисън се промени- той трепна и запремигва. Сведе смутен поглед някъде надолу- сякаш се надяваше Данаил да не забележи това... но Данаил го забеляза. Разгада го на мига... и се облещи.

- Не... не е истина... Не може да бъде! Ти и Хоуп!? Направили сте го!?

Макар и да се чувстваше неловко, Харисън леко се подсмехна. Въздъхна, осъзнал, че вече нямаше как да прикрие нещо такова от шурия си брат- затова го погледна в очите.

- Стана... съвсем неочаквано... Без да сме го планирали... Просто както си вървахме из онази прелестна и омагьосваща горичка из околностите на тайната база на Хетфийлд... чувствата надделяха у нас. Опряхме се на едно дърво и...

- Значи не само най-накрая сте се развихрили, ами сте го направили и изправени- все едно като при забивка в някой клуб! Мой човек се оказа, братко! - без да влага нещо повече от шеговитост в тези думи, ухиления до уши Данаил отново го потупа по гърба.

Почуди се дали да не вдигне и ръка за 'гепи', но сметна, че нямаше да е уместно- не искаше Харисън още повече да се чувства като онези момчета, които биха побързали да се хвалят и възгордяват за първия си път с момиче. Или с други думи- Данаил се съобрази. Затова и смени темата:

- Както и да е, това са си ваши работи- но държа да знаеш, че се радвам да ви видя толкова щастливи. Двамата наистина доказахте колко могъща може да е силата на обичта.

- Само аз и тя ли го доказахме? - отвърна засмян Харисън. - Хайде, не бъди толкова срамежлив, големи братко... Кажеш си, че и ти най-накрая прекрачи онзи праг, от който те беше страх...

- Е... да... така си стана... - изрече Данаил с позитивно изражение. - Да се сближим аз и ти преобърна целия ми свят... към много по-добро. И предполагам, че щеше да е така дори и без мисията, вложена у нас от Фолиана и Хетфийлд. Ние с теб сме създадени като едно цяло... и рано или късно това цяло щеше отново да се допълни.

- Като във видението на Дайами сред звездите - прошепна Харисън. - Вълкът с две лица, създаващ идеалното... могъщо цяло... Двамата братя, чиято връзка е била заложена не просто като деца на влюбени, съществували като вълци в предишен живот. А дори още преди това... от сила, за която описание няма. И която накрая винаги побеждава.

Безрезервно съгласен с него, Данаил кимна, но с лека въздишка. Двамата с брат му отново погледнаха към красивия хоризонт- тъкмо когато залеза навлизаше в последните си прелестни нюанси. Пак помълчаха известно време, а накрая Харисън зададе въпрос, с който изненада своя близък:

- Мислиш ли, че Джайлс знаеше какво прави?

Данаил погледна към него, премигващ.

- Не съм сигурен до каква степен е било заложено у него да знае нещо странично от това, което му е заложено, но... да, определено си знаеше по какъв злокобен и неправилен път е тръгнал.

- Не, нямах предвид тогава... а после... в края... Когато твоята братска обич, подкрепена от по-висша сила, ме върна към живота, а той... той не успя да го асимилира и точно затова погина. И той, и господаря му. Дали... дали можеше края да е различен? Джайлс беше твърде могъщ робот, с толкова много познания за какви ли не вселени. Но въпреки това не успя да открие и най-дребния проблясък, за който да се захване. Дали не го направи... нарочно... по свое собствено желание?

Данаил се замисли.

- Добър въпрос за размисъл, всъщност. Възможно е, да. Целият му хилядолетен живот като машина с изкуствен, свръхестествен интелект... да е обогатил някак съзнанието му още повече. А срещите му с неговия себичен и безскрупулен дори спрямо него господар да са му подсказали какво да е *неговото собствено* съзнание- ако някой ден е възможно да се породи такова. Но дали под някаква форма е осъзнал, че трябва да направи лична саможертва, за да победи злото... вероятно никога няма да разберем.

- Вероятно. Но нека не избързваме със заключенията, всъщност - тук Харисън пак се усмихна и на свой ред сложи ръка на рамото на брат си. - Предстои ни все пак да отидем в града, в който живеят повечето ни близки, отвъд Океана. А там, доколкото чувам, потенциала за какви ли не приключения и *разкрития*... е силно завишен.

Разсмяха се. И отново се чувстваха радостни дори и само от мисълта за това- че можеха да се смеят.

Но колкото и ведър да изглеждаше Харисън, в погледа на Данаил имаше нещо по-различно. Нещо, което бе съществувало у него по време на целия им разговор, но той в малко моменти си бе позволявал да го издаде чрез някой и друг поглед или жест, останали незабелязани от брат му.

Но този път другия близък го забеляза. Затова и усмивката му се измени в не толкова голяма.

- Нещо погрешно ли казах? Съжалявам, с теб все още не сме говорили какво всъщност ни предстои оттук нататък... и аз автоматично си реших, че и ти ще искаш да дойдеш с нас в Америка. Но съм сигурен, че всички бихме те разбрали ако си привързан към родината си и предпочиташ въпреки всичко да останеш в дома си тук и...

- Не, не е това - Данаил поклати глава. - Колкото и да харесвам България, като всеки един човек бих дал всичко, за да мога да дойда с вас там, на другото място, където живеят повечето ни близки и роднини... И да се сблизим с него...

- Но нещо явно те спира?

Данаил се втренчи в своя брат по-вгълбено от всичките им досегашни мигове на скалата. С поглед, изразяващ привързаност и с усмивка, подсказваща неговата признателност, че бе получил шанса да го срещне и двамата да се изправят заедно срещу мрака и да го разгряват... Но и с още нещо... Отново... с още нещо.

Данаил положи ръката си върху рамото на Харисън- този път някак по-стабилно, трайно.

- Искаше ми се да имаме още време, затова се опитвах да отложам този момент и да оставя до последно разговора ни за другите неща в естествения му път на развитие... Ние... ние трябва да помним тези мигове, Харисън... Трябва да ги помним и ценим... но невинаги споменът е просто представата за нещо, през което знаем, че сме преминали... Както и ние сами разбрахме по време на развързката на епичното ни приключение... най-ценното понякога опира просто до това... да го почувстваме...

Харисън го гледаше- също толкова втречен в него, но неспособен да схване какво имаше предвид той. Вълна на тревога нарасна у момчето.

- Не разбирам... Дани, тревожиш ме... Моля те, кажи ми за какво говориш...

- Успокой се. Всичко е наред - все така поставил ръката си върху рамото му, Данаил сякаш съумя да му предложи от своята позитивна енергия, макар и същевременно нещо у него също да се бе свилю. С

последвалите си пояснителни думи разтърси своя брат изоснови - Всичко е наред братко... ала е наред *за нас*, в настоящата ситуация. Но след това, което видях осъзнах онова, което винаги е било очевидно... Че из цялата онази необятност има толкова много пречки пред хора, които заслужават щастие като нашето... Толкова много зло, което се опитва да надделее- толкова много еквиваленти на Джайлс и неговия господар, които не биха се спрели пред нищо в името на фанатичните си цели... и затова трябва някой да ги спре.

- И този някой... този някой... ще си ти... - прошепна Харисън, чак сега осъзнавайки за какво говореше Данаил. - Това ли било? Не искаш да се установиш на едно конкретно място, защото изпитваш нуждата да обикаляш световите и да помагаш на хората да се избавят от тираничното... Не знам защо ми го казваш с толкова потиснат тон, братко- знаеш, че и аз самия съм готов да бъда до теб по време на такива мисии!

Данаил се усмихна. Гледа го с чувство няколко секунди, сетне изрече:

- Да, знам. Знам, че оттук насетне винаги ще си готов да бъдеш до мен, дори и когато това би застрашило твоя собствен живот- както беше в доскорошното ни приключение. Но там е и проблема. Аз не бих могъл да ти го позволя, братко. Не и след това, на което станях свидетел... Да те видя с очите си как се сгромолясваш бездиханен, за да защитиш този от нас, за когото се вярваше, че е надарения с по-ярката способност да разгроми злото... да защитиш мен... Това за пореден път ми даде да разбере колко много държа на теб и до каква степен не бих ти позволил да ме последваш в предстоящото, което вече знам, че е моята Съдба. Нито теб, нито някой от всички онези смели герои в къщата зад нас, които също имат в себе си нужната самоотверженост... Но знам, че вие не бихте ме послушали... *Ти* не би ме послушал и би ме последвал където и да е, за да не ме оставиш сам, за да ме подкрепиш и защитиш... Затова *аз*, братко... аз първи ще защита теб... *от това*...

- Какви ги говориш, Дани!? Не разбирам!? Моля те, нали не мислиш да направиш някоя глупост! - Харисън, разтревожен, рязко се отдръпна от него, но Данаил побърза да продължи да го успокоява. Отново сложи ръката си на рамото му и рече:

- Не, не е глупост, повярвай ми. А е... способност - пое си дълбоко въздух. - Както Фолиана ми каза още в онзи затвор за Частиците, в който я намерих... аз, в статута си на по-силният човек-Частица... бях придобил доста могъщи свойства... и предстоеше тепърва да придобивам други... А сега, когато потенциала за тях все още съществува у мен дори и без наличието на самата Частица... аз усвоих едно конкретно удивително свойство - преди близнака му да се е объркал

съвсем, поясни и така напълно втрещи Харисън - Говоря за сила, която е изключително сложна за реализация и, както ме предупреди и Фолиана, вероятно няма да са много случаите, в които ще успявам да я употребявам... Но днес, за моя радост... е от тези редки случаи. Днес аз разбрах, че имам шанса да насъбера своите мисли и своето съзнание и да ги съчета с паранормалната си мощ така... че да съумея да навляза във времето и пространството по един крайно нетипичен начин. Не като просто се пренеса от едно място на друго... а като по удивителен начин прокарам същността си в съзнанията на хората и по-скоро в тяхното минало... без дори да го правя физически. Миналото, в което... са спомените... Спомените, които... мога да контролирам...

На гърлото му имаше тежест, която се опита да преглътне, но не можа- и на него му бе трудно да изрича тези думи пред брат си. Харисън, чак сега осъзнаваш какво се опитваше да му каже неговия близък, се ококори и извика:

- Искаш... да изтриеш спомените ми!?

- Не, не всичките спомени... - увери го Данаил. - А само тези, в които присъствам... аз. Уверявам те, съзнанието ти няма да се обърка напълно след това. Защото тази моята свръхсила се оказа способна не просто да заличи присъствието на някого в нечий спомени... а да ги замести с логични такива, свързващи назрялото му отсъствие с всичко останало. Ти вече няма да ме помниш, Харисън. В твоето съзнание, а и в това на другите в къщата зад нас... само *ти* ще си съществувал като човек-Частичка... Ти ще си бил героя, който се появява и разгромява Джайлс Тъндър и неговия господар...

- Така значи... - с ясно открояваща се вълна от неодобрение, намръщения Харисън отново се отдръпна троснато от брат си. - Не само с моите спомени искаш да си играеш, а и с тези на близките ни!? Само защото не искаш да те последваме в някое от опасните ти търсения!?

- Не - поклати глава Данаил. - Не го искам. За другите... вече го направих.

Харисън отвори широко очи и уста, втрещен.

- Значи ти... ти вече си заличил съществуването си от съзнанията им... От съзнанията на всички освен мен!?

Отговорът на Данаил си личеше в погледа му- не беше нужно да го изрича с устни. В този натежал, но все още даряващ с топли, братски проблиящи другото момче.

- Не е изненадващо, че оставих теб... за края. С теб започнахме всичко, нали? Там, в началото на лабиринта на тази къща... - за момент извърна погледа си настрана, към близките стени на живия плет, за който говореше. - Тук е писано и да го завършим.

- Не, Дани, тук ТИ си решил, че искаш да го завършим! Но аз не искам! И не знам защо си мислиш, че ще ти позволя да отнемеш и моето съзнание от шанса... да знам, че те има!

- Ти ще знаеш, че ме има- казах ти, дълбоко там, в душата си... Чрез чувствата, които понякога ще изпитваш, но няма да можеш да си ги обясниш... А аз... аз ще пазя и осезаемия спомен за нас с теб- двамата толкова различни братя-близнаци, родени с велика мисия... С една мисия, но с различни пътища- и преди, и след незабравимото приключение, което ни сближи.

- Не, не бива да е така... - клатеше глава Харисън. - Ние с теб можем и ТРЯБВА да бъдем заедно- така, както сме били още от началото...

- Завинаги ще сме свързани по един или друг начин. Но в различните животи, които ще живеем- както е било и досега. И тези животи... ах, тези животи ще бъдат вълнуващи дори и без аз и ти да сме един до друг... Вълнуващи по двата различни начина, по които двамата братя-близнаци е трябвало да подчертаят своята индивидуалност. На мен ми е писано да навлизам из дебрите на съществуващото в различните му измерения и да съм до онези, които се нуждаят от такъв като мен... А ти трябва да бъдеш до родителите ни... до Хоуп... до цялото онова семейство от роднини и приятели, чиято топлина винаги си заслужавал- и ще я получиш... Ще имаме забележителни пътища, братко мой. Аз- като неукротимият пътешественик във времето и пространството, а ти... като момчето-дракон със златно сърце, способно да докосне дори и най-големия инат...

Усмивката му към Харисън се уголеми. В очите и на двама им проблясваха сълзи- Данаил, защото знаеше, че това бяха последните им мигове заедно, а брат му- защото не искаше да се примири с решението му, но някъде там вероятно знаеше... че то щеше да се реализира.

Харисън до последно не се предаде.

- Казах ти вече, братко... Казах ти... - той клатеше глава, стискайки зъбите си и отронвайки чувствени слова. - Колкото и обяснения да ми даваш... няма да те пусна... Няма да позволя да сториш това, което, погледнато от определена призма, може и да звучи обосновано... но сърцето ми никога не би се съгласило с него.

- Знам. И затова именно с това сърце ти завинаги ще усещаш спомена за мен... - прошепна Данаил. - А дали ще ми позволиш... за това решение вече е късно. Защото аз вече сторих, каквото трябваше да сторя.

Недоумяващият поглед на брат му трая няколко секунди. После Харисън се ококори и чак сега установи защо неговия близък тъй настойчиво държеше ръката си на рамото му още от самото начало на този спорен етап от разговора им.

Разбра го. Данаил не трябваше да прави нещо кой знае какво, а просто... да докосне този, чийто спомени искаше да промени. И в следващите секунди стори точно това и с Харисън, както вече го бе сторил и с другите.

Ръката му, положена на рамото на неговият брат, се приплъзна нежно към врата му още преди другото момче да е можело да реагира.

- Не... - опита се за един последен път да го спре Харисън, но изведнъж тялото му изпита странно изтръпнало усещане.

Започна да му прималява. Загледан в своя брат, той осъзна, че образът пред очите му започна да се замъглява- също както и спомените за същият този образ... в душата му. Отдели една сълза, а и Данаил стори същото, прошепвайки с цялото чувство на света:

- Сбогом, братко...

Последните думи, които Харисън чу преди очите му да се затворят и той да изпадне в безсъзнание.

Просълзения Данаил подкрепи леко тялото му и позволи на главата му да се облегне на неговото рамо. Отново преглътна тежестта на гърлото си и една част от него вероятно се замисли дали бе постъпил правилно...

Но времето, в което Данаил Родбърг бе длъжен да се съобразява само с *част* от нещо цяло, бе отминало. Идваха други времена- такива, в които неговите устрем и непоклатима увереност щяха да са на преден план и щяха да му подсказват пътя. Но не както го бяха правили преди, разграждайки живота на него и на другите около него... а другояче- подпомагайки потенциала за по-добър живот на всички...

Данаил си пое дълбоко въздух. Дари с един последен поглед своя брат, после просто го остави известно време облегат там, на рамото му и избърса сълзите от бузите си. И преди, и сега не би искал хората да го виждат толкова уязвим.

Погледна напред към залеза и потъна в красотата на своите изгрели сияещи мисли.

Епилог

Безброй пътища, съчетаващи се в едно. Криволичещи коридори, а в края им- порта...

А пред портата- шепнеш глас:

- Така е било писано, обич моя...

Георги Годхънт изрече това на своята съпруга. Той и тя се намираха в края на лабиринта в имението “Връхъ”- там, където криволичещите коридори достигаха до арка. Място, до скоро явяващо се проход между света на Частиците и този...

Аврил, до сега съдържала умело емоциите си, си позволи да отрони една сълза- само една единствена. Сетне я избърса и прошепна:

- Да. Така е било писано.

Опита се да си го внуши, но... не можа. Отново сбърчи чело и се просълзи. Прокара чувствено ръце по корема си и прошепна:

- Но... той беше вътре в мен... Беше част от мен... Появата му на бял свят трябваше да е един от най-щастливите моменти... но ни бе отнет от Частиците... и очевидно неговият случай е един от онези, които ще си останат така... за които няма връщане назад, защото... така е било писано...

Нейният съпруг, също разчувстван като нея и едвам съдържащ собствените си сълзи, я прегърна в гръб, прокарайки своите ръце през изваяната талия на любимата си. Преди да е казал нещо, тя поклати глава и изрече, макар с все така натежал поглед и с непоносима тежест в гърлото... и в сърцето:

- Съжалявам... Наистина съжалявам... Не исках да ни връщам в дупката, в която бяхме преди да се запишем за турнира с надеждата като успеем да се приберем у дома... да намерим и пътя обратно към нашето... нашето чедо... Но... твърде много време се преструвах докато трябваше да се борим с всичко останало и да сме силни заради хората, чиято опора бяхме...

- И аз, любима... и аз се уморих да се преструвам... Но поне тук можем да се разкрием един пред друг и да сме себе си... - потиснатите му слова приеха някак по-пламенен вид, когато той застана пред своята любима, сложи ръце на нейните нежни бузи и изрече - Но да сме себе си не значи само да страдаме. А след като изстрадаме изчезването на нашият син там, в онова Средновековие, което оставихме зад себе си... да се настроим към вярата в бъдещето, което предстои на всички ни. На мен... на теб... на него... Били сме на този свят дълго... и сме виждали какво ли не в съвместния ни път... Ще видим и мигът, в който той ще се завърне при нас. Вярвам, че и това е писано.

Не бе успял да успокои напълно Аврил- не беше възможно, и той самия не бе спокоен. Ала поне съумя с чувствените си слова да върне поне един нюанс на нейната надежда. Тази, с която щяха да продължат живота си и да се преструват пред другите, за да не натоварват и тях с бремето на този скрит от всички им случай... Да продължат живота си без да спрат да се надяват- и да се борят- за завръщането на чедото, което Частиците им бяха отнели по време на своето съществуване.

Аврил и Георги, прегърнати през рамо, отново се извърнаха по посока на арката. А и този портал, също като много други им даваше усещането за нещо, след което имаше път. Усещане, тъй сигурно... колкото и несигурно.

Но всъщност колко често човек можеше да е... сигурен? Понякога пътят просто продължаваше напред- сред криволичещите коридори, с копнежа да се стигне до порта... Сред вълните на живота, с вярата, че пристан съществуваше... Носим се натам, често обгърнати от безброй колебания и предупреждения... и се питаме какво може да ни направи... сигурни?

То просто е вътре в нас- чувството. И само по себе си е успокоение за... бъдещето...

Нали?